
Kate Morton
Casa
de lângă lac
roman
Raftul Denisei
book
HUMANITAS fiction

KATE MORTON
THE LAKE HOUSE

ISBN 978-606-779-193-8 (epub)

editura HUMANITAS FICTION
Piaţa Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0372 743 382; 0723 684 194

Kate Mor

Casa
de lângă la

Traducere din engleză și note de
SÎNZIANA DRAGOȘ

1
Cornwall, august 1933

Ploaia se înteţise de-acum şi poala rochiei îi era împroşcată cu noroi. Avea să o ascundă mai apoi, căci nu trebuia să se afle că ieşise din casă.

Luna era acoperită de nori, un noroc nesperat, aşa că şi-a croit drum prin beznă cât a putut de iute. Săpase groapa ceva mai devreme, dar numai aşa, sub vălul întunericului, putea să termine treaba începută. Picăturile de ploaie desenau rotocoale pe luciul pârâului cu păstrăvi, bătând darabana pe maluri. Ceva a ţâşnit de sub ferigile din apropiere, dar ea a mers mai departe fără şovăială. Cutreierase prin pădure toată viaţa şi cunoştea drumul ca-n palmă.

Atunci, când se petrecuse, ar fi vrut să mărturisească, şi poate, la început, aşa ar fi făcut. Dar scăpase ocazia şi oricum era prea târziu. Prea multe se întâmplaseră: căutările, poliţiştii, articolele din ziare care solicitau informaţii. Nu mai avea cui spune, nu mai era nimic de îndreptat şi nici nu mai putea fi iertată. Tot ce îi mai rămânea era să îngroape dovezile.

A ajuns la locul pe care îl alesese. Pusese cutia într-un sac ce atârna neaşteptat de greu şi a fost o uşurare să-l lase jos. A îngenuncheat şi a dat la o parte ferigile şi ramurile de deasupra ascunzişului. Mirosul de pământ îmbibat de apă, de şoarece de pădure, de ciuperci şi de vegetaţie descompusă era copleşitor. Tatăl ei îi spusese cândva că prin pădurile acelea cutreieraseră generaţii de-a rândul, care erau de-acum adânc îngropate sub pământul greu. Ea ştia prea bine că era mulţumit să creadă asta. Îşi găsea mângâierea în continuitatea naturii, în credinţa că statornicia unui trecut îndelungat avea puterea să aline tulburările prezentului. Şi poate că, în unele cazuri, aşa era, dar nu de data aceasta, nu acest fel de întâmplări nenorocite.

A coborât sacul în groapă şi, pentru o clipă, luna a părut a se întrezări după un nor. Şi-a înfrânat lacrimile ce stăteau s-o podidească în timp ce umplea groapa cu pământ. A plânge în momentul şi în locul acela era o alinare pe care nu voia să şi-o îngăduie. A netezit pământul de deasupra gropii, bătătorindu-l cu palmele şi călcându-l apăsat cu cizmele până când şi-a pierdut răsuflarea.

Gata! Se terminase!

I-a trecut prin minte că ar fi trebuit să spună ceva înainte de a pleca din locul acela singuratic. Ceva despre moartea inocenţei, despre remuşcarea adâncă ce avea să o însoţească mereu, dar nu a spus nimic. Ba chiar s-a simţit ruşinată de acest gând.

Apoi a luat-o repede înapoi prin pădure, ocolind cu grijă pavilionul pentru bărci şi amintirile lui. Când s-a apropiat de casă, se crăpa de ziuă şi ploaia se mai oprise. Apa lacului clipocea lovind malurile şi ultimele privighetori îşi înălţau cântul de rămas-bun. Silviile cu cap negru şi lăcarii începeau să se trezească şi un cal necheza în depărtare. Nu avea de unde să ştie, dar acele sunete aveau să o urmărească mereu, din locul şi din clipa aceea, năpădindu-i deopotrivă visele plăcute şi coşmarurile, amintindu-i mereu ce făcuse.

2

Cornwall, 23 iunie 1933

Lacul se vedea cel mai bine din salonul Mulberry, dar Alice a hotărât că şi fereastra din baie era bună. Domnul Llewellyn se afla încă dinaintea şevaletului său, lângă pârâu, dar ea ştia că pleca întotdeauna devreme ca să se odihnească şi nu avea chef să îl

întâlnească. Bătrânul era inofensiv, dar excentric şi neajutorat, mai ales în ultima vreme, şi se temea că prezenţa ei neaşteptată în camera lui ar fi fost greşit înţeleasă. Alice şi-a încreţit nasul. Când era mai mică, îl iubise enorm, şi el pe ea. Acum, la şaisprezece ani, totul i se părea curios, şi poveştile pe care i le spunea, şi schiţele pe care i le desena şi pe care ea le păstrase cu sfinţenie, chiar şi aura aceea de miracol pe care o el o răspândea în jur ca pe o melodie. Oricum baia era mai aproape decât salonul Mulberry şi fiindcă, în câteva clipe, Mama avea să vadă că nu sunt flori în încăperile de la etajul întâi, Alice nu mai putea să piardă timp urcând scările. Şi, în timp ce un stol de servitoare traversa în zbor holul fluturând cârpe de praf, ea s-a strecurat pe uşă şi s-a îndreptat grăbită spre fereastră.

Dar el unde era? Alice a simţit un nod în stomac, trecând, într-o clipă, de la încântare la disperare. Cu palmele calde apăsate pe geam, scruta peisajul ce i se dezvăluia afară: trandafirii roz şi crem, cu petalele lucioase de parcă ar fi fost lustruite, piersicile minunate atârnând de crengi întinse peste zidul umbros al grădinii, lacul lung şi argintiu sclipind în lumina dimineţii. Întregul domeniu fusese aranjat şi

împodobit să atingă o perfecţiune fără seamăn, şi totuşi era atâta agitaţie peste tot.

Muzicienii angajaţi îşi potriveau scaunele aurite pe podiumul orchestrei şi, în timp ce furgonetele ce aduceau mâncarea virau pe aleea de la intrare, stârnind praful, cortul pe jumătate înălţat flutura în adierea vântului de vară. Singurul punct fix în toată această frenezie era Bunica deShiel, care stătea– mică şi cocoşată– pe băncuţa de grădină de fier forjat din faţa bibliotecii, cufundată în păienjenişul ei de amintiri, fără să dea nici o atenţie ghirlandelor de becuri rotunde care erau agăţate în copacii din jurul ei.

Alice a tras brusc aer în piept.

Uite-l! El era!

Chipul i s-a luminat de un zâmbet pe care nu şi l-a putut înfrâna. Copleşită de bucurie, l-a zărit pe mica insulă din mijlocul lacului, ducând un buştean pe umăr. Dintr-o pornire nesăbuită a ridicat instinctiv mâna să-i facă semn, dar el nu se uita spre casă. Şi chiar dacă s-ar fi uitat, tot nu i-ar fi răspuns. Amândoi ştiau prea bine că trebuie să se poarte cu grijă.

A apucat cu degetele o şuviţă de păr care îi cădea mereu pe lângă ureche şi a început să o răsucească,

iar şi iar. Îi plăcea să-l privească aşa, pe furiş. O făcea să se simtă puternică, nu ca atunci când se aflau împreună, când ea îi ducea limonadă în grădină sau când reuşea să se strecoare ca să-l surprindă lucrând în vreun colţ mai îndepărtat al domeniului, când el o întreba despre romanul ei, despre familia şi viaţa ei, iar ea îi povestea de toate şi îl făcea să râdă, străduindu-se să nu se înece în apele adânci ale ochilor lui verzi, smălţaţi cu auriu.

L-a privit încordându-se sub greutatea buşteanului înainte de a-l aşeza în stivă, peste ceilalţi. Era puternic şi asta îi plăcea. Nu-şi dădea seama de ce, dar acest lucru o atingea într-un colţ adânc şi tainic al fiinţei ei. Îşi simţea obrajii fierbinţi: se înroşise.

Alice Edevane nu era timidă. Mai cunoscuse ea băieţi şi până atunci. E drept, nu prea mulţi– în afară de balul tradiţional de la mijlocul verii[1], părinţii ei erau extrem de retraşi, preferând să-şi petreacă timpul singuri–, dar ea reuşise, uneori, să mai schimbe câte o vorbă pe furiş cu flăcăii din sat sau cu fiii lucrătorilor de pe moşie, care îşi îndesau şepcile pe cap, îşi plecau ochii şi umblau pe domeniu în urma taţilor lor. Dar asta era… ei, asta era ceva cu totul *altfel* şi îşi dădea seama cât de emoţionant suna,

atât de teribil de asemănător cu ceea ce ar fi putut spune sora ei mai mare, Deborah, dar chiar aşa era.

Îl chema Benjamin Munro. I-a pronunţat numele în şoaptă: Benjamin James Munro, în vârstă de douăzeci şi şase de ani, venit de la Londra. Nu avea pe nimeni, muncea din greu, era scump la vorbă. Se născuse în comitatul Sussex şi crescuse în Orientul Îndepărtat, fiindcă era fiul unor arheologi. Îi plăceau ceaiul verde, mirosul de iasomie şi zilele dogoritoare când se adunau nori de ploaie.

Nu de la el aflase toate acestea. Căci nu era dintr-acei bărbaţi lăudăroşi care să trâmbiţeze despre reuşitele sale de parcă fetele nu ar fi fost decât nişte chipuri drăgălaşe proptite între două urechi dornice să asculte. Ea, în schimb, l-a studiat, a spicuit de ici, de colo şi, când s-a ivit momentul prielnic, s-a strecurat în hambar şi s-a uitat în registrul grădinarului-şef. Lui Alice i-a plăcut întotdeauna să facă pe detectivul şi, printre paginile cu însemnările atente despre plante ale domnului Harris, a dat de cererea de angajare a lui Benjamin Munro. Textul era scurt, cu un scris pe care Mama l-ar fi criticat, iar Alice l-a parcurs în întregime, memorând părţile importante, impresionată de felul în care cuvintele căpătau adâncimea şi culoarea imaginii pe care ea şi-

o crease şi o păstra cu drag, ca pe o floare presată între paginile unei cărţi. Asemenea florii pe care i-o dăduse el luna trecută. „Uite, Alice, este prima gardenie de anul ăsta!“ Codiţa florii era verde şi fragilă în palma lui lată şi puternică.

A zâmbit amintindu-şi momentul şi a vârât mâna în buzunar să mângâie coperta netedă de piele a carnetului ei. Era un obicei din copilărie, cu care o înnebunise pe maică-sa, de când primise cadou primul carneţel la opt ani, de ziua ei. Cât de mult iubea caieţelul acela maroniu! Ce deştept fusese Tati când i-l alesese. Şi el ţinea un jurnal, i-a mărturisit el cu o seriozitate pe care Alice o admirase şi o apreciase. Sub privirea atentă a Mamei, şi-a scris atent numele întreg– Alice Cecilia Edevane– pe linia de culoare sepia de pe frontispiciu şi, pe dată, a simţit că devenise cu-adevărat o persoană.

Mamei nu-i plăcea obiceiul ei de a-şi mângâia carnetul în buzunar, căci o făcea să pară „vicleană, netrebnică“, o caracterizare ce nu o deranja pe Alice câtuşi de puţin. Dezaprobarea Mamei era chiar un câştig; oricum, Alice ar fi continuat să îşi mângâie carneţelul chiar dacă acest fapt nu ar fi provocat acea încruntare uşoară pe chipul drăgălaş al doamnei Eleanor Edevane. O făcea pentru că acel carneţel era

piatra ei de încercare, un simbol al personalităţii ei. Era de altfel şi cel mai apropiat confident al ei şi, prin urmare, un bun cunoscător al lui Ben Munro.

Trecuse aproape un an de când dăduse prima dată cu ochii de el. Ajunsese la Loeanneth spre sfârşitul verii anului 1932, în timpul acelei perioade minunate, calde şi uscate, când, după toată agitaţia balului de la mijlocul verii, nu mai aveau nimic de făcut decât să se lase toropiţi de dogoarea adormitoare. O linişte divină, molatică se pogorâse peste domeniu şi chiar şi Mama– îmbujorată şi gravidă în luna a opta– îşi desfăcuse nasturii de perlă de la manşete şi îşi suflecase mânecile de mătase până la coate.

Alice stătuse toată ziua în leagănul de sub salcie, balansându-se leneş şi cugetând la Problema ei Esenţială. Dacă ar fi fost atentă, ar fi auzit răzbătând de peste tot sunetele specifice vieţii de familie: Mama râzând împreună cu domnul Llewellyn în depărtare, pe când vâslele bărcii loveau apa în ritm molcom; Clemmie mormăind pentru sine în timp ce se rotea cu braţele întinse prin iarbă; Deborah povestindu-i Doicii Rose toate scandalurile petrecute recent la Londra– dar pe Alice nu o interesa decât să

se asculte pe sine şi nu auzea nimic altceva decât bâzâitul molcom al insectelor.

Ea rămăsese în acelaşi loc mai bine de o oră şi nici nu băgase de seamă pata de cerneală neagră de la stiloul ei cel nou, care se întindea pe rochia albă de bumbac, când el a apărut din crângul întunecat îndreptându-se spre aleea arsă de soare. Pe un umăr ducea un sac din pânză de cort, iar în mână ţinea ceva ce părea a fi o haină şi înainta cu paşi hotărâţi, apăsaţi, într-un ritm ce a făcut-o să-şi încetinească legănatul. L-a urmărit apropiindu-se, frecându-şi faţa de frânghia leagănului, pe când se străduia să vadă printre crengile aplecate ale salciei.

Nu aveai cum să apari la Loeanneth aşa, din întâmplare, printr-o ciudăţenie a geografiei. Domeniul se afla într-o vâlcea înconjurată de păduri dese, împânzite de tufişuri, precum casele din poveşti. (Şi din coşmaruri, după cum s-a dovedit mai apoi, deşi, la vremea aceea, Alice nu avea nici un motiv să se gândească la asta.) Era locul lor însorit, căminul a numeroase generaţii din familia deShiel, casa străveche a mamei ei. Şi dintr-odată a apărut el, un străin, risipind vraja acelei amiezi.

Alice avea o înclinaţie înnăscută către a-şi vârî nasul– i se spusese asta toată viaţa, iar ea o luase ca

pe un compliment– şi era o trăsătură pe care intenţiona să o folosească bine, dar în ziua aceea interesul ei era stârnit mai degrabă de plictiseală şi de o dorinţă bruscă de a-şi ocupa mintea cu altceva decât de curiozitate. Toată vara lucrase din greu la un roman de pasiune şi mister, dar cu trei zile în urmă, se oprise. De vină era eroina ei, Laura, care, după multe capitole dedicate bogatei ei vieţi sufleteşti, refuza acum să mai colaboreze. După apariţia unui domn înalt, brunet, arătos, purtând numele atât de potrivit de lord Hallington, ea îşi pierduse dintr-odată toată inteligenţa şi vlaga, ofilindu-se de tot.

Ei bine, s-a hotărât Alice, în timp ce îl privea pe tânăr înaintând pe alee, Laura va trebui să mai aştepte. Mai erau şi altele de făcut.

Un pârău îngust străbătea zglobiu domeniul, bucurându-se o vreme de soare înainte de a-şi croi hotărât calea spre pădure, iar un pod de piatră– moştenire de la vreun unchi îndepărtat– îi unea malurile permiţând accesul la moşia Loeanneth. Ajuns la pod, străinul s-a oprit. S-a întors încet cu faţa spre partea din care venise, părând a se uita la ceva ce ţinea în mână. O bucată de hârtie? O sclipire de lumină? Ceva din mişcarea capului său, privirea

ce şovăia asupra pădurii dese trădau o şovăială şi Alice şi-a mijit ochii. Era scriitoare, se pricepea la oameni, ştia să citească slăbiciunile. Ce hotărâre nu putea lua, şi de ce? El s-a întors la loc, punându-şi palma streaşină la ochi să vadă mai bine drumul mărginit de ciulini ce ducea la casa străjuită de garda ei credincioasă de tise. Nu s-a clintit şi părea să nu facă nimic altceva decât să respire, iar apoi, sub privirea ei, şi-a lăsat jos sacul şi haina, şi-a potrivit mai bine pe umeri bretelele pantalonilor şi a oftat adânc.

În clipa aceea, Alice a avut una dintre străfulgerările ei. Habar nu avea de unde îi venea putinţa aceasta de a citi în mintea oamenilor, dar se pomenea cu ideile acestea pe neaşteptate şi bine conturate. Uneori *ştia* pur şi simplu anumite lucruri. Cu alte cuvinte: acesta nu era un loc dintre cele cu care era el obişnuit. Însă era gata să-şi înfrunte destinul şi– deşi o parte a minţii lui îl îndemna să se întoarcă şi să-şi vadă mai departe de drum, înainte de a fi ajuns propriu-zis la destinaţie– nu putea, *nu avea cum* să dea cu piciorul sorţii. Ideea era incitantă şi Alice s-a pomenit strângând mai tare frânghia leagănului, iar gândurile au început să dea buzna, în timp ce urmărea mişcările străinului.

El şi-a luat haina în mână şi şi-a săltat sacul pe umăr, continuându-şi drumul către casa ce nu se zărea încă. Înfăţişarea lui dârză i-ar fi lăsat să creadă pe cei care l-ar fi privit superficial că era hotărât şi că avea o misiune lipsită de complicaţii. Alice şi-a îngăduit un zâmbet uşor, plin de satisfacţie, înainte de a-i veni în minte un gând uimitor de limpede ce aproape că a făcut-o să cadă din leagăn. În clipa în care a observat pata de cerneală de pe rochie, a găsit soluţia la Problema ei Esenţială. Era atât de simplă! Confruntată şi ea cu apariţia străinului misterios, Laura– de asemenea înzestrată cu un spirit de observaţie mai ascuţit decât al altora– va pătrunde, cu siguranţă, dincolo de faţadă şi îi va descoperi taina teribilă, trecutul încărcat de vinovăţie şi, într-o clipă de linişte, când va îl va încolţi, îi va şopti…

—Alice?

Revenind în baia de la Loeanneth, Alice a tresărit, lovindu-se cu obrazul de fereastră.

—Alice Edevane! Unde eşti?

A aruncat o privire către uşa închisă din spatele ei. Amintirile plăcute de astă vară, senzaţia ameţitoare a fiorilor dragostei, primele zile ale relaţiei cu Ben şi influenţa pregnantă a acesteia asupra scrisului ei, toate s-au risipit într-o clipită. Clanţa de bronz a uşii

se clătina uşor în ritmul paşilor din hol şi Alice şi-a ţinut răsuflarea.

Mama fusese un pachet de nervi toată săptămâna. Era ceva obişnuit la ea. Să fie gazdă nu era unul dintre talentele ei înnăscute, dar balul de la mijlocul verii era o tradiţie de seamă a familiei deShiel şi, cum Mama îl iubise enorm pe tatăl ei, Henri, balul se ţinea în fiecare an în amintirea lui. Întotdeauna se ambala straşnic– aşa era firea ei–, dar anul acesta era mai rău ca de obicei.

—Ştiu că eşti acolo, Alice! Te-a văzut Deborah acum câteva clipe!

Deborah: sora cea mare, model de perfecţiune, ameninţarea cea mai teribilă. Alice a scrâşnit din dinţi. De parcă nu ar fi fost de ajuns ca mama ei să fie faimoasa şi lăudata Eleanor Edevane, mai avusese şi norocul să vină pe lume după o soră mai mare care era aproape la fel de grozavă. Frumoasă, deşteaptă, logodită cu cea mai bună partidă din sezonul acela… Slavă Domnului că următoarea soră, Clementine, era aşa o ciudăţenie de fată, încât prin comparaţie până şi Alice părea aproape normală.

Pe când Mama o pornea grăbită mai departe, cu Edwina lipăind în urma ei, Alice a crăpat puţin fereastra, lăsând să-i mângâie faţa adierea caldă a

vântului, îmbălsămată de mireasma ierbii proaspăt cosite şi de sarea mării. Edwina era singura fiinţă (şi dacă te gândeai, era de fapt un *golden retriever*, nu o persoană de-adevăratelea) care o putea suporta pe Mama când era în această dispoziţie. Până şi bietul Tata se refugiase în pod cu câteva ore mai înainte, bucurându-se, fără îndoială, de tovărăşia tăcută şi prielnică a importantelor sale lucrări de istorie naturală. Problema era că Eleanor Edevane era o perfecţionistă desăvârşită şi fiecare amănunt legat de balul de la mijlocul verii trebuia să se ridice la înălţimea standardelor ei. Deşi ascunsese acest lucru sub o spoială de indiferenţă încăpăţânată, Alice fusese mult timp mâhnită că nu avea să se ridice la nivelul aşteptărilor mamei sale. Se uita în oglindă şi o apuca disperarea văzându-şi trupul deşirat, părul banal, de culoarea şoarecelui, cunoscându-şi preferinţa pentru personaje mai degrabă imaginare decât reale.

Dar acum nu mai era. Alice a zâmbit când Ben a mai aruncat un buştean peste ceea ce se transforma într-un rug înalt. Nu o fi ea fermecătoare ca Deborah şi nici nu a fost imortalizată ca Mama drept personaj al unei mult iubite cărţi pentru copii, dar acum nu mai conta. Era cu totul altceva. „Tu eşti o adevărată

povestitoare, Alice Edevane“, îi spusese Ben într-o după-amiază târzie, pe când pârâul clipocea răcoros, iar porumbeii se întorceau să se culce. „Nu am mai întâlnit niciodată pe cineva cu o imaginaţie atât de bogată şi cu idei atât de bune.“ Vocea lui era blândă şi privirea aprinsă. Alice se percepea pe sine prin ochii lui şi îi plăcea ce vedea.

Vocea Mamei s-a auzit lângă uşa băii, zicând ceva despre flori, înainte de a dispărea după colţ.

—Da, Mamă scumpă, a mormăit Alice, cu un aer superior, plin de încântare, nu te agita aşa, să nu-ţi cadă chiloţii-n vine!

Ce sacrilegiu ispititor era să pomenească de lenjeria intimă a lui Eleanor Edevane, şi Alice şi-a strâns buzele ca să nu izbucnească în râs.

A aruncat o ultimă privire spre lac şi a ieşit iute din baie, traversând holul în vârful picioarelor până în dormitorul ei, pentru a scoate de sub saltea dosarul preţios. A fost cât pe ce ca în graba ei să se împiedice într-un colţ zdrenţuit al covorului roşu Baluch[2] pe care străbunicul Horace îl trimisese acasă dintr-una din peregrinările sale aventuroase prin Orientul Mijlociu, apoi Alice a luat-o pe scări, sărind câte două trepte deodată, a înşfăcat un coş de pe

masa din hol şi s-a năpustit afară în lumina puternică a zilei.

Şi trebuie spus că vremea era perfectă. Alice nu s-a putut stăpâni să nu fredoneze pe când se îndepărta pe aleea pietruită. Coşul se umpluse aproape pe jumătate, deşi nu ajunsese încă la pajiştile cu flori de câmp, acolo unde creşteau cele mai frumoase şi mai neaşteptate specii, în comparaţie cu cele de grădină, prezentabile, dar plicticoase, însă Alice pândea momentul potrivit. Se străduise întreaga dimineaţă să o evite pe mama ei, aşteptând până când domnul Harris s-ar fi dus să-şi ia masa de prânz ca să-l poată prinde pe Ben singur.

Când îl văzuse ultima dată, el îi spusese că avea să-i dea ceva, iar Alice a râs. El i-a aruncat acel zâmbet al lui abia schiţat care îi făcea genunchii să i se înmoaie şi a întrebat-o:

—Ce e aşa de nostim?

Şi Alice şi-a îndreptat spatele să pară mai înaltă şi i-a spus că întâmplător şi ea avea să-i dea ceva.

S-a oprit îndărătul celei mai mari tise de la capătul aleii pietruite: fusese împrejmuită cu grijă pentru petrecere, coroana îi era proaspăt tăiată, şi Alice a aruncat o privire de după trunchiul ei. Ben se afla încă pe insulă, iar domnul Harris era tocmai la

capătul celălalt al lacului, unde îl ajuta pe fiul său, Adam, să pregătească buştenii ce urmau să fie trecuţi dincolo cu barca. Bietul Adam! Alice îl privea cum se scărpina după ureche. Cândva fusese mândria familiei lui, după cum povestea doamna Stevenson, puternic, bine-făcut şi isteţ, dar, în lupta de la Passchendaele, l-a lovit în cap o schijă şi l-a lăsat tâmp pe viaţă. Războiul era ceva groaznic, zicea bucătăreasa lovind cu sucitorul o bucată imaculată de aluat de pe masa din bucătărie, „să răpească un flăcău ca ăsta, atât de promiţător, să-l mestece şi să-l scuipe ca pe-o jucărie stricată, de nici nu mai zici că e el“.

Singura parte bună era, după cum spunea doamna Stevenson, că Adam nu se sinchisea de această transformare, ci părea mai degrabă uşurat. „Că nu se-ntâmplă mereu aşa“, ţinea ea să adauge întotdeauna, dându-şi în vileag adâncul ei pesimism scoţian, „că doar mulţi s-au întors vlăguiţi de orice fel de veselie“.

Tata fusese cel care insistase ca Adam să fie angajat la moşie. „Aici are de lucru pe viaţă“, îl auzise spunându-i domnului Harris, cu vocea spartă din pricina emoţiei. „Ţi-am mai spus şi altă dată,

tânărul Adam va avea aici de lucru oricât va avea nevoie."

Alice a auzit un zumzet uşor lângă urechea stângă, o adiere abia perceptibilă în dreptul obrazului. Cu coada ochiului a zărit o libelulă care îi dădea târcoale. Era o specie rară, cu aripi galbene, şi s-a simţit invadată de un freamăt cunoscut. Şi l-a închipuit pe Tata în birou, ascunzându-se de Mama, cuprinsă de febra pregătirilor pentru bal. Dacă ar fi fost îndemânatică, Alice ar fi putut s-o prindă şi să i-o ducă sus pentru colecţia lui, să se bucure de plăcerea pe care ştia că i-ar fi produs-o acest dar şi să simtă cum creşte în ochii tatălui ei, aşa cum se simţea când era mică, când privilegiul de a fi cea aleasă– cea căreia i se permitea să intre în prăfuita încăpere a cărţilor de ştiinţă, a mănuşilor albe şi a vitrinelor– era îndeajuns pentru a o face să treacă peste groaza de acele argintii şi sclipitoare.

Dar acum nu era, de bună seamă, vreme de aşa ceva. Chiar şi ideea aceasta era de ajuns ca să îi distragă atenţia. Alice s-a încruntat. Timpul avea ciudatul obicei să se scurgă cu repeziciune când gândurile ei erau acaparate de ceva. S-a uitat la ceas. Aproape douăsprezece şi zece. Mai erau douăzeci de minute până când grădinarul-şef avea să se ducă în

magazie ca să-şi mănânce sendvişul cu brânză şi murături, după cum îi era tabietul, iar apoi să studieze atent paginile de ziar consacrate curselor de cai. Omul nu se abătea de la programul lui, şi Alice admira acest lucru.

Dând uitării libelula, a traversat în grabă poteca şi a ocolit lacul pe furiş, ferindu-se să traverseze peluza ca să nu dea de oamenii care măturau pe lângă drăcia aceea complicată care scotea focul de artificii, ţinându-se tot prin umbră până când a ajuns la Grădina Scufundată. S-a aşezat pe treptele încinse de soare ale vechii fântâni şi şi-a pus coşul alături. Era punctul de observaţie cel mai potrivit, s-a gândit. Gardul viu de păducel din preajmă o ascundea, însă îi permitea să vadă destul de bine printre frunze pontonul cel nou.

Pe când aştepta să-l prindă singur pe Ben, Alice se uita la două ciori care se roteau pe cerul de deasupra ei, albastru ca marea. Privirea i-a alunecat apoi asupra casei, unde nişte bărbaţi cocoţaţi pe scări împleteau ghirlande uriaşe de verdeaţă pe faţada de cărămidă, în timp ce servitoarele legau de streşini, cu fire subţiri, lampioane delicate de hârtie. Soarele lumina rândul de sus al ferestrelor cu vitralii, iar conacul familiei, dichisit şi îngrijit, strălucea ca o

bătrână încărcată de bijuterii, pregătită să meargă la operă, o dată pe an.

S-a simţit pe neaşteptate copleşită de un val de afecţiune. De când se ştia, avusese sentimentul că grădina şi conacul Loeanneth existau şi trăiau pentru ea altfel decât pentru surorile ei. În timp ce Deborah era atrasă de Londra, Alice nu se simţea nicăieri mai fericită, mai împlinită decât aici, aşezată pe malul pârâului cu degetele de la picioare înmuiate în undele lui line, întinsă în pat înainte de revărsatul zorilor, ascultând lăstunii gălăgioşi care-şi făcuseră cuibul deasupra ferestrei ei, ori dând ocol lacului, cu carnetul strâns sub braţ.

Pe la şapte ani înţelesese că avea să crească şi că, aşa cum se cade, adulţii nu mai locuiesc în casele părinţilor. Atunci a simţit că i se deschide în suflet o prăpastie de groază existenţială şi a început să-şi incrusteze numele oricând şi oriunde avea ocazia: pe stejarul tare al cercevelelor ferestrelor din salon, pe chitul lucios dintre dalele din camera cu arme, pe tapetul cu Hoţul de căpşune[3] din holul de la intrare, de parcă astfel de mici gesturi ar fi legat-o cumva de acel loc într-un fel mai profund şi mai durabil. Când Mama a descoperit acest mod deosebit de a-şi exprima dragostea, Alice a rămas fără desert o vară

întreagă, o pedeapsă pe care ar fi îndurat-o bucuroasă dacă nu ar fi fost asociată cu nedreptatea de a fi considerată vandalism nesăbuit. „S-a mai pomenit ca vreunul dintre copiii mei să se poarte cu atâta nesocotinţă deşănţată, să facă o faptă atât de urâtă şi de lipsită de judecată?“ Ruşinea pe care a simţit-o şi deznădejdea de a se pomeni descrisă în felul acela, de a-şi vedea nevoia pătimaşă de posesiune redusă la o prostie oarecare au fost nespus de adânci.

Dar deja nu mai conta. Şi-a întins picioarele să-şi privească degetele şi a oftat mulţumită peste măsură. Asta fusese demult, trecuse, o idee copilărească. Soarele se revărsa poleind frunzele verzi, strălucitoare. Ascunsă între crengile unei sălcii din apropiere, o silvie scotea triluri stridente şi două raţe sălbatice se luptau pentru un melc deosebit de gustos. Orchestra repeta o melodie de dans şi muzica răzbătea până dincolo de lac. Ce noroc să fie o zi aşa de frumoasă! După săptămâni întregi de frământări, după ce se studiase revărsatul zorilor şi fuseseră consultaţi *Cei care Ar Trebui să Ştie*, soarele se ridicase semeţ, alungând orice nor rătăcit, aşa cum se cuvenea în ajunul sărbătorii. Seara urma să fie

călduţă, vântul să adie uşor, iar petrecerea– la fel de reuşită ca întotdeauna.

Alice simţise magia mijlocului verii cu mult înainte să fi împlinit vârsta când i se permitea să vină la petrecere, încă de când Doica Bruen o aducea jos împreună cu cele două surori ale ei, îmbrăcate în rochiţele cele mai frumoase, şi le îmboldea să se alinieze ca să fie prezentate oaspeţilor. Petrecerea era abia la început, iar oamenii mari, eleganţi, se purtau cu o bună-cuviinţă reţinută, aşteptând înserarea. Dar mai târziu, când de mult ar fi trebuit să doarmă, Alice aştepta să audă cum răsuflarea Doicii devine tot mai adâncă şi mai domoală, iar apoi se strecura până la fereastra camerei copiilor, unde se aşeza în genunchi pe un scaun ca să vadă felinarele strălucind în noapte asemenea unor fructe coapte, focul mistuitor care părea să plutească pe apa argintată de lună, o lume fermecată în care locurile şi oamenii erau *aproape* aşa cum şi-i amintea ea, dar nu tocmai la fel.

Însă de data aceasta avea să se afle printre ei. Urma o noapte foarte specială. Alice a zâmbit, înfiorându-se uşor de nerăbdare. S-a uitat din nou la ceas, apoi a scos dosarul pe care îl ascunsese în coş şi l-a deschis scoţând la iveală conţinutul lui preţios. Era unul din

cele două exemplare pe care le bătuse cu greu la maşina ei portativă Remington, ultima ei producţie, rezultatul muncii ei de un an întreg. Avea o singură greşeală în titlu, unde bătuse un „y“ în loc de „u“, dar altminteri era perfect. Lui Ben nu avea să-i pese. El avea să fie primul care să-i spună că era mult mai important să-i trimită exemplarul curat lui Victor Gollancz. După publicare, lui avea să-i dea primul volum ieşit de sub tipar, cu un autograf chiar sub dedicaţie.

Adio, pui de presură, Alice a pronunţat titlul în şoaptă, bucurându-se de fiorul pe care i-l dădeau cuvintele. Era foarte mândră de intrigă: era cea mai bună poveste a ei şi era convinsă că avea să-i fie publicată. O adevărată poveste poliţistă. După ce studiase prefaţa cărţii *Cele mai bune poveşti poliţiste*, îşi deschisese carnetul şi făcuse o listă cu toate regulile genului expuse de domnul Ronald Knox[4]. Şi-a dat seama ce greşeală făcuse încercând să amestece două genuri distincte, s-a descotorosit de Laura şi a luat-o de la început, închipuind, în schimb, o reşedinţă la ţară, un detectiv şi o droaie de suspecţi pe cinste. Greu a fost să întreţină misterul, să facă în aşa fel încât să nu dezvăluie făptaşul. Atunci a decis că îi trebuia o placă de rezonanţă,

adică un fel de Watson pentru Holmes al ei. Din fericire, l-a găsit. Şi a descoperit mai mult decât atât.

Pentru B.M., tovarăş la crimă, complice în viaţă.

A mângâiat dedicaţia cu vârful degetului. De cum avea să fie publicat romanul, toată lumea avea să afle despre ei doi, dar lui Alice nu-i păsa. O parte a sufletului ei abia aştepta. De atâtea ori fusese cât pe ce să-i mărturisească lui Deborah sau chiar lui Clemmie, atât era de nerăbdătoare să fie rostit acest lucru, dar se ferise să stea de vorbă cu Mama, care avea suspiciunile ei, precum bine ştia Alice. Dar se cuvenea, într-un fel, să afle cu toţii atunci când aveau să citească prima ei carte publicată.

Cartea se născuse din discuţiile ei cu Ben; n-ar fi putut s-o scrie fără el şi acum, după ce pescuise ideile din aer şi le dăduse viaţă aşternând cuvintele pe hârtie, simţea că luase ceva imaterial, o simplă posibilitate, şi îi dăduse substanţă. Alice nu-şi putea stăpâni sentimentul că, oferindu-i acest exemplar al manuscrisului, făcea ca promisiunea ce plutea nerostită între ei să devină mai reală. În familia Edevane promisiunile erau importante. Era ceva ce ele, fetele, învăţaseră de la Mama, o expresie ce îi rămăsese întipărită în minte din fragedă copilărie: nu

trebuie să faci promisiuni dacă nu eşti în stare să le respecţi.

Din partea cealaltă a gardului viu răzbăteau voci şi Alice a strâns instinctiv manuscrisul la piept. Întâi a ascultat cu luare-aminte şi apoi s-a repezit la gard să se uite printr-o mică deschizătură printre frunze. Ben nu se mai afla pe insulă şi barca era din nou la ponton. Alice i-a zărit pe cei trei bărbaţi stând împreună lângă stiva de buşteni. L-a privit pe Ben cum bea apă din bidonul metalic, uitându-se cu atenţie la mărul lui Adam ce i se mişca atunci când înghiţea, la tuleiele bărbii de pe obraz, la buclele părului închis la culoare care îi atingeau gulerul. Cămaşa i se umezise de sudoare şi Alice a simţit un nod în gât: îi plăcea mirosul lui, era atât de natural şi de animalic.

Domnul Harris şi-a ridicat geanta de scule şi le-a mai dat nişte instrucţiuni înainte de a pleca, iar Ben a încuviinţat din cap, schiţând un zâmbet. Alice a zâmbit şi ea, privind cu nesaţ gropiţa din obrazul lui stâng, umerii vânjoşi, braţul dezgolit care-i strălucea în soarele puternic. El şi-a îndreptat spatele dintr-odată, atent la un zgomot ce venea mai de departe. I-a urmărit privirea care se muta de la domnul Harris

către ceva ce se mişca în grădinile pline de vegetaţie din spate.

Printre tulpinile învălmăşite de crini de stepă şi verbină, Alice a zărit o mică siluetă abia vizibilă care îşi croia drum ţopăind cutezător spre casă. Theo. Apariţia frăţiorului ei mai mic i-a sporit zâmbetul, dar umbra mare şi întunecată ce se profila în spatele lui i l-a stins pe loc. Acum înţelegea de ce se încruntase Ben, şi ea simţea acelaşi lucru în legătură cu Doica Bruen. Nu o putea suferi deloc, căci nimeni nu putea nutri afecţiune faţă de persoane cu apucături despotice. De ce fusese dată afară dulcea şi drăgălaşa Doică Rose, nu înţelegea nimeni. Se vedea cât de la o poştă că ţinea la Theo, de fapt îl iubea la nebunie, şi nu era nimeni care să nu o placă. Până şi Tata fusese văzut sporovăind cu ea în grădină, în timp ce Theo alerga după raţe, iar Tata era un foarte fin judecător al caracterelor oamenilor.

Totuşi, ceva îi intrase Mamei în cap. Cu două săptămâni în urmă, Alice o văzuse certându-se cu Doica Rose în faţa camerei copiilor, schimbând pe şoptite vorbe înfierbântate. Disputa se referea la Theo, dar Alice se aflase supărător de departe pentru a auzi ce îşi spuneau. Apoi Doica Rose a dispărut şi a fost scoasă de la naftalină şi pusă la treabă Doica

Bruen. Alice crezuse că au scăpat de zgripţuroaica bătrână cu bărbia ei păroasă şi sticla cu ulei de ricin. Într-adevăr, simţise întotdeauna o oarecare undă de mândrie personală auzind-o pe Bunica deShiel povestind cum nesupusa Alice reuşise să o înfrunte pe bătrâna doică. Dar acum apăruse din nou, mai ţâfnoasă ca niciodată.

Alice încă se mai gândea cu părere de rău la Doica Rose, când şi-a dat seama că nu mai era singură în partea aceea a gardului. În spatele ei a trosnit o crenguţă şi a tresărit brusc, răsucindu-se.

—Domule Llewellyn! a exclamat ea, văzând silueta cocoşată cu şevaletul sub un braţ şi un bloc de desen mare sub celălalt. M-aţi speriat.

—Iartă-mă, Alice dragă. Se vede că nu sunt în stare să mă apropii pe furiş. Speram că am putea să stăm un pic de vorbă.

—Acum, domnule Llewellyn?

În ciuda afecţiunii ei pentru bătrân, abia şi-a stăpânit o senzaţie de iritare. El nu părea să înţeleagă că trecuseră de mult zilele în care Alice stătea lângă el să-l privească desenând, când mergeau împreună cu barca sau îi destăinuia toate tainele ei de copil în timp ce pândeau zânele. Odinioară îi fusese fără îndoială foarte apropiat, prieten de nepreţuit când era

mică şi îndrumător când a început să scrie. De câte ori nu alergase la el să-i citească vreo povestioară pe care o însăilase, iar el făcea o mare tevatură comentând-o cu entuziasm. Dar acum, la şaisprezece ani, avea alte preocupări, lucruri pe care nu i le mai putea împărtăşi.

—Vedeţi, sunt destul de ocupată.

Privirea lui s-a îndreptat spre deschizătura din frunziş şi Alice şi-a simţit obrajii încinşi de o căldură neaşteptată.

—Supraveghez pregătirile pentru petrecere, a adăugat ea prompt, iar când domnul Llewellyn a zâmbit într-un fel care sugera că ştia exact pe cine urmărea ea şi de ce, a adăugat: Şi am şi de cules flori pentru Mama.

El a aruncat o privire la coşul ei azvârlit cât colo, în care florile se ofiliseră în dogoarea amiezii.

—Trebuie neapărat să fac asta.

—Sigur, a spus el, încuviinţând din cap. Şi în mod normal nu mi-ar trece prin cap să te întrerup, când eşti atât de ocupată să ajuţi la pregătiri. Dar am ceva destul de important de discutat cu tine.

—Mi-e teamă că nu am timp chiar deloc.

Domnul Llewellyn a părut neobişnuit de dezamăgit, iar Alice s-a gândit că în ultima vreme

păruse destul de posomorât. Nu chiar deprimat, dar totuşi absent şi trist. A băgat de seamă că avea nasturii de la vestă încheiaţi strâmb şi eşarfa de la gât îi era cam ponosită. S-a simţit năpădită de un val neaşteptat de milă şi i-a făcut semn cu capul spre blocul de desen, încercând să-l îmbuneze.

—E foarte frumos!

Şi chiar era. Nu ştia să-l mai fi desenat pe Theo până atunci, iar asemănarea era neobişnuită, surprinsese liniile copilăreşti ale obrajilor rotunzi şi ale buzelor pline, ochii mari, privirea încrezătoare. Domnul Llewellyn, dragul de el, ştiuse întotdeauna să vadă tot ce era mai bun în ei toţi.

—Ce-ar fi să ne vedem poate după ceai? i-a propus ea cu un zâmbet încurajator. Cândva înainte de petrecere?

Domnul Llewellyn şi-a strâns mai tare blocul şi s-a încruntat uşor gândindu-se la ce-i spusese Alice.

—Dar ce-ar fi chiar la focul de la noapte?

—Veniţi şi dumneavoastră?

Asta era o mare surpriză. Domnul Llewellyn nu era un om de lume şi de obicei se străduia din răsputeri să evite invitaţii– mai ales pe cei care voiau cu tot dinadinsul să-l întâlnească pe *el*. Deşi o adora pe Mama, nici ea nu reuşise vreodată să-l momească să

vină la vreun bal de vară până atunci. Valoroasa ediţie princeps a volumului *Pragul vrăjit al lui Eleanor* avea să fie expusă la loc de cinste, ca întotdeauna, şi toată lumea avea să se dea în vânt să-l cunoască pe autor. Nu se săturau niciodată să îngenuncheze lângă gardul viu ca să caute vârful îngropat al vechiului stâlp de piatră. „Uite, Simeon, îl văd! Ăsta e ivărul de alamă de pe hartă, exact ca-n carte!" Şi habar nu aveau că tunelul fusese ferecat de ani de zile tocmai ca să fie ferit de cercetările oaspeţilor curioşi ca ei.

În mod normal, Alice l-ar fi descusut mai departe, dacă un hohot de râs ce venea de cealaltă parte a gardului, urmat de un îndemn prietenesc, nu i-ar fi reamintit scopul pentru care se afla acolo:

—Lasă, Adam! Haide, du-te cu tatăl tău să mănânci, nu-i nevoie să-i ridici pe toţi dintr-odată!

—Bine, a spus ea, atunci pe diseară, la petrecere.

—Pe la unsprezece şi jumătate, să zicem, sub boltă?

—Da, da!

—E ceva important, Alice.

—Unsprezece şi jumătate, a repetat ea, cu o uşoară nerăbdare. Am să fiu acolo.

Dar el nu a plecat, de parcă înlemnise pe loc, cu o figură sumbră şi melancolică, privind-o drept în faţă, ca şi cum ar fi încercat să-i memoreze trăsăturile.

—Domnule Llewellyn?

—Îţi mai aminteşti când am mers cu barca de ziua lui Clemmie?

—Da, da, a fost o zi minunată. Ce plăcere!

Alice s-a aplecat dinadins să-şi ia coşul de pe treptele fântânii, iar domnul Llewellyn a părut a fi înţeles aluzia, căci atunci când ea s-a ridicat, el dispăruse.

Alice s-a simţit cuprinsă de o părere de rău nedefinită şi a oftat adânc. Presupunea că, fiindcă era îndrăgostită, încerca aşa, un fel de milă generală pentru oricine nu era în pielea ei. Bietul domn Llewellyn! Cândva crezuse că e vrăjitor, dar acum nu-l vedea decât ca pe un om cocârjat şi trist, îmbătrânit înainte de vreme, încremenit în hainele şi obiceiurile victoriene pe care nu voia să le mai schimbe. În tinereţe avusese o cădere psihică– acesta trebuia să fie un secret, dar Alice ştia o mulţime de lucruri pe care nu s-ar fi cuvenit să le afle. Povestea se întâmplase demult, când Mama era mică şi domnul Llewellyn era prietenul apropiat al lui Henri deShiel. Renunţase la viaţa lui profesională din

Londra şi atunci i-a apărut cartea *Pragul vrăjit al lui Eleanor*.

Dar ce anume îi produsese căderea, Alice nu avea ştiinţă. Aşa că i-a trecut vag prin minte că ar trebui să afle, dar nu în ziua aceea, nu era momentul potrivit. Nu mai era timp şi pentru trecut tocmai acum când viitorul o aştepta dincolo, de partea cealaltă a gardului. A mai aruncat încă o privire, Ben era singur şi îşi aduna sculele, gata să străbată grădina până acasă, ca să-şi ia şi el prânzul. Alice l-a dat imediat uitării pe domnul Llewellyn. Şi-a ridicat faţa spre soare, bucurându-se de adierea care-i mângâia obrajii. Ce bucurie să trăiască această clipă. Era de neînchipuit că putea altcineva, altundeva, să fie mai fericit. Apoi s-a dus spre ponton, cu manuscrisul în mână, îmbătată de senzaţia ademenitoare că se află dinaintea unui viitor strălucit.

3
Cornwall, 2003

Soarele pătrundea printre frunze şi Sadie alerga cu atâta avântare că plămânii îi dădeau ghes să se oprească. Dar a continuat totuşi, mai iute,

bucurându-se de starea de bine pe care i-o dădeau propriii paşi, loviturile ritmice, ecoul slab al pământului ud, acoperit de muşchi, şi al lăstărişului des, strivit în picioare.

Câinii se făcuseră deja nevăzuţi pe poteca îngustă, amuşinând cu boturile în pământ, prelingându-se ca nişte picături de melasă printre rugii sclipitori de pe margini. Probabil că ei erau şi mai bucuroşi ca ea că ploaia încetase, în fine, şi că erau liberi. Sadie rămăsese surprinsă cât de mult îi plăcea compania lor. Când bunicul i-a propus prima dată să-i ia şi pe ei, la început s-a împotrivit, dar Bertie– deja îngrijorat de apariţia ei neaşteptată („De când îţi iei tu vacanţă?“)– s-a dovedit la fel de încăpăţânat cum îl ştia. „Pădurile astea sunt destul de adânci pe alocuri şi tu nu le cunoşti. Nu-i mare lucru să te rătăceşti.“ Dar când i-a venit ideea să-l roage pe unul dintre băieţii din sat să vină cu ea „ca să-i ţină de urât“, privind-o într-un mod care arăta că era gata să-i pună întrebări la care ea nu voia să răspundă, Sadie a acceptat pe dată să ia câinii cu ea.

Întotdeauna alerga singură. Făcuse asta cu mult înainte să apară cazul Bailey şi să se aleagă praful de viaţa ei de la Londra. Unii oameni alergau ca să facă mişcare, alţii alergau de plăcere, dar Sadie alerga de

parcă ar fi încercat să fugă de propria moarte. Aşa îi spusese un iubit al ei mai demult. Şi i-o spusese acuzator, aplecat de mijloc, încercând să-şi recapete răsuflarea în centrul parcului Hampstead Heath. Sadie ridicase din umeri a mirare, întrebându-se ce oare să fi fost rău în asta, şi şi-a dat seama pe loc, cu surprinzător de puţin regret, că relaţia lor nu avea cum să meargă.

O pală de vânt a mişcat ramurile, împrăştiindu-i pe obraji stropii ploii din noaptea precedentă. Sadie a scuturat din cap fără să încetinească pasul. Pe marginea potecii începuseră să apară trandafirii sălbatici, care îşi făceau datoria de a înflori an de an printre rugi şi trunchiuri căzute. Ce bine că mai erau şi astfel de lucruri! Era o dovadă că pe lume existau încă frumuseţe şi bunătate, aşa cum spuneau poeziile şi alte platitudini. În meseria ei era uşor să piardă din vedere aceste amănunte.

Tot mai apărea câte ceva în ziarele de weekend de la Londra. Sadie zărise nişte rânduri peste umărul unei persoane pe când lua micul dejun împreună cu Bertie la Harbour Cafe. Adică micul dejun îl lua doar ea, căci el bea doar un fel de suc verde cu miros de iarbă. Era doar o notă scurtă, pe o singură coloană, în pagina a cincea, dar numele lui Maggie

Bailey i-a atras ca un magnet privirea şi s-a oprit brusc din vorbă, scrutând avidă literele mărunte. Nu a aflat nimic nou, ceea ce însemna că nu survenise nici o schimbare. Şi de ce să se fi întâmplat aşa ceva? Cazul era închis. Articolul era semnat de Derek Maitland. Se agăţa de povestea asta ca dulăul de osul vecinului, aşa era felul lui. Oare nu din acest motiv îl şi alesese ea, atunci?

Sadie a tresărit când Ash a ţâşnit din spatele unui pâlc de copaci, tăindu-i calea cu urechile clăpăuge mişcându-i-se, cu botul căscat a rânjet larg şi umed. S-a străduit să nu rămână prea mult în urma lui, strângându-şi pumnii până şi-a simţit unghiile în palmă şi a iuţit pasul şi mai tare. Nu ar fi trebuit să citească ziarele. Ar fi trebuit să „ia o pauză“ ca să-şi limpezească gândurile şi să aştepte ca la Londra să se liniştească lucrurile. Ăsta fusese sfatul lui Donald. Îşi dădea seama că voia să o ferească de consecinţele propriei neghiobii, ceea ce era frumos din partea lui, dar, de fapt, era prea târziu.

La vremea aceea ştirea apăruse peste tot, în ziare şi la emisiunile de la televizor, şi nebunia nu se domolise nici în săptămânile următoare, ba chiar se amplificase destul de mult, de la articolele ce relatau comentariile lui Sadie până la supoziţiile răutăcioase

despre lupte interne în cadrul Poliţiei Metropolitane, cu aluzii la diverse muşamalizări. Evident că Ashford era furios. Şeful nu scăpa niciodată ocazia să-şi trâmbiţeze convingerile despre loialitate, trăgându-se de betelia pantalonilor pătaţi la masa de prânz şi servindu-le detectivilor adunaţi o rafală de îndemnuri stropite cu salivă: „Nimic nu e mai rău ca un ciripitor, mă-nţelegeţi? Aveţi o plângere, o ţineţi în instituţie. Nimic nu e mai dăunător pentru secţie decât poliţaii care ciripesc pe la străini“. Şi-atunci făcea aluzie la cei mai răi dintre străini, ziariştii, iar bărbia lui Ashford tremura de forţa urii sale: „Nişte vampiri cu toţii!“

Slavă Domnului că nu ştia că Sadie fusese cea care ciripise. Donald o salvase, ca şi atunci când făcuse primele greşeli. „Ăsta-i rostul partenerilor“, îi respinsese el cândva mulţumirile stângace, ursuz ca de obicei. Şi rămăsese ca o glumă a lor, referitoare la scăpările mărunte din conduita ei, căci altminteri era extrem de pedantă, dar această ultimă încălcare a regulilor era altceva. În calitatea lui de ofiţer superior de investigaţii, Donald răspundea de acţiunile subordonatului său şi, dacă a uita să-ţi aduci ceva de scris la o discuţie merita o dojană

blândă, a lăsa să-ţi scape afirmaţia că poliţia a făcut o investigaţie de mântuială era cu totul altceva.

De îndată ce a izbucnit toată povestea, Donald a ştiut că ea era sursa. O scosese la o bere la cârciuma The Fox and Hounds[5] şi a sfătuit-o, fără să lase loc de proteste, să plece din Londra. Să-şi ia concediul la care avea dreptul şi să se ţină cât mai departe până când avea să îşi scoată din cap ceea ce o frământa.

—Nu glumesc deloc, Sparrow, i-a spus el, ştergându-şi spuma berii de pe mustaţa sură şi ţepoasă. Nu ştiu ce te-a apucat în ultima vreme, dar Ashford nu e prost, o să stea cu ochii pe tine ca un vultur. Bunicul tău locuieşte în Cornwall, nu-i aşa? Pentru binele tău– pentru binele nostru, al amândurora– du-te la el şi nu veni înapoi până nu îţi limpezeşti mintea.

Un buştean i-a ieşit în cale pe neaşteptate şi Sadie a sărit peste el, zgâriindu-şi vârful adidasului. Adrenalina îi circula prin vene ca un sirop fierbinte, împingând-o să alerge şi mai avântat. „Nu veni înapoi până nu îţi limpezeşti mintea.“ Uşor de spus, greu de făcut. Poate că Donald nu avea habar care era cauza lipsei ei de atenţie şi a boacănei făcute, dar Sadie ştia prea bine. A văzut dinaintea ochilor plicul vârât în noptiera camerei de oaspeţi din casa lui

Bertie: hârtia frumoasă, scrisul cu înflorituri, şocul teribil al mesajului. Socotea că necazurile ei începuseră în seara aceea, cu şase săptămâni în urmă, când călcase pe blestemata aceea de scrisoare lăsată pe preşul de la intrarea în apartamentul ei de la Londra. La început fuseseră doar mici greutăţi de concentrare, din când în când, mici greşeli uşor de acoperit, dar apoi a apărut cazul Bailey, fetiţa aceea fără mamă, şi bum! A izbucnit furtuna perfectă.

Cu o ultimă sforţare, Sadie a alergat până la ciotul cel negru, punctul de unde se întorcea de obicei. Nu a încetinit până nu a ajuns la el, aplecându-se să-i atingă vârful umed şi colţuros, ca apoi să se lase moale, cu podul palmelor pe genunchi, încercând să-şi recapete răsuflarea. Diafragma i se zbătea şi privirea îi era împăienjenită. Simţea durere şi asta o bucura. Ash adulmeca prin preajmă, mirosind capătul unui buştean acoperit de muşchi care se ivea din povârnişul abrupt şi noroios. Sadie a băut lacom apă din sticlă şi apoi i-a turnat şi câinelui în gura căscată. I-a mângâiat blana întunecată, netedă şi lucioasă dintre urechi.

—Unde e fratele tău? a întrebat ea, iar Ash şi-a ridicat capul şi a privit-o ţintă cu ochii lui inteligenţi. Unde e Ramsay?

Sadie a scrutat vegetaţia deasă şi încâlcită din jur. Ferigile se căzneau să iasă la lumină, desfăcându-şi frunzele de pe tulpinile lor spiralate. Parfumul dulce de caprifoi se amesteca cu izul de pământ reavăn, după aversa care abia se oprise. O ploaie de vară. Întotdeauna îi plăcuse mirosul acela, mai ales de când Bertie îi spusese că era produs de un fel de bacterie. Asta dovedea că din ceva rău putea ieşi ceva bun, dacă se iveau condiţii prielnice. Sadie avea un motiv întemeiat să creadă că acest lucru era posibil.

Pădurea era într-adevăr foarte deasă şi, căutându-l pe Ramsay, Sadie se gândea că Bertie avusese dreptate. Era posibil să te rătăceşti într-un asemenea loc. Asta nu i se putea întâmpla ei fiindcă era însoţită de câini, mirosul lor era antrenat ca să găsească drumul spre casă, dar i se putea întâmpla altcuiva, unei fete naive din vreo poveste. O astfel de fată, cu capul plin de idei romantice, ar fi putut cu uşurinţă să se aventureze prea departe într-o pădure ca asta şi să se rătăcească.

Sadie nu ştia prea multe poveşti, în afara celor foarte cunoscute. Era una dintre lipsurile pe care îşi dădea seama că le are în comparaţie cu cei de seama ei (poveştile, studiile, dragostea părintească). Până şi

în dormitorul micuţei Bailey, deşi modest mobilat, se afla un raft cu cărţi şi un volum ferfeniţit cu poveşti de Fraţii Grimm. Dar în copilăria lui Sadie nu existaseră basme spuse duios care să înceapă cu „A fost odată ca niciodată…“: mama ei nu era genul care să vorbească şoptit, iar tatăl nici atât, ambii împărtăşind acelaşi dispreţ faţă de tot ce era imaginar.

Cu toate acestea, Sadie, în calitatea ei de cetăţean al lumii, aflase suficiente lucruri ca să ştie că în poveşti oamenii mai şi dispăreau şi că de obicei asta se întâmpla în păduri dese şi întunecate. Dar oamenii se evaporau şi în viaţa reală. Pe-asta o ştia din experienţă. Unii se pierdeau din întâmplare, alţii fiindcă aşa voiau ei: cei dispăruţi nu erau totuna cu cei care-şi luau lumea în cap, cei care nu doreau să fie găsiţi. Oameni asemenea lui Maggie Bailey.

—A dat bir cu fugiţii, spusese Donald chiar de la început, din ziua când o găsiseră pe micuţa Caitlyn singură în apartament, cu mai multe săptămâni înainte de a găsi biletul care dovedea că avusese dreptate. Răspundere prea mare. Copii, lipsuri materiale, viaţa… dac-aş avea câte-o liră pentru fiecare caz ca ăsta pe care l-am văzut…

Dar Sadie nu voise să creadă teoria asta. Şi-a construit varianta ei, făcând presupuneri fantastice despre scenarii criminale, dintr-acelea ce se găseau doar în romanele poliţiste, susţinând că o mamă nu şi-ar părăsi copilul aşa, dintr-odată, bătând mereu câmpii despre nevoia de a mai cerceta încă o dată dovezile, doar-doar aveau să descopere indiciul esenţial care le scăpase.

—Cauţi ceva ce n-o să găseşti niciodată, îi spusese Donald. Uneori, Sparrow– nu întotdeauna, fir-ar să fie, numai uneori–, lucrurile chiar sunt atât de simple pe cât par.

—Aşa ca tine, vrei să zici.

—Măgăriţă ce eşti! a râs el, şi-apoi tonul i s-a mai îmblânzit, devenind aproape patern, ceea ce pentru Sadie era mult mai rău decât dacă ar fi început să ţipe la ea: Li se-ntâmplă şi celor mai buni dintre noi doi. Faci meseria asta multă vreme şi până la urmă se iveşte un caz care îţi intră la suflet. Asta înseamnă că ai suflet, dar nu şi că ai dreptate.

Respiraţia i se mai potolise, dar tot nu dădea cu ochii de Ramsay. L-a strigat şi a auzit ecoul întorcându-se din cotloane umede şi întunecate: Ramsay… Ramsay… Ramsay… ultimul sunet stingându-se în depărtare. Dintre cei doi câini,

Ramsay era cel mai rezervat şi i-a trebuit ceva timp ca să-i câştige încrederea. Că era sau nu era corect, tocmai din pricina asta pe el îl plăcea cel mai mult. Sadie se ferise întotdeauna de afecţiunea uşor câştigată. Era o trăsătură de caracter pe care o văzuse şi la Nancy Bailey, mama lui Maggie; şi din pricina asta credea că se apropiaseră. Se numea *folie à deux* sau nebunie împărtăşită, adică două persoane cu mintea sănătoasă de altfel, care se încurajează una pe alta să creadă în aceeaşi iluzie. Sadie îşi dădea seama că exact asta făcuseră ea şi Nancy Bailey, fiecare susţinuse fantezia celeilalte, convingându-se reciproc că în dispariţia lui Maggie era mai mult decât se vedea la o primă privire.

Şi chiar a fost *o nebunie*. Zece ani în poliţie, cinci ca detectiv, şi tot ce învăţase s-a dus pe apa sâmbetei în clipa în care a văzut-o pe fetiţa rămasă singură în apartamentul ăla îmbâcsit; frumoasă şi fină, luminată din spate, în aşa fel încât părul ei blond şi ciufulit părea o aură, cu ochii larg deschişi care-i studia cu atenţie pe cei doi adulţi care tocmai dăduseră buzna pe uşa de la intrare. Sadie fusese cea care se îndreptase spre ea, luând-o de mână şi spunându-i, cu o voce veselă şi limpede pe care nu şi-o recunoştea:

—Bună, scumpo, ce ai tu acolo pe pijama? Cum o cheamă?

Vulnerabilitatea copilei, nesiguranţa şi slăbiciunea ei au izbit-o din plin chiar în locul pe care Sadie îl ţinea de obicei la adăpost de orice emoţie. În zilele următoare, a simţit în palme urma mâinilor mici ale fetiţei, iar noaptea, când încerca să adoarmă, auzea vocea aceea plăpândă, tânguitoare spunând: „Mami? Unde e mama mea?“ Şi-o mistuia nevoia arzătoare de a îndrepta lucrurile, de a-i aduce mama înapoi, iar Nancy Bailey s-a dovedit a fi perechea perfectă. Nancy avea o scuză pentru a se agăţa de iluzii şi era de înţeles disperarea cu care încerca să găsească justificări pentru purtarea nemiloasă a fiicei ei, ca să micşoreze spaima micuţei nepoate care fusese părăsită în felul acela şi ca să-şi diminueze propria vină („dacă n-aş fi fost plecată cu prietenele mele în săptămâna aceea, aş fi găsit-o chiar eu mai repede“), dar Sadie ar fi trebuit să aibă mai multă judecată. Întreaga ei carieră, întreaga ei *viaţă*, de când devenise adult, fuseseră clădite pe judecată.

—Ramsay! a strigat iarăşi.

Şi, din nou, nimic altceva decât liniştea, tulburată doar de foşnetul frunzelor şi de apa ce se scurgea printr-un şanţ umplut de ploaie. Zgomotele naturii

aveau un fel anume de a te face să te simţi şi mai singur. Sadie şi-a ridicat braţele deasupra capului. Nevoia de a lua legătura cu Nancy o resimţea ca pe o durere fizică, ca pe o greutate în piept, ca pe nişte degete încleştate şi umede care-i strângeau plămânii. Propria ticăloşie o putea suporta, dar ruşinea care o năpădea când se gândea la Nancy era zdrobitoare. Şi totuşi simţea nevoia disperată să îşi ceară scuze, să-i explice că fusese o eroare de gândire, că nu avusese niciodată intenţia să-i înşele aşteptările. Donald o cunoştea prea bine:

—Şi, Sparrow, bagă de seamă, îi spusese înainte să plece în Cornwall, nici să nu-ţi treacă prin cap să iei legătura cu bunica!

—Ramsay, unde eşti, băiatule? a strigat şi mai tare.

Sadie şi-a încordat auzul, ascultând: o pasăre speriată, fâlfâitul aripilor grele pe sub bolta înaltă a copacilor. Prin hăţişul de ramuri privirea i-a fost atrasă de un avion, un mic punct alb ce străbătea albastrul palid al cerului. Avionul zbura spre est, către Londra, şi ea îl privea cu un ciudat sentiment de dezrădăcinare. Era greu de acceptat că iureşul vieţii, al vieţii *ei*, continua şi fără ea.

Nu primise nici o veste de la Donald de când plecase. Şi nici nu se aştepta să primească vreuna,

cel puţin nu încă. Abia trecuse o săptămână, iar el insistase ca ea să-şi ia concediu o lună întreagă.

—Dar aş putea să mă întorc mai devreme, dacă aş vrea, nu-i aşa? l-a întrebat ea pe funcţionarul de la serviciul de personal, iar fâstâceala tânărului arăta clar că era prima dată când i se punea această întrebare.

—Să nu îndrăzneşti… a mârâit Donald după aceea. Nu care cumva să te văd pe-aici înainte să fii pregătită, că, zău, nu glumesc, Sparrow, mă duc direct la Ashford!

Şi era convinsă că aşa ar fi făcut. Se apropia de pensionare şi nu avea de gând s-o lase pe subalterna cea ţăcănită să-i strice planurile. Neavând de ales, Sadie şi-a făcut bagajele şi-a pornit-o spre Cornwall cu coada între picioare. I-a lăsat lui Donald numărul de telefon al lui Bertie, spunându-i că semnalul de mobil era destul de slab şi sporadic acolo şi-a sperat că avea să o cheme înapoi.

Un mârâit uşor s-a auzit de lângă ea şi a privit în jos. Ash rămăsese încremenit ca o statuie, cu privirea pierdută spre pădure.

—Ce-ai păţit, băiatule? Nu-ţi place mirosul celor care-şi plâng de milă?

Şi-a ciulit urechile, blana de pe gât i s-a zbârlit, dar nu şi-a clintit privirea. Apoi a auzit şi Sadie, un zgomot în depărtare: Ramsay lătra– poate nu chiar a pericol, dar oricum neobişnuit.

De când fusese adoptată de câinii aceştia, Sadie se simţea cuprinsă de un sentiment matern ce nu-i stătea în fire, uşor stânjenitor. Când Ash a slobozit încă un mârâit adânc, a înşurubat capacul sticlei cu apă.

—Haide atunci, a spus ea, lovindu-şi coapsa. Haide să-l găsim pe fratele ăla al tău.

Cât locuiseră la Londra, bunicii ei nu avuseseră câini; Ruth era alergică. Dar după ce a murit ea, Bertie s-a retras în Cornwall şi a început să-şi iasă din ritm.

—Îmi place aici, i-a spus el lui Sadie la telefonul care ţiuia. Îmi fac de lucru în timpul zilei. Serile sunt foarte liniştite, totuşi uneori mă pomenesc că mă contrez cu televizorul. Mai rău, am bănuiala că eu sunt cel care pierde.

Încerca să glumească, dar Sadie i-a simţit tremurul vocii. Bunicii ei se iubiseră încă din adolescenţă. Tatăl lui Ruth aproviziona magazinul părinţilor lui Bertie din Hackney şi de-atunci fuseseră nedespărţiţi. Durerea bunicului era vizibilă şi Sadie

ar fi vrut să-i poată spune ceva care să i-o aline. Dar ea nu s-a priceput niciodată la cuvinte, aşa că în schimb i-a sugerat că ar avea mai mult noroc dacă s-ar certa cu un labrador. El a râs şi i-a spus că o să se mai gândească. A doua zi s-a dus la adăpostul de animale. Şi, după cum era de aşteptat, a venit acasă nu cu unul, ci cu doi câini şi cu o pisică ţâfnoasă pe deasupra. Din ceea ce băgase de seamă în săptămâna de când se afla în Cornwall, toţi patru formau acum o familie destul de mulţumită, chiar dacă pisica îşi petrecea mai tot timpul ascunsă după canapea. Bunicul părea fericit, aşa cum nu mai fusese de când se îmbolnăvise Ruth. Nici nu se punea deci problema să nu se întoarcă acasă cu ambii câini.

Ash alerga înaintea ei şi Sadie se străduia să nu-l piardă din ochi. A băgat de seamă că vegetaţia se schimba, aerul devenea mai puţin dens. Pe sub copacii tot mai rari, tufişurile profitaseră de lumina soarelui şi se îndesiseră în voie. Crengile i se agăţau de tivul şortului pe când se străduia să străbată hăţişurile. Dacă ar fi avut o imaginaţie mai bogată, şi-ar fi putut închipui că încercau să o oprească.

A urcat cu greu povârnişul, ocolind nişte bolovani mari risipiţi ici şi colo, până când a ajuns în vârf şi s-a pomenit la marginea pădurii. Sadie s-a oprit,

cercetând peisajul ce i se desfăşura dinaintea ochilor. Nu ajunsese niciodată atât de departe. La picioarele ei se întindea un câmp cu ierburi înalte şi în depărtare abia se zărea un gard cu ceva ce părea a fi o poartă dărăpănată. Şi dincolo de el, aproape la fel, o altă întindere cu ierburi întreruptă pe alocuri de copaci uriaşi cu frunziş bogat. Sadie a tras aer în piept. În mijlocul câmpului, o siluetă de copil, o fetiţă care stătea singură, luminată din spate, şi căreia nu-i putea vedea chipul. A deschis gura să o strige dar când a clipit, copila a dispărut, risipindu-se într-o pată de lumină alb-gălbuie.

Şi-a scuturat capul. Îşi simţea mintea obosită. Şi ochii la fel. Neapărat trebuia să-şi facă un examen oftalmologic.

Ash, care i-o luase cu mult înainte, s-a oprit şi a lătrat nerăbdător către ea, socotind că nu avansase suficient. Sadie a luat-o pe câmp după el, ignorând senzaţia uşor neplăcută că făcea ceva nepotrivit. Senzaţia nu era obişnuită. De obicei, Sadie nu-şi bătea capul cu chestii dintr-astea, dar problemele de la serviciu din ultima vreme o speriaseră. Iar ei nu-i plăcea să fie speriată. Spaima şi vulnerabilitatea erau prea apropiate pentru gustul ei. Cu ani în urmă hotărâse că problemele se înfruntă, nu se ocolesc.

Când a ajuns în dreptul porţii a văzut că era din lemn, decolorată de soare, crăpată, şi atârna atât de coşcovită, încât era clar că stătea aşa de foarte mult timp. O plantă agăţătoare cu flori ca nişte trompete mov se răsucise şi se înnodase atât de tare în jurul stâlpilor, încât Sadie a fost nevoită să se strecoare printr-o gaură din lemnul porţii. Liniştit că stăpâna lui îl urma, Ash a slobozit un lătrat entuziasmat şi-a rupt-o la fugă, pierzându-se în depărtare.

Iarba înaltă îi atingea genunchii goi, gâdilându-i acolo unde sudoarea se uscase. Era ceva în neregulă cu locul acela. Încă de când se strecurase prin spărtura din poartă o cuprinsese un sentiment ciudat, o senzaţie inexplicabilă că lucrurile nu erau tocmai cum ar fi trebuit să fie. Sadie nu credea în presentimente– nu avea nimeni nevoie de un al şaselea simţ dacă celelalte cinci funcţionau bine – şi cu siguranţă exista o explicaţie pentru această ciudăţenie. Trecuseră deja zece minute de când tot înainta când şi-a dat brusc seama despre ce era vorba. Câmpul era pustiu. Nu lipseau pomii, iarba sau păsările, acestea se găseau din belşug, altceva lipsea. Nu se vedeau pe nicăieri tractoare care să se învârtă de colo-colo, nici ţărani care să repare

gardurile şi nici vite care să pască, ceea ce era neobişnuit prin părţile acelea.

Sadie a privit în jur, căutând ceva care să-i infirme senzaţia. Nu prea departe se auzea o apă curgând şi o pasăre, poate un corb, o pândea de pe o creangă din apropiere. Un întreg cuprins de ierburi înalte şi foşnitoare şi, pe ici, pe colo, câte un copac încovoiat, dar nici ţipenie de om cât vedeai cu ochii.

Cu coada ochiului a zărit o umbră neagră şi a tresărit. Pasărea îşi luase zborul de pe creangă şi ţâşnea drept spre ea. Sadie s-a ferit ca să nu o lovească şi în mişcare s-a împiedicat de ceva. A căzut, sprijinindu-se în palme, cu genunchii într-o baltă noroioasă de sub o salcie enormă. S-a uitat în urmă enervată şi-a văzut că piciorul stâng i se prinsese într-o bucată de funie mucegăită.

Sfoară.

S-a uitat în sus, mânată de instinct, ori poate şi de vocea experienţei– un amestec înspăimântător de scene din investigaţiile unor crime mai vechi. Legat de ramura cea mai groasă a copacului atârna un capăt al frânghiei roase, ce abia se distingea pe scoarţă. Lângă Sadie atârna un alt capăt, de care stătea agăţată o bucată putrezită de lemn. Nu era deci un laţ de spânzurătoare, ci un leagăn.

S-a ridicat, şi-a şters genunchii plini de noroi şi a început să se învârtă încet în jurul frânghiei atârnate. Această relicvă a unei lumi în care fuseseră cândva copii, prezentă în locul acela pustiu, avea ceva tulburător, dar nu-i mai putea acorda atenţie, fiindcă Ash o luase din nou la fugă, grija lui trecătoare pentru Sadie fiind înlocuită de nevoia imperioasă de a-şi găsi fratele.

Aruncând o ultimă privire spre funii, Sadie a pornit-o după el. De data aceasta însă a început să vadă lucruri care îi scăpaseră mai înainte: un şir de tise sălbăticite formau un gard, neîngrijit şi crescut peste măsură, dar cu înfăţişare de gard totuşi; în partea nordică, între două pajişti pline de flori de câmp se ivea ceva ce semăna cu un pod. Poarta ruptă prin care trecuse nu mai părea acum o despărţitură rudimentară între două spaţii neumblate, ci un hotar greu de distins între civilizaţie şi sălbăticie. Ceea ce însemna că bucata de pământ pe care o traversa nu era un câmp necultivat, ci o grădină. Sau, cel puţin, asta fusese cândva.

Din partea cealaltă a gardului de tise a răzbătut un scheunat şi Ash a lătrat cu putere înainte de a se face nevăzut printr-o gaură din gard. Sadie a făcut la fel, dar s-a oprit brusc când a ajuns în partea cealaltă.

Înaintea ei se vedea o întindere sinilie de apă sclipitoare ca sticla în poiana încremenită. Lacul era înconjurat de sălcii şi în mijlocul lui se înălţa un morman de pământ, un fel de insulă. Peste tot mişunau raţe, lişiţe şi potârnichi şi se simţea un miros greu şi reavăn. O încerca o senzaţie tulburătoare, stranie, de păsări care pândesc– de ochi întunecaţi şi lucioşi.

Ramsay a urlat din nou şi Sadie a pornit-o după sunet de-a lungul malului umed, alunecos din pricina găinaţului de păsări adunat în zeci de ani. Păşea atentă, mergând pe sub copaci. Ash lătra şi el, alarmat, de pe partea cealaltă a lacului, stând pe un ponton de lemn, cu botul ridicat spre cer.

Sadie a dat la o parte pletele unei sălcii plângătoare, aplecându-se ca să se ferească de un clopot ciudat de sticlă, atârnat de un lanţ ruginit. Înaintând, a mai dat de încă patru la fel, acoperite de murdărie şi pline de pânze ţesute de generaţii de păianjeni. A atins uşor cu mâna marginea unuia, admirându-i aspectul neobişnuit şi întrebându-se la ce ar fi putut folosi. Păreau nişte fructe stranii, aşa cum atârnau printre frunze.

Când a ajuns la ponton, a văzut că Ramsay îşi prinsese o labă din spate într-o gaură din lemnul

putrezit. Era tare speriat. S-a îndreptat spre el iute, dar călcând cu grijă pe scânduri. A îngenuncheat, mângâindu-i urechile ca să-l liniştească. Nu avea nici o rană serioasă şi s-a gândit cum să facă să-i scoată laba. Până la urmă, nu a găsit altă metodă mai bună decât să-l apuce strâns şi să tragă. Ramsay nu a fost prea recunoscător, şi-a înfipt ghearele labelor din faţă în lemn şi a lătrat supărat.

—Ştiu, ştiu eu bine, a mormăit Sadie, unii dintre noi nu se prea lasă ajutaţi.

În cele din urmă a reuşit să-l elibereze, apoi s-a trântit pe spate să se odihnească, în timp ce câinele, ciufulit tot, dar nevătămat, a fugit cât mai departe de ponton. Sadie a închis ochii şi a izbucnit în râs când Ash i-a lins recunoscător gâtul. În minte îi încolţea un gând firav că scândurile pontonului ar fi putut să se prăbuşească în orice clipă, dar era prea obosită ca să-i dea vreo atenţie.

Soarele urcase pe cer şi începuse să ardă, iar mângâierea razelor lui era binefăcătoare. Sadie nu era nicidecum o fire contemplativă, dar în clipa aceea a înţeles ce înseamnă să meditezi. A scos un oftat de uşurare, deşi acesta ar fi fost ultimul cuvânt pe care l-ar fi ales ca să-şi descrie starea de spirit din ultima perioadă. Îşi auzea propria respiraţie şi îşi

simţea pulsul sub pielea subţire a tâmplei, de parcă ţinea la ureche un ghioc din care răzbătea vuietul oceanului.

Fiindcă îşi ţinea ochii închişi, lumea înconjurătoare era alcătuită numai din sunete: clipocitul apei care se lovea de pilonii de sub ea, pleoscăitul şi bălăceala raţelor pe când se lăsau din zbor pe luciul lacului, scândurile de lemn care pârâiau de dogoare. Ciulind urechile, Sadie auzea tot mai bine un zumzet constant, ca şi cum sute de motoare minuscule s-ar fi pornit să huruie laolaltă. Era un sunet specific verii, greu de definit la început, dar până la urmă şi-a dat seama; insecte, al naibii de multe insecte.

Sadie s-a ridicat, clipind din pricina soarelui puternic. Până când s-a obişnuit cu lumina, totul a fost de culoare albă. Frunzele de nufăr sclipeau, asemenea unor dale în formă de inimă, iar florile se înălţau către cer ca nişte mâini delicate ce se străduiau să prindă ceva. Zburau pe lângă ele mii de micuţe vietăţi înaripate. Era deja în picioare şi tocmai voia să-şi strige câinii când i-a atras atenţia ceva de pe partea cealaltă a lacului.

În mijlocul unei poieni scăldate de soare se înălţa o casă. Era de cărămidă, cu două mansarde gemene sub acoperişul ascuţit şi uşa de la intrare ascunsă sub

un portic. Mai multe hornuri se înălţau pe acoperişul de ţiglă şi ferestrele cu vitralii ale celor trei etaje parcă făceau conspirativ cu ochiul în soare. O plantă agăţătoare cu frunze verzi năpădise lacomă faţada de cărămidă şi numeroase păsărele se zbenguiau printre crenguţele ei, dând impresia unei vânzoleli continue. Sadie a fluierat încetişor:

—Ce caută o mare doamnă ca tine într-un loc de felul ăsta?

Rostise vorbele abia şoptit, dar vocea îi suna străină şi dezagreabilă, iar tonul glumeţ părea forţat, o imixtiune în exuberanţa naturală a grădinii.

Parcă atrasă de un magnet, Sadie a pornit-o spre casă, pe lângă lac. Raţele şi celelalte păsări sălbatice nu păreau deranjate de ea, moţăiala lor împletindu-se cu căldura zilei şi cu umezeală pentru a spori senzaţia de atmosferă suprasaturată.

Când a ajuns pe partea cealaltă a băgat de seamă o potecă, năpădită de mărăcini încâlciţi, care ducea până la intrare. A râcâit cu vârful adidasului. Piatră. Fusese probabil roz-cafenie cândva, ca toată piatra folosită în construcţiile din zonă, dar timpul şi lipsa de îngrijire o înnegriseră.

Pe măsură ce înainta, îşi dădea seama că, asemenea grădinii, şi casa fusese lăsată în paragină. Din

acoperiş lipseau ţigle, unele dintre ele zăcând risipite pe unde căzuseră, iar câteva geamuri de la etajul de sus erau sparte. Cele rămase întregi erau acoperite cu un strat gros de murdărie de păsări şi din pervazuri stalactite albe se lăsau în jos pe frunzele lucioase.

Ca şi cum ar fi vrut să-şi dovedească stăpânirea asupra grămezilor impresionante de găinaţ, o pasăre micuţă şi-a luat zborul de după un geam spart, ţâşnind în jos, după care şi-a schimbat brusc direcţia, trecând rapid pe lângă urechea lui Sadie. Ea a tresărit, dar nu s-a dat înapoi. Păsărelele acelea micuţe pe care le zărise şi pe malul lacului erau peste tot, intrau şi ieşeau din ascunzişurile întunecate ale plantei agăţătoare, părând a se chema una pe alta cu gângurituri insistente. Şi nu erau doar păsări, frunzişul colcăia de insecte de tot felul– fluturi, albine şi altele pe care nu le recunoştea– dând clădirii un aspect de efervescenţă, în contradicţie cu starea ei jalnică.

S-ar fi putut crede cu uşurinţă că acea casă era goală, dar Sadie văzuse în misiune destule case aparţinând unor bătrâni ca să ştie că o casă aparent părăsită ascundea adesea o poveste tristă. Un ciocănel de alamă fără luciu, în formă de cap de vulpe, era agăţat de uşa dărăpănată de lemn şi a dat

să-l apuce, dar a lăsat iute mâna jos. Ce-ar fi avut de spus dacă răspundea cineva? Sadie şi-a îndoit degetele unul câte unul, gândindu-se. Nu avea nici un motiv să fie acolo. Nici o scuză. O amendă pentru încălcarea proprietăţii era tot ce-i mai trebuia. Dar a alungat repede acest gând, ştia că-şi face griji inutil. Casa din faţa ei era părăsită. Era greu de explicat, dar avea un aer, o aură care arăta asta. Ştia, pur şi simplu.

Şi deasupra uşii se afla un vitraliu: patru siluete în veşminte lungi, fiecare într-un cadru zugrăvind câte un anotimp. Nu era un tablou religios, după câte îşi dădea seama Sadie, dar efectul era asemănător. Desenul avea o solemnitate– un fel de pietate, bănuia ea– care o făcea să se gândească la vitraliile din biserici. Sadie a tras mai aproape de uşă lada mare şi murdară în care se plantau cândva flori, pe marginea căreia s-a cocoţat cu băgare de seamă. Printr-o porţiune ceva mai mare de geam curat a desluşit ceva ce semăna cu un hol cu o masă ovală în mijloc. În mijlocul acesteia se afla un vas de porţelan chinezesc, pictat cu flori pe margini şi– s-a căznit ea să vadă– cu un model auriu şters şerpuind pe mâner. Câteva ramuri subţiri, ţepoase, poate de salcie, erau aşezate la întâmplare, şi pe masă erau împrăştiate

frunze uscate. De o rozetă de stucatură din tavan atârna un candelabru de sticlă ori de cristal, oricum ceva scump, şi o scară mare cu un covor roşu zdrenţuit se arcuia în sus, spre fundul încăperii. Pe peretele din stânga se vedea o oglindă rotundă, atârnată lângă o uşă închisă.

Sadie a sărit de pe ladă. În faţa porticului, de-a lungul întregii faţade a casei, se întindea o grădină ce fusese cândva frumos orânduită şi s-a chinuit să o străbată, cu spinii agăţându-i-se de bluză. Simţea un miros puternic, dar plăcut– pământ reavăn, frunze putrede, flori abia ieşite în lumina soarelui– şi bondari mari şi dolofani umblau de colo-colo să adune polenul dintr-o puzderie de floricele roz şi albe. Mure: Sadie s-a mirat că îi venise această idee. Erau flori de mur, peste câteva luni tufişurile aveau să fie pline de fructe coapte.

Când a ajuns la fereastră, Sadie a băgat de seamă că ceva fusese scrijelit pe cercevea, nişte litere, un A şi poate şi un E, stângaci incrustate acolo şi acoperite acum cu muşchi verde închis. A atins cu degetele scrijeliturile adânci întrebându-se într-o doară cine ar fi putut să le facă. Din tufişurile dese crescute sub fereastră ieşea o bucată curbată de fier şi, dând crengile la o parte, Sadie a descoperit rămăşiţele

ruginite ale unei bănci. A privit peste umăr la jungla pe care tocmai o traversase. Îi era greu să-şi imagineze că odinioară cineva stătuse confortabil pe băncuţa aceea, admirând ceea ce trebuie să fi fost o grădină foarte bine întreţinută. I-a revenit din nou acea senzaţie ciudată, parcă de rău augur, dar n-a luat-o în seamă. Ea se ocupa de fapte, nu de senzaţii şi, după întâmplările din ultima vreme, era bine să ţină minte asta. Cu mâinile făcute streaşină în dreptul ochilor, s-a uitat înăuntru.

Camera era întunecată, dar pe măsură ce-şi mijea privirea, începea să distingă anumite obiecte: un pian mare într-un colţ, lângă uşă, o canapea în mijloc cu două fotolii dinaintea ei, un şemineu pe peretele din spate. Sadie a avut din nou acel sentiment cunoscut, plăcut pe care îl încerca atunci când descoperea viaţa altcuiva. Considera că astfel de momente erau o recompensă a meseriei ei, chiar dacă adesea vedea lucruri urâte; întotdeauna o fascinase felul în care trăiau alţi oameni. Şi, deşi acesta nu era scena unei crime şi ea nu era un detectiv în exerciţiul funcţiunii, a început automat să-şi înregistreze observaţiile în minte.

Pereţii, acoperiţi cu un tapet şters, cu modele înflorate mov-verzui, erau plini de rafturi îndoite sub

greutatea a mii de cărţi. Deasupra şemineului stătea de pază un portret mare al unei femei cu nasul fin şi cu un zâmbet tainic. Pe peretele alăturat se afla un glasvand mărginit de draperii groase de damasc. Cândva dădea cu siguranţă spre grădină şi soarele se revărsa prin ochiurile lui în dimineţile frumoase, ca aceasta, aruncând pe covor pete calde şi strălucitoare de lumină. Dar nici vorbă de aşa ceva acum. Un hăţiş zdravăn de iederă lăsa înăuntru doar puncte mici de lumină. Lângă glasvand se afla o masă îngustă de lemn cu o fotografie într-o ramă elegantă. Era prea întuneric ca să vadă pe cine înfăţişa şi chiar dacă lumina ar fi fost mai bună, tot nu ar fi putut s-o vadă prea bine din pricina unei ceşti demodate de ceai, aşezată pe farfurioară, ce-i stătea dinainte.

Sadie şi-a muşcat buzele, gândindu-se. Luând în considerare capacul deschis al pianului, pernele răvăşite de pe canapea, ceaşca de ceai de pe masă, încăperea lăsa oarecum impresia că cel ce fusese acolo ultima dată tocmai ieşise şi urma să se întoarcă dintr-o clipă într-alta. Dar, în acelaşi timp, lumea aceea de dincolo de geam părea misterios, permanent încremenită. S-ar fi zis că e îngheţată, cu tot conţinutul suspendat, ca şi cum aerul, cel mai neînduplecat dintre elemente, ar fi fost ferecat pe

dinafară, cu neputinţă de respirat înăuntru. Mai era şi altceva. Ceva care lăsa impresia că încăperea stătuse aşa vreme îndelungată. La început, Sadie a crezut că îşi forţase ochii prea tare, dar apoi şi-a dat seama că aspectul împâclit al camerei se datora prafului.

Cât de gros era stratul vedea mai bine pe biroul de sub fereastră, unde o rază de soare scotea la iveală depunerea de pe fiecare obiect: de pe călimară, de pe abajurul lămpii şi de pe cărţile deschise aruncate la întâmplare. Atenţia i-a fost atrasă de o coală de hârtie, un desen reprezentând un copil, un chip frumos, cu ochi mari, serioşi, cu buze moi şi cu părul care îi cădea pe ambii obraji, încât el (sau ea, era greu de spus) arăta mai degrabă a spiriduş de grădină decât a copil adevărat. A băgat de seamă că desenul era murdărit pe alocuri, cerneala neagră se întinsese, liniile groase erau estompate, iar în colţul de jos scria ceva… o semnătură şi o dată, *23 iunie 1933*.

Un zgomot puternic din spatele ei a făcut-o să tresară şi să se dea cu capul de geam. Cei doi câini negri au dat buzna gâfâind printre rugi, amuşinându-i picioarele.

—Vă e foame, nu-i aşa? i-a întrebat ea, în timp ce un bot umed şi rece îi căuta în palmă.

Chiar şi stomacul lui Sadie a confirmat ideea, scoţând un zgomot slab.

—Haideţi, atunci! i-a îndemnat ea, coborând de la fereastră. Haideţi acasă!

Sadie a mai aruncat o privire către casă înainte de a porni după câini printre tisele sălbăticite. Soarele intrase după un nor şi ferestrele nu mai azvârleau scântei spre lac. Casa luase o înfăţişare posomorâtă, asemenea unui copil răsfăţat care se bucurase să fie centrul atenţiei şi acum nu-i plăcea deloc să nu fie băgat în seamă. Până şi păsările erau mai neobrăzate ca până atunci, împânzind poiana înceţoşată cu strigăte ce răsunau înspăimântător, ca nişte hohote de râs, şi corul insectelor se auzea tot mai tare în căldura crescândă a zilei.

Suprafaţa netedă a lacului sclipea misterios, cenuşiu şi dintr-odată Sadie s-a simţit ca un oaspete nepoftit, aşa cum era, de fapt. Greu de spus ce o făcea să fie atât de sigură, dar, aplecându-se să treacă prin gaura din poartă şi îndemnând câinii s-o ia spre casă, şi-a dat seama– cu senzaţia aceea din stomac specifică unui detectiv adevărat, pe care spera că şi-a însuşit-o– că în locul acela se întâmplase ceva teribil.

4
Cornwall, octombrie 1932

Fetele râdeau şi, de bună seamă, au ţipat de bucurie când a trecut razant pe deasupra capului Mamei. Alice şi-a plesnit palmele de emoţie, în timp ce Clementine alerga tropăind după micul planor.

—Aveţi grijă doar să nu-l aruncaţi prea aproape de copil, le-a atras atenţia Mama, atingându-şi coafura să se asigure că fiecare agrafă era la locul ei.

Dacă auzise sau nu ce i se spusese, lui Clemmie nu părea să-i pese. Alerga de rupea pământul, cu mâinile ridicate, cu fusta umflată de vânt, gata să prindă aeromodelul la cel mai mic semn că s-ar fi prăbuşit.

Un cârd de raţe curioase a ieşit lipăind din lac să vadă toată agitaţia şi acum se împrăştia într-un iureş de pene şi măcăieli supărate, în timp ce planorul ateriza în mijlocul păsărilor, cu Clemmie gonind după el.

Tata zâmbea, ridicând din când în când privirea din cartea de poezii pe care o citea.

—Frumoasă aterizare! a strigat el din scaunul lui de lângă lada cea mare şi veche cu flori. Absolut minunată!

Planorul fusese ideea lui. Văzuse o reclamă într-o revistă şi l-a comandat imediat, din America. Ar fi trebuit să fie un secret, dar Alice ştia de el de luni de zile– ea ghicea întotdeauna cu mult timp înainte ce cadouri aveau să primească; într-o seară, prin primăvară, îl văzuse arătând reclama şi spunând: „Uită-te la ăsta, n-ar fi grozav pentru ziua lui Clemmie?“

Mama nu a fost la fel de entuziasmată, întrebându-l dacă într-adevăr era convins că un aeromodel de lemn era cel mai potrivit cadou pentru o fată de doisprezece ani, dar Tata a zâmbit şi a răspuns că nu era o fată de doisprezece ani obişnuită. Şi câtă dreptate avea: Clemmie era cu siguranţă altfel. „Fiul pe care nu ne-a fost dat să-l avem“, îi plăcea Tatei să spună, înainte de naşterea lui Theo. Şi avusese dreptate şi cu planorul. La masă, după prânz, Clemmie sfâşiase hârtia de împachetat şi ochii i se măreau pe măsură ce darul ieşea la iveală şi apoi a ţipat de bucurie. A ţâşnit de pe scaun şi, în graba ei de a ajunge la uşă, a tras şi faţa de masă după ea.

—Vai, Clemmie, nu… a implorat-o Mama, întinzând mâinile să prindă o vază gata să cadă. N-am terminat încă, a urmat ea uitându-se rugător la

ceilalţi. Haideţi să nu mergem afară. Mă gândeam că poate ar fi bine să jucăm mima[6] în bibliotecă…

Dar era destul de greu să mai faci o petrecere aniversară când oaspetele de onoare fugise de la locul faptei şi, spre supărarea evidentă Mamei, nu mai aveau ce face decât să plece toţi de la masa aranjată cu atâta grijă şi să transfere în grădină restul activităţilor festive.

Şi întreaga familie, chiar şi domnul Llewellyn, şi Bunica, până şi Doica Rose, s-a împrăştiat pe peluza de la Loeanneth, în vreme ce umbrele prelungi ale amiezii începeau să se întindă peste iarba de un verde închis. Era o zi minunată şi, deşi era toamnă, nu era încă frig. Clematitele mai erau încă în floare agăţate de zidurile casei, păsărelele ciripeau zburătăcind prin poiană, şi până şi bebeluşul Theo fusese scos afară într-un coşuleţ.

Pe câmpurile din vecinătate, un fermier dăduse foc ierburilor şi mirosea minunat. Alice se bucura întotdeauna de mirosul acela, căci îi amintea de schimbarea anotimpului şi, uitându-se la Clemmie cum se juca cu planorul ei de lemn, cu soarele încălzindu-i ceafa şi cu pământul răcoros sub picioare, a avut pentru o clipă o senzaţie paradiziacă, de profundă fericire.

Şi-a scos carnetul din buzunar, grăbindu-se să noteze totul despre acea stare, despre ziua aceea şi despre cei prezenţi, muşcând capătul stiloului pe măsură ce privirea îi aluneca peste casa scăldată de soare, peste sălcii, lacul sclipitor şi trandafirii galbeni care se căţărau pe poarta de fier. Arăta ca o grădină dintr-o carte de poveşti– dar chiar *era* dintr-o carte de poveşti– şi lui Alice îi plăcea tare mult. Nu avea să plece niciodată de la Loeanneth. Niciodată. Îşi închipuia cum avea să îmbătrânească în acel loc. O femeie bătrână şi fericită, cu părul lung şi nişte pisici– da, cu siguranţă trebuia să aibă câteva pisici ca să-i ţină de urât. (Şi Clemmie o să mai vină şi ea, dar nu şi Deborah, ea are să fie mult mai fericită la Londra, în casa ei impunătoare, cu un soţ bogat şi o droaie de servitoare care să-i aranjeze hainele…).

Era una dintr-acele zile, se gândea Alice, scriind de zor, mulţumită, când toţi se simţeau la fel de bine. Tata făcuse o pauză de la studiile lui, domnul Llewellyn îşi scosese haina lui scorţoasă şi umbla de colo-colo în vestă şi cămaşă, Bunica deShiel părea aproape veselă, moţăind sub salcie. Singura excepţie vizibilă era Mama, dar cum ei nu-i plăcea niciodată

să i se dea planurile peste cap, era de aşteptat o oarecare manifestare tăioasă de nemulţumire.

Până şi Deborah, care de obicei nu se dădea în vânt după jucării, considerându-se adultă şi cu maniere de domnişoară, s-a molipsit de entuziasmul lui Clemmie. Asta a enervat-o fără îndoială, aşa că a ţinut morţiş să stea singură pe o băncuţă sub fereastra bibliotecii şi, când catadicsea să vorbească, o făcea la repezeală, de parcă ar fi avut într-adevăr ceva mult mai bun de făcut şi ei trebuiau să se socotească norocoşi că decisese să-i onoreze cu prezenţa ei.

—Ia vezi dacă-l poţi face să se rotească, a strigat ea până la urmă, ridicând cutia în care fusese ambalat planorul. Scrie aici că dacă ţii elasticele corect îl poţi face să se răsucească.

—Ceaiul e gata, a anunţat Mama, tonul ei critic înăsprindu-se pe măsură ce lucrurile luau un alt curs decât cel pe care îl plănuise ea. Ceainicul e pregătit, dar se răceşte repede.

Mâncaseră mult la prânz şi nimeni nu prea mai avea chef de ceai, dar domnul Llewellyn era un prieten credincios, străduindu-se să se conformeze şi să accepte ceaşca şi farfurioara pe care Mama i le vâra în mâini.

Spre deosebire de el, Deborah nici nu a luat în seamă invitaţia şi a strigat:

—Haide, Clemmie, mai repede, mai trage-l odată!

Clemmie, care îşi fixa planorul în cordonul de satin al rochiei, nu i-a răspuns. Şi-a îndesat poalele rochiei în chiloţi şi şi-a dat capul pe spate ca să se uite la vârful paltinului.

—Clemmie, a strigat-o Deborah, mai autoritară.

—Îmi daţi o mână de ajutor? s-a auzit răspunsul surorii mai mici.

Deşi era ocupată să-l îmbuibe pe domnul Llewellyn cu prăjituri, Mama pândea ca de obicei orice semn de pericol şi a replicat, fără să scape vreo firimitură pe jos:

—Nu, Clemmie. Nici vorbă de aşa ceva!

Şi s-a uitat către Tata sperând că avea să o susţină, dar el era din nou cu ochii în carte, cufundat în lumea lui Keats.

—Las-o să se suie, a liniştit-o domnul Llewellyn, nu e nici un pericol.

Deborah nu a mai rezistat chemării acelei amiezi, a azvârlit cutia pe băncuţa pe care stătea şi a luat-o la fugă spre copac. Doica Rose s-a lăsat şi ea ademenită să îşi împreuneze palmele ca să facă un scăunel pe care să se ridice Clemmie. După o mică

ezitare şi câteva încercări nereuşite, s-a făcut nevăzută printre ramurile de jos ale copacului.

—Fii atentă, Clementine, a strigat Mama, apropiindu-se de locul faptei. Te rog să fii atentă!

Şi se foia sub copac, oftând exasperată, străduindu-se să vadă cum se căţăra Clementine prin frunzişul des.

În cele din urmă s-a auzit un chiot triumfător şi a apărut un braţ care făcea semne din vârful copacului. Alice se căznea să vadă mai bine, orbită de strălucirea soarelui de amiază, şi a zâmbit larg când sora ei mai mică s-a aşezat la baza celei mai de sus ramuri şi şi-a scos planorul de unde-l legase strâns. Clemmie a strâns firele elastice, şi-a ridicat brațul, asigurându-se că are cel mai bun unghi şi apoi… lansarea!

Planorul a zburat ca o pasăre, străbătând cerul albastru palid, coborând uşor în jos ca apoi să-şi revină, când viteza vântului s-a mai domolit şi s-a micşorat presiunea asupra cozii şi partea din spate s-a putut ridica din nou.

—Uitaţi-vă! a strigat Clementine, uitaţi-vă acum!

Planorul a făcut un ocol întins, pe deasupra lacului, atât de spectaculos încât până şi domnul Harris şi

noul grădinar s-au oprit din treabă lângă ponton şi şi-au ridicat ochii spre cer.

Toţi au izbucnit în aplauze când planorul şi-a terminat evoluţia şi şi-a văzut mai departe de drum, trecând peste apă şi aterizând cu o alunecare uşoară pe pajiştea netedă de lângă fântâna de dincolo de lac.

În timp ce micul avion se rotea pe deasupra lor, lumea întreagă părea că încremenise, încât Alice a auzit cu surprindere că micuţul plângea. Bietul puişor! Cu toată tevatura, îl uitaseră în coşuleţul lui. Obişnuită să se considere un observator, Alice s-a uitat în jur, aşteptând să reacţioneze cineva, dar şi-a dat seama că ea era singura liberă să sară în ajutor. Tocmai era gata să pornească spre coşuleţul lui Theo când a văzut că Tata ajunsese la el înaintea ei.

Unii taţi ar fi considerat că a se ocupa de un bebeluş nu era de datoria lor, sau cel puţin aşa credea Alice, dar Tata nu era aşa. El era cel mai cumsecade tată din lume, blând şi bun şi foarte, foarte deştept. Era pasionat de natură şi de ştiinţă şi chiar scria o carte despre pământ. De mai bine de zece ani tot scria la opera lui şi (deşi ea nu ar fi recunoscut făţiş) dacă ar fi putut, acesta ar fi fost singurul lucru pe care l-ar fi schimbat la el. Se bucura că era deştept şi era, bineînţeles, mândră de

el, dar îşi petrecea prea mult timp în tovărăşia cărţii aceleia. Ar fi preferat să stea mai mult cu ele.

—Alice!

O striga Deborah şi ceea ce voia să-i spună trebuie să fi fost destul de important, căci uitase să-şi arboreze aroganţa obişnuită.

—Alice, vino repede! Domnul Llewellyn ne plimbă cu barca!

Barca! Extraordinar! Aşa o desfătare rară– barca fusese a Mamei în copilărie şi, prin urmare, era considerată o vechitură *de nefolosit*. Alice a zâmbit fericită, inima a început să-i dănţuiască şi amiaza i s-a părut brusc mai strălucitoare. Chiar că era cea mai grozavă zi din câte fuseseră vreodată!

5
Cornwall, 2003

—Ne-am întors!

Sadie şi-a azvârlit din picioare adidaşii plini de noroi în micul hol de la intrarea casei bunicului, împingându-i spre perete cu vârful piciorului. În căsuţa cocoţată pe faleza stâncoasă mirosea a ceva cald şi probabil gustos, iar stomacul ei, privat de micul dejun, a dat semne de nerăbdare.

—Hei, Bertie, nici n-o să-ţi vină să crezi ce-am găsit, a strigat ea, zăngănind o cutie de biscuiţi pentru căţei pe care a scos-o de sub cuierul de haine… Bunicule!

—Sunt în bucătărie, s-a auzit vocea lui.

Sadie a mai mângâiat o dată câinii hămesiţi şi a intrat.

Bunicul se afla la masa rotundă de lemn, dar nu era singur. O femeie micuţă şi energică cu părul alb tuns scurt şi cu ochelari stătea de partea cealaltă a mesei cu o cană în mână şi a salutat-o cu un zâmbet vesel.

—Vai, scuzaţi-mă, a spus Sadie, nu mi-am dat seama…

—Ceainicul e încă fierbinte, scumpo, a zis bunicul, respingându-i scuzele cu o fluturare a mâinii. Nu vrei să-ţi torni şi tu o ceaşcă şi să vii lângă noi? Doamna este Louise Clarke, de la spital, şi a venit să adune jucării pentru Festivalul Solstiţiului. A fost aşa de drăguţă că ne-a adus nişte tocană pentru cină, a urmat el, în timp ce Sadie o saluta şi ea zâmbind.

—Măcar atât pot face şi eu, a răspuns Louise, ridicându-se pe jumătate ca să strângă mâna întinsă de Sadie.

Era îmbrăcată cu nişte blugi spălăciţi şi pe tricoul ei, care era verde, la fel ca rama ochelarilor pe care îi

purta, scria: *Se întâmplă şi miracole!* Avea un chip care părea luminat dinăuntru, de parcă ar fi dormit mai bine decât restul lumii; prin comparaţie cu ea, Sadie se simţea prăfuită, şifonată şi morocănoasă.

—Ce treabă grozavă face bunicul dumitale, ciopleşte aşa de frumos! Standul spitalului va fi minunat anul acesta. Ce noroc pe noi!

Sadie era cu totul de acord, dar ştiind cât de mult ura bunicul să fie lăudat în public, nu a spus nimic. L-a sărutat, în schimb, pe vârful capului chel, în timp ce se strecura prin spatele scaunului său.

—Atunci va trebui să pun biciul pe el să se ţină de treabă, a spus ea după ce s-a aşezat pe scaun. Tocana aceea miroase grozav.

Louise a zâmbit mândră.

—Am eu reţeta mea secretă– linte şi dragoste.

S-ar fi găsit o mulţime de replici la asta, dar Sadie nici nu a apucat să se gândească la vreuna, că Bertie a sărit să spună:

—Sadie a venit tocmai de la Londra ca să stea cu mine o vreme.

—În vacanţă, ce frumos! O să mai fii pe-aici peste două săptămâni, când începe festivalul?

—S-ar putea, a răspuns Sadie, evitând privirea bunicului.

Mai înainte, când o întrebase ce planuri avea, ea fusese mai mult decât evazivă: „Văzând şi făcând“, îi răspunsese.

—Laşi soarta să decidă, a urmat Louise aprobator.

—Cam aşa ceva.

Bertie a ridicat din sprâncene, dar s-a răzgândit şi n-a mai insistat. În schimb a întrebat-o arătând cu capul spre hainele ei pline de noroi:

—Cu cine te-ai luptat?

—Ehe, să-i vezi pe ceilalţi!

Louise a făcut ochii mari.

—Nepoata mea aleargă, i-a explicat Bertie. E una dintre persoanele alea ciudate cărora le place să se chinuie. Vremea de săptămâna asta i-a produs claustrofobie şi atunci a luat-o la goană pe potecile din preajmă.

—Aşa se întâmplă cu nou-veniţii, a râs Louise, ceaţa îi poate apăsa destul de tare pe cei care nu sunt obişnuiţi cu ea.

—Dar vă raportez cu bucurie că azi nu e ceaţă, a spus Sadie, tăindu-şi o bucată groasă din pâinea dospită făcută zilnic de Bertie. E senin afară.

—Asta-i bine, a completat Louise, sorbind ultima picătură de ceai. La spital mă aşteaptă treizeci si doi de copii care ard de nerăbdare să meargă la un picnic

pe malul mării. Dacă mai amânăm o dată, mă pomenesc cu o revoltă în toată regula.

—Stai să te ajut cu astea, s-a oferit Bertie. Nu vreau să le dăm micilor pacienţi motive de revoltă.

În timp ce el şi Louise împachetau în prosoape de hârtie jucăriile sculptate de el, aşezându-le cu grijă într-o cutie de carton, Sadie îşi ungea o felie de pâine cu unt şi gem. De-abia aştepta să-i povestească bunicului despre casa pe care o descoperise în pădure. Aspectul ei ciudat şi părăsit o obseda şi nu a fost prea atentă la finalul discuţiei lor despre cineva din comitetul de organizare, o persoană numită Jack.

—Lasă că mă duc eu pe la el, spunea Bertie, şi-o să-i duc şi o tartă de-aia cu pere care-i place atât de mult, să vezi dacă nu-l conving.

Sadie a privit pe geamul de la bucătărie, dincolo de grădina bunicului, către portul unde zeci de bărci de pescuit săltau pe marea vălurită ca o catifea. Era remarcabil cât de repede reuşise Bertie să-şi găsească locul în noua comunitate. La un an şi câteva luni de când se mutase în Cornwall, îşi făcuse deja legături atât de trainice, de parcă ar fi locuit acolo întreaga viaţă. Sadie nu ştia numele vecinilor din blocul în care locuia de şapte ani.

S-a aşezat la masă, chinuindu-se să-şi amintească dacă pe vecinul de sus îl chema Bob sau Todd sau Rod, dar gândul ăsta şi-a luat zborul când l-a auzit pe Bertie întrebând-o:

—Hai, Sadie scumpo, spune-ne ce ai descoperit. Arăţi de parcă ţi s-au înecat corăbiile. Ce s-a întâmplat? Ia spune, a îmbiat-o el, oprindu-se din împachetat.

Ea şi-a dat ochii peste cap, chipurile sâcâită, dar de fapt cu afecţiune. Bertie se îngrijora prea tare, mai ales când era vorba de Sadie. Aşa făcea de când murise Ruth.

—Vreo comoară ascunsă? Ne îmbogăţim?

—Nu, din păcate.

—Prin părţile astea, nu se ştie niciodată, a spus Louise, cu toate tunelurile alea ale contrabandiştilor săpate de-a lungul ţărmului. Ai alergat în jurul promontoriului?

—Nu, prin pădure, le-a răspuns ea, explicându-le pe scurt cum îl pierduseră pe Ramsay şi a trebuit să se abată de la cărare ca să-l caute.

—Sadie….

—Ştiu, bunicule, pădurea e deasă şi eu sunt o orăşeancă neştiutoare, dar îl aveam pe Ash cu mine şi bine am făcut că ne-am dus după el, fiindcă l-am

găsit cu laba prinsă într-o gaură dintr-un ponton vechi.

—Un ponton? În pădure?

—Nu chiar în pădure, într-o poiană, lângă un fel de conac. Pontonul e pe malul unui lac în mijlocul unei grădini incredibile, sălbăticită de tot. Ce ţi-ar mai plăcea! Erau acolo sălcii şi garduri verzi uriaşe şi cred că trebuie să fi fost absolut spectaculoasă la vremea ei. Era şi o casă… părăsită.

—A… casa Edevane, a spus Louise abia auzit. Loeanneth.

Auzindu-l pronunţat, numele părea o vrajă şoptită, asemenea atâtor cuvinte din limba cornică[7], şi Sadie şi-a amintit senzaţia stranie pe care o avusese din cauza insectelor, de parcă întreaga casă ar fi pulsat de viaţă.

—Loeanneth, a repetat ea.

—Înseamnă „casa de lângă lac“.

—Da… a răspuns Sadie, amintindu-şi lacul înnămolit şi stolurile de păsări stranii. Da, asta e! Dar ce s-a întâmplat acolo?

—Ceva îngrozitor, a început Louise, clătinând abătută din cap. Demult, prin anii ’30… înainte să mă fi născut eu. Mama vorbea despre asta– mai ales când voia să ne sperie pe noi, copiii, ca să nu

colindăm prea departe. De acolo a dispărut un copil în noaptea unei mari petreceri. Povestea a făcut mare vâlvă la vremea respectivă, era o familie bogată şi s-a scris mult în presa naţională. S-a făcut o mare anchetă, au venit şi şefii cei mari ai poliţiei de la Londra. Dar n-a ajutat la nimic. Bietul copil, era doar un băieţel, a oftat ea, punând ultima jucărie în cutie şi închizând capacul.

—N-am auzit niciodată de cazul ăsta.

—Sadie lucrează la poliţie, i-a explicat Bertie. E detectiv, a urmat el, cu o doză de mândrie care a făcut-o pe Sadie să se crispeze.

—Ei, asta s-a întâmplat demult, a spus Louise. Deşi, cam la zece ani, se mai tulbură apele. Se mai găseşte careva să cheme poliţia zicând că a găsit o urmă, care nu duce nicăieri, ori mai apare câte cineva de te miri unde care susţine că e băiatul dispărut. Dar povestea nu ajunge decât în ziarele locale.

Sadie şi-a amintit biblioteca plină de praf, cărţile rămase deschise pe birou, desenul, portretul de pe perete. Lucruri atât de personale care trebuie să fi fost importante pentru cineva.

—Dar cum de-i pustie casa aceea?

—Familia a plecat, pur şi simplu. Au încuiat uşile şi s-au dus la Londra. Şi-n timp, lumea a uitat cu totul de ea. A devenit Frumoasa noastră din pădurea adormită. E ascunsă acolo în pădure, nu e un loc de care să te apropii fără vreun motiv anume. Se zice că era o minunăţie cândva, cu o grădină frumoasă şi un lac mare. Un adevărat rai. Dar s-a dus totul de râpă când a dispărut băieţelul, ca şi cum n-ar fi fost.

Bertie a tras aer în piept bucuros nevoie mare, plesnindu-şi uşor palmele.

—Ei, da! Aşa ceva mă şi aşteptam să găsesc când m-am mutat în Cornwall!

Sadie s-a încruntat, surprinsă de reacţia bunicului ei, care de obicei era un om foarte pragmatic. Era desigur o poveste romantică, dar instinctul ei de poliţist nu se lăsa cu una, cu două. Nimeni nu dispărea aşa, ca şi cum n-ar fi fost. Fără să comenteze reacţia lui Bertie, i s-a adresat lui Louise:

—Şi ancheta … a scos la iveală suspecţi, de bună seamă?

—Aşa cred, dar n-a fost nimeni condamnat. Un mister total, din câte îmi amintesc. Nici un indiciu clar. S-a organizat o căutare foarte amănunţită, presupunându-se că băieţelul s-a rătăcit, pur şi simplu, dar nu i-au dat în nici un fel de urmă.

—Şi familia nu s-a mai întors niciodată?

—Nu.

—Şi nici nu au vândut casa?

—Eu ştiu că nu.

—Ciudat, s-a mirat Bertie, s-o lase aşa, de izbelişte, încuiată şi părăsită, atâta vreme!

—Trebuie să le fi fost foarte greu, a urmat Louise, cu toate amintirile. Nici nu-ţi poţi închipui cum e să-ţi pierzi un copil. Câtă durere, câtă neputinţă! Înţeleg foarte bine de ce au fugit de acolo şi s-au hotărât să o ia de la capăt într-altă parte. Ca să uite totul.

Sadie a mormăit a încuviinţare. Dar nu a mai adăugat că, după câte văzuse ea, oricât de departe ai fugi, oricât ai încerca să o iei de la capăt într-altă parte, trecutul tot te prinde din urmă.

În seara aceea, în camera pe care Bertie o aranjase pentru ea la etajul întâi, Sadie a scos din nou plicul, aşa cum făcuse şi cu o seară în urmă, şi în cea de dinainte. Dar nu a mai citit scrisoarea dinăuntru. Nu mai era nevoie, de săptămâni întregi o învăţase pe dinafară. A atins cu degetul cel mare scrisul cu litere de o şchioapă de pe plic: NU ÎNDOIŢI. CONŢINE O FOTOGRAFIE. I se întipărise în minte şi fotografia. Dovada. Proba concretă a faptei sale.

Câinii se foiau la capătul patului şi Ramsey gemea în somn. Sadie l-a mângâiat să-l liniştească.

—Haide, haide, bătrâne, o să fie totul bine, ai să vezi!

Şi i-a trecut prin minte că spusese asta şi pentru ea, nu numai pentru el. Cincisprezece ani i-au trebuit trecutului s-o prindă din urmă. Cincisprezece ani în care se străduise să meargă drept, fără să se mai uite în urmă. Incredibil cum, după toate eforturile de a ridica o barieră între trecut şi prezent, o scrisoare a fost de-ajuns să o dărâme. Dacă închidea ochii, se vedea limpede pe sine, la şaisprezece ani, aşteptând cocoţată pe gardul jos de cărămidă al casei îngrijite a părinţilor ei. Parcă vedea şi rochia ieftină de bumbac cu care era îmbrăcată, stratul gros de ruj strălucitor şi ochii conturaţi din belşug cu dermatograf. Îşi amintea cum şi-i făcuse, ţinând în mână ciotul murdar de creion, cum i se reflecta chipul în oglindă şi ea simţea dorinţa de a-şi face contururi atât de groase, încât să o ascundă cu totul.

Veniseră să o ia un bărbat şi o femeie pe care nu-i cunoştea– erau cunoştinţe de-ale bunicilor ei, atât i se spusese. El rămăsese în maşină, lustruind volanul cu o cârpă, în timp ce ea– dată cu ruj corai ţipător şi plină de eficienţă–a coborât şi s-a îndreptat spre ea.

—’Neaţa, i-a strigat ea, cu veselia stridentă a cuiva care ştie că face o faptă bună şi e mândru de asta. Tu eşti Sadie, nu?

Sadie stătuse acolo toată dimineaţa, gândindu-se că nu avea rost să rămână în casa goală, incapabilă să se gândească unde în altă parte s-ar fi putut duce. Când asistenta socială cu părul vopsit cu henna îi spusese unde şi când să aştepte, pentru o clipă îi trecuse prin minte să şteargă putina. Dar ştia care era cea mai bună alegere. O fi fost ea nesăbuită– după cum nu mai conteneau să-i spună părinţii ei– dar nu era proastă.

—Sadie Sparrow? a insistat femeia, cu broboane mici de sudoare pe puful galben de pe buza de sus.

Sadie nu i-a răspuns, capacitatea ei de supunere avea limite. A strâns din buze, prefăcându-se foarte interesată de un stol de grauri care se avântau spre cer.

Femeia, în schimb, nu s-a dat bătută.

—Eu sunt doamna Gardiner, iar cel din maşină este domnul Gardiner. Bunica ta, Ruth, ne-a rugat să venim să te luăm, că nici ea şi nici bunicul tău nu conduc maşina, iar noi am fost bucuroşi să o ajutăm. Suntem vecini şi se întâmplă să avem drum pe aici destul de des.

Văzând că Sadie nu spune nimic, a arătat cu capul, mai bine zis cu coafura ei aranjată cu fixativ, către sacoşa cu logoul British Airways pe care o adusese tatăl lui Sadie cu un an în urmă dintr-o călătorie de afaceri făcută la Frankfurt.

—Asta e tot ce ai?

Sadie a strâns baierile sacoşei pusă alături pe zidul de cărămidă şi a tras-o lângă ea.

—Nu ai bagaj mult. Asta o să-i placă domnului Gardiner.

Femeia a dat să gonească o muscă din dreptul nasului şi Sadie s-a gândit la Peter Iepuraşul[8]. Dintre toate lucrurile care ar fi putut să-i treacă prin minte în momentul în care îşi părăsea casa pentru totdeauna, să se ivească tocmai un personaj dintr-o carte pentru copii ! Ar fi putut să fie nostim, doar că în momentul acela Sadie nu-şi închipuia că ceva ar mai fi putut să fie nostim vreodată.

Nu a vrut să facă un gest lacrimogen ca acela de a se întoarce să privească la casa în care trăise toată viaţa, aşa că, în timp ce domnul Gardiner urnea vehiculul cel mare de lângă bordură, privirea ei neîncrezătoare s-a abătut într-o parte. Acasă nu era nimeni şi nici un lucru pe care să nu-l fi văzut de mii de ori până atunci. La fereastra casei vecine s-a tras

puţin o perdea subţire şi-apoi a revenit la loc, ca un semnal oficial că scurtul incident al plecării lui Sadie s-a încheiat şi că monotonia vieţii suburbane putea să se scurgă mai departe. Maşina domnului Gardiner a cotit la capătul străzii, şi au pornit-o spre vest, către Londra, spre un nou început în casa bunicilor pe care abia dacă îi cunoştea şi care acceptaseră să o ia la ei fiindcă nu avea unde să se ducă.

De sus răzbăteau nişte bufnituri înfundate şi Sadie şi-a alungat amintirile, clipind în lumina difuză, înapoi în dormitorul alb, cu tavanul înclinat şi cu o lucarnă ce dădea spre oceanul întins şi întunecat. Pe perete atârna un singur tablou, aceeaşi gravură înrămată pe care Ruth i-o pusese deasupra patului la Londra: o mare frământată de furtună, un val uriaş care ameninţa să înghită trei bărcuţe de pescari. „Am cumpărat-o în luna noastră de miere, îi povestise ea lui Sadie într-o seară. Mi-a plăcut de cum am văzut-o… tensiunea sugerată de valul acela uriaş, surprins chiar în clipa când stă să se prăvălească. Pescarii curajoşi, îndemânatici, cu capetele drepte care se luptă din răsputeri pentru viaţa lor." Sadie a priceput încotro bătea, Ruth nu a trebuit să-i spună mai multe.

Încă o buşitură. Bertie urcase din nou în pod.

În săptămâna de când venise la Seaview Cottage[9], Sadie pricepuse cum stăteau lucrurile. Ziua, bunicul ei erau ocupat cu prietenii lui cei noi, cu grădina şi cu nesfârşitele pregătiri pentru festivalul ce se apropia, dar noaptea era cu totul altfel. Uneori, după cină, Bertie urca pe scara şubredă a podului să caute o anume tigaie, sau un tel ori chiar o carte de bucate de care avea nevoie neapărat. La început se auzeau tot felul de bufnituri, pe măsură ce răscolea printre cutiile rămase de la mutare şi, apoi zgomotele se răreau şi printre scânduri străbătea un miros dulceag şi dens de fum de pipă.

Pricepuse ce făcea el acolo. Bertie dăduse o parte din hainele lui Ruth la Oxfam[10], dar mai erau încă o mulţime de cutii pline cu lucruri de care nu se putea despărţi. Erau obiecte pe care le adunaseră o viaţă întreagă şi el avea grijă de ele, ca un curator. „Lasă-le acolo, că stau bine“, a repezit-o el pe Sadie când s-a oferit să-l ajute să le aranjeze. Apoi a adăugat, de parcă i-ar fi părut rău că fusese atât de tăios: „Nu supără pe nimeni … îmi face plăcere să mă gândesc că mai e ceva de-al ei aici, sub acelaşi acoperiş.“

Fusese foarte surprinsă când bunicul i-a spus că a vândut casa şi că se mută în Cornwall. În toţi anii cât fuseseră căsătoriţi, el şi Ruth trăiseră în aceeaşi casă,

pe care Sadie o iubea enorm, fusese raiul pe pământ pentru ea. Îşi închipuise că el avea să rămână acolo pentru totdeauna, că n-ar fi fost posibil să plece din locul unde atâtea amintiri plăcute se perindau prin colţurile prăfuite, ca nişte imagini derulate de un proiector. Dar, la urma urmei, Sadie nu iubise niciodată pe cineva cu dăruirea pe cate o avuseseră Bertie şi Ruth unul pentru celălalt, aşa că nu avea cum să ştie ce simţea el. Se părea că mutarea aceea era ceva ce ei plănuiseră împreună de ani de zile. Încă de pe când era tânăr, un client de-al lui îi băgase lui Bertie ideea asta în cap, povestindu-i despre vremea frumoasă din vest, despre grădinile minunate, aerul sărat, marea şi tradiţiile bogate de acolo. „Dar nu am mai apucat“, i-a spus el trist la câteva săptămâni după înmormântare. „Mereu îţi închipui că ai timp destul până când, într-o bună zi, îţi dai seama că s-a scurs tot“. Când Sadie l-a întrebat dacă nu-i era dor de Londra, el a ridicat din umeri şi a răspuns că îi era dor, acolo fusese casa lui, acolo se născuse şi crescuse, o întâlnise pe soţia lui şi întemeiaseră o familie. „Dar asta a fost în trecut, scumpa mea. O să le port pe toate în suflet, oriunde m-aş duce. A face ceva nou, totuşi, ceva ce eu şi

Ruth plănuiserăm să facem… e ca şi cum i-aş da şi ei şansa să aibă un viitor.“

Sadie şi-a dat brusc seama că aude paşi apropiindu-se pe hol, apoi a auzit o bătaie în uşă. A ascuns repede plicul sub pernă.

—Intră!

S-a deschis uşa şi a apărut Bertie cu o formă de tartă în mână.

Ea a zâmbit forţat, cu inima zbătându-i-se în piept, de parcă ar fi fost vinovată de o indiscreţie.

—Ai găsit ce căutai?

—Asta era! Mâine am să fac faimoasa mea prăjitură cu pere, a urmat el, încruntându-se uşor. Dar mi-am dat seama că nu am nici o pară.

—Nu mă pricep eu, dar cred că asta poate fi o problemă.

—Ai putea să iei tu nişte pere din sat mâine-dimineaţă?

—Stai un pic… trebuie să-mi verific agenda mai întâi…

—Mulţumesc, scumpo, a răspuns el râzând.

Apoi a mai rămas acolo, şovăind în pragul uşii, şi Sadie şi-a dat seama că mai avea ceva de spus. Aşa şi era.

—Am mai găsit şi altceva acolo.

A scos din formă o carte cu colţurile îndoite şi-a ridicat-o ca să-i arate coperta.

—Aproape nouă, nu?

Sadie a recunoscut-o pe dată. Era ca şi cum ar fi deschis uşa pe neaşteptate ca să dea de un prieten vechi, dintr-aceia cu care ai trecut printr-o perioadă extrem de grea şi de dureroasă. Nu-i venea să creadă că Ruth şi Bertie o păstraseră. Era greu de crezut ce importanţă avusese acea carte de enigme în viaţa ei pe vremea aceea, atunci când a venit prima dată la ei. S-a închis în camera de oaspeţi din casa bunicilor– o cameră mică aflată deasupra magazinului, pe care Ruth o aranjase special pentru ea – şi-a parcurs-o cu religiozitate pe toată, pagină cu pagină, de la cap la coadă.

—Le-ai dezlegat pe toate, nu-i aşa? a întrebat-o Bertie.

—Da, a răspuns ea, emoţionată de mândria din vocea lui. Pe toate.

—Şi nu te-ai uitat la răspunsurile de la sfârşit.

—Sigur că nu.

S-a uitat la resturile zdrenţuite de hârtie de la sfârşitul cărţii, de unde rupsese paginile cu răspunsuri ca să nu poată, să nu aibă cum să fie tentată. Asta era ceva foarte important pentru ea.

Răspunsurile trebuiau să vină din capul ei, reuşitele ei să fie adevărate şi complete, dincolo de orice bănuială. Încerca, desigur, să dovedească ceva. Că nu era proastă sau netrebnică, nu era o „oaie neagră“, indiferent ce ar fi crezut părinţii ei. Că, oricât de grele ar fi fost problemele, puteau fi rezolvate, că indiferent cât de mare ar fi fost valul, pescarii aveau să supravieţuiască.

—Ruth mi-a cumpărat-o.

—Aşa este.

La vremea aceea fusese darul cel mai potrivit, deşi Sadie se suspecta că nu fusese prea recunoscătoare. Nu-şi mai aducea aminte ce spusese când i-o dăduse bunica ei. Nimic, probabil nu era prea vorbăreaţă pe vremea aceea. O mucoasă de şaisprezece ani, toată numai neobrăzare şi dispreţ monosilabic faţă de oricine şi orice, mai ales faţă de rudele necunoscute care îşi făcuseră apariţia s-o salveze.

—Oare de unde a ştiut?

—Aşa era ea, bună, blândă şi deşteaptă. Pătrundea în sufletul oamenilor chiar dacă ei se străduiau din răsputeri să se ascundă.

Bertie a zâmbit şi amândoi s-au prefăcut a nu băga de seamă că ochii lui s-au umezit vorbind despre Ruth.

—S-ar putea să mai ai nevoie de una de-asta cât stai pe-aici. Poate să-ţi iei vreun roman de citit. Că doar asta fac oamenii în vacanţă.

—Zău?

—Aşa am auzit.

—Atunci poate că aşa am să fac.

El a ridicat o sprânceană; era curios să ştie de ce venise, dar o cunoştea prea bine ca să ştie că nu trebuie să forţeze nota.

—Ei bine, atunci ar fi timpul să mă duc la culcare. Nimic nu-i mai bun ca aerul de mare, nu?

Sadie a încuviinţat din cap, i-a urat noapte bună, dar, după ce el a închis uşa, şi-a dat seama după zgomotul paşilor lui că se ducea tot în pod, nu înspre dormitorul lui.

Şi în timp ce fumul de pipă trecea printre scândurile tavanului şi câinii dormeau tresărind lângă ea, iar bunicul se lupta cu trecutul lui sus, în pod, Sadie a frunzărit cartea. Era o simplă culegere de ghicitori şi enigme, nimic sofisticat, dar o salvase. Nu avusese habar că era deşteaptă până când bunica nu-i dăduse cartea aceea. Nu ştiuse că se pricepea să dezlege enigme şi nici că rezolvarea lor putea să-i producă genul acela de bucurie pe care unii copii o simt când chiulesc de la şcoală. Dar s-a dovedit că

era deşteaptă, aşa că o uşă se deschisese şi viaţa i se rânduise pe un făgaş pe care nu şi l-ar fi închipuit. Crescuse şi depăşise necazurile adolescenţei, îşi găsise o slujbă cu enigme adevărate de rezolvat şi cu consecinţe care depăşeau cu mult nişte biete frustrări intelectuale dacă dădea greş.

Să fi fost oare o coincidenţă, se întreba ea, că Bertie îi adusese în seara aceea cartea care era atât de pregnant legată de trecut? Sau ghicise oare că vizita ei se lega de întâmplările din urmă cu cincisprezece ani care o determinaseră să vină să locuiască cu el şi cu Ruth?

Sadie a scos din nou plicul, uitându-se cu atenţie la scrisul îngrijit, la numele şi adresa ei trecute acolo ca o acuzaţie. Scrisoarea dinăuntru era propria bombă cu efect întârziat, al cărei ceas ticăia de zor în timp ce se străduia să o dezamorseze. Trebuia să o dezamorseze. Stricase totul şi avea să strice şi mai departe, dacă nu era rezolvată. Ce n-ar fi dat să nu fi primit niciodată blestemăţia aceea. De ce nu o scăpase poştaşul pe jos, ca să o sufle vântul şi s-o apuce vreun câine, s-o roadă până nu ar mai fi rămas nimic din ea? Sadie a oftat necăjită şi a vârât plicul în cartea cu enigme. Nu era naivă, ştia că nu există nimic *drept*. Oricum, se simţea tare nefericită în timp

ce închidea cartea şi o punea la o parte. Nu era corect ca viaţa cuiva să fie dată peste cap de două ori de aceeaşi greşeală.

Soluţia i-a încolţit în minte tocmai în timpul somnului. Adormise şi, aşa cum i se întâmpla adesea, o visa iar pe fetiţa aceea, în pragul uşii, luminată din spate, cu mâinile întinse, strigându-şi mama. A deschis larg ochii, trezindu-se brusc. Răspunsul (la toate problemele ei– aşa i se părea în limpezimea nopţii) era atât de simplu că nu îi venea să creadă că îi luase şase săptămâni să-l găsească. Tocmai ea, care se mândrea că putea rezolva orice problemă. Ar fi vrut ca scrisoarea să nu-i fi parvenit… şi cine ar fi putut să susţină că o primise? Sadie a dat plapuma la o parte şi a scos plicul din cartea de enigme, căutând un pix pe noptieră. *Destinatar necunoscut la această adresă,* a scris ea în grabă pe plic, atât de hotărâtă că literele i-au ieşit mai ascuţite ca de obicei. *A se înapoia expeditorului*. Şi-n timp ce studia cele scrise, a scos un oftat adânc de uşurare. Umerii i s-au îndreptat. Luptând cu dorinţa de a privi fotografia încă o dată, a lipit plicul la loc cu mare băgare de seamă, încât nimeni nu şi-ar fi dat seama că fusese deschis.

A doua zi, dimineaţa devreme, când Bertie şi câinii încă mai dormeau, Sadie şi-a pus echipamentul de alergat şi-a pornit-o în goană cu scrisoarea în mână pe străzile întunecate şi tăcute. A azvârlit-o în singura cutie poştală din sat ca să o facă să dispară înapoi la Londra.

Sadie nu-şi putea stăpâni un zâmbet în timp ce alerga de-a lungul promontoriului. Tălpile ei loveau pământul cu o energie sporită şi, pe când soarele răsărea auriu pe cerul roşiatic, ea se reconforta convingându-se că toată povestea atât de neplăcută se terminase o dată pentru totdeauna. Din toate punctele de vedere, era ca şi cum scrisoarea nu ajunsese niciodată la ea. Nu mai era nevoie ca Bertie să afle adevăratul motiv al vizitei ei neaşteptate şi s-ar fi putut întoarce la lucru. Eliberată de conţinutul acelei scrisori care îi întunecase judecata, putea să scape pentru totdeauna de cazul Bailey şi de soiul acela de nebunie care o apucase. Singurul lucru pe care îl mai avea de făcut era să-i spună şi lui Donald.

Când mai târziu a ieşit din nou, ca să cumpere perele cerute de Bertie, Sadie a luat-o pe drumul cel mai lung spre sat, peste stâncă, spre postul de observaţie şi apoi în jos, pe poteca abruptă dinspre apus care dădea pe terenul de joacă. Acesta era, fără

îndoială, un ţinut foarte frumos. Sadie înţelegea de ce se îndrăgostise Bertie de el.

—Mi-am dat seama imediat, i-a spus el, cu un entuziasm renăscut, neaşteptat. Locul ăsta are ceva care m-a atras!

Credea cu atâta convingere că interveniseră nişte forţe misterioase, că mutarea lui fusese „menită“, că Sadie nu a mai avut altceva de făcut decât să zâmbească, clătinând din cap, fără să-i mai spună că ar putea exista oameni, puţini ce-i drept, care să simtă că viaţa de aici nu i-ar atrage câtuşi de puţin.

Şi-a scos monedele din buzunar şi le-a zornăit în palmă, nerăbdătoare. Telefoanele mobile nu prea aveau semnal în sat, dar în parc era o cabină telefonică şi avea să se folosească de prilejul de a nu se afla în raza auditivă a lui Bertie. A introdus monedele în fanta telefonului şi a aşteptat, lovindu-şi uşor buzele cu degetele.

—Raynes, s-a auzit în telefon vocea lui morocănoasă.

—Donald, Sadie la telefon.

—Sparrow? Nu se aude mai deloc. Cum e în vacanţă?

—Grozav, grozav! Odihnitor…, a şovăit ea, căci i s-a părut că aşa se cuvenea să se refere la o vacanţă.

Legătura telefonică era proastă, se auzeau mici trosnituri. Cum nici unul dintre ei nu era genul care să sporovăiască vrute şi nevrute, s-a hotărât să treacă direct la subiect.

—Uite ce-i, m-am gândit foarte mult şi sunt gata să vin înapoi.

Linişte deplină!

—Înapoi, adică la lucru.

—Dar n-a trecut decât o săptămână!

—Dar mi-a prins foarte bine. Ştii tu, aerul de mare şi alte d-astea…

—Am crezut că m-am exprimat foarte clar, Sparrow. Patru săptămâni, fără discuţie.

—Ştiu, Don, dar, uite…

Sadie s-a uitat peste umăr şi a văzut o femeie care dădea un copil în leagăn. Şi-a coborât vocea.

—Ştiu că nu m-am purtat cum trebuie. Am luat-o pe o pistă greşită, m-am ambalat prea tare şi am lucrat prost. Ai avut dreptate, se mai întâmpla şi altceva atunci, ceva personal, dar s-a terminat acum, am rezolvat şi…

—Stai un pic…

Sadie a auzit şi pe altcineva vorbind de partea cealaltă. Donald a mormăit un răspuns înainte de a i se adresa iar.

—Auzi, Sparrow, se-ntâmplă ceva pe-aici, i-a spus el.

—Ce? Vreun caz nou?

—Nu mai pot vorbi.

—Da, sigur că da, tocmai îţi spuneam, sunt gata să…

—Nu se aude bine, mai sună-ne peste câteva zile, ce zici? Cândva săptămâna viitoare. Să stăm de vorbă ca lumea.

—Da, dar eu…

Sadie a înjurat în receptor când telefonul s-a închis la capătul celălalt şi a căutat în buzunar alte monede. A format din nou numărul, dar a intrat robotul. A mai aşteptat câteva secunde şi a încercat încă o dată. Tot robotul. Nu a lăsat nici un mesaj.

A rămas o vreme aşezată pe o bancă lângă locul de joacă. Doi pescăruşi se ciorovăiau pe o grămăjoară de cartofi prăjiţi aruncaţi într-o bucată de ziar. Copilul din leagăn plângea, iar lanţurile scârţâiau ţinându-i isonul. Sadie se întreba dacă ar fi fost cu putinţă ca Donald să nu-i fi răspuns intenţionat la apeluri. Sigur că aşa făcuse. Apoi, cu monedele în mână, s-a dus la cabina telefonică, gândindu-se dacă ar mai fi putut să sune pe altcineva. Dar şi-a dat seama că nu avea pe cine. Şi-a ridicat de câteva ori

genunchii la piept, nerăbdătoare. Simţea o nevoie dureroasă de a se întoarce la Londra– unde era utilă şi unde avea şi altceva de făcut decât să cumpere pere. Copilul din leagăn urla din răsputeri de-acum, zbătându-se, nelăsând-o pe mama lui să-i şteargă faţa mânjită. Lui Sadie îi venea şi ei să facă la fel.

—Vi-l dau ieftin, i-a spus femeia când a trecut pe lângă ea, cu tonul prefăcut al părinţilor care spun în glumă că vor să scape de copiii lor.

Sadie a schiţat un zâmbet şi a mers mai departe către sat, unde a pierdut mai mult timp decât se cuvenea să aleagă perele, studiindu-le una câte una ca pe nişte infractori aliniaţi, apoi a plătit la casă şi-a pornit înapoi.

Mai trecuse şi altă dată pe lângă bibliotecă, o clădire de cărămidă ce se afla pe Strada Mare, între casa bunicului şi sat nu era alt drum, dar nu se gândise să intre. Nu era genul ei să meargă pe la biblioteci. Prea multe cărţi, prea multă linişte. Acum totuşi… aranjamentul din vitrină a făcut-o să se oprească brusc. Era o piramidă făcută din cărţi poliţiste, cu coperte negre şi cu numele A.C. Edevane scris cu litere groase, argintii. Numele autoarei îi era cunoscut, desigur. A.C. Edevane era unul dintre puţinii autori ale căror romane poliţiste le

citeau şi poliţiştii şi devenise o mândrie naţională. Când Louise pomenise despre familia Edevane şi despre casa lor de lângă lac, Sadie nu făcuse legătura. Însă uitându-se la afişul de deasupra cărţilor– AUTOR LOCAL PUBLICĂ CEL DE-AL CINCIZECILEA ROMAN– a năpădit-o emoţia aceea unică pe care o simţi când vezi că se leagă două lucruri aparent diferite.

Sadie a intrat în clădire fără să mai stea pe gânduri. Un om mărunţel şi foarte amabil cu un ecuson cu numele lui agăţat de pieptul cămăşii i-a ieşit în întâmpinare, asigurând-o că aveau o secţiune de istorie locală, întrebând-o dacă putea să o ajute cu ceva anume.

—De fapt, a început Sadie, lăsând jos plasa de aţă cu perele, cred că da. Aş avea nevoie să găsesc tot ce se poate despre o casă. Şi despre un caz vechi de anchetă poliţienească. Şi, dacă tot sunt aici, aş vrea să-mi recomandaţi romanul de A.C. Edevane care vă place dumneavoastră cel mai mult.

6

Londra, 2003

Lui Peter era cât pe-aici să-i cadă pachetul din mână în timp ce alerga după autobuz. Din fericire, neîndemânarea lui de-o viaţă îl învăţase totuşi să nu lase lucrurile să-i scape şi a reuşit să-l apuce strâns cu cotul, fără să-şi încetinească pasul. Şi-a scos abonamentul din buzunar dându-şi părul la o parte din ochi şi a ţintit singurul loc gol din autobuz.

—Scuzaţi, a spus el, fără să se adreseze cuiva anume, croindu-şi drum pe culoarul dintre scaune, în timp ce autobuzul a pornit opintindu-se. Vă rog să mă scuzaţi. Iertare. Pardon.

Femeia cu buzele strânse a nemulţumire aşezată pe locul de la geam s-a încruntat şi mai tare, citind ziarul *The Times*, când autobuzul a luat o curbă şi Peter s-a prăbuşit pe locul de alături. Ea s-a foit, trăgându-se într-o parte, şi a scos un oftat mic, dar accentuat, ca să-şi arate supărarea, lăsând să se înţeleagă că el produsese o tulburare şi un deranj. Peter bănuia că prezenţa lui putea stârni o astfel de reacţie, aşa că această aluzie nu l-a supărat câtuşi de puţin.

—Credeam că pot merge pe jos câteva minute…, a început el politicos, lăsându-şi jos geanta şi pachetul. Dar e ceva drum de-aici până în Hampstead, mai ales pe căldura asta.

Femeia i-a zâmbit, dar atât de acru, încât orice persoană mai puţin generoasă decât Peter ar fi crezut că se strâmbă, şi-apoi şi-a întors privirea la ziarul pe care l-a scuturat zdravăn ca să-l întindă mai bine. Era un fel de a citi care nesocotea pe de-a întregul prezenţa tovarăşului ei de drum, dar Peter nu era corpolent şi a descoperit că, dacă se lipea mai tare de spătar, nu-l mai atingeau aproape deloc paginile ziarului. Ba mai mult, putea şi el să zărească titlurile, scutindu-l de a se mai opri la chioşcul de ziare din Hampstead.

Alice ţinea ca el să fie la curent cu ştirile. Când avea chef, îi plăcea să stea de vorbă şi nu putea suferi proştii. Asta i-o spusese chiar ea, încă din prima zi când începuseră să lucreze împreună. Ochii i se îngustaseră vizibil, de parcă ar fi posedat darul supraomenesc de a privi pe cineva şi a detecta prostia pe loc.

Peter şi-a aruncat privirea peste pagina a doua întinsă la îndemână, chiar în poala lui: ultimul sondaj MORI îi scotea pe conservatori la egalitate cu laburiştii, şase membri ai poliţiei militare regale fuseseră ucişi în Irak, despre Margaret Hodge se zvonea că avea să fie numită primul ministru responsabil pentru copii în ministerul nou înfiinţat.

Cel puţin cazul Bailey nu mai figura pe primele pagini. Ce lucru groaznic, un copil lăsat singur zile întregi, părăsit chiar de persoana care se presupune că trebuia să aibă grijă de el. Peter spusese asta într-o după-amiază, la ceai, când vâlva produsă de cazul ăsta era la apogeu, şi Alice îl luase prin surprindere când, cu privirea pierdută deasupra ceştii de ceai, îi spusese că nu era treaba lor să judece, dacă nu cunoşteau povestea pe de-a-ntregul.

—Eşti tânăr, i-a spus ea din senin, viaţa o să te vindece de presupoziţii naive. Singurul lucru pe care poţi să-l presupui e că nu poţi să te bizui pe nimeni.

Asprimea firii lui Alice fusese o mare încercare la început. În prima lună de lucru cu ea, a fost convins că urma să fie dat afară, după care a înţeles că aşa era firea ei, avea un fel anume de umor, tăios uneori, dar niciodată răuvoitor. Problema lui Peter era vechea lui seriozitate. Era un defect, o ştia el prea bine, şi se străduise să şi-l corecteze, sau cel puţin să şi-l ascundă. Dar nu era uşor. Aşa era el de când se ştia. Mama şi tatăl lui, fraţii lui mai mari erau cu toţii foarte şugubeţi, oricând puşi pe glume, şi în toată copilăria lui clătinau din cap, chicotind şi răvăşindu-i părul ori de câte ori el nu pricepea vreo glumă, minunându-se cu toţii ce pui de cuc– ce pui serios de

cuc– picase în cuibul lor aşa din senin, scumpul de el.

Această caracterizare îl necăjise pe Peter, dar nu-i dăduse foarte mare importanţă. Era drept că fusese întotdeauna diferit, şi nu doar în ceea ce priveşte sinceritatea. Cei doi fraţi mai mari ai lui erau zdraveni şi bine făcuţi şi au devenit bărbaţi la fel de zdraveni şi de bine făcuţi, dintr-aceia cărora le stă bine cu o bere într-o mână şi cu mingea de fotbal în cealaltă. Iar Peter– slăbănog, palid şi înalt, „cu spirit de observaţie“. Mama lui nu spunea asta ca pe o critică, ci mai degrabă cu o undă de uimire că ea şi tatăl lui putuseră să conceapă spiriduşul ăsta ciudat cu pielea fină şi cu o pasiune neobişnuită şi de neînțeles pentru permisul lui de bibliotecă. „Îi place să citească!“ le spuneau părinţii prietenilor de familie pe un ton la fel de uimit de parcă i-ar fi anunţat că fusese decorat cu ordinul Crucea Victoria[11].

Lui Peter *chiar* îi plăcea să citească. Până la opt ani citise toată secţiunea de cărţi pentru copii a bibliotecii din Kilburn, ceea ce putea fi un motiv de mândrie şi sărbătorire, dacă nu s-ar fi ivit obstacolul de a mai avea destui ani până să capete mult râvnitul permis de adult. Slavă Domnului că domnişoara

Talbot, care şi-a muşcat buza şi şi-a îndreptat ecusonul pe jerseul ei galben, i-a spus– cu o voce uşor entuziasmată, faţă de tonul ei blând obişnuit– că o să aibă grijă personal ca el să aibă *mereu* ceva de citit. Era o adevărată vrăjitoare, după părerea lui Peter, descifra coduri tainice, stăpânea ca nimeni alta fişele şi sistemul zecimal Dewey[12], deschizând uşi către locuri minunate.

Zilele acelea petrecute în bibliotecă, respirând praful stătut şi încins de soare al miilor de poveşti (îmbogăţit de mucegaiul sutelor de ani de umezeală) fuseseră absolut minunate. Trecuseră douăzeci de ani de-atunci şi, totuşi, acum, în autobuzul 168 spre Hampstead Heath, Peter era copleşit de senzaţia aproape concretă că se afla din nou acolo. Amintirea îl străfulgera şi se vedea la nouă ani, costeliv ca un mânz. S-a înveselit brusc amintindu-şi cât de întinsă, de plină de speranţe şi totuşi cât de sigură şi de uşor de străbătut i se păruse lumea atunci când se afla închis între pereţii de cărămidă ai bibliotecii.

Riscând să stârnească un alt oftat de nemulţumire al tovarăşei sale de călătorie, şi-a întins mâna pe deasupra ziarului ei ca să caute programul în geantă. Îl vârâse în exemplarul ferfeniţit al *Marilor speranţe*

pe care îl recitea în cinstea domnişoarei Talbot şi acum îi studia portretul zâmbitor.

Când Peter i-a spus lui Alice că are nevoie să-i dea liber marţi de dimineaţă ca să meargă la o înmormântare, ea a fost curioasă, aşa cum îi stătea în fire. Ori de câte ori avea chef, ea îl interoga, punându-i întrebări pe care te-ai fi aşteptat mai degrabă să le pună un cercetător extraterestru al rasei umane decât un exemplar de optzeci şi şase de ani al acestei specii. Dacă i-ar fi trecut prin cap, Peter ar fi putut să-şi descrie viaţa până în acel moment ca fiind atât de obişnuită încât să nu merite vreo atenţie deosebită, aşa că, la început, îl enervase curiozitatea bătrânei doamne. Se simţea mult mai în largul lui să citească despre vieţile şi ideile altora decât să le povestească pe ale sale. Dar Alice nu era genul care să tolereze vreo împotrivire şi, cu timpul şi cu ceva antrenament, el a început să răspundă tot mai bine şi mai sincer la întrebări. Asta nu însemna că i se urcase la cap, că se credea mai important, ci, mai degrabă, că îşi dăduse seama că Alice nu era interesată numai de el. Era la fel de curioasă să afle obiceiurile vulpilor agere care îşi încropeau existenţa în spatele magaziei din grădina ei.

—O înmormântare? s-a mirat ea, ridicându-şi brusc privirea din cărţile pe care dădea autografe pentru editorii ei din Spania.

—Prima din viaţa mea.

—Nu o să fie ultima, a spus ea sec, semnând apăsat pe cartea din faţa ei. După o vreme se adună destule. Când o să ajungi la vârsta mea, ai să descoperi că ai dus mai mulţi oameni la groapă decât poţi invita la un ceai de dimineaţă. Dar e necesară şi înmormântarea, nu se alege nimic bun de-o moarte fără înmormântare.

Peter s-ar fi putut mira de această remarcă, dar nu a mai apucat să se gândească la ea, pentru că Alice a vorbit mai departe:

—E cineva din familie? Sau vreun prieten? E mult mai rău când moare cineva tânăr.

Peter a început să-i povestească despre domnişoara Talbot, uimit el însuşi de cât de multe îşi amintea despre ea, câte amănunte ciudate şi neînsemnate se adunaseră în mintea lui de copil de nouă ani. Ceasul delicat din aur pe care îl purta, obiceiul ei de a-şi freca vârful degetului arătător de cel al degetului mare atunci când se gândea la ceva, felul în care mirosea a mosc şi a flori.

—O îndrumătoare, a spus Alice, ridicând din sprâncenele argintii, un mentor? Ce noroc ai avut! Şi aţi ţinut legătura în tot acest timp?

—Nu chiar, nu ne-am mai văzut după ce-am plecat la universitate.

—Dar ai mai vizitat-o, totuşi.

Era o afirmaţie, nu o întrebare.

—Nu suficient de des.

De fapt, niciodată, dar îi era prea ruşine să recunoască asta în faţa lui Alice. Se mai gândise să treacă pe la bibliotecă, chiar voise s-o facă, dar viaţa era prea agitată şi nu a mai ajuns. Aflase de moartea domnişoarei Talbot din întâmplare. Ajunsese la British Library cu o treabă de-a lui Alice şi frunzărea la întâmplare *SCONUL Newsletter*[13], aşteptând să i se aducă din depozit o carte germană despre otrăvuri, când a dat peste numele ei. Domnişoara Talbot– *Lucy* Talbot, căci avea de bună seamă şi un prenume– pierduse lupta cu cancerul, iar înmormântarea urma să aibă loc marţi, 10 iunie. Peter s-a simţit străfulgerat. Nu ştiuse nici măcar că era bolnavă. Nici nu avea, de fapt, cum să ştie. Şi-a spus că aşa este în firea lucrurilor, copiii cresc şi se îndepărtează şi, oricum, acorda prea multă importanţă, imaginaţia lui înflorea prea tare prietenia

cu domnişoara Talbot. Îşi închipuia că între ei fusese o legătură specială, când, în realitate, ea îşi făcuse doar meseria şi el fusese unul dintre mulţii ei cititori.

—Mă îndoiesc, a spus Alice auzind această explicaţie. Mult mai probabil e că, cu cât a întâlnit mai mulţi copii cu care nu a putut comunica, cu atât mai mult s-a legat de acela cu care a reuşit.

Peter nu şi-a făcut iluzii că Alice încerca să-i ridice moralul. Această afirmaţie era părerea ei îndelung cimentată, exprimată cu candoarea ei caracteristică şi, chiar dacă îl făcea să se simtă mai bine, pe ea oricum nu o interesa.

Crezuse că discuţia s-a încheiat, dar câteva ore mai târziu, când era cufundat în treaba lui zilnică, aceea de a transfera ceea ce scrisese Alice la maşină dimineaţa pe noul computer la care ea refuza să lucreze, a auzit-o întrebându-l:

—Dar vreo carte de-a mea ţi-a dat vreodată?

Peter şi-a ridicat ochii de pe manuscrisul cu multe corecturi pe care îl transcria. Habar nu avea la ce se referea Alice. Nici măcar nu îşi dăduse seama că mai era în cameră. Era foarte neobişnuit ca Alice să mai rămână prin preajmă în timp ce el lucra, căci ieşea cu precizie de ceasornic să-şi rezolve tot felul de treburi misterioase despre care nu vorbea niciodată.

—Bibliotecara ta… ţi-a dat vreodată o carte de-a mea?

Pentru o clipă s-a gândit să mintă. Dar Alice avea un fler nemaipomenit pentru necinste. Când i-a răspuns că nu-i dăduse, Alice l-a uimit izbucnind în râs:

—Bine a făcut! Nu sunt pentru copii lucrurile despre care scriu eu.

Ceea ce era foarte adevărat. Cărţile lui Alice erau romane poliţiste tipic englezeşti, dar nu erau nicidecum „drăguţe“. Erau genul acela de romane cu crime despre care criticii spun că au „încordare psihologică“ şi sunt „ambigue din punct de vedere moral“, concentrându-se mai mult pe motivul crimelor decât pe făptaş sau pe metoda de ucidere. Alice rămăsese faimoasă pentru că declarase într-un interviu la BBC că o crimă nu era atrăgătoare în sine, ceea ce o făcea pasionantă era motivaţia de a ucide, factorul uman, patimile şi furiile care pot determina săvârşirea acestui act abominabil. Alice avea un talent formidabil de a reda acele patimi şi furii. Iar ea a încuviinţat din cap atunci când intervievatorul a remarcat acest lucru, l-a ascultat politicoasă pe când lăsa să se înţeleagă că ea le

exploata, de fapt, un pic *prea* mult pentru gustul lui, după care i-a replicat:

—Dar, de bună seamă, nu trebuie să fi comis o crimă ca să scrii despre ea, aşa cum nu ai nevoie de o maşină a timpului ca să descrii Bătălia de la Agincourt[14]. Este nevoie doar să fii familiarizat cu adâncimile întunecate ale sufletului omenesc şi să ai vocaţia de a le cerceta până la capăt; şi-apoi nu am simţit cu toţii, chiar şi pentru o singură clipă, dorinţa de a ucide? a urmat ea, zâmbind aproape suav.

Imediat după interviu, vânzările cărţilor sale au crescut vertiginos, chiar dacă nu mai avea nevoie de o astfel de confirmare. Era o scriitoare extrem de apreciată de foarte mult timp. Numele A.C. Edevane devenise chintesenţa romanului poliţist, iar detectivul ei imaginar, Diggory Brent, un fost soldat ţâfnos, meşter pasionat de cuverturi matlasate făcute din petice, era mult mai iubit de un segment însemnat de cititori decât propriul tată. Iar aceasta nu era doar imaginea hiperbolică a lui Peter, ci rezultatul unui sondaj recent din ziarul *The Sunday Times*.

—Remarcabil, răspunsese Alice, când agentul ei de PR îi dăduse vestea la telefon.

Şi, apoi, ca nu cumva să creadă Peter că nu o interesa nici negru sub unghie dacă era pe placul altora, a adăugat:

—Dar asta nu e, cu siguranţă, ceea ce am intenţionat eu.

Când a început să lucreze cu ea, ca asistent, Peter nu-i citise nici una dintre cărţi, dar nu i-a mărturisit acest lucru. De fapt, nu citise prea multă literatură contemporană. Domnişoara Talbot, care îşi luase în serios răspunderea de a furniza în mod ilicit unui minor cărţi pentru oameni mari, se gândise dacă nu cumva ar fi fost mai bine să înceapă cu lucrări de nonficţiune (ce rău ar face minţii unui copil o carte de istorie, gândise ea cu voce tare), după care a decis că o cunoaştere temeinică a clasicilor era esenţială şi i-a scos de pe raft un exemplar din *Marile speranţe*. Iar Peter s-a îndrăgostit de lămpile cu gaz, redingote şi trăsuri cu cai şi niciodată nu s-a mai uitat înapoi (sau înainte, după caz).

Nu e de mirare că tocmai dragostea lui obsedantă pentru literatura secolului al XIX-lea l-a apropiat de Alice. După ce a terminat facultatea, Peter s-a pomenit la ananghie– nu existau prea multe slujbe pentru absolvenţii de studii superioare cu lucrări precum *Constelaţia figurativă: Evul Mediu,*

personalitate şi sensibilitate în romanele victoriene, 1875– 1893, şi şi-a propus să-şi facă un plan de bătaie serios în timpul verii. Dar cum trebuia totuşi să-şi achite chiria, mai câştiga câte ceva ajutându-l pe fratele său David, care avea o firmă de deparazitare. Alice i-a chemat într-o luni de dimineaţă, la prima oră; se auzea un zgomot ameninţător în zid care n-o lăsase să doarmă tot weekendul şi avea nevoie să vină cineva de îndată să vadă despre ce era vorba.

—Ţâfnoasă bătrâna asta, i-a spus David lui Peter când s-au dat jos din furgonetă pe strada Heath, îndreptându-se spre casa lui Alice. Dar destul de inofensivă. Are obiceiul ciudat să te cheme şi apoi să-ţi spună ce crede *ea* că o să găseşti. Şi ceea ce e şi mai ciudat e că are dreptate.

—Cred că sunt cari, a început ea, în timp ce David îşi despacheta uneltele lângă peretele ei din dormitor şi îşi apropia pâlnia de ascultat de zid. Ceasornicele morţii. *Xestobium*…

—…*rufovillosum*, a murmurat Peter în acelaşi timp cu ea.

Şi apoi, pentru că David se uita la el de parcă ar fi aiurat, a adăugat:

—Ca în *Inima care îşi spune taina*[15].

—Cine e dumnealui? a întrebat Alice, după o scurtă tăcere glacială, pe un ton pe care ar fi putut să-l folosească regina dacă ar fi venit pe neaşteptate în inspecţie la deratizare. Nu-mi amintesc să fi avut un ajutor până acum, domnule Obel.

David i-a explicat că nu era ajutorul lui, că Peter era fratele lui mai mic şi îi dădea o mână de ajutor câteva săptămâni până avea să se hotărască ce să facă de-atunci încolo.

—Are şi el nevoie să mai facă o pauză de la cărţile alea, a adăugat, nici să fii prea deştept nu-i bine!

Alice a încuviinţat abia vizibil din cap înainte de a se retrage cu paşi răsunători pe scara ce ducea la încăperea din pod, despre care Peter a aflat mai târziu că era colţul ei de scris.

David l-a apucat strâns de umăr mai târziu, când se aflau într-un separeu plin de fum de la cârciuma Dog and Whistle[16] şi, dându-şi berea pe gât şi adunându-şi săgeţile de aruncat la ţintă, l-a întrebat:

—Aşa deci, ai trezit balaurul şi ai scăpat cu viaţă! Dar ce-a fost chestia aia cu inima pe care i-ai spus-o?

Peter i-a povestit despre Poe şi despre povestitorul lui fără nume, despre crima atent pregătită pe care o comisese, pretenţia lui că e întreg la minte şi

mărturisirea finală sub imperiul vinovăţiei, în vreme ce David, care nu avea nici un fel de înclinaţii gotice, continua să tragă la ţintă, nimerind chiar în mijloc. După ce şi-a terminat toate săgeţile, i-a spus vesel că avusese noroc că Alice nu-l băgase pe el în perete.

—Că doar cu asta se ocupă, cu crimele. Nu d-alea adevărate, sau cel puţin aşa ştiu eu. Ea comite toate crimele pe hârtie.

O săptămână mai târziu a primit scrisoarea de la Alice, vârâtă în acelaşi plic cu cecul pentru deparazitare. Era scrisă la maşină, cu litera „e“ strâmbă, şi semnată cu cerneală albastră. Mesajul era simplu. Căuta pe cineva care să-i ţină locul asistentului ei cât acesta lipsea. Urma să îl primească vineri la prânz.

De ce se supusese atât de ascultător? Nu-şi mai amintea acum, dar putea spune, din câte observase de-atunci încoace, că lumea era înclinată să facă ceea ce spunea Alice Edevane. La douăsprezece fix a sunat la uşă şi a fost condus în salonul verde ca jadul de la parter. Alice era îmbrăcată elegant cu o pereche de pantaloni de stofă şi o bluză de mătase, o combinaţie pe care acum o considera a fi uniforma ei, şi purta la gât un lanţ cu un medalion mare de aur.

Părul ei alb şi vălurit, îngrijit pieptănat spre spate, se termina cu câte o buclă ordonat aşezată după ureche. Stătea la un birou de mahon şi i-a făcut semn să se aşeze şi el pe scaunul tapiţat din faţa acestuia. Şi-a împreunat palmele şi a început să-l mitralieze cu o serie de întrebări care nu i se păreau nici pe departe legate de postul pe care voia să-l ocupe. Tocmai se afla în mijlocul unei propoziţii, când ea şi-a aruncat privirea spre ceasornicul în formă de vapor aşezat pe poliţa şemineului, s-a ridicat brusc şi i-a întins mâna. Îşi amintea şi acum cât de surprins a fost să o simtă rece, parcă era o gheară de pasăre. Întâlnirea s-a terminat, a spus ea tăios. Avea altceva de făcut acum, iar el putea să înceapă lucrul săptămâna ce urma.

Autobuzul 168 a încetinit înaintea staţiei din capătul bulevardului Fitzjohn şi Peter şi-a adunat lucrurile. Întâlnirea aceea cu Alice avusese loc cu trei ani în urmă. Ca prin minune, asistentul ei permanent nu s-a mai întors şi Peter nu a mai plecat.

Alice lucra la o scenă deosebit de dificilă, o deplasare. Acestea erau totdeauna scenele cel mai greu de conceput, căci propria lipsă de substanţă le făcea atât de problematice: sarcina aparent simplă de a duce personajul din momentul A, plin de

importanţă, spre momentul B, la fel de important, fără a pierde interesul cititorului. Evident că nu spusese asta nimănui, mai ales presei, dar la păcătoasele astea de scene se bloca şi acum, după patruzeci şi nouă de romane.

Şi-a aşezat ochelarii mai bine pe şaua nasului, a dat la o parte ruloul ce ţinea hârtia de scris şi a recitit ultimul rând: *Diggory Brent a ieşit de la morgă, îndreptându-se spre biroul său.*

Formal, clar, precis, şi rândurile următoare ar fi trebuit să fie formulate la fel de direct. Ştia prea bine manevra. Dai câteva idei legate de tema romanului, faci din când în când câte o menţiune despre progresul pe care îl face povestea, ca să-i aminteşti cititorului că personajul face şi el progrese, şi scoţi apoi propoziţia finală care să-l aducă în biroul său unde– *voilà!*– îl aşteaptă următoarea surpriză care să-l împingă mai departe în naraţiune.

Problema era că Alice concepuse până atunci toate scenariile posibile şi se plictisise. Iar acesta nu era un sentiment cu care să fi fost obişnuită şi nici nu intenţiona să-l rabde. Plictiseala, după cum îi spusese mama ei, era o stare deplorabilă, specifică celor săraci cu duhul.

Cu degetele încordate deasupra tastaturii, Alice se gândea să introducă ceva despre cuvertura din petice la care lucra el, ca o alegorie, poate, pentru întorsătura neaşteptată pe care o luase cazul.

Erau şi ele folositoare la ceva, bucăţile alea de cârpă. O salvaseră de mai multe ori. Şi când te gândeşti că îi veniseră în minte din întâmplare. Se tot gândea să-i dea lui Diggory o preocupare, ceva care să-i pună în evidenţă instinctul pentru tipare ordonate chiar la vremea când sora ei Deborah rămăsese însărcinată şi, cu o tragere de inimă neobişnuită pentru ea, se apucase să coasă.

—Mă relaxează, spunea ea, îmi ţine mintea ocupată şi nu mă mai gândesc la tot ce poate ieşi prost.

Şi asta i s-a părut a fi exact genul de activitate curativă pe care ar fi îmbrăţişat-o un om ca Diggory Brent pentru a-şi umple ceasurile lungi de noapte ocupate cândva de familie. Iar criticii continuau să susţină că acel hobby era o încercare a autoarei de a-i îndulci asperităţile, dar nu era adevărat. Lui Alice îi plăceau asperităţile şi nu-i suferea deloc pe cei hotărâţi să nu le aibă.

Diggory Brent a ieşit de la morgă, îndreptându-se spre biroul său. … Şi? Degetele i-au şovăit deasupra

tastelor. Ce urma? *Pe măsură ce înainta*…se gândea ea… Ce făcea?

Mintea nu îi funcţiona deloc. Supărată, a împins la loc ruloul maşinii de scris, şi-a scos ochelarii şi şi-a aruncat privirea pe fereastră. Era o zi caldă de iunie şi cerul era albastru, strălucitor. Când era copil, i-ar fi fost imposibil să reziste chemării lumii de afară într-o zi ca aceasta, cu mireasma ei de frunze încinse şi caprifoi, cu asfaltul pocnind de dogoare şi greierii pitulaţi în tufişurile răcoroase. Dar Alice nu mai era copil de mult şi existau puţine locuri în care ar fi preferat să fie, în locul camerei ei de scris, chiar dacă inspiraţia o părăsise.

Încăperea se afla în cel mai înalt punct al locuinţei ei plasate într-un şir de case victoriene de cărămidă roşie, aşa cum erau multe în Holly Hill. Era mică, cu tavanul ascuţit şi– după cum povestea agentul imobiliar care îi arătase casa– se remarca prin faptul că fusese folosită de proprietarul anterior ca să-şi ţină mama încuiată acolo. Probabil că bătrâna devenise o pacoste. Alice se bucura că nu avusese copii. Cumpărase casa tocmai datorită acelei camere, dar nu din pricina trecutului ei nefericit. A…, nu, mulţumesc! Avusese ea parte de destulă nefericire în propria familie şi era destul de imună la nesăbuinţa

de a confunda istoria cu poveştile romanţate. Poziţia camerei o convinsese să o cumpere. Era ca un cuib pe vârf de stâncă sau ca un turn de observaţie.

De la masa ei de scris putea privi în depărtare peste întreg cartierul Hampstead, peste parc, dincolo de bazinul doamnelor[17] către clopotniţa ascuţită a bisericii Highgate. În spatele ei, printr-o fereastră rotundă ca un hublou de vapor, vedea în grădina din spate, până la zidul de cărămidă năpădit de muşchi şi la magazia mică de lemn de la capătul proprietăţii. Grădina era sălbăticită, moştenire de la o fostă proprietară care lucrase la Grădina Botanică Kew şi îşi dedicase viaţa creării unei „Grădini a Minunilor Pământeşti" în propria curte. Alice o lăsase să crească în voie, dar nu din întâmplare sau din neglijenţă. Ei îi plăceau nespus pădurile, prefera spaţiile care sfidau ordinea.

Jos s-a auzit yala uşii de la intrare şi scârţâitul duşumelelor din hol. Ceva a căzut pe jos cu o bufnitură. Era Peter. Nu numai că era stângaci, dar picioarele lui lungi mai mult îl încurcau. Alice şi-a aruncat privirea la ceasul de mână şi a văzut cu surprindere că se făcuse ora două. Nu era de mirare că îi era foame. Şi-a împreunat degetele şi şi-a întins braţele. S-a ridicat. Ce enervant să piardă o

dimineaţă întreagă făcându-şi scrupule dacă să-l ducă pe Diggory Brent din punctul A în punctul B, dar acum nu mai era nimic de făcut. În jumătatea de secol de când era scriitoare profesionistă învăţase că existau zile când cel mai bun lucru de făcut era să plece la plimbare. Diggory Brent nu avea decât să-şi petreacă noaptea pe tărâmul nimănui între morgă şi birou. Alice s-a spălat pe mâini în chiuveta mică de sub fereastra din spate, s-a şters pe prosop şi a pornit-o în jos pe scările înguste.

Ştia, desigur, de unde i se trăgea şi nu era doar o simplă plictiseală. O sâcâia gândul la afurisita aia de aniversare şi la tevatura pe care editorii ei voiau să o facă. Era o onoare, numai bune intenţii şi, în condiţii normale, lui Alice i-ar fi făcut plăcere o oarecare ceremonie, dar cartea mergea prost. Sau cel puţin aşa credea ea, că nu-i ieşea prea bine– iar asta era doar o parte a problemei: cum ar fi putut să-şi dea seama, de fapt? Editoarea ei, Jane, era deşteaptă şi inimoasă, dar era atât de tânără şi de intimidată. Nu se putea aştepta la o critică serioasă din partea ei.

În momentele ei cele mai negre, lui Alice îi era teamă că nu mai rămăsese nimeni pe lume care să-i atragă atenţia când cobora ştacheta. Că asta avea să se întâmple până la urmă nu avea nici o îndoială;

Alice era la curent cu lucrările de acelaşi gen ale altor scriitori din generaţia ei şi ştia că întotdeauna exista o carte unde se întâmpla aşa ceva: autorul începea să nu mai ţină pasul cu obiceiurile şi modul de a gândi al lumii moderne. Nu era mereu foarte evident– o descriere un pic prea detaliată a unei chestiuni tehnice pe care cititorii o considerau bine cunoscută, folosirea unui cuvânt formal atunci când o prescurtare era la ordinea zilei, o referinţă culturală ce ţinea deja de anul trecut– dar era suficient ca să se piardă autenticitatea. Pentru Alice, care se mândrea cu veridicitatea cărţilor sale şi care fusese copleşită cu laude pentru acest lucru în întreaga sa carieră, ideea de a i se permite să publice ceva sub standardele ei cele mai ridicate era ucigătoare.

De aceea în fiecare după-amiază o pornea cu metroul, uneori în locuri unde nu avea nevoie să meargă. Toată viaţa ei, pe Alice o interesaseră oamenii. Nu că îi plăcuseră, rareori le căuta tovărăşia pentru o nevoie socială, dar îi găsea fascinanţi. Şi nu exista loc mai bun de a vedea lumea decât vizuinile iepurilor de la metrou. Londra întreagă se perinda prin tunelurile acelea, un şuvoi constant de omenire sub formele sale cele mai ciudate şi mai minunate, printre care Alice se strecura ca o fantomă. Era urât

să îmbătrâneşti, dar singurul avantaj era mantia de invizibilitate conferită de vârstă. Nimeni nu lua în seamă o bătrânică sobră aşezată într-un colţ al vagonului, cu poşeta pe genunchi.

—Bună, Alice! i-a strigat Peter din bucătărie. Masa e gata imediat.

Alice a şovăit pe palierul de la etajul întâi, dar nu a putut să-i răspundă strigând şi ea. Îi răsunau încă în urechi predicile de demult ale mamei ei despre buna-cuviinţă. Ce ţi-e şi cu Eleanor, se gândea Alice coborând scările, după aproape şaptezeci de ani de când nu mai locuiau sub acelaşi acoperiş, tot mai stabilea regulile, chiar şi aici, în casa aceasta în care nu călcase niciodată. Uneori Alice se întreba ce ar fi avut de zis mama ei, dacă ar fi trăit mai mult, despre felul ei de viaţă, dacă ar fi fost de acord cu cariera ei, cu îmbrăcămintea ei, cu faptul că nu avea soţ. Eleanor avusese idei foarte precise despre monogamie şi jurăminte de credinţă, doar se măritase cu prietenul ei din adolescenţă, aşa că nu era cel mai nimerit termen de comparaţie. Prezenţa Mamei era atât de intensă în amintirile din copilărie ale lui Alice, o atât de pregnantă figură a trecutului îndepărtat, că îi era aproape imposibil să-şi închipuie că Eleanor ar fi putut să se schimbe odată cu

vremurile. Pentru Alice, ea rămăsese o femeie frumoasă, greu de atins, mult iubită, dar distantă, care devenise fragilă la sfârşitul vieţii din pricina atâtor pierderi, singura fiinţă după care Alice tânjea uneori cu dorul neostoit, amarnic al unui copil vătămat.

Altminteri ea nu era o fire care să-şi dorească în mod deosebit comuniunea. Alice trăise singură în cea mai mare parte a vieţii, lucru cu care nu se mândrea, dar nici nu se ruşina. Avusese şi iubiţi, fiecare aducându-şi hainele şi periuţele de dinţi în casa ei şi rămânând acolo diverse perioade de timp, dar nu era acelaşi lucru. Nu lansase niciodată o invitaţie oficială şi nici nu făcuse trecerea mentală de la a socoti casa „mea“ ca fiind a „noastră“. Ar fi putut să fie altfel– Alice fusese logodită cândva–, dar cel de-al Doilea Război Mondial a pus capăt acelei întâmplări, aşa cum a făcut cu atâtea altele. Aşa e viaţa, cu uşi care se deschid către tot felul de posibilităţi şi se închid constant, în timp ce oamenii îşi croiesc drum orbeşte.

Când a ajuns în bucătărie, a găsit o cratiţă aburind pe foc, în timp ce Peter stătea în capătul mesei cu un teanc de scrisori în faţă. Şi-a ridicat ochii când a

intrat ea şi a salutat-o chiar când a sunat cronometrul de bucătărie.

—Bună! Ce coordonare perfectă, ca de obicei!

Ce zâmbet minunat avea Peter, cam strâmb, dar întotdeauna sincer. Era unul din motivele pentru care îl angajase. Şi pe lângă asta, fusese singurul candidat care venise fix la ora indicată. De atunci se dovedise foarte destoinic, ceea ce nu era surprinzător, căci Alice se considera o foarte bună cunoscătoare a firii umane. Acum, cel puţin. În trecut mai făcuse greşeli, unele mai grave decât altele.

—E ceva urgent pe-acolo? a întrebat ea, aşezându-se în faţa ziarului pe care îl lăsase deschis de dimineaţă la pagina cu cuvinte încrucişate.

—Angus Wilson de la *The Guardian* speră să aranjeze ceva pentru aniversare. Jane ar vrea să accepţi.

—Cred şi eu!

Alice şi-a turnat o ceaşcă de ceai Darjeeling proaspăt făcut.

—Cei de la Muzeul de Istorie Naturală te roagă să vorbeşti la vernisajul unei expoziţii, ai o invitaţie la sărbătorirea a zece ani de la premiera spectacolului *Death Will Have His Day*[18] şi o cartolină de la Deborah care confirmă întâlnirea de vinerea asta

pentru comemorarea mamei tale. Restul scrisorilor, după câte văd, sunt de la cititori– o să mă apuc de ele după prânz.

Alice a încuviinţat din cap în timp ce el îi punea o farfurie dinainte, un ou fiert şi pâine prăjită. În ultimii douăzeci de ani, Alice mâncase la prânz acelaşi lucru în fiecare zi– evident, nu şi atunci când mânca în oraş. Îi plăcea eficienţa rutinei, dar nu se lăsa stăpânită de ea, aşa cum făcea Diggory Brent, despre care se dusese vestea că le instruia pe chelneriţe cum anume să-i prepare oul. A scos cu linguriţa gălbenuşul aproape tare, l-a pus pe pâinea prăjită şi l-a tăiat în patru, privindu-l pe Peter cum sorta scrisorile în continuare.

El nu era prea vorbăreţ, ceea ce era o mare calitate. Dar era exasperant atunci când încerca să-l descoasă în legătură cu vreun subiect anume, oricum, era preferabil asistenţilor mult mai limbuţi pe care îi avusese în trecut. A hotărât că-i place cum îi stătea cu părul puţin mai lung. Cu mâinile şi picioarele slăbănoage şi cu ochii căprui arăta ca un cântăreţ englez de muzică uşoară, deşi poate era doar din pricina costumului neobişnuit de formal, din catifea de culoare închisă, pe care îl purta în ziua aceea. Alice şi-a adus apoi aminte. Fusese la

înmormântarea vechii lui prietene, bibliotecara, de aceea întârziase la lucru. S-a simţit ceva mai binedispusă, dornică să afle amănunte. Alice fusese impresionată când povestise despre femeia aceea, îndrumătoarea lui. Gândul i-a zburat înapoi la domnul Llewellyn. Nu se gândea prea des la bătrân– sentimentele ei faţă de el erau prea legate de vara aceea îngrozitoare, aşa că se hotărâse să nu se mai gândească la el–, dar când Peter i-a povestit despre domnişoara Talbot a lui, despre influenţa ei covârşitoare şi cât de mult se ocupase de el în copilărie, Alice a fost copleşită de amintiri neobişnuit de vii: mirosul nămolului ud de la râu, clipocitul gândăceilor de apă din jur, pe când pluteau în josul apei în vechea lor barcă, vorbind despre poveştile lor favorite. Alice era convinsă că de atunci nu mai simţise o mulţumire atât de deplină.

A mai sorbit încă o dată din ceai, alungându-şi gândurile nedorite despre trecut.

—Ţi-ai condus prietena pe ultimul drum?

Era prima înmormântare la care participa, aşa îi spusese, iar Alice îi răspunsese că avea să fie tot mai multe în viitor.

—Şi-a fost aşa cum te-ai aşteptat?

—Cred că da. Trist, dar şi interesant, într-un fel.

—Cum adică?

—Eu am ştiut-o întotdeauna ca domnişoara Talbot. Şi să-i aud pe alţii vorbind despre ea, totuşi, pe soţul, pe fiul ei… a fost impresionant, a răspuns el după ce s-a gândit o vreme, dându-şi la o parte părul de pe frunte. Sună prosteşte, nu-i aşa? Ca un clişeu… Adică, vreau să spun, a luat-o el de la capăt, că ea a însemnat mult mai mult decât am ştiut eu şi mi-a făcut plăcere să aflu asta. Oamenii sunt fascinanţi, nu-i aşa, când te apropii mai mult de ei şi afli cum sunt alcătuiţi?

Alice a încuviinţat, zâmbind uşor, mulţumită. Descoperise că erau foarte puţini oameni cu-adevărat plicticoşi, totul era să ştii să le pui întrebările potrivite. Era o tehnică de care se folosea atunci când îşi crea personajele. Era ştiut că cele mai reuşite personaje vinovate erau cele la care cititorul nu se aştepta, dar cheia era motivul. Era bine să surprinzi lumea cu o bătrânică ucigaşă, dar raţionamentul trebuie să fie impecabil. Dragostea, ura, invidia sunt la fel de plauzibile, totul ţine de pasiune. Dacă descoperi ceea ce stârneşte patima cuiva, restul vine de la sine.

—Uite ceva diferit! a exclamat Peter, care se apucase din nou să deschidă scrisorile cititorilor, iar

sprâncenele sale închise la culoare s-au încruntat în timp ce citea cu atenţie hârtia din mână.

Ceaiul lui Alice a devenit brusc amar. Nu poţi niciodată să te obişnuieşti pe de-a-ntregul cu critica.

—E una dintr-acelea, nu?

—Ba e de la un ofiţer de poliţie, detectivul Sparrow.

—Aaa, unul dintr-*aceia*!

După cunoştinţa ei, erau două feluri de ofiţeri de poliţie: cei pe care te puteai bizui să ajute în chestiunile procedurale în timpul procesului de creaţie şi pisălogii cărora le plăcea să citească romanele ca apoi să evidenţieze problemele *după* publicare.

—Şi ce minune de înţelepciune procedurală ne împărtăşeşte detectivul Sparrow?

—Nu, nu e dintr-acelea… nu e o cititoare obişnuită. Îţi scrie despre un caz real de dispariţie.

—Stai, nu-mi spune că ştiu, a străfulgerat-o o idee măreaţă şi crede că, dacă aş scrie cum zice ea, am putea să împărţim profitul.

—Despre un copil dispărut, a continuat el, demult, în anii ’30, pe o moşie din Cornwall, un caz care nu a fost rezolvat niciodată.

Până în clipa morţii sale, Alice nu a putut să spună dacă în clipa aceea s-a lăsat frigul în încăpere, efect al vreunei adieri bruşte, sau dacă răcoarea a venit din interiorul ei, produsă de impactul cu viaţa adevărată, de trecutul care o izbea asemenea unui val ce se retrăsese de demult şi stătea la pândă să prindă iar fluxul. Căci ştia exact, de bună seamă, despre ce era vorba în scrisoare şi că nu avea nimic de-a face cu enigmele inteligent construite pe care le imagina în cărţile sale.

O hârtie atât de obişnuită, a băgat Alice de seamă, subţire şi ieftină, nici pe departe genul pe care îl folosesc de obicei cititorii atunci când îi scriu ei, cu siguranţă nu dintr-aceea cu care şi-ar fi dotat ea personajul care ar fi avut sarcina de a face să explodeze o bombă atât de puternică din trecut.

Peter citea acum cu voce tare şi, deşi Alice ar fi dorit să tacă, nu reuşea să scoată cuvintele cu care să i-o spună. Aşa că l-a ascultat expunând un rezumat bine făcut al elementelor cunoscute din cazul de demult. Inspirat din dosarele de presă, a bănuit Alice, sau din mizerabila carte a acelui individ numit Pickering. Şi nu aveai cum să împiedici accesul oamenilor la documente publice, nu aveai cum să-i faci să nu trimită scrisori aşa, din senin, unui

necunoscut şi să-i trântească pe masă trecutul nimicitor cuiva care s-a străduit din răsputeri să nu se mai întoarcă niciodată în locul acela, la momentul acela.

—Pare să creadă că ştii la ce se referă.

Imaginile s-au prăbuşit în mintea ei, una după alta, asemenea unor cărţi de joc amestecate în teanc: căutătorii intraţi până la genunchi în lacul sclipitor, poliţistul cel gras asudând în căldura rău mirositoare a bibliotecii, cel tânăr care lua notiţe, Mama şi Tata, cenuşii la faţă, dinaintea fotoreporterilor de la ziarul local. Aproape că simţea iar cum rămăsese lipită de uşile de sticlă, uitându-se la ei, copleşită de secretul pe care nu fusese în stare să-l mărturisească, de vinovăţia pe care şi-o înăbuşise în suflet de atunci.

Alice a observat că mâinile îi tremurau abia vizibil şi şi-a propus să-şi amintească asta când are să descrie efectele şocului, valul îngheţat ce izbeşte pe cineva care s-a deprins întreaga viaţă să mimeze stăpânirea de sine. Şi-a ascuns în poală mâinile ce-o dădeau de gol, ţinându-le strâns una peste cealaltă, şi a spus, arătând spre coş cu o mişcare hotărâtă a bărbiei:

—Arunc-o la gunoi!

Tonul vocii ei era surprinzător de calm, foarte puţini oameni aflaţi încă în viaţă ar fi putut remarca uşoara inflexiune ce trăda o tensiune ascunsă.

—Nu vrei să fac nimic? Nu-i răspund?

—Nu are nici un rost, nu-i aşa? a răspuns Alice privindu-l în ochi. Mi-e teamă că detectivul Sparrow a făcut o greşeală. M-a confundat cu cineva.

7
Cornwall, 25 iunie 1933

Omul vorbea. Buzele i se mişcau, cuvintele se revărsau, dar Eleanor nu le putea urmări, nu le putea înţelege. Auzea doar câte unul, când şi când:… dispărut… rătăcit… pierdut… mintea îi era înceţoşată, o ceaţă binecuvântată. De asta avusese grijă doctorul Gibbons.

Pe sub guler i se prelingea un fir de sudoare, alunecându-i până pe spinare. S-a cutremurat, simţind-o rece, iar Anthony, care stătea lângă ea, a strâns-o şi mai tare. Mâna lui mare, atât de cunoscută, era aşezată peste mâna ei mică, dar devenise cumva străină în ziua aceea, datorită acelei întâmplări de coşmar. Băga de seamă atâtea amănunte pe care nu le văzuse altă dată: fire de păr

şi zbârcituri şi vinişoare albăstrii pe sub piele, asemenea drumurilor pe o hartă.

Căldura continuase. Furtuna care îi ameninţase nu a mai izbucnit. Tunetul care a bubuit toată noaptea s-a rostogolit mai departe spre mare. Mai bine aşa, a spus poliţistul, căci ploaia ar fi şters urmele. Tot poliţistul, cel tânăr, le-a sugerat că ar fi fost de folos dacă ar fi vorbit cu cei de la ziar.

—Aşa căpătăm o mie de ochi în plus, toţi pe urmele fiului dumneavoastră.

Lui Eleanor îi era greaţă de atâta îngrijorare, era înţepenită de spaimă, aşa că s-a simţit uşurată când Anthony a răspuns întrebărilor reporterului. Îi auzea vocea ca venind de departe. Da, băiatul era destul de mic, nu avea nici unsprezece luni, dar a început să meargă devreme– toţi copiii familiei Edevane au mers devreme. Era un copil vesel, voinic şi sănătos… avea părul blond şi ochii albaştri…sigur că puteau să le dea o fotografie.

Pe fereastră, Eleanor vedea toată grădina însorită, până departe la lac. Acolo se aflau poliţişti şi alţi oameni pe care nu-i cunoştea. Cei mai mulţi stăteau adunaţi pe malurile pline de iarbă, dar alţii se aflau în apă. Lacul era neted ca sticla în ziua aceea, ca o oglindă mare argintie, reflectând imaginea ştearsă a

cerului. Raţele fugiseră şi toată dimineaţa un om într-un costum negru şi cu mască de scafandru făcuse scufundări dintr-o mică barcă cu vâsle. Asta înainte de a folosi cârligele, a auzit ea pe cineva spunând.

Când era mică, avusese o bărcuţă numai a ei. I-o cumpărase tatăl ei şi chiar îi scrisese numele pe ea. Avea o pereche de vâsle şi o pânză în formă de triunghi, şi se plimba cu ea în mai toate dimineţile. Domnul Llewellyn îi spunea Eleanor Aventuriera şi-i făcea cu mâna din spatele blocului lui de desen, de pe malul plin de vegetaţie, când ea trecea pe lângă el. Născocea poveşti despre călătoriile ei şi le spunea la masă, făcând-o pe Eleanor să bată din palme, pe tata să râdă, iar pe mama să zâmbească, nerăbdătoare şi încruntată.

Mamei nu-i plăceau nici domnul Llewellyn, nici poveştile lui. Ea ura orice semn de blândeţe, numind-o „slăbiciune a firii“, iar el avea, cu siguranţă, un suflet mult mai bun ca al ei. Avusese o cădere nervoasă în tinereţe şi mai suferea încă de episoade de tristeţe, pe care Constance le privea cu mult dispreţ. Ea nu putea suferi nici ceea ce considera a fi „atenţia nesănătoasă“ cu care soţul ei o copleşea pe fiica lor. O astfel de atenţie, susţinea ea,

nu putea decât să răsfeţe un copil, mai ales dacă acesta poseda deja un „îngrijorător spirit de revoltă". Şi, pe deasupra, cu siguranţă existau alte lucruri mult mai bune pe care putea să-şi irosească banii. Acesta era un subiect permanent de dispută între ei, banii sau lipsa lor, diferenţa dintre viaţa pe care o duceau şi cea pe care mama lui Eleanor ar fi dorit să o ducă. În multe seri îi auzea certându-se în bibliotecă, mama pe un ton ascuţit, tata răspunzându-i blând şi împăciuitor. Chiar se mira cum de putea îndura să fie mereu criticat în felul acela.

—Dragostea, i-a spus domnul Llewellyn atunci când a îndrăznit să i se confeseze pe tema asta, nu întotdeauna avem de ales unde, cum şi cu cine… iar dragostea ne dă curajul să suportăm ceea ce nu ne-am fi închipuit vreodată că putem.

—Doamnă Edevane?

Eleanor a deschis ochii şi s-a pomenit înapoi în bibliotecă. Se afla pe canapea, lângă Anthony, care îi ţinea mâna cu palma lui mare, ocrotitoare. A rămas uimită să vadă dinaintea lor un bărbat cu un carneţel cu spirală metalică şi cu un creion după ureche. Treptat se trezea la realitate.

Era reporter şi venise să vorbească despre Theo.

Şi-a simţit brusc braţele grele în absenţa lui. Şi-a amintit prima noapte pe care o petrecuseră doar ei doi. El fusese singurul dintre copiii ei care venise pe lume mai devreme şi îi simţea călcâiele mişcându-i-se în palme, pe când îl ţinea în braţe, aceleaşi încheieturi gingaşe pe care cu câteva zile în urmă le simţise prin pielea pântecelui său. Îi şoptea pe întuneric, promiţându-i că îl va ocroti veşnic…

—Doamnă Edevane…?

Cu Theo, lucrurile au stat altfel de la bun început. Eleanor şi-a iubit toţi copiii– să fim cinstiţi, poate nu chiar la prima vedere, dar cu siguranţă până au început să facă primii paşi–, dar în cazul lui Theo a fost mai mult decât iubire. L-a *adorat*. După naştere, l-a luat cu ea în pat, aşa cum se afla, înfofolit în păturică, l-a privit adânc în ochi şi a văzut acolo toată înţelepciunea cu care vin pruncii pe lume, înainte de a se pierde. S-a uitat şi el la ea, încercând să-i destăinuie tainele universului, cu guriţa care se închidea şi se deschidea încercând să rostească vorbe pe care nu le ştia încă sau pe care nu şi le mai aducea aminte. Îi amintea de tatăl ei, în pragul morţii. Făcuse şi el la fel, privind-o cu ochii lui adânci, plini de toate lucrurile pe care nu mai avea cum să le spună.

—Doamnă Edevane, o să vă facem o fotografie.

Eleanor a clipit. Reporterul. Carneţelul lui o făcea să se gândească la Alice. Oare unde era? Şi unde se aflau Deborah şi Clementine? Probabil că cineva avea grijă de fete. Cu siguranţă nu mama ei, poate domnul Llewellyn? Aşa s-ar explica de ce nu îl văzuse încă în dimineaţa aceea: cu siguranţă s-a oferit să aibă grijă de fete, să le ocrotească, aşa cum îl rugase ea mai demult.

—Bine, atunci, domnule şi doamnă Edevane, a spus un al doilea bărbat, trupeş şi roşu de căldură, fluturându-şi mâna în spatele trepiedului, vă rog să priviţi aici, dacă nu vă e cu supărare.

Eleanor era obişnuită să fie fotografiată– că era doar fetiţa din poveste, fusese pictată, desenată şi fotografiată toată viaţa–, dar de data aceasta s-a înfiorat. Ar fi vrut să se întindă în pat, pe întuneric, şi să rămână aşa, cu ochii închişi, fără să vorbească cu nimeni, până când totul avea să revină la normal. Se simţea obosită, cumplit de obosită.

—Haide, iubito, s-a auzit vocea lui Anthony, şoptindu-i blând la ureche. Haide să terminăm şi cu asta. Te ţin eu de mână.

—E aşa de cald, a şoptit la rândul ei.

Mătasea bluzei i se lipise de spate, iar fusta o deranja în talie, unde se adunau cusăturile.

—Uitaţi-vă aici, doamnă Edevane!

—Nu pot să respir, Anthony. Trebuie să…

—Sunt aici, cu tine, o să fiu întotdeauna lângă tine.

—Gata…şi…

Din bliţul aparatului de fotografiat a irumpt o lumină albă şi Eleanor a rămas cu privirea pierdută, până când i s-a părut că vede o siluetă lângă uşile de sticlă. Precis că era Alice, pândind neclintită.

—Alice, a rostit ea, clipind să-şi limpezească privirea împăienjenită. Alice?

Dar tocmai atunci s-a auzit un strigăt dinspre lac, o voce de bărbat, ascuţită şi puternică, iar reporterul a sărit de pe scaun, năpustindu-se la fereastră. Anthony s-a ridicat iute, urmat de Eleanor, care abia se ţinea pe picioarele ei înmuiate brusc, aşteptând în timp ce timpul părea să fi încremenit, până când reporterul cel tânăr s-a întors, clătinând din cap.

—Alarmă falsă! a spus el, dezamăgit, scoţând o batistă din buzunar ca să-şi şteargă fruntea. Doar o cizmă veche, nici vorbă de vreun corp.

Picioarele ei păreau gata să cedeze. Şi-a întors privirea spre uşile de sticlă, dar Alice nu mai era acolo. În schimb a dat cu ochii de propria imagine în

oglinda de deasupra şemineului. Aproape că nu s-a mai recunoscut. Îi dispăruse siguranţa de sine cultivată cu grijă şi, în schimb, s-a pomenit faţă în faţă cu o fetiţă care trăise cândva, mai demult, în această casă, dată în vileag, lipsită de bune maniere, sălbatică, o fetiţă de care aproape că uitase.

—Ajunge! s-a auzit vocea lui Anthony.

Iubirea ei, salvatorul ei.

—Ai un pic de milă, omule, soţia mea este distrusă. Copilul ei a dispărut. Gata, interviul s-a terminat!

Eleanor plutea.

—Vă asigur, domnule Edevane, că este un barbituric foarte puternic. O singură pastilă va fi suficientă să o facă să doarmă toată după-amiaza.

—Vă mulţumesc, domnule doctor. Este epuizată.

Vocea aceea îi era cunoscută: era Anthony.

Şi apoi celălalt, doctorul:

—Nici nu e de mirare, groaznică întâmplare. Groaznică de-a dreptul!

—Poliţiştii îşi dau toată silinţa.

—Şi credeţi că îl vor găsi?

—Trebuie să gândim pozitiv şi să avem încredere că vor face tot ce le stă în putinţă.

Mâna soţului său era acum pe fruntea ei, caldă, fermă, mângâindu-i părul. Eleanor a încercat să vorbească, dar limba îi era moale şi cuvintele refuzau să iasă. El i-a făcut semn să tacă.

—Lasă, iubito. Dormi!

Vocea lui o învăluia, asemenea vocii lui Dumnezeu. Trupul îi era greoi şi lipsit de vlagă, de parcă se afunda în nori, străbătându-şi viaţa în sens invers, până în vremea de dinainte de a fi devenit Mama, dinainte de a fi venit acasă, la Loeanneth, în vara când îl întâlnise pe Anthony, în vremea de dinaintea morţii tatălui ei, până la timpul nesfârşit al copilăriei sale. Avea o vagă senzaţie că pierduse ceva şi că ar fi trebuit să caute, dar mintea îi era atât de înceţoşată că nu îşi dădea seama ce anume. Îi scăpa, asemenea unui tigru, cu pete galbene şi negre, care se strecoară, fugind de ea, printre ierburile înalte din poiană. Era poiana de la Loeanneth, pădurea întunecată care licărea în depărtare, şi Eleanor întindea mâinile ca să atingă vârfurile ierburilor.

Când era mică avea un tigru în dormitor. Îl chema Zephyr şi îl ţinea sub pat. Îl aduseseră cu ei din casa cea mare, smotocit tot la mutare, ceva mai ponosit, cu blana lui mândră duhnind a fum. Tatăl tatălui ei îl

prinsese în Africa, în vremurile măreţe de demult. Eleanor auzise deseori despre vremurile de demult, tatăl ei îi povestise despre moşia cea mare, unde familia deShiel locuia într-un conac mare cu douăzeci şi opt de dormitoare şi la intrare nu trăgeau dovleci, ci caleşti de-adevăratelea, unele împodobite cu aur. Acum nu mai rămăseseră prea multe, doar ruinele arse ale casei, dar erau prea departe ca să poată fi văzute de la Loeanneth. Dar povestea despre tigru şi perlă i-o spusese domnul Llewellyn.

Eleanor chiar crezuse că povestea era adevărată, că Zephyr o adusese tocmai din Africa sub forma unei perle pe care o înghiţise şi care rămăsese ascunsă între dinţii săi când fusese împuşcat, jupuit, vândut şi transportat cu vaporul, timp de zeci de ani cât fusese expus cu mândrie în casa cea mare şi-apoi, după diverse cârpeli, în Casa de lângă lac, în condiţii mult mai modeste. Şi acolo, într-o bună zi, s-a întâmplat să i se clatine capul tigrului şi perla i-a căzut din gură, pierzându-se în urzeala covorului din bibliotecă. Uitată, a fost călcată în picioare, ocolită, până când, într-o noapte întunecată, în timp ce toată casa era cufundată în somn, a fost găsită de nişte spiriduşi veniţi după furtişaguri. Au dus perla în adâncul pădurii şi-au aşezat-o pe un strat de frunze,

unde au tot cercetat-o şi au mângâiat-o, până când a fost furată de o pasăre care a confundat-o cu un ou.

În cuibul din vârful unui copac, perla a început să crească tot mai mult, până când pasărea s-a temut că-i va strivi propriile ouă şi-atunci a împins afară sfera strălucitoare, care a căzut cu un zgomot înfundat pe nişte frunze uscate. Acolo, la lumina lunii pline, înconjurat de zâne curioase, oul a început să crape şi din el a ieşit un prunc, o fetiţă. Zânele au adunat nectar să o hrănească şi o legănau cu schimbul ca să adoarmă, dar curând nectarul nu a mai fost de ajuns şi nici un descântec de-al zânelor nu putea să o liniştească. Atunci s-au sfătuit şi au decis că locul unui pui de om nu era în pădure şi că trebuia dusă înapoi în casă, lăsată la uşă, învelită în frunze.

Pentru Eleanor, asta explica totul: de ce simţea o atracţie atât de mare pentru pădure, de ce era în stare să vadă spiriduşi în poiană, atunci când toţi ceilalţi nu vedeau decât iarbă, de ce păsările se adunau pe pervazul camerei copiilor atunci când era ea mică. Mai explica şi furia cumplită, ca a unui tigru, care se aduna în sufletul ei uneori, făcând-o să scuipe, să ţipe şi să dea din picioare, până când doica Bruen i-a spus, şuierând printre dinţi, că nu avea să se aleagă nimic de capul ei dacă nu avea să înveţe să se

stăpânească. Pe de altă parte, domnul Llewellyn spunea că în viaţă existau lucruri mult mai rele decât o toană de furie, care dovedeşte doar că cineva are o părere. Şi un ritm, a mai adăugat el, căci altminteri ar fi fost cumplit. Spunea că o fată ca Eleanor ar fi făcut bine să păstreze aprinşi tăciunii îndrăznelii ei, căci societatea urma să-i stingă cât de curând. Iar Eleanor se bizuia foarte mult pe spusele domnului Llewellyn, căci el era altfel decât ceilalţi adulţi.

Eleanor nu avea obiceiul de a-şi depăna povestea vieţii altor oameni– spre deosebire de *Pragul vrăjit al lui Eleanor*, care devenise cartea mult iubită a copiilor de pretutindeni, *Tigrul şi perla* rămăsese doar povestea ei–, dar, pe când avea opt ani, verişoara ei Beatrice venise în vizită la Loeanneth cu părinţii. Asta nu era ceva obişnuit. Mama lui Eleanor, Constance, nu se împăca prea bine cu sora ei, Vera. Născute doar la unsprezece luni distanţă, cele două surori se aflaseră într-o competiţie permanentă, întreaga lor viaţă fiind un şir de lupte, sfârşitul uneia declanşând obligatoriu începutul alteia. Căsătoria lui Constance cu Henri deShiel– văzută la început ca o mare victorie– fusese ireparabil umbrită atunci când sora ei (mai mică!) făcuse o partidă evident mai strălucită măritându-se

cu un scoţian proaspăt înnobilat care pusese mâna pe avere pe undeva prin Africa. După aceea, surorile nu şi-au mai vorbit vreo cinci ani, dar acum se părea că ajunseseră la un armistiţiu fragil.

Într-o zi ploioasă, fetele fuseseră trimise în camera copiilor. Eleanor se străduia să citească *Crăiasa zânelor* de Edmund Spencer (era cartea favorită a domnului Llewellyn şi ea voia să-l impresioneze), iar Beatrice îşi termina broderia. Cufundată în gânduri, Eleanor a fost zguduită de un ţipăt înspăimântat. Beatrice sărise în picioare, arătând sub pat, cu faţa scăldată în lacrimi.

—Un monstru… mi-a căzut… acul …şi-am văzut… monstrul acolo!

Dându-şi pe loc seama despre ce era vorba, Eleanor l-a scos pe Zephyr de sub pat, explicându-i că el era comoara ei şi că-l ţinea sub pat ca să-l ferească de mânia mamei. Suspinând şi smiorcăindu-se, Beatrice avea ochii atât de roşii şi de înlăcrimaţi, încât lui Eleanor i s-a făcut milă de ea. Ploaia izbea în geam, afară era frig şi mohorât: o vreme perfectă de spus poveşti. Aşa că a luat-o pe verişoara ei pe pat, lângă ea, şi i-a povestit pe îndelete despre perlă şi pădure, despre apariţia ei neaşteptată la Loeanneth. Când a isprăvit, Beatrice a râs,

spunându-i că era o poveste nostimă, bine spusă, dar nu se putea să nu ştie că ea apăruse din pântecele mamei sale. Atunci a venit rândul lui Eleanor să râdă încântată şi, mai ales, uimită. Beatrice era o fată simpluţă, cam necoaptă, căreia îi plăceau mai degrabă dantelele şi panglicile decât poveştile fanteziste. Cum de-i putuse da prin cap să născocească o astfel de poveste! Auzi, din burta mamei! Mama ei era înaltă şi subţire, se încorseta şi se încingea în fiecare dimineaţă purtând rochii care nu se şifonau şi, cu siguranţă, nu se lărgeau niciodată. Aşa că era cu neputinţă să fi crescut ceva în burta ei. Nici măcar o perlă, darămite Eleanor!

Povestea asta a făcut-o să fie mai apropiată de Beatrice şi, în ciuda diferenţelor dintre ele, cele două fete s-au împrietenit. Eleanor nu avea prea mulţi prieteni, în afară de tatăl ei şi de domnul Llewellyn, şi noutatea de a avea o fată de vârsta ei cu care să se joace era copleşitoare. I-a arătat toate locurile ei favorite: pârâul cu păstrăvi din pădure, locul cotit unde apa se adâncea brusc, copacul cel mai înalt din care, dacă te urcai până sus, în vârf, puteai zări în depărtare scheletul ars al casei celei mari. A dus-o chiar şi la vechiul pavilion de bărci, locul cel mai iubit, unde îi plăcea să-şi petreacă timpul. Era

convinsă că se distrau de minune, până când într-o seară, pe când se aflau în paturile lor apropiate, verişoara ei i-a spus:

—Trebuie să te simţi tare singură aici, aşa de una singură, în locul acesta pustiu, unde nu e nimic de făcut.

Eleanor a rămas uimită de cât de greşit vedea Beatrice lucrurile. Cum putea să spună aşa ceva, când erau *atât de multe* de făcut la Loeanneth? Cu siguranţă că era momentul să îi arate verişoarei jocul ei cel mai iubit şi mai tainic.

A doua zi, înainte de revărsatul zorilor, a zgâlţâit-o pe Beatrice să se scoale, făcându-i semn să tacă din gură şi-a dus-o apoi la lac, în locul unde copacii creşteau în voie şi ţiparii lunecau în adâncurile întunecate. Acolo a făcut-o părtaşă la Aventurile nesfârşite ale Bunicului Horace. Jurnalele acestui bărbat măreţ se aflau sus în birou, legate cu o panglică galbenă. Ea nu ar fi trebuit să ştie asta, dar dădea mereu de bucluc pentru că se băga în locuri unde nu avea voie şi fiindcă asculta lucruri pe care nu ar fi trebuit să le audă, aşa că le cunoştea pe dinafară. Ea îşi depăna în minte cele descrise de el, călătoriile lui în Peru şi Africa, cele din nordul îngheţat al Canadei şi altele născocite de ea. Acum,

cu ajutorul lui Zephyr, a redat, spre lămurirea şi încântarea lui Beatrice, piesa ei de rezistenţă, moartea înspăimântătoare a bătrânului, aşa cum fusese ea descrisă în scrisoarea adresată „către oricine ar fi interesat“, ascunsă în coperta din spate a ultimului său jurnal neterminat. Beatrice a privit cu ochii larg deschişi şi apoi a bătut din palme, râzând şi spunând cu o admiraţie ghiduşă:

—Nu e de mirare că mama ta zice că eşti o mică sălbăticiune.

—Aşa zice? s-a mirat Eleanor, clipind uimită şi destul de încântată de această caracterizare neaşteptată.

—I-a spus mamei că nu crede că te vei adapta vreodată la viaţa de la Londra.

—Londra? a întrebat Eleanor, strâmbând din nas. Dar nu mă duc la Londra.

Mai auzise ea de locul acela şi altă dată– Londra în sus, Londra în jos. Ori de câte ori se certau părinţii ei, cuvântul era folosit ca o sabie.

—Mă ofilesc de tot în locul ăsta uitat de Dumnezeu, spunea mama ei, vreau să merg la Londra! Ştiu că asta te înspăimântă, Henri, dar acolo e locul meu. Ar trebui să am de-a face cu oameni de

rangul meu. Şi nu uita că eu am fost invitată la palat odată, când eram tânără.

Eleanor auzise povestea *aceea* de o mie de ori fără să-i dea vreo atenţie. Totuşi fusese uluită: ştia că tatăl ei nu se teme de nimic şi-şi închipuia că Londra era un locaş al nelegiuirii şi dezordinii.

—E un oraş mare, i-a spus el atunci când l-a întrebat cum era Londra, plin de lume, de maşini şi omnibuze.

Eleanor simţise o umbră nerostită în răspunsul lui.

—Şi de tentaţii?

—Ia te uită! a exclamat el ridicându-şi privirea şi uitându-se drept în ochii ei. Unde ai mai auzit una ca asta?

Eleanor a ridicat stânjenită din umeri. Cuvântul fusese rostit chiar de tatăl ei, când stătea de vorbă cu domnul Llewellyn lângă pavilionul de bărci, iar ea aduna frăguţe sălbatice din tufele de lângă pârâu.

—Pentru unii, a oftat el, da, e un loc plin de tentaţii.

Şi părea atât de trist, încât Eleanor l-a apucat de mâini şi i-a spus cu convingere:

—Eu n-am să mă duc niciodată acolo. Nu o să plec niciodată de la Loeanneth!

Şi acum i-a repetat acelaşi lucru verişoarei ei Beatrice, care i-a zâmbit cu aceeaşi milă şi dragoste ca Tata.

—Ei, sigur că ai să te duci, prostuţo! Altfel cum ai să-ţi poţi găsi un soţ dacă trăieşti într-un loc ca acesta?

Eleanor nu voia să plece la Londra şi nici să-şi găsească un soţ, dar în 1911, pe când avea şaisprezece ani, le-a făcut pe amândouă, fără voia ei. Tatăl ei murise, Loeanneth intrase pe mâna unui agent imobiliar şi mama o dusese la Londra ca să o mărite cu cine oferea mai mult. Furioasă că nu putea face nimic, Eleanor îşi pusese în minte să *nu* se îndrăgostească. Locuiau la mătuşa Vera, într-o casă mare, la marginea cartierului Mayfair. Se hotărâse ca Beatrice şi Eleanor să meargă împreună la balurile din acel an şi, cum era de aşteptat din partea lui Constance şi a Verei, se făcuseră şi planurile de bătaie pentru căsătoriile celor două fete.

Aşa se face că într-o frumoasă după-amiază de la sfârşitul lunii iunie, în timp ce ziua de vară trecea către amurg, într-un dormitor de la etajul al doilea al unei case londoneze, o cameristă cu fruntea brobonată de sudoare trăgea de panglicile corsetului unei domnişoare îndărătnice, spunând:

—Staţi liniştită, donşoară Eleanor, altfel cum o să pot să vă scot un bust ca lumea, dacă nu staţi nemişcată?

Nici unei cameriste nu-i plăcea să o îmbrace pe Eleanor, ea ştia asta prea bine. Într-un colţ de bibliotecă se afla o gură de aerisire care dădea într-o debara unde servitoarele se ascundeau de majordom. Eleanor le auzise vorbind, când se ascundea şi ea de Mama. Printre adieri vagi de fum de ţigară, a prins din zbor unele cuvinte:

—Nu stă niciodată locului… pete pe rochii… dacă s-ar strădui câtuşi de puţin… dar ce păr, vai de mine!

Eleanor se uita acum la chipul ei în oglindă. Părul *chiar* îi arăta sălbatic, aşa fusese întotdeauna, o claie de bucle castaniu-închis care nu se lăsau îmblânzite în nici un fel. Iar efectul, combinat cu mâinile şi picioarele ei subţiri şi cu obiceiul de a scruta totul cu ochii mari, era de-a dreptul lipsit de cochetărie. Dar şi firea lăsa de dorit, după cum i se dăduse de înţeles. Doica Bruen ţâţâia şi se plângea cu voce tare că „lipsa nuielei“ şi „păsuirea neîngrădită a unei patimi rele“ făcuseră ca acest copil să fie o mare dezamăgire pentru Mama şi chiar mai rău… pentru Dumnezeu.

Sentimentele lui Dumnezeu rămâneau un mister, dar dezamăgirea îi stătea mamei lui Eleanor întipărită pe chip.

Şi când vorbeşti de dracu'… Constance deSheil a intrat în dormitor foarte elegant îmbrăcată, cu părul (frumos, întins, blond) ridicat în vârful capului în bucle complicat aranjate, cu bijuterii atârnate la gât. Eleanor a zâmbit forţat, arătându-şi dinţii. Dacă şi-ar fi vândut bijuteriile acelea, ar fi putut salva moşia de la Loeanneth. Mama a dat-o la o parte pe cameristă şi a preluat şireturile corsetului. A tras de ele atât de tare că a făcut-o să gâfâie şi s-a pornit să-i turuie numele tinerilor eligibili care aveau să vină în seara aceea la balul familiei Rothschild. Era greu de crezut că era aceeaşi persoană care evita cu încăpăţânare să răspundă la întrebările Tatei despre cumpărăturile ei extravagante, pretinzând nepăsătoare: „Ştii şi tu că eu nu ţin minte atâtea amănunte!“ Descrierea era cuprinzătoare, nici o trăsătură a posibililor candidaţi nefiind considerată prea măruntă pentru a nu fi pomenită.

Cu siguranţă că existau unele mame şi fiice care ar fi considerat plăcută această conversaţie, dar Eleanor şi Constance nu se numărau printre ele. Pe mama ei o simţea străină de-a binelea, fiind o persoană rece,

distantă, care nu o plăcuse niciodată. Eleanor nu era sigură din ce pricină anume (se vorbea printre servitori că stăpâna îşi dorise întotdeauna un fiu) şi nici nu-i păsa. Sentimentul era reciproc. Dar entuziasmul lui Constance era acum debordant. Numele verişoarei Beatrice (care, cu timpul, se făcuse durdulie şi căpătase o pasiune nesănătoasă pentru romanele lui Elinor Glyn[19]) fusese recent menţionat într-un comunicat al curţii regale[20] şi competiţia devenise brusc mai acerbă.

— …fiul cel mare al unui viconte, turuia mai departe Constance, bunicul lui a făcut avere dintr-un fel de afacere cu Compania Comercială a Indiilor de Est… extrem de bogat… acţiuni şi obligaţiuni bancare… investiţii americane…

Eleanor s-a încruntat la imaginea ei din oglindă, urând cârdăşia pe care o presupuneau discuţiile de acest fel. Toate cuvintele, hainele, toate aceste aşteptări ale Mamei reprezentau nişte constrângeri de care ea abia aştepta să scape. Simţea că nu e locul ei la Londra, oraşul acela cu stucaturi şi pietre de pavaj, cu dimineţile ocupate cu probele la rochii la Madamme Lucille, în Hanover Square, şi cu trăsurile care aduceau în fiecare după-amiază cartoline cu invitaţii la ceai şi sporovăială. Ei nu-i păsa câtuşi de

puţin de sfaturile înflăcărate oferite de revista *The Lady* despre strunirea servitorilor, decoraţiunile interioare şi despre cum să scapi de părul nazal prea bogat.

Şi-a dus mâna la lănţişorul pe care îl purta la gât, cu pandantivul ascuns sub haine– nu un medalion, ci un dinte de tigru montat în argint, primit în dar de la tatăl ei. Mângâindu-i marginile netede, atât de cunoscute, a rămas cu privirea pierdută, imaginea sa din oglindă estompându-se până când nu s-a mai văzut pe sine, ci o siluetă cu vagi contururi umane. Vocea Mamei a devenit un zgomot slab de fundal şi deodată nu se mai afla în această încăpere din Londra, ci acasă, în căminul ei adevărat de la Loeanneth, lângă pârâu, împreună cu tata şi domnul Llewellyn, când totul era bine pe lumea aceasta.

În seara aceea Eleanor a rămas pe marginea ringului de dans uitându-se cum se rotea mama ei. Cât de grotesc ţopăia Constance prin încăpere, cu buzele ei mari şi roşii, cu pieptul zbătându-i-se şi bijuteriile sclipindu-i în timp ce valsa şi râdea cu un partener după altul, unul mai rumen la faţă decât celălalt. De ce nu se putea comporta şi ea ca orice văduvă decentă? Să stea pe un scaun lângă perete şi să admire ghirlandele de crini, tânjind în taină să fie

acasă, într-o cadă cu apă fierbinte, cu patul făcut şi buiotă fierbinte în aşternuturi. Cel cu care dansa acum îi vorbea la ureche şi, când Constance a râs, ducându-şi mâna la decolteu, lui Eleanor i s-au perindat prin minte tot felul de lucruri: şuşoteli de-ale servitorilor când era ea mică, paşi pe hol în zori, bărbaţi necunoscuţi care se întorceau în camerele lor, în vârful picioarelor încălţate doar cu şosete. A simţit cum i se încordează fiecare muşchi de pe chip şi o furie de tigru i-a pătruns mădularele. În ceea ce o privea, nu exista un păcat mai mare decât necinstea. Cel mai cumplit lucru pe care îl putea face cineva era să-şi încalce o promisiune.

—Eleanor! Ia te uită! a exclamat Beatrice lângă ea, cu respiraţia întretăiată, exprimându-şi emoţia, ca de obicei, sub forma unei uşoare afecţiuni respiratorii.

Urmărind privirea verişoarei ei, a dat cu ochii de un tânăr foarte vesel, cu bărbia plină de coşuri, care se apropia în lumina pâlpâitoare a lumânărilor. S-a simţit năpădită de o emoţie soră cu disperarea. Aşa să fie dragostea? Ca o tranzacţie? Înveşmântarea în hainele cele mai frumoase, pomădarea chipului ca o mască, dănţuirea în paşi mult repetaţi, întrebări şi răspunsuri dinainte pregătite?

—Bineînţeles că aşa e! i-a răspuns Beatrice la întrebare.

—Dar nu ar trebui să fie mai mult de-atât? Nu ar trebui să fie şi un fel de recunoaştere, una reciprocă?

—Vai, ce naivă eşti, Eleanor! Viaţa nu e o poveste, să ştii! Asta e numai în cărţi, dar nu există minuni.

Nu era prima dată când îi era dor de domnul Llewellyn, de când se mutase la Londra. Deşi era o împătimită a corespondenţei scrise, păstrând cu sfinţenie fiecare scrisoare pe care o primise şi copii ale celor pe care le scria în caiete speciale cu duplicate, erau momente în care tânjea să stea de vorbă de-adevăratelea cu un suflet înţelegător. Ce n-ar fi dat pentru mângâierea supremă de a se şti înţeleasă! Nu era vorba de minune, ci despre un adevăr esenţial. Dragostea în sine, ca *fait accompli*[21], mai degrabă decât un aranjament reciproc avantajos între două părţi potrivite. Tocmai se întreba în sinea ei dacă să-i spună asta lui Beatrice, când a văzut-o zâmbind cât de fermecător putea ea, spunându-i printre dinţi:

—Şi-acum, hai cu mine, scumpo, şi ia, te rog, o mutră cât mai veselă, să vedem câte capete putem răsuci!

Eleanor s-a dezumflat. Nu avea nici un rost. Nu o interesa câtuşi de puţin să atragă ocheade de la bărbaţi de care nu-i păsa deloc; bărbaţi care duceau vieţi serbede de plăceri egoiste. Tatăl ei spusese cândva că săracii pot îndura sărăcia, dar bogaţii sunt nevoiţi să se mulţumească cu netrebnicia şi că nimic nu măcina sufletul mai tare ca lipsa de preocupări. Şi când Beatrice era atentă în altă parte, Eleanor s-a strecurat prin mulţime către ieşire.

A luat-o în sus pe scări, urcând treaptă de treaptă, fără o ţintă anume, fericită să fie cât mai departe de muzică. Îşi făcuse un obicei să iasă din sala de bal cât putea de iute şi să cerceteze casa în care se afla, ori de câte ori putea. Se pricepea de minune, avea destulă experienţă, doar se furişase prin pădurile de la Loeanneth făcându-se nevăzută în tovărăşia fantomei Bunicului Horace. A ajuns pe un palier cu o uşă întredeschisă şi s-a gândit că putea foarte bine să înceapă explorarea de acolo.

În cameră era întuneric, dar lumina lunii se strecura pe fereastră asemenea mercurului şi Eleanor şi-a dat seama că era un fel de birou. Peretele cel mai îndepărtat era plin cu rafturi de cărţi şi în mijloc, pe covor, se afla o masă mare de scris. S-a apropiat şi s-a aşezat. Poate din pricina mirosului de piele sau

doar a simplului fapt că nu şi-l scosese niciodată din minte, gândul a dus-o la tatăl ei, la biroul din Loeanneth în care îl găsea tot mai des spre sfârşit, cufundat într-o listă de cifre, căznindu-se să descâlcească datoriile familiei. În ultimele sale luni de viaţă, slăbise foarte mult şi nu mai era în stare să colinde cu ea prin poieni şi păduri, aşa cum obişnuia. Eleanor luase asupra ei să-i aducă înăuntru lumea de afară, adunând tot felul de lucruri dis-de-dimineaţă, lucruri pe care i le arăta, ca mai apoi să le ducă la loc, povestindu-i tot ceea ce văzuse, auzise şi mirosise afară. Într-o zi turuia despre vremea schimbătoare, când el a ridicat o mână, oprind-o. I-a spus că vorbise cu avocatul.

—Nu mai sunt bogat, scumpa mea fiică, dar casa aceasta e pusă la adăpost. Am avut eu grijă ca Loeanneth să nu poată fi vândut niciodată şi să nu rămâi niciodată fără casă.

Când a venit ceasul însă, nu s-a găsit nici un document şi mama lui Eleanor a tăgăduit că ar fi avut ştiinţă de aşa ceva.

—Spunea o mulţime de prostii în ultima vreme, a îndrăznit ea.

Aruncând o privire la uşa închisă, Eleanor a aprins lampa de pe birou şi un pătrat mare de lumină

galbenă a apărut pe întinderea mesei. A privit obiectele din jur, bătând uşor cu degetele în lemnul mesei: un suport de fildeş sculptat, pentru creioane, o sugativă, un jurnal cu scoarţe de pânză. Dând de un ziar deschis, a început să îi frunzărească leneş paginile. Mai târziu, toată această înşiruire de întâmplări avea să devină povestea „Întâlnirii lor“ şi să capete o aură de sacralitate şi inevitabilitate. În momentul acela, totuşi, Eleanor nu făcea altceva decât să fugă de rutina şi plictiseala dansului din saloanele de jos. Pe când citea titlul unui articol, *Doi tigri din Orientul Îndepărtat sosesc la Grădina Zoologică din Londra*, nu avea habar că se deschisese o uşă. A simţit doar că dintele lui Zephyr începe să o ardă pe piele şi că trebuia să vadă tigrii aceia cu ochii ei.

8
Londra, iunie 1911

Norocul lui Eleanor s-a ivit două zile mai târziu. Se plănuise o vizită la Festivalul Imperiului[22] şi toţi cei din casa Verei erau emoţionaţi peste măsură.

—Când te gândeşti, exclamase Beatrice cu o seară în urmă, sorbindu-şi sherry-ul, că vor fi şi africani adevăraţi, din triburi, tocmai de-acolo din Africa!

—Şi o maşină zburătoare, a strigat Vera, şi o paradă!

—Un adevărat triumf pentru domnul Lascelles[23], a încuviinţat Constance, adăugând plină de speranţă: Mă întreb dacă vine şi dumnealui. Înţeleg că este un foarte bun prieten al regelui.

Crystal Palace[24] strălucea în lumina soarelui pe când Daimlerul s-a oprit la intrare. Mama lui Eleanor, mătuşa şi verişoara ei au fost ajutate să coboare din maşină, urmate de Eleanor, care şi-a ridicat privirea să admire clădirea spectaculoasă de sticlă. Era frumoasă şi impresionantă, aşa cum o lăuda toată lumea, şi Eleanor îşi simţea obrajii arzând de nerăbdare. Şi nu numai pentru că era nerăbdătoare să petreacă o zi întreagă admirând comorile Imperiului, ci şi pentru că mai plănuise şi altceva. Şi-au croit drum spre pavilionul britanic şi au petrecut o bună jumătate de oră căzând de acord asupra calităţii superioare a tuturor exponatelor, înainte de a trece mai departe la minunăţiile exotice ale coloniilor. În secţia botanică au admirat tot felul de flori, în tabăra cadeţilor din colonii au judecat

siluetele atleţilor, au criticat în amănunt locul paradelor. Târându-se în urma lor, Eleanor s-a străduit să încuviinţeze grijulie din cap oricând a fost nevoie. În cele din urmă, când au ajuns la Labirintul Medieval, a găsit momentul. Labirintul era plin de lume şi nu i-a fost greu să se desprindă de grup. A luat-o pur şi simplu la stânga în timp ce restul a luat-o la dreapta, după care s-a întors şi-a fugit pe unde intrase.

A pornit-o grăbită, cu capul plecat ca să nu dea cu ochii de cineva care ar fi putut s-o cunoască pe mama ei, a trecut pe lângă Arena Sportivă Imperială, îndreptându-se către secţiunea agricolă, şi nu s-a mai oprit decât la staţia din Sydenham Avenue. A simţit că-i tresaltă inima de bucurie. A scos harta pe care o luase de pe biroul unchiului Vernon şi a verificat din nou traseul pe care îl plănuise noaptea trecută în baie. După cât se documentase ea, nu trebuia decât să facă semn tramvaiului numărul 78, pe-aici pe-aproape, în Norwood Road, şi să-l ia până la Victoria Station. Restul drumului putea să-l facă pe jos, prin Hyde Park, să traverseze Marylebone Road şi să intre în Regent's Park. Prefera să umble prin parcuri. Străzile Londrei erau o lavă de zgomote care se revărsa peste oraş şi totul se desfăşura cu atâta

iuţeală şi furie, că uneori Eleanor *chiar* avea senzaţia că se rostogoleşte peste ea.

De această dată, totuşi, era prea emoţionată ca să-i mai fie teamă. S-a îndreptat grăbită pe trotuar către staţia de tramvai, cu inima zbătându-i-se în piept de emoţie la gândul că avea să vadă tigrii şi, mai mult decât atât, de bucuria copleşitoare că avea să fie singură pentru prima dată după săptămâni întregi. Tramvaiul 78 venea legănându-se spre ea. I-a făcut cu mâna, şi-a plătit biletul cu monedele împrumutate de pe biroul unchiului Vernon şi a pornit la drum, pur şi simplu. S-a aşezat pe un scaun, stăpânindu-şi cu greu zâmbetul. Se simţea matură, curajoasă, o aventurieră hotărâtă să înlăture toate piedicile din calea ei. Legături pe care le credea pierdute, cu copilăria, cu viaţa ei de dinainte, cu propria persoană chiar, se reînnodau şi se simţea năpădită de un fior asemănător celui care o stăpânea când se juca de-a Aventurile Bunicului Horace. Când tramvaiul a traversat în cele din urmă podul Vauxhall şi a alunecat mai departe pe şine către Belgravia, Eleanor a mângâiat pandantivul cu dintele de tigru de sub bluză.

În gara Victoria era un adevărat haos, cu oameni care se mişcau în toate direcţiile, o mare de pălării,

bastoane şi fuste lungi, foşnitoare. Eleanor a coborât din tramvai şi s-a strecurat prin mulţime, ieşind în strada pe care caleşti şi birje trase de cai se fâţâiau de colo-colo să ajungă la timp la vizitele pentru ceai. Îi venea să sară în sus de bucurie că nu se afla într-una dintre ele.

A stat pe loc o clipă să se orienteze şi a pornit-o de-a lungul străzii Grosvenor Place. Mergea cu paşi repezi şi respira iute. Londra avea un miros specific, un amestec neplăcut de balegă şi gaze de eşapament, de vechi şi nou şi s-a simţit uşurată când a intrat în Hyde Park şi-a simţit mireasma trandafirilor. Doici cu şorţuri apretate împingeau ţanţoşe cărucioare mari pe nisipul roşiatic al aleii Rotten Row şi întreaga peluză era plină de şezlonguri verzi de închiriat cu şase penny. Pe lacul Serpentine pluteau bărci cu vâsle, ca nişte raţe uriaşe.

—Suveniruri, luaţi suveniruri! striga un vânzător al cărui chioşc era înţesat cu steaguri pentru încoronare şi vederi cu noul monument închinat păcii din faţa Palatului Buckingham[25].

—Ce pace? obişnuia unchiul să pufnească de fiecare dată când trecea cu caleaşca prin faţa giganticului monument, a cărui marmură albă sclipea pe fundalul de piatră murdară al palatului. Să

zicem mersi dacă apucăm să trecem de deceniul ăsta fără vreun război!

Şi zâmbea plin de sine, căci nimic nu-i făcea mai mare plăcere decât să se gândească la veşti proaste.

—Haide, tată, nu fi aşa de ursuz, îl dojenea Beatrice, după care atenţia îi era de regulă atrasă de vreo trăsură. A, ia te uită! Nu cumva aia e trăsura familiei Manners? Aţi auzit ce-a făcut lady Diana? S-a costumat în lebădă neagră la un bal de binefacere unde toată lumea purta alb! Puteţi să vă închipuiţi ce furioasă a fost lady Sheffield!

Eleanor se grăbea luând-o pe Bayswater Road, pe sub Marble Arch, ocolind Mayfair şi intrând pe strada Marylebone. Văzând indicatorul care arăta spre Baker Street[26] s-a gândit din nou la unchiul Vernon, căruia îi plăcea să se considere un pic detectiv şi să-şi pună mintea la încercare cu Sherlock Holmes. Eleanor împrumutase câteva dintre cărţile cu acest personaj din biroul unchiului ei, dar nu îi plăcuseră prea mult. Aroganţa raţionalismului nu se potrivea cu poveştile ei mult iubite. Până şi acum o înfuria convingerea îngâmfată a lui Holmes că nu exista nimic care să nu se poată explica prin deducţie logică. Şi era atât de absorbită încât uitase de fluviul de vehicule de care trebuia să treacă pentru a ajunge

în Regent’s Park. Aşa că a păşit de-a dreptul în stradă, fără să se uite la stânga şi la dreapta şi să vadă omnibuzul care venea drept spre ea. În clipa când uriaşa reclamă pentru ceaiul Lipton se prăvălea peste ea, Eleanor şi-a dat seama că avea să moară. Gândurile au năpădit-o cu iuţeală: va fi din nou alături de tata, nu va mai trebui să-şi facă griji în legătură cu Loeanneth, dar, vai, ce păcat că nu a apucat să vadă tigrii! Şi-a închis ochii strâns, aşteptând să o izbească durerea şi uitarea.

Lovitura i-a tăiat răsuflarea, dar cineva a apucat-o cu forţă de talie şi a tras-o într-o parte, izbind-o de pământ. Moartea nu părea să fie aşa cum se aşteptase. Sunetele se întretăiau, urechile îi vâjâiau şi capul i se învârtea. Când a deschis ochii, a dat de chipul cel mai frumos pe care îl văzuse vreodată. Eleanor nu avea să recunoască asta în faţa nimănui, dar ani de-a rândul după aceea zâmbea amintindu-şi cum, în clipa aceea, a crezut că a dat cu ochii de Dumnezeu.

Dar nu era Dumnezeu, ci un băiat, un bărbat tânăr, nu cu mult mai mare decât ea, cu părul castaniu şi cu o piele pe care a simţit brusc nevoia să o atingă. Se afla şi el pe jos, lângă ea, cu un braţ sub umerii ei. Buzele i se mişcau, rostind ceva ce Eleanor nu

pricepea şi o privea intens, uitându-se mai întâi la un ochi al ei, apoi la celălalt. Pe măsură ce zgomotul şi vânzoleala se înteţeau în jurul lor– căci se adunase lumea ca la bâlci– ea se gândea ce gură frumoasă avea, după care şi-a pierdut cunoştinţa.

Îl chema Anthony Edevane şi studia medicina, chirurgia mai exact, la Cambridge. Eleanor a aflat toate acestea la chioşcul de răcoritoare din staţia Baker Street, unde a dus-o după cearta cu şoferul omnibuzului, şi i-a oferit o limonadă. El trebuia să se întâlnească cu un prieten acolo, un băiat cu părul negru, cârlionţat şi cu ochelari, genul acela de tânăr ale cărui haine– Eleanor şi-a dat seama dintr-o simplă privire– par veşnic îmbrăcate în grabă şi al cărui păr nu voia niciodată să stea cum era aranjat. Ea înţelegea asta foarte bine. L-a plăcut pe dată.

—Howard Mann, a făcut prezentările Anthony, arătând spre băiatul ciufulit, domnişoara este Eleanor deShiel.

—Încântat de cunoştinţă, Eleanor, a spus Howard, întinzându-i mâna, ce surpriză minunată! Dar de unde-l ştii pe tipul acesta?

—Tocmai mi-a salvat viaţa, s-a pomenit ea spunând, gândindu-se ce scenariu neverosimil părea.

Howard nu s-a arătat deloc impresionat.

—I-auzi! Păi nu e de mirare. Cam astfel de fapte face el. Dacă nu ar fi prietenul meu cel mai bun, l-aş urî din tot sufletul.

Conversaţia aceasta nostimă, într-o staţie de metrou, cu doi bărbaţi străini, ar fi putut să fie stânjenitoare, dar, după cum a descoperit Eleanor, salvarea de la moarte avea menirea de a te elibera de rigorile obişnuite ale comportamentului. Aşa că au stat de vorbă liber şi cu uşurinţă şi, pe măsură ce îi asculta, amândoi îi plăceau tot mai mult. Anthony şi Howard glumeau unul cu altul, dar într-un fel prietenesc şi prin urmare implicând-o oarecum şi pe ea. Aşa că s-a pomenit exprimând păreri aşa cum nu mai făcuse de mult, râzând, acceptând sau împotrivindu-se unor idei cu o îndârjire care ar fi îngrozit-o pe mama ei.

Cei trei au discutat aprins despre ştiinţă şi natură, politică şi onoare, familie şi prietenie. Eleanor a aflat că Anthony îşi dorea mai mult decât orice pe lume să devină chirurg, că voise asta încă din copilărie, când o servitoare pe care o iubea nespus murise de apendicită din pricină că nu avusese un doctor calificat. Howard era singurul fiu al unui aristocrat extrem de bogat care trăia pe Coasta de Azur cu cea de-a patra soţie şi trimitea bani pentru întreţinerea

fiului său într-un cont administrat de un bancher de la banca Lloyds din Londra. Cei doi băieţi se cunoscuseră în prima zi de şcoală, când Anthony îi împrumutase lui Howard pălăria lui de rezervă ca să nu fie bătut cu nuiaua de către pedagog şi de atunci rămăseseră nedespărţiţi.

—Suntem mai degrabă ca fraţii, a spus Anthony, zâmbindu-i lui Howard cu toată căldura.

Timpul zbura şi, într-una dintre puţinele pauze din conversaţia lor, Howard s-a încruntat uşor şi i-a spus lui Eleanor:

—N-aş vrea să stric o întâlnire atât de frumoasă, dar mi se pare că cineva îţi cam simte lipsa acasă.

Eleanor a privit uimită la ceasul tatălui ei (pe care, spre disperarea mamei, îl purta de la moartea lui) şi şi-a dat seama că trecuseră trei ore de când fugise de familia ei, în labirint. Şi-a imaginat-o dintr-odată pe mama ei lovită de apoplexie.

—Da, a răspuns ea mohorâtă. Este foarte posibil.

—Ei bine, a spus Howard, atunci ar trebui să te conducem acasă. Nu-i aşa, Anthony?

—Da, a spus Anthony, privind încruntat la ceas şi lovindu-i uşor cadranul ca şi cum nu ar fi arătat ora corectă. Sigur că da.

Eleanor se întreba dacă ceea ce simţea în vocea lui era părere de rău sau doar îşi închipuia.

—Ce egoişti am fost să te ţinem de vorbă atât de mult, când ar fi trebuit să te duci să te odihneşti.

Brusc, Eleanor a simţit o dorinţă aprigă să nu se despartă de ei. De el. Aşa că a început să tragă de timp. Ziua se dovedise minunată până la urmă, se simţea foarte bine, iar acasă era ultimul loc unde voia să se ducă. Bătuse atâta drum, se afla atât de aproape de grădina zoologică şi nici nu apucase să vadă tigrii. Anthony spunea ceva despre capul ei şi despre lovitura ce-o primise în cădere, ceea ce era foarte amabil din partea lui, dar, zău aşa, chiar se simţea bine, a insistat ea. Un pic cam ameţită, acum că s-a ridicat în picioare, dar asta era de aşteptat, era aşa de cald şi nici nu mâncase de prânz şi–oh! poate dacă ar mai sta încă puţin, să-şi tragă răsuflarea şi să aştepte să i se limpezească vederea.

El a insistat, ea se încăpăţâna. Aşa că Howard a fost cel care a luat hotărârea. Scuzându-se cu un zâmbet, a apucat-o de braţ, iar Anthony s-a dus să achite nota de plată.

Eleanor a privit după el, era inteligent, bun şi era evident fermecat de lume şi de tot ceea ce putea ea să ofere. Pe deasupra mai era şi chipeş. Cu părul

acela castaniu şi cu pielea arsă de soare, cu privirea arzătoare de curiozitate şi cu pasiunea de a învăţa. Nu era absolut sigură dacă nu cumva faptul că tocmai dăduse ochii cu moartea o făcea să creadă asta, dar i se părea chiar că străluceşte. Era atât de entuziast, energic şi încrezător că părea mult mai plin de viaţă decât oricine altcineva.

—E grozav, nu-i aşa? a exclamat Howard.

Eleanor a roşit toată, dar nu credea că se dăduse atât de tare de gol.

—E cel mai tare din anul nostru. A câştigat toate premiile la absolvire. Dar asta n-o să-ţi spună el niciodată, că e tare modest.

—Da? a întrebat ea, de politeţe, prefăcându-se prea puţin interesată.

—Când o să termine facultatea, are de gând să-şi deschidă un cabinet pentru nevoiaşi. E ruşinos cât de mulţi copii nu-şi pot face operaţii vitale din pricina lipsei banilor pentru chirurg.

Au condus-o în Mayfair cu Rolls-Royce-ul Silver Ghost al lui Howard. Majordomul Verei le-a deschis uşa, dar Beatrice, care pândea la fereastra dormitorului ei, a venit în grabă în urma lui pe scări.

—Vai, Doamne! Eleanor, a strigat ea dintr-un suflet, mama ta e foc şi pară! O, bună ziua! a

exclamat ea, fluturând din gene, când a dat cu ochii de Anthony şi Howard.

—Beatrice, a spus Eleanor zâmbind, dă-mi voie să ţi-i prezint pe Howard Mann şi pe Anthony Edevane. Domnul Edevane tocmai mi-a salvat viaţa.

—Ei, atunci, a continuat Beatrice fără nici o şovăire, cred că ar fi bine să rămâneţi la ceai.

Povestea a fost repetată în timp ce au servit ceaiul şi prăjitura de lămâie. Cu sprâncenele arcuite şi buzele strânse, Constance fierbea din pricina întrebărilor pe care nu le putea pune, în primul rând cea legată de motivul prezenţei lui Eleanor în Marylebone Road, dar s-a stăpânit şi i-a mulţumit lui Anthony.

—Edevane, a întrebat ea plină de speranţă, Nu cumva sunteţi fiul lordului Edevane?

—Ba da, a răspuns vesel Anthony, luând încă o bucată de prăjitură. Cel de-al treilea fiu.

Lui Constance i-a pierit zâmbetul. („Auzi, cel de-al treilea fiu!“ a fost auzită strigând la Vera ceva mai târziu. „*Al treilea*!?! Ce treabă are al treilea fiu să umble pe străzi ca să salveze domnişoare impresionabile. Ar fi mai bine să se călugărească, pentru numele lui Dumnezeu!“)

Totuşi, pentru Eleanor acest lucru explica totul. Firea lui deschisă, nepretenţioasă, aerul inexplicabil, aproape maiestuos pe care îl degaja, felul în care s-au întâlnit. Era cel de-al treilea fiu.

—V-aţi născut să fiţi erou, a spus ea.

—Asta nu cred, dar mă socotesc foarte norocos că sunt al treilea.

—O, a exclamat Constance cu atâta răceală că temperatura în încăpere a coborât cu câteva grade. Şi de ce, mă rog, spuneţi asta?

—Tata are deja un moştenitor şi o rezervă, aşa că eu pot să fac ce doresc.

—Şi ce anume vă doriţi, domnule Edevane?

—Să mă fac doctor.

Eleanor a început să explice că Anthony era, de fapt, student la medicină şi că îşi dedicase viaţa ajutorării celor nevoiaşi, că dobândise tot felul de premii importante, dar pe Constance nu o interesau aceste detalii, aşa că a întrerupt-o scurt.

—Cu siguranţă că cineva de rangul dumneavoastră nu are nevoie să muncească pentru a-şi câştiga existenţa. Nu mi-aş fi închipuit că tatăl dumneavoastră ar putea fi de acord cu asta.

Anthony a privit-o şi duritatea privirii lui părea a risipi şi puţina căldură ce mai rămăsese în salon.

Atmosfera era încărcată. Eleanor nu mai văzuse până atunci pe cineva care să-i fi ţinut piept mamei sale şi şi-a ţinut respiraţia, aşteptând să vadă ce avea să urmeze.

—Doamnă deShiel, tatăl meu şi-a dat seama, ca şi mine, ce se poate alege de privilegiaţii plictisiţi care au fost scutiţi de efortul de a-şi câştiga existenţa. Eu nu am de gând să-mi irosesc viaţa umblând după lucruri cu care să-mi alung plictiseala. Eu vreau să ajut oamenii. Vreau să fiu de folos, a urmat el, întorcându-se spre Eleanor, şi întrebând-o, ca şi când nu ar fi fost decât ei doi în salon: Dar dumneavoastră, domnişoară deShiel? Ce vă doriţi de la viaţă?

În clipa aceea s-a produs ceva. A fost o schimbare mică, dar hotărâtoare. El era uluitor şi Eleanor a înţeles că întâlnirea lor din dimineaţa aceea fusese predestinată. Legătura dintre ei era atât de puternică, încât îi părea aproape palpabilă. Avea atâtea să-i povestească şi, totuşi, în acelaşi timp, se simţea pătrunsă de o convingere ciudată, dar edificatoare, că nu era nevoie să-i spună nimic. Vedea asta în ochii lui, în felul în care o privea. El ştia *deja* ce voia ea de la viaţă. Că nu avea nici cea mai mică intenţie să devină o femeie dintre cele care joacă bridge şi

bârfesc, aşteptându-şi vizitiul să le plimbe cu trăsura, căci dorea cu totul altceva, mult mai mult decât putea fi pus în cuvinte. Aşa că i-a răspuns doar:

—Vreau să văd tigrii aceia.

El a râs, cu chipul luminat de fericire, întinzând braţele:

—Ei bine, asta nu e greu de aranjat. Odihniţi-vă capul în după-amiaza aceasta şi vă duc acolo mâine, dacă nu aveţi nimic împotrivă, doamnă deShiel, a adăugat el, întorcându-se spre mama ei.

Era clar pentru oricine o cunoştea pe Constance că plesnea de împotrivire şi murea de nerăbdare să îi interzică acestui tânăr atât de sigur pe el– şi cel de-al treilea fiu, pe deasupra!– să o ducă undeva pe fiica ei. Eleanor era convinsă că nu mai văzuse să-i displacă cineva atât de mult mamei sale, dar Constance nu avea încotro. Provenea dintr-o familie bună, îi salvase viaţa fiicei ei şi se oferise să o ducă în locul pe care tocmai îşi exprimase dorinţa fierbinte de a-l vizita. Ar fi fost nepoliticos să îl refuze. Constance a reuşit să afişeze un zâmbet acru şi să îngaime ceva ce suna a încuviinţare. Dar era numai o simplă formalitate, căci toţi cei prezenţi în salon simţeau cum se înclinase balanţa puterii şi, din

acea clipă, Constance avea să joace un rol foarte neînsemnat în curtarea fiicei sale.

După ceai, Eleanor i-a condus pe cei doi tineri până la uşă.

—Sper să vă mai văd cât de curând, domnişoară deShiel, a spus Howard. Acum eu trebuie să mă duc să încălzesc motorul, a adăugat el, privindu-l cu înţeles pe Anthony.

Rămaşi singuri, Eleanor şi Anthony nu mai ştiau ce să-şi spună.

—Aşa…

—Da…

—Deci mâine, la grădina zoologică!

—Da.

—Dar, te rog să-mi promiţi că nu te mai arunci în faţa vreunui omnibuz până atunci.

—Promit, i-a spus ea, râzând.

Sprâncenele i s-au încruntat uşor.

—Ce e? a întrebat ea, revenindu-şi brusc.

—Nimic, nu-i nimic… doar că-mi place părul dumitale.

—Cum, părul? s-a mirat ea, punând mâna pe claia de păr zburlit după toată agitaţia neaşteptată din ziua aceea.

El a zâmbit şi ceva a înfiorat-o adânc, în suflet.

—Da, părul dumitale. Îmi place foarte mult.

Şi apoi şi-a luat rămas-bun, iar ea l-a privit cum se îndepărta. Când a intrat înapoi şi a închis uşa în urma ei, Eleanor şi-a dat seama, pur şi simplu, că *totul* se schimbase.

A spune că s-au îndrăgostit în următoarele câteva săptămâni nu ar fi corect, căci ei se îndrăgostiseră chiar din prima zi. Şi rareori s-au mai despărţit în săptămânile ce au urmat, profitând de supravegherea indulgentă a verişoarei Beatrice. Au mers la grădina zoologică, unde Eleanor a văzut în cele din urmă tigrii, au pierdut zile întregi în Hampstead, descoperind ascunzişurile pline de verdeaţă de pe deal şi împărtăşindu-şi secretele, au vizitat Muzeul „Victoria şi Albert“ şi Muzeul de Ştiinţe Naturale şi au fost la spectacolele Baletului Imperial de opt ori. Eleanor nu mai mergea la nici un bal dacă nu se ducea şi Anthony. În schimb, se plimbau pe malul Tamisei, vorbind şi râzând de parcă s-ar fi cunoscut dintotdeauna.

Vacanţa lui era pe sfârşite, iar în dimineaţa când trebuia să se întoarcă la Cambridge a făcut un ocol să o vadă. Nu a mai aşteptat să intre în casă, ci i-a spus, acolo, pe trepte:

—Am venit cu gândul să te rog să mă aştepţi.

Inima a început să-i bată puternic, dar a tras aer în piept când l-a auzit vorbind mai departe:

—Dar apoi mi-am dat seama că nu e drept.

—Cum aşa? Ce nu e?

—Nu este corect să-ţi cer să faci ceva ce eu nu aş face.

—Eu *pot* să aştept…

—Dar eu nu pot, nici măcar o singură zi! Nu pot trăi fără tine, Eleanor. Trebuie să te întreb… crezi că ai vrea… să te căsătoreşti cu mine?

—Da, a spus ea zâmbind, fără să se gândească prea mult. Da, de o mie de ori da. Sigur că da.

Anthony a ridicat-o în braţe şi a învârtit-o, sărutând-o când a pus-o jos.

—Nu am să iubesc niciodată pe nimeni altcineva în afară de tine, i-a spus, dându-i la o parte şuviţele de păr de pe faţă.

A rostit aceste cuvinte cu o ardoare care a cutremurat-o. Cerul era albastru, nordul era opus sudului, iar el, Anthony Edevane avea să o iubească doar pe ea.

I-a făgăduit şi ea acelaşi lucru, iar el a zâmbit mulţumit, fără să fie surprins, de parcă ar fi ştiut deja că era adevărat.

—Ştii că eu nu sunt bogat, a urmat el, şi nu voi fi niciodată…

—Nu-mi pasă.

—Eu nu îţi voi putea asigura o casă ca aceasta, a spus arătând spre casa impunătoare a mătuşii Vera.

—Ştii prea bine că nu-mi pasă de astfel de lucruri, a protestat ea indignată.

—Sau un cămin ca acela în care ai crescut tu, la Loeanneth.

—Dar nu am nevoie nici de acela, a spus ea, convinsă. Tu eşti căminul meu de-acum încolo.

La Cambridge au fost fericiţi. Locuinţa lui Anthony era mică, dar curată şi Eleanor o făcea să arate ca un cămin adevărat. Anthony era în ultimii ani de studiu şi stătea aplecat peste cărţi în mai toate serile, după cină. Ea desena şi scria. Inteligenţa şi bunătatea lui răzbăteau până şi din felul în care se încrunta când citea sau din cel în care îşi mişca uneori mâinile când studia modul cel mai bun în care să facă o anumită operaţie. Mâinile sale erau bune, blânde şi dibace.

—Întotdeauna a fost capabil să facă sau să repare tot felul de lucruri, i-a spus mama lui când a întâlnit-o prima dată pe Eleanor. Când era mic, nimic nu-i plăcea mai mult decât să desfacă ceasornicul preţios

al tatălui său. Din fericire pentru noi– dar şi pentru el–, era mereu în stare să-l facă la loc.

Viaţa lor nu era complicată, nu mergeau la mari petreceri mondene, ci îşi adunau prietenii cei mai apropiaţi în grupuri mici, intime. Howard venea adesea la masă şi rămânea până târziu în noapte ca să stea de vorbă, să râdă şi să dezbată tot felul de subiecte la o sticlă de vin; din când în când îi vizitau şi părinţii lui Anthony, uimiţi, dar prea politicoşi ca să comenteze asupra condiţiilor strâmtorate în care fiul lor mai mic şi noua lui soţie aleseseră să trăiască, şi domnul Llewellyn, care era un oaspete frecvent. Cu înţelepciunea-i obişnuită, cu buna sa dispoziţie, cu dragostea paternă ce i-o purta lui Eleanor, a devenit curând un prieten apropiat şi pentru Anthony. Legătura lor s-a întărit şi mai mult când Anthony a aflat că, înainte ca talentul său de povestitor să-l transforme din întâmplare într-un scriitor de succes, domnul Llewellyn studiase şi el medicina (dar nu chirurgia).

—Şi nu v-a fost niciodată dor să vă reluaţi meseria? l-a întrebat de multe ori Anthony, fără să poată înţelege ce-l ţinea departe de menirea sa.

Dar domnul Llewellyn zâmbea întotdeauna şi clătina din cap.

—Dar am găsit altceva, pentru care am fost mai potrivit. Mai bine să las astfel de lucruri în mâinile unor oameni pricepuţi ca tine, al căror sânge arde de dorinţa de a ajuta şi de a vindeca.

Când Anthony a terminat cu note maxime pregătirea preclinică, primind şi o medalie de merit, l-a invitat pe domnul Llewellyn să stea lângă Eleanor şi lângă părinţii săi ca să asiste la ceremonie. În timp ce rectorul universităţii îşi rostea discursul înflăcărat despre bărbăţie şi datorie– „Dacă un bărbat nu poate fi de folos patriei, mai bine să piară!“– domnul Llewellyn s-a aplecat şi, strâmbându-se, a şoptit la urechea lui Eleanor, care abia şi-a putut stăpâni râsul:

—Ce tip nostim, mai că mi-aduce aminte de mama ta!

Dar ochii bătrânului străluceau de mândrie când l-a văzut pe mai tânărul său prieten primindu-şi diploma.

Anthony nu minţise când spusese că banii nu prezentau nici un interes pentru el, aşa cum gândea şi Eleanor, dar viaţa are surprizele ei şi s-a întâmplat ca nu după mult timp să devină foarte bogaţi. Erau căsătoriţi de nouă luni când se aflau în portul

Southampton ca să-şi ia rămas-bun de la părinţii lui şi de la fraţii mai mari, care plecau la New York.

—Ai fi vrut să mergem şi noi? a întrebat-o Anthony în zgomotul de pe chei.

Iniţial fusese vorba să plece şi ei cu restul familiei, dar Anthony nu-şi putea permite costul biletelor şi se încăpăţâna să nu-i lase pe părinţii lui să le plătească. Eleanor ştia că el se simţea prost, stânjenit că nu-şi putea permite astfel de cheltuieli. Dar nu-i păsa câtuşi de puţin. Aşa că a ridicat din umeri, spunând:

—Am rău de mare.

—Dar New Yorkul este un oraş nemaipomenit.

—Mie nu-mi pasă unde mă aflu, doar să fiu cu tine, a spus ea strângându-l de mână.

El i-a aruncat un zâmbet atât de plin de dragoste, că i s-a tăiat răsuflarea. Şi în timp ce se întorceau să mai facă încă o dată cu mâna, Eleanor se întreba în sinea ei dacă era cu putinţă să fie atât de fericită. Pescăruşii se azvârleau în apă şi ţâşneau înapoi, băieţii cu berete de pânză alergau pe lângă vaporul ce se pregătea de plecare, sărind peste obstacolele ce li se iveau în cale.

—De nescufundat! a spus Anthony, clătinând din cap în vreme ce impunătorul transatlantic se îndepărta. Să nu-ţi vină să crezi!

Ca să sărbătorească cea de-a doua aniversare a căsătoriei lor, Anthony a propus să meargă la sfârşitul săptămânii la mare, într-un loc pe care îl ştia el. După luni întregi de doliu după dispariţia părinţilor şi fraţilor lui în apele îngheţate ale Oceanului Atlantic, aveau, în fine, ceva important de sărbătorit.

—Un copil! a exclamat el când a aflat, cu o privire uluită. Închipuie-ţi! Un amestec minuscul din tine şi din mine!

Dis-de-dimineaţă au pornit de la Cambridge spre Londra şi au schimbat trenul în gara Paddington. Călătoria a fost lungă, dar Eleanor făcuse un pachet cu mâncare şi au luat prânzul pe drum, trecându-şi timpul stând de vorbă şi citind, jucând cărţi şi întrecându-se în glumă, cu intervale în care stăteau liniştiţi unul lângă celălalt, ţinându-se de mână şi privind pe fereastră câmpurile care li se perindau pe dinaintea ochilor.

La destinaţie îi aştepta un şofer şi Anthony a ajutat-o să se urce în maşină. Au luat-o pe un drum îngust şi şerpuitor şi, cuprinsă de căldura din maşină, a ajuns-o oboseala călătoriei. A căscat şi şi-a sprijinit capul de banchetă.

—Cum te simţi? a întrebat-o blând Anthony.

Şi când i-a răspuns că îi era bine, chiar spunea adevărul. Auzind de această excursie, la început nu fusese prea sigură cum avea să se simtă atât de aproape de locul copilăriei ei, dacă avea să suporte să-şi amintească din nou de pierderea tatălui şi a căminului ei. Totuşi, acum, îşi dădea seama că era în stare şi că, deşi nu se putea şterge tristeţea din trecut, avea tot viitorul în faţă şi trebuia să profite de el.

—Îmi pare bine că am venit aici, i-a spus ea, aşezându-şi palma pe pântecele uşor rotunjit, în timp ce drumul se îngusta ca să urmeze linia ţărmului. Nu am mai văzut marea de atâta vreme!

Anthony a zâmbit, întinzându-i mâna. Ea i-a privit palma puternică aşezată peste a ei, micuţă, şi s-a întrebat cum de putea fi atât de fericită.

Legănată de astfel de gânduri a adormit. De când era însărcinată i se întâmpla adesea, căci nu se simţise niciodată atât de obosită. Motorul maşinii huruia, mâna lui Anthony rămăsese caldă peste a ei şi mirosul sărat al mării se simţea peste tot. Eleanor nu ştia cât timp trecuse până a simţit cum o îmboldeşte şi-i spune:

—Haide, trezeşte-te, frumoasă adormită!

Şi-a îndreptat spatele şi s-a întins, clipind în lumina albastră a zilei calde şi lăsând lumea să capete din nou contur dinaintea ochilor ei.

Respiraţia i s-a oprit. Căci în faţa ei se afla Loeanneth, mult iubitul ei cămin pierdut. Grădina se cam sălbăticise, casa era mai dărăpănată decât şi-o amintea ea, dar tot era minunată.

—Bine ai venit acasă! i-a urat Anthony, sărutându-i mâna. La mulţi ani de ziua ta de naştere, la mulţi ani pentru aniversarea noastră… la mulţi ani pentru tot ce începe acum!

Până la ea a ajuns mai întâi un sunet, înainte de a vedea ceva. O insectă bâzâia pe geam, cu izbucniri scurte, acute de spaimă încremenită, urmate de momente de linişte, şi apoi un alt zgomot, mai blând dar insistent, un fel de scârţâit neîntrerupt pe care Eleanor îl recunoştea, dar nu putea spune ce anume era. A deschis ochii şi s-a pomenit într-un loc întunecat, doar cu o rază de lumină strecurându-se printre draperiile trase. Mirosurile îi erau cunoscute: o cameră închisă, ferită de căldura verii, draperii groase de brocard, colţuri reci şi întunecate, lumină stătută. Şi-a dat seama că era în dormitorul pe care îl împărţea cu Anthony. Era la Loeanneth.

Eleanor a închis din nou ochii. I se învârtea capul. Se simţea ameţită şi era extrem de cald. Tot aşa de cald fusese şi în 1913, în vara când ajunseseră acolo împreună. Amândoi, aproape copii, trăiseră o viaţă minunată, ruptă de lumea cea mare şi de vârtejul ei. Casa avea nevoie de reparaţii capitale, aşa că s-au instalat în pavilionul pentru bărci, locul ei favorit din copilărie. Condiţiile erau modeste: un pat, o masă, o bucătărie simplă şi o baie micuţă, dar erau tineri şi îndrăgostiţi şi erau obişnuiţi să trăiască fără pretenţii. Mai târziu, când Anthony era plecat la război şi îi era dor de el, când se simţea tristă sau singură ori copleşită, se ducea la pavilion, luând cu ea scrisorile de dragoste pe care i le trimisese el, şi numai acolo, mai mult ca oriunde în altă parte, putea să retrăiască fericirea şi adevărul pe care le simţise în vara aceea, înainte ca războiul să le spulbere raiul.

Luau masa afară, mâncând ouă fierte şi brânză dintr-un coş de picnic, beau vin sub liliac, în grădina împrejmuită de un zid. Se pierdeau în pădure, furau mere de la ferma din vecini, pluteau pe râu în bărcuţa ei, în timp ce orele treceau pe nesimţite, ca desfăşurate dintr-un val de mătase. Într-o noapte senină au scos vechile biciclete din hangar şi s-au lut la întrecere pe aleile prăfuite, râzând, respirând sarea

din aerul cald, în timp ce luna poleia pietrele încinse de soare în timpul zilei.

Fusese o vară perfectă. Ştiuse asta chiar de atunci. Lunga vară însorită, tinereţea lor, dragostea cea nouă şi pătimaşă pe care o descopereau; dar mai acţionau şi alte forţe, unele mai puternice. Vara aceea a însemnat un nou început pentru amândoi, o familie tânără, viaţa lor împreună, dar şi un sfârşit. Împreună cu restul omenirii, se aflau pe marginea unei prăpăstii, ritmurile vieţii lor, neschimbate de generaţii întregi, urmau să fie zgâlţâite din temelii. Unii oameni şi-au dat seama ce avea să se întâmple, dar nu şi Eleanor. Viitorul părea departe, de neînchipuit. Ea se lăsase bucuros învăluită de prezentul minunat şi impetuos unde ceea ce conta era clipa. Dar se adunau norii războiului, viitorul stătea ascuns în culise…

Insecta tot mai bâzâia izbindu-se de geamul vitrat şi, pe măsură ce revenea în prezent, Eleanor s-a simţit năpădită de un nou val de durere. Theo. Întrebările reporterilor, fotograful, Alice în cadrul uşii din bibliotecă. Recunoscuse privirea lui Alice. Avea aceeaşi expresie ca atunci când o prinsese scrijelindu-şi numele pe pervazuri, sau când o trimisese sus bucătăreasa pentru că furase şoricei de

zahăr din cămară ori când îşi stricase rochia cea nouă cu pete mari de cerneală neagră.

Alice părea vinovată, cu siguranţă, dar mai era ceva. Părea că este gata să vorbească. Dar ce ar fi avut ea de spus? Şi cui? Ştia ceva? Poliţia o chestionase şi pe ea, ca pe toţi cei din casă. Să fi ştiut ea ceva despre locul unde s-ar fi putut afla Theo şi să nu le fi spus?

—Nu se poate, s-a auzit o voce din întuneric. Şi ea e doar un copil!

Eleanor nu avusese de gând să vorbească cu voce tare şi s-a speriat că rostise cuvintele. S-a forţat să vadă prin întuneric. Îşi simţea gura uscată– probabil din pricina medicamentelor pe care i le dăduse doctorul Gibbons. A întins mâna după paharul cu apă de pe noptieră şi persoana din umbră a căpătat contur: mama ei, aşezată pe fotoliul de catifea maro de lângă birou.

—E vreo veste? a întrebat Eleanor iute.

—Nu încă, i-a răspuns mama care scria nişte scrisori, cu tocul scârţâind pe hârtie. Dar poliţistul acela drăguţ, cel mai în vârstă şi cu un ochi bolnav, mi-a spus că au primit nişte informaţii care ar putea să le fie de folos.

—Ce informaţii?

Tocul scârţâia mai departe.

—Haide, Eleanor, ştii şi tu că eu nu ţin minte amănunte…

Eleanor a sorbit o gură de apă. Mâinile îi tremurau şi-i ardea gâtul. Sigur că despre Alice era vorba. Parcă o şi vedea pe fiica ei mijlocie ieşindu-i în cale poliţistului care făcea ancheta, cu chipul însufleţit de încredere pe când îşi scotea carnetul acela al ei şi începea să-i înşire notiţele ei. Observaţii şi teorii de care era „absolut convinsă“ că erau importante.

Dar poate Alice *chiar ar putea fi* de folos. Poate că a văzut ceva care i-ar putea conduce pe poliţişti către Theo. Fata asta avea obiceiul stânjenitor de a se afla mereu acolo unde nu ar fi trebuit să fie.

—Trebuie să vorbesc cu Alice.

—Ba trebuie să te odihneşti. Pilulele alea de dormit ale doctorului Gibbons ar trebui să te doboare, sau cel puţin aşa mi s-a spus.

—Mamă, te rog.

—Dar nu ştiu unde o fi, a oftat ea. Ştii şi tu cum e fata asta. Sigur că ştii, că şi tu erai la fel, la vârsta ei, sunteţi la fel de încăpăţânate amândouă.

Eleanor nu a protestat auzind comparaţia. Şi, dacă era să recunoască cinstit, nu putea să contrazică descrierea, deşi „încăpăţânată“ nu era poate cuvântul

cel mai bun. Erau destule mai potrivite. Eleanor prefera să creadă că în copilărie era tenace, chiar loială.

—Atunci chemă-l pe domnul Llewellyn. Te rog, Mamă. El o să ştie unde să o caute pe Alice.

—Nici *pe el* nu l-am mai văzut. De fapt, chiar şi poliţiştii îl caută. Am auzit că nu au dat de el pe nicăieri. S-ar zice că şi-a luat tălpăşiţa. Foarte ciudat, dar, de fapt, el nu a fost niciodată de nădejde, iar în ultima vreme a fost mai ţâfnos ca o pisică.

Eleanor a încercat să se ridice în capul oaselor. Azi nu avea forţa să înfrunte dispreţul pe care mama ei îl nutrea de atâta timp faţă de domnul Llwellyn. O să o caute singură pe Alice. Dar capul îi pulsa de durere. Şi l-a apucat în mâini şi Edwina a gemut la capul patului.

Îi trebuiau doar un minut sau două să îşi revină, doar de-atât avea nevoie. Să-şi oprească gândurile să se mai învălmăşească, să-şi domolească ameţeala. Constance nu făcea altceva decât să semene zâzanie; Eleanor era convinsă că domnul Llewellyn nu ar fi putut nici în ruptul capului să o părăsească într-un moment ca acesta. Într-adevăr, în ultimele săptămâni, fusese cam neliniştit, dar era prietenul ei cel mai drag. Cu siguranţă că era pe undeva prin

grădină şi avea grijă de fete; asta era singura explicaţie a faptului că nu se afla lângă ea. Şi când o să dea de el, o s-o găsească şi pe Alice. Căci, oricât de înceţoşată i-ar fi fost mintea, oricât de mult şi-ar fi dorit să se bage la loc în pat şi să se ascundă sub aşternuturi ca să tăgăduiască oroarea acelei zile. Eleanor voia cu tot dinadinsul să vorbească cu Alice. Fiica ei ştia ceva despre dispariţia lui Theo, era sigură de lucrul acesta.

9
Cornwall, 2003

Trecuse aproape o săptămână de când dăduse pentru prima dată de Loeanneth şi de atunci Sadie se dusese acolo în fiecare zi. Indiferent în ce direcţie o pornea pentru alergarea de dimineaţă, ajungea întotdeauna în grădina sălbăticită. Îi plăcea mai ales să stea pe marginea lată a unei fântâni de piatră care dădea spre lac şi în dimineaţa aceea, pe când se aşeza, a zărit o scrijelitură cu litere strâmbe la baza piedestalului întunecat al fântânii: A-L-I-C-E. Sadie şi-a trecut degetele peste conturul rece al literelor.

—Salut, Alice! Uite că ne întâlnim din nou.

Le găsea peste tot scrijeliturile acestea, pe coaja copacilor, pe lemnul cercevelelor, pe podeaua alunecoasă şi verde ca muşchiul a pavilionului de bărci, pe care îl descoperise şi îl cercetase cu de-amănuntul zilele trecute. Începuse să simtă ca şi cum ea şi Alice Edevane s-ar fi jucat de-a şoarecele şi pisica peste timp, senzaţie întărită şi de faptul că, în săptămâna aceea, se apucase să citească *Porţia rece de mâncare*, dacă tot se juca de-a vacanţa (ca să-l convingă pe Bertie) şi încercase să clarifice lucrurile cu Donald (îi lăsase şase mesaje de luni, îl mai sunase de nenumărate alte ori, fără să aibă vreun semn de la el). Deşi ezitase la început, lectura s-a dovedit a fi o îndeletnicire plăcută. Îi plăcea detectivul morocănos Diggory Brent şi îi făcea o plăcere nemaipomenită să pună cap la cap indiciile înaintea lui. Era greu de închipuit că femeia cu figură aspră de pe coperta romanului fusese cândva o mică delincventă, care mâzgălise pereţii căminului familiei sale, dar începuse să o îndrăgească într-un mod inexplicabil. O intriga şi faptul că o scriitoare faimoasă pentru nişte romane poliţiste atât de complexe fusese implicată, chiar dacă doar colateral, în anchetarea unui caz adevărat, mai ales al unuia care nu fusese rezolvat. Se întreba ce fusese mai

întâi: alegerea genului literar, sau dispariţia fratelui mai mic?

Cum Donald nu dăduse nici un semn toată săptămâna, Sadie îşi stăpânea cu greu un sentiment de neputinţă şi s-a pomenit gândindu-se la casa părăsită şi la copilul dispărut, incitată de mister. Ar fi preferat să fi fost înapoi la Londra, să-şi vadă de slujba ei, dar orice era mai bine decât să stea cu ochii la ceas şi să vadă cum trece timpul. Noua ei preocupare nu a trecut neobservată.

—Ei, ai dezlegat misterul? obişnuia Bertie să îi strige ori de câte ori năvălea pe uşă împreună cu câinii.

Şi avea un sunet sprinţar, dar prudent în voce când întreba asta, de parcă i-ar fi făcut plăcere să o vadă ocupată. Nu prea reuşise să-l convingă pe deplin cu jocul ei de-a vacanţa. Uneori îl surprindea privind-o încruntat şi gânditor şi îşi dădea seama că îi stăteau pe limbă întrebări despre vizita ei neaşteptată în Cornwall, despre absenţa ei foarte neobişnuită de la slujbă. Şi ori de câte ori părea gata să rostească acele întrebări, ea învăţase să o şteargă din casă, cu rucsacul pe umăr şi cu câinii după ea.

Cât despre câini, ei erau fericiţi. O luau la goană înaintea lui Sadie, întrecându-se pe poteca

şerpuitoare din pădure, după care o luau razna împreună, alergându-se prin ierburile înalte, strecurându-se pe lângă tise ca să-şi reia cearta cu raţele începută cu o zi în urmă. Sadie venea agale din urmă, căci cărţile nu erau prea uşoare şi, în ultima vreme, rucsacul ei era plin, mai ales prin grija noului ei prieten, Alastair Hawker, bibliotecarul satului.

De când îl cunoscuse, o ajutase atât cât i-au permis colecţiile lor destul de sărace. Din păcate, nu găsea prea multe. Şi asta din vina lui Hitler. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial seriile de ziare de dinainte de ianuarie 1941 fuseseră distruse de o bombă.

—Îmi pare nespus de rău, îi spusese Alastair, nu le avem online, dar vi le pot comanda la British Library. Dar nu aţi vrea să vă caut altceva ca să puteţi începe?

Sadie i-a spus că era bine şi aşa, iar el s-a pus pe treabă, ba lovea concentrat în tastele computerului, ba frunzărea fişele vechi din nişte sertare de lemn, înainte de a-şi cere scuze şi a dispărea cu paşi vioi în spatele unei uşi pe care scria *Arhivă*.

—Victorie! a exclamat el la întoarcere, dând la o parte praful de pe un teanc de cărţi. *Familii faimoase*

din Cornwall, a citit el titlul şi, deschizând la tabla de materii, a căutat, urmărind cu degetul, până s-a oprit pe la mijlocul listei. Capitolul opt*: Familia deShiel din Havelyn.*

—Casa care mă interesează pe mine se numeşte Loeanneth, i-a replicat ea, nelăsându-se convinsă.

—Da, Casa de lângă lac, aşa se cheamă, dar ea face parte dintr-o moşie mult mai mare. Cred că Loeanneth a fost la început casa grădinarului-şef.

—Şi familia deShiel?

—Era o familie aristocratică din partea locului, extrem de puternică pe vremuri. Aceeaşi veche poveste: puterea şi influenţa au dispărut când contul bancar al familiei s-a topit. Nişte decizii riscante, o serie de afaceri nereuşite, o serie obligatorie de scandaluri aristocratice, a urmat el, fluturând cartea. O să le găsiţi pe toate aici.

Sadie a plecat de la bibliotecă înarmată cu un permis nou şi lucios de cititor, primul din viaţa ei, cu o fotocopie a capitolului opt, *Familia deShiel din Havelyn*, şi cu cartea lui Arnold Pickering *Băiatul Edevane*, o descriere frenetică a dispariţiei, având ea dubioasa cinste de a fi primul cititor care împrumuta cartea din august 1972. A mai luat şi un exemplar destul de uzat al romanului *Porţia rece de mâncare.*

În după-amiaza aceea, în timp ce Bertie era ocupat să facă tartă de pere, Sadie s-a instalat în curtea casei, să asculte oftatul şi freamătul mării şi să citească despre familia deShiel. Aşa cum îi spusese şi bibliotecarul, era o poveste despre măreţie şi decădere. Sadie a frunzărit, trecând în grabă peste paginile descriind primele câteva sute de ani– înnobilarea de către regina Elisabeta I a unui deShiel, navigator, care reuşise să prade o mare cantitate de aur de la spanioli, împroprietărirea cu pământuri, acordarea de titluri nobiliare, destule căsătorii, decese şi moşteniri care au urmat– devenind mult mai atentă la perioada din jurul anului 1850, când destinul familiei s-a frânt. Se părea că ar fi fost vorba şi de oarece înşelăciuni, ceva legat de o plantaţie din Indiile de Vest, de o mare datorie la jocul de cărţi şi apoi un incendiu în ziua de Crăciun a anului 1878, care pornise din camerele servitorilor şi distrusese cea mai mare parte a conacului. În treizeci de ani, domeniul fusese împărţit şi vândut bucată cu bucată, până când familiei deShiel nu îi mai rămăsese decât Casa de lângă lac cu terenul înconjurător.

Familia Edevane reprezenta, după cum a văzut, doar un episod mărunt din istoria casei. În ultimele

trei paragrafe de la sfârşitul capitolului autorul scria că ultima descendentă a familiei deShiel, Eleanor, se măritase cu Anthony Edevane, în 1911, după care Loeanneth a fost renovată şi folosită drept reşedinţă de vară. Nu se pomenea nimic de dispariţia lui Theodore Edevane, ceea ce a surprins-o pe Sadie, dar a constatat apoi că volumul *Familii faimoase din Cornwall* fusese publicat în 1925, aproape cu un deceniu înainte de dispariţia băieţelului, de fapt cu opt ani înainte de naşterea lui.

În schimb, autorul pomenea despre faptul că Eleanor deShiel fusese sursă de inspiraţie pentru *Pragul vrăjit al lui Eleanor* de Daffyd Llewellyn, o carte pentru copii care se bucurase de mare succes în primul deceniu al secolului XX. „Dacă nu ar fi existat această legătură neobişnuită între Llewellyn şi fiica isteaţă a prietenului său, el ar fi rămas un simplu doctor, fără să-şi fi descoperit talentul de povestitor, păgubind astfel generaţii întregi de copii de o poveste atât de îndrăgită.“ Llewellyn a continuat să scrie şi să ilustreze cărţi, iar în 1934 i s-a acordat o distincţie postumă pentru contribuţia lui în domeniul literar. După cum spunea Alastair Hawker, cartea se mai găsea încă, dar nu rezistase probei timpului, asemenea altora din acea vreme.

Sadie a trebuit să-l creadă pe cuvânt. Nu o citise când era mică, deşi îi făcea impresia că o primise în dar de la bunici, dar mama şi tatăl ei declaraseră că era o „prostie“, manifestându-se vehement şi predictibil împotriva elementelor magice ale poveştii şi expediind-o dezagreabil acolo unde erau lăsate să moară şi cărţile lui Enid Blyton[27].

Ediţia pe care o ţinea acum în poală fusese publicată în 1936. Paginile erau moi şi prăfuite, din loc în loc fiind coliţe lucioase cu imagini care începuseră să se păteze pe margini. Erau gravuri, îi explicase Alastair lunea trecută când îi împrumutase cartea. Era vorba despre o fetiţă care trăia într-o casă mare şi pustie, cu tatăl ei– bun la suflet, dar slab de fire– şi mama ei vitregă– rece ca gheaţa şi dornică de parvenire. Într-o bună zi, când părinţii erau la Londra, fetiţa umbla de colo, colo prin casa bântuită de curent şi s-a pomenit dinaintea unei uşi pe care nu o băgase de seamă până atunci. Deschizând-o, a dat de un om sfrijit, cu părul alb, bătrân ca „însuşi Moş Timpul“; pereţii din jurul patului său erau plini de sus şi până jos cu hărţi şi peisaje atent desenate. „Ce faci aici?“ l-a întrebat ea, cum era de aşteptat. „Te aştept pe tine“ i-a răspuns el, după care a început să-i depene o poveste despre un ţinut vrăjit, îndepărtat, în

care, cândva, de demult, se făcuse o mare nedreptate care tulburase pacea, lăsând războiul şi vrajba să domnească. „Există doar o singură persoană care ar putea să îndrepte lucrurile, şi aceea eşti tu“, i-a mai spus el.

Folosind hărţile, fetiţa a descoperit în grădina sălbăticită a casei un tunel prin care a ajuns pe tărâmul vrăjit. Acolo s-a alăturat unui grup de oropsiţi şi a avut o mulţime de aventuri, luptând să-l înfrângă pe uzurpatorul cel rău, readucând pacea şi bunăstarea în acel ţinut. Când, în cele din urmă, a pornit-o înapoi prin tunel, a descoperit că nu trecuse nici o clipă, iar căminul ei se schimbase complet. Tatăl ei era fericit, mama ei era încă în viaţă, iar casa şi grădina nu mai erau mohorâte. A dat fuga să-i povestească bătrânului despre reuşită, dar camera lui era goală. Părinţii i-au spus că probabil visase toate acestea, şi fata mai că i-a crezut, până când a găsit, ascunsă sub tapetul din dormitorul oaspeţilor, o hartă a tărâmului vrăjit.

Aşezată pe marginea fântânii, Sadie a muşcat din sendvişul cu brânză pe care şi-l adusese în rucsac, ridicând cartea la nivelul ochilor, ca să compare ilustraţia din carte cu imaginea reală a casei din faţa ei. Îl rugase pe Alastair să-i găsească informaţii

suplimentare despre Daffyd Llewellyn, autorul cărţii. După cum se spunea în prefaţă, era un prieten apropiat al familiei Edevane şi Loeanneth fusese, fără îndoială, sursa lui de inspiraţie. Casa din desenul lui Llewellyn semăna aidoma cu cea adevărată, surprinsese până şi fereastra strâmbă de sus, din partea stângă. Lui Sadie îi trebuise o zi întreagă de cercetare amănunţită ca să bage de seamă că fereastra cu pricina nu era chiar pătrată. A dat pagina la ilustraţia notată ca *fig. ii*, înfăţişând o fetiţă cu părul vâlvoi şi haine de-altădată, care stătea lângă un stâlp de piatră cu un ivăr de alamă la bază. Lumina soarelui era foarte puternică şi Sadie s-a căznit să desluşească cuvintele de sub imagine: „Acolo, sub salcia cea mai mare, mai întunecată şi mai foşnitoare, Eleanor a descoperit ceea ce promitea harta bătrânului. «Trage de ivăr», părea că şopteşte aerul din jurul ei, «Trage de ivăr să vezi ce se întâmplă!»".

Sadie a azvârlit coaja de pâine a sendvişului unui cârd de pui de lebădă insistenţi şi şi-a şters mâna pe turul pantalonilor. Din câte îşi dădea ea seama, cărţile astea de copii erau toate la fel. Copilul singuratic găseşte o uşă care dă într-o lume vrăjită; urmează aventuri şi fapte de vitejie. Răul este

înfrânt, povestitorii bătrâni sunt scăpaţi de vraja sub care se află şi binele învinge. S-ar fi zis că mulţi copii au visat să scape de copilărie, să poată fi stăpâni pe propriul destin. Sadie înţelegea asta prea bine. Unii evadau prin fundul unui dulap, alţii prin vârful unui copac fermecat, Eleanor descoperise o ieşire printr-o trapă din grădină. Spre deosebire de altele, pragul lui Eleanor exista de-adevăratelea. Sadie fusese foarte bucuroasă când îl găsise marţi dimineaţa: ivărul de alamă şi stâlpul, exact ca în poveste, ascunse sub o salcie deosebit de noduroasă de la marginea cea mai depărtată a lacului. Desigur că a încercat să-l deschidă, dar deşi a tras cu toată forţa, capacul nu s-a clintit.

Deşi avuseseră copilării cu totul diferite, Sadie simţea că avea totuşi o legătură cu Eleanor Edevane. Chiar *îi plăcea* fetiţa din poveste, cu spiritul său de onoare, curaj, gata oricând să facă boroboaţe, era chiar genul de fată care i-ar fi plăcut să fi fost şi ea în copilărie. Dar mai era şi altceva. Sadie se simţea legată de Eleanor şi din pricina unui lucru pe care îl găsise zilele trecute în vechiul pavilion de bărci de lângă râu. Pătrunsese printr-un geam spart într-o încăpere în care se aflau un pat, o masă şi alte câteva obiecte simple. Totul era acoperit de praf şi murdărie

şi de un strat umed, dar, după o căutare amănunţită, nu a dat peste nimic folositor, numai de un singur lucru care ar fi putut fi considerat pe bună dreptate interesant. Un plic ce alunecase pe după tăblia patului şi rămăsese uitat acolo mai bine de o jumătate de secol. În el se afla o singură foaie de hârtie cu un chenar complicat de frunze verzi de iederă. Era pagina a doua a unei scrisori cu numele lui Eleanor la sfârşit.

Era o scrisoare de dragoste, scrisă când era însărcinată, în care, printre gânduri intime despre dragostea care îi salvase viaţa, încerca să-i transmită soţului ei schimbările miraculoase care aveau loc pe măsură ce pruncul creştea– „un amestec minuscul din tine şi din mine!“ La început, Sadie crezuse că pruncul ar fi putut fi Theo Edevane, până când a băgat de seamă nemulţumirea evidentă a lui Eleanor că iubitul ei era mult prea departe, că şi-ar fi dorit să fie lângă ea, că îi era cumplit de dor de el. Şi-a dat seama că scrisoarea fusese probabil scrisă când Anthony se afla în Franţa, în timpul Primului Război Mondial. După cum citise în *Familia deShiel din Hevelyn*, soţii Edevane avuseseră trei fiice: Deborah, născută înainte de război, Clementine după război şi Alice, tronc! la mijloc. Aşa că pruncul a cărui

naştere o aştepta cu atâta nerăbdare Eleanor trebuie să fi fost Alice. Plină de pasiune şi de sinceritate, scrisoarea dezvăluia cu pregnanţă o altă latură a personalităţii lui Eleanor, astfel încât Sadie parcă şi auzea, chiar peste nouăzeci de ani, vocea celeilalte femei, limpede şi adevărată.

A închis cu zgomot cartea împrumutată de la bibliotecă, stârnind o groază de fire de praf. Soarele strălucea pe cer şi se simţea umezeala apei. Lumina răsfrântă de luciul lacului dănţuia pe sub ramurile plecate, dând strălucire frunzelor de un verde intens. Deşi era foarte cald, pe Sadie a cuprins-o un fior, uitându-se spre casă. Chiar şi fără legătura sa cu *Pragul vrăjit al lui Eleanor*, locul acela îi dădea senzaţia ciudată că nimerise în paginile unei poveşti. Cu cât petrecea mai mult timp în grădina de la Loeanneth şi afla mai multe despre casa şi oamenii care trăiseră în ea, cu fiecare nouă scrijelitură A-L-I-C-E pe care o descoperea, cu atât mai puţin se simţea ca un oaspete nepoftit. Şi nu putea scăpa de senzaţia că acea casă o urmărea.

Ce închipuire prostească, ridicolă! Ceva ce numai Louise, noua prietenă a lui Bertie, ar fi putut crede; în mintea ei îl şi vedea pe Donald pufnind batjocoritor. Simţea asta din pricina liniştii depline, a

lipsei locatarilor şi a poveştii ei. Casele nu erau făcute să rămână goale. O casă fără nimeni care să o locuiască, mai ales una ca aceasta, înţesată încă de obiectele familiei, era cel mai trist şi mai inutil lucru din lume.

Sadie urmărea un şir de nori ce se reflectau pe geamurile vitrate de la etajul cel mai de sus până când privirea i s-a oprit la ultima fereastră din stânga. Camera copiilor, ultimul loc unde fusese văzut Theo Edevane înainte de a dispărea. A luat o pietricică, rostogolind-o gânditoare între degetul mare şi cel arătător, cântărind-o alene în palmă. Acolo, în locul acela, era cheia problemei. Casa aceasta ar fi putut foarte bine să fi fost dată uitării, dacă nu ar fi existat povestea legată de ea, grozăvia dispariţiei unui copil. În timp, istoria se rostogolise de la om la om şi pătrunsese în cele din urmă în folclor. Povestea unui băieţel pierdut şi a unei case încremenite într-un somn veşnic, ţinându-şi răsuflarea, în timp ce vegetaţia grădinii continua să crească, revărsându-se peste tot.

Sadie a aruncat pietricica într-un arc molcom spre lac: a căzut cu zgomot. Elementul de basm era, fără îndoială, unul dintre cele mai problematice aspecte ale acestui caz. Întotdeauna cazurile nerezolvate au

constituit o provocare, dar acesta avea în plus şi elementul folcloric. Povestea fusese povestită şi răspovestită de atâtea ori, că lumea ajunsese să-i accepte doza de mister. Dacă e să vorbim cinstit, cei mai mulţi nici nu voiau vreun răspuns– lumea din afară, adică, cei care nu erau direct implicaţi în povestea asta; faptul că misterul era irezolvabil îl făcea şi mai atractiv. Dar la mijloc nu erau nici vrăjitorie şi nici magie, iar copiii nu se făceau nevăzuţi aşa, din senin. Se pierdeau, erau furaţi sau vânduţi. Chiar şi omorâţi, uneori, dar de cele mai multe ori erau daţi sau luaţi. Sadie s-a încruntat. Existau pe lume atât de multe umbre de copii despărţiţi de părinţii lor, umbre care erau încă agăţate de fustele mamelor lor. Dar băiatul acesta unde dispăruse?

Alastair se ţinuse de cuvânt şi comandase copii ale articolelor din ziarele epocii, iar Louise, amica lui Bertie, care se nimerea să „pice pe la ei“ ori de câte ori intra Sadie în bucătărie, promisese că se va interesa printre bătrânii de la spital dacă exista cineva care să mai fi ştiut ceva. Sadie a aflat de la biroul de cadastru că imobilul se afla în proprietatea lui Alice Edevane, dar s-a dovedit că autoarea „din partea locului“ trăia la Londra şi nu mai călcase prin

sat de zeci de ani, contrar celor susţinute cu mândrie de localnici. Sadie găsise o adresă poştală şi îi scrisese, fiindcă nu dăduse de o adresă de e-mail. Nu primise încă răspuns la nici una din cele două scrisori pe care i le trimisese. Între timp, era nevoită să se mulţumească cu exemplarul de la bibliotecă al cărţii *Băiatul Edevane* de Arnold Pickering.

Aceasta fusese publicată în 1955 şi făcea parte dintr-o serie intitulată *Poveşti de mister din Cornwall* care cuprindea şi un volum despre spiriduşi şi despre un vestit vapor-fantomă care apărea în golf. Toate acestea nu i-au inspirat nici un fel de încredere lui Sadie şi, cu siguranţă, povestea lui Pickering trăda mai mult interes pentru intrigi decât pentru adevăr. Cartea nu formula nici o teorie concretă, preferând să se refere doar la „dispariţia misterioasă din timpul sărbătorii de la mijlocul verii“. Dar cuprindea, totuşi, ceea ce părea a fi o înşiruire plauzibilă a întâmplărilor şi trebuia să se mulţumească şi cu atât.

Sadie şi-a scos notiţele, recent strânse într-un dosar pe care scrisese *Edevane*. Începuse să-şi facă obiceiul de a le citi zilnic de la cap la coadă, aşezată acolo, pe marginea vechii fântâni. Aşa lucra ea întotdeauna, reluând fiecare detaliu al unui caz, până

când îl învăţa pe dinafară. Donald zicea că asta se cheamă mai degrabă obsesie (la o halbă de bere, el fiind mai degrabă înclinat spre reflexie), dar Sadie se gândea că ceea ce pentru unul înseamnă obsesie, pentru altul poate să fie abnegaţie şi, dacă exista o modalitate mai bună de a descoperi inadvertenţe, lipsuri şi discrepanţe în dovezi, ea mai avea până să şi-o însuşească.

Conform versiunii lui Pickering, în noaptea petrecerii Theodore Edevane fusese văzut ultima dată la ora unsprezece, când mama lui s-a dus în camera copiilor. Era ora la care ea îl verifica în fiecare noapte, înainte de a se duce ea însăşi la culcare, iar băiatul obişnuia să doarmă dus până dimineaţa. El avea un somn foarte bun, le declarase Eleanor Edevane poliţiştilor, şi rareori se trezea în timpul nopţii.

Vizita ei în camera copiilor în noaptea petrecerii a fost confirmată de una dintre servitoare, care o văzuse pe doamna Edevane ieşind din cameră şi oprindu-se să vorbească puţin cu o altă servitoare pe scări. Servitoarea a confirmat şi că era imediat după ora unsprezece, pentru că atunci ducea înapoi la bucătărie o tavă cu pahare goale de şampanie ca să fie spălate pentru ca oaspeţii să le folosească în

timpul focului de artificii de la miezul nopţii. Lacheul de serviciu de la uşa principală a spus că o văzuse pe doamna Edevane ieşind din casă imediat după ora unsprezece, după care nici un oaspete sau membru al familiei nu a mai intrat până la sfârşitul petrecerii decât ca să meargă la baie, la parter.

Doamna Edevane îşi petrecuse restul nopţii la pavilionul de bărci, unde musafirii făceau plimbări cu gondole pe râul luminat cu lampioane, iar apoi, la răsăritul soarelui, după plecarea ultimului oaspete, s-a dus la culcare, presupunând că toţi copiii ei dormeau, după cum se cuvenea. A adormit repede şi, la ora opt, a fost trezită de o servitoare care i-a spus că Theo nu era în pătuţ.

Familia a început să-l caute, dar fără prea multă zarvă şi spaimă, ca să nu alerteze oaspeţii care rămăseseră peste noapte. Una dintre fiicele familiei Edevane– Clementine, cea mai mică– obişnuia uneori să iasă pe furiş din casă dimineaţa devreme şi se ştia că, uneori, îl mai lua şi pe fratele ei mai mic cu ea, dacă acesta era treaz când trecea pe lângă camera lui. Şi au crezut că aşa se întâmplase şi de data aceasta.

Cam după ora zece, când se servea micul dejun în salon, Clementine s-a întors acasă singură. Când a

spus că nu ştie unde ar putea fi fratele ei, amintind că uşa camerei lui era închisă când trecuse ea pe acolo, la ora şase, au chemat poliţia. Băiatul a fost declarat oficial dispărut şi a început o operaţiune masivă de căutare.

Deşi Pickering părea a se mulţumi să creadă că băiatul a pierit pur şi simplu în noapte, a făcut totuşi o sumară trecere în revistă a investigaţiilor poliţiei, scoţând în evidenţă două explicaţii oficiale pentru dispariţia lui Theodore Edevane: băiatul plecase de unul singur şi se rătăcise sau fusese răpit. Ipoteza rătăcirii părea să stea în picioare când s-a descoperit că dispăruse şi jucăria lui favorită, un căţeluş, dar, pe măsură ce căutările se înteţeau fără a fi dat de vreo urmă şi luând în considerare faptul că familia era bogată, poliţia a ajuns la concluzia că cea de a doua ipoteză era mai plauzibilă. La un anumit moment, în noaptea sărbătorii de la mijlocul verii, între ora unsprezece şi ora opt de dimineaţă, cineva s-a strecurat în camera băiatului şi l-a luat.

Părea o presupunere rezonabilă şi Sadie înclina să fie de acord. A privit peste lac, spre casă, încercând să-şi închipuie că se afla acolo în noaptea petrecerii, aşa cum o descria Pickering: felinare şi torţe, gondole cu oaspeţi care râdeau, alunecând pe râul

luminat de lampioane, cu un foc uriaş în mijlocul lacului. Muzică, râs şi zgomotul a trei sute de oameni care stăteau de vorbă.

Dacă băiatul plecase de unul singur– şi Pickering cita un articol de ziar în care se spunea că Anthony Edevane ar fi declarat că fiul lui începuse recent să se dea jos din pătuţ şi că o dată sau de două ori o pornise în jos pe scări– cum se putea să nu-l fi văzut nimeni de la petrecere? Pickering făcea aluzie la câteva relatări nesigure ale unor oaspeţi care „ar fi putut“ să vadă copilul, dar nu era nimic concret. Şi, dacă băiatul de numai unsprezece luni reuşise cumva să traverseze grădina singur, cât de departe se poate presupune că ar fi ajuns? Sadie nu ştia prea multe despre copii şi rezistenţa lor, dar probabil că şi cineva care se ţinea mai bine pe picioare ar fi obosit destul de repede. Poliţia căutase pe o rază de mile întregi, în toate direcţiile, fără să descopere nimic. Şi pe deasupra era incredibil să fi trecut şaptezeci de ani fără să se ivească ceva, vreun corp, vreun os, vreo bucată de îmbrăcăminte.

Nici teoria răpirii nu era lipsită de probleme. Cum ar fi putut cineva să intre în casă, să ia copilul şi să plece fără să işte vreo suspiciune? Erau sute de oameni care se îngrămădeau în casă şi în grădină şi,

din câte îşi dădea seama Sadie, nu existau mărturii clare că cineva ar fi văzut sau auzit ceva. Și-a petrecut toată ziua de miercuri cercetând casa de jur împrejur, să vadă câte ieşiri existau şi, în afară de intrarea principală, a mai găsit alte două posibile: uşile de sticlă ale bibliotecii şi o altă uşă în spatele casei. Biblioteca ieşea cu siguranţă din discuţie pentru că în dreptul ei se afla toată lumea, în grădină, dar Sadie se întreba dacă nu ar fi fost posibil să fie uşa aceea din spate.

A încercat să se uite prin gaura cheii şi a zgâlţâit uşa zdravăn, sperând că s-ar putea deschide; căci, la urma urmei, era o diferenţă între a intra prin efracţie şi a intra pur şi simplu. În mod obişnuit, lui Sadie nu i-ar fi păsat de astfel de nuanţe şi nici nu era nimeni prin preajmă care să bage de seamă dacă spărgea o broască pentru a intra în casă, dar cu Donald atât de supărat şi cu umbra ameninţătoare a lui Ashford, care avea puterea– şi poate şi dorinţa– să o dea afară din poliţie, s-a gândit că era mai bine să fie cuminte. Una era să intre pe fereastra unui pavilion de bărci aproape gol şi alta să spargă uşa unui conac mobilat complet. Încăperea din spatele acelei uşi avea să rămână un mister până când i-a cerut lui Alastair să îi caute un plan al casei în arhiva comitatului.

—Sunt mort după hărţi şi planuri de case, i-a spus el, ascunzându-şi cu greu bucuria.

Nu i-a luat mult să găsească ce i se solicitase şi astfel, până joi, Sadie a aflat că uşa aceea era intrarea servitorilor spre bucătărie.

Din păcate, informaţia nu era de prea mare ajutor. Bucătăria trebuie să fi fost un furnicar în noaptea petrecerii. Chiar nu exista nici o posibilitate ca cineva să se fi strecurat pe acolo nevăzut, cu Theo Edevane în braţe?

Sadie şi-a aruncat din nou privirea la numele lui Alice scrijelit în locul tainic de la baza fântânii.

—Haide, Alice! a spus ea. Tu ai fost acolo. Dă-mi un indiciu!

Liniştea era copleşitoare.

De fapt, nu liniştea, căci acolo nu era linişte niciodată. Zilnic, de cum se ridica soarele pe cer, corul insectelor foind printre trestii cânta cu înfrigurare. Lipsa indiciilor era copleşitoare.

Necăjită, Sadie şi-a dat notiţele la o parte. Era bine să cauţi neconcordanţe în dovezi, dar, metoda de cercetare se bizuia– oricât ar părea de nostim– tocmai pe dovezi pe care să le iei la puricat. Dovezi palpabile: declaraţii ale martorilor, ipoteze ale poliţiei, informaţii demne de luat în seamă. Dar de

data aceasta Sadie lucra doar cu elemente dintre cele mai puţin plauzibile.

Şi-a adunat lucrurile, strecurându-şi cărţile şi dosarul în rucsac şi şi-a chemat câinii. Ei au venit cam fără voie, dar curând au luat-o după ea în timp ce îşi croia drum prin grădina din spate, îndepărtându-se de casă. Din câte cercetase ea la începutul săptămânii, descoperise, pe o latură a domeniului, un pârâu care ducea până în sat.

În câteva zile, cu voia cerului, trebuia să aibă şi dovezi mai concrete. Unul dintre lucrurile cele mai folositoare din cartea lui Pickering a fost numele detectivilor, iar cel mai tânăr dintre ei era încă în viaţă şi locuia în zonă. După câte spunea Pickering, acesta fusese primul caz al lui Clive Robinson după ce intrase în poliţia locală. Avea şaptesprezece ani pe atunci şi era ajutorul detectivului Hargreaves, inspectorul local de poliţie.

Nu-i fusese greu să afle adresa lui Clive Robinson, căci avea prieteni la poliţia rutieră. Sau un prieten, cel puţin. Un tip desul de blajin cu care se îmbrăţişase într-o seară, cu câţiva ani în urmă, ameţiţi fiind amândoi după o petrecere de-a poliţiştilor. Nici unul nu a mai pomenit acest amănunt de-atunci, dar el era întotdeauna gata să

îndeplinească cu promptitudine orice solicitare. Ea şi-a notat adresa lui Robinson şi, miercuri după-masă, s-a dus cu maşina până în apropiere, la Polperro. Nu a răspuns nimeni când a bătut la uşă, dar vecina de alături a fost foarte amabilă. Clive era în vacanţă cu fiica şi cu ginerele lui, dar avea să se întoarcă a doua zi. Ştia asta, a completat ea, pentru că îi dădea ajutor, ca o bună vecină, adunându-i corespondenţa şi udându-i florile până se întorcea. Sadie i-a scris un bilet rugându-l să se întâlnească şi i-a dat drumul în cutia poştală. I-a mulţumit femeii şi a remarcat cât de frumoase sunt plantele. Lui Sadie îi erau tare dragi vecinii ăştia care, ca Doris, erau atât de dornici să fie de folos.

Câinii au luat-o la fugă înaintea ei şi au traversat pârâul în locul cel mai îngust, dar Sadie a rămas pe loc. Văzuse ceva la mal şi s-a aplecat să scoată lucrul acela din nămol, răsucindu-l între degete. Era o piatră netedă, plată ca o monedă, tocmai bună de aruncat în apă. Bertie o învăţase cum să le descopere, demult, când se dusese să locuiască cu bunicii la Londra şi mergeau toţi trei la plimbare în jurul lacului din Victoria Park. A azvârlit-o cu o mişcare amplă a braţului şi a fost mulţumită când a văzut cum plonjează săltând pe suprafaţa apei.

A mai scotocit printre trestii şi tocmai găsise încă o piatră când i-a atras privirea o scânteie de lumină şi o mişcare pe malul celălalt al pârâului. Şi-a dat seama pe dată ce era. Şi-a strâns buzele şi a clipit tare, de mai multe ori. Şi aşa cum se aştepta, când a deschis ochii din nou, copilul luminat din spate, cu mâinile ridicate ca şi când ar fi cerut ajutor, dispăruse. A aruncat piatra, urmărind-o încruntată cum se ducea după cealaltă. Când, în cele din urmă, s-a scufundat, fără să lase vreo dâră, a traversat şi ea pârâul, străduindu-se să nu se uite înapoi.

Note

1. În original, *Midsummer*– sărbătoare de origine celtică legată de cultul solar, care se ţinea pentru a marca solstiţiul de vară; în perioada creştină aceasta s-a suprapus peste cea a Sf. Ioan Botezătorul. În tradiţia englezească au loc petreceri cu dans, picnicuri şi se aprind mari focuri în aer liber în-cepând din ajunul zilei de 24 iunie.

2. Covor de lână, ţesut manual de către nomazii din tribul Baluch, care trăiesc într-o zonă situată între Iran, Pakistan şi Afganistan.

3. În original, *Strawberry Thief*– unul dintre cele mai cunoscute motive de design textil aparţinând lui

William Morris (1834– 1896), pictor, arhi-tect, scriitor, traducător şi filozof socialist asociat cu Frăţia Prerafaelită şi cu Miş-carea Arts & Crafts. (*N. red*.)

4. Ronald Arbuthnott Knox (1888–1957), preot, teolog, autor de lite-ratură poliţistă, teoretician al genului.

5. Vulpea şi ogarii.

6. În original, *charades*– joc în care participanţii se împart în două grupe şi se mimează, pe rând, cuvinte sau expresii care au fost scrise în prea-labil pe bileţele ce sunt trase la sorţi. Câştigă echipa care ghiceşte cele mai multe interpretări.

7. Limbă de origine celtică vorbită în regiunea şi peninsula Cornwall, în sud-vestul Marii Britanii.

8. În original, *Peter Rabbit*– personaj din povestirile pentru copii scrise de autoarea britanică Beatrix Potter (1866– 1943).

9. În Marea Britanie casele poartă, uneori, un nume– aici, „căsuţa cu vedere la mare“.

10. Organizaţie caritabilă britanică, ce operează, printre altele, magazine second-hand pentru strângerea de fonduri.

11. În original, *Victoria Cross*– cel mai important ordin militar britanic, instituit în 1856 de către regina Victoria.
12. Unul dintre cele mai vechi şi mai cunoscute sisteme de organizare şi clasificare a publicaţiilor, purtând numele creatorului său, Melvil Dewey (1851– 1931).
13. Buletin profesional al asociaţiei de profil din Marea Britanie.
14. Bătălia de la Agincourt, din timpul Războiului de o sută de ani, în care Henric al V-lea a învins armata franceză, a avut loc la 25 octombrie 1415.
15. Povestire de Edgar Allan Poe (1809– 1849).
16. Dulăul şi fluierul.
17. În parcul Hampstead Heat există un faimos centru de înot cu bazine în aer liber, singurul din Marea Britanie deschis tot timpul anului. (*N. red*.)
18. *Va veni şi ziua morţii*; din *Richard al III-lea* de William Shakespeare.
19. Elinor Glyn (1864– 1943), autoare britanică de romane şi scenarii de film; unele dintre cărţile ei au fost considerate scandaloase, mai cu seamă înaintea Primului Război Mondial.

20. În original, *Court Circular*– raport zilnic despre activităţile familiei regale britanice, publicat în presă.

21. Fapt împlinit (în fr., în orig.).

22. În original, *Festival of the Empire*– expoziţie cu produse din toate ţările Imperiului Britanic, organizată în 1911 la Crystal Palace pentru a săr-bători încoronarea regelui George al V-lea. Au avut loc parade fastuoase şi tot atunci s-au ţinut primele întreceri sportive între echipe ale ţărilor imperiului.

23. Frank William Thomas Charles Lascelles (1875–1934) a conceput şi organizat paradele cu caracter istoric ale festivalului din 1911.

24. Pavilionul expoziţiilor mondiale, clădire de fier şi sticlă, cea mai mare din lume la momentul construirii sale, proiectată de Sir Joseph Paxton (1803–1865). A fost mistuită de flăcări în 1936.

25. Referire la monumentul reginei Victoria inaugurat la 16 mai 1911.

26. Referire la domiciliul imaginar din Baker Street nr. 221B al faimosu-lui detectiv.

27. Enid Blyton (1897– 1968), faimoasă scriitoare britanică pentru copii, autoare a unor cărţi devenite clasice.

10
Cornwall, 1914

—Trebuie să găseşti una plată de tot, i-a spus Anthony, căutând prin apa mică de la malul pârâului. Uite ca frumuseţea asta de-aici.

Ţinea pietricica ovală între degete, admirând-o şi răsucind-o pe toate feţele. Soarele sclipea în spatele lui în timp ce o punea în palma nerăbdătoare a micuţei Deborah.

Ea a privit-o uimită, cu părul moale căzut pe frunte, mângâindu-i ochii mari, albaştri. A clipit şi a pufnit veselă, atât de bucuroasă că nu s-a putut abţine să nu tropăie în semn de fericire deplină. Şi cum era de aşteptat, piatra i-a alunecat din mână căzând în apă cu zgomot.

Guriţa lui Deborah s-a rotunjit a mirare şi, după ce şi-a studiat o clipă palma goală, a îndreptat supărată un deget grăsuliu spre locul unde se făcuse nevăzută.

Anthony a râs, răvăşindu-i părul moale.

—Nu-i nimic, păpuşa mea. Mai găsim noi şi altele.

Aşezată pe buşteanul căzut de sub salcie, Eleanor a zâmbit. Momentul acesta, aici, însemna totul pentru ea. Această zi de toamnă târzie, mireasma mării din

depărtare, cei pe care îi iubea cel mai mult pe lume adunaţi la un loc. În zile ca aceasta, i se părea că soarele fusese vrăjit ca să nu mai fie niciodată iarnă şi aproape se convinsese că îşi închipuise toată grozăvia … Dar apoi se desprindea de acest moment perfect şi se lăsa din nou cuprinsă de panică, o spaimă ca o gheară îi răscolea stomacul, căci fiecare zi trecea mai iute decât cealaltă şi, indiferent cu câtă îndărătnicie se străduia să ţină timpul în loc, el îi scapă printre degete, ca apa, ca acele pietricele plate ce-i alunecau lui Deborah din mână.

Probabil că a oftat sau s-a încruntat ori tulburarea ei interioară a găsit o cale de-a se arăta, pentru că Howard, care stătea lângă ea, s-a aplecat şi a îmboldit-o uşor cu umărul.

—Haide, că nu o să dureze prea mult, i-a spus el. Nici nu o să-ţi dai seama când o să se întoarcă.

—Pe la Crăciun, se spune.

—În mai puţin de patru luni.

—Aproape trei.

I-a luat mâna şi i-a strâns-o, iar Eleanor a simţit fiorul unei presimţiri. Şi-a spus că e o prostie şi s-a concentrat, în schimb, asupra libelulei care plutea pe deasupra trestiilor poleite de soare. Libelulele nu îşi închipuie că pot ghici viitorul; ele doar zboară de

colo-colo, bucurându-se de soarele ce le încălzeşte aripile.

—Mai ai vreo veste de la Catherine a ta?

—Da, mi-a scris ca să-mi spună că s-a logodit cu un văr cu părul roşu din nord.

—Nu mai spune?!?

—Am crezut că dacă mă înrolez o să o impresionez, dar din păcate…

—Atâta minte a avut! Nu te merită.

—Nu… mai degrabă am sperat că eu aş putea să o merit… a spus el pe un ton glumeţ, dar Eleanor ştia că se preface.

Se îndrăgostise serios de Catherine, după câte îi spusese Anthony, era cât pe ce să o ceară în căsătorie.

—Are balta peşte, a spus ea, făcându-i cu ochiul pentru că îşi dădea seama cât de superficial suna.

—Da, numai că ea e un peşte foarte frumos. Şi poate că dacă mă întorc de la război cu o rană mică, dar impresionantă…

—Cum ar fi un şchiopătat?

—Mă gândeam, mai degrabă, la ceva de genul unui bandaj pe un ochi. Ceva care să-mi dea un aer de pungaş.

—Tu eşti prea drăguţ ca să fii pungaş.

—Ştiam eu că aşa o să spui! Dar războiul o să mă călească, nu-i aşa?

—Nu prea mult, sper.

Mai încolo, la pârâu, micuţa Deborah râdea încântată în timp ce Anthony îi înmuia degetele de la picioare în apa rece. Soarele coborâse puţin şi amândoi erau scăldaţi în lumină. Râsul fetiţei era molipsitor şi Eleanor şi Howard au zâmbit şi ei.

—Ce norocos e, a spus Howard serios. Până acum nu l-am invidiat pe Anthony– deşi Dumnezeu mi-e martor că am avut destule motive–, dar acum chiar că-l invidiez. Să fie tată!

—Îţi va veni şi ţie rândul.

—Crezi tu?

—Ştiu eu bine.

—Da, poate că ai dreptate. Există cineva care să îmi reziste? a spus el, bombându-şi pieptul, dar încruntându-se apoi. În afară de Catherine, desigur.

Micuţa Deborah a pornit-o clătinându-se spre ei, era mică de statură abia începuse să meargă. A întins mâna şi le-a oferit piatra, cu solemnitatea unui gest regal.

—Ce frumoasă e, scumpo! a exclamat Eleanor, apucând piatra cu degetele. Era caldă şi netedă şi a mângâiat-o cu degetul mare.

—Ta, a spus Deborah plină de importanţă. Ta-ta…

—Da, Ta-ta.

—Haide, micuţă D., a spus Howard, ridicând-o pe umeri. Haide să vedem ce fac raţele alea lacome acolo, pe lac!

Eleanor i-a privit îndepărtându-se. Fetiţa gângurea şi râdea, bucurându-se în timp ce unchiul Howard se apleca şi sălta, croindu-şi drum printre copaci. Era un om atât de bun, atât de generos, şi totuşi era în el ceva care îl împingea spre solitudine. Până şi simţul umorului, obiceiul lui de a face lumea să râdă, părea să îl izoleze şi mai mult.

—Asta pentru că e singur, îi explicase Anthony atunci când Eleanor îi spusese acest gând. Nu ne are decât pe noi, aşa a fost toată viaţa. Nu a avut fraţi şi nici surori, iar tatălui lui nici că-i pasă de el.

Eleanor avea senzaţia că tocmai de aceea îl plăcea, pentru că se asemănau atât de mult, doar că ea avusese norocul să-şi găsească sufletul pereche pe o stradă foarte aglomerată din Londra, în timp ce Howard tot mai căuta.

—O să fac din ea o mare campioană la aruncat pietre, a spus Anthony apropiindu-se.

Eleanor şi-a gonit gândurile şi a zâmbit. Anthony avea mânecile cămăşii suflecate şi, pentru a mia

oară, ea s-a gândit ce braţe minunate avea, ce mâini splendide. Nu cu mult diferite de ale ei, dar capabile să pună la loc mădularele rupte ale oamenilor. Sau cel puţin aşa asta avea să facă la terminarea pregătirii medicale, de îndată ce avea să se termine războiul.

—Nici nu mă aştept la altceva, i-a răspuns ea. Doar că mi-e teamă că trebuia să începi să o antrenezi mai demult. Are deja unsprezece luni!

—Învaţă repede.

—Şi e clar că are talent!

—Seamănă cu mama ei!

Anthony s-a aplecat să o sărute, apucându-i faţa cu ambele mâini, şi Eleanor i-a sorbit mirosul, prezenţa şi căldura, încercând să-şi întipărească clipa în minte.

S-a aşezat pe buştean, lângă ea, şi a oftat mulţumit. Cât de mult şi-ar fi dorit Eleanor să fie ca el: sigur, încrezător, liniştit. În schimb, ea se frământa tot timpul. Cum avea să se descurce după plecarea lui? Cum să-i explice micuţei D.? Fetiţa îşi adora tatăl, căutându-l în fiecare dimineaţă, chipul luminându-i-se de un zâmbet plin de încântare ori de câte ori vedea că, da, bucurie mare, el era acolo. Eleanor nu putea să-şi închipuie cum avea să fie prima dată

când fetiţa avea să îşi caute în zadar tatăl, în aşteptarea clipei de încântare. Şi mai rău… în prima zi când nu avea să îl mai caute.

—Am să-ţi dau ceva.

Eleanor a clipit. Spaimele ei erau asemenea muştelor la picnic, le alungai şi ele veneau şi mai multe.

—Nu mai spune?

El a scotocit în coşul pe care-l aduseseră de acasă şi i-a întins un pachet mic, plat.

—Ce e acolo?

—Deschide-l şi ai să vezi.

—E o carte!

—Nu e. Şi nici nu se cade să ghiceşti aşa, dintr-odată.

—De ce nu?

—Pentru că-ntr-o bună zi ai să nimereşti şi ai să strici toată surpriza.

—Dar eu nu ghicesc niciodată.

—Asta e bine.

—Mulţumesc.

—Deşi prima dată e mai greu.

—Atunci am să deschid pachetul.

—Atunci deschide-l.

A rupt hârtia de împachetat şi i s-a oprit răsuflarea. Înăuntru era cea mai frumoasă hârtie de scris pe care o văzuse vreodată. Eleanor a mângâiat cu vârful degetelor foile netede, mătăsoase, urmărind conturul frunzelor verzi de viţă, elegant zugrăvite, care se împleteau în chenarul de pe margine.

—Asta ca să ai pe ce să-mi scrii.

—Ştiu la ce foloseşte.

—Nu vreau să pierd nimic din ce se întâmplă cât sunt plecat.

Cuvântul „plecat" i-a readus în minte ceea ce urma să se întâmple. Se străduise atât de mult să îşi stăpânească îngrijorarea! El era atât de puternic şi de sigur pe sine, că voia şi ea să fie la fel, ca să nu-l dezamăgească, dar uneori teama ameninţa să o copleşească.

—Nu-ţi place?

—E minunată.

—Atunci…?

—O, Anthony, a început ea, rostind cuvintele ce-i veneau ca un şuvoi, ştiu că nu e foarte curajos din partea mea, şi că toţi ar trebui să fim foarte tari în astfel de momente, dar…

—Nu cred că pot asculta asta, a spus el, apăsându-i un deget pe buze.

—Ştiu, dar poţi şi trebuie să auzi. Tu eşti mai puternic decât oricine altcineva.

El a sărutat-o, iar ea s-a cufundat în îmbrăţişarea lui. Anthony s-a gândit că era puternică. Trebuia să fie. Poate că are să se adune de dragul lui Deborah ? Şi-a scuturat propriile emoţii şi s-a lăsat învăluit de satisfacţia deplină a acestui moment perfect. Pârâul susura în drumul său către mare, aşa cum făcuse întotdeauna, iar ea şi-a rezemat capul pe pieptul lui cald, ascultându-i bătăile regulate ale inimii.

—Să te întorci acasă, la mine!

—Nimic nu mă va împiedica.

—Promiţi?

—Promit!

11
Cornwall, 2003

Sadie s-a dus acasă, trecând întâi pe la bibliotecă. Câinii ştiau deja ce o să urmeze, s-au agitat o vreme, apoi s-au liniştit, aşezându-se la colţul clădirii lângă vasul de inox cu apă de băut, pe care Alastair începuse să-l lase acolo pentru ei.

Înăuntru era destul de întuneric, dar după ce-a clipit puţin, Sadie l-a zărit pe bibliotecar după un

teanc de cărţi, în secţiunea cărţilor tipărite în format mare.

—Am ceva pentru tine, i-a zâmbit el, scoţând un plic format A4 din birou.

—Să fie ce cred eu?

—Ziarul *Polperro Post* din ziua de după dispariţie.

Sadie a fluierat uşor, încântată.

—Şi asta nu e tot, a urmat el, întinzându-i un teanc gros de hârtii legate, cu numele ei scris pe o hârtie prinsă cu o bandă elastică. Uite *şi Escapade imaginare: mame, monştri şi metafizică în literatura pentru copii*, o teză de doctorat care are un capitol şi despre Daffyd Llewellyn şi *Pragul vrăjit al lui Eleanor*.

Sadie a ridicat din sprâncene.

—Şi în cele din urmă, dar nu în ultimul rând…

—Mai ai şi altceva?

—Scopul nostru e să ne satisfacem utilizatorii. O altă hartă a proprietăţii, care include şi planul casei. Destul de neobişnuită, mare noroc! Provine dintr-un lot de documente care au fost descoperite acum câţiva ani. Fuseseră puse într-un cufăr– Dumnezeu ştie cine le-o fi lăsat acolo– şi au fost descoperite când s-au făcut renovările pentru sosirea noului mileniu. Originalele erau foarte deteriorate din

pricina umezelii, dar au fost trimise la restaurare. De-abia s-au întors luna trecută de la arhivele comitatului.

Sadie încuviinţa nerăbdătoare din cap, sperând să-l facă să termine mai repede. I-a trebuit multă stăpânire de sine ca să nu rupă pe loc plicul şi să-i parcurgă conţinutul dintr-o privire, dar trebuia întâi să asculte povestea entuziasmată a lui Alastair despre cercetări, aşa era înţelegerea! Nu avea importanţă că ea făcuse deja un plan foarte amănunţit al casei şi al domeniului. Alastair sporovăia mai departe şi ea asculta, până când, în cele din urmă, a tras aer în piept şi a bâiguit nişte mulţumiri şi ceva despre câinii care trebuiau să ajungă acasă.

Pe când ieşea înapoi în soarele strălucitor, cu pachetele în mână, se afla într-o stare de ciudată fericire. Nu ar fi putut să-şi închipuie nici într-o mie de ani că cineva ar putea avea o astfel de satisfacţie în urma unei vizite la bibliotecă, oricum nu cineva ca ea.

La câţiva paşi mai încolo, se afla un mic hotel zugrăvit în alb, cu ghivece pline de flori la ferestrele ce dădeau spre mare şi cu o bancă plasată la intrare. Sadie s-a aşezat chiar lângă un afiş pe care scria

STRICT PENTRU FOLOSUL OASPEŢILOR, a rupt nerăbdătoare plicul şi a început să citească grăbită.

S-a dezumflat când şi-a dat seama că nu aducea nimic nou. Era clar că de acolo se inspirase şi Pickering. Dar cuprindea totuşi două fotografii pe care nu le mai văzuse până atunci: una cu o doamnă elegantă şi zâmbitoare care stătea sub un copac împreună cu trei fetiţe îmbrăcate în rochii albe de vară şi cu un exemplar al cărţii *Pragul vrăjit al lui Eleanor* în poală, iar cealaltă cu aceeaşi doamnă, dar de data aceasta chipul ei era trist şi tras, cu un domn arătos care o cuprindea cu un braţ, în timp ce cu celălalt braţ o susţinea de talie. Sadie şi-a dat seama că încăperea era biblioteca de la Loeanneth. Era neschimbată, până şi desenul înrămat de pe măsuţa de lângă uşile de sticlă era acolo. „Părinţi îndureraţi“ era titlul articolului, care continua: „Domnul şi doamna Anthony Edevane roagă pe oricine deţine informaţii despre fiul lor, Theodore, să depună mărturie“.

Pe chipul femeii aceleia se citea o durere profundă, pe care Sadie o cunoştea bine. Era o femeie care pierduse o parte din ea însăşi. Deşi scrisoarea de pe hârtia cu chenarul de frunze de viţă fusese scrisă în

timp ce era însărcinată cu un alt copil, dorul şi iubirea exprimate acolo pentru copilul nenăscut dovedeau clar că Eleanor era genul de femeie pentru care maternitatea era o binecuvântare, iar copiii o bucurie. Deceniile care se scurseseră de atunci confereau acelei fotografii un plus de semnificaţie. Fusese făcută atunci când groaza dispariţiei era puternică şi recentă, când Eleanor mai credea că fiul ei avea să fie găsit şi că golul dureros produs de absenţa lui era doar temporar. Văzând din viitor acel moment încremenit pe hârtie, Sadie ştia că nu avea să fie aşa. Acea pierdere avea să rămână veşnic în sufletul lui Eleanor şi, pe lângă pierderea propriu-zisă, avea să fie chinuită şi de nesiguranţă. Să nu ştie dacă pruncul era mort sau viu, dacă era ocrotit sau suferea, dacă plângea şi el după ea în nopţile lungi.

A dat ziarul la o parte şi a rămas cu ochii în jos, pe pietrele aleii ce ducea spre luciul apei. Fiica lui Maggie Bailey plânsese după mama ei. Când Sadie şi Donald o găsiseră pe Caitlyn singură în apartamentul din Holborn, chipul fetiţei păstra urmele şirurilor de lacrimi uscate. Amândoi călcaseră peste maldărul de corespondenţă şi reclame din spatele uşii şi îi izbise o duhoare atât de cumplită, că până şi durului Donald i se făcuse

greaţă. Pe lada plină de gunoi din bucătărie bâzâia un roi de muşte.

N-avea să uite niciodată cum a dat cu ochii de micuţa Bailey– se afla deja pe la jumătatea coridorului când i-a apărut în faţă ca o nălucă fetiţa cu ochi mari, îmbrăcată în pijamaua ei cu Dora[28]. Nu se aşteptaseră să dea de un copil. Vecina care făcuse reclamaţia se plânsese de mirosul urât. Când o întrebaseră cine locuia acolo, le spusese că o femeie retrasă, că se auzea muzica tare, din când în când, că mai venea maică-sa în vizită uneori. Dar nu pomenise de nici un copil. După aceea, când Sadie a întrebat-o de ce, ea a ridicat din umeri, dând răspunsul cunoscut de-acum: „Păi, nu m-aţi întrebat“.

S-a prăbuşit cerul pe ei când au descoperit-o. Doamne, Isuse Cristoase, un copil singur, o săptămână întreagă, încuiat într-un apartament? Donald raportase la secţie, în timp ce Sadie, aşezată pe podea cu Caitlyn– aşa aflaseră că o cheamă– o îmbia să se joace cu un autobuz de jucărie, căznindu-se să-şi amintească versurile vreunui cântec pentru copii şi încercând să îşi dea seama cum avea să se schimbe cursul anchetei. Fiindcă avea să se schimbe, cu siguranţă. În cazul copiilor lăsaţi singuri, se

mobilizau toate serviciile, poliţia, criminalistica şi protecţia copilului, care au venit toate grămadă, roind prin micul apartament, măsurând, răscolind şi luând amprente. La un moment dat, când s-a înserat, fetiţa a fost luată de acolo.

Sadie nu plângea niciodată din pricina problemelor de serviciu, în ciuda grozăviilor pe care le vedea, dar în noaptea aceea a alergat mult, străbătând cu paşi apăsaţi trotuarele din Islington, prin Highgate, traversând parcul întunecos, tot mutând de colo-colo piesele puzzle-ului, până s-au învălmăşit într-o ceaţă plină de mânie. Sadie era obişnuită să nu se agaţe de partea emoţională, umană a anchetării delictelor. Meseria ei era să dezlege puzzle-uri; oamenii implicaţi erau importanţi doar în măsura în care trăsăturile lor puteau fi folositoare acestui scop, fiind hotărâtoare în motivaţie, confirmând sau infirmând alibiuri. Dar fetiţa aceea cu pijamaua ei mototolită, cu părul vâlvoi, ca un cuib de pasăre, şi ochii aceia atât de îngroziţi în timp ce o striga pe mama ei, nu-i dispărea dinaintea ochilor.

Ce blestemăţie, tot nu scăpa de ea! Sadie a scuturat din cap, ca să-şi şteargă imaginea din minte, furioasă pe ea însăşi că-şi lăsase gândurile să-i rătăcească din nou la nenorocitul acela de apartament. Cazul a fost

închis. În schimb, şi-a concentrat atenţia asupra portului, a bărcilor care se întorceau de la pescuit, cu pescăruşii ce le dădeau târcoale, avântându-se în apă şi ridicându-se rapid la loc.

De vină erau, de bună seamă, asemănările dintre cazuri: mame şi copiii lor, pierderea unora de ceilalţi. Fotografia lui Eleanor Edevane, chipul ei răvăşit de nenorocire, de teamă atunci când a fost despărţită de fiul său, o loveau în punctul ei cel mai sensibil. Îi arătau aceeaşi slăbiciune care îngăduise cazului Bailey să i se strecoare în suflet, ţinând-o trează nopţile, convinsă că Maggie Bailey nu ar fi putut să facă aşa ceva, să plece pur şi simplu, lăsând singur un copil de doi ani, încuiat într-un apartament, fără nici o garanţie că avea să fie descoperit la timp.

—N-aş vrea să te dezamăgesc, Sparrow, îi spusese Donald, dar asta se-ntâmplă mai des decât ai crede, nu oricine poate să fie mamă.

Sadie nu l-a contrazis. Ştia că are dreptate, ea ştia asta cel mai bine. Doar că felul în care Maggie părea că-şi părăsise fiica, neglijenţa ei, nu o convingeau.

—Poate că Maggie nu o fi fost o mamă grozavă, dar nu şi-ar fi pus în pericol copilul. Ar fi chemat pe cineva, ar fi aranjat ea ceva!

Sadie avusese dreptate, într-un fel. S-a dovedit că Maggie *chiar* aranjase ceva. Ea dispăruse din viaţa lui Caitlyn într-o joi, chiar ziua când tatăl fetiţei venea să o ia la el pentru sfârşitul de săptămână, aşa cum prevedea custodia. Doar că în săptămâna aceea el plecase din oraş la pescuit, în Lyme Regis.

—I-am spus că plec, a declarat el în camera de interogatoriu, ţinând în mână un pahar de plastic. Chiar am pus-o să scrie pe un bilet ca să nu uite. Eu rareori plec undeva, dar fratele meu mi-a făcut cadou o excursie de ziua mea. Şi-a scris asta pe hârtie!

Omul era copleşit şi, în timp ce vorbea, rupea, fără voie, bucăţele de polistiren din pahar.

—Dac-aş fi ştiut! Dacă mi-ar fi spus! Când mă gândesc la ce s-ar fi putut întâmpla…

Informaţiile lui alcătuiau o imagine a lui Maggie foarte diferită de cea pe care i-o făcuse mama ei, Nancy Bailey. Nici nu era de mirare. Ţinea de instinctul matern, a presupus Sadie, să-i facă copilului său portretul cel mai bun cu putinţă. Totuşi, în cazul acesta, a fost extrem de dăunător. Ce păcat că Sadie nu l-a întâlnit mai întâi pe tată, pe Steve, înainte de a-şi însuşi pe de-a-ntregul versiunea lui Nancy.

—Ştii care-i problema? o întrebase Donald, când cazul se încheiase de mult. Tu te-ai împrietenit prea tare cu bunica. Greşeală de ageamiu!

Dintre toate comentariile lui, acesta a fost cel mai usturător. Pierderea obiectivităţii, pătrunderea emoţiei pe teritoriul judecăţii raţionale – erau cele mai aspre critici pentru un detectiv.

Mai ales un detectiv pentru care această acuzaţie este dreaptă. „Nici să nu-ţi treacă prin cap să iei legătura cu bunica!" Donald avusese dreptate. Lui Sadie *chiar* îi plăcuse bunica, mai ales că îi spusese exact ceea ce voise să audă. Că Maggie era o mamă responsabilă, grijulie care mai degrabă ar fi murit decât să-şi lase copilul nesupravegheat, că poliţia se înşela, că ar trebui să caute dovezi că s-a greşit.

—Dar ce rost ar avea să mintă? îl întrebase ea pe Donald, ce ar avea de câştigat?

El doar a dat din cap şi i-a zâmbit înțelegător.

—E fata ei, gâsculiţo! Ce-ai vrea să spună?

Lui Sadie i s-a pus în vedere să nu se mai apropie de Caitlyn după ce Steve a depus plângerea, dar o mai văzuse încă o dată, imediat după închiderea oficială a cazului. Caitlyn mergea de mână cu tatăl ei şi cu soţia acestuia, Gemma, în timp ce ieşeau de la secţia de poliţie, un cuplu cumsecade, tunşi şi

îmbrăcaţi frumos. Caitlyn avea părul pieptănat şi împletit în codiţe şi în timp ce Sadie îi privea, Gemma s-a oprit să asculte ce spunea fetiţa, după care a ridicat-o în braţe, făcând-o să râdă.

Era doar o privire furişă, de departe, dar era de ajuns ca să îşi dea seama că totul se sfârşise cu bine. Cealaltă femeie, cu rochia ei de mătase şi chipul blând, cu gesturi drăgăstoase era chiar ce îi trebuia lui Caitlyn. Numai privind-o, Sadie îşi dădea seama că Gemma era genul de persoană care ştia întotdeauna ce să spună şi ce să facă, care avea să ştie cu siguranţă cine era Dora şi avea să-şi amintească imediat versurile tuturor cântecelor care alină şi adorm copiii. Evident că şi Donald gândea la fel.

—Cel mai bun lucru pe care l-a putut face maică-sa! I-a spus el mai apoi, la cârciuma The Fox and Hounds. Până şi un orb poate să-şi dea seama că fetiţei îi este mult mai bine cu taică-său şi cu nevasta aia a lui.

Şi copiii meritau, nu-i aşa, să aibă cele mai bune condiţii şi să le fie bine? Că existau, din păcate, destule piedici pe lume de care să se poticnească!

Lui Sadie i-a zburat gândul la scrisoarea pe care o aruncase în cutia poştală. Probabil că ajunsese la fată

de-acum. Ce bine că-şi trecuse adresa clar şi complet pe spatele plicului. Fără îndoială că aşa învăţase la şcolile acelea cu pretenţii la care mersese. Charlotte Sutherland. Era un nume frumos, s-a gândit Sadie, nu cel pe care i-l dăduse ea, dar oricum un nume frumos. Suna bine, a persoană educată, de succes. Numele cuiva căruia îi plăceau jocul de hockey şi caii şi nu-şi muşca limba de teamă să nu spună vreo prostie. Pe toate acestea şi le dorise atunci când o pusese pe fetiţă în braţele asistentei medicale, privind cu ochii împăienjeniţi cum era purtată spre un viitor mai bun.

Din spate s-a auzit un zgomot care a făcut-o să tresară. Cineva se chinuia să deschidă o fereastră-ghilotină înţepenită, care se ridica cu greu. Perdeaua de dantelă a fost dată într-o parte şi s-a ivit o femeie cu o stropitoare verde de plastic, care, cu un aer evident de proprietăreasă, arunca priviri supărate spre bancă (STRICT PENTRU FOLOSUL OASPEŢILOR), şi mai ales spre Sadie.

Câinii îşi terminaseră cercetările şi stăteau acum tolăniţi, cu urechile ciulite, aşteptând ca Sadie să le dea semnalul de plecare. În timp ce Sadie se ridica, patroana hotelului turna apă în ghiveciul cu flori atârnat chiar deasupra capului ei. Ash şi Ramsay au

pornit-o înainte spre casa lui Bertie, iar Sadie a luat-o după ei, încercând să nu bage în seamă umbra luminată din spate a copilului care se ţinea după ea.

—Tot n-ai rezolvat-o? i-a strigat Bertie, de îndată ce a intrat cu câinii în casă.

L-a găsit în grădina din spatele bucătăriei, cu foarfeca în mână şi o grămadă mică de buruieni şi rămurele tăiate căzute pe cărămizile de lângă el.

—E aproape gata! i-a răspuns ea, punându-şi rucsacul pe măsuţa de piatră. Mai am doar câteva mici amănunte: cine, cum şi de ce.

—Mici, într-adevăr!

Sadie s-a proptit de zidul de bolovani care ţinea grădina să nu alunece pe povârnişul dealului către mare. A inspirat adânc şi a dat încet drumul aerului; nu puteai face altceva când dădeai cu ochii de o astfel de privelişte. Unduirea ierbii argintii, nisipul alb, adunat într-un golfuleţ între două promontorii, marea nesfârşită aşternând toate nuanţele, de la azuriu la siniliu. Ca într-o carte poştală perfectă. Dintr-acelea pe care turiştii bronzaţi le trimiteau acasă, să-şi facă prietenii şi rudele invidioşi. Se întreba dacă nu s-ar fi cuvenit să cumpere şi ea o carte poştală pentru Donald.

—Parcă şi simţi mirosul fluxului, nu-i aşa?

—Şi eu care dădeam vina pe câini!

Bertie a râs, tăind cu precizie o rămurică a unui tufiş înflorit.

Sadie s-a aşezat pe scaunul de lângă el, sprijinindu-şi tălpile de marginea stropitorii metalice. Bunicul se pricepea, fără îndoială, la grădinărit. În afară de micul pătrat pietruit din mijlocul grădinii, restul locului era năpădit de flori şi tufişuri care se învălmăşeau laolaltă asemenea spumei pe valurile mării.

În dezordinea aceea studiată, i-a atras atenţia un pâlc de floricele albastre cu o stea galbenă în mijloc.

—Astea-s nu-mă-uita din Insula Chatham, a exclamat ea, amintindu-şi brusc de grădina pe care el şi Ruth o făcuseră în spatele casei lor din Londra. Întotdeauna mi-au plăcut.

Pe vremea aceea le ţineau în ghivece de teracotă, agăţate de pereţii de cărămidă; era uimitor ce reuşiseră să facă pe nouă metri pătraţi şi o singură oră de soare pe zi. Obişnuia să stea acolo cu el şi cu Ruth serile, după ce închideau magazinul, nu de la început, dar mai târziu, după ce stătuse deja la ei vreo câteva luni şi se apropia termenul. Cu cana de ceai Earl Grey fierbinte în mână, cu privirea ei

blândă, cu bunătatea ei nesfârşită: „Oricum hotărăşti tu, Sadie, scumpo, noi te susţinem!“

Sadie a rămas surprinsă de durerea încă vie. Uimitor cum putea să o năpădească chiar şi acum, după un an. Cât de mult îi lipsea bunica, ce nu ar fi dat să fie aici, acum, caldă şi atât de cunoscută, aparent nemuritoare. Dar nu, nu aici. Să o aibă din nou pe Ruth, dar fără ca Bertie să fi fost nevoit să plece din casa lor de la Londra. I se părea că toate hotărârile importante fuseseră luate în grădina aceea micuţă, înconjurată de ziduri, cu ghivece atârnate, atât de diferită de locul acesta deschis, inundat de soare. A simţit cum adânc în suflet i se înfiripă o mică iritare faţă de schimbare, o toană copilărească pe care a înghiţit-o ca pe o pilulă amară.

—Trebuie să fie frumos să ai o grădină mai mare, a spus ea cu o veselie prefăcută.

Bertie a încuviinţat, zâmbind, şi a arătat apoi spre un dosar ponosit pus sub două ceşti de ceai folosite, care aveau pe fund ceva ce semăna cu nişte resturi de noroi şi iarbă.

—Tocmai a plecat Louise, ţi-a adus alea… nu ştiu dacă o să-ţi fie de folos, dar a crezut că te-ar interesa să le vezi, oricum.

Louise! Sadie s-a zbârlit, dar şi-a amintit iute că femeia era o persoană foarte cumsecade care tocmai îi făcuse un serviciu. Şi-a aruncat privirea peste hârtii, păreau un fel de ziar, făcut de un amator, fiecare pe câte o pagină cu titlul *Loeanneth Gazette*, cu litere ce imitau scrierea veche şi având pe frontispiciu o schiţă în creion şi cerneală a casei şi lacului. Paginile erau pătate şi decolorate, cu câteva molii care se străduiau să-şi capete libertatea pe măsură ce le deschidea. Hârtia mirosea a mucegai şi murdărie, titlurile, totuşi, musteau încă de viaţă, anunţând evenimente cum ar fi: *Ultimul sosit– un băiat în cele din urmă*; *Interviu cu domnul Llewellyn, faimosul autor; Privelişte rară: fluture albastru în grădina de la Loeanneth!* Fiecare articol era însoţit de o ilustraţie semnată de Deborah, Clementine sau Alice, dar textele îi aparţineau, fără excepţie, lui Alice.

Privirea i s-a oprit asupra numelui şi a avut aceeaşi senzaţie de încordare ca atunci când dădea de numele A-L-I-C-E scrijelit la Loeanneth.

—De unde au apărut?

—Unul dintre pacienţii lui Louise de la spital a avut o mătuşă care a fost servitoare la Casa de lângă lac. Ea nu a mai lucrat acolo din anii ’30, când

familia Edevane a plecat din Cornwall, dar probabil că astea s-au amestecat printre lucrurile ei. Se pare că în sala de clasă din pod, unde erau şi camerele servitoarelor, se afla o mică tiparniţă. Iar copiii se jucau cu ea.

—Ia ascultă aici! a exclamat Sadie, ridicând hârtia să nu-i intre soarele în ochi şi citind cu glas tare: *INTERVIU CU UN OBRAZNIC FĂRĂ MARGINI: ACUZATUL VORBEŞTE! Astăzi publicăm un interviu în exclusivitate cu Clementine Edevane, care este acuzată de Mama de „obrăznicie fără margini“ după o întâmplare recentă în care a jignit-o pe Doica Rose. „Dar chiar arăta grasă“, se pare că ar fi fost auzită acuzata strigând în spatele uşii închise a dormitorului său. „Eu n-am spus altceva decât adevărul!“ Adevăr sau denaturare? Rămâne să judeci singur, dragă cititorule! Relatare de Alice Edevane, reporter de investigaţii.*

—Alice Edevane, păi ea e proprietăreasa casei! a spus Bernie.

—Şi cunoscută, de asemenea, ca A.C. Edevane, faimoasă autoare de romane poliţiste. Mi-ar fi plăcut să-mi fi răspuns la scrisori.

—Dar nu a trecut nici măcar o săptămână.

—Şi ce dacă? s-a răţoit Sadie, răbdarea nefiind una din calităţile sale. Sunt patru zile de servicii poştale.

—Încrederea ta în Poşta Regală este emoţionantă.

La drept vorbind, Sadie presupusese că Alice Edevane avea să fie încântată să primească scrisoarea ei. Un detectiv de poliţie de bună credinţă care să dorească să redeschidă, chiar şi neoficial, cazul dispariţiei fratelui mai mic? Se aşteptase să primească un răspuns chiar a doua zi. Chiar dacă, aşa cum spunea Bertie, serviciile poştale nu erau chiar perfecte, ar fi trebuit să primească deja un semn.

—Oamenii pot avea reacţii ciudate faţă de trecut, i-a spus Bertie, atingând uşor cu degetele o mlădiţă plăpândă. Mai ales dacă mai e şi ceva dureros la mijloc.

Deşi tonul lui nu se schimbase şi se concentra în continuare asupra copacului, Sadie a simţit în cuvintele lui jarul unei întrebări nerostite. Era exclus să fi ştiut despre Charlotte Sutherland şi despre scrisoarea ei care dezgropase trecutul. Un pescăruş a ţipat, despicând cerul deasupra lor şi, pentru o fracţiune de secundă, Sadie s-a gândit dacă era cazul să-i povestească lui Bertie despre fata aceea cu

scrisul ei atât de clar, de sigur, cu întorsături inteligente de frază.

Dar ar fi fost o prostie să o facă, mai ales că de-abia reuşise să scape de scrisoare. El ar fi vrut să discute totul în amănunt şi după aceea nu ar mai fi scăpat de toată chestia, aşa că a spus în schimb, scoţând din rucsac instrumentele cercetării sale şi aşezându-şi în poală cărţile de la bibliotecă, dosarele de arhivă şi carnetul pe care îl cumpărase de la papetăria WHSmith:

—Am primit până la urmă şi dosarul de presă. Sunt câteva fotografii pe care nu le văzusem, dar nimic prea folositor.

I s-a părut că l-a auzit oftând, simţind încrederea lui fermă în ea, şi s-a simţit brusc năpădită de gândul că el era singurul om de pe lume pe care îl iubea şi că ar fi fost tare singură dacă l-ar fi pierdut.

—Aşa deci, a spus el, ştiind bine că nu trebuia să insiste, ştim cu siguranţă că a fost luat, dar nu am aflat încă nici cum şi nici de către cine.

—Aşa e!

—Ai vreo idee de ce s-a întâmplat asta?

—Păi, cred că nu se pune problema să fi fost nişte răpitori de ocazie. Acolo avea loc o petrecere şi casa

e destul de izolată, nu e un loc unde să nimereşti aşa, din întâmplare.

—Decât dacă alergi după un câine, desigur!

Sadie a zâmbit şi ea.

—Mai rămân două posibilităţi. A fost luat pentru că cineva voia fie să obţină bani, fie să aibă copilul.

—Dar nu s-a găsit nici o scrisoare de răscumpărare.

—Nu, după cele spuse de Pickering, dar poliţia nu dezvăluie întotdeauna astfel de lucruri. Am notat asta pe lista de întrebări pentru Clive Robinson.

—Ai vreo veste de la el?

—Nu, dar trebuia să se întoarcă ieri, aşa că ţin pumnii strânşi.

—Hai să zicem că nu a fost luat pentru bani, a urmat Bertie mai tăind încă o mlădiţă din copacul lui.

—Atunci pentru copil. Pentru copilul acesta anume. Dar nu are nici o noimă ca cineva care îşi dorea pur şi simplu un copil să îl aleagă chiar pe fiul unei familii bogate, din înalta societate, care avea la îndemână toate resursele posibile ca să îl găsească.

—Pare o alegere prostească, a încuviinţat Bertie, cu siguranţă că ar fi fost alte ţinte mai uşoare.

—Asta înseamnă că cine l-a luat pe Theo Edevane, l-a vrut tocmai pe el. Dar de ce?

Sadie lovea nervoasă cu pixul pe carnetul de notiţe din hârtie ieftină, aproape transparentă, iar soarele scotea în evidenţă urmele ultimei scrisori pe care o scrisese.

—Nu are nici un rost, a oftat ea. Până când nu adun mai multe informaţii– să primesc răspunsul lui Alice Edevane, să vorbesc cu Clive Robinson, să înţeleg mai bine cine sunt cei implicaţi şi să descopăr cine ar fi avut mijloacele, motivul şi ocazia să o facă– totul nu e decât o simplă bâjbâială.

Din voce îi răzbătea o frustrare şi mai puternică, ce nu i-a scăpat lui Bertie.

—Chiar ţi-ai pus în minte să rezolvi cazul acesta, nu-i aşa?

—Nu-mi plac lucrurile neclare.

—A trecut atâta timp. Mai toţi cei care i-au simţit lipsa acelui băieţel s-au dus de mult.

—Dar nu asta e problema. A fost răpit. Asta e nedrept. Familia lui merită să ştie ce s-a întâmplat cu el. Uite-aici, a spus ea, întinzându-i un ziar. Uită-te la mama lui, uită-te la chipul ei. Ea i-a dat viaţă, i-a dat un nume, l-a iubit. Era copilul ei şi ea a trăit mai departe toată viaţa fără el, fără să ştie ce i s-a

întâmplat, ce a devenit, dacă a fost fericit. Fără să mai afle vreodată despre el, viu sau mort.

—Sadie, scumpo… a început Bertie aruncând în grabă o privire pe ziar, dar uitându-se la ea cu uimire şi blândeţe.

—E o enigmă, a urmat ea iute, fără să se poată abţine, deşi îşi dădea seama că suna ciudat. Ştii bine cum sunt, nu pot să las lucrurile nelămurite. Cum Dumnezeu să dispară un copil dintr-o casă plină de lume? E ceva ce îmi scapă. Uşi, ferestre, o scară, ca în cazul răpirii micuţului Lindbergh[29]?

—Sadie, vacanţa asta a ta…

Brusc, Ash a început să latre şi ambii câini au sărit în picioare, luând-o la fugă spre zidul de piatră care despărţea grădina de stradă.

Sadie a auzit şi ea zgomotul, apoi o motoretă s-a apropiat de casă şi a oprit. S-a auzit un scârţâit şi o bufnitură uşoară, semn că s-a deschis capacul fantei pentru corespondenţă din uşă, lăsând să cadă un teanc de scrisori pe covorul din holul de la intrare.

—A venit poşta! a spus Sadie.

—Lasă că mă duc eu!

Bertie a lăsat jos foarfeca de tuns şi şi-a şters mâinile pe şorţul de grădinărit. I-a aruncat lui Sadie

o privire uşor încruntată, înainte de a-şi lăsa capul şi a dispărea pe uşa bucătăriei.

Sadie a aşteptat să plece ca să-i dispară zâmbetul. O dureau muşchii feţei. Era tot mai greu să facă faţă întrebărilor lui Bertie. Nu-i plăcea să-l mintă, păreau amândoi nişte caraghioşi, dar nici n-ar fi putut suporta ca el să ştie că ea o încurcase atât de rău la serviciu. Ceea ce făcuse, să se adreseze presei, era jenant, ruşinos chiar. Şi, mai rău, cu siguranţă că el ar fi întrebat-o *de ce* făcuse acel gest care nu-i stătea în fire. Ceea ce i-ar fi condus la Charlotte Sutherland şi la scrisoarea ei. Şi nici despre asta nu-i putea povesti. Nu credea că ar fi suportat să-i vadă chipul blând cuprins de milă în timp ce ar fi ascultat-o. Se temea îngrozitor că, dacă vorbea despre asta, ar fi putut deveni realitate şi s-ar fi văzut din nou înapoi, ca atunci, prizonieră în trupul tinerei panicate, neputincioase ce fusese, chircită în faţa valului uriaş de durere ce se prăvălea peste ea. Dar ea nu mai era fata aceea. Refuza să fie.

Şi atunci de ce se purta aşa? Sadie s-a încruntat. Ce făcea? Îl lăsa pe Donald să decidă totul în timp ce ea lâncezea la nesfârşit ca într-un purgatoriu, aşteptând să fie rechemată la slujba la care se pricepea atât de bine. Pentru care, ca să reuşească, lucrase al naibii

de mult. Învinsese numeroase greutăţi ca să promoveze în grad; şi pentru ce, acum, era atât de sfioasă, ascunzându-se la malul mării liniştite, încercând să rezolve cazul unui copil căruia i se pierduse urma de şaptezeci de ani?

Sadie şi-a scos telefonul mobil din buzunar, aşa, într-o doară, şi s-a jucat cu el azvârlindu-l uşor dintr-o mână într-alta, iar apoi, trăgând hotărâtă aer în piept, s-a îndreptat către colţul cel mai îndepărtat al grădinii. S-a cocoţat pe zidul de piatră, aplecându-se cât mai mult în afară, până când a apărut o liniuţă de semnal pe ecran. A format numărul lui Donald şi a aşteptat, mormăind: „Haide, haide, răspunde…“.

A intrat direct căsuţa vocală, iar Sadie a blestemat în bătaia vântului. Nu a închis ca să încerce mai târziu, ci a ascultat mesajul tăios al lui Donald, după care şi-a lăsat şi ea propriul mesaj.

—Bună, Donald, uite, sunt Sadie. Vreau doar să-ţi spun că vin la Londra. Mi-am limpezit gândurile şi sunt gata să mă întorc înapoi la treabă, de luni într-o săptămână. Şi-ar fi grozav să ne vedem mai ’nainte. Ştii…să-ţi arăt pozele din vacanţă…

Gluma măruntă i s-a părut chiar şi ei nesărată, aşa că spus mai departe:

—Oricum, dă-mi de ştire când şi unde îţi convine. Cândva săptămâna viitoare.

Şi s-a oprit aşa, cu o afirmaţie pe post de întrebare, după care a închis.

A oftat uşurată, o făcuse şi pe-asta. Acum, dacă Bertie avea să o mai întrebe despre planurile ei, urma să-i răspundă cum se cuvine: după o scurtă şi plăcută excursie în Cornwall, avea să plece acasă, la Londra, peste o săptămână.

Şi-a vârât telefonul la loc în buzunar şi s-a întors la locul ei de lângă pomul lui Bertie, aşteptând să se instaleze bine-venita linişte sufletească. Dar în mintea ei numai linişte nu era. După ce luase taurul de coarne, în capul ei se înşira o listă de lucruri pe care trebuia să le fi făcut altfel. Ar fi trebuit să precizeze locul şi ora, ar fi trebuit să fi vorbit mai blând, pe un ton mai pocăit, să-i lase impresia că fusese ideea lui.

Sadie şi-a amintit însă de ameninţarea lui că avea să se ducă la Ashford dacă nu-i urma cu sfinţenie indicaţiile. Totuşi Donald era partenerul ei, era un om rezonabil. S-a gândit la binele ei când a forţat-o să-şi ia concediu şi ea se învăţase minte, nu avea să mai stea de vorbă cu ziarişti de-acum încolo. Dar cazul Bailey era închis, dispăruse cu totul din ziare,

nu se întâmplase nimic rău. (Dacă nu o lua în considerare pe Nancy Bailey. Sadie s-a cutremurat toată când şi-a amintit privirea femeii auzind că investigaţia s-a terminat. „Dar mi-am închipuit că mă credeţi că fata mea n-ar fi plecat aşa. Am crezut că o să o căutaţi!“)

Alungând-o pe Nancy Bailey din minte („Nici să nu-ţi treacă prin cap să iei legătura cu bunica!“), Sadie şi-a spus că făcuse ceea ce trebuia şi s-a străduit să creadă asta.

Noua hartă a domeniului Loeanneth se afla încă în poala sa şi şi-a îndreptat atenţia asupra ei, într-o încercare hotărâtă de a se gândi la altceva. Era mult mai veche decât cea pe care i-o dăduse Alastair– din 1664, după cum scria în titlu– şi era făcută pe vremea când Casa de lângă lac era încă doar o dependinţă a conacului de pe moşie. În ciuda ortografiei învechite şi a grafiei literelor care făcea ilizibile unele cuvinte, Sadie a recunoscut pe dată locul, căci îşi petrecuse ultima săptămână studiind planul casei în speranţa că va intui cumva traseul străbătut în noaptea aceea de răpitorul lui Theo. Încăperile şi celelalte spaţii erau toate la locul lor.

Doar că…Sadie a privit mai atentă. A scos harta originală din dosar şi le-a pus una lângă alta ca să le poată compara.

Era totuşi o diferenţă în planul casei. O mică încăpere sau o adâncitură, chiar acolo, lângă camera copiilor, care nu mai era marcată pe harta mai nouă.

Ce să fi fost, oare? Un dulap? Existau oare dulapuri în perete în secolul al XVII-lea? Sadie bănuia că nu, dar chiar dacă ar fi existat, de ce ar fi fost trecute în acest plan, şi în altele nu?

Sadie îşi lovea uşor buzele, căzută pe gânduri. Privirea îi trecea de la copacul lui Bertie la câinii tolăniţi la baza zidului de piatră şi apoi la mare. Ochii i s-au oprit asupra umbrei întunecate a unui vapor care se clătina la orizont.

Şi apoi, străfulgerarea slabă a unei bănuieli.

Sadie şi-a frunzărit hârtiile până a dat de notiţele pe care şi le făcuse din capitolul 8, *Familia deShiel din Havelyn*.

Şi a găsit… casa era construită pe vremea lui Henric al VIII-lea de către un deShiel ce fusese cândva navigator şi subtiliza aur din Spania. Mai exista şi un alt nume pentru oamenii cu această îndeletnicire.

Tot felul de idei se aprindeau în mintea lui Sadie, asemenea focurilor străvechi de avertizare, alimentându-se unul pe celălalt: să fi fost vreun deShiel pirat… Louise vorbea de contrabandişti… de tunele săpate de-a lungul ţărmului din Cornwall… tunelul din *Pragul fermecat al lui Eleanor* cu corespondentul lui din realitate… stâlpul cu ivărul pe care îl văzuse cu ochii ei…

—Asta e pentru tine, i-a spus Bertie, reîntors cu corespondenţa, întinzându-i un plic.

L-a luat fără să rostească vreo vorbă, prea absorbită de teoria care i se înfiripa în minte, încât abia dacă a băgat de seamă numele expeditorului scris clar în colţul din stânga al plicului.

—E de la poliţistul acela, a îmboldit-o Bertie, Clive Robinson din Polperro. Nu voiai tu să… a şovăit el. Dar ce ai păţit? Arăţi de parcă ai fi văzut o nălucă!

Sadie nu văzuse vreo nălucă, dar avea senzaţia că tocmai zărise o umbră.

—Încăperea asta mică, a spus ea, în timp ce Bertie se apropiase şi se uita pese umărul ei, alcovul acesta micuţ… cred că s-ar putea să fi găsit locul pe unde au ieşit!

12
Londra, 2003

Locul acesta din South Kensington era plin de năluci şi tocmai de aceea surorile Edevane îl aleseseră ca punct de întâlnire. În fiecare an, luau ceaiul la Muzeul „Victoria şi Albert“, să comemoreze moartea lui Eleanor, dar se întâlneau mai întâi la Muzeul de Istorie Naturală. Tatăl lor donase muzeului, prin testament, întreaga colecţie de fluturi şi lui Alice i se părea că în clădirea aceea se simţea spiritul său mai mult decât oriunde altundeva.

Era logic să-şi comemoreze părinţii în aceeaşi zi. Ei trăiseră o poveste de dragoste cum numai în cărţi se află şi pe care lumea o invidiază în viaţa reală, doi străini tineri şi frumoşi care se întâlnesc din întâmplare, se îndrăgostesc la prima vedere, după care sunt despărţiţi, puşi la încercare şi întăriţi de Primul Război Mondial. Când erau mici, Alice şi surorile ei acceptaseră această relaţie fără să o pună la îndoială, crescând ocrotite de devoţiunea împărtăşită de Eleanor şi Anthony. Dar era acel soi de dragoste care ţinea alţi oameni la distanţă. Cu excepţia unui mic dar stabil număr de prieteni, ei ieşeau în lume rar şi nu de bunăvoie şi, privind în

urmă, tocmai această izolare conferea un surplus de magie şi atracţie petrecerii lor anuale de la mijlocul verii. Când Eleanor a murit pe neaşteptate, atât de iute după soţul ei, oamenii au clătinat din cap impresionaţi de această tragedie, asigurându-le pe fete că: „Desigur, ei aparţineau unul altuia, erau atât de uniţi“. Dar aceiaşi oameni mieroşi şopteau pe la spatele lor: „Parcă n-ar fi putut să suporte să se despartă de el!“

Alice a ajuns prima la muzeu, ca întotdeauna. Aşa era obiceiul, o înțelegere tacită care ei îi dădea sentimentul că e punctuală, iar pe Deborah o agita. S-a aşezat pe o bancă în holul central şi şi-a vârât mâna în poşetă, mângâind coperta tocită de piele netedă a carnetului ei, după care l-a scos şi l-a aşezat în poală. Asta nu era ceva neobişnuit; de obicei, tot ce îi plăcea mai mult lui Alice era să studieze lumea şi, în timp, a învăţat că ceea ce, în mod normal, era considerat drept iscodeală, trecea drept o distracţie, fermecătoare chiar, dacă era făcută cu creionul şi hârtia în mână. Astăzi, totuşi, nu avea de gând să ia notiţe. Era prea preocupată ca să-şi mai bată capul cu străinii.

Şi-a deschis carnetul, aruncând o privire la scrisoarea pe care o pusese înăuntru. Nu a mai

recitit-o, nici nu era nevoie. Era a doua pe care o primea, şi avea un conţinut asemănător primei. Poliţista insista din nou să o vadă, dar evitase deliberat să-i precizeze cât de multe cunoştea despre cazul Edevane (aşa cum îl numea ea). Asta era o mişcare înţeleaptă, exact ceea ce ar fi făcut Alice cu Diggory Brent dacă ar fi căpătat vreun interes deosebit pentru un mister nerezolvat, în timp ce se afla în vacanţă în Cornwall. Orice detectiv demn de numele lui ştia că, dacă dădea doar indicii vagi, lăsa un gol cât mai mare în care să poată cădea un martor prea încrezător. Din păcate pentru Sadie Sparrow, Alice nu era deloc încrezătoare şi nu avea nici cea mai vagă intenţie să se lase amăgită şi să dea în vileag ce nu voia. Dar Deborah…

Alice a închis carnetul şi a început să-şi facă vânt cu el. Noaptea trecută se răsucise în pat, întrebându-se cum să abordeze chestiunea, gândindu-se ce şanse ar fi ca tipa asta, Sparrow, să descopere ceva important, încercând să se liniştească că totul se petrecuse cu atât de mult timp în urmă, încât nu mai era nimic de găsit, dar i-a trecut prin minte că poate Deborah primise şi ea o scrisoare. S-a simţit străbătută de o panică ce acţiona asemenea unui tăiş nevăzut.

A întors gândul acesta pe toate părţile, după care a conchis că incapabilă cum era să ticluiască vreo faptă rea, Deborah ar fi înştiinţat-o de îndată ce ar fi fost contactată. Având de apărat moştenirea politică a lui Tom, ar fi fost îngrozită la gândul că un străin oarecare şi-ar băga nasul în istoria familiei şi i-ar fi cerut de îndată ajutorul lui Alice. Dar, în dimineaţa aceea, în timp ce taxiul îşi croia drum prin cartierul St. John's Wood, i-a trecut prin cap că Deborah ar fi putut să aştepte să discute chestiunea aceasta între patru ochi. Cum se apropia comemorarea lui Eleanor, ar fi putut să vâre pur şi simplu scrisoarea în poşetă şi probabil că acum îşi lua inima în dinţi să aducă vorba despre ea.

Alice a respirat adânc, îmbărbătându-se, şi a privit din nou spre intrare. Deborah nu se vedea pe nicăieri, doar un nefericit în blugi făcea zarvă la uşă. Alice îl mai văzuse şi când sosise. Ţinea de mână o fetiţă tot în blugi, cu un flanel roz ţipător. Fetiţa gesticula şi ţopăia, iar bărbatul– tatăl ei, după cum credea Alice– încerca să-i domolească entuziasmul în timp ce se străduia să scoată ceva (o sticlă de apă, poate? Copiii din vremurile astea par să aibă nevoie de multă hidratare) dintr-un mic rucsac pe care-l purta.

Omul era tare agitat acum, dând din mâini către un paznic, iar fetiţa nu mai era cu el. Spaima copleşitoare a unui părinte care şi-a pierdut copilul; Alice o recunoştea prea bine. Şi-a purtat privirea dincolo de scheletul uriaş al dinozaurului Diplodocus, către scara impunătoare de piatră din spatele holului ca o hrubă. Când dăduse cu ochii de ea, fetiţa arătase cu o mână într-acolo, în cealaltă ţinând o minge dintr-aceea care se lumina când era zgâlţâită, de parcă ar fi fost făcută din curent electric, şi în ochi i se vedea o sclipire ce-i trăda neîndoios hotărârea. Copilul stătea acum în capul scărilor, cu obrazul sprijinit de piatra rece şi netedă a balustradei, aşezându-şi mingea în dreptul chipului, gata să-i dea drumul să se rostogolească.

Simplu, dragă Watson! Alice a încercat să se bucure de senzaţia atât de cunoscută a certitudinii. Avusese întotdeauna o memorie bună– chiar mai mult decât atât, un talent de a trage concluzii bazate pe dovezi concrete, aflate la îndemână. Era o înzestrare pe care tatăl ei avea meritul de a i-o fi rafinat. Când erau mici, el se juca cu ele, având o plăcere neostoită pentru acele jocuri pe care alţi adulţi le socoteau plictisitoare. Le lua cu el în preumblările sale prin natură, lăsându-le să-i care

câte un instrument, uneori, dacă aveau noroc, mult râvnita plasă de fluturi, şi se oprea adesea, aplecându-se la nivelul ochilor lor ca să le arate câte ceva.

—Imaginaţi-vă o întreagă scenă în capul vostru, obişnuia el să le spună, nu doar copacul acesta. Uitaţi-vă la lichenii de pe trunchi, la găurile făcute de ciocănitoare, la frunzele mai firave din locurile unde nu ajunge soarele.

Şi mai târziu, uneori după câteva zile, când se aştepta mai puţin, el zicea:

—Alice, copacul din pădure, zece detalii!

Şi închidea ochii şi număra pe degete în timp ce ea reconstituia scena, imagine după imagine.

Chiar şi acum simţea ecouri ale emoţiei de a fi singura care îl făcea să zâmbească. Şi zâmbea atât de frumos, era unul dintr-aceia ale căror chipuri se umpleau pe de-a-ntregul de simţirile lor; spre deosebire de Eleanor, a cărei educaţie aleasă o făcea rigidă şi prudentă. Una din marile enigme ale copilăriei lui Alice fusese cum de se putuse ca Eleanor, cea din poveste, o fată ca un spiriduş, avidă de aventură, să se prefacă într-un adult atât de aspru şi de predictibil. Prezenţa covârşitoare a Mamei rămăsese o amintire de neşters a copilăriei, încă le

pândea, aşteptând ca una dintre ele să facă vreo greşeală ca să folosească prilejul să le trimită afară ca să rămână doar ea cu Anthony. I-au trebuit ani îndelungaţi să înţeleagă că mama lor era invidioasă pe ele, pe legătura cu tatăl lor, pe dragostea lui imensă pentru ele.

—Da, dar e mult mai complicat, spusese Deborah odată când vorbiseră despre asta.

Alice insistase să-i explice şi, alegându-şi cuvintele cu mare grijă, Deborah a continuat:

—Cred că era invidioasă şi pe el, într-un anume fel. Nu-ţi mai aduci aminte, în timpul războiului, când noi eram mici, cât de diferită, cât de veselă şi jucăuşă era? Cum ni se părea că era mai degrabă una dintre noi, decât un om mare, aşa cum erau bunica sau doica Bruen?

Alice a încuviinţat din cap nesigură, dar vorbele lui Deborah i-au stârnit amintiri îndepărtate despre jocuri de-a v-aţi ascunselea şi poveşti fermecate.

—Dar după aceea Tata a venit acasă şi noi eram înnebunite după el, iar ea parcă ne pierduse. *Ea* a fost cea care s-a schimbat după aceea, a devenit alt om, mult mai aspră. Nu a putut…

Deborah se oprise brusc, de parcă s-ar fi răzgândit.

—Ei, continuat ea, fluturându-şi mâna, oricum nu se putea să fie amândoi favoriţi, nu-i aşa?

Atenţia i-a fost atrasă de o siluetă cunoscută în dreptul uşii; era Deborah, sprijinindu-se de braţul lui James. Când au ajuns în hol, Deborah a râs de ceva ce-i spunea tânărul ei şofer. L-a bătut uşor pe mână, afectuoasă, luându-şi rămas-bun. Alice a răsuflat uşurată. Sora ei nu părea nici pe departe să fi primit o grenadă prin poştă.

O clipă după plecarea lui James, Deborah a rămas pe loc, în tumultul de oameni care se întâlneau şi se salutau în jurul ei. Asemenea tuturor nevestelor de politicieni, ştia prea bine să-şi păstreze o înfăţişare plăcută, dar Alice putuse întotdeauna să vadă dincolo de mască: o uşoară încordare a buzelor, obiceiul din copilărie de a-şi ţine vârfurile degetelor strânse când era agitată. Dar nici unul dintre aceste semne nu se vedea în dimineaţa aceea. Alice simţea cum tensiunea i se risipeşte, dar nu şi-a luat privirea de la sora ei. Rareori ai ocazia să-i observi îndeaproape pe cei pe care-i cunoşti prea bine. Deborah era încă înaltă şi impunătoare, deşi se apropia de nouăzeci de ani, şi era îmbrăcată cu acelaşi model de rochie de saten pe care îl purtase în timpul anilor ’30, încinsă la mijloc, cu nasturi de

perle din talie până la gulerul de dantelă. Semăna cu unul din fluturii Tatei, prinsă în culmea frumuseţii sale şi încremenită în timp, veşnic feminină. Tocmai opusul lui Alice, îmbrăcată în pantaloni şi încălţată cu pantofi zdraveni de piele.

Alice s-a ridicat şi i-a făcut cu mâna ca să-i atragă atenţia. Deborah umbla în baston, aşa că Alice şi-a dat seama că o supăra din nou piciorul. Dar era convinsă că, dacă ar fi întrebat-o cum stă cu sănătatea, Deborah i-ar fi zâmbit şi ar fi susţinut că nu s-a simţit niciodată mai bine. Era de neconceput ca vreuna din fetele Edevane să recunoască slăbiciunea, durerea sau regretul. Stăpânirea emoţiilor făcea parte din moştenirea lui Eleanor, alături de răspunsul prompt la scrisori şi dispreţul pentru exprimarea gramaticală neîngrijită.

—Iartă-mă că am întârziat, a spus Deborah, ajungând în dreptul băncii. Am avut o dimineaţă de groază. Aştepţi de mult?

—Nici vorbă, am avut carneţelul cu mine, oricum.

—Ai fost să vezi colecţia?

Alice i-a răspuns că nu fusese şi s-au dus în tăcere la garderobă ca să-şi lase Deborah pardesiul. Cineva din afară ar fi putut spune că întâlnirea lor era rece, dar nimic din starea emoţională actuală a lui

Deborah nu se trăda. Când se întâlneau, ele nu se sărutau niciodată şi nici nu se îmbrăţişau. Alice deplângea obiceiul modern de a plânge şi a împărtăşi sentimente, iar ea şi Deborah dispreţuiau parada de emoţii uşurele.

—Ia te uită, trebuie să fiţi surori! a exclamat cu voce cântată tânărul garderobier, zâmbind larg.

—Da, a spus Deborah, înainte ca Alice să răspundă, ca de obicei, ironic: „Dar de ce trebuie?“.

Adevărul era că semănau mai mult acum, la bătrâneţe, decât oricând altcândva în viaţa lor, dar de fapt toţi bătrânii le par tinerilor la fel. Decolorarea părului, a ochilor, pielii, buzelor, pierderea trăsăturilor individuale pe măsură ce chipul adevărat al persoanei respective piere după masca ridurilor. În realitate, ele nu semănau. Deborah era încă frumoasă– adică mai arăta încă semne de frumuseţe– aşa cum fusese întotdeauna. În vara în care se logodise cu Tom, ultima vară la Loeanneth, apăruse un articol în *The Times* în care era descrisă drept cea mai frumoasă tânără din acel sezon monden. Alice şi Clemmie nu o cruţaseră cu tachinările lor, dar doar în glumă. Articolul nu spunea nimic ce nu ştiau deja. *În fiecare familie cu multe fete se află una care le pune în umbră pe celelalte,* scrisese Alice în cea de-a

opta ei carte, *Chemarea morţii*. Pusese această observaţie pe seama lui Diggory Brent, care avea darul ciudat de a vedea lumea la fel ca Alice. El era bărbat şi, prin urmare, putea emite astfel de păreri fără să pară frustrat sau răutăcios.

Nu, a decis Alice, în timp ce Deborah râdea veselă de ceva ce mai spusese garderobierul, sora ei nu primise nici o scrisoare de la Sadie Sparrow. Uşurarea i-a fost tulburată de ideea că era doar o chestiune de timp. Dacă nu avea să găsească o cale să-i potolească curiozitatea detectivei, Deborah avea să fie cu siguranţă amestecată în chestiunea asta. Din fericire, Alice mai ştia câte ceva despre abaterea atenţiei. Nu trebuia decât să-şi păstreze calmul şi pedanteria, mai mult decât până acum. Alice se întreba ce fusese în capul ei când îi spusese lui Peter că acea primă scrisoare venise pe o adresă greşită şi că ea nu ştia despre vreun un copil dispărut. Nu se gândise, se panicase. Aşa că avea de gând să nu mai greşească.

—Eşti bine? Aşa şi arăţi, i-a spus Deborah cântărind-o din ochi, în timp ce se întorcea de la garderobă.

—Chiar foarte bine. Dar tu?

—N-am fost niciodată mai bine! a răspuns Deborah făcând semn către holul de la intrare, cu o uşoară grimasă de neplăcere pe buze.

Ei nu-i plăcuseră niciodată insectele Tatei şi nici acele de argint, oricât de mult s-a luptat să-şi câştige şi ea locul ca să-l ajute când erau mici.

—Ei bine, a exclamat ea, sprijinindu-se în baston cu băgare de seamă. Haide să o facem şi pe asta ca să putem merge să luăm ceaiul!

Cât au văzut colecţia, Alice şi Deborah au vorbit foarte puţin, în afara observaţiei că fluturii erau toţi la locul lor. Curatorul muzeului îi scosese din vitrinele lui Anthony şi-i redistribuise ca să îmbogăţească colecţia existentă, dar lui Alice nu-i venea greu să-i distingă pe cei la a căror prindere ajutase şi ea. Fiecare avea o poveste, parcă şi auzea cuvintele blânde ale Tatei în vreme ce privea aripile, formele şi culorile atât de cunoscute.

Deşi Deborah nu se plângea, se vedea clar că o supăra piciorul, aşa că Alice a scurtat pelerinajul şi au mers peste drum la Muzeul „Victoria şi Albert“. Cafeneaua era plină de lume, dar au reuşit să găsească o masă într-un colţ liniştit, lângă şemineul neaprins din încăperea mai mică. Alice a propus ca sora ei să rămână la masă, iar ea să aducă ceaiul.

Când s-a întors cu tava în mână, Deborah avea o pereche de ochelari pe vârful nasului şi, pe deasupra lor, îşi cerceta telefonul mobil.

—Mare blestemăţie! a exclamat ea, împungând tastatura cu o unghie roşie. Se pare că nu-l aud niciodată când sună şi crezi că sunt în stare să găsesc mesajele?

Alice a ridicat din umeri înţelegătoare şi a turnat laptele în ceşti. S-a sprijinit apoi de spătarul scaunului uitându-se cum se ridică aburul din ceaşcă. Se gândea că, înainte de a vorbi cu detectiva, ar fi înţelept să vadă cât de multe ştia sora ei. Problema era cum să înceapă.

În timp ce Deborah continua să-şi facă de lucru cu telefonul, ţinându-l ba la distanţă, ba în faţa ochilor, bombănind în timp ce încerca să citească ce scria pe ecran, Alice a început să-şi soarbă ceaiul.

Deborah s-a încruntat şi a apăsat o tastă.

—Poate dacă aş…

—M-am tot gândit la Loeanneth zilele astea… a început Alice, lăsând ceaşca jos.

—Da? a exclamat Deborah, cu o licărire vagă de surprindere.

„Ai grijă“, şi-a reamintit Alice, „ia-o binişor“.

—Când s-a întors Tata de la război, îţi aduci aminte cât de emoţionată a fost Mama? Cum a umplut camera de sus cu toate lucrurile lui preferate: microscopul şi insectarele, cărţile, vechiul lui gramofon şi discurile cu muzică de dans? Iar noi ne furişam sus să-l iscodim pe gaura cheii pe străinul acela înalt şi chipeş care se afla printre noi.

Deborah a lăsat telefonul din mână şi a privit-o pe Alice mijind uşor ochii.

—Vai, Doamne, a spus ea în cele din urmă, cât de nostalgice suntem astăzi!

Alice nu a luat în seamă întrebarea nerostită despre motivul acestei stări.

—Nu este vorba atât de nostalgie, a spus ea. Nu îmi este dor de trecut aşa, romantic. Pur şi simplu, aduc în atenţie un subiect de discuţie.

—Tu, cu semantica aia a ta! a urmat Deborah, clătinând din cap, amuzată. Doamne fereşte să te acuze cineva de sentimentalism! Şi, dacă vrei să ştii, chiar îmi aduc aminte. Chiar dansau acolo sus, iar noi două încercam să îi imităm. Dar tu, desigur, erai atât de împiedicată… a încheiat ea, zâmbind.

—Îl proteja.

—Ce vrei să spui cu asta?

—Doar că el trebuie să fi fost sleit– de război şi de toţi anii cât a fost plecat– şi ea îl ocrotea ca să revină la ceea ce fusese cândva.

—S-ar putea.

—Şi el a făcut la fel cu ea, mai târziu? Nu-i aşa? După întâmplarea cu Theo, a spus Alice, străduindu-se să pară indiferentă. Au avut noroc unul cu celălalt. Să pierzi un copil. Să nu ştii nimic. Alte căsnicii nu ar fi rezistat.

—E adevărat.

Deborah vorbea cu prudenţă, mirându-se, fără îndoială, de faptul că Alice aducea în discuţie un subiect pe care conveniseră tacit să nu-l atingă niciodată. Dar Alice nu mai avea cum să se oprească acum. Tocmai îşi pregătea următoarea întrebare când Deborah i-a spus:

—În noaptea de dinaintea nunţii mele a venit la mine în cameră şi mi-a ţinut un mic discurs mobilizator. Mi-a citat şi din Corinteni: „Dragostea îndelung rabdă, dragostea este binevoitoare, dragostea nu pizmuieşte“.[30]

—Sună destul de sumbru. Ce-o fi vrut să spună?

—Nu-mi dau seama.

—Dar n-ai întrebat-o?

—Nu.

O undă veche de acrimonie se simţea în vocea lui Deborah, deşi se străduia vitejeşte s-o ascundă, şi Alice şi-a amintit ceva. Înainte de nunta ei, Deborah şi Mama erau la cuţite, răstindu-se una la alta, obligându-i pe toţi ceilalţi din casă la lungi perioade de tăcere. Familia Edevane se întorsese la Londra la vremea aceea. Nunta lui Deborah cu Tom avusese loc la doar cinci luni după dispariţia lui Theo şi viaţa de familie la Loeanneth se încheiase. Şi nu avea să se mai reia niciodată, deşi nici unul dintre ei nu ştia asta pe atunci; ancheta poliţiei se încheiase, dar ei mai sperau încă. Se vorbise să se amâne nunta, dar Deborah şi Eleanor susţinuseră categoric să se meargă mai departe, conform planului. Acesta fusese singurul lucru asupra cărora căzuseră de acord la vremea aceea.

—Mai vrei ceai? a întrebat Alice, ridicând ceainicul.

Nu se aşteptase ca Deborah să pomenească despre discuţia cu mama ei dinaintea nunţii. Nu avusese intenţia să răscolească dureri vechi şi-i era teamă ca nu cumva acest pas greşit să o împiedice să-şi atingă scopul.

Deborah şi-a împins farfurioara cu ceaşca mai în faţă.

—Ne-am distrat tare bine acolo, nu-i aşa? a continuat Alice, în timp ce ceaiul curgea gâlgâind prin gâtul ceainicului. Înainte de Theo.

—Aşa e, deşi mie mi-a plăcut întotdeauna la Londra. Casa aceea frumoasă din Cadogan Square, domnul Allan care trăgea Daimlerul la scară, balurile şi rochiile şi cluburile de noapte. La ţară nu era prea multă distracţie pentru mine.

—Şi totuşi era frumos, pădurea, lacul, toate picnicurile acelea. Şi grădinile…

Încetişor, încetişor se apropia.

—Sigur, nu aveau cum să nu fie frumoase. Mama avea o armată de grădinari care lucrau din zori până-n seară.

—Ce vremuri! a râs Deborah. Acum abia găsesc pe cineva să-mi şteargă de praf poliţa şemineului.

—Bătrânul domn Harris, el era grădinarul-şef, nu-i aşa, şi fiul lui, cel care se întorsese de la Somme cu rana aceea îngrozitoare la cap.

—Adam, bietul de el!

—Adam, da, şi mai era un tip, sunt sigură că mai era cineva. Venise şi se angajase cu contract.

Alice îşi simţea în urechi bătăile inimii. Zgomotele cafenelei păreau tot mai îndepărtate, de parcă vorbea dintr-o lampă vidată de radio vechi.

—Parcă-l chema Benjamin, Benjamin nu-mai-ştiu-cum?

Deborah s-a încruntat, străduindu-se să-şi aducă aminte, apoi a scuturat din cap.

—N-am nici cea mai vagă idee, asta a fost acum multă vreme şi erau atâţia care veneau şi plecau. Nu poţi să te-aştepţi să-i ţii minte pe toţi.

—Aşa e!

Alice a încuviinţat zâmbind, ascunzându-se după ceaşca din care a mai luat o sorbitură de ceai rece. Îşi dădea seama că îşi ţinuse respiraţia. A simţit o uşurare, dar şi o ciudată dezamăgire. Pentru o fracţiune de secundă fusese pregătită să o audă pe Deborah spunând: „Munro. Îl chema Benjamin Munro“ şi aşteptarea o emoţionase peste măsură. Abia şi-a stăpânit tentaţia de a merge şi mai departe, de a o forţa pe Deborah să-şi amintească de el, ca şi cum complicitatea surorii ei l-ar fi adus înapoi, îngăduindu-i să vorbească despre el şi, prin urmare, să simtă din nou ceea ce simţise atunci, demult. Dar era o pornire prostească, o nebunie şi şi-a reprimat-o. Aflase ce-i trebuia: Deborah nu-şi amintea deloc de Ben şi Alice era în siguranţă. Lucrul cel mai înţelept acum era să împingă repede conversaţia spre un

teren mai sigur. Aşa că a început să pună unt pe o brioşă şi a întrebat:

—Ce veşti mai ai de la Linda?

Alice o asculta numai pe jumătate pe Deborah, care începuse să înşire iar lucruri preabine ştiute. Povestea plicticoasă a nepoatei rătăcitoare o interesa pe Alice doar pentru că avea de gând să-i lase Lindei domeniul Loeanneth. Casa o primise moştenire fără drept de înstrăinare, iar ea nu avea urmaşi direcţi; cei pe care ar fi putut să-i aibă nu erau altceva decât mici fantome la căpătâiul patului, în nopţile când nu putea dormi, iar vânzarea casei era de neconceput.

—Pippa şi-a pierdut cumpătul, de bună seamă, spunea Deborah mai departe– ea mi-a lăsat mai adineauri un mesaj pe telefon– şi nici nu-i poţi face vină. Se cheamă un an de pauză, dar Linda e plecată de mai bine de cinci ani!

—Ei, e tânără şi are spiritul de aventură în sânge.

—Da, dar ştim bine amândouă ce-a păţit stră-străbunicul Horace.

—Nu cred să fie caraibi în Australia. E mai probabil că se va consacra plajelor din Sydney decât canibalismului.

—Asta n-o s-o consoleze prea mult pe Pippa, zău aşa!

—Lasă că îşi găseşte ea drumul spre casă până la urmă!

„Când o rămâne fără bani în buzunar", a gândit Alice cu asprime, deşi s-a abţinut să rostească vorbele cu voce tare. Alice avea mari rezerve legate de caracterul Lindei, dar nu discutase niciodată în mod deschis despre asta cu sora ei. Şi era aproape convinsă că şi ea gândea la fel, dar nu se cuvenea s-o critice pe unica nepoată a surorii ei, era o lipsă de bună-creştere. Pe lângă aceasta, faptul că Deborah rămăsese însărcinată cu mare greutate conferise progeniturii ei prăpădite un statut aproape regal.

—Ai să vezi că o să se întoarcă acasă o altă persoană, mult mai bună, datorită acestei experienţe.

—Sper să ai dreptate.

Aşa spera şi Alice. Casa de lângă lac era în stăpânirea familiei deShiel de secole şi Alice nu avea nici cea mai mică intenţie să fie ea cea care să o înstrăineze.

După moartea lui Eleanor, fusese şocată să primească moştenire această casă. Moartea Mamei fusese un şoc. Se întâmplase în 1946, când războiul se terminase. După atâta pierdere de vieţi omeneşti şi distrugeri, era de-a dreptul scandalos ca cineva să iasă pe stradă şi să-şi piardă viaţa lovit de un autobuz

care mergea de la Kilburn la Kensington. Mai ales o persoană ca Eleanor. Nu era genul de moarte la care te-ai fi aşteptat în cazul ei.

Şoferul autobuzului a suferit nespus. La anchetă îşi pierduse cumpătul şi plânsese. O băgase de seamă pe Eleanor, declarase el, şi se gândise ce doamnă demnă era, aşa îmbrăcată în costumul ei elegant, cu geanta de piele. Chiar se întrebase unde se ducea. Avea ceva anume în înfăţişare, spusese el, de parcă ar fi fost pierdută în gânduri, dar la moment dat un copil a început să ţipe în spatele autobuzului şi el şi-a luat ochii de la drum, doar pentru o clipă, înţelegeţi, doar pentru o fracţiune de secundă, şi a auzit imediat o bufnitură. Chiar aşa a zis: *o bufnitură*. Alice parcă îl auzea şi acum când închidea ochii.

Ea nu-şi dorise casa de la Loeanneth, nici una dintre surori nu o voise, dar raţionamentul mamei lor era limpede: Deborah era bogată, Clemmie murise, aşa că rămânea numai Alice. Alice însă o cunoştea prea bine pe Eleanor; înţelesese că această moştenire ascundea mai mult decât se vedea la o privire superficială. În nopţile care au urmat, când o învăluia întunericul şi începea să-şi plângă de milă, bând prea mult la masa goală din apartamentul ei

sărăcăcios, cu gânduri prea zgomotoase pentru liniştea vremurilor de pace, zidurile pe care le înălţase în jurul trecutului începeau să se clatine. Aceasta se întâmpla în viaţa ei de dinainte de a se apuca de scris, înainte ca Diggory Brent să-i fi oferit ocazia de a-i prelua temerile şi regretele. În nopţile acelea i-a devenit clar lui Alice că mama ei o pedepsise lăsându-i moştenire Loeanneth. Căci Eleanor o învinuise întotdeauna pentru pierderea lui Theo, chiar dacă nu o mărturisise niciodată. Şi ce pedeapsă mai subtilă putea fi, mai *potrivită*, decât să i se dea un loc pe care îl iubea mai mult decât orice pe lume, dar pe care trecutul i-l înstrăinase pentru totdeauna.

13

Alice a luat metroul înapoi către casa ei din Hampstead. Se anunţase că cineva căzuse sub un tren la staţia Goodge Street, aşa că a luat-o pe linia Piccadilly până la King's Cross. În acelaşi vagon cu ea se aflau şi doi îndrăgostiţi, înghesuiţi unul într-altul la capătul vagonului, printre bagajele celorlalţi călători. Fata se sprijinea de băiat, râzând uşor de ceva ce el îi şoptea la ureche.

Alice a surprins privirea unui bărbat scorţos din faţa ei. Îşi ridicase sprâncenele dispreţuitor, uitându-se spre îndrăgostiţi, dar Alice nu a vrut să se alieze cu el şi şi-a ferit privirea. Deşi trecuse atâta timp de când n-o mai simţise, şi-a amintit cum e iubirea atotcuprinzătoare, de oameni tineri. O astfel de iubire cuprindea, deopotrivă, frumuseţe şi pericol, cu siguranţă. O astfel de dragoste făcea să dispară restul lumii, avea puterea să ia minţile şi celei mai rezonabile persoane.

Dacă în vara aceea Benjamin Munro i-ar fi cerut lui Alice să moară pentru el, cu siguranţă că ar fi făcut-o. Dar fireşte că nu s-a întâmplat aşa ceva, ci, după cum s-a dovedit i-a cerut foarte puţin. Dar atunci nici nu era nevoie să-i fi cerut ceva, căci ea i-ar fi dat bucuroasă orice şi-ar fi dorit.

La vremea aceea, Alice crezuse că îşi păstra foarte bine secretul. Copil prostuţ. Se crezuse atât de deşteaptă şi matură! Fusese de-a dreptul oarbă, iubirea o făcuse să nu mai vadă greşelile, atât pe ale ei, cât şi pe ale lui, aşa cum spusese şi William Blake că se întâmplă[31]. Dragostea îi făcea pe oameni neînfrânaţi, avântaţi şi liberi. Şi fuseseră văzuţi împreună, ea şi Ben. Poate că Deborah nu ştia, dar cu siguranţă că altcineva îi văzuse.

Şi în timp de metroul se zgâlţâia pe şine, i-au revenit în minte două voci de demult, emise parcă de un radio vechi, cu zeci de ani în urmă. Era într-o noapte de iarnă din 1940, în toiul bombardamentului, când Clemmie venise la Londra într-o permisie neaşteptată şi trăsese în micul apartament al lui Alice. La o sticlă de gin, au depănat poveşti din război, despre activitatea lui Clemmie la Forţele Auxiliare de Transport Aerian, istoriile lui Alice despre refacerea locurilor bombardate şi, pe măsură ce timpul trecea şi sticla de gin se golea, surorile deveneau tot mai sentimentale şi a venit vorba şi despre tatăl lor şi Războiul cel Mare, grozăviile pe care trebuie că le văzuse el şi pe care ele abia acum începeau să le înţeleagă.

—Le-a ţinut bine ascunse, nu-i aşa? a întrebat-o Clemmie.

—Nu ne-ar fi împovărat cu aşa ceva!

—Dar nu a suflat *nici o vorbă*. Nici una. Nu-mi pot închipui cum să trăieşti aşa nişte grozăvii şi să le dai complet la o parte când se termină războiul. Eu parcă mă şi văd plictisindu-mi nepoţii până la lacrimi când o să fiu bătrână de tot, împuindu-le capul cu poveştile mele despre război. Dar Tati nici vorbă de

aşa ceva. Nici nu mi-aş fi închipuit că el a luptat în tranşee. Noroiul, şobolanii şi groaza de a-şi vedea oamenii murind. Cu tine a vorbit vreodată despre toate astea?

Alice a dat din cap că nu.

—Îmi amintesc doar că a spus că se bucura că avea fete şi că nici un copil de-al lui nu avea să fie nevoit să lupte în caz de vreun război. Bag seama că nimeni nu poate avea dreptate tot timpul, a conchis ea, zâmbind şi făcând semn spre uniforma lui Clemmie.

—Nici măcar Tata, a încuviinţat Clemmie. Dar, indiferent ce a spus el atunci, de fapt şi-a dorit un fiu.

—Toţi bărbaţii îşi doresc asta, după cum spunea Bunica deShiel.

Alice nu a mai adăugat şi că bătrâna cea veninoasă susţinuse acest lucru în octombrie 1920, imediat după naşterea lui Clemmie, reproşându-i mamei lor că nu se cuvenea să-şi întâmpine soţul venit din război născând o a treia fată.

—Oricum, tot a avut unul până la urmă, a spus Clemmie, şi-a avut fiul mult aşteptat.

Şi-au rămas tăcute, cuvintele acestea purtându-le înapoi în copilărie, la subiectul interzis, pierzându-se fiecare în amintirile sale despre trecut, îmbibate de

gin. Pruncul din apartamentul de deasupra începuse să plângă, o sirenă răsuna într-altă parte Londrei, Alice s-a ridicat simţind cum se clatină încăperea în timp ce aduna paharele goale cu o mână, ducându-le către chiuveta din bucătărie, de sub geamul micuţ, murdar, pe care erau lipite în cruce benzi de hârtie. Stătea cu spatele când Clemmie a spus:

—L-am văzut pe omul acela în drum spre Franţa, pe grădinarul angajat o vreme la Loeanneth.

Vorbele au pocnit asemenea unui băţ de chibrit aprins într-o încăpere rece. Alice şi-a tras pumnii strânşi în mânecile puloverului tricotat. Făcându-şi curaj, s-a întors către sora ei şi s-a pomenit întrebând:

—Care grădinar?

Clemmie rămăsese cu privirile pierdute la masa de lemn, zgâriindu-i tăblia cu unghia ei scurtă. Nu a răspuns, ştiind desigur că nu era nevoie, căci amândouă ştiau despre cine era vorba.

—Allie, a început ea cu numele de alint din copilărie care i-a dat fiori lui Alice, e ceva ce trebuie să… tot am vrut să… Ceva ce-am văzut eu, demult, când eram mici…

Inima lui Alice a început să bată ca un ceas. Şi-a adunat tot curajul, o parte a sufletului ei dorea să

încheie pe loc acea discuţie, cealaltă parte, cea stimulată de alcool, obosită să tot fugă de trecut, nepăsătoare în vremurile acelea când moartea şi pericolul pândeau pretutindeni, căutând-o parcă. E înspăimântător cum alcoolul dă frâu liber mărturisirilor.

—Era în vara aceea, ultima vară. Fusesem la spectacolul aviatic cu câteva luni în urmă, iar eu eram nebună după avioane. Îţi mai aduci aminte cum alergam prin toată casa, prefăcându-mă că zbor?

Alice a încuviințat din cap, simţindu-şi gâtul uscat.

—Fusesem şi la baza aeriană, cea de dincolo de ferma lui Jack Martin. Mai mergeam pe acolo uneori, doar ca să mă uit cum decolează şi aterizează avioanele, închipuindu-mi cum ar fi să zbor şi eu într-o bună zi. O dată am întârziat mai mult, aşa că am luat-o pe o scurtătură prin pădure, de-a lungul pârâului. Şi-am ajuns la vechiul pavilion de bărci.

Lui Alice i s-a împăienjenit privirea şi a clipit încercând să se uite la tabloul de pe perete, lăsat de chiriaşul anterior, o pictură cu un vapor pe o mare agitată de furtună. Vaporul chiar se clătina acum. Alice îl privea, uşor surprinsă, cum se apleca dintr-o parte într-alta.

—Nu m-aş fi oprit, mi-era foame şi mă grăbeam să ajung acasă, dar am auzit o voce înăuntru, o voce de bărbat.

Alice şi-a închis ochii. Ani de-a rândul se temuse de clipa aceasta, îşi închipuise diverse scenarii, repetase în minte explicaţii şi scuze, iar acum chiar i se întâmpla de-adevăratelea şi ea nu ştia ce să spună.

—Mi-am dat seama că nu era Tata, nici domnul Llewellyn, şi am fost curioasă. Nu m-am putut stăpâni şi m-am dus la fereastră. M-am suit pe barca răsturnată şi am văzut, Alice, fără voia mea, am văzut. Bărbatul acela, grădinarul…

—Fii atentă, a întrerupt-o Alice, sărind să prindă sticla de gin de pe masă.

Sticla a căzut şi s-a spart, iar Clemmie a sărit de pe scaun, ştergându-şi hainele, speriată de zgomot şi de lichidul rece.

—Îmi pare rău, a spus Alice, stăteai cu cotul… şi sticla era să cadă. Am încercat să o prind.

S-a repezit la chiuvetă şi a adus o cârpă udă, stropind cu apă peste tot.

—Alice, termină!

—Doamne, eşti udă leoarcă. Să-ţi duc altă cămaşă!

Clemmie s-a împotrivit, dar Alice a insistat şi după ce s-a schimbat de haine şi au şters urmele de apă,

cheful de destăinuiri trecuse. A doua zi de dimineaţă, dispăruse şi Clemmie. Locul de pe podea unde îşi întinsese salteaua era gol şi nu lăsase nici o urmă.

Alice simţise o uşurare atât de mare, încât o cuprinsese ameţeala. Nici măcar biletul de pe masă nu o putuse domoli: „A trebuit să plec, am zborul foarte devreme. Ne vedem când mă întorc. Trebuie să vorbim. Ceva important. C."

A mototolit bucata de hârtie făcând-o cocoloş şi i-a mulţumit lui Dumnezeu pentru păsuire.

S-a dovedit însă că Dumnezeu putea fi crud. Peste două zile, avionul lui Clemmie a fost doborât în ocean, la patru mile de coasta britanică. Aparatul a fost adus de valuri la ţărm, dar corpul ei nu a mai fost găsit. *Se presupune că pilotul s-a paraşutat imediat ce avionul a fost lovit*, scria în raport. Încă o pierdere într-o lume care hotărâse că viaţa nu făcea doi bani. Alice nu era într-atât de absorbită de propria persoană ca să creadă că viaţa altora se desfăşura doar ca să tragă ea învăţăminte; ura expresia „lucrurile se întâmplă cu un motiv". Existau desigur consecinţe a tot ceea ce se petrecea, dar aceasta era o cu totul altă poveste. Aşa că a ales să considere totul o simplă coincidenţă, moartea surorii o cruţase să mai fie implicată în moartea fratelui.

Alice tot o mai vedea pe Clemmie, tocmai când se aştepta cel mai puţin. În zilele de vară, când îşi arunca privirea spre soarele puternic care părea să arunce scântei; era un punct negru care străpungea cerul, desenând un arc frumos, prăbuşindu-se tăcut în mare, era fetiţa care alerga, învârtindu-se în cercuri cu mâinile întinse, a doua dintre fraţii ei care dispărea. „Ah, dacă aş avea aripi, ca porumbeii! Aşa aş zbura şi mi-aş găsi liniştea!“

Metroul a intrat în staţia King's Cross şi îndrăgostiţii au coborât, îndreptându-se către ieşire. Alice abia şi-a stăpânit pornirea de a se lua după ei doar ca să mai rămână, chiar şi pentru puţin timp, în preajma pasiunii lor năvalnice.

Dar nu a făcut-o, desigur. A luat alt tren pe linia Northern şi a coborât în Hampstead, unde a luat liftul până la suprafaţă. Nu avea vreme de nostalgii şi reverii, trebuia să se întoarcă acasă, să-l întâlnească pe Peter şi să pună lucrurile la punct. Căldura zilei se mai domolise, soarele îşi mai pierduse strălucirea şi Alice a pornit-o pe drumul bine cunoscut către locuinţa ei.

Peter a luat un marker galben şi a subliniat rândurile cu grijă. Se afla la sfârşitul unei zile grele şi îşi permitea o clipă de exaltare tăcută. Editorul lui

Alice voia să lanseze pagina web peste o lună şi lui îi revenise sarcina de a produce textul– o treabă mult mai grea decât s-ar fi zis, din pricina refuzului categoric al titularei paginii de a se implica în vreun fel în pregătirea ei.

Nu era nici pe departe simpla idee fixă a unui octogenar obişnuit de a refuza să accepte ceva ultramodern; de fapt, Alice îşi făcea un titlu de glorie din a ţine pasul cu tehnologia. Apariţia internetului produsese o mare schimbare în practica poliţienească pe parcursul vieţii lui Diggory şi Alice ţinea musai ca totul să fie cât mai realist în romanele sale. Ceea ce o supăra însă era „încălcarea vicleană“ a vieţii private de către sfera publică. Marketingul îşi avea rostul lui, spunea ea, dar atunci când autorul devine mai important decât cartea înseamnă că lumea a luat-o razna. Dar acum, că se apropia cea de a cincizecea aniversare şi directorul editurii o rugase personal, fusese convinsă să accepte, dar cu o singură condiţie: „Eu nu vreau să am nimic de-a face cu asta, Peter! Ocupă-te tu de tot, te rog!“

Peter promisese să se ocupe şi s-a apucat de treabă cu prudenţă, având grijă să evite în prezenţa ei pronunţarea unor cuvinte precum „online“ şi „platformă“. Biografia autoarei a fost uşor de făcut–

aveau deja un text standard pe care el îl actualiza mereu pentru comunicate de presă– şi Peter era chiar mândru cu pagina specială pe care o scrisese ca din punctul de vedere al lui Diggory Brent însuşi, dar acum lucra la secţiunea *Întrebări frecvente* şi progresa foarte încet. Problema era că totul trebuia să se bazeze pe răspunsurile lui Alice. În lipsa colaborării ei, era obligat să scotocească prin arhive după articole din care să culeagă câte ceva pentru răspunsuri.

Se concentrase pe tema scriiturii şi a procesului pe de o parte, pentru că ştia că îi va face plăcere lui Alice şi, pe de alta, pentru că îi uşura munca. Alice nu mai dădea prea multe interviuri în ultima vreme şi cele pe care le dăduse se desfăşuraseră cu condiţia de nestrămutat că avea să se discute doar despre munca ei. Îşi păzea intimitatea cu o ardoare pe care Peter o suspecta uneori (doar în sinea lui, fără să se dea de gol în faţa lui Alice) a se învecina cu psihoza.

Totuşi, din respect pentru editorul lui Alice, care îi trimisese o „listă scurtă“ de treizeci de sugestii, introdusese şi câteva întrebări personale şi, pentru a găsi răspunsurile, trebuia să scotocească cu zeci de ani în urmă. Arhiva ei personală nu era prea ordonată. În timp fuseseră folosite mai multe sisteme

de arhivare, care îi făceau sarcina şi mai complicată Dar iată, în fine, un succes! Într-un interviu publicat de ziarul *Yorkshire Post* în august 1956, găsise o declaraţie a lui Alice, care, un pic prelucrată, ar fi putut fi folosită drept răspuns la una dintre întrebările personale problematice:

Întrebare: Ce fel de copil aţi fost? Scrieţi din copilărie ?

Peter a mai citit încă o dată rândurile pe care le subliniase.

Răspuns: Mie mi-a plăcut întotdeauna să mâzgălesc şi eram certată că scriam pe pereţi sau îmi scrijeleam numele pe mobile. Am avut norocul să fiu încurajată foarte mult de un prieten de familie, un scriitor cu multe cărţi publicate, care nu pregeta îndemnând copiii să se lase pradă fanteziei. Unul dintre cele mai minunate cadouri pe care le-am primit a fost primul meu jurnal. Mi l-a dăruit tata. Cât de mult am ţinut la caietul acela! Îl purtam cu mine peste tot şi am căpătat obiceiul de a avea mereu un caiet, pe care nu-l las niciodată. Tata îmi dădea câte unul în fiecare an. Mi-am scris pe de-a întregul primul meu roman poliţist într-un astfel de caiet pe care l-am primit când am împlinit cincisprezece ani.

Asta se potrivea de minune. Fredonând uşor, Peter a derulat textul documentului pe ecranul computerului, căutând locul gol în care să insereze răspunsul. Lumina caldă de amiază i se revărsa pe tastatură. Afară, pe stradă, un autobuz s-a oprit pufăind în staţie şi o femeie cu voce veselă îi striga cuiva: „Hai mai repede, grăbeşte-te!", iar dinspre Strada Mare se auzea un muzicant ambulant care cânta la chitara electrică o melodie a formaţiei Led Zeppelin.

În mintea sa, Peter îşi strângea deja lucrurile, închipuindu-şi drumul lung cu autobuzul către casă în compania lui Pip şi a lui Abel Magwitch[32], când i-a atras atenţia o altă întrebare din text. Sau mai bine zis, răspunsul pe care îl pusese el dedesubt.

Întrebare: Într-o clipită *a fost primul dumneavoastră roman avându*-l *ca personaj central pe Diggory Brent, dar a fost acesta primul dumneavoastră manuscris complet?*

Răspuns: Da, sunt printre puţinii autori norocoşi care nu au fost nevoiţi să primească nici o scrisoare de refuz.

Peter s-a oprit din fredonat. S-a mai uitat o dată la rândurile subliniate. Cele două răspunsuri nu se contraziceau neapărat, dar era o diferenţă între a

termina un manuscris şi a scrie un roman într-un caiet de adolescent: ceva îl sâcâia totuşi.

A frunzărit teancul de fotocopii de pe birou, căutând paginile din care luase cea de-a doua întrebare şi răspunsul ei. A găsit-o într-un interviu din *The Paris Review*, din 1996, şi a citit mai departe.

Reporter: Într-o clipită *a fost primul manuscris pe care l-aţi terminat, dar cu siguranţă nu a fost primul pe care l-aţi început?*

Edevane: Ba chiar aşa a şi fost.

Reporter: N-aţi pus niciodată creionul pe hârtie ca să scrieţi literatură înainte de a vă apuca de Într-o clipită*?*

Edevane: Niciodată. Nici nu mi-a trecut prin minte să scriu vreo povestire, darămite un roman poliţist, decât după război. Personajul Diggory Brent mi-a apărut într-o noapte, în vis, şi a doua zi dimineaţa m-am apucat de scris. El este, desigur, un arhetip, deşi, dacă există vreun autor de romane în serie care vă spune că personajul lui nu-i împărtăşeşte propriile preocupări şi interese, acela vă minte.

Peter a auzit ticăitul ceasului de pe poliţa şemineului. S-a ridicat, s-a întins, terminându-şi paharul cu apă, apoi s-a îndreptat spre fereastră.

Indiferent cum le răsucea el, cele două interviuri se contraziceau.

S-a întors înapoi la birou. Cursorul de pe ecran pâlpâia în dreptul cuvântului „minte“.

Alice nu era mincinoasă. Era din cale-afară de cinstită, atât de corectă că era în stare de multe ori să ofenseze.

Această discrepanţă era deci o greşeală. Trecuseră patruzeci de ani de la primul interviu, timp în care uitase. Alice avea optzeci şi şase de ani. Peter nu-şi mai aducea aminte cu exactitate unele momente din copilăria lui, deşi nu avea decât treizeci de ani.

Şi totuşi, nu avea de gând să lase pe web ceva ce risca să-i aducă neplăceri lui Alice. Acum nu se mai putea scăpa aşa uşor cu jumătăţi de adevăr sau cu inadvertenţe. Totul se putea verifica pe loc. Inadvertenţele erau prinse asemenea insectelor în pânza de păianjen[33]. Nu mai puteau fi uitate.

Peter a apăsat încet cu un deget pe tastatură. Nu era mare scofală, doar că îl sâcâia chestiunea. Nu putea să o întrebe pe Alice de-a dreptul care din interviuri era corect. Îi promisese că va realiza pagina de web fără să o deranjeze şi ţinea prea mult la viaţa lui ca să insinueze că spusese o minciună.

Şi-a îndreptat din nou privirea către monitor.

Nici nu mi-a trecut prin minte să scriu vreo povestire, darămite un roman poliţist decât după război... Cât de mult am ţinut la caietul acela! Îl purtam cu mine peste tot şi am căpătat obiceiul de a avea mereu un caiet, pe care nu-l las niciodată... Mi-am scris pe de-a întregul primul meu roman poliţist într-un astfel de caiet pe care l-am primit de ziua mea de naştere, când am împlinit cincisprezece ani.

Pe treptele de-afară s-au auzit paşi târşâind. Peter s-a uitat la ceas. Uşa de la intrare s-a deschis şi-a auzit-o pe Alice strigându-l din hol.

—Peter!

—Sunt în bibliotecă! i-a răspuns el, apăsând pe butonul de închidere al calculatorului, iar pagina pe care o citea s-a transformat într-un punct electronic. Tocmai terminam şi eu treaba. Să fac o ceaşcă de ceai înainte să plec?

—Da, te rog, a spus Alice ivindu-se în uşă. Aş avea ceva de discutat cu tine.

Părea obosită, mai fragilă decât de obicei. I se părea că poartă toată căldura zilei în cutele îmbrăcămintei, pe piele, în gesturi.

—M-a căutat cineva?

—A sunat Jane să întrebe de romanul cel nou, Cynthia vrea să vorbiţi despre publicitate şi a mai telefonat şi Deborah.

—Deborah? s-a mirat Alice, ridicându-şi privirea alertată.

—Acum vreo jumătate de oră.

—Dar de-abia ne-am întâlnit. A păţit ceva? A lăsat vreun mesaj?

—Da.

Peter a dat la o parte dosarele cu interviuri, căutându-şi notiţele.

—E pe-aici, pe undeva. Am notat ca să nu uit.

Când a găsit bucata de hârtie, s-a încruntat descifrându-şi propriul scris. Deborah era întotdeauna foarte protocolară când vorbea la telefon, dar de data aceasta fusese neobişnuit de circumspectă, insistând să-i repete lui Alice mesajul ei cuvânt cu cuvânt.

—A zis să-ţi spun că şi-a amintit: îl chema Benjamin Munro.

14

Cornwall, 23 iunie 1933

În ultima dimineaţă petrecută la Loeanneth, Theo Edevane s-a trezit odată cu păsărelele. Nu avea decât unsprezece luni şi era prea mic pentru a înţelege noţiunea de timp, şi cu atât mai puţin era în stare să spună cât e ceasul, dar dacă ar fi înţeles şi ar fi putut, ar fi aflat că limbile ceasului cel mare din camera copiilor arăta ora cinci fără şase minute. Dar Theo ştia doar că îi plăcea cum lumina de dimineaţă se reflecta pe săgeţile limbilor făcându-le să strălucească.

Cu degetul cel mare vârât în gură şi cu căţeluşul de jucărie Puppy cuibărit la subsuoară, s-a rostogolit mulţumit pe o parte şi a privit prin semiîntuneric către locul unde dormea doica pe patul îngust din nişă. Nu avea ochelarii pe nas şi în absenţa braţelor lor metalice care îi ţineau trăsăturile laolaltă, faţa i se prăvălise pe pernă ca un morman de riduri, încreţituri şi pungi molatice.

Theo se întreba unde era cealaltă doică a lui, Rose. Îi era dor de ea (deşi motivele pentru care îi simţea lipsa începuseră să se estompeze deja). Doica asta nouă era mai bătrână şi mai aspră şi avea un miros care-i gâdila nasul. Purta mereu o batistă umedă vârâtă în mâneca neagră de bumbac şi ţinea o sticlă de ulei de ricin pe pervazul ferestrei. Şi repeta

întruna că nu există „nu pot“ sau că „lauda de sine nu miroase a bine“. Îi plăcea să-l pună în căruciorul cel mare şi negru şi să-l plimbe de colo-colo pe aleea plină de hârtoape de la intrare. Lui Theo nu-i plăcea să stea în căruciorul acela de bebeluşi, mai ales acum, când putea merge singur. Chiar încercase să-i comunice lucrul acesta, dar nu ştia atât de multe cuvinte, iar Doica Bruen i-a spus doar atât: „Taci din gură, conaşule Theodore! Nu l-am invitat şi pe domnul Obrăznicilă cu noi!“

Theo asculta păsările cântând la fereastră, privind cum se strecoară zorile pe tavan, când a auzit cum se deschide uşa camerei şi s-a rostogolit pe burtă ca să se uite curios printre stinghiile pătuţului.

Şi a zărit-o prin crăpătura uşii pe sora lui mai mare, cea cu codiţe lungi şi castanii şi cu obrajii plini de pistrui, şi s-a simţit năpădit de emoţie şi dragoste. S-a ridicat pe dată în picioare, plesnind cu palmele în grilajul pătuţului, făcând să zornăie măciuliile de alamă de la colţuri.

Theo avea trei surori mai mari şi le iubea pe toate, dar aceasta era preferata lui. Celelalte îi zâmbeau şi-i vorbeau piţigăiat, spunându-i că era un copilaş dulce, dar nu erau nici pe departe ca ea. Deborah îl lăsa imediat jos dacă devenea prea agitat şi o apuca

de haine sau de păr, iar Alice ba râdea, jucându-se de-a v-aţi ascunselea cu el, ba căpăta o străfulgerare ciudată în ochi, de parcă nu ar mai fi vrut să-l vadă şi, fără nici un motiv anume, se ridica în picioare şi dispărea acolo, sus, unde locuiau adulţii, scriind de zor în caietul acela al ei.

Dar aceasta, Clemmie, nu contenea niciodată să-l gâdile, să se strâmbe la el în glumă şi să-i sufle tare pe burtică. Îl ducea în cârcă peste tot, ţinându-l strâns de mijloc cu braţele ei calde şi slabe şi, când îl lăsa jos, nu-l împiedica, aşa cum făceau ceilalţi, să se ducă mai departe singur dacă vedea ceva interesant de explorat. Nu-i folosea niciodată cuvinte precum „murdar“ sau „periculos“ sau „nu!“ Şi când venea la el dimineaţa, aşa cum făcea acum, îl lua cu ea la bucătărie unde găseau pâini calde lăsate la răcit pe grătare şi borcane cu gem de căpşune în cămară.

Theo l-a smucit nerăbdător pe Puppy şi şi-a ridicat braţele sus de tot, clătinându-şi trupuşorul, ca şi cum ar fi putut să se ridice din pătuţ dacă s-ar fi străduit mai tare. A început să-şi fluture palmele, să-şi întindă degetele bucuros, iar sora lui i-a zâmbit în aşa fel încât i s-au luminat ochii şi pistruii au început să-i joace pe obraz şi, aşa cum se aştepta el, a întins braţele şi l-a ridicat din pat.

Pe când îl purta, hurducându-l, către uşă Doica Bruen a sforăit înfundat în pernă, iar el s-a simţit năpădit de voioşie.

—Hai, dolofanule, i-a spus sora lui, umplându-i creştetul de sărutări, hai să ne uită la avioane!

Au pornit-o împreună în jos pe scări şi Theo privea zâmbind fericit covorul roşu, gândindu-se la pâinea caldă cu unt şi gem, la raţele de pe pârâu şi la comorile pe care le va găsi în mâl, la braţele larg întinse ale surorii sale care se prefăcea că zboară. Şi, în timp ce traversau holul, chicotea zgomotos cu degetul cel mare cald şi umed în gură, de bucuria de a se simţi fericit şi iubit, chiar în acea clipă.

Eleanor a auzit scările scârţâind, dar mintea ei adormită a amestecat zgomotul în visul ei îndrăzneţ, în care se făcea că era maestru de manej într-un circ mare şi neorânduit, cu tigri ce nu se lăsau îmblânziţi, cu trapezişti care cădeau necontenit, cu o maimuţă de negăsit. Şi când s-a trezit, în cele din urmă, la realitatea din dormitorul ei, zgomotul era deja o amintire îndepărtată, pierdută în hăul întunecos, laolaltă cu celelalte rămăşiţe ale nopţii azvârlite de-a valma în trecerea de la somn la trezie.

Se făcuse lumină de-a binelea, era dimineaţă, în fine! După luni întregi de organizare, venise şi

sărbătoarea de la mijlocul verii, dar Eleanor nu a sărit din pat cu vioiciune. Avusese o noapte interminabilă şi îşi simţea capul ca un burete îmbibat. Se trezise pe întuneric şi stătuse aşa ore întregi, cu nenumărate gânduri care i se învârteau în minte, în camera încinsă. Fiecare oaie pe care a încercat să o numere se prefăcea într-o treabă din lista celor pe care le avea de făcut în ziua aceea şi doar către dimineaţă a reuşit, în cele din urmă, să alunece într-un somn agitat.

S-a frecat la ochi şi s-a întins, apoi a luat de pe noptieră vechiul ceas al tatălui ei, căznindu-se să se uite la cadranul lui rotund, care arăta mereu fidel ora. Nu era nici măcar şapte şi era deja înăbuşitor de cald! Eleanor s-a prăbuşit din nou pe pernă. Dacă ar fi fost o zi obişnuită, şi-ar fi pus costumul de baie şi s-ar fi dus la lac să facă o baie înainte de micul dejun, înainte ca ceilalţi să se trezească şi ea să trebuiască să redevină Mama. Îi plăcuse întotdeauna să înoate, să simtă pe piele apa mătăsoasă, limpezimea luminii pe suprafaţa unduită, felul în care sunetul se îngroşa atunci când îşi cufunda urechile sub apă. În copilărie avea un loc preferat, foarte adânc, lângă pavilionul de bărci, unde verbina năpădea sălbatică malurile abrupte şi aerul mirosea

dulce a putregai. Acolo apa era minunat de rece când ea dispărea la fund, răsucindu-şi trupul tot mai spre profunzime, până când se cuibărea printre trestiile lunecoase. Pe vremea aceea zilele erau mult mai lungi.

Eleanor şi-a întins braţul, atingând cearceaful lângă ea. Anthony nu era acolo. Se trezise, cu siguranţă, devreme şi se dusese probabil sus, ca să evite iureşul despre care ştia din experienţă că avea să se producă în ziua aceea. Până nu demult, s-ar fi îngrijorat să-l vadă plecat de lângă ea şi s-ar fi frământat până când l-ar fi găsit undeva, singur; dar nu mai era cazul. Totul se aranjase cum trebuia şi teama aceea anume putea fi lăsată să se stingă.

De afară s-a auzit huruitul unei maşini de tuns iarba şi Eleanor a slobozit un oftat pe care nu ştiuse că-l ţinea în piept. Asta însemna că era vreme bună şi-i mulţumea lui Dumnezeu, căci însemna o grijă mai puţin. Ploaia ar fi fost un adevărat dezastru. Peste noapte auzise tunete şi se trezise prima dată, dând fuga la fereastră ca să dea draperiile la o parte, îngrozindu-se de ploaia pe care şi-o închipuia afară. Dar furtuna se petrecea undeva departe, o perdea de fulgere ce luminau cerul în locul zigzagurilor care

aduceau şiroaie de ploaie. În lumina lunii, grădina era neatinsă, năpădită de o tăcere lugubră.

Uşurată, Eleanor a rămas o vreme în încăperea întunecată, privind unduirea lacului, norii argintaţi pe margini pe cerul plumburiu, având sentimentul tulburător că este singura fiinţă trează de pe pământ. Nu-i era necunoscut acest sentiment, îi amintea de nopţile acelea când copiii ei erau mici de tot şi, spre dispreţul mamei sale, îi alăpta chiar ea, cuibărită într-un fotoliu lângă geamul din camera copiilor. Mici plescăituri animalice de plăcere, mânuţe catifelate pe sfârcul sânului umflat, liniştea imensă a lumii din afară.

Când era mică, şi Eleanor fusese hrănită în aceeaşi încăpere, deşi în condiţii total diferite. Neavând astfel de porniri atât de „vampirice“ faţă de copii, mama ei o învăţase pe Doica Bruen– mult mai tânără pe atunci, dar cu apucături la fel de bătrânicioase– să pregătească lapte sterilizat de vacă pentru „micuţa străină“ într-una din acele sticle cu tetină comandate special de la magazinul Harrods. Nici în ziua de astăzi Eleanor nu putea simţi mirosul de cauciuc fără să simtă un val copleşitor de greaţă şi izolare. Doica Bruen fusese, desigur, de acord din toată inima cu acest tratament şi aducea biberoanele cu o precizie

militară la intervale stabilite de ceasul cu cadranul îngheţat din camera copiilor, indiferent de cerinţele zgomotoase ale stomăcelului lui Eleanor. Îi prindea bine copilei, au căzut de acord cele două femei, să înceapă să fie educată în „spiritul ordinii şi punctualităţii“. Cum altfel ar fi putut să devină supusă, să-şi ocupe bucuroasă locul la baza piramidei familiei? Aşa se desfăşuraseră zilele sale terne înainte ca tatăl ei să o salveze de copilăria ei victoriană. El a intervenit atunci când s-a pus problema angajării unei guvernante, declarând că nu era nevoie, căci avea să îşi educe singur fata. Unul dintre cei mai deştepţi oameni pe care i-a cunoscut– fără să fi avut o educaţie formală, asemenea lui Anthony sau domnului Llewellyn– el era un mare învăţat, cu o minte ce reţinea tot ceea ce citea sau auzea, care lucra mereu, punând cap la cap tot felul de informaţii, căutând să afle tot mai mult.

S-a lăsat din nou pe perne, punându-şi la mână ceasul mult iubit, şi şi-a adus aminte cum stătea în poala lui, dinaintea focului din bibliotecă, în timp ce el îi citea cu voce tare din *Beowulf*[34], în traducerea lui William Morris şi a lui A.J. Wyatt. Ea era mică, prea mică să priceapă pe deplin înţelesul tuturor cuvintelor, aşa că moţăia, cu capul sprijinit pe

pieptul lui şi-i asculta vibraţiile vocii venind dinăuntru către în afară, ca un murmur cald, reverberat, care răzbătea de peste tot. Era de-a dreptul fermecată de flăcările portocalii care se reflectau pe cadranul ceasului său şi, din clipa ceea, acel obiect a rămas un simbol al siguranţei şi mulţumirii absolute care o învăluiseră acolo, lângă el, în mijlocul furtunii, în centrul universului care se învârtea nebuneşte.

Poate că taţii sunt întotdeauna mai legaţi de fiicele lor? Fără îndoială că Anthony era un erou în ochii fetelor sale. Mai ales de când se întorsese din război. La început fuseseră intimidate, două mutrişoare curioase care se iţeau de după uşa biroului, cu ochii larg deschişi, vorbind în şoaptă, dar nu mult după aceea au fost de-a dreptul înnebunite după el. Şi nici nu era de mirare. El îşi petrecea timpul cu ele în poiene, învăţându-le să împletească bărcuţe din fire de iarbă, ascultându-le cu răbdare toate plângerile şi sporovăielile. Odată, Anthony sărea capra cu Deborah şi Alice şi, când i-a venit rândul şi micuţei Clementine, s-a prefăcut dintr-odată în cal, luând-o la galop prin grădină, în vreme ce toate trei fetele se prăpădeau de râs. Şi atunci un musafir, cu care bea sirop de mentă pe peluză, a întrebat-o– cu o undă de

malițiozitate deghizată în milă– dacă nu o deranja că soțul ei era în mod clar favoritul fetelor. Eleanor răspunsese că nu se punea problema de așa ceva.

Și era aproape adevărat. După toate privațiunile provocate de război, după cei patru ani nesfârșiți în care fuseseră siliți să trăiască despărțiți, să se maturizeze și să-și asume responsabilități noi, să-l aibă din nou acasă, unde îi era locul, și să-i vadă întipărite pe chip dragostea sinceră și uimirea pe când se uita la copiii pe care-i aveau împreună era un leac a toate vindecător, de parcă avea propria ei mașină a timpului, care-i permitea să se întoarcă îndărăt spre o epocă a inocenței.

Eleanor a luat în mână fotografia pe care o ținea la capul patului, cu ei amândoi în grădina de legume în 1913. Anthony purta pălăria lui de pai, nouă-nouță pe-atunci. El se uita direct la fotograf, cu un zâmbet pieziș, de parcă tocmai ar fi spus o glumă, iar ea îl privea cu ardoare. Avea părul legat cu o eșarfă și amândoi țineau lopeți în mâini. Era tocmai în ziua când săpaseră stratul cu căpșune și îl stricaseră de-a binelea. Îi fotografiase Howard Mann. Sosise într-o bună zi cu mașina lui Silver Ghost[35], curios să vadă „dacă nu ați dispărut pe partea cealaltă a Pământului“ și rămăsese la ei, în cele din urmă, o

săptămână întreagă. Au râs şi s-au tachinat şi au discutat înfierbântaţi despre politică, oameni, poezie, aşa cum făcuseră pe vremuri, la Cambridge. Şi când s-a întors, în cele din urmă, la Londra, l-au lăsat cu greu să plece, făcându-l să le promită că avea să revină curând şi umplându-i portbagajul maşinii cu tot ce le mai rămăsese din prima lor recoltă. Privind acum fotografia, aducându-şi aminte cum erau amândoi atunci, Eleanor a simţit dureros trecerea timpului. Parcă era umilită de oamenii aceia atât de tineri şi de fericiţi. Atât de siguri pe ei, atât de întregi, atât de neatinşi de viaţă…

S-a mustrat în mintea ei, mânioasă pe sine însăşi. Lipsa somnului o făcea melancolică, ca şi agitaţia ultimelor câteva luni şi povara zilei ce urma să înceapă. A pus cu grijă fotografia la loc, pe noptieră. Soarele începea să capete putere de-acum, prin draperia de brocard ivindu-se o cunună de punctuleţe luminoase. Eleanor ştia că trebuia să se scoale, şi totuşi o parte a sufletului ei se împotrivea, agăţându-se de ideea iraţională că dacă ar fi rămas în pat, ar fi putut cumva să oprească pornirea numărătorii inverse, să stăvilească valul să se spargă. „Dar nu ai cum să ţii valul în frâu“, îi răsuna în minte vocea tatei. Stăteau amândoi la Miller’s Point şi priveau în

jos către mare, urmărind cum se izbeau valurile de pietrele de la piciorul stâncii, după care se domoleau şi se lăsau târâte înapoi. „La fel de inevitabil precum ziua urmează nopţii.“ Asta se întâmpla în dimineaţa în care îi spusese că era bolnav şi o făcuse să-i promită că nu va uita ce reprezintă ea, atunci când el nu avea să mai fie, „să nu uiţi să rămâi bună şi vitează şi egală cu tine însăţi“. Vechiul citat, atât de îndrăgit, din *Pragul vrăjit al lui Eleanor.*

Eleanor a alungat amintirea aceea şi şi-a adunat gândurile. Primii oaspeţi aveau să sosească în seara aceea, la ora opt, ceea ce însemna că, pe la şapte şi jumătate, trebuia să fie gătită şi pregătită, cu o un păhărel de tărie la bord. Vai, dar mai erau atâtea de făcut! Fetele trebuiau puse la treabă. Lui Alice avea să îi dea sarcina simplă (plăcută, ar fi zis unii, dar nu şi Alice) de a umple cu flori vazele din camerele oaspeţilor. Deborah s-ar fi descurcat mult mai bine, dar în ultima vreme era într-o dispoziţie proastă, mereu obraznică şi arţăgoasă, stăpânită de convingerea naivă a copilului că face totul mai bine decât părinţii săi, iar Eleanor nu avea nici un chef de ceartă. Iar, în ceea ce o privea pe Clemmie, biata copilă era mai bine să nu se încurce printre picioarele lor. Sărăcuţa de Clemmie, cea mai ciudată

dintre copiii lui Eleanor, ajunsese în perioada aceea nelămurită când era stângace ca un mânz, cu dinţi mari şi picioare prea lungi, refuzând să se dezbare de copilărie.

Uşa s-a deschis brusc şi a intrat Daisy purtând mândră tava de argint cu micul dejun.

—'Neaţa, doamnă, a salutat-o ea cu o veselie stridentă. A sosit, în fine, şi ziua cea mare!

Servitoarea a pus tava jos, turuind pe nerăsuflate despre meniu şi despre musafiri şi despre situaţia extrem de tensionată din bucătărie.

—Când am plecat eu de-acolo, bucătăreasa o fugărea pe Hattie în jurul mesei cu o bibilică într-o mână şi un făcăleţ într-alta!

Apoi s-a dus să tragă draperiile, lăsând lumina– deosebit de strălucitoare– să pătrundă prin ferestre, alungând şi cea mai mică urmă a nopţii.

În timp ce Daisy se pornise nepoftită să-i relateze ce se întâmpla pe peluza de jos, Eleanor şi-a turnat ceai din ceainicul de argint, întrebându-se cum avea oare să înfrunte povara acelei zile.

Draperiile de la fereastra dormitorului au fost trase binişor şi, din locul unde stătea pe băncuţa din grădină, Constance a văzut-o pe obraznica aia de slujnică, Daisy, agitându-şi braţele ca nişte aripi, în

timp ce cârâia şi croncănea lângă geam, surzind-o, de bună seamă pe Eleanor. Dar las' că aşa merita! Poftim, să stea în pat atât de târziu când avea de organizat aşa o petrecere! Dar Eleanor fusese întotdeauna un copil nestatornic din cale-afară.

Constance luase micul dejun cu o oră în urmă. Se scula la revărsatul zorilor, acesta era obiceiul ei dintotdeauna. Constance nu era lipsită de păcate– căci simţise că era de datoria unei femei să rămână întotdeauna interesantă–, dar, după cum învăţase în copilărie, punctualitatea era o virtute a cărei absenţă strică vieţile celorlalţi. O astfel de mojicie nu trebuia tolerată.

Grădina fierbea deja de agitaţie. Constance îşi adusese cu ea un teanc de hârtie şi o listă cu scrisorile pe care trebuia să le scrie, dar îi era aproape imposibil să nu se lase distrasă. Câţiva zdrahoni instalau nişte instalaţii complicate de artificii pe peluza goală şi începuseră să sosească furgonete cu diverse comenzi pentru bucătărie. Mai încolo, doi băieţi neciopliţi din vecini, purtând nişte ghirlande decorative, nu erau în stare decât să calce straturile de flori în picioare, căutând un loc unde să-şi fixeze scara. Unul dintre ei, un tip gălbejit cu coşuri pe bărbie, făcuse greşeala, când venise, de a o

aborda pe Constance întrebând-o unde era „şeful“, dar Constance a scăpat iute de el, privind în gol şi bombănind ceva despre vreme. Senilitatea era o mască folositoare. Era drept că-i cam fugeau gândurile în ultima vreme, dar nu atât de mult cât lăsa să se creadă. Mai putea încă să-şi pună mintea să facă lucruri grozave, dacă avea suficientă inspiraţie.

Da, avea să fie o zi bună. Deşi nu ar fi recunoscut niciodată cu voce tare, şi oricum nu în faţa lui Eleanor, lui Constance îi plăcea balul din mijlocul verii. Familia Edevane nu primea oaspeţi adesea, iar Eleanor nu reuşise să pună capăt acestei tradiţii, slavă Domnului! Această sărbătoare de la Loeanneth era momentul culminant al anului, singura răsplată a lui Constance pentru că era nevoită să trăiască în locul acesta uitat de Dumnezeu, unde duhoarea mării, sunetul oribil al valurilor care se zdrobeau când bătea vântul dintr-o parte anume erau de ajuns să-i îngheţe sângele în vene. Constance ura toate zgomotele acestea. Îi aduceau aminte de noaptea aceea groaznică, din urmă cu atâţia ani; crezuse că scăpase de ele când părăsiseră casa, acum mai bine de douăzeci de ani, dar viaţa putea fi crudă uneori.

Oricum… Ţelul şi emoţiile pregătirilor pentru bal îi aminteau de vremuri mai fericite: nerăbdarea pe care o simţea în tinereţe, înveşmântată în mătăsuri şi acoperită de giuvaieruri, când se dădea cu parfum şi îşi ridica părul cu agrafe; momentul intrării, când îşi făcea apariţia maiestuoasă, scrutând mulţimea, ca să atragă privirea vreunei prăzi demne de cucerit şi apoi emoţia urmăririi, căldura ringului de dans, furişarea pe coridoarele întunecate ca să-şi primească premiul… Uneori, mai ales în ultima vreme, trecutul era atât de viu, de *real*, încât credea chiar şi ea că era din nou tânăra aceea.

O mişcare i-a tulburat visarea şi Constance a simţit cum îi dispare zâmbetul de pe chip. Se deschisese uşa de la intrarea principală şi apăruse Daffyd Llewellyn, împiedicându-se de prag, potrivindu-şi pălăria şi proptindu-şi şevaletul pe şold. Ea a rămas nemişcată, în umbră. Ultimul lucru de care avea chef era să se lase antrenată într-o discuţie cu el. Llewellyn se mişca mai încet ca de obicei, de parcă l-ar fi supărat ceva. Constance băgase asta de seamă şi zilele trecute, când stăteau cu toţii pe peluză şi Eleanor le spusese despre distincţia care urma să-i fie acordată. Poate avea arsuri la stomac; nu că ar fi interesat-o, Constance nu avea timp de pierdut cu

prostănacul acesta slăbănog. Cum se furişa peste tot prin casă şi prin grădină atunci când era ea stăpâna casei, cu hainele lui caraghioase şi cu ochii ăia trişti, cu poveştile lui ridicole– dădea de el oriunde se ducea. Cât despre căderea aia nervoasă a lui…! Constance a pufnit cu dispreţ. Omul acesta era lipsit şi de mândrie, şi de ruşine. Ce motiv avea să fie deprimat? Ea era cea care ar fi trebuit să fie îndurerată. El îi răpise copilul, împuindu-i capul cu neghiobiile lui despre tărâmuri fermecate şi izbăvire ca apoi să îndrăznească să-i batjocorească ospitalitatea. I-a cerut soţului ei să-l gonească, dar Henri– maleabil şi blajin în toate celelalte privinţe– a refuzat s-o asculte.

Iar acum era rândul lui Eleanor să-l răsfeţe şi să-i facă pe plac. Ea îl adora când era mică şi el o iubea nespus la rândul lui şi amândoi erau legaţi şi acum printr-o prietenie deosebită. Cu câteva săptămâni în urmă, Constance îi surprinsese singuri pe o bancă din grădină, lângă trandafiri. Eleanor îi povestea ceva, cu chipul încordat de durere, iar el încuviinţa din cap şi apoi i-a atins obrazul cu degetele şi Constance a dedus că Eleanor plângea. Şi atunci şi-a dat seama despre ce vorbeau ei.

Un vânticel cald a început să sufle, împrăştiind petalele ca pe nişte confeti. Constance vedea multe lucruri acum. Ar fi preferat să-şi fi păstrat tinereţea şi frumuseţea, dar nu avea nici un rost să blesteme soarta, mai ales că se dovedea că şi îmbătrânirea avea avantajele ei. Atunci când şi-a pierdut abilitatea de a suci capete, a câştigat capacitatea de a sta nemişcată, respirând foarte încet, ca să treacă neobservată. Şi astfel vedea o mulţime de lucruri. O observa pe Deborah mâncându-i sufletul mamă-sii de când se logodise, o văzuse pe Alice cum se furişa ca să se întâlnească cu grădinarul acela cu părul negru şi ochi de ţigan, nu-i scăpase nici povestea aceea dintre Anthony şi doica cea tânără şi drăguţă.

Ce păcat că Eleanor nu era la fel de atentă ca ea! Ar fi putut să descopere mai repede. Constance se întrebase cât oare avea să dureze până când să-şi dea seama. Ar fi putut, de bună seamă, să-i spună fiicei ei ce văzuse, dar oamenii aveau tendinţa să împuşte mesagerul şi evident că Eleanor a priceput şi singură în cele din urmă, pentru că tânăra doică dispăruse. O dăduseră afară pe nepusă masă şi fără prea multă zarvă. Drum bun şi cale bătută! Zâmbetele ascunse, conversaţiile pe apucate când credeau că nu-i vede nimeni… Constance îi văzuse totuşi. O văzuse chiar

dându-i în dar o carte într-o zi. Ochii lui Constance nu mai erau la fel de ageri ca pe vremuri şi nu putuse să vadă titlul, dar a ţinut morţiş să se strecoare mai târziu în biroul lui Anthony şi acolo, printre fluturi şi lupe, a dat de cartea cu coperte verzi. Un volum de poezii de John Keats!

Pe ea nu infidelitatea o deranja– Constance nu înţelegea de ce bărbaţii şi femeile nu şi-ar face plăcerile dacă le vine la îndemână–, dar discreţia era esenţială. Era de datoria celor de rangul lor să facă alegerile cuvenite, în aşa fel încât asemenea lucruri să nu iasă în afara cercului lor, unde se transformau în bârfe. Şi aici era problema! O persoană pe care o angajai să te servească nu făcea, de bună seamă, parte din acest cerc, şi a te complica în felul acesta nu era doar un gest prostesc, ci şi crud. Le băga servitorilor în cap idei peste statutul lor şi nu ieşea nimic bun din aşa ceva.

Încurajarea poate conduce la păcătuire, iar Rose Waters fusese prea mult încurajată, mai ales în felul în care se purta cu micuţul Theo. Doica nu respectase nici unul dintre standardele profesionale cerute, sărutând copilul tot timpul, şoptindu-i mereu drăgăstos la ureche, ţinându-l strâns în braţe în timp ce-l plimba prin grădină, în loc să-l ţină în cărucior,

aşa cum se cuvenea. Avea un comportament excesiv de sentimental, care ar fi putut fi tolerat doar dacă ar fi venit din partea unui membru al familiei mai grijuliu, *nu* din partea cuiva plătit să facă un serviciu. Şi libertăţile pe care şi le îngăduia nu se opreau aici. Rose Waters întrecuse limitele de nenumărate ori, culminând cu un moment de nebunie când a îndrăznit să-i facă observaţie lui Constance că a îndrăznit să intre în camera copiilor în „timpul orei de odihnă“. Constance era bunica copilului, pentru numele lui Dumnezeu, şi nu dorise decât să stea lângă pătuţ ca să-l privească pe băieţel, să vadă cum i se ridică şi coboară în timpul somnului pieptul dolofan, care plesnea de sănătate.

Noroc că o aduseseră înapoi pe Doica Bruen. Se simţea mai veselă doar la gândul acesta. Cât de bine îi părea să-şi vadă vechea adeptă revenită în serviciul lor şi însărcinată să aibă grijă de Theo! Pe Constance o preocupa în mod deosebit micuţul ei nepot, iar revenirea la standardele cuvenite era absolut necesară. Şi-a pus în gând să stea de vorbă cu Doica Bruen ceva mai târziu. Văzuse ceva absolut inacceptabil cu o jumătate de oră în urmă. Clemetine, copila aia nefericită cu dinţi de cal, apăruse de după casă ducând pruncul în cârcă!

Constance simţea cum o năpădeşte furia. O strigase, cu gândul să o certe, dar fata nu o luase în seamă.

Acum Constance şi-a purtat privirile înapoi prin grădină spre locul unde o văzuse ultima dată pe fată, care o întinsese spre lac. Maşina de tuns iarba zornăia în continuare pe peluza din spatele ei şi ea a apucat teancul de hârtie de scris ca să-şi facă vânt cu el. Zgomotele mecanice păreau întotdeauna să intensifice căldura, iar în ziua aceea urma să fie *îngrozitor* de cald. Pe căldură, oamenii făceau tot felul de prostii ciudate, neaşteptate. Nu era neobişnuit ca cineva să-şi piardă minţile când creştea temperatura. Lui Constance nu-i plăcuse niciodată Shakespeare– de cele mai multe ori îl găsea de-a dreptul plicticos–, dar într-o singură privinţă avea dreptate: mijlocul verii era un timp ciudat şi impredictibil.

Nu se vedea nici urmă de Clementine şi de băieţel. Râsul lui Theo îi stăruia încă în minte şi Constance simţea cum i se înmoaie inima. Era într-adevăr un copil minunat: o fire veselă, cu un zâmbet care i se risipea în gropiţe, cu picioruşe dolofane. Uneori se întreba cum ar fi arătat celălalt băieţel– cel dintâi– dacă i s-ar fi oferit o cât de mică şansă.

În după-amiaza aceea avea să stea cu el, să-l vadă cum doarme, a decis ea. În ultima vreme devenise un obicei, acum că Rose Waters plecase, iar Eleanor era atât de ocupată; Doica Bruen îşi cunoştea lungul nasului, aşa că nu o mai putea opri nimeni.

Clemmie a luat-o de-a lungul pârâului, pe poteca îngustă cu iarba bătătorită. Erau şi alte căi, mai scurte, dar lui Theo îi plăcea să se bălăcească în apa mică de lângă punte şi Clemmie voia să-i facă pe plac. Pe deasupra, mai era şi sărbătoarea de la mijlocul verii şi toată ziua avea să fie un balamuc întreg în casă. Cu cât stăteau mai departe, cu atât mai bine. Gândind la rece, fără să-şi plângă de milă, i s-a părut chiar că nici nu o să le ducă nimeni dorul.

—Nu-i nimic, noi ne avem unul pe altul, dolofanule! i-a spus ea copilului.

—Ghe-ghe… a gângurit Theo.

Plină de dragoste, se simţea totuşi năpădită de o emoţie pe care o resimţea mai degrabă ca pe o pierdere şi îi apuca şi mai strâns picioruşele atât de rotunde şi grăsuţe. Chiar dacă îi luase locul, el fiind acum mezinul familiei, Clemmie nu îşi putea închipui cum ar fi arătat lumea fără fratele ei.

Soarele îi lumina din spate şi umbrele lor se contopeau, cea alungită, a trupului ei lungan, cu

picioarele lui trecute peste grumazul său. Capul lui se ivea peste umărul ei, dar se ţinea bine, şi din când în când întindea câte un pumnişor agitat ca să arate cu degetul către un lucru pe lângă care treceau. Îi trebuise ceva timp să se deprindă, dar acum se pricepea de minune să se ţină strâns cu picioarele de gâtul ei. Şi, dacă avea chef, Clemmie putea chiar să-şi întindă larg braţele şi să le rotească prin aer, aplecându-se când pe o parte, când pe alta, imitând mişcări aviatice complicate.

Când a ajuns la puntea de stâncă, s-a oprit, a lăsat să cadă săculeţul cu mâncare pe care-l adusese (prăjituri pregătite pentru petrecere, furate din bucătărie), i-a dat drumul lui Theo să alunece din cârca ei, în jos, pe pulpe, drept pe mormanul de iarbă cosită de pe mal. El a aterizat, chicotind încântat, şi s-a ridicat în picioare.

—Uite, a spus plin de importanţă, arătând cu degetul către pârâu. Uite!

Şi în vreme ce Theo înainta prin trifoi, clătinându-se, către malul înnămolit, ca să se ghemuiască printre trestii, Clemmie căuta piatra perfectă pentru azvârlit. Trebuia să fie mică, plată şi netedă, dar pe lângă asta, trebuia să îi încapă bine între degete. A ridicat una cântărind-o în palmă, verificându-i

rotunjimea marginilor, după care a aruncat-o înapoi, căci nu era suficient de netedă.

Şi a repetat figura de două, trei ori până a găsit una care, deşi nu era perfectă, părea mai potrivită. A băgat-o în buzunar şi a început să caute alta.

Alice se pricepea cel mai bine să găsească astfel de pietre. Ea era una dintre acele persoane care câştigă întotdeauna la jocuri, pentru că acorda foarte mare atenţie detaliilor şi nu se dădea niciodată bătută. Obişnuiau să petreacă ore întregi aici, alegând pietre şi azvârlindu-le apoi pe cele mai bune. Se dădeau de-a rostogolul, făceau leagăne din odgoanele lungi şi zdravene ale bărcilor şi-şi construiau case de păpuşi complicate în orzul sălbatic. Se luau la trântă, se gâdilau şi râdeau, îşi oblojeau genunchii cu leucoplast şi adormeau, obosite şi asudate, la umbra tufelor de cununiţa-miresei, pe măsură ce soarele de amiază stingea culorile grădinii. Dar Alice se schimbase acum, în vara aceasta, şi Clemmie se simţea părăsită.

A cules o piatră deschisă la culoare cu nişte picăţele nostime şi a şters-o cu degetul ud. Asta se întâmpla de când se întorseseră de la Londra. Se obişnuiseră cu toţii cu obiceiul lui Alice de a se lăsa absorbită de carneţelele ei, de lumea închipuită a

poveştilor sale, dar acum era cu totul altfel. Era capricioasă, trecând de la veselie debordantă la tristeţe şi exasperare. Îşi găsea mereu scuze ca să rămână singură în camera ei– „Trebuie să mă întind puţin… Am treabă, trebuie să scriu… Mă doare capul…“– ca să o şteargă după aceea pe furiş, să nu o mai găsească Clemmie.

Clemmie s-a uitat în urmă, Theo scormonea cu un băţ în mâl. A ţipat încântat când un greier a sărit de pe o trestie pe alta, iar ea a zâmbit cuprinsă de tristeţe. Theo era un copilaş minunat, dar ei îi lipsea Alice şi ar fi făcut orice ca să o recâştige, ca totul să fie ca înainte. Îi era dor de amândouă surorile ei, care i-o luaseră înainte, devenind adulte, fără să arunce măcar o privire îndărăt; Alice cu mutra aia a ei de dimineaţă, Deborah logodită, pe punctul de a se mărita. Clemmie se simţea trădată. Ea nu o să fie niciodată ca ele, nu o să devină niciodată adult. Oamenii mari erau înşelători. Era exasperată de indicaţiile lor plictisitoare („Nu acum“, „Mai încet“, „Opreşte-te imediat“), de conversaţiile lor terne, de misterioasele dureri de cap, de scuzele pe care le inventau ca să nu participe la nici o activitate distractivă; şi ura numeroasele trădări mărunte, universul de aluzii răutăcioase şi nuanţe în care se

învârteau, în care una se spunea şi alta se gândea. Clementine trăia într-o lume mai limpede, în care totul era alb sau negru. Un pilot nu avea prea multe alegeri: da sau nu, sus sau jos, bine sau rău.

—Ba nu, a şuierat ea, contrazicându-se singură.

Starea ei de spirit stricase deja strălucirea dimineţii şi acum îi revenea în minte chiar scena la care se străduia să nu se gândească. Trupurile goale ale celor doi care se răsuceau şi se mişcau…

Nu. Şi-a închis ochii strâns, să alunge imaginea. Dar ştia de ce îi revenise în minte. Atunci când îi văzuse era o zi chiar ca aceasta, ea fusese la baza aeriană să se uite la avioane şi se întorcea spre casă.

Clemmie a izbit cu piciorul în pământ. Dacă s-ar fi dus acasă mai devreme, dacă s-ar fi întâmplat ceva care să o împiedice să o ia pe scurtătura din pădure şi să treacă pe lângă pavilionul de bărci chiar în clipa aceea! Scena îngrozitoare, teama şi stânjeneala pe care le simţea încercând să înţeleagă ce făceau acolo.

—Biata de tine, o mângâiase Deborah când i-a mărturisit ce lucru oribil văzuse, nemaiputând să păstreze secretul. Te-ai speriat groaznic.

I-a luat mâinile într-ale sale şi i-a spus să nu se mai gândească la nimic. Făcuse bine că îi spusese ei, dar acum trebuia să-şi scoată totul din minte.

—O să mă ocup eu de toate astea, îţi promit.

Lui Clemmie i s-a părut că asta suna ca şi cum i-ar fi promis că ar pune la loc o coajă de ou zdrobită, dar Deborah i-a zâmbit şi chipul ei era atât de senin şi de frumos, vocea atât de sigură, încât toate grijile i-au dispărut.

—Ai să vezi, a asigurat-o Deborah, totul o să fie bine.

Clemmie şi-a zornăit pietrele în buzunar, muşcându-şi absentă unghia de la degetul mare. Se mai întreba încă dacă nu ar fi trebuit să se fi dus la Mama, sau să-i fi povestit Tatei ce văzuse. Când a întrebat-o pe Deborah, ea a spus că nu era cazul. I-a spus să uite tot, să nu sufle nimănui nici o vorbă.

—Asta nu ar face decât să-i supere, Clem, şi asta vrem noi, să-i supărăm?

A apucat o piatră ovală, roz, între degetul mare şi cel arătător. Clemmie se gândise să se ducă glonţ la Alice după ce-i văzuse şi, poate că dacă ar mai fi fost la fel de apropiate, s-ar fi dus fară îndoială, dar aşa cum stăteau lucrurile, cu distanţa care se instalase atât de brusc între ele… Ba nu, făcuse ce trebuia. Deborah era genul de persoană care ştia ce să facă în orice împrejurare. Ea putea să aibă grijă de tot.

—Mi-mi?

Theo o privea îngrijorat, cu chipul lui de copilaş ridicat spre ea şi Clemmie şi-a dat seama cât de încruntată era. S-a străduit să-i zâmbească şi, după ce s-a gândit un pic, el s-a luminat tot, încreţindu-şi vesel feţişoara, revenind la expresia de dinainte. Clemmie a fost cuprinsă de un amestec de tristeţe, bucurie şi teamă. Câtă încredere avea în ea! Câtă încredere, ca un singur zâmbet să fie suficient pentru a-i schimba starea de spirit pe loc! A luat din nou o mină gravă şi lui i-a pierit toată bucuria din ochi. Avea putere absolută asupra lui. Pentru Clemmie, neputincioasă în atât de multe privinţe, ideea aceasta era ameţitoare. Simţea din plin cât de vulnerabil putea fi. Cât de uşor i-ar fi fost cuiva rău intenţionat să-i înşele buna-credinţă!

În acel moment atenţia i-a fost atrasă de maşina de tuns iarba, mai degrabă de faptul că i se oprise motorul. Zumzăitul ei devenise atât de caracteristic dimineţilor de vară, încât nu l-a mai luat în seamă decât atunci când zgomotul a încetat şi celelalte sunete– pârâul, păsărelele, gunguritul frăţiorului ei– s-au auzit dintr-odată mai clar.

Dar chipul i s-a întunecat pe dată. Ştia cine mânuia maşina şi ultimul lucru pe care şi-l dorea era să-l vadă pe el, *pe omul acela*. Cât şi-ar fi dorit să

dispară, să plece cât mai departe de Loeanneth! Atunci poate ar fi fost capabilă să uite ceea ce văzuse în pavilionul de bărci şi totul ar reveni la normal, aşa cum era înainte.

Clemmie l-a săltat pe Theo pe un şold.

—Haide, durduliule, i-a spus ea, ştergându-i mâinile murdare de noroi. Hai la bord, e vremea să decolăm!

Era un copilaş ascultător, aşa o auzise pe Mama spunându-i Doicii Bruen care o înlocuise pe Doica Rose cu două săptămâni în urmă („un copil ascultător şi foarte blând", tonul ei mulţumit, chiar surprins, sugera că cel dinainte, adică Clemmie, nu fusese, nici una nici alta). Theo şi-a lăsat baltă explorările, fără să se împotrivească, şi s-a cuibărit pe umerii ei, cu Puppy strâns în încheietura braţului. Ţinându-şi echilibrul, Clemmie a păşit cu grijă pe pietre către celălalt mal şi a pornit către baza aeriană din spatele fermei lui Jack Martin. Păşea iute, fără să privească înapoi, ţinându-l bine pe Theo de picioare.

Ben a sărit din maşina de tuns iarba şi s-a aplecat să se uite la motor. Lanţul era la locul lui, nu se prinsese nimic între lame, terenul pe care voia să-l cosească era neted. Cunoştinţele lui de mecanică se

cam opreau aici. Aşa că tot ce putea să facă era să o lase câteva minute să se răcească.

S-a aşezat, căutându-şi chibriturile în buzunarul cămăşii. Soarele dimineţii îi dogorea ceafa, anunţând o zi călduroasă. Auzea vrăbiile dregându-şi glasurile şi şuieratul unui tren care pleca din gară dis-de-dimineaţă. Simţea mireasma dulce a trandafirilor şi a ierbii proaspăt cosite.

Un biplan brăzda cerul şi Ben l-a urmărit cu privirea până s-a prefăcut într-un punct minuscul şi a dispărut. Şi-a coborât ochii şi a văzut cum soarele luminează o latură a casei, ajungând la ferestrele cu vitralii de la etaj– unde ştia că se aflau dormitoarele– şi s-a simţit cuprins de acelaşi dor dintotdeauna. S-a mustrat în sinea sa pentru nesăbuinţă şi şi-a ferit privirea, trăgând adânc din ţigară. Sentimentele lui nu aveau nici o importanţă, mai rău chiar, erau o piedică. Depăşise deja orice limite. Îi era ruşine de el însuşi.

Avea să-i lipsească grădina. Contractul său fusese încheiat pe o perioadă limitată, ştiuse asta de la bun început, doar că nu-şi dăduse seama cât de iute avea să se sfârşească şi cât de mult şi-ar fi dorit să mai rămână. Domnul Harris se oferise să-l prelungească, dar Ben i-a spus că avea alte treburi de făcut.

—Probleme de familie, adăugase el.

Bătrânul încuviinţase din cap şi-l bătuse pe umăr, în timp ce Adam îşi făcea de lucru prin magazia din spatele lor. Avea treizeci şi trei de ani şi-i privea cu ochii larg deschişi, ca un căţeluş. Ben nu i-a dat şi alte amănunte şi desigur că nu i-a pomenit despre Flo şi despre problemele ei, nu avea nici un motiv să o facă. Domnul Harris înţelegea mai bine ca oricine ce însemnau obligaţiile de familie. Asemenea tuturor celor care sărbătoriseră întoarcerea celor dragi din Marele Război, el ştia prea bine că băieţii aceia veniseră acasă, dar nu aveau să-şi mai găsească vreodată locul.

Ben s-a aplecat pe sub bolta de verdeaţă şi s-a oprit lângă iazul cu peşti, şi l-a tulburat brusc o amintire, asemenea unei umbre. Acesta era locul unde Alice îi citise prima dată din manuscrisul ei. Îi mai auzea şi acum vocea, de parcă rămăsese întipărită pe frunzele din jur şi răsuna din nou, doar pentru el, ca o înregistrare la gramofon.

—Mi-a venit o idee grozavă, spunea ea, plină de elan tineresc şi inocenţă, debordând de veselie. Am lucrat toată dimineaţa şi nu că vreau să mă laud, dar sunt convinsă că o să fie cea mai bună scriere a mea de până acum.

—Nu mai spune! s-a mirat Ben, zâmbind.

O tachina, dar Alice era prea emoţionată să-l ia în seamă. A început să turuie despre subiect, personaje, întorsătură, iar intensitatea pasiunii îi transfigura chipul, dându-le trăsăturilor sale o frumuseţe plină de expresivitate. Nici nu băgase de seamă că era frumoasă până nu vorbise despre scrisul ei. Obrajii i se îmbujorau şi ochii îi sclipeau, plini de inteligenţă. Şi chiar era *foarte deşteaptă*. Îţi trebuie un anume gen de inteligenţă ca să creezi o enigmă– să poţi privi în perspectivă şi să alegi dintre toate scenariile posibile, să fii atât de bine organizat. Ben nu avea atâta minte.

La început, se amuzase pur şi simplu de entuziasmul ei, îi plăcea să i se spună o poveste în timp ce lucra, să dezbată o idee, două, mai mult în joacă. Ea îl făcea să se simtă mai tânăr, pasiunea ei adolescentină, intensitatea cu care trăia clipa erau molipsitoare. Îi alungau grijile lui de adult.

Era conştient că părinţii lui Alice nu ar fi fost de acord ca ei să se întâlnească astfel, dar se gândea că nu făceau nimic rău. Şi la început chiar aşa a şi fost. Nu-şi închipuise niciodată– nici unul dintre ei n-ar fi putut bănui– unde aveau să ducă toate acestea. Dar el era mult mai mare decât Alice, el ar fi trebuit să

aibă mai multă minte, mai multă grijă. Inima omului, viaţa, împrejurările– toate acestea erau greu de controlat şi, până să-şi dea seama ce se întâmplă, era deja prea târziu.

Îşi terminase ţigara, se gândea că ar trebui să se apuce din nou de treabă. Domnul Harris îi dăduse o listă întreagă de pregătiri pentru petrecere, mai avea de făcut grămada de lemne pentru focul de tabără şi trebuia să găsească pe cineva care să facă maşina de tuns iarba să pornească.

Ben a privit peste umăr să se asigure că nu-l vede nimeni şi a scos scrisoarea de la ea. O făcuse de atâtea ori până atunci, încât marginile îndoite se uzaseră şi cuvintele din dreptul lor abia se mai vedeau. Ben le ştia pe dinafară, îi răsunau în minte ca nişte şoapte. Se vedea că avea talent la scris, ştia să mânuiască bine cuvintele. Citea fiecare rând încet, cu grijă, şi pasajele care îl bucuraseră până atunci îl umpleau acum de părere de rău.

Avea să-i fie dor de locul acesta. Avea să-i fie dor de ea.

O pasăre a trecut în zbor pe deasupra capului său, slobozind un strigăt ca o mustrare şi Ben a împăturit scrisoarea la loc, punând-o în buzunar. Avea atâtea

de făcut şi nu avea nici un rost să se mai gândească la trecut.

—O să fie un foc pe cinste diseară, îi spusese domnul Harris, zâmbind şi arătând cu capul spre maldărul de lemne pe care le tăiaseră toată săptămâna. O să se vadă tocmai din Caradon Hill. Ştii, e o vorbă pe-aici, cu cât e mai mare focul din mijlocul verii, cu atât mai mare e norocul omului în anul ce vine.

Ben mai auzise asta şi altă dată, de la Alice.

15
Cornwall, 2003

Clive Robinson era un bărbat subţirel, vioi, de aproape nouăzeci de ani. Avea fruntea lată, brăzdată de riduri şi părul alb şi des, nasul mare şi zâmbea cu toată gura. Avea încă toţi dinţii sănătoşi. Privirea îi era limpede şi iscoditoare, trădând o minte ageră. Se uita la Sadie prin ochelarii săi enormi cu rame maro de bachelită pe care ea bănuia că-i avea din anii ’70.

—Ce căldură fusese în vara aceea! a spus el, clătinând din cap. O căldură dintr-aceea care îţi pătrunde sub piele şi nu te lasă să dormi. Mai fusese şi secetă pe deasupra, săptămâni de-a rândul fără nici

un strop de apă, aşa că iarba începuse să se usuce. Dar nu şi la Casa de lângă lac, să ştii. Aveau o mulţime de oameni acolo, grădinari, asta era treaba lor. Când am ajuns noi acolo, era totul pus la punct: cu lampioane, beteală, ghirlande. Nici nu mai văzusem aşa ceva, eu, un băiat de rând. Aşa o casă! Era tare frumos. Ne-au servit cu prăjituri la ceai. Poţi să-ţi închipui una ca asta? La o zi după ce le dispăruse copilul, lor le ardea să ne servească cu prăjituri. Nici n-am mai pomenit ceva aşa de frumos, erau toate glazurate şi ornate pentru petrecerea din seara ce trecuse.

Sadie luase legătura cu bătrânul poliţist de îndată ce primise scrisoarea. El îşi pusese numărul de telefon în josul paginii şi ea a dat imediat fuga să-l sune, simţind cum o furnică pielea, surescitată din pricina descoperirii făcute pe planul casei din 1664.

—Abia te aşteptam, i-a spus el când s-a recomandat la telefon.

Lui Sadie nu i-a scăpat faptul că acestea erau exact cuvintele pe care bătrânul din *Pragul Vrăjit al lui Eleanor* le rostise când Eleanor venise să îndrepte răul. Dar, după felul cum îi vorbise, Sadie nu-şi putuse da seama dacă se referea la ultimele douăzeci şi patru de ore de când îi trimisese scrisoarea sau la

cei şaptezeci de ani de când cazul fusese închis fără să fi fost rezolvat.

—Eram convins că până la urmă tot o să vină cineva, că nu sunt singurul care se mai gândeşte încă la ei.

Vorbiseră puţin la telefon, sondându-se unul pe altul, prezentându-şi fiecare experienţa în poliţie (Sadie a uitat evident să pomenească de concediul ei forţat în Cornwall), apoi s-au referit la caz. Deşi stăpânită încă de emoţia noii descoperiri, Sadie s-a ferit să-i dezvăluie ipoteza ei despre tunel, spunându-i doar că găsea cu greu informaţii şi că până acum s-a bazat doar pe relatarea lui Pickering, la care Clive a pufnit dispreţuitor şi amuzat.

—Da, îi cam lipseau informaţiile concrete, a încuviinţat Sadie.

—Ei, nu numai asta i-a lipsit lui, a râs Clive. Nu vreau să vorbesc de rău despre morţi, dar mi-e teamă că Arnold Pickering nu s-a aflat prin preajmă atunci când Atotputernicul a împărţit deşteptăciunea.

A întrebat-o apoi dacă dorea să-l viziteze şi Sadie a propus să vină a doua zi.

—Bine, dar să fie dimineaţa, că la prânz vine fiica mea, Bess, să mă ia la o programare, a spus el, oprindu-se o clipă, după care a adăugat, cu voce

joasă: Ea nu este de acord să mă mai ocup de cazul acesta. Zice că a devenit o obsesie.

Sadie a zâmbit cu receptorul la ureche. Cunoştea prea bine senzaţia.

—Îmi tot spune că mai bine m-aş apuca de bridge sau de colecţionat timbre.

—Nu vă faceţi griji, nu vă dau eu de gol. Atunci ne vedem la nouă.

Şi aşa s-a făcut că, într-o dimineaţă însorită de sâmbătă, a ajuns în bucătăria lui Clive Robinson din Polperro, dinainte cu un ceainic plin, biscuiţi digestivi şi felii de chec. Pe masă era întinsă o faţă de masă brodată, proaspăt călcată. Sadie a fost neaşteptat de impresionată, mai ales când a văzut mica etichetă cusută de tiv şi şi-a dat seama că era pusă pe dos.

Clive părea sincer bucuros să o vadă, dar pisica mare şi neagră cu care convieţuia a fost vădit deranjată de această intruziune.

—Nu o lua personal, i-a spus Clive la sosire, mângâind pisica. E încă supărată pe mine că am plecat în străinătate. E cam posesivă, Mollie asta a mea.

Pisica îi urmărea cuibărită între două ghivece cu ierburi aromatice de pe pervazul însorit al ferestrei, torcând morocănoasă şi dând ameninţător din coadă.

Sadie a mai luat un biscuit şi s-a uitat peste întrebările ce-i mai rămăseseră din lista pregătită pentru Clive. Se hotărâse să încerce mai întâi marea cu degetul, ca să se convingă dacă bătrânul poliţist era de încredere şi apoi să-i dezvăluie ipoteza ei: dar mai era de văzut dacă îl putea considera o sursă valabilă de informaţii. Sadie fusese sceptică asupra capacităţii unui bătrân de nouăzeci de ani de a-şi aminti detalii dintr-un caz la care lucrase cu şaptezeci de ani în urmă. Dar Clive i-a spulberat iute îndoielile şi a umplut repede cu notiţe câteva pagini din carnetul ei.

—N-am putut să-l uit niciodată, a spus el turnând ceaiul prin strecurătoare. Nu-ţi vine a crede când te uiţi la mine, dar să ştii că am o memorie bună. Iar cazul Edevane mai ales mi-a rămas în minte. Şi n-aş fi putut să mă descotorosesc de el nici dacă aş fi vrut.

Bătrânul şi-a ridicat umerii înguşti, gârboviţi sub cămaşa cu guler, călcată cu mare grijă. Aparţinea acelei generaţii care acorda mare atenţie înfăţişării.

—Vezi tu, a fost şi primul meu caz, a urmat el, cântărind-o prin lentilele sale groase. Ei, lucrezi şi tu în poliţie, înţelegi ce vreau să spun!

Sadie i-a spus că ştia prea bine. Oricât antrenament ai fi făcut, tot nu erai pregătit pentru furtuna şi tensiunea primului caz adevărat. La ea, fusese o intervenţie pentru violenţă domestică. Femeia arăta de parcă luptase zece runde în ringul de box, avea faţa plină de vânătăi, cu buza spartă, dar a refuzat să depună plângere.

—M-am lovit de uşă, le-a spus ea, fără să se sinchisească măcar să găsească o minciună mai originală.

Proaspăt ieşită din cursurile de pregătire şi abia stăpânindu-şi propriile probleme, Sadie a vrut să-i aresteze iubitul pe loc. Simţea că o ustură atâta nedreptate. Nu-i venea să creadă că nu avea altă alegere, că fără colaborarea victimei nu putea face altceva decât să dea un avertisment şi să plece. Donald i-a spus că avea să se înveţe cu lucrurile astea, că o nevastă înspăimântată mergea până în pânzele albe ca să-şi apere soţul violent, că sistemul nu le oferea susţinerea necesară ca să plece. Încă o mai obseda mirosul din apartamentul acela, de parcă ieri ar fi fost acolo.

—Era prima dată când vedeam ce înseamnă durerea, a continuat Clive Robinson. Am crescut ocrotit când eram mic, am avut o familie fericită, o casă destul de bună, fraţi şi surori, bunica stătea şi ea la capătul străzii. Nici măcar nu fusesem la o înmormântare până să mă angajez la poliţie. Apoi am avut parte de destule, ce să-ţi mai spun!

S-a oprit şi a rămas pe gânduri, încruntându-se la ceva nevăzut din spatele ei.

—Şi-apoi casa aia, oamenii ăia– atât de neajutoraţi, cu priviri atât de disperate–, până şi aerul din încăperi parcă arăta că se pierduse ceva, a urmat el, răsucind ceaşca pe farfurioară, aranjând obiectele de pe masă, în timp ce-şi căuta cuvintele. Pentru mine era prima dată.

Sadie a zâmbit uşor, în semn de înţelegere. Nimeni altcineva în afară de poliţişti nu se împovărează mai mult cu toate ororile vieţii. Poate singurii care văd lucruri şi mai rele sunt paramedicii.

—Deci aţi început cu ipoteza că Theo Edevane a plecat singur şi s-a rătăcit?

Clive a încuviinţat din cap.

—Asta am presupus că s-a întâmplat. Pe vremea aia nimeni nu se gândea la răpiri. Da, mai fusese cazul Lindbergh în America, cu un an în urmă, dar

făcuse vâlvă tocmai pentru că era ceva neobişnuit. Eram siguri că o să găsim copilul în câteva ore, căci fiind atât de mic, nu avea cum să ajungă prea departe. Am căutat până la căderea nopţii, am răscolit totul în poiene şi prin pădurile de la marginea domeniului, dar n-am dat de nici o urmă. Nici un indiciu. A doua zi, am adus scafandri să verifice lacul şi când nu s-a găsit nimic, atunci am început să ne gândim cine ar fi vrut să-l răpească.

Aceasta a făcut-o pe Sadie să treacă la a doua serie de întrebări, pe care şi le notase cu o seară în urmă. De obicei se ferea să întrebe *de ce*, mai ales când se afla la începutul unei anchete. „Motivele sunt de domeniul romanelor poliţiste“, îi plăcea lui Donald să bombăne. „De asta se ocupă scriitorii şi detectivii din filmele de la televizor.“ O spunea tăios, aşa cum îi plăcea lui, dar avea dreptate. Poliţiştii aveau nevoie de probe; ei trebuiau să afle *cum* s-a săvârşit crima şi *cine* ar fi putut să o facă. A se preocupa întrebându-se *de ce* s-a înfăptuit le distrăgea atenţia şi, cel mai adesea, îi inducea în eroare.

În cazul de faţă însă, cu dovezi atât de puţine, după şaptezeci de ani de la comiterea faptei, Sadie şi-a închipuit că ar putea face o excepţie. Şi pe deasupra, noua hartă schimba situaţia. Spaţiul acela misterios

din perete, posibilitatea existenţei unui alt tunel care să lege casa de lumea dinafară, un tunel care dispăruse de mult de pe majoritatea hărţilor şi din amintirile oamenilor. Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci unul dintre cele mai uimitoare aspecte ale cazului, *cum* anume a fost posibil, ar fi putut fi elucidat. Şi atunci, probabil şi *cine* era de vină, căci cei care ştiau de existenţa tunelului precis erau puţini la număr, dintr-un cerc restrâns. De când aranjase să se întâlnească cu Clive, lui Sadie îi tot umbla prin minte un citat din *Porţia rece de mâncare*: „Diggory începea întotdeauna cu familia. Era o greşeală să presupui că durerea şi vinovăţia se exclud reciproc". Aceste vorbe fuseseră rostite înainte de prima vizită a lui Diggory Brent la fosta soţie şi la fiica celui ucis.

—Aţi interogat şi părinţii? l-a întrebat Sadie.

—Acesta a fost primul lucru. Nu aveam nici o dovadă ca să-i învinovăţim pe nici unul din ei. Ambii aveau alibiuri. Mama băiatului, mai ales, fusese văzută tot timpul, ca gazdă a petrecerii. Îşi petrecuse cea mai mare parte a nopţii la pavilionul de bărci, unde se făceau plimbări cu gondolele pentru oaspeţi. Tot ce ne-au spus se verifica. Şi nici

nu avea de ce să nu fie aşa, de ce-ar fi vrut un părinte să-şi răpească propriul copil?

Avea dreptate, dar Sadie nu voia să-i lase în pace atât de uşor, deşi începuse să aibă un fel de simpatie faţă de Eleanor Edevane.

—În cartea lui Pickering se lasă să se înţeleagă că a existat un interval cam de trei ore între sfârşitul petrecerii şi descoperirea dispariţiei băiatului. Unde s-au aflat părinţii atunci?

—Amândoi s-au dus la culcare în acelaşi timp. Nici unul nu a ieşit din dormitor până la opt dimineaţa, când a venit servitoarea să le spună că băiatul nu era în pătuţ.

—Vreun indiciu că minţeau?

—Nu.

—Sau că ar fi acţionat împreună?

—Ca să-şi răpească propriul copil, vrei să zici? După ce îşi luaseră rămas-bun de la trei sute de oaspeţi?

Acum că-l auzea pe el exprimându-se aşa, suna absurd, dar lui Sadie îi plăcea să nu scape nimic. A încuviinţat din cap.

—N-a existat nimeni care să nu spună cât de iubit era copilul. Mai mult de-atât, *cât de dorit* fusese. Soţii Edevane aşteptaseră mult timp ca să aibă un

băiat. Aveau deja trei fete, cea mai mică dintre ele avea doisprezece ani în iunie 1933, aşa că venirea pe lume a băiatului fusese o mare fericire. Pe vremea aia, toate familiile bogate voiau să aibă băieţi, ca să aibă cui lăsa moştenire numele şi averea. Acum nu mai e aşa. Nepoata mea îmi spune că toţi prietenii ei vor să aibă fete– sunt mult mai cuminţi, se îmbracă mai nostim, te înţelegi mai bine cu ele, a continuat el, ridicându-şi neîncrezător sprâncenele albe. Eu am avut fete şi pot să-ţi spun că nu-i aşa deloc.

Sadie a zâmbit uşor, în timp ce Clive mai lua un biscuit.

—Mă tem că trebuie să vă cred pe cuvânt, a spus ea, cercetând atentă lista cu membrii familiei pe care i-o dăduse Clive la sosire. Spuneaţi că bunica locuia cu familia Edevane?

Chipul lui Clive, blajin altfel, s-a încruntat.

—Constance deShiel… o femeie tare nesuferită. Una de-aia afectată şi dispreţuitoare care mai degrabă te-ar mânca de viu decât să-ţi răspundă la întrebări. Doar când am întrebat-o despre fiica şi ginerele ei a devenit mai vorbăreaţă.

—Şi ce a spus?

—Aluzii mărunte de genul „Lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par a fi“. A lăsat să se înţeleagă

de mai multe ori că ar fi fost vorba de o infidelitate, insinuând ceva despre un fel de aventură, dar nu a dat nici un fel de amănunte.

—Dar nu aţi insistat?

—Ei, pe vremea aia, mai ales cu cineva din înalta societate, şi femeie pe deasupra… erau alte reguli de comportament, nu puteam să insistăm pe cât am fi dorit.

—Dar aţi cercetat, totuşi, nu?

—Desigur, după cum bine ştii, neînţelegerile familiale sunt materialul de bază al poliţistului. Sunt unii care s-ar preta la orice ca să-şi pedepsească soţul sau soţia. Tatăl care vine în vizita legal stabilită şi ia copiii ca să nu-i mai aducă niciodată înapoi, mama care le împuie capul copiilor cu tot felul de minciuni despre tată. Când părinţii se luptă, drepturile copiilor sunt adesea neglijate.

—Dar nu în cazul acesta!

—Lumea nu mai contenea să ne spună cât de apropiaţi erau soţii Edevane, cât de mult se iubeau.

Sadie s-a gândit o clipă la asta. Căsniciile erau un mister pentru ea, care nu avusese parte de aşa ceva. Dar i se păreau nişte chestii ciudate, cu secrete, minciuni şi tot felul de promisiuni ce apar imediat ce zgârii puţin la suprafaţă.

—De ce ar fi spus Constance deShiel ceva neadevărat? Văzuse oare ceva? Sau poate că i se confesase fiica ei?

—Mama şi fiica nu se prea înţelegeau, asta ne-au spus mai multe persoane.

—Şi totuşi locuiau împreună.

—De nevoie, după câte am înţeles. Bătrâna pierduse totul din pricina unei investiţii proaste, după moartea soţului ei, şi era nevoită să accepte bunăvoinţa fiicei şi a ginerelui ei, a spus el ridicând din umeri. Poate că insinuările ei or fi fost doar încercări de a băga zâzanie.

—Tocmai când lor le dispăruse copilul?

El şi-a fluturat mâna, cu o expresie pe chip care sugera că nu l-ar fi surprins nimic, că la vremea lui văzuse oameni care făceau tot felul de lucruri.

—E totuşi posibil să existe şi altă explicaţie. În 1933, bătrâna suferea de o formă incipientă de demenţă. Doctorul ei m-a sfătuit să nu iau în serios tot ce spunea ea. De fapt, a urmat el apropiindu-se mai tare de ea, de parcă ar fi vrut să-i facă o mărturisire pe care nu voia să o audă şi altcineva deşi erau doar ei doi, doctorul Gibbons mi-a dat de înţeles că doamna Constance nu fusese prea… constantă în propriul mariaj şi că era posibil ca acele

comentarii ale ei să fie, de fapt, nişte amintiri confuze mai degrabă decât nişte declaraţii de luat în seamă. Se zice că trecutul şi prezentul devin greu de despărţit.

—Dar dumneavoastră ce credeţi?

El şi-a întins palmele.

—Cred că era răutăcioasă, dar inofensivă. Bătrână şi singură… găsise şi ea pe cineva care s-o asculte!

—Credeţi că-şi dădea importanţă?

—Se comporta de parcă ar fi vrut să-i punem mai multe întrebări, s-o considerăm născocitoarea vreunui plan infam. Îmi vine să cred că s-ar fi bucurat chiar dacă am fi arestat-o. Asta ar fi făcut-o să primească toată atenţia de care avea nevoie, şi încă ceva pe deasupra.

Clive a cules o firimitură de pe faţa de masă, aşezând-o cu grijă pe marginea farfuriei.

—Nu e uşor să îmbătrâneşti, să simţi că nu mai ai nici o importanţă. Cândva fusese frumoasă, influentă … stăpâna casei. Era un portret al ei deasupra şemineului din bibliotecă. Teribilă femeie! Parcă şi acum mă trec fiori când îmi aduc aminte de ochii ăia ai ei din tablou, care parcă mă urmăreau peste tot.

O privea pe Sadie, lăsând-o să vadă în ochii lui ceva din poliţistul dur care fusese cândva.

—Indiferent ce-a fost, un indiciu e un indiciu! Şi Dumnezeu mi-e martor că n-am avut prea multe! După aceea, i-am tot văzut pe Anthony şi pe Eleanor, păreau un cuplu la fel de solid.

—Şi apoi?

—Pierderea unui copil e ca o grenadă care explodează în majoritatea familiilor, ăsta e un lucru dovedit de statistici, părinţii se despart cel mai adesea după o astfel de tragedie, dar ei erau minunaţi împreună. El era atât de grijuliu cu ea, de blând şi de ocrotitor, se asigura că se odihneşte, o oprea să fugă afară cu cei care plecau să caute copilul. Nu o scăpa din ochi, a urmat el strângându-şi buzele. Chiar a fost o mare nenorocire. Biata femeie, trebuie să fie cel mai groaznic coşmar al unei mame, dar ea s-a comportat atât de demn. Ştii, ani de zile după ce-au plecat de-aici, ea obişnuia să se întoarcă.

—În sat?

—Acasă. De una singură.

Asta era ceva nou. Louise, prietena lui Bertie, spusese că nici un membru al familiei nu mai călcase pe-acolo de la dispariţia lui Theo.

—Dumneavoastră aţi văzut-o?

—Ei, poliţia află asemenea lucruri, auzeam că venea cineva la Casa de lângă lac. De câteva ori m-

am dus pe-acolo, să mă asigur că totul era în ordine, să văd dacă puteam să-i fiu de folos cu ceva. Era întotdeauna foarte politicoasă, spunea că era frumos din partea mea, dar că ea se odihnea doar un pic după agitaţia din Londra. Dar eu ştiu, a urmat el zâmbind trist, că spera că el avea să vină înapoi.

—Nu-i trecuse!

—Cum să-i treacă? Copilul ei trăia, era undeva! O dată sau de două ori mi-a mulţumit, spunând cât de mult aprecia ce-am făcut cu toţii, cât de mult am căutat băiatul. A făcut chiar o donaţie extrem de generoasă la secţia noastră de poliţie. Foarte demnă era, foarte tristă.

S-a încruntat, cufundat în amintiri. Când a vorbit din nou, avea în voce o undă de regret, de amărăciune.

—Mult timp am sperat că am să-i găsesc copilul. Nu puteam să mă împac cu ideea asta, cu cazul nerezolvat. Copiii nu pot dispărea aşa, fără urmă, nu? Trebuie să fie undeva. Întotdeauna trebuie să fie o cale, numai că trebuie să ştii unde să cauţi. Ai avut vreun caz dintr-ăsta? a întrebat-o el, aruncându-i o privire. Te mănâncă de viu.

—Am avut o dată sau de două ori, a răspuns Sadie, gândindu-se la Caitlyn Bailey în holul

apartamentului, amintindu-şi mâna aceea micuţă, caldă şi încrezătoare în palma sa, atingerea părului încâlcit al fetiţei când i-a adus cartea de poveşti şi micuţa şi-a sprijinit capul pe umărul ei.

—Aşa mi s-a întâmplat şi mie, a spus el. Şi mi-a fost atât de greu fiindcă am avut atât de puţin material.

—Dar trebuie să fi avut nişte ipoteze, totuşi?

—Au fost nişte piste, unele mai bune decât altele. Schimbări recente de personal, o cutie de somnifere lipsă despre care credeam că ar fi putut fi folosită pentru răpire şi un prieten de familie care a murit în împrejurări neobişnuite, un tip pe nume Daffyd Llewellyn…

—Scriitorul…

—Da, el. Destul de cunoscut pe vremea aia.

Sadie s-a ocărât în gând că nu deschisese capitolul despre Llewellyn din disertaţia de la bibliotecă. Şi-a amintit că în introducerea la *Pragul vrăjit al lui Eleanor* se pomenea că i se acordase postum o distincţie regală în 1934. Nu se gândise că moartea lui survenise atât de repede după dispariţia lui Theo.

—Dar ce s-a întâmplat?

—După câteva zile de căutări, ne aflam în josul pârâului, ceva mai departe de pavilionul de bărci, şi

cineva a strigat: „Uite un corp!“ Dar nu era copilul, ci un bătrân. S-a dovedit că fusese o sinucidere. Ne-am gândit că trebuie să fi fost vorba de o remuşcare, că avusese de-a face cu dispariţia băiatului.

—Şi sunteţi sigur că nu avusese?

—Am cercetat, dar nu exista nici un motiv. Îl adora pe copil şi toţi cei interogaţi ne-au confirmat că era cel mai apropiat prieten al lui Eleanor. Ştii că a scris şi o carte despre ea, când era mică?

Sadie a încuviinţat din cap.

—Ea a fost distrusă când a aflat, a leşinat. Îngrozitor! a exclamat el, clătinând din cap. A fost unul dintre cele mai groaznice lucruri pe care le-am văzut.

Sadie a căzut pe gânduri. Dispare un copil şi un prieten de familie se sinucide la câteva ore sau zile după aceea.

—Ce coincidenţă!

—Ai dreptate, dar am vorbit cu doctorul din sat care ne-a spus că Llewellyn suferise de anxietate în săptămânile dinainte. I-am găsit şi o cutie cu barbiturice în buzunar.

—Le folosea în mod obişnuit?

—Autopsia a confirmat că luase o supradoză. Llewellyn a amestecat medicamentele cu şampanie,

s-a întins pe malul pârâului şi nu s-a mai trezit. Extraordinară coincidenţă, cum spui, mai ales că băiatul a fost răpit tocmai atunci, dar nu a fost nimic suspect. Cu siguranţă n-avea nici o legătură cu soarta lui Theo Edevane. Doar o coincidenţă.

Sadie a zâmbit reţinut. Nu-i plăceau coincidenţele. Din experienţa ei, nu erau decât nişte legături care nu fuseseră încă dovedite. Antenele ei au început să vibreze. Avea senzaţia că moartea acestui tip, Llewellyn, ascundea mai mult decât s-ar fi crezut la prima vedere. Clive respinsese desigur această posibilitate cu mult timp în urmă, dar Sadie şi-a notat în carnet să cerceteze chestiunea: *Sinuciderea lui Llewellyn– coincidenţă, accident sau implicare? Vinovăţie?*

Între timp… căzută pe gânduri, lovea carnetul cu pixul, încercuind cuvântul „accident“. Pentru că, desigur, exista şi o a treia posibilitate în cazul Theo Edevane, poate cea mai îngrozitoare dintre toate: copilul să nu fi părăsit niciodată casa, sau cel puţin nu în viaţă. Sadie văzuse cazuri în care copiii fuseseră răniţi sau omorâţi– accidental sau nu– iar apoi fapta fusese muşamalizată. Cei responsabili căutau invariabil să lase să se creadă că fusese vorba

de fugă sau de răpire, că să abată atenţia de la locul infracţiunii.

Gândurile i-au fost întrerupte de nişte clinchete şi, pentru prima dată, a băgat de seamă un ceas mare, digital, pe bancheta din spatele lui Clive. Era dintr-acela cu cifrele puse pe nişte carduri mobile de plastic. Trei dintre ele tocmai se mişcaseră deodată pentru a arăta că era ora unsprezece. Şi-a dat imediat seama că se apropia prânzul şi urma să vină fiica lui Clive, aşa că trebuia să pună capăt întâlnirii lor.

—Dar surorile? a întrebat ea cu încăpăţânare. Cu ele aţi vorbit?

—De mai multe ori.

—Şi-aţi aflat ceva folositor?

—Cam acelaşi lucru. Băiatul era iubit, nu văzuseră nimic neobişnuit, au promis să ne spună dacă aveau să-şi amintească ceva folositor. Toate aveau alibiuri în seara aceea.

—De ce vă încruntaţi?

—Zău? M-am încruntat? s-a mirat Clive, clipind din ochii lui albaştri din spatele lentilelor, trecându-şi mâna prin părul alb şi ridicând din umeri. Cred că am avut întotdeauna senzaţia că cea mai mică ştia ceva ce nu ne spusese. Era doar o senzaţie legată de stânjeneala cu care se purta. Se înroşea ori de câte

ori îi puneam întrebări, îşi încrucişa braţele şi nu se uita în ochii noştri. Dar insista că nu avea nici cea mai mică idee ce i se putuse întâmpla copilului, că nu se petrecuse nimic neobişnuit în casă în săptămânile precedente şi nu era nici cel mai mic indiciu care să sugereze că ar fi avut vreun amestec.

Însă Sadie şi-a permis să se gândească la un motiv: invidia ar fi putut fi cel mai evident. O fată care fusese mezina familiei timp de aproape doisprezece ani, până când i-a luat locul un frăţior, un fiu mult iubit. Petrecerea ar fi fost momentul perfect ca să fie înlăturat obstacolul, zgomotul şi agitaţia slăbind supravegherea.

Sau poate… (cu siguranţă mult mai probabil decât ideea că Clementine Edevane ar fi fost o puştoaică sociopată cu porniri ucigaşe?)… Sadie şi-a amintit că Pickering scrisese despre obiceiul fetei de a-l lua cu ea pe Theo dimineţile, dar că declarase ferm că uşa camerei copilului era închisă când trecuse prin dreptul ei în ziua aceea, că nu intrase înăuntru ca să-l ia pe frăţiorul ei aşa cum făcea uneori. Dar dacă îl luase totuşi şi se întâmplase ceva îngrozitor, un accident, şi i-a fost prea frică sau prea ruşine ca să spună cuiva?

—După petrecere a rămas o echipă de curăţenie, a spus Clive, ghicindu-i parcă gândurile. După plecarea ultimului oaspete şi până în zori, oamenii au pus totul la loc, nimeni nu a văzut nimic.

Dar dacă, după cum bănuia Sadie, ar mai fi fost şi o altă cale de a ieşi nevăzut din casă? Şi-a notat cuvântul „Clementine“ în carnet şi l-a încercuit.

—Cum era fata asta, Clementine Edevane?

—Un băieţoi, ai zice, dar cu farmec. Toate fetele Edevane erau un pic ieşite din comun. Încântătoare, charismatice. Pe mine mă vrăjiseră, mă impresionau. Nu uita că aveam doar şaptesprezece ani şi eram tare necopt. Nu mai văzusem în viaţa mea oameni ca aceia. Totul era foarte romantic, mă gândesc eu acum: conacul, grădina, felul în care vorbeau, lucrurile despre care discutau, manierele lor rafinate şi senzaţia aceea că respectau nişte reguli tacite. Te vrăjeau, a urmat el ridicându-şi privirea. Vrei să vezi o fotografie?

—Chiar aveţi o poză?

Clive avusese ideea, chiar entuziasmat păruse, dar acum şovăia.

—Ei, nu cred că… vezi, e un pic stânjenitor, tu eşti poliţist activ…

—Într-un fel…

—Cum adică?

Sadie a oftat încercând să explice.

—Am avut un caz… a început ea, şi poate din pricina atmosferei liniştite a bucătăriei, a distanţei de Londra şi de lumea dezlănţuită, ori a legăturii profesionale pe care simţea că o are cu Clive, sau a uşurării de a putea, în fine, să destăinuie cuiva secretul pe care îl ascunsese cu atâta grijă de Bertie, s-a pomenit povestindu-i pe scurt despre cazul Bailey, despre cum nu se putuse desprinde de el şi încercase să-i convingă pe toţi că era mai mult decât părea, despre faptul că nu venise în Cornwall în vacanţă, ci în concediu impus.

Clive a ascultat-o fără să o întrerupă şi când a terminat, nu s-a încruntat, nu s-a pornit să-i facă morală, nici nu i-a spus să plece, ci doar i-a zis simplu:

—Am citit în ziare. Urâtă treabă!

—N-ar fi trebuit să vorbesc cu ziaristul ăla!

—Aşa ai crezut tu că e bine.

—Nu mi-am folosit judecata, asta e problema, a urmat ea, adăugând cu voce plină de dezgust. Am avut doar un *sentiment*.

—Ei, nu-i nici o ruşine. Uneori „sentimentele“ nu sunt chiar atât de lipsite de importanţă pe cât par.

Uneori sunt chiar produsul unor observaţii pe care nici nu ştim că le-am înregistrat.

Era amabil. Sadie avea o antipatie instinctivă faţă de amabilitate. Poate că metodele de lucru în poliţie se schimbaseră de când se pensionase Clive, dar era sigură că a încălca regulamentul şi a face declaraţii despre o ipoteză nu puteau fi niciodată considerate acţiuni acceptabile. Aşa că a zâmbit uşor.

—Ziceaţi că aveţi o fotografie?

El a priceput aluzia şi nu a mai întrebat nimic altceva despre cazul Bailey. A părut că se gândeşte o clipă şi apoi a spus, înclinând din cap:

—Vin imediat.

Şi a pornit-o târşâindu-şi picioarele de-a lungul holului. Sadie îl auzea cotrobăind şi bombănind dintr-o cameră mai îndepărtată a casei. Pisica o urmărea, cu ochii ei verzi larg deschişi, cu coada mişcându-se uşor, mustrător. Vai, vai, vai părea că spune.

—Ce mai vrei de la mine? a mormăit Sadie. Am recunoscut că a fost vina mea.

A început să se joace încet cu eticheta feţei de masă, încercând să-şi ia gândul de la Nancy Bailey. „Nici să nu-ţi treacă prin cap să iei legătura cu bunica.“ A încercat să alunge senzaţia acelei mânuţe

calde în palma ei. A aruncat o privire la ceas şi s-a întrebat dacă nu cumva Clive se dusese dincolo ca să telefoneze la Poliţia Metropolitană.

Alte două cifre ale ceasului s-au clintit şi s-au schimbat şi, în cele din urmă, după ceea ce păruse o eternitate, Clive s-a întors arătând, după cum i s-a părut lui Sadie, la fel de nervos ca ea. Pe chip i se citea o încordare inexplicabilă, deci, dacă nu cumva ar fi fost vreun sadic, şi nu părea, atunci nici nu se dusese să o reclame lui Ashford. A băgat de seamă că nu aducea o fotografie, ci ţinea la subraţ un dosar gros.

—Am aşteptat să văd ce părere ai să-mi faci, a spus când s-a apropiat de masă. Vezi, când am ieşit la pensie… n-am crezut că o să bage cineva de seamă, darămite să-i pese cuiva… aşa că am luat…

—Dosarul! a exclamat Sadie cu ochii cât cepele.

El a încuviinţat scurt din cap.

—Aţi luat dosarul cazului Edevane!

—L-am împrumutat. O să-l pun la loc când se va închide cazul.

—Sunteţi…

Chipul i s-a luminat de admiraţie pe măsură ce se uita la dosarul aflat acum pe masa dintre ei, doldora

de stenograme ale declaraţiilor, nume, fotografii, cifre, ipoteze.

—Sunteţi nemaipomenit!

—Tot nu era de nici un folos, acolo, în arhivă, a spus el ridicându-şi bărbia, nimănui nu i-a păsat de el. Majoritatea colegilor mei nici nu se născuseră pe vremea aia. Ăsta e cazul *meu*, a continuat el cu buze tremurânde. O treabă pe care n-am terminat-o.

I-a întins o fotografie mare alb-negru din dosar: o familie frumoasă, înstărită, cei fotografiaţi aveau coafuri, rochii, costume şi pălării care arătau clar că aparţineau anilor ’30. Fusese făcută afară, la un picnic, şi stăteau cu toţii pe o pătură cadrilată, pe care erau împrăştiate farfurii şi ceşti de ceai, iar în spatele lor se afla un zid pe care Sadie l-a recunoscut a fi cel din fundul grădinii, de lângă pârâu. În mijlocul grupului se aflau Eleanor şi soţul ei, Anthony. Sadie i-a recunoscut după fotografia din ziar, deşi în această poză păreau mult mai fericiţi şi mai tineri. O doamnă mai vârstnică, probabil Constance deShiel, stătea într-un scaun de răchită, în stânga fiicei sale, iar în dreapta ei, cele trei fete, adolescente, erau aşezate la soare, cu picioarele întinse şi gleznele încrucişate. Deborah, cea mai mare, de o frumuseţe clasică, stătea mai aproape de

tatăl ei, avea părul acoperit cu o eşarfă, apoi urma Alice, a cărei privire pătrunzătoare îi era cunoscută din fotografiile de pe cărţile ei; ultima era o fată înaltă şi vânjoasă, de vârstă mai mică decât celelalte, care trebuie să fi fost Clementine. Părul ei castaniu deschis, vălurit şi pieptănat într-o parte, îi atingea umerii, dar chipul nu i se vedea prea bine. Nu privea în obiectiv, ci zâmbea către un băieţel aşezat la picioarele mamei lor. Era micuţul Theo, cu un braţ întins către sora lui, ţinând o jucărie de pluş în mână.

Fotografia a emoţionat-o pe Sadie fără voia ei: smocurile de iarbă, umbrele unei amiezi de demult, micuţele pete albe ale margaretelor din fundalul fotografiei. Era un scurt moment, unic, din viaţa unei familii fericite, surprinsă înainte de a se fi schimbat totul. Clive îi spusese că familia Edevane era deosebită faţă de orice văzuse el până atunci, dar pe Sadie a surprins-o mai degrabă naturaleţea acestor oameni, a acestei scene. Haina lui Anthony, aruncată neglijent în spatele lui, prăjitura pe jumătate mâncată din mâna lui Deborah, blana lucioasă a câinelui de vânătoare cu ochii la pândă.

Ea a privit mai atentă, încruntându-se.

—Dar asta cine e?

În fotografie mai era încă o femeie, pe care Sadie nu o văzuse de la început. Stătea în lumina mai estompată, lângă zidul de piatră.

—E doica băiatului, a răspuns Clive, uitându-se atent la fotografie. Rose Waters o chema.

—Doica… a repetat Sadie căzând pe gânduri.

Nu ştia mare lucru despre doici şi dădace. Văzuse filmul *Mary Poppins*.

—Doicile nu dormeau în aceeaşi cameră cu copiii?

—Ba da, a răspuns Clive. Dar, din nefericire, ea a plecat de la Casa de lângă lac cu câteva săptămâni înainte de bal. Ne-a luat ceva timp să dăm de ea. Am găsit-o în cele din urmă printr-o soră de-a ei din Yorkshire. La ţanc am găsit-o: era la un hotel din Londra, pe punctul de a pleca spre o altă slujbă, a urmat el, scărpinându-se în cap, în Canada, cred. Am vorbit cu ea, dar nu ne-a fost de prea mare ajutor.

—Deci nu a fost nici o doică la Loeanneth în timpul petrecerii?

—Ba da, o înlocuiseră cu Hilda Bruen. O zgripţuroaică bătrână, una din doicile alea de demult, care nu are altă bucurie decât să hrănească pruncii cu untură de peşte, să-i facă să plângă şi să le spună că asta le face bine. Era mai tânără decât sunt eu acum, dar mie, ca băietan, mi se părea că e matusalemică.

Mai fusese angajată la Casa de lângă lac pe vremea când era Eleanor mică şi au scos-o de la naftalină când a plecat Rose Waters.

—Şi ea s-a aflat acolo în noaptea când a dispărut copilul?

—Chiar în dormitorul lui.

Asta era o veste mare.

—Atunci trebuie să fi văzut sau să fi auzit ceva!

—A dormit dusă, a răspuns Clive, clătinând din cap. Se pare că trăsese un gât de whisky ca să nu mai audă zgomotul petrecerii. Ceea ce nu era deloc neobişnuit, din câte mi-am dat eu seama.

—Mare ghinion!

—Aşa e!

—Dar nu se pomenea nimic despre ea în cartea lui Pickering.

—Nu, evident. El era un neisprăvit şi nu dădea nimeni doi bani pe el, aşa că s-a mulţumit cu ce a găsit prin ziare.

—Dar cum se poate să ţii aşa ceva secret, să nu afle presa că cineva dormea în aceeaşi cameră cu băiatul?

—Aşa a insistat familia. Eleanor Edevane a venit să vorbească cu şeful meu, cerând să nu se pomenească nimic în public despre Hilda Bruen.

Doica era de mult angajată în familia lor şi ei nu ar fi îngăduit să i se păteze reputaţia. Anchetatorului-şef nu i-a prea convenit asta, a urmat el, ridicând din umeri, dar, cum ţi-am mai spus, erau alte vremuri pe-atunci. Unei astfel de familii, din rândul aristocraţiei, i se îngăduiau unele lucruri care nu ar mai fi posibile astăzi.

Sadie se întreba câte alte piste se vor mai fi pierdut prin astfel de „îngăduinţe“. A oftat, sprijinindu-se de spătarul scaunului, clătinându-şi pixul într-o parte şi într-alta, înainte de a-l trânti pe carnet.

—Sunt atât de puţine indicii!

Clive a zâmbit trist, scuzându-se parcă.

—Ştii, a început el, arătând spre dosarul voluminos, în tot ce e acolo, din sute de declaraţii, doar un singur martor credea că ar fi văzut ceva folositor.

Sadie şi-a ridicat sprâncenele întrebătoare.

—Una dintre invitatele la petrecere a declarat că a văzut o siluetă– o femeie– la fereastra camerei copilului în noaptea petrecerii. Imediat după miezul nopţii, după spusele ei. Chiar în timpul focului de artificii. Era cât pe ce să nu ne spună, aşa a declarat. Se fofilase undeva cu un tip care nu era soţul ei.

Sprâncenele lui Sadie s-au ridicat şi mai mult de mirare.

—Zicea că nu şi-ar fi putut ierta dacă băiatul nu ar fi fost găsit din cauză că n-a vorbit ea.

—Şi era un martor credibil?

—A jurat că era adevărat, dar duhnea a alcool chiar şi a doua zi.

—Să o fi văzut pe doica cea bătrână?

Clive a clătinat din cap.

—Mă-ndoiesc. Ea susţinea că silueta pe care o văzuse era subţirică, iar Hilda Bruen era destul de corpolentă.

Sadie a luat din nou fotografia. Erau multe femei în familia Edevane şi toate erau subţirele. Şi-ntr-adevăr, uitându-se la fotografie, a izbit-o faptul că Anthony Edevane era singurul bărbat printre atâtea femei, în afară de Theo, desigur. Era un bărbat chipeş, pe la patruzeci de ani, cu părul blond închis, o frunte mare, inteligentă şi cu un zâmbet pe care Sadie bănuia că-l acorda cu uşurinţă celor dragi.

Privirea i-a alunecat la femeia de lângă zid, ascunsă parţial de umbră, în afara unei glezne fine care se zărea în lumina soarelui.

—Dar de ce plecase? Rose Waters, vreau să zic!

—Îi dăduseră drumul.

—O concediaseră? a întrebat Sadie, ridicându-şi ochii alertată.

—Da, păreri diferite, după câte a spus Eleanor Edevane.

—Ce păreri?

—Ceva legat de faptul că îşi permitea prea multe… totul era destul de vag.

Sadie s-a gândit o clipă. Suna a scuză, genul acela de lucru care se spune atunci când se încearcă să se ascundă un adevăr neplăcut. S-a uitat iar la Eleanor. La o primă privire, Sadie îşi închipuise că era o familie fericită, lipsită de griji, care se bucura de o zi caldă de vară. Acum însă i s-a părut că se lăsase pradă aceleiaşi admiraţii despre care îi vorbise şi Clive. Se lăsase orbită de farmecul, bogăţia şi frumuseţea familiei Edevane. S-a uitat la fotografie cu mai mare atenţie. Oare trăsăturile frumoase ale lui Eleanor Edevane erau tensionate, sau era doar imaginaţia ei? Sadie a slobozit un oftat uşor, căzând pe gânduri.

—Şi Rose Waters? Şi ea a declarat acelaşi lucru?

—Da. Dar era foarte necăjită. A spus că fusese dată afară pe neaşteptate şi pe nedrept. O deranjase cu atât mai mult cu cât aceea fusese prima ei slujbă ca doică. Lucrase acolo zece ani, de când avea

optsprezece ani. Dar nu a avut ce face, nu-i aşa? La vremea aceea nu se punea problema să faci vreo plângere. A avut norocul că i s-a dat o recomandare foarte bună.

Plecarea ei, nemulţumirea faţă de nedreptatea ce i se făcuse, apropierea de familie şi cunoaşterea obiceiurilor membrilor ei… Sadie avea un sentiment ciudat.

—Probabil că a fost şi ea suspectată.

—Toată lumea a fost suspectată. Toţi şi nici unul. Asta era cealaltă jumătate a problemei: nu puteam strânge cercul în nici un fel. Când am stat de vorbă cu ea, Rose Waters a devenit foarte agitată, şi-a ieşit din fire când a auzit ce se întâmplase. Era extrem de îngrijorată pentru băiat. După spusele celorlalţi servitori, ţinea foarte mult la el. Cei mai mulţi ne-au declarat că îl iubea ca pe copilul ei.

Inima lui Sadie a început să bată mai repede. Clive a băgat de seamă.

—Ştiu că sună ciudat, a spus el, dar se întâmpla pe vremea aia, după Primul Război. O generaţie întreagă de bărbaţi pierise în noroaiele din Franţa şi cu ea şi speranţele de căsătorie ale milioanelor de femei tinere. Aşa că angajarea ca doică într-o familie era singura lor şansă de a zice că au un copil.

—Probabil că i-a fost greu să se despartă de un băieţel pe care îl iubea atât de mult.

Ghicind unde o ducea gândul, Clive i-a spus calm:

—Fără îndoială, dar a iubi copilul altcuiva nu înseamnă să îl şi furi. Nu a existat nici un indiciu care să o lege de dispariţia băiatului.

—Dar martora care a văzut o femeie în camera copilului…

Clive a clătinat nesigur din cap, evident de părere că, deşi orice era posibil, o astfel de ipoteză era nefondată.

—Nimeni nu a văzut-o, nu a fost la petrecere, iar un recepţioner de la hotelul din Londra ne-a spus că luase micul dejun acolo în ziua de douăzeci şi patru iunie.

Alibiurile puteau fi şubrede. Existau nenumărate motive pentru care cineva putea fi convins să se pună chezaş pentru altcineva. Iar faptul că Rose Waters nu fusese văzută la Loeanneth devenea irelevant dacă ipoteza lui Sadie despre tunel se dovedea adevărată.

Sadie a simţit fiorul miraculos al descoperirii unui nou indiciu. Era o senzaţie de care nu credea că avea să se sature vreodată. Doica îl iubea pe copil, fusese dată afară pe nepusă masă şi pe nedrept, după

părerea ei; o martoră declarase că văzuse o siluetă de femeie în camera copilului. Pe deasupra, Rose Waters locuise ceva vreme în casa aceea. Cât timp lucrase acolo, nu era imposibil să fi aflat despre tunel. De la una dintre fete, de exemplu. De la Clementine? Să fi fost acesta secretul pe care Clive bănuia că-l ascundea fiica cea mică a familiei Edevane?

Răpirea băiatului era desigur o măsură extremă, dar nu era orice acţiune criminală rezultatul unei reacţii extreme? Sadie bătea darabana cu degetele în marginea mesei. Concedierea lui Rose Waters era importantă. Era convinsă de asta.

—Să-ţi spun ceva: mare păcat că nu fost ea la Loeanneth în noaptea aceea, a zis Clive. Mai multe persoane pe care le-am anchetat ne-au spus cât de vigilentă era Rose Waters când venea vorba de copil. Până şi Eleanor Edevane ne-a spus că aşa ceva nu ar fi fost posibil dacă ar mai fi fost la ei Doica Rose. Era chinuită de remuşcări, zău aşa!

—Că o dăduse afară pe doică?

—Desigur, a încuviinţat el, clătinând din cap. Părinţii găsesc întotdeauna un motiv ca să se învinovăţească, nu-i aşa?

A apucat fotografia şi a privit-o cu mare atenţie, îndepărtând uşor un fir de praf cu vârful degetelor.

—Ştii, ea nu a mai venit la conac în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. La început am crezut că din pricina războiului, a măcelului cumplit care a dat totul peste cap, dar nici după pace n-a mai revenit. De multe ori m-am gândit la ea, întrebându-mă dacă nu o fi murit în vreun bombardament. E groaznic să gândeşti una ca asta, dar aşa era pe-atunci: eram obişnuiţi să moară lumea. E trist să te gândeşti la casa aia rămasă pustie, dar e de înţeles că s-a ţinut departe de ea. Atâta moarte şi distrugere, timpul trecea greu, şase ani grei, nesfârşiţi de război. Lumea nu a mai fost la fel când s-a terminat. Trecuseră mai bine de unsprezece ani de când dispăruse băieţelul. Şi, indiferent ce ar fi aşteptat ea acolo, cred că depăşise momentul şi îl lăsase pe bietul copil în pace.

Sadie se întreba dacă el avea dreptate, dacă există un moment când încetează şi cea mai mare suferinţă cauzată de o asemenea nenorocire. Dacă o jumătate de deceniu de război şi austeritate, de distrugere şi pierderi poate şterge amintirea unei dureri personale, oricât de sfâşietoare. Poate că cineva ar putea învăţa să trăiască numai cu amintirea copilului pierdut.

Orice era posibil. Ca dovadă, cazul Maggie Bailey. Şi-a părăsit copilul. („Ba nu, ea n-ar fi făcut niciodată una ca asta!“ a insistat Nancy Bailey. A scuturat din cap, ca să scape de vocea aceea.)

—Ei, a exclamat Clive cu un zâmbet trist, asta e tot! Cazul Edevane pe scurt. Mii de ore de cercetări, cele mai bune intenţii, zeci de ani de obsesii personale şi nici un rezultat palpabil. Nici acum nu există piste mai solide ca cele pe care le-am avut noi în primele zile ale anchetei.

Sadie a simţit cum atârna greu între ei ipoteza sa nemărturisită. Acum era momentul să vorbească. El avusese încredere în ea şi îi arătase dosarul, aşa că se cuvenea să-l răsplătească la rândul ei.

—Aş putea avea eu ceva nou, i-a spus.

Clive şi-a ciulit urechile de parcă i-ar fi vorbit într-o limbă străină, iar el ar fi încercat să desluşească ce voia să-i spună.

—O pistă, adică.

—Te-am auzit.

Ochii începuseră să-i strălucească, micşorându-se în acelaşi timp, de parcă ar fi încercat astfel să se apere de propria înflăcărare.

—Haide, zi mai departe, a urmat el cu voce gravă.

A început să-i povestească despre harta pe care i-o găsise Alastair, despre vechimea şi originea ei necunoscută, despre provenienţa ei neobişnuită, trecând apoi la planul casei cu nişa cea mică şi neînsemnată şi i-a spus într-un final despre ipoteza ei că ar putea duce la un tunel.

El a dat viguros din cap şi i-a răspuns:

—Ştiam că acolo se afla cel puţin un tunel, am verificat în primele zile, deşi trapa din grădină fusese închisă ermetic, dar nu ştiam nimic despre vreun tunel care să ducă spre acea parte a casei– nimeni nu a ştiut asta. Şi harta asta de care vorbeşti tu cât e de veche?

—Foarte veche. A fost dosită, împreună cu alte chestii, undeva, într-o pivniţă umedă, de unde a fost scoasă în timpul unor renovări recente. Toate au fost trimise la restaurare şi au ajuns la arhivele comitatului. Aşa se face că am dat de ea.

Clive şi-a vârât mâna pe sub ochelari ca să-şi frece şaua nasului. A închis ochii, gândindu-se.

—Mă întreb dacă ar fi cu putinţă… a mormăit el. Dar de ce nu a pomenit nimeni de el? Să nu fi ştiut?

—*Noi* nu ştim, i-a reamintit ea. Nu suntem siguri. Trebuie să intru în casă şi să verific. I-am scris lui Alice Edevane…

—Ha! i-a tăiat-o el scurt, privind-o în ochi. Mai degrabă scoţi apă din piatră decât să primeşti vreun ajutor de la ea.

—M-am gândit eu. Dar de ce? N-ar vrea şi ea să afle ce s-a întâmplat, aşa cum vrem şi noi?

—Habar n-am! De-afurisită? De încăpăţânată ce e? Ştiai că e autoare de romane poliţiste? Foarte cunoscută.

Sadie a încuviinţat din cap, cu gândul aiurea. Acesta să fie motivul pentru care nu a primit nici un răspuns? Oare scrisorile ei să se fi pierdut printre sutele de plicuri pe care trebuie că le primeşte A.C. Edevane? Scrisori de la admiratori, solicitări de bani, chestii de-astea?

—Cu poliţistul ăla, Brent, a continuat Clive. Am citit şi eu câteva. Nu sunt rele. Am încercat chiar să citesc printre rânduri să văd dacă nu găsesc ceva care să mă ajute în cazul ăsta. Am şi văzut-o la televizor cu ceva vreme în urmă. A rămas exact cum mi-o aduc eu aminte.

—Cum adică?

—Încrezută şi solemnă, enigmatică, stăpână pe ea. Avea şaisprezece ani când i-a dispărut fratele, doar cu un an mai puţin decât mine, dar era dată naibii. Când am anchetat-o, era tare ca o stâncă.

—Prea tare?

Clive a încuviinţat din cap.

—La vremea aia m-am întrebat dacă nu cumva se prefăcea. Nu-mi venea să cred că o fată atât de tânără putea să fie atât de stăpână pe sine. Bineînţeles că, după aceea, i-am văzut şi alte laturi. Pe vremea aceea, avantajul meu era că eram foarte sfios. Mă strecuram mereu ca o umbră. Asta mi-a fost de folos. Şeful meu mă trimisese afară să-i caut un alt stilou că al lui rămăsese fără cerneală, şi pe când mă întorceam în holul de la intrare am văzut-o urcând tiptil treptele şi strecurându-se până la uşa bibliotecii unde aveau loc interogatoriile, după care s-a răzgândit şi s-a făcut nevăzută, în întuneric.

—Îşi făcea curaj să bată la uşă ca să spună ceva, asta credeţi?

—Ori asta, ori era grozav de nerăbdătoare să afle ce se spunea acolo, înăuntru.

—Nu aţi întrebat-o nimic?

—Şi-a întors spre mine ochii ăia ai ei albaştri şi reci şi mi-a spus să nu mai bat apa în piuă şi să mă duc mai bine să-i caut fratele. Vocea îi era foarte autoritară, dar chipul i se albise de tot, a urmat el, aplecându-se mai tare spre ea. După câte ştiu eu, cei care au amănunte despre un delict se poartă în două

feluri: fie se fac nevăzuţi, fie sunt atraşi de cercetări, ca fluturii de lampă.

Sadie a rămas pe gânduri.

—Trebuie să intru în casa aceea.

—Sigur că da. Trebuie să intrăm, a spus el privind-o în ochi. Nici să nu-ţi treacă prin cap că n-am să merg şi eu.

—O să-i mai scriu încă o dată chiar mâine.

—Da, dar… a spus el, lăsând impresia că ar mai fi avut ceva de adăugat.

—Dar ce?

Clive şi-a îndreptat vesta tricotată, ferindu-şi privirea.

—Da, e mai bine să ai încuviinţarea proprietarului…

—Sigur că da.

—…dar ar mai fi şi *o altă* cale. E un om de pe-aici, plătit să aibă grijă să nu intre hoţii sau ceva animale pe-acolo.

—Dar se vede că nu prea-şi face treaba.

—Ei, oricum ar fi, el are o cheie.

—Aaa…

—Aş putea să te pun în legătură cu el, dacă vrei.

Sadie a tras adânc aer în piept, gândindu-se. Sigur că ar fi vrut. Dar urma să plece la Londra peste

câteva zile şi nu-şi putea permite să calce strâmb dacă voia să-l aibă pe Donald de partea ei…

—Mai încerc o dată, a spus ea în cele din urmă. Să văd dacă primesc permisiunea de la Alice.

—Şi dacă nu…

—Ştiu unde să vă găsesc.

16
Cornwall, 2003

Nu era nimeni acasă. Pe masă era un bilet în care bunicul ei scrisese că era plecat cu treburi legate de festival; lângă el se afla un cadou despachetat, o bucată de pânză înrămată pe care erau brodate stângaci, cu aţă portocalie, nişte cuvinte. *Trecutu-ţi fie plăcută amintire, viitorul plin de încântare şi mister. Prezentul o clipă minunată, care să-ţi umple viaţa de adâncă mulţumire.* Din cartolina ce însoţea darul a aflat că era o binecuvântare celtică şi că fusese „făcut cu dragoste“ de Louise pentru Bertie. Sadie a strâmbat din nas şi şi-a trântit o bucată de brânză între două felii de pâine. Intenţia era destul de frumoasă, s-a gândit ea, dar nu-şi putea închipui ce-ar fi spus Ruth despre mesajul acesta. Bunicii ei îi displăcuse întotdeauna genul acesta de

sentimentalisme ieftine şi, din câte ştia ea, Bertie gândea la fel.

S-a dus cu sendvişul la etaj şi s-a aşezat pe scaunul de la fereastra camerei ei cu carnetul pe genunchi. Clive se codise să-i dea dosarul acasă, dar îi spusese că putea să rămână să-şi copieze din el ce dorea. Evident că Sadie a acceptat rapid şi scria cu frenezie când s-a auzit o bătaie în uşă şi s-a ivit în prag o femeie trupeşă, cu bărbie dublă.

—Sadie, s-a auzit vocea panicată a lui Clive, în timp ce alerga după intrusă prin hol, ea e fiica mea Bess. Bess, ea e…

—Partenerul de bridge, a spus Sadie, strângând iute hârtiile şi ascunzând dosarul, înainte de a-i ieşi în întâmpinare cu mâna întinsă femeii care intra în bucătărie.

Au schimbat câteva cuvinte pe un ton politicos, iar Bess şi-a exprimat bucuria că tatăl ei şi-a venit, în fine, în fire şi şi-a găsit o preocupare mai acceptabilă. Apoi Sadie şi-a cerut scuze şi a plecat, promiţând să mai treacă din nou la sfârşitul săptămânii pentru o altă „partidă“.

Şi chiar aşa avea de gând să facă. Abia reuşise să parcurgă câteva file. Dosarul cuprindea sute de

documente şi, având atât de puţin timp la dispoziţie, se concentrase să facă o cronologie a evenimentelor.

La două zile după ce Theo Edevane a fost declarat dispărut, poliţia a lansat cea mai mare acţiune de căutare din istoria comitatului Cornwall. Sute de localnici veneau zi de zi la revărsatul zorilor, dornici să-şi ofere ajutorul, şi căutau împreună cu un grup format din oameni care luptaseră împreună cu Anthony în batalionul său din Primul Război Mondial. Au scotocit ţărmul, câmpurile şi pădurile din preajmă. Poliţia a bătut la uşa fiecărei case pe lângă care ar fi putut trece băiatul şi răpitorul său.

Prin tot comitatul s-au împrăştiat şi lipit afişe cu fotografia lui Theo şi, la câteva zile după sărbătoarea de la mijlocul verii, părinţii copilului au făcut un apel în ziare. Dispariţia a devenit atunci o ştire de interes naţional, aprinzând imaginaţia publicului şi poliţia a fost bombardată cu informaţii, unele anonime. Fiecare pistă a fost cercetată, indiferent cât de fantezistă sau imposibilă părea. Pe 26 iunie, poliţia a descoperit cadavrul lui Daffyd Llewellyn, dar, după cum spusese şi Clive, în ciuda bănuielilor iniţiale, nu a fost depistată niciodată vreo legătură între sinuciderea scriitorului şi dispariţia copilului.

Ancheta a continuat pe tot parcursul lunii iulie şi, pe data de opt a lunii, au sosit şi poliţişti de la Poliţia Metropolitană ca să-i ajute pe poliţiştii locali. Sadie şi-a închipuit cum a fost primit ajutorul acesta. Apoi a fost rândul legendarului Keith Tyrell, fost poliţist, angajat ca detectiv particular de un ziar din Londra. Tyrell a plecat după o săptămână fără să fi găsit nimic nou care să justifice deplasarea lui în Cornwall. Curând după aceea, poliţiştii londonezi au făcut şi ei cale întoarsă. Venea toamna, căutările s-au mai redus, poliţia nu mai putea să continue fără nici un rezultat. În ciuda celor trei luni de cercetări amănunţite, nu se găsise nici un indiciu şi nu se descoperise nici un alt martor.

De-a lungul anilor, poliţia a continuat să mai primească uneori câte un indiciu şi le-a analizat pe toate, dar nici unul nu a avut vreun rezultat concret. Un ziar local a primit în 1936 o scrisoare care se pretindea a fi de la răpitorul lui Theo, dar s-a dovedit a fi o înşelăciune; în 1938, o ghicitoare din Nottingham a declarat că trupul băiatului era îngropat sub temelia de ciment a unei case de ţară, dar cercetările nu au scos nimic la iveală; în 1939, poliţia a fost chemată la un azil de bătrâni în Brighton să o interogheze din nou pe Constance

deShiel, a cărei îngrijitoare nou angajată sesizase că bătrâna doamnă plângea fiindcă băieţelul ei scump fusese ucis de un prieten de familie. Îngrijitoarea, care crescuse în Cornwall şi cunoştea cazul, făcuse legătura cu cele petrecute şi telefonase la poliţie.

—Se enervează mereu, le-a spus ea ofiţerilor veniţi la azil. Se tot îngrijorează în legătură cu soarta băiatului şi vorbeşte necontenit despre somniferele folosite ca să-l calmeze.

Deşi iniţial părea promiţătoare– mai ales ştiindu-se de cutia de somnifere care dispăruse în cazul Edevane–, pista aceasta nu dusese nicăieri. Constance deShiel nu fusese în stare să ofere poliţiei nici o informaţie nouă, verificabilă şi la interogatoriu se limitase doar la o serie de divagaţii despre fiica ei, Eleanor, şi un alt copil născut mort. Interogat după întoarcerea lui din vacanţă, doctorul dintotdeauna al bătrânei a confirmat că suferea de demenţă într-un stadiu avansat şi că povestea cu crima era una din cele ce reveneau mereu în mintea ei înceţoşată. Cealaltă– le-a mai spus doctorul– era de departe favorita ei, o relatare detaliată a unei vizite la rege pe care de fapt nu o făcuse niciodată. Şi cu asta ajunseseră exact în acelaşi loc ca la sfârşitul lui iunie

1933. Sadie şi-a azvârlit carnetul cât acolo. Adică nicăieri!

În seara aceea s-a dus iar să alerge. Era cald şi uscat, dar ameninţarea ploii plutea în atmosferă. Sadie a apucat-o pe una dintre potecile din pădure, iar ritmul egal al paşilor o ajuta să alunge gândurile care nu-i dădeau pace. Se năpustise să cerceteze documentele din dosarul cazului ca şi cum ar fi fost posedată („obsedată“ ar fi spus Donald) şi o durea capul de atâta efort.

Soarele asfinţise când a ajuns în preajma domeniului şi verdele ierbii înalte din poiană se preschimbase în mov. Câinii erau obişnuiţi să meargă mai departe, până la casă, şi Ash a schelălăit nesigur când Sadie s-a oprit. Mai rezervat, ca de obicei, Ramsay se agita la câţiva metri mai încolo.

—Mi-e teamă că nu mergem astăzi, băieţi, a spus ea. E prea târziu. Nu-mi place să rămân în pădure după lăsarea întunericului.

A găsit un băţ mare şi şi l-a azvârlit până departe în poiană ca premiu de consolare pentru ei. Câinii au ţâşnit ca din puşcă, sărind şi dându-se de-a rostogolul. Sadie a zâmbit, urmărindu-i cum se luptau pentru băţ, apoi şi-a mutat privirile spre arborii deşi de tuia din depărtare. Lumina pălea,

greierii ascunşi în iarba de la marginea pădurii îşi începuseră colinda de seară şi sute de grauri mici ţâşneau deasupra crângului des şi întunecat. Dedesubt, ascunsă sub mantia ei de verdeaţă, casa se cuibărea pregătindu-se pentru încă o noapte. Sadie îşi închipuia ultimele raze ale soarelui care se răsfrângeau pe vitralii, întinderea albastră şi răcoroasă a lacului, silueta singuratică a acoperişului.

Ierburi înalte îi gâdilau picioarele şi ea smulgea câte un fir pierdută în gânduri, rupând frunzele de pe tulpină. Surprinzător de plăcută, această ocupaţie i-a adus în minte un articol dintr-unul din ziarele fetiţelor Edevane, ce cuprindea instrucţiuni despre cum se împleteşte o bărcuţă din fire de iarbă. Sadie a încercat şi ea, luând două fire pe care le-a împletit ca să iasă un fel de ţesătură. Era însă nepricepută, iar această activitate şcolărească îi era prea străină. Trecuse mult timp de când Sadie nu mai făcuse ceva atât de migălos şi de neobişnuit. Aşa că a azvârlit firele.

Şi-a amintit apoi că unul dintre personajele romanului de A.C. Edevane pe care îl citea pomenea de o vacanţă de vară pe care o petrecuse împletind bărcuţe din fire lungi de iarbă. Nu chiar o

coincidenţă, desigur. Era de înţeles ca un autor să-şi scotocească biografia ca să producă gânduri şi amintiri pentru personajele sale. La asta se referise Clive când spusese că citise şi printre rânduri romanele lui Alice, în căutare de indicii care ar fi putut scoate la lumină vreun amănunt legat de dispariţia lui Theo Edevane. Nu spusese însă dacă şi descoperise ceva– dar făcuse această mărturisire cu un zâmbet pieziş şi persiflant, de parcă ar fi invitat-o pe Sadie să râdă şi ea de încercarea lui disperată de a găsi informaţii credibile. Gândurile nu-i dădeau pace. Nu cărţile lui A.C. Edevane o preocupau, ci posibilitatea ca Alice să fi ştiut ceva important, un amănunt pe care să-l fi ţinut secret de-a lungul atâtor ani.

A zărit alt băţ măricel şi l-a luat de jos, lovind nerăbdătoare cu el în pământ. Asta să fie fost oare explicaţia faptului că Alice nu i-a răspuns la scrisori? Să fie ea vinovata? Clive avea dreptate; vinovaţii pot fi împărţiţi în general în două categorii: cei care-ţi apar mereu în cale străduindu-se să „ajute“ poliţia şi cei care se feresc de poliţie ca de ciumă. Să fi fost Alice din a doua categorie? Oare Clive presupunea corect că ea văzuse ceva în noaptea aceea şi se întorcea în biblioteca de la Loeanneth ca să

informeze poliţia? Poate Alice fusese cea care îi spusese lui Rose Waters despre tunel? Poate o văzuse pe doică în noaptea sărbătorii?

Sadie a înfipt băţul în pământ. Răsucind lucrurile pe toate feţele, îşi dădea seama că nu era suficient. Chiar dacă Alice *îi spusese* lui Rose despre tunel, asta nu era, desigur, un păcat atât de mare încât să mintă, mai ales că era vorba de dispariţia unui copil. Dar dacă exista un alt motiv pentru care Alice se simţea datoare faţă de Rose Waters să tacă? Sadie a scuturat din cap, supărată pe sine însăşi. Exagera, se străduia prea tare şi îşi dădea seama de asta. Tocmai de aceea avea nevoie să alerge, să-şi înăbuşe obiceiul de a construi mereu teorii.

Ash câştigase cursa şi se întorcea acum la picioarele ei, oferindu-i băţul plin de mândrie. Gâfâia rugător, împingând-o cu botul.

—Ei, bine, a spus ea mângâindu-i urechile, încă o dată şi apoi trebuie să mergem.

A azvârlit băţul, făcându-i pe câini să latre bucuroşi, în timp ce alergau prin iarbă.

Era drept că, de când plecase de la Clive, Sadie se răzgândise asupra ipotezei sale despre Rose Waters. Oricum ar fi dat-o, răpirea unui copil era un gest prea radical din partea unei femei care era altminteri

întreagă la minte. Şi din toate declaraţiile– dosarul nu conţinea numai una– reieşea că Rose Waters era o persoană echilibrată. Toate o descriau ca fiind „eficientă“, „plăcută“ şi „veselă“, cu un comportament ireproşabil. În cei zece ani cât lucrase pentru familia Edevane lipsise doar o singură lună, chemată pentru „o problemă de familie“.

Chiar dacă fusese dată afară pe nedrept şi ar fi dorit să se răzbune pe stăpânii ei, motivul nu părea suficient de puternic pentru a o împinge la o asemenea faptă. În plus, răpirea propriu-zisă s-ar fi confruntat cu nişte greutăţi practice imense. Ar fi putut o femeie să acţioneze singură? Dacă nu, cine ar fi putut fi complicele ei– Daffyd Llewellyn, sau altcineva? Şi cum ar fi putut fi acel cineva convins să ajute la punerea în practică a unei răzbunări atât de personale? Nu era cu putinţă, umbla după himere, încercând să găsească legături acolo unde nu existau. Până şi motivul i se părea prea slab acum. Nu se făcuse nici o cerere de răscumpărare, ceea ce părea cu totul aberant, Rose ar fi trebuit să urmărească o compensaţie financiară pentru nedreptatea suferită.

Tunetul din depărtare părea să fi făcut atmosfera mai încărcată şi Sadie şi-a aruncat privirea spre orizont. Soarele apunea, luminând departe, spre

mare, un şir de nori întunecaţi. Venea ploaia. A strigat câinii, nerăbdătoare să plece. I se desfăcuseră şireturile şi şi-a pus piciorul pe o piatră ca să le lege. Cine şi de ce îl luase, dar mai ales ce se întâmplase cu Theo Edevane? Dacă supravieţuise în vara anului 1933, ajunsese undeva. Un copil nu poate fi furat aşa, cu una cu două, nu răsare de nicăieri fără să atragă atenţia. Cineva *trebuie* să fi băgat ceva de seamă. Precis s-au ivit bănuieli, mai ales într-un caz ca acesta care făcuse atâta vâlvă în presă. Faptul că nimic nu atrăsese atenţia poliţiei în decursul a şaptezeci de ani dovedea că Theo fusese foarte bine ascuns. Şi locul cel mai bun unde să ascunzi un copil e în văzul tuturor, prin născocirea unui scenariu atât de credibil încât să nu-l pună nimeni la îndoială.

Sadie îşi lega şi cel de-al doilea şiret când i-a atras atenţia ceva scrijelit pe piatră. Literele se tociseră cu timpul şi fuseseră acoperite de muşchi, dar cuvântul îi era foarte cunoscut, căci îl mai văzuse în diverse forme în ultimele două săptămâni. ALICE. Dar de data aceasta ceva era diferit. Încă un cuvânt părea să mai fie scrijelit sub el, mai jos, pe piatră. S-a aplecat, curăţând muşchiul, în timp ce începeau să cadă primii stropi de ploaie. Un alt nume. Sadie a zâmbit. ALICE + BEN. VEŞNIC.

În casă era întuneric şi încă nu venise nimeni când s-a întors Sadie cu câinii, înfriguraţi, plouaţi şi flămânzi. Sadie a căutat un prosop uscat pentru Ash şi Ramsay şi apoi şi-a încălzit nişte resturi de tocană („linte făcută cu drag“). A mâncat la masa din bucătărie, aplecată peste notiţe, în timp ce ploaia bătea darabana pe acoperiş şi câinii sforăiau la picioarele ei, mulţumiţi peste măsură. După ce a terminat şi a doua porţie, Sadie i-a scris cea de a treia scrisoare lui Alice Edevane, cerându-i permisiunea să intre în casă. S-a gândit dacă era cazul să o întrebe de-a dreptul dacă exista vreun tunel secret în holul de lângă camera copiilor de la etajul al doilea, dar s-a răzgândit. Şi nici nu i-a pomenit de Rose Waters sau de cât de mult ar fi dorit să discute despre Clementine Edevane, despre informaţiile pe care ea le-ar fi putut avea. I-a spus doar că avea o ipoteză pe care voia să o investigheze şi că ar fi foarte recunoscătoare dacă Alice i-ar răspunde. Deşi pierduse ridicarea corespondenţei de sâmbăta, şi-a luat umbrela şi a ieşit totuşi, pe întuneric, să pună scrisoarea la poştă. Cu puţin noroc, ar fi putut ajunge la Alice marţi. Între timp ea s-ar mulţumi şi cu gândul că scrisoarea e pe drum.

Dacă tot se afla în sat şi avea măcar o singură liniuţă abia pâlpâindă de semnal la telefonul mobil, a folosit prilejul şi s-a adăpostit sub copertina magazinului general ca să-şi verifice mesajele. Tot nu primise nimic de la Donald şi, gândindu-se la asta, a preferat să nu interpreteze tăcerea lui drept un reproş, ci mai degrabă ca pe un accept tacit pentru a se întoarce la lucru aşa cum îi sugerase, după ce avea să ia legătura cu el în săptămâna ce urma.

Apoi, dintr-odată, înainte de a pleca iar prin ploaie, i-a dat prin cap să-l sune pe Clive ca să-l întrebe despre interogatoriul lui Constance deSheil, de la azil, din 1939. Ceva din raportul pe care-l citise îi stăruia în minte, dar nu putea spune ce anume şi din ce pricină. Clive s-a bucurat să o audă, dar a fost dezamăgit să audă întrebarea.

—A… asta voiai. Păi n-am aflat nimic. Se ramolise groaznic, biata de ea. Ce cumplit să te prăpădeşti aşa… îşi petrecea zilele bătând câmpii despre trecut, amestecând totul, enervându-se mereu. Nu, Alice Edevane e cea care deţine cheia poveştii ăsteia. Cu ea trebuie să vorbim.

Când Sadie a cotit pe drumul îngust de pe stâncă, luminile erau aprinse la Seaview Cottage. Bertie era

în bucătărie şi punea de ceai. Când ea s-a aşezat la masă, a mai luat o ceaşcă de pe scurgătorul de vase.

—Bună, drăguţo, ai avut o zi lungă.

—Şi eu aş putea spune acelaşi lucru despre tine.

—Am împachetat douăsprezece cutii de jucării care sunt gata de trimis.

—Trebuie să-ţi fie foame. N-ai mâncat la prânz.

—Nu mi-e foame, am mâncat ceva când am ieşit.

Cu Louise, de bună seamă. Bunicul nu i-a spus mai mult şi ea nu voia să pară meschină sau băgăcioasă, aşa că nu l-a descusut mai departe. A zâmbit– un pic cam strâmb– în timp ce el i-a întins o ceaşcă aburindă şi s-a aşezat în faţa ei.

A băgat de seamă că broderia dăruită de Louise era agăţată într-un cui lângă uşă.

—A fost ziua ta şi eu n-am ştiut?

El i-a urmărit privirea şi a zâmbit.

—Ei, e un dar aşa, fără motiv.

—Ce amabil!

—Louise e amabilă.

—Mesajul e destul de drăguţ, cam simplist poate…

—Sadie!

—Eu ştiu unde-ar fi pus Ruth aşa ceva. Ţi-aduci aminte chestia aia înrămată, „Desiderata“[36], pe care

o ţinea atârnată de uşa toaletei? a râs ea cu voce spartă.

—Sadie!

—Ea zicea că dacă nu poţi trece domol prin gălăgia şi pripa din closet, atunci ce speranţă mai există?

Bertie a întins braţul peste masă şi i-a apucat mâna.

—Sadie! Draga mea!

Sadie şi-a muşcat buza de jos. Cuvintele lui au făcut-o, în mod enervant, să-şi înăbuşe un suspin.

—Tu îmi eşti ca o fiică. Mă simt mai apropiat de tine decât de propria fată. Ciudat nu? E copilul meu, dar n-am nimic în comun cu mama ta. De când era mică se tot frământa ce gândesc alţii, era îngrijorată că nu facem lucrurile cum „se cuvine“, că Ruth sau eu o făceam de ruşine dacă nu ne îmbrăcam şi nu vorbeam ca ceilalţi părinţi, a urmat el, zâmbind uşor şi mângâindu-şi barba scurtă pe care şi-o lăsase de când se mutase în Cornwall. Dar eu şi cu tine semănăm. Pe tine te consider fata mea şi ştiu că şi tu mă socoteşti un tată. Dar Sadie, scumpo, sunt şi eu om.

—Dar aici eşti altfel, bunicule!

Nu se aşteptase să îi scape aceste vorbe, nu ştiuse nici măcar că simţea aşa ceva. Vorbise ca un copil.

—Sper să fiu. Chiar vreau. Încerc să îmi văd mai departe de viaţă.

—Ţi-ai luat şi carnet de şofer!

—Păi acum locuiesc la ţară! Nu mai pot să mă bizui pe metrou ca să ajung din punctul A în punctul B.

—Şi toată vorbăria asta a lui Louise, despre lucruri magice care se întâmplă şi să lăsăm universul să decidă şi broderia aia de pe perete. Nu sunt genul tău!

—Ba au fost, când eram mic. Doar că uitasem…

—Atunci oricum nu sunt genul lui Ruth!

—Ruth nu mai e!

—Dar e de datoria noastră să ne aducem aminte de ea!

—Am cunoscut-o pe bunica ta, a început el cu vocea gâtuită de emoţie, când aveam doisprezece ani. Nici nu-mi aduc aminte cum a fost viaţa *înainte* de ea. Suferinţa cauzată de pierderea ei … m-ar doborî dacă aş lăsa-o, a urmat el, sorbind ultima picătură de ceai. Broderia aia e un cadou.

A zâmbit din nou, dar trist, iar Sadie s-a necăjit să ştie că ea era pricina. Ar fi vrut să-şi ceară iertare, dar, de fapt, nu se certaseră şi se simţea oarecum criticată şi era ţâfnoasă, ceea ce o împiedica şi mai

tare să se scuze. Încă se mai gândea ce să-i spună când el i-a luat-o înainte.

—Nu găsesc strecurătoarea mea favorită. M-aş duce sus să văd dacă dau de ea.

Sadie şi-a petrecut restul serii aşezată turceşte pe podeaua din camera ei. Cu greu a parcurs primele trei pagini din *Escapade imaginare*, până să-şi dea seama că acel capitol dedicat lui Daffyd Llewellyn era mai degrabă un comentariu asupra cărţii sale decât o biografie, şi mai era şi greu de înţeles, pe deasupra. Aşa că s-a întors la notiţele pe care le luase când vorbise cu Clive, trecând apoi la ziarele de copii ale surorilor Edevane. Se gândea la convingerea lui Clive că Alice deţinea cheia şi asta i-a amintit de scrijelitura pe care o găsise pe piatră în după-amiaza aceea. Avea senzaţia vagă că mai dăduse undeva peste numele Ben în ziua precedentă, dar nu putea să-şi amintească nici în ruptul capului unde anume.

Ploaia se scurgea pe geamuri, aroma dulce a fumului de pipă străbătea prin tavan şi Sadie şi-a aruncat privirea peste paginile răvăşite, notiţele şi cărţile împrăştiate dinaintea ei pe podea. Ştia că undeva, în dezordinea aceea, erau detalii care aşteptau să fie puse cap la cap, simţea cu toată fiinţa

ei. Chiar dacă acum era doar o învălmăşeală de hârtii.

A oftat adânc, lăsând deoparte investigaţiile şi urcându-se în pat. A deschis *Porţia rece de mâncare* şi a început să citească, străduindu-se să îşi limpezească mintea. Până la urmă s-a dovedit că proprietarul restaurantului fusese într-adevăr omorât şi reieşea tot mai clar că fosta lui soţie era cea care îl omorâse. Erau divorţaţi de douăzeci de ani, timp în care bărbatul îşi consolidase cariera şi îşi mărise averea, în vreme ce fosta soţie se devotase fiicei lor handicapate care avea nevoie de îngrijire. Ea îşi sacrificase libertatea şi propriile aspiraţii profesionale, dar îşi iubea fiica şi acest aranjament păruse destul de amiabil.

S-a aflat că ideea crimei i-a venit când fostul soţ a lăsat să se înţeleagă că pleca într-o vacanţă de două săptămâni în America Latină– Sadie a început să dea paginile mai iute acum. Toată viaţa ei, fosta soţie îşi dorise să viziteze Machu Picchu, dar nu putea nici să-şi ia fiica cu ea, nici să o lase acasă. Şi faptul că fostul ei soţ– care se considerase întotdeauna mult prea ocupat şi important ca să dea o mână de ajutor la îngrijirea fetei– avea acum de gând să îndeplinească pentru sine visul ei cel mare a fost mai

mult decât a putut ea îndura. Zeci de ani de durere maternă, izolarea resimţită de toţi cei care îngrijesc bolnavi, acumularea tuturor dorinţelor personale înăbuşite o viaţă întreagă au răbufnit, determinând-o pe această femeie, foarte blândă de altminteri, să ajungă la concluzia inevitabilă că fostul ei soţ trebuia împiedicat să facă această călătorie.

Surprinsă, mulţumită şi ciudat de revigorată, Sadie a stins lumina şi a închis ochii, ascultând furtuna şi marea agitată, câinii care sforăiau visând la picioarele patului. A.C. Edevane trata moralitatea într-un mod deosebit. Detectivul ei descoperise adevărul despre moartea aparent naturală a bărbatului, dar decisese să nu îl dezvăluie poliţiei. Diggory Brent se gândea că datoria lui de detectiv particular fusese să descopere urma banilor. Ceea ce făcuse. Nimeni nu-i ceruse să investigheze şi felul în care murise proprietarul restaurantului, mai ales că nu plana nici o suspiciune. Fosta soţie dusese o povară imensă timp îndelungat, fără nici o răsplată; dacă ar fi fost arestată, fiica handicapată ar fi avut o soartă mult mai rea. Diggory s-a hotărât să nu spună nimic şi să lase justiţia să-şi facă datoria fără el.

Sadie şi-a amintit ce îi povestise Clive despre tânăra Alice Edevane care se furişa pe lângă uşa

bibliotecii, în timpul interogatoriilor poliţiei, şi cum el avusese senzaţia că ea ştia mai mult decât lăsa de înţeles, precum şi aluzia lui recentă (oarecum disperată) că una dintre cărţile ei ar fi putut conţine un indiciu. *Porţia rece de mâncare* poate că nu conţinea indicii despre dispariţia lui Theo Edevane, dar sugera cu siguranţă că Alice avea o părere nuanţată despre problemele şi misiunea justiţiei. Romanul trata pe larg şi relaţia complicată dintre părinţi şi copii, prezentând-o ca pe o povară şi totodată ca pe un privilegiu– o legătură indisolubilă, la bine şi la rău. Şi era clar că Alice nu-i privea cu îngăduinţă pe cei care se sustrăgeau de la îndeplinirea responsabilităţilor.

Sadie se chinuia să adoarmă, dar cum mai mereu somnul o ocolea, au năpădit-o gândurile legate de Rose Waters. Presupunea că era vorba de tot felul de chestii despre creşterea copiilor, cum ar fi devotamentul şi dăruirea celor care au grijă de ei. Dragostea doicii pentru Theo, „ca şi cum ar fi fost propriul copil“, comportamentul ei impecabil şi, brusc, concedierea ei „pe nedrept“ care o distrusese de-a dreptul; martora care jurase că văzuse silueta subţire a unei femei în camera copilului, după miezul nopţii…

Pufnind supărată, Sadie s-a întors pe partea cealaltă, încercând să-şi limpezească mintea. Fără să vrea, i-a venit în minte imaginea picnicului familiei Edevane. Soţul şi soţia în centru, cu mult iubitul băieţel în prim-plan, cu glezna aceea subţire şi piciorul ivite din umbră. I-a venit în minte vocea lui Clive povestindu-i cât de dorit fusese băieţelul, cât de mult îl aşteptaseră cei din familia Edevane, apoi s-a gândit la discuţia din 1939 cu Constance deSheil, când bătrâna bătuse câmpii despre Eleanor şi un copil născut mort. Poate că nu era o închipuire a imaginaţiei ei sucite. Poate că Eleanor rămăsese însărcinată între Clementine şi Theo. „Nu era nici un secret că îşi mai doreau un copil“, declarase unul dintre cei intervievaţi în dosarul lui Clive. „Aşa că naşterea lui a fost o mare binecuvântare, atât de neaşteptată.“

Sadie a deschis ochii pe întuneric. Mai era şi altceva ce îi atrăsese atenţia. A aprins lumina şi s-a aplecat peste marginea patului, răscolind printre hârtiile de pe podea după o pagină anume: unul dintre micile ziare scrise şi tipărite de surorile Edevane la vechea lor tiparniţă. Îşi amintea cu siguranţă că citise ceva despre Doica Rose.

Uite-o.

A luat paginile învechite cu ea în pat: un articol al lui Alice în care se descria pedeapsa primită de Clementine Edevane pentru că îi spusese Doicii Rose că era grasă. Sadie a verificat data, a făcut un scurt calcul mintal şi apoi a sărit din pat să-şi caute carnetul. A răsfoit paginile până când a dat de însemnările privind timpul cât lucrase doica acolo, mai ales cea privind absenţa ei vreme de o lună de zile în iulie 1932, când fusese plecată pentru „o problemă de familie“. Datele se potriveau.

Sadie a privit pe fereastră– stâncile sub lumina lunii, marea sinilie, agitată, fulgerul din depărtare– încercând să-şi limpezească gândurile. Clive spusese: „De ce ar vrea un părinte să-şi răpească propriul copil?“ El se referise la Anthony şi Eleanor Edevane, iar întrebarea fusese retorică, pusă în glumă, pentru că, de bună seamă, părinţii nu-şi răpesc propriii copii. Cum să-i răpească, când îi au deja lângă ei!

Dar dacă nu-i au?

Sadie a simţit că i se urcă sângele în obraji. În minte i se înfiripa un nou scenariu. Îşi putea închipui un motiv pentru care un părinte ar putea să-şi răpească propriul său copil!

Amănuntele se potriveau, de parcă ar fi fost desprinse dintr-un întreg şi *aşteptau* ca cineva să le pună la un loc. O servitoare ajunsă la ananghie… un copil fără cămin… o stăpână care nu putea avea un băiat…

Ar fi putut fi o soluţie pentru toată lumea. Până când, la un moment dat, nu a mai fost.

17
Londra, 2003

Mesajul era scurt, chiar şi pentru obiceiul lui Alice. Ieşise şi avea să se întoarcă mai târziu. Peter se uita la bucata de hârtie– nici nu-i venea să-i spună bilet– şi se întreba ce ascundea. Alice se purta ciudat în ultima vreme. Era ţâfnoasă, chiar mai mult decât în mod obişnuit, şi foarte tulburată. Peter bănuia că noua carte era de vină, dincolo de tracul auctorial tipic la care se cam aştepta, şi că problemele de creaţie ale lui Alice erau mai degrabă simptomul decât cauza necazurilor ei.

Avea senzaţia că ştia care era cauza. Paloarea ei, când i-a transmis vineri mesajul telefonic al lui Deborah şi reacţia ei, ca şi tremurul uşor al vocii i-au amintit de atitudinea avută la începutul săptămânii,

când primise scrisoarea aceea de la un detectiv care întreba despre un caz de poliţie vechi, nerezolvat. Peter era convins că cele două întâmplări erau legate între ele. Mai mult de-atât, era convins că se legau de o crimă adevărată din trecutul familiei lui Alice. Aflase acum despre băieţelul Theo. Alice încercase să ascundă şocul pe care l-a avut la primirea scrisorii, dar Peter băgase de seamă cum începuseră să-i tremure mâinile şi cum le ascunsese sub masă, ferindu-se de el. Reacţia aceasta, combinată cu negarea vehementă a conţinutului scrisorii îi stârniseră interesul în suficientă măsură ca, în seara aceea, odată ajuns în faţa computerului său de acasă, să se pomenească tastând cuvintele *Edevane… copil dispărut* în motorul de căutare pe internet. Aşa a aflat că fratele mai mic al lui Alice dispăruse în anul 1933 şi nu fusese găsit niciodată.

Ceea ce nu ştia însă era de ce oare ar minţi Alice şi de ce o afecta atât toată povestea asta. Într-o dimineaţă, când venise la lucru, o găsise nemişcată într-un fotoliu din bibliotecă. Inima a început să-i bată şi, pentru o fracţiune de secundă, s-a temut de ce putea fi mai rău. Era cât pe-aici să se apuce să-i facă stângaci respiraţie gură la gură când ea a slobozit un sforăit, împroşcând stropi de salivă, şi şi-

a dat seama că dormea. Alice Edevane nu obişnuia să moţăie. Peter ar fi fost mai puţin surprins dacă ar fi deschis uşa şi-ar fi găsit-o făcând un dans din buric, îmbrăcată în mătăsuri cu monede pe poale. Ea s-a trezit tresărind şi el s-a retras iute în hol în aşa fel încât amândoi să se poată preface că nu văzuseră nimic. El şi-a scos intenţionat pantofii cu zgomot şi a zăngănit mai tare umeraşele din cuier, ca să se audă, înainte de a intra din nou în bibliotecă unde a găsit-o cu creionul roşu în mână citind un capitol din carte. Şi acum asta! O ieşire neobişnuită din rutină. Doar că Alice Edevane nu îşi strica niciodată rutina, cel puţin nu în ultimii trei ani de când lucra cu ea.

Această întorsătură neaşteptată a lucrurilor era descumpănitoare, dar cel puţin îi dădea răgazul să termine pagina de întrebări frecvente de pe website. Editorii lui Alice îl căutaseră din nou, mai nerăbdători pe măsură ce se apropia data apariţiei, şi Peter le promisese că avea să le trimită forma finală a materialului până la sfârşitul săptămânii. Şi chiar plănuia să se ţină de cuvânt. Nu mai avea decât să verifice dacă Alice mai scrisese şi altceva înainte de romanul *Într-o clipită.* Articolul din *Yorkshire Post* din 1956, din care voia să confecţioneze răspunsul, o cita pe Alice care spunea că scrisese un întreg roman

poliţist– primul, de altfel – într-un carnet pe care îl primise cadou când împlinise cincisprezece ani, şi Peter se gândea că era destul de simplu de verificat. Alice îşi păstra cu sfinţenie carnetele, nu mergea nicăieri fără carnet şi le păstra pe toate, fără excepţie, pe un raft în camera ei de lucru. Nu avea decât să se ducă să vadă.

A pornit-o în sus, pe scări, pomenindu-se că fluiera fără voie şi s-a oprit. Nu era necesară o demonstraţie de inocenţă. Aşa procedau doar cei ce se simţeau vinovaţi şi nu era nimic rău în ceea ce făcea el. Nu era interzis să intre în biroul lui Alice, sau cel puţin nu i se spusese niciodată aşa ceva. Peter nu intra de obicei acolo, dar asta era doar o chestiune de împrejurări. Rareori se ivea ocazia. De obicei se întâlneau în bibliotecă, iar Peter lucra la masa cea mare din bucătărie sau, uneori, în camera destinată dosarelor.

Era o zi foarte caldă şi razele soarelui intrau prin fereastra îngustă din capul scărilor. Aerul cald se ridicase pe casa scării şi neavând încotro să se mai ducă rămăsese pe palier; Peter a fost bucuros să deschidă uşa biroului întunecat şi răcoros al lui Alice şi să se strecoare înăuntru.

Aşa cum se aştepta, a găsit carnetele pe raftul de sub ediţiile princeps ale traducerilor cărţilor ei. Primul era mic şi subţire, îmbrăcat în piele maro, moale şi decolorată de vreme. Peter l-a deschis şi a văzut pe prima pagină îngălbenită scrisul îngrijit şi rotunjit al unui copil conştiincios: *Alice Cecilia Edevane, opt ani*. A zâmbit. Scrisul acela o trăda pe Alice cea pe care o cunoştea: încrezătoare, formidabilă, hotărâtă în tot ceea ce făcea– o tânără perseverentă care avea toată viaţa dinainte. A pus carnetul la loc şi s-a uitat mai departe, atingând uşor volumele înşirate. După calculele sale, carnetul pe care îl căuta trebuia să fi fost cel pe care îl primise în 1932 şi îl folosise în anul următor. S-a oprit şi a scos de pe raft unul destul de mare.

Peter şi-a dat seama pe loc că ceva nu era în regulă. Carnetul era prea uşor pentru mărimea sa şi părea prea subţire. Aşa şi era, căci atunci când l-a deschis jumătate din pagini lipseau, rămăsese doar cotorul de unde fuseseră smulse. S-a asigurat că era într-adevăr carnetul din anul 1932–1933 şi şi-a trecut gânditor degetul peste rămăşiţele zdrenţuite. Asta nu însemna de fapt mare lucru. După câte ştia Peter, o mulţime de adolescente îşi rupeau pagini din jurnale. Doar că acesta nu era un jurnal propriu-zis. Şi nu era vorba

de câteva pagini, lipsea mai bine de jumătate din carnet. Suficient pentru o ciornă de roman? Asta depindea de lungimea romanului.

Peter a frunzărit primele pagini care supravieţuiseră. Ciudăţenia acestei descoperiri conferise acestei incursiuni o notă de stânjeneală şi, brusc, s-a simţit ca un hoţ. Şi-a reamintit însă că nu făcea altceva decât să îşi îndeplinească sarcina. Pentru asta îl plătea Alice. „Eu nu vreau să am nimic de-a face cu asta“, spusese ea când îl însărcinase să se ocupe de pagina web, „Ocupă-te tu de tot!“

„Doar să găsesc răspunsul“, şi-a spus în sinea lui, „şi-apoi pun carnetul la loc şi termin cu treaba asta“.

Primele pagini arătau promiţătoare. Păreau să conţină observaţii despre familie (Peter a zâmbit când a recunoscut în descrierea bunicii– „Nişte moaşte îmbrăcate într-o pulbere de veşminte bogate“– un citat din *Marile speranţe*.[37] Şi nişte idei pentru un roman cu nişte personaje numite Laura şi Lordul Hallington, care erau legaţi într-o poveste de dragoste extrem de complicată. Erau şi nişte referiri frecvente la cineva numit „domnul Llewellyn“, despre care Peter bănuia că era scriitorul despre care Alice vorbea în interviu, mentorul ei din copilărie.

Dar apoi intriga s-a oprit brusc, lăsată de izbelişte s-ar fi zis, în favoarea unei liste numerotate: Regulile domnului Ronald Knox, adaptate după prefaţa la *Cele mai bune poveşti poliţiste*.

Deşi demodate şi prea didactice după standardele contemporane, aceste reguli păreau să vestească o nouă etapă în creaţia lui Alice, căci după aceea nu se mai pomenea nimic despre Laura şi Lordul Hallington (nici despre domnul Llewellyn), interacţiunea lor copilărească fiind înlocuită de filozofări mai generale despre viaţă şi dragoste, serioase şi emoţionant de idealiste prin tonul lor naiv de optimism.

Peter şi-a aruncat rapid privirea peste teoriile adolescentine ale lui Alice despre scopul literaturii, peste încercările ei de a reda descrierile încântătoare de natură din poemele romantice pe care şi le nota ca fiind preferatele ei, peste formularea îndrăzneaţă a aspiraţiilor ei de viitor: „să dorească cât mai puţine avuţii şi să aibă parte de o mare iubire“. Începea să se simtă stânjenit, de parcă s-ar fi uitat pe gaura cheii, şi era gata să renunţe la căutare când a dat peste ceva ce l-a făcut să tresară. În însemnările lui Alice începeau să apară iniţialele BM: „după cum spunea BM…“, „BM spune că…“, „am să-l întreb

pe BM…“ Poate nu şi-ar fi amintit numele pe care Deborah îl rugase să i-l transmită lui Alice, dar Peter fusese cândva coleg de şcoală cu un băiat numit Benjamin şi amândoi îi duceau ziarele unui băcan pe care îl chema domnul Munro, aşa că atunci când Deborah i-a pronunţat numele, această coincidenţă l-a făcut să-l reţină. Benjamin Munro, omul al cărui nume o făcuse pe Alice să pălească.

Cam în aceeaşi vreme cu apariţia iniţialelor BM se părea că Alice începuse să se gândească la un nou roman. „O poveste misterioasă, de data asta, un adevărat roman poliţist cu o metodă ingenioasă pe care să nu o poată ghici nimeni niciodată!“ Detaliile erau înşirate pe următoarele câteva pagini, cu săgeţi şi întrebări mâzgălite şi hărţi schiţate în grabă şi diagrame– tehnici cunoscute din carnetele ei actuale– şi apoi o notă datată aprilie 1933: „Am de gând să încep APP mâine dis-de-dimineaţă. Am deja în minte primul şi ultimul rând şi o idee clară despre tot ce trebuie să se întâmple între ele (datorită, parţial, lui BM). Sunt convinsă că pe acesta am să-l termin. Simt că e deja cu totul altfel decât tot ce am scris până acum“. Peter nu avea de unde să ştie dacă începuse APP sau dacă îl şi terminase. Sub aceste rânduri scrisese ceva cu atâta forţă că se găurise

hârtia şi mai departe nu mai era nimic. Restul paginilor fuseseră rupte.

De ce să fi distrus oare Alice ciorna unui roman? Ea, care păstra cu o meticulozitate aproape superstiţioasă orice avea legătură cu crearea unei cărţi. „Un scriitor nu-şi distruge niciodată munca“, declarase ea la BBC. „Chiar dacă nu-i place. A o distruge e ca şi cum ai nega existenţa unui copil neîndemânatic.“ Peter s-a ridicat şi s-a întins, privind pe fereastra care dădea spre parc. S-ar putea să nu aibă nici o importanţă. Erau doar nişte pagini care lipseau dintr-un jurnal de adolescenţă. Nişte pagini scrise cu şaptezeci de ani în urmă. Dar nu putea să scape de senzaţia de tulburare care-l cuprinsese. Purtarea recentă a lui Alice, felul în care a negat vechea anchetă poliţienească, reacţia pe care a avut-o când i-a transmis mesajul lui Deborah, când a pronunţat numele lui Benjamin Munro. Până şi micul mister inexplicabil legat de motivul pentru care începuse să le spună ziariştilor că nu scrisese nimic înainte de primul ei roman publicat. Se întâmpla ceva şi Alice era îngrijorată.

Peter a strecurat carnetul la loc, cu mare grijă să nu facă zgomot, ca şi cum astfel ar fi putut anula faptul că îl luase de pe raft şi se uitase în el. Şi a decis să

ştează pur şi simplu din lista de întrebări frecvente chestiunea primei ei scrieri. Îi părea rău că nu o făcuse de la bun început, în loc să fi venit aici şi să fi deschis această cutie a Pandorei.

Grăbit să plece din mansardă şi să dea uitării toată povestea, s-a împiedicat de un lampadar. Poate că era doar neîndemânarea sa obişnuită. Oricum, lampadarul înalt stătea sprijinit pe postament şi Peter l-a trântit într-o parte, făcându-l să aterizeze pe biroul lui Alice. A răsturnat şi un pahar, gol din fericire, şi Peter s-a dus să-l pună la loc, când a dat cu ochii de un plic adresat lui Alice. Asta nu era ceva neobişnuit, se aflau în casa lui Alice, la urma urmei. Totuşi, corespondenţa era în sarcina lui Peter şi aceea era o scrisoare pe care el nu o văzuse. Ceea ce însemna că fusese sustrasă din teancul de dimineaţă fără ştiinţa lui.

Peter a şovăit, dar nu mult timp. Alice îi era dragă. Nu aveau chiar o relaţie ca de la nepot la bunică, dar ţinea la ea şi, în lumina a tot ce se întâmpla în jurul lor, se simţea răspunzător. Aşa că a deschis scrisoarea, doar cât să vadă de la cine era. Sadie Sparrow. Nu era genul de nume[38] pe care să-l uite cineva care lucrează cu cuvintele şi Peter şi-a amintit pe dată de scrisoarea pe care o primiseră chiar cu o

săptămână înainte. Era cineva de la poliţie care cerceta un caz vechi legat de dispariţia unui copil. Un caz din 1933, adică din acelaşi an în care BM şi-a făcut apariţia în jurnalul lui Alice şi a fost (probabil) rupt manuscrisul tăgăduit. Peter a avut senzaţia sumbră că bucăţile unui puzzle s-au aşezat la locul lor, deşi nu se dumirea deloc asupra imaginii dezvăluite de acel puzzle. Şi-a lovit uşor buzele cu degetele şi a privit din nou foaia subţire de hârtie împăturită de pe birou. Asta chiar însemna să-şi bage nasul unde nu era treaba lui, cu siguranţă în afara fişei postului său. Peter se simţea de parcă s-ar fi aflat pe vârful unei stânci, nevoit să se hotărască dacă sare sau nu. Scuturând din cap, s-a aşezat şi a început să citească.

Alice s-a hotărât să meargă prin parc. Aerul curat– şi-a spus ea cu ceva mai mult decât ironia ei tipică– i-ar face bine. Aşa că s-a dat jos din metrou la staţia Hyde Park Corner şi a urcat la suprafaţă cu scara rulantă. Era mult mai cald decât la începutul săptămânii. Nu se simţea nici o adiere şi căldura era densă, genul acela de căldură citadină care pare să se amplifice în spaţiile dintre asfalt şi clădiri. Liniile de metrou, cu şerpii lor şuierători care se târăsc prin tunele, scuipând navetişti asudaţi în fiecare staţie,

păreau scene din Dante. A luat-o pe aleea Rotten Row, privind cu atenţie rondurile cu trandafiri, simţind parfumul uşor de liliac, de parcă ar fi pornit-o pe jos pentru că i-ar fi plăcut să se afle în mijlocul naturii, nu ca să mai amâne puţin sarcina îngrozitoare care o aştepta.

Deborah fusese cea care insistase să se întâlnească astăzi. După ce Peter i-a transmis mesajul ei telefonic (ce fior îngheţat să audă cum asistentul ei pronunţă numele lui Benjamin Munro!), a hotărât că cel mai bun lucru era să nege. Nu avea nici un motiv să se întâlnească cu Deborah în următoarele câteva luni. Comemorarea lui Eleanor trecuse, următoarea întrunire de familie avea să fie abia la Crăciun, aşa era suficient timp ca să se uite toată povestea asta. Ca Alice *să se asigure* că este uitată. Dar Deborah insistase, folosind acel gen de forţă blândă pe care o poseda ca soră mai mare şi o exersase de-a lungul deceniilor cât fusese soţie de politician.

—Sunt nişte lucruri care trebuie discutate, pur şi simplu.

Indiferent ce ştia Deborah despre Theo, era clar că scotocise îndeajuns în memorie, ajungând într-un punct care o enerva teribil pe Alice. Oare cât de mult ştia Deborah? se întreba ea. Şi-l amintise pe Ben, dar

ştia oare ce făcuse Alice? Sigur că da. Altminteri de ce ar fi insistat să se întâlnească ca să vorbească despre trecut?

—Îţi mai aduci aminte de Doica Rose? o întrebase Deborah înainte de a închide telefonul. Ciudat, nu-i aşa, cum de ne-a părăsit aşa, pe neaşteptate?

Alice simţise cum se năruiau peste ea zidurile pe care le sprijinise atâta timp ca să nu cadă. Extraordinar cum se întâmpla totul aşa, dintr-odată! (Deşi, de fapt, ea, Alice, fusese cea care stârnise interesul lui Deborah cu întrebările ei atunci, la muzeu. Dacă şi-ar fi ţinut gura!) Chiar în dimineaţa aceea primise încă o scrisoare de la femeia aceea detectiv, mai directă decât celelalte şi cu un singur element îngrijorător. Tipa asta, Sparrow, îi cerea acum permisiunea să intre în casă ca să verifice „o ipoteză“.

Alice s-a oprit din mers să privească o libelulă. *Sympetrum flaveolum.* Denumirea latinească îi venise brusc în minte. A privit-o cum se îndrepta spre un rond din apropiere, un amestec spectaculos de flori de vară, roşii, mov şi portocaliu aprins. Grădinile erau o adevărată binecuvântare. O albină şovăia între flori şi Alice a fost cuprinsă de o senzaţie bruscă care i-a invadat tot trupul. I se

întâmpla tot mai des în ultima vreme. *Simţea* cum ar fi să se strecoare în grădina aceea, cu trupul uşor, lipsit de orice durere, să se strecoare pe sub frunzişul răcoros şi să stea întinsă pe spate, iar cerul să se spargă în ţăndări printre ramuri, ca nişte diamante albastre şi strălucitoare, iar urechile să i se umple de corul insectelor.

Dar nu a făcut-o totuşi. A continuat să meargă de-a lungul aleii, lăsând în urmă grădina şi frântura ciudată de amintire. Probabil că are legătură cu tunelul, s-a gândit ea, ipoteza asta a lui Sadie Sparrow. Sigur că a aflat cumva despre cel de-al doilea tunel. Alice aştepta să o cuprindă panica, dar tot ce simţea era doar o senzaţie slabă de resemnare. Era inevitabil, ştiuse asta întotdeauna. În toată treaba asta, avuseseră un noroc nemaipomenit că nimeni nu le pomenise poliţiştilor despre tunel. Pentru că în 1933 Alice nu era singura care ştia de el. Mai erau şi alţii. Părinţii, surorile, Bunica deShiel şi Doica Rose, căreia au fost nevoiţi să-i spună în iarna aceea când Clementine reuşise să rămână blocată din pricina închizătorii stricate.

Ajungând în punctul unde Rotten Row se desparte şi formează un pod peste lacul Serpentine, Alice a încetinit pasul. Dincolo de apă se vedea întinderea

uriaşă, verde a parcului. Nu putea să o privească fără să se gândească la cel de-al Doilea Război Mondial. Acolo se puneau saci de nisip şi se făceau răzoare cu legume, întreaga suprafaţă fiind folosită în scopuri agricole. Acum ideea părea cam caraghioasă, ca o întoarcere în vremurile medievale, de parcă o naţiune înfometată, lovită necontenit de bombe, ar fi putut fi hrănită cu ce producea grădina de legume de pe domeniul Maiestăţii Sale. La vremea aceea, păruse o idee salvatoare, mai mult, chiar vitală. Fiii lui mureau pe capete în ţări străine, bombele plouau noaptea peste Londra şi vasele cu provizii erau nimicite de submarine înainte de a ajunge la ţărm, dar poporul britanic nu trebuia să moară de foame. Trebuia să câştige războiul, răzor cu răzor de legume.

Cu câţiva ani în urmă, la Muzeul Militar Imperial, Alice surprinsese câţiva şcolari care râdeau pe înfundate în faţa unui afiş cu Pete Cartoful[39] care se lăuda că putea face o supă grozavă. Băieţii rămăseseră în urma colegilor lor şi, când profesorul i-a dojenit, cel mai înalt dintre ei arăta de parcă îi venea să plângă. Pe Alice o încercase o bucurie răutăcioasă. De ce oare atâtea mărunţişuri rămase de pe vremea războiului dădeau impresia că fusese ceva

distins, original sau manierat, când de fapt fusese groaznic şi ucigător? Altădată oamenii erau altfel, mai stoici. Se vorbea mult mai puţin despre emoţii. Încă din copilărie, oamenii erau învăţaţi să nu plângă dacă se lovesc, să ştie să piardă, să nu cedeze în faţa fricii. Chiar şi Doica Rose, care era blândeţea întruchipată, s-ar fi încruntat să vadă lacrimi atunci când turna iod pe zgârieturi şi julituri. Copiilor li se cerea să îşi ia soarta în mâini când le venea rândul. Foarte folositoare obiceiurile acestea, după cum s-a dovedit, în vremuri de război, dar mai ales în viaţă.

Când a izbucnit războiul, toate fetele din familia Edevane s-au pus pe treabă. Clementine s-a înrolat în Serviciul Auxiliar de Transport Aviatic[40], Alice conducea un dric transformat în ambulanţă pe străzile distruse de bombe şi Deborah coordona voluntarele active din Serviciul Voluntar Feminin. Dar cea care a surprins cel mai tare a fost Eleanor. Deborah şi Alice i-au rugat pe părinţii lor să se adăpostească la ţară, dar mama lor nici nu a vrut să audă. „Vom sta aici să facem şi noi ce putem, a spus ea, nici nu ne dă prin cap să ne eschivăm, nici să nu mai pomeniţi de aşa ceva. Dacă aşa fac regele şi regina, tot aşa vom face şi noi, nu-i aşa, dragul meu?“ Şi a zâmbit către tatăl lor care deja suferea de

pleurezia ce avea să îl ucidă, iar el i-a strâns mâna în semn de solidaritate. Şi-apoi ea s-a înrolat la Crucea Roşie, străbătând întreg cartierul East End[41] cu bicicleta, oferind ajutor medical mamelor şi copiilor ale căror case fuseseră bombardate.

Uneori Alice îşi imagina oraşul ca pe o hartă cu steguleţe înfipte în toate locurile cu care putea pretinde că avea o legătură. Iar harta aceea era acoperită, steguleţele îngrămădindu-se unele peste altele. Era ceva să îţi petreci cea mai mare parte a vieţii în acelaşi loc. Să aduni nenumărate amintiri care să ţi se aştearnă în minte în aşa fel încât unele zone să capete identitate. Locul era atât de important pentru concepţia lui Alice despre lume, încât se minuna uneori gândindu-se cum puteau popoarele nomade să măsoare trecerea timpului. Cum puteau să-şi însemne şi să-şi măsoare evoluţia dacă nu foloseau ceva constant care să fie mult mai mare şi mai trainic decât ei? Sau poate că nu o făceau deloc. Poate că erau chiar mai fericiţi că nu o făceau.

Unul dintre lucrurile care o intrigaseră cel mai mult la Ben era firea lui nomadă. După Primul Război Mondial, o mulţime de oameni rămăseseră fără casă, oameni trişti, a căror prezenţă pe străzile întregii ţări, purtând pancarte prin care cereau de lucru, bani sau

hrană, întunecase un deceniu întreg. Alice şi surorile ei fuseseră învăţate să fie darnice atunci când pot şi să nu se uite curioase; fuseseră învăţate să aibă milă. Dar Ben nu era ca acei soldaţi lăsaţi la vatră, totuşi. Era prima persoană pe care-o cunoscuse Alice care trăia astfel din propria alegere. Trecând de la o slujbă la alta, fără să aibă mai mult decât putea duce în spate. „Eu sunt rătăcitor“, îi spusese el, zâmbind şi ridicând din umeri. „Tata obişnuia să-mi spună că am în vene ceva sânge de ţigan din partea mamei.“ Pentru Alice, a cărei bunică avea mereu ceva de spus despre ţiganii şi vagabonzii care treceau prin pădurile de lângă Loeanneth, ideea asta era curată blasfemie. Ea crescuse ancorată în certitudinea şi soliditatea istoriei familiei sale. Moştenirea familiei tatălui ei, povestea trudei şi spiritului lor întreprinzător, construirea imperiului Edevane, şi familia mamei, cu rădăcinile ei adânc înfipte în bucata de pământ pe care o mai numeau încă „acasă“. Până şi povestea de dragoste a lui Eleanor şi a lui Anthony se învârtea în jurul salvării şi restaurării conacului de la Loeanneth. Alice o considerase întotdeauna o poveste admirabilă, însuşindu-şi bucuroasă pasiunea mamei sale pentru

Casa de lângă lac. Nu-şi închipuise niciodată că ar putea exista şi un alt fel de a trăi.

Dar Ben era diferit şi o făcuse să vadă lucrurile altfel. El nu dorea să deţină nimic, nici să adune averi. Îi ajungea dacă putea să se ducă liber dintr-un loc într-altul. Când era mic, părinţii lui lucraseră pe şantiere arheologice în Orientul Îndepărtat şi îşi dăduse seama, încă de pe atunci, că posesiunile după care jinduiau oamenii în prezentul efemer erau sortite pieirii; dacă nu se prefăceau în ţărână, atunci rămâneau adânc îngropate sub ea, aşteptând să le scoată la lumină curiozitatea generaţiilor viitoare. Tatăl lui dezgropase multe astfel de obiecte, îi spunea Ben, lucruri frumoase pentru care oamenii s-ar fi luptat cândva. „Şi au sfârşit pierdute sau aruncate, iar cei ce le-au stăpânit sunt morţi, dispăruţi. Tot ce contează pentru mine sunt oamenii şi experienţa. Legătura– asta e totul. Acea scânteie dintre oameni, legătura invizibilă." Alice se înroşise auzind asta. Ştia exact ce voia el să spună, şi mai ales o simţea.

O singură dată îl auzise Alice vorbind cu regret şi tristeţe despre lipsa banilor. Ea şi-a amintit de asta din pricina emoţiei neplăcute pe care i-o stârnise. Crescuse împreună cu o fată, i-a povestit el, o micuţă

englezoaică cu câţiva ani mai mare decât el, ai cărei părinţi lucrau pe acelaşi şantier cu părinţii lui. Ea îl luase sub aripa ei, avea treisprezece ani, el opt, şi pentru că se asemănau, trăind de-a lungul timpului în locuri neobişnuite, se legaseră mult unul de celălalt. „Mă îndrăgostisem puţin de ea, desigur," îi spusese el râzând, „mi se părea atât de frumoasă cu codiţele ei lungi şi ochii ei căprui." Când fata– Florence o chema (Flo, cum îi spunea el, şi intimitatea pe care o presupunea numele de alint o durea pe Alice)– a plecat în Anglia cu părinţii ei, cei doi au continuat să-şi scrie scrisori care deveneau tot mai lungi şi mai personale pe măsură ce Ben creştea. Fiecare a rămas o parte importantă a vieţii nomade a celuilalt şi, când Ben a revenit în Anglia, la vârsta de şaptesprezece ani, s-au reîntâlnit. Ea se căsătorise la vremea aceea, dar a insistat ca el să stea în casa ei ori de câte ori trecea prin Londra şi au rămas buni prieteni. „Este cea mai generoasă fiinţă", i-a spus el, „extrem de loaială, foarte blândă şi oricând pusă pe râs." În ultima vreme, totuşi, ea şi soţul ei au dat de greu. Aveau o mică afacere pe care se străduiseră să o pună pe picioare, folosindu-şi toate economiile şi trudind din răsputeri, iar acum proprietarul ameninţa să-i dea afară. „Au mai avut şi alte necazuri", i-a mai

povestit el, „de ordin personal. Sunt nişte oameni atât de cumsecade, Alice, cu dorinţe atât de modeste. Asta le mai trebuia!“ Ascuţind foarfeca de altoit, Ben a continuat, cu vocea plină de frustrare: „Aş face orice să-i pot ajuta! Dar singurul lucru care le trebuie sunt banii, şi eu nu posed decât ce am în buzunar.“

Soarta prietenei sale îl amăra atât de tare şi Alice, îndrăgostită până peste cap la vremea aceea, tare ar fi vrut să îl ajute. În acelaşi timp însă, se simţea roasă de cea mai cumplită gelozie pentru femeia aceea (Flo– cât de mult ura diminutivul acela!) care jucase un rol atât de important în viaţa lui şi a cărei nefericire– la sute de mile depărtare, în Londra– avea puterea să-i afecteze starea de spirit, aici şi acum.

Dar timpul are un fel nostim de a domoli până şi cele mai intense pasiuni. Ben nu a mai pomenit de prietena lui şi Alice, tânără şi, prin urmare, prea preocupată de sine, a dat-o uitării pe Flo şi toate necazurile ei. Peste trei sau patru luni, când i-a mărturisit despre ideea ei de a scrie *Adio, pui de presură*, uitase de-a binelea că el îi spusese că ar face orice– absolut orice– ca să facă rost de banii necesari pentru a-şi ajuta prietena din copilărie.

Pe partea cealaltă a lacului Serpentine, un copil venea în fugă. Alice a încetinit pasul şi apoi s-a oprit, privind copilaşul– băiat sau fată, nu-şi dădea bine seama– ajuns la marginea apei, care rupea bucăţele de pâine şi le arunca în apă, în timp ce raţele se adunau la mal. O lebădă s-a apropiat iute, croncănind şi apucând pâinea cu o singură mişcare. Se apropiase atât de tare, cu ciocul ei atât de ascuţit, încât copilul a început să plângă. Imediat şi-a făcut apariţia şi un părinte, aşa cum se întâmplă în astfel de cazuri, şi copilul a fost potolit cu uşurinţă, dar această întâmplare a făcut-o pe Alice să se gândească la raţele de la Loeanneth, atât de lacome şi de îndrăzneţe. Se întreba dacă mai erau oare acolo şi a simţit un nod în gât. I se întâmpla uneori. După ani de tăgăduire încăpăţânată, s-a simţit izbită, ca de un val puternic ce-i tăia răsuflarea, de curiozitatea de a afla în ce stare sunt casa, lacul şi grădinile.

Când erau mici, la Loeanneth, îşi petreceau verile intrând şi ieşind din apă, cu pielea bronzată şi părul decolorat de soare. În ciuda plămânilor ei şubrezi, Clemmie iubise natura cel mai mult dintre ele, cu picioarele ei lungi şi slăbănoage ca de mânz şi firea ei întortocheată. Ar fi trebuit să se nască mai târziu. Ar fi trebuit să se nască acum, când erau atât de

multe posibilităţi pentru fete de felul ei. Alice le vedea peste tot, deştepte, independente, directe şi hotărâte. Fete puternice, neînvinse de prejudecăţile societăţii. Felele acestea o bucurau, cu cerceii lor atârnaţi în nas, cu părul tuns scurt şi cu impetuozitatea cu care tratau lumea. Uneori i se părea că ghiceşte în ele spiritul surorii sale.

Clemmie nu mai vorbise cu nimeni în lunile care au urmat dispariţiei lui Theo. De îndată ce poliţia şi-a terminat ancheta, ea tăcuse pur şi simplu, amuţind cu totul, comportându-se ca şi când îşi astupase urechile. Fusese întotdeauna excentrică, dar privind înapoi, lui Alice i se părea că spre sfârşitul verii anului 1933 se sălbăticise de tot. Abia dacă mai stătea pe acasă, dând târcoale aerodromului, lovind trestiile de pe marginea lacului cu un băţ ascuţit, strecurându-se în casă doar ca să se culce şi asta nu în fiecare noapte. De multe ori dormea în pădure sau pe malul lacului. Dumnezeu ştie ce mânca. Ouă de păsări, probabil. Lui Clemmie îi plăcuse totdeauna să dea iama prin cuiburile păsărilor.

Mama era înnebunită. De parcă durerea pricinuită de dispariţia lui Theo nu era de ajuns, acum trebuia să-şi facă griji şi cu Clementine, care hălăduia pe afară, la voia întâmplării. În cele din urmă, Clemmie

se întorcea, duhnind a murdărie, cu părul lung şi încâlcit, ca să nu mai pomenim de haine. Vara a trecut, totul pălea şi se veştejea, toamna era apăsătoare şi tristă. Odată cu ea, asupra Loeanneth-ului s-a aşternut o durere nesfârşită, de parcă întreaga speranţă de a-l găsi pe Theo dispăruse împreună cu anotimpul cald. După încheierea oficială a anchetei, însoţită de scuzele poliţiştilor, s-a luat decizia ca familia Edevane să se întoarcă la Londra. Nunta lui Deborah urma să aibă loc în noiembrie şi părea logic ca familia să se reacomodeze acolo cu câteva săptămâni înainte. Până şi mama, care detesta de obicei să plece de la ţară, păruse bucuroasă să scape de tristeţea rece şi apăsătoare a Casei de lângă lac. Aşa că au blocat ferestrele, au ferecat uşile şi au încărcat bagajele în maşină.

Odată ajunsă la Londra, Clemmie a fost nevoită să poarte din nou pantofi. I s-au cumpărat rochii noi care să le înlocuiască pe cele rupte sau rămase mici şi i s-a găsit un loc la o şcoală de fete cu profil de matematică şi ştiinţe. Asta i-a plăcut. După atâtea guvernante demodate care nu rezistaseră prea mult la Loeanneth, şcoala adevărată i se păruse o recompensă, o răsplată pentru că se lăsase înhămată.

Era oricum o mare uşurare să o vezi scoasă la liman, dar Alice a deplâns, în sinea ei, pierderea surorii sălbatice. Reacţia lui Clemmie la acea nenorocire fusese atât de primitivă, de dură, încât simpla ei trăire reprezentase un fel de eliberare. Reîntoarcerea ei în lumea civilizată era un semn de acceptare a tragediei, făcând-o permanentă de atunci încolo, căci dacă şi Clemmie îşi pierduse speranţa, atunci însemna că într-adevăr nu mai era nici o nădejde.

Alice mersese mai repede decât plănuise şi simţea o durere în piept. E o împunsătură, şi-a spus în sinea ei, nu un atac de cord. A ajuns la o bancă şi s-a prăbuşit pe ea. S-a hotărât să mai stea acolo ca să-şi tragă răsuflarea. Simţea pe piele adierea uşoară şi caldă a vântului. În faţa ei era pista de călărie şi, dincolo de ea, un loc de joacă unde copiii se căţărau pe jucării colorate de plastic, fugărindu-se unii pe alţii, în timp ce îngrijitoarele lor, nişte fete cu cozi de cal, blugi si tricouri, sporovăiau sub un copac. Lângă locul de joacă se afla o incintă cu nisip unde se antrenau ofiţerii călare de la cazărmile din Knightsbridge. Alice şi-a amintit că acela era chiar locul unde se întâlnise cu Clemmie în ziua aceea din 1938. Aveau dreptate cei care spuneau că, pe măsură ce oamenii îmbătrânesc (şi cât de iute se întâmplă

asta, timpul e aşa de viclean), amintirile din trecutul îndepărtat deveneau brusc limpezi şi strălucitoare. O fetiţă impecabil îmbrăcată lua lecţii de călărie, învârtindu-se în cercuri în incinta cu nisip. Alice şi Clemmie stăteau pe o pătură de picnic, discutând despre intenţia lui Clemmie de a începe lecţiile de zbor. Asta se întâmpla înainte de izbucnirea războiului şi viaţa fetelor de familie bună din Londra se desfăşura ca întotdeauna, dar circulau veşti peste tot, dacă ştiai să asculţi. Iar Alice ştiuse întotdeauna să asculte, şi Clemmie părea să ştie şi ea.

Ajunsă la şaptesprezece ani de-acum, refuzase categoric să meargă la balurile sezonului monden şi abia o putuseră opri în port, după ce vânduse nişte bijuterii de familie ca să poată pleca în Spania să lupte alături de republicani în războiul civil. Deşi impresionată de tăria de caracter a surorii sale, Alice fusese totuşi bucuroasă să o vadă adusă cu forţa înapoi acasă. De data aceasta, totuşi, văzând încăpăţânarea lui Clemmie, entuziasmul aprins cu care flutura anunţul din ziar despre şcoala de zbor, Alice îi promisese că avea să facă tot posibilul ca să-i convingă pe părinţi să fie de acord. Era o zi caldă şi tocmai terminaseră de mâncat; se lăsaseră cuprinse de o toropeală plăcută, datorată în parte şi înţelegerii

la care ajunseseră. Alice se sprijinea în coate, cu ochii închişi în spatele ochelarilor de soare, când Clemmie i-a spus, aşa, din senin:

—El trăieşte, să ştii!

Se dovedea că ea nu-şi pierduse speranţa, de fapt.

Acum Alice căuta din priviri locul unde stătuseră atunci. Era lângă un rond de flori, şi-a adus ea aminte, între două rădăcini uriaşe de castan. Pe vremea aceea nu era acolo un loc de joacă şi îngrijitoarele copiilor, în rochii lungi, cu pălării, se adunau pe malul lacului Serpentine, ţinând copiii de mână sau purtându-i în cărucioare mari, negre. Până la Crăciun, în anul acela, iarba dispăruse, lăsând loc tranşeelor săpate în aşteptarea raidurilor aeriene; dar în ziua aceea petrecută cu Clemmie, războiul era încă departe, cu toate ororile şi moartea aduse de el. Lumea era încă întreagă şi soarele strălucea pe cer.

—El trăieşte, să ştii!

Trecuseră cinci ani, dar Alice ştia prea bine la cine se referea.

Era prima dată când o auzea pe Clemmie vorbind despre Theo de la dispariţia lui şi această destăinuire o apăsa cumplit. Iar greutatea responsabilităţii îi era sporită de convingerea că sora ei nu avea dreptate. Şi totuşi a întrebat-o:

—De ce spui asta?
—Aşa simt.
Fata de pe cal mergea la galop acum şi calul îşi scutura coama mândră care îi strălucea.
—Nu a existat nici o scrisoare de răscumpărare.
—Şi ce dacă?
—Ei, nu-ţi dai seama? Dacă nu s-a cerut răscumpărare, asta înseamnă că cine l-a răpit a făcut-o pentru că l-a dorit.
Alice nu i-a răspuns. Cum ar fi putut să îşi dezamăgească sora cu blândeţe, fără să-i lase vreo îndoială? Cum ar fi putut să facă asta fără să-i mărturisească prea mult?
Între timp, chipul lui Clemmie se însufleţise. Acum se pornise să vorbească iute, de parcă aşteptase toţi acei cinci ani ca să vorbească şi, dacă se pornise, nu trebuia să şovăie deloc.
—Cred că a fost un bărbat, a spus ea, cineva care nu avea copii se afla în trecere prin Cornwall şi a dat cu ochii de Theo al nostru şi s-a îndrăgostit nebuneşte de el. Vezi, omul acesta avea o nevastă, o femeie bună care ar fi vrut şi ea să aibă copii, dar nu a putut. Parcă-i şi văd, Alice, bărbatul cu tânăra lui soţie. Destul de înstăriţi, fără să fie scorţoşi sau îngâmfaţi, iubindu-se unul pe celălalt şi pe copiii pe

care aveau de gând să-i aibă. Mi-i închipui devenind tot mai trişti pe măsură ce treceau anii şi femeia nu reuşea să rămână însărcinată. Treptat şi-au dat seama că s-ar putea să nu audă niciodată paşi mărunţi în holul casei sau râsete răsunând din camera copiilor. Tristeţea a cuprins casa şi viaţa lor a rămas văduvită de muzică şi fericire şi lumină, până când, într-o bună zi, Alice, bărbatul a plecat din Londra cu treburi sau ca să se întâlnească cu vreun asociat… a urmat ea, fluturând din mână. Oricum, nu are importanţă de ce, şi a ajuns la Loeanneth, l-a văzut pe Theo şi şi-a dat seama că acesta ar fi copilul care i-ar readuce bucuria în suflet soţiei sale.

Calul care galopa a nechezat tocmai atunci şi Alice a văzut domeniul de la Loeanneth cu ochii minţii, ogoarele din jur, caii din vecini pentru care obişnuiau să fure mere de la bucătărie. Povestea lui Clemmie era, desigur, plină de lacune, mai ales că nimeni nu ajungea din întâmplare la Loeanneth, şi părea inspirată, cel puţin parţial, de necazurile lui Deborah („Au trecut deja cinci ani şi tot nu au copii“, se şoptea pe la colţuri la întrunirile mondene). Amintirea privighetorilor de lângă lac la crăpatul zorilor a făcut-o să se înfioare, în ciuda

soarelui puternic ce-i ardea pielea. Clemmie nu a băgat de seamă.

—Îţi dai seama, Alice? Evident că nu se cuvenea să facă asta şi că ne-a produs atâta nefericire, dar e de înţeles. Theo era irezistibil. Mai ţii minte cum dădea din mâini când era bucuros, de parcă încerca să-şi ia zborul? a urmat ea zâmbind. Şi era atât de *dorit*. Şi creştea înconjurat de dragoste, Alice, fericit. Era atât de mic când a plecat, probabil că ne-a uitat de tot, a uitat că a făcut parte din familia noastră, chiar dacă noi nu putem să-l dăm uitării. Şi cred că mă pot împăca cu propria durere dacă mă gândesc că el e fericit.

Alice nu a mai găsit nimic de spus la aşa ceva. Deşi ea era scriitoarea familiei, Clemmie avea un dar de a vedea lumea cu alţi ochi. Dacă era să recunoască, Alice fusese întotdeauna uimită (poate chiar invidioasă) de imaginaţia surorii ei, de parcă propriile pretenţii de creativitate, povestirile ei, scornite cu atât de mult efort şi greşeli, ar fi fost puse în umbră de originalitatea înnăscută a lui Clemmie. Ingenuitatea lui Clemmie era de aşa natură, încât punea pe oricine altcineva în postura de brută ancorată în realitate. Alice nu voia să joace acest rol, aşa că ce rost avea să o contrazică? De ce să distrugă

fantezia încântătoare închipuită de sora ei: o nouă viaţă pentru Theo, o familie iubitoare? Nu era de ajuns că ea, Alice, ştia adevărul?

Dar lacomă cum era, Alice dorea să afle mai mult despre povestea lui Clemmie.

—Unde locuiesc? a întrebat-o ea. Şi cum arată Theo?

Şi, în timp ce Clemmie îşi depăna povestea, Alice şi-a închis ochii ascultând, invidiind inocenţa şi siguranţa surorii sale. Era un mod atât de ademenitor de a gândi, deşi complet greşit. Căci Theo nu avea o viaţă nouă, ocrotit de o familie iubitoare într-o casă frumoasă. Clemmie avea dreptate, nu existase nici o scrisoare de răscumpărare, dar nu ştia ce însemna acest lucru. Dar Alice ştia. Lipsa unei scrisori de răscumpărare însemna că totul ieşise foarte rău şi Theo murise. Ea ştia asta prea bine, căci era exact cum plănuise.

Note

28. În original, *Dora the Explorer*– personaj dintr-o serie de desene ani-mate americane.

29. În martie 1932, Charles Augustus Lindbergh Jr., fiul faimosului avia-tor Lindbergh, a fost răpit, ca după două luni să fie găsit mort. La data

dispariţiei, copilul avea aproape doi ani. Valul uriaş de emoţie şi presiunea societăţii civile au dus la apariţia în SUA a aşa-numitei Legi Lindbergh, care a trecut răpirile de copii în rândul delictelor federale.

30. Întâia Epistolă către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel, 13.4, Noul Testament, Editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti, 1988.

31. *Love to faults is always blind* / Oarbă la greşeli e mereu iubirea – *Gomic Verses*, VII.

32. Personaje din romanul *Marile speranţe* de Charles Dickens (1812–1870).

33. Joc de cuvinte – *web* (engl.) înseamnă urzeală, pânză de păinjen, re-ţea; *Word Wide Web*, reţea mondială de documente şi informaţii legate între ele care pot fi accesate prin reţeaua mondială de internet.

34. Cel mai lung poem epic în engleza veche; singurul manuscris existent este păstrat astăzi de Britith Library, iar cercetătorii plasează scrierea lui între secolele X şi XI.

35. Silver Ghost („fantoma de argint“) – automobil marca Rolls Royce con-siderat cel mai bun din lume la vremea fabricării lui, în primii ani ai secolului XX.

36. Poem în proză al scriitorului american Max Ehrmann (1872– 1945). Destul de puţin cunoscut la data scrierii sale, în 1927, acest poem motiva-ţional a devenit foarte răspândit după ce a fost inclus într-o antologie de rugăciuni în 1956, din care a fost preluat în diverse forme, in-clusiv ca afiş înrămat. Primul vers, în traducere liberă, este „Mergi domol prin gălăgie şi pripă şi aminteşte-ţi câtă pace ar putea fi în linişte“.

37. Charles Dickens, *Marile speranţe*, traducere de Vera Călin, Editura pentru Literatură, Bucureşti, 1969.

38. *Sparrow* (engl.) – vrabie.

39. În original, *Potato Pete*– personaj de afiş din timpul celui de-al Doi-lea Război Mondial, ce avea menirea de a încuraja consumul legumelor de bază din producţia internă a Marii Britanii.

40. În original, *Air Transport Auxiliary*– organizaţie civilă britanică înfiinţată în timpul celui de-al Doilea Război Mondial; piloţi civili, în majo-ritate femei, transportau arme, bunuri, militari si duceau avioane la atelierele de reparaţii.

41. Cartier al Londrei aproape distrus în timpul bombardamentelor.

18

Ziua în care îi venise ideea fusese una ca oricare alta. Era începutul primăverii anului 1933, dar era frig totuşi, aşa că stătuse toată dimineaţa în debara, cu picioarele proptite pe rezervorul de apă caldă, citind tăieturile din ziare pe care le ţinea sub cheie în cutia de metal filigranat adusă din India de bunicul ei, pe care o şterpelise din pod. Găsise un articol despre răpirea micuţului Lindbergh din America şi asta a făcut-o să se gândească la răscumpărări şi scrisori de răscumpărare şi la felul în care infractorul poate să păcălească poliţia. Tocmai îşi dăduse seama (coincizând cu noua ei obsesie pentru Agatha Christie) că ceea ce le lipsea încercărilor ei literare era o enigmă, o întorsătură complexă, încâlcită a evenimentelor, menită să-l inducă în eroare şi să-l uimească pe cititor. Şi o crimă. Hotărâse că romanul perfect trebuia să pună accentul pe rezolvarea unei crime, dar păcălind cititorul, lăsându-i impresia că făcea un anume lucru, în timp ce, de fapt, se ocupa de cu totul altceva. Apăsându-şi de caloriferul cald degetele picioarelor încălţate în şosete de lână, scria

şi mâzgălea, răsucind pe toate părţile idei despre cine, de ce şi, mai ales, cum.

Îşi mai frământa încă mintea cu gândurile acestea, dar s-a înfăşurat în haina veche de samur al mamei ei şi a pornit să-l caute pe Ben în grădină. Era o zi vântoasă, dar el se afla lângă lac, unde săpa un strat ascuns în spatele unui gard viu înalt. S-a aşezat pe marginea rece de marmură a iazului, înfigându-şi tocurile cizmelor de cauciuc în pământul plin de muşchi şi a simţit un fior de plăcere când a văzut volumul *Misterioasa afacere de la Styles*[42] – pe care i-l împrumutase ea– ivindu-se din geanta lui.

Ben se afla în cealaltă parte a grădinii smulgând buruieni şi nu a auzit-o apropiindu-se, aşa că pentru o clipă Alice a rămas pe loc liniştită. Pe pielea umedă a antebraţelor dezgolite ale lui Ben, cu urme de pământ, lucea sudoarea. Când şi-a dat de pe ochi şuviţele mai lungi de păr castaniu, ea nu a mai putut răbda:

—Am o idee grozavă.

El a tresărit, întorcându-se iute.

—Alice! a exclamat, bucuria luând iute locul surprinderii. Ce idee?

—Am lucrat la ea toată dimineaţa şi, deşi nu-mi place să mă laud, sunt sigură că e cea mai bună din câte am avut până acum.

—Nu mai spune!?!

—Ba da! a urmat ea, rostind apoi cuvintele pe care mai târziu ar fi dat orice să le poată lua înapoi: O răpire, Ben. O să scriu o carte despre o răpire.

—O răpire? a repetat el, scărpinându-se în cap. A unui copil?

Ea a încuviinţat entuziasmată.

—De ce ar dori cineva să ia un copil?

—Pentru că părinţii sunt bogaţi, bineînţeles.

El a privit-o uimit din cale-afară, de parcă nu ar fi fost sigur de legătura dintre cele două idei.

—Pentru bani, a spus mai departe Alice, dându-şi ochii peste cap în glumă. Răscumpărare!

Vocea îi era ceva mai ascuţită, ca semn de distincţie, ceea ce o făcea să pară, în mintea ei, o femeie de lume. Şi în timp ce continua să-i descrie planul, Alice nu se putea abţine să nu fie încântată de nota atrăgătoare de pericol pe care povestea i-o conferea, dând impresia că ştia mult mai mult despre cum funcţionează o minte criminală.

—Răpitorul din cartea mea a ajuns la ananghie. Nu ştiu acum din ce pricină anume, nu am stabilit încă

detaliile. Poate că a fost scos dintr-un testament şi şi-a pierdut moştenirea sau poate că e cercetător ştiinţific şi a făcut o mare descoperire, dar partenerul lui de afaceri, tatăl copilului, i-a furat ideea şi a făcut o groază de bani din ea, drept care el este cătrănit şi furios. De fapt, nici nu are vreo importanţă de ce, doar că…

—…e sărac.

—Da, şi e disperat. Are *mare nevoie* de bani dintr-un motiv oarecare, poate că are datorii sau vrea să se însoare cu o tânără dintr-o familie mai sus-pusă.

Alice a simţit cum i se încing obrajii, dându-şi seama că descrierea ei se asemăna cam mult cu situaţia lor. Aşa că a trecut iute mai departe, reluând firele intrigii.

—Ei, indiferent de cauză, are nevoie rapid de o groază de bani şi se gândeşte că aceasta ar fi o modalitate de a-i obţine.

—Nu e un tip prea simpatic, a spus Ben scuturând pământul de pe rădăcina unei buruieni mari.

—Ticălosul nu trebuie să fie simpatic. Nici nu e conceput aşa. E doar un personaj negativ.

—Dar oamenii nu sunt aşa, în totalitate răi sau în totalitate buni!

—El nu e o persoană, e un personaj. E ceva diferit.

—Ei, bine, a ridicat el din umeri, tu eşti scriitoarea.

Alice a strâmbat din nas. Se ambalase destul de tare, dar întreruperea a făcut-o să-şi piardă şirul gândurilor. Aşa că s-a uitat din nou pe notiţe, sperând să nu-şi uite ideea.

—Doar că, a mai spus Ben, înfigând furca în pământ, acum îmi dau seama, e ceva ce nu-mi prea place la romanele astea poliţiste ale tale.

—Ce anume?

—Trăsăturile îngroşate, lipsa de subtilitate, ideea că morala e neambiguă. Dar lumea reală nu e aşa. E prea simplist. Parcă ar fi dintr-o carte de copii, dintr-un basm.

Cuvintele lui au izbit-o dureros. Chiar şi acum, la optzeci şi şase de ani, trecând pe lângă terenurile de fotbal de pe Rotten Row, s-a cutremurat amintindu-şi-le. Avusese dreptate, desigur, şi fusese chiar vizionar. Acum *de ce* îl bate pe *cum*, dar la vremea aceea Alice nu a dat nici o atenţie sugestiei lui că merită cercetată tema fascinantă a motivaţiei pe care o au nişte oameni obişnuiţi pentru a comite o crimă; ei îi păsa doar de trucuri şi enigme. A durut-o când i-a spus asta, de parcă *la ea* s-ar fi referit când a spus că e simplist, nu la acest fel de a scrie. Afară era frig, dar din pricina stingherelii şi a ofensei care o

aprinseseră, Alice clocotea. Fără să-i ia observaţia în seamă, s-a pornit înţepată să depene povestea.

—Copilul răpit trebuie să moară, desigur.

—Dar de ce s-o omoare?

—Să-l omoare, adică. E mai bine dacă e băiat.

—Da?!

El a zâmbit amuzat, înfuriind-o şi mai tare. Alice a refuzat să-i întoarcă zâmbetul şi a continuat să i se adreseze pe un ton enervant de răbdător. Îi vorbea de parcă i-ar fi explicat lucruri pe care el ar fi trebuit să le ştie. Şi mai îngrozitor, se purta de parcă i-ar fi împărtăşit o chestiune pe care un om de condiţia lui n-ar fi putut să o priceapă. Cumplit! Se auzea pe sine perorând ca o fetiţă bogată şi răzgâiată– rol pe care îl ura din suflet–, dar nu se mai putea opri.

—Ştii, băieţii sunt mai valoroşi, din punctul de vedere al succesiunii. Moştenesc pământul şi titlul şi treburi de felul acesta…

—Ei bine, băiat să fie! a spus el împăciuitor ca întotdeauna, ceea ce a înfuriat-o şi mai tare. Dar de ce trebuie să moară, bietul copil?

—Pentru că un roman poliţist are nevoie de o crimă.

—A, altă regulă de-a ta! a necăjit-o el.

Îşi dădea seama că o jignise şi încerca să o îmbuneze. Dar ea nu avea de gând să se lase prea uşor.

—Nu sunt regulile mele, i-a răspuns tăios. Sunt ale domnului Knox, publicate în *Cele mai bune poveşti poliţiste.*

—Aaa, aşa! Atunci e altceva!

El şi-a scos mănuşile şi a întins mâna după un sendviş împachetat în hârtie pergamentată.

—Şi ce alte reguli mai are domnul Knox ăsta?

—Detectivul nu trebuie să fie ajutat de un accident sau de intuiţii inexplicabile.

—Sună bine.

—Nici să apară gemeni sau dubluri, dacă cititorul nu a fost pregătit dinainte.

—Da, seamănă prea mult a înşelăciune.

—Şi nu trebuie să existe mai mult de o încăpere ascunsă sau tunel secret. Regula asta e importantă pentru povestea mea.

—Da? De ce?

—Ajung eu şi la asta, la momentul potrivit.

A continuat să înşire regulile, numărându-le pe degete.

—Criminalul trebuie să apară încă de la începutul poveştii; cititorul nu trebuie să-i cunoască gândurile;

şi, în cele din urmă, dar la fel de important, detectivul trebuie să aibă un prieten mai prostănac, un fel de Watson, care să fie un pic, dar nu excesiv, mai puţin inteligent decât cititorul mediu.

Ben s-a oprit din mestecat şi arătând cu degetul de la unul la altul, i-a spus:

—Bag seama că, în echipa noastră, Watson ăsta sunt eu.

Alice a simţit cum i se umflă obrajii şi nu s-a mai putut stăpâni. Era atât de chipeş, cum o privea aşa, zâmbind, iar vremea începea să se însenineze, soarele se ivea printre nori. Îi era pur şi simplu imposibil să fie supărată pe el. A pufnit în râs, dar brusc expresia feţei lui Ben s-a schimbat.

Alice s-a uitat în direcţia în care privea el, peste umăr, prin locul gol din gardul viu. Îngrozită, pentru o clipă, a crezut că va da cu ochii de Doica Rose în spatele ei. Mai zilele trecute, uitându-se pe fereastră, Alice îi văzuse pe Ben şi pe doică stând de vorbă. Păreau mult mai apropiaţi decât i-ar fi plăcut ei să fie. Dar nu era Doica Rose, ci Mama care ieşise pe uşa din spate şi se aşezase pe băncuţa de metal, cu braţele încrucişate, şi un rotocol subţire de fum îi ieşea din ţigara dintre degete.

—Nu-ţi face griji, i-a spus ea, dându-şi ochii peste cap şi ferindu-şi capul să nu fie văzută. N-o să ne dea nici o atenţie… cel puţin nu azi! Se presupune că noi nu ştim că ea fumează.

Încerca să pară degajată, dar nonşalanţa din ultima jumătate de oră i se risipise. Atât Alice, cât şi Ben îşi dădeau seama cât de important era să-şi păstreze secretă legătura, mai ales faţă de Mama. Eleanor nu era de acord ca Alice să aibă de-a face cu Ben. În ultimele câteva luni fuseseră comentarii generale despre atenţia cu care se aleg prietenii, iar cu câteva seri în urmă a avut loc o scenă deosebit de stânjenitoare când Mama a chemat-o în bibliotecă, după cină. Pe chipul lui Eleanor se citea o tensiune ciudată, în ciuda degajării prefăcute, şi Alice a ghicit ce avea să urmeze.

—Nu se cuvine, Alice, a început ea, după cum era de aşteptat, ca fetele de condiţia ta să-şi petreacă atât de mult timp stând de vorbă cu servitorii. Ştiu că nu ai nici o intenţie rea, dar nu poţi şti ce idei îşi fac alţii. Tata cu siguranţă nu va fi de acord. Închipuie-ţi cum ar fi să-şi arunce privirea pe fereastra biroului şi să-şi vadă fiica în compania cuiva atât de nepotrivit precum grădinarul, pentru numele lui Dumnezeu!

Alice nu credea nici în ruptul capului că Tata ar avea asemenea prejudecăţi– lui nepăsându-i câtuşi de puţin de deosebirile arbitrare de clasă socială–, dar nu a suflat nici o vorbă. Nu îndrăznea. Mama ar fi putut să-l concedieze pe loc pe Ben dacă socotea ea că face prea multe probleme.

—Haide, du-te, i-a spus Ben, făcându-i cu ochiul. Şterge-o de aici, eu ar trebui să-mi văd de treabă, iar tu ai o capodoperă de scris.

—Nu mi-e frică să dau de bucluc, ştii tu! i-a răspuns ea, emoţionată de îngrijorarea lui, de atenţia nerostită din vocea lui.

—Nici nu mă-ndoiesc! a urmat el, înapoindu-i romanul de Agatha Christie.

Ea s-a înfiorat când li s-au atins degetele.

—Să-mi spui şi mie când ai mai născocit ceva la povestea ta. Auzi… să ucizi copilaşi! a exclamat el, clătinându-şi capul cu prefăcută groază. Ce oroare!

Autobuzul 9 a trecut prin faţa ei, în timp ce aştepta să traverseze Kensington Road. Era unul din autobuzele acelea vechi, Routemasters[43], cu etaj, şi purta pe o latură o reclamă pentru spectacolul *Lacul lebedelor* al companiei de balet Kirov. Lui Alice i-ar fi plăcut să vadă spectacolul, dar amânase prea mult cumpărarea biletelor. Nu mergea niciodată să vadă

un spectacol de balet dacă nu putea să stea suficient de aproape de scenă ca să audă poantele lovind scândura. Excelenţa era rezultatul muncii asidue şi Alice nu avea nici un interes să afirme contrariul. Ştia că iluzia făcea parte din spectacol, că dansatorii se străduiau să dea o aparenţă de uşurinţă; mai ştia şi că mulţi dintre spectatori căutau doar romanţiozitatea graţiei lipsite de efort, dar ea nu se număra printre ei. Ea admira nespus rigoarea mentală şi fizică şi considera că spectacolul are mult de câştigat de la broboanele de sudoare de pe umerii prim-balerinului, de la suspinul de uşurare de la sfârşitul soloului balerinei, de la zgomotul înfundat al poantelor care loveau scândura în timp ce dansatoarea se rotea zâmbind. Era aceeaşi senzaţie ca atunci când ghicea eşafodajul din cărţile altor scriitori. Ghicirea efortului de construcţie nu-i diminua plăcerea, ci, dimpotrivă, i-o sporea.

Alice nu avea înclinaţii romantice. Îşi dorise să fie altfel decât mama ei şi îşi impusese asta din copilărie, iar între timp lipsa ei de romantism devenise o stare de fapt. Povestea favorită despre balet a Mamei se trăgea din vara când îl cunoscuse pe tatăl lor.

—Era în 1911, înainte de război, şi lumea era încă cuprinsă de vrajă, le povestise adesea Eleanor. Locuiam la mătuşa mea, în Mayfair, şi abia îl cunoscusem pe tatăl vostru de o săptămână. El m-a invitat să vedem baletele ruse, iar eu am acceptat pe loc, fără să cer voie mamei, cum se cuvenea. Vă închipuiţi că Bunica deSheil era cât pe ce să mă dezmoştenească. Vai, dar a meritat cu prisosinţă! Ce seară! Ce minunat a fost şi cât de tineri eram! Cât de incredibil de tineri!

Şi spunând acestea zâmbea, gândindu-se că fetele ei nu ar putea vreodată să creadă că părinţii lor fuseseră şi altfel decât erau în prezent.

—Nijinski în *Le Spectre de la rose*[44] a fost ceva nemaivăzut până atunci. A interpretat un solo de cincisprezece minute– ca un vis. Purta un costum mulat de mătase de culoarea pielii, pe care erau prinse zeci de petale de mătase, roz şi roşii şi violet. O făptură neobişnuit de exotică, *atât de frumoasă*, asemenea unei insecte strălucitoare, pline de graţie, gata să-şi ia zborul. Sărea parcă fără nici un efort, rămânea în aer mai mult decât e în legile naturii şi părea că nu atinge scena între mişcări. În seara aceea chiar am crezut că omul poate zbura şi că *orice* e posibil.

Dar nu era aşa– s-a încruntat Alice. Era nedreaptă. Poate că Eleanor îşi păstrase neschimbat limbajul magic din copilărie când venea vorba de soartă şi de superstiţii, dar firea ei romantică nu se rezuma doar la poveşti de dragoste, cu eroi care trăiesc fericiţi până la adânci bătrâneţi, ci avea un mod al ei de a privi lumea, un întreg sistem moral propriu. Avea un simţ înnăscut al dreptăţii, un sistem complex de control şi echilibrare care stabilea măsura a ceva ce ea numea „corectitudine".

Acest instinct de echilibru moral s-a văzut şi în ultima conversaţie pe care au purtat-o. Eleanor tocmai se întorsese de la teatru unde văzuse *Inspectorul de poliţie*[45], la New Theatre şi îi telefonase lui Alice pe dată ca să-i spună ce seară înălţătoare avusese. Alice, care văzuse şi ea piesa, tăcuse o clipă, înainte să-i răspundă:

—La ce te referi, la fata nevinovată care e nedreptăţită şi împinsă la sinucidere, sau la membrii odioasei familii Birling, cărora nu le păsa câtuşi de puţin de suferinţa fetei şi nu voiau decât să-şi salveze pielea?

Eleanor nu a luat în seamă ironia şi a continuat:

—Sfârşitul a fost uimitor de neobişnuit, *atât* de potrivit! Fiecare membru al familiei era vinovat în

felul său şi rămâi cu satisfacţia că adevărul va ieşi la iveală.

Şi îl mai admirase, cum era de aşteptat, pe inspectorul Goole, cu toată nesiguranţa lui.

—Vai, draga mea, a exclamat ea dezamăgită, când Alice a sugerat că apariţia lui ar fi trebuit explicată mai bine. Dar nu despre asta e vorba, el e un arhetip, un simbol, dreptatea personificată. Nu are importanţă cum a aflat despre biata fată, nici cine sau ce era el de fapt. Tot ce contează este restabilirea ordinii corecte.

Alice a mormăit ceva despre caracterizare şi credibilitate, dar Eleanor, obosită, a pus capăt convorbirii.

—Am să te conving eu până la urmă. Reluăm discuţia mâine, când ne vedem.

Dar nu s-au mai văzut niciodată. Eleanor trebuia să-i facă o vizită lui Alice, în apartamentul ei din cartierul Shoreditch, când a păşit pe carosabil pe Marylebone Road şi a fost lovită de un autobuz al cărui şofer îşi luase o clipă ochii de la drum. În tot acest timp, Alice stătea în bucătăria ei întunecoasă, cu o sticlă de lapte proaspăt în refrigerator şi cu masa acoperită cu o faţă ca vai de ea, fără să-i treacă

prin minte că lumea se răsturnase în timp ce ea aştepta.

Aici Ben nu avusese dreptate. Alice a clipit, ca să alunge durerea bruscă şi neaşteptată. Nu avea nimic împotriva preferinţei lui pentru oameni, în defavoarea locurilor, numai că oamenii aveau prostul obicei să se schimbe. Să plece. Sau să moară. Locurile erau mult mai de nădejde. Ele sunt mai rezistente. Şi chiar dacă se deteriorează, pot fi reconstruite, chiar îmbunătăţite. În oameni nu poţi avea încredere că nu dispar. „În afară de cei din familie“, i-a răsunat în minte vocea lui Eleanor. „De aceea am făcut atâtea fete. Ca să fie oricând cineva în preajmă. Eu ştiu cum e să fii singură.“

Îndreptându-se pe Exhibition Road către muzee, Alice nu se putea plânge că era singură. Era lume peste tot, majoritatea adolescenţi. Alice s-a simţit cuprinsă de milă pentru ei, încremeniţi cum se aflau în strălucirea albă şi fierbinte a tinereţii, când totul pare atât de vital, de esenţial, de important. Se întreba unde se duceau oare. La Muzeul de Ştiinţă sau la Muzeul „Victoria şi Albert“ sau poate chiar la Muzeul de Ştiinţele Naturii, unde aveau să treacă pe

lângă insectele care îşi dăduseră ultima suflare în lumina soarelui de la Loeanneth?

—Mi-ar plăcea să nu le omori, spusese Eleanor într-o zi, aceasta fiind singura ei aluzie critică la adresa Tatei. Pare atât de crud. Nişte creaturi atât de frumoase…

Dar cea care a sărit în apărarea Tatei a fost Alice, ce purta mănuşi de asistentă, dar de fapt ura şi ea boldurile acelea.

—Dar natura este *ea însăşi* crudă, nu-i aşa, Tati? Orice trăieşte trebuie să şi moară. Şi chiar şi aşa, tot sunt frumoase. Şi vor rămâne mereu aşa.

Un grup de fete a trecut în grabă pe lângă ea, râzând şi azvârlind peste umăr glume către un băiat arătos, cu părul negru, care a strigat ceva nedesluşit înapoi. Răspândeau cu toţii valuri de tinereţe şi exuberanţă pe care Alice aproape că le vedea. Şi-a amintit cum era să fii ca ei. Să simţi pentru prima dată o pasiune care făcea totul să pară extrem de real. Atracţia exercitată de Ben, atunci, fusese implacabilă. Iar reacţia ei atât de puternică, încât ar fi preferat să nu mai existe decât să renunţe la el. Aşa că nu a luat în seamă rugăminţile Mamei şi a continuat să-l vadă, doar că s-a purtat cu mai multă atenţie, cu mai multă viclenie ca până atunci.

În următoarele câteva săptămâni, în timp ce Ben asculta şi mai exclama câte ceva, Alice a desăvârşit ideea răpirii perfecte. Într-o frumoasă dimineaţă de primăvară, când aerul se limpezise după o noapte întreagă de ploaie şi păstrăvii săreau în pârâu, ea şi-a întins o pătură sub o salcie. Ben săpa gropi pentru stâlpii unui gard nou şi Alice s-a aşezat pe burtă, cu gleznele încrucişate, legănându-şi picioarele în timp ce citea încruntată din carnetul ei de notiţe.

—M-am gândit, a spus ea dintr-odată, că s-ar putea să am nevoie de un complice. Nimeni nu o să creadă că criminalul a acţionat de unul singur.

—Nu?

—E prea greu, a răspuns ea, clătinând din cap. Prea multe detalii. Nu e aşa uşor să răpeşti un copil, să ştii. Oricum, nu e o treabă de un singur om.

—Fă un complice, atunci!

—Cineva care să ştie să se poarte cu copiii. De preferinţă cineva care-l cunoaşte *pe acest* copil. Un adult în care să aibă încredere, ca să-l poată ţine liniştit pe micuţ.

El i-a aruncat o privire.

—Nu mi-am închipuit că eşti atât de vicleană.

Alice a primit complimentul ridicând din umeri, sugându-şi îngândurată o şuviţă de păr. Se uita la o fâşie ştearsă de nori care traversau cerul albastru.

Ben se oprise din săpat să-şi răsucească o ţigară.

—Dar e cam prea trasă de păr, nu crezi?

Alice şi-a ridicat ochii spre el, mişcându-şi capul în aşa fel încât umerii lui să o ferească de soare.

—De ce crezi asta?

—Păi, una e ca individul nostru să plănuiască o răpire. Bun, e infractor, vrea bani. Dar cum ar putea să găsească o a doua persoană, pe cineva în care să aibă atâta încredere încât să-i dezvăluie planul lui netrebnic, şi care să vrea să se bage în aşa ceva?

—Nu e greu, are un prieten criminal, pe care l-a cunoscut la închisoare.

Ben şi-a lipit foiţa de ţigară.

—Prea slab!

—Atunci un complice cu care cade de acord să împartă banii?

—Trebuie să fie vorba de o groază de bani, e un risc prea mare.

Alice şi-a apăsat capul creionului pe buze, lovindu-le uşor în timp ce se gândea.

—Cum ar putea cineva să fie de acord cu aşa ceva…? se întreba ea cu voce tare. De ce ar vrea

cineva să ajute la comiterea unei asemenea fapte. Trebuie să existe o motivaţie şi pentru o femeie…

—O femeie?

—Lumea tinde să nu suspecteze femeile, a spus Alice, zâmbind cu şiretenie. Nu când e vorba de copii, oricum. O femeie ar fi complicele perfect!

—Ei, atunci sunt îndrăgostiţi, a urmat el, îngenunchind la marginea păturii.Oamenii fac tot felul de lucruri nesăbuite când sunt îndrăgostiţi.

Inima lui Alice bătea de parcă ar fi vrut să-i iasă din piept. Cuvintele lui erau pline de înţelesuri ascunse. De sugestii şi de promisiuni. În ultima vreme, tot spusese lucruri dintr-acestea, purtând discuţia spre subiecte ca dragostea, viaţa, sacrificiul.

—Îndrăgostiţi… da, a repetat ea, încercând să-şi stăpânească tremurul vocii.

Mintea îi era plină de lucruri pe care le-ar fi făcut bucuroasă din dragoste. Simţea cum i se încinge pielea de pe ceafă şi era sigură că Ben avea să bage de seamă. Aşa că s-a forţat să se gândească mai departe la povestea ei, să se concentreze asupra intrigii.

—Sau, cel puţin, *el* crede că sunt îndrăgostiţi.

—Păi nu sunt?

—Din păcate pentru el, nu. Ea are propriile ei motive să se implice în treaba asta.
—De ce, e negustor de carne vie?
—Vrea să se răzbune.
—Să se răzbune?
—Da, pe familia băieţelului.
—De ce?
Alice nu se gândise până într-atât.
—Ei, important e că vrea să-l tragă pe sfoară pe tip, a zis ea, fluturând nerăbdătoare din mână. Acceptă să-l ajute, fac un plan, fură copilul din camera lui şi apoi îl duc într-altă parte. Scriu o scrisoare de răscumpărare, dar nu o trimit.
—De ce?
—Pentru că… pentru că…
Să închipuiască o turnură spectaculoasă a înflăcărat-o. S-a ridicat în capul oaselor.
—Pentru că… ai dreptate. Femeia nu vrea jumătate din bani. Vrea copilul!
—Îl vrea?
—Da, nu mai vrea să-l dea înapoi, vrea să-l ţină ea. A început să se lege de el.
—Cam repede.
—Păi el e un copil drăguţ, sau oricum ea îl iubea dinainte, că doar e legată de el într-un fel. N-are

importanţă de ce, ci doar că îl iubeşte. Poate că acesta fusese planul ei de la bun început, să-l răpească pentru ea.

—Dar infractorului nostru nu o să-i placă una ca asta.

—Nu, sigur că nu o să-i placă. El avea nevoie de bani, planul *el* îl gândise şi făcuse deja o mulţime de cheltuieli şi se expusese la pericole ca să răpească băiatul.

—Şi?

—Aşa că se iau la ceartă. Femeia încearcă să ia copilul, bărbatul o ameninţă şi se luptă!

Chipul i se luminează de zâmbet şi suspină, încântată şi satisfăcută.

—Copilul moare!

—În lupta asta?

—De ce nu?

—Doar că pare cam lugubru.

—Atunci moare în somn… de fapt nici nu are prea mare importanţă cum moare. Poate că deja nu se simte prea bine şi doarme foarte profund. Sau, poate că… a urmat ea ridicându-se în capul oaselor, l-au ameţit cu vreun medicament. Au vrut să-l facă să doarmă ca să nu aibă probleme când îl răpesc, dar au calculat greşit. Somniferele sunt pentru adulţi şi doza

e prea puternică. Îşi dejoacă propriul plan. Scrisoarea de răscumpărare nu mai este trimisă şi nici unul nu capătă nici copilul, nici vreun sfanţ. Vai, Ben… a exclamat ea, apucându-l cu îndrăzneală de mână, *e perfect*!

Traversând la stopul de lângă staţia de metrou South Kensington, Alice a zărit un chioşc de flori. Într-un vas, mai în faţă, se aflau câteva buchete de trandafiri şi unul dintre ele i-a atras atenţia în mod special, o combinaţie de culori care i-a amintit de descrierea pe care mama ei o făcuse costumului balerinului din *Le Spectre de la rose*. Fără să stea pe gânduri, s-a hotărât pe loc să-l cumpere pentru Deborah, care acum mai mult ca sigur o aştepta, uitându-se la ceasul negru din salon, ceasul elegant pe care îl primise ca dar de nuntă, aşezat pe poliţa şemineului– şi întrebându-se când avea să sosească Alice. Dar nici vorbă s-o aştepte pierzându-şi timpul, nu-i stătea ei în fire una ca asta. Ea folosea timpul înţelept, ocupându-se de corespondenţă, lustruind argintăria ocupându-se cu una dintre multele îndeletniciri cu care îşi umplu timpul femeile de lume de o anumită vârstă şi de o anumită categorie socială.

Un omuleţ cu părul negru cu şorţ de florar dinainte, s-a apropiat şi Alice i-a făcut semn către trandafiri.

—Sunt parfumaţi? a întrebat ea.

—Foarte !

—Natural? a întrebat aplecându-se ca să-i miroasă.

—Ca ploaia.

Alice se îndoia. Nu putea suferi stropirea florilor cu uleiuri parfumate, dar i-a cumpărat oricum. Venise ziua când trebuia să dea seama şi se simţea ciudat de nepăsătoare. A aşteptat ca florarul să-i înfăşoare florile în hârtie de împachetat şi să le lege cu sfoară cafenie şi a pornit-o apoi spre Chelsea, studiind florile din mers. Alice era bucuroasă gândindu-se că aveau să îi placă surorii ei. Numai că satisfacţia ei era uşor umbrită de teama că Deborah ar fi putut crede că darul era o încercare de a o înmuia.

Era atât de ciudat să se afle pe punctul de a-şi mărturisi taina înspăimântătoare cuiva care o cunoştea la fel de bine cum se cunoştea ea însăşi. Alice nu povestise ceea ce ştia nimănui, niciodată. Imediat după răpirea lui Theo fusese pe punctul de a declara poliţiei ce ştia. „Ben a fost“, îşi tot repeta atunci în minte, mergând până într-acolo încât o pornise în vârful picioarelor pe scări şi se furişase

până în dreptul uşii bibliotecii. „Ben Munro l-a luat pe Theo. Eu i-am povestit despre tunel, a fost ideea mea, dar eu nu am vrut să se întâmple aşa.“ Şi-a închipuit cum s-ar fi schimbat priviri nesigure şi aproape că s-a auzit spunând: „*L-am văzut eu* în seara aceea, la marginea pădurii. Plecasem de la petrecere să mă plimb. Era întuneric, dar se porniseră focurile de artificii şi l-am văzut lângă chepengul tunelului. Ştiu sigur că era el.“

De fiecare dată, totuşi, s-a oprit, instinctul ei de autoconservare fiind prea puternic. Fusese slabă şi speriată, aşadar nu-şi pierduse speranţa. Cu siguranţă avea să urmeze o scrisoare de răscumpărare, s-a gândit ea atunci. Părinţii ei erau bogaţi, aveau să plătească suma cerută şi Theo urma să fie înapoiat. Ben avea să primească suma care îi trebuia ca să-şi ajute prietenii şi nimeni nu avea să afle niciodată ce rol a jucat ea.

Zilele treceau greu şi ea urmărea atât investigaţiile, cât şi poşta. O auzise pe una dintre servitoare declarând poliţiei că dispăruse o cutie cu somnifere, dar, la fel ca poliţia, nu a dat importanţă acestui lucru. Abia în ziua a treia, când s-a aflat de sinuciderea domnului Llewellyn şi Mama mai avea puţin până să fie doborâtă de durere, Alice şi-a dat

seama că lucrurile stăteau mult mai rău decât îşi închipuise ea. Îl auzise şi pe doctorul Gibbons avertizând-o pe Mama că somniferele pe care i le prescrisese erau foarte tari– „Dacă luaţi prea multe, nu vă mai treziţi deloc"– şi gândul o dusese la după-amiaza aceea cu Ben, când ea îl lămurise cât de important era să existe ajutor dinăuntru şi îi venise ideea folosirii somniferelor pentru a adormi copilul, semnalând pericolul ce s-ar fi ivit dacă i s-ar fi administrat prea multe.

Dintr-odată şi-a dat seama ce însemna faptul că nu se primise nici o scrisoare de răscumpărare. Dar era deja prea târziu. Dacă la început mărturia ei ar fi putut conduce poliţia la Theo, nu mai avea nici un rost. Şi ar mai fi trebuit să explice de ce aşteptase trei zile ca să deschidă gura. Atunci ei şi-ar fi dat seama că ea purta răspunderea nu numai pentru dispariţia lui Theo, ci şi pentru moartea lui. Şi nu ar fi fost iertată niciodată. Cum să o ierte? Aşa că nu a spus nimic. A păstrat secretul vreme de şaptezeci de ani. Până acum.

Şi dacă trebuia să spună cuiva, mai bine să-i mărturisească lui Deborah. Ele două erau apropiate, dar apropierea lor nu se manifesta prin nevoia de a petrece tot timpul împreună, ci era ceva cu totul

diferit, ceva fundamental. Erau făcute din aceeaşi plămadă. Şi mai erau încă în viaţă. Iar, aşa cum Deborah nu înceta să-i reamintească, ea fusese martoră la venirea pe lume a lui Alice. „Nu erai nici pe departe ceea ce mă aşteptasem. Roşie şi mânioasă– şi goală puşcă! Ce surpriză! M-am uitat la tine cum îţi răsuceai gâtul micuţ şi plăpând şi îţi strâmbai mutrişoara, aşa cum fac bebeluşii. Mama nu ştia că mă strecurasem în cameră şi a rămas uimită când m-am apropiat de pat, mi-am întins mâinile şi i-am cerut să-mi dea bebeluşul. Ne-au trebuit câteva momente foarte tensionate ca să ne lămurim. Cât fusese însărcinată, îmi spusese de nenumărate ori că vom avea un bebeluş şi că eu eram sora cea mare şi era de datoria mea să am grijă de el toată viaţa. Şi mi-e teamă că eu am luat-o în serios. Aşa că am fost destul de uimită şi groaznic de dezamăgită când ea a râs şi mi-a spus că, de fapt, nu erai a mea de tot."

Deborah cea bună, blândă şi responsabilă. Ce avea să spună când va auzi ce făcuse Alice? Îşi petrecuse mare parte din săptămâna trecută încercând să ghicească. Cu păcatul ei învăţase de mult să trăiască. Nu făcuse nimic din răutate sau cu bună ştiinţă. Era vinovată pentru că toată povestea fusese ideea ei, dar

nu era nevoie să facă o destăinuire către poliţie, nu acum, cel puţin, era prea târziu pentru aşa ceva, iar culpa ei nu era dintre cele care se pedepsesc la tribunal. Crimă să fi scris oare?[46] Şi, pe deasupra, ea fusese deja pedepsită. Şi mai era încă. Eleanor avusese dreptate. Lumea are un mod al ei de a ţine balanţa în echilibru. Vinovaţii pot să scape de urmărirea penală, dar nu şi de judecată.

Oricât s-a străduit să nu semene cu Eleanor, doar când şi-a dat seama că simţul dreptăţii pe care îl poseda mama ei era corect scrisul lui Alice s-a îmbunătăţit simţitor. S-a dezbărat de credinţa neabătută în raţionalismul epocii de aur a literaturii poliţiste şi l-a lăsat să intre în viaţa ei pe Diggory Brent, care a luat locul detectivilor pedanţi, plini de ei, care descifrează tot felul de indicii, cu care lucrase ea până atunci. Şi povestise lumii–ziariştilor, cititorilor–că el îi apăruse în vis, ceea ce era aproape adevărat. Îl descoperise pe fundul unei sticle de whisky în ultimele luni ale războiului. Se gândea la Clemmie, la discuţia pe care nu mai apucaseră să o poarte despre ceea ce zărise ea prin fereastra pavilionului de bărci. Încă o mai făcea să se cutremure gândul că sora ei mai mică fusese acolo în după-amiaza aceea, când i se oferise în cele din urmă

lui Ben. Fusese atât de mândră de sine când a bătut uşor la uşa lui, cu manuscrisul în mână. Agatha Christie era singurul autor de romane poliţiste pe care-l ştia ea care îndrăznise să ucidă un copil, şi Alice ardea de nerăbdare ca Ben să-i citească romanul şi să vadă cât de deşteaptă era, cum ţesuse ea în poveste intriga gândită de ei doi. Vocea fetei de şaisprezece ani care fusese atunci răzbătea prin decenii, ca în ziua când îi venise ideea:

—Un tunel, Ben, există un tunel secret!

—Cum adică, pe dedesubt? Pe sub pământ?

—Ştiu ce vrei să spui, aşa că nu te mai deranja. O să zici că e nerealist, simplist, ca în piesele de pantomimă. Dar nu e deloc aşa!

Şi i-a zâmbit apoi, plină de ea, după care i-a povestit despre tunelul ascuns, despre ieşirea secretă de lângă camera copiilor de la etajul al doilea din casa cea mare, despre chepengul cu mecanismul străvechi care trebuia zgâlţâit ca să se deschidă, despre scara cioplită în piatra tare a zidului, ce ducea spre pădure şi către libertate. I-a spus tot ce era nevoie ca să scoată pe furiş un copil de la Loeanneth.

Alice ajunsese deja în Chelsea. Oamenii purtând plase cu cumpărături de la magazinele de pe King’s

Road treceau unii pe lângă alţii din toate direcţiile şi ceva mai departe se vedeau treptele care duceau la casa lui Deborah. Numărul 56 era scris cu vopsea neagră, lucioasă pe coloana albă de la intrarea străjuită pe treapta de jos de două ghivece cu muşcate roşii. Ea s-a îmbărbătat şi s-a îndreptat spre casă.

În mijlocul piaţetei se afla grădina plină de verdeaţă a locatarilor[47], cu poarta ei neagră de fier încuiată care oprea intruşii şi Alice s-a oprit sub o ramură groasă de iederă. Era mult mai tihnit aici, unde zgomotul străzii principale era estompat de clădirile victoriene înalte care mărgineau cele patru laturi ale piaţetei. Rândunicile se ciorovăiau în ramurile de deasupra, ciripitul lor sunând desfătător, ca de pe altă lume, departe de zarva generală a oraşului. Prin sticla ornamentală a ferestrei de la salonul lui Deborah, Alice desluşea o siluetă înaltă şi subţire. Alice Edevane nu era omul care să întârzie, mai ales când era aşteptată, dar vai! cât de mult şi-ar fi dorit ca de astă dată să o facă! S-ar putea pur şi simplu preface că a uitat, să râdă când urma să sune Deborah ca să vadă ce e cu ea, să dea vina pe bătrâneţe. Căci era totuşi bătrână! Nu *vârstnică* sau *în etate* sau oricare alt cuvânt considerat mai blând şi

mai acceptabil. Alice era bătrână şi bătrânilor li se acordau unele privilegii. Dar nu, ştia prea bine că era doar o închipuire. Orice amânare trebuia să ia sfârşit. Venise momentul.

A bătut la uşă şi a fost luată pe nepregătite când i s-a deschis imediat. Şi mai surprinzător a fost că i-a deschis uşa chiar Deborah. Era îmbrăcată frumos, ca de obicei, într-o rochie de mătase mulată, care se lega pe talia ei subţire. Părul îi era prins la ceafă, într-un coc elegant, argintiu.

Surorile s-au salutat cu o înclinare a capului, fără să rostească vreo vorbă. Zâmbind uşor, Deborah s-a dat la o parte, făcându-i semn cu mâna să intre.

Casa strălucea de curăţenie şi nu era vreo suprafaţă pe care să nu se afle superbe aranjamente florale. Alice şi-a adus aminte: o florărie din Sloane Square avea comandă permanentă să livreze flori proaspete din trei în trei zile. A privit buchetul de trandafiri pe care îl ţinea în mână. Dintr-odată păreau jalnice, o prostie.

—Poftim, sunt pentru tine, a spus ea întinzându-i-le totuşi.

—Vai, Alice, mulţumesc, sunt minunate!

—Nu-s mare lucru. O prostie. Mi-au adus aminte de mama, de-aia le-am luat, de Njinski…

—De costumul balerinului, a spus Deborah zâmbind şi ducând florile la nas, nu atât să le miroasă, i s-a părut lui Alice, cât ca să mai tragă de timp.

Desigur că şi ea se temea de această întâlnire la fel de mult ca Alice. Deborah cea blândă nu va putea îndura prea uşor discuţia ce urma.

Alice şi-a urmat sora în salon, unde Maria, secretara mai degrabă decât menajera ei, aşeza pe măsuţa joasă serviciul de ceai. Apoi s-a îndreptat de spate, cu tava sub braţ, şi a întrebat dacă mai doreau şi altceva.

—O vază, dacă se poate, Maria, uite, Alice a adus astea. Nu-i aşa că sunt frumoase?

—Minunate culori, a încuviinţat Maria. Vreţi să le pun aici, în salon?

—În dormitorul meu, mai bine.

Maria a luat florile din mâna lui Deborah şi a ieşit iute, era eficienţa în persoană. Alice abia s-a abţinut să nu o cheme înapoi, să o întrebe ce mai făcea mama ei sau numeroasele progenituri, doar ca să o reţină ceva mai mult. Dar nu a făcut-o şi totul s-a liniştit în urma Mariei.

Surorile s-au privit în ochi şi, fără să rostească vreun cuvânt, s-au aşezat faţă în faţă pe canapelele

îmbrăcate în in. Alice a băgat de seamă că pe măsuţa dintre ele se afla o carte, cu un semn de piele plasat mai către sfârşit. A recunoscut-o pe dată şi a simţit o durere în stomac. Tatăl lor ţinea întotdeauna la el acel volum cu poezii de Keats, nici pe patul de moarte nu l-a lăsat. Văzându-l, i s-au aprins obrajii de parcă părinţii lor s-ar fi aflat acolo în salon, aşteptând să audă ce făcuse ea.

—Ceai?

—Da, te rog.

Gâlgâitul limpede, jucăuş al ceaiului turnat în ceşti era sfâşietor. Alice simţea că i se ascut toate simţurile. Auzea până şi o musculiţă, şi pe Maria care se mişca în camera de deasupra, simţea mirosul vag de ceară de mobilă cu iz de lămâie. Era foarte cald în încăpere şi şi-a vârât un deget sub guler ca să se mai elibereze de strânsoare. O apăsa greutatea mărturisirii ce urma să o facă.

—Deborah, eu trebuie să…

—Nu.

—Poftim?

—Te rog.

Deborah a pus jos ceainicul, şi-a împreunat degetele apăsându-le cu putere. Apoi şi-a încleştat palmele una peste alta şi şi le-a pus în poală. Gestul

trăda suferinţă. Era trasă la faţă, palidă şi brusc Alice şi-a dat seama că înţelesese complet greşit. Că nu fusese chemată acolo să discute despre Ben, că sora ei era bolnavă, pe moarte chiar, şi că ea, Alice, a fost prea preocupată de sine ca să observe.

—Deborah?

Sora ei şi-a strâns buzele, cu vocea abia şoptită.

—Vai, Alice, e aşa o povară!

—Despre ce vorbeşti, Deborah?

—Ar fi trebuit să vorbesc de ani de zile. Aşa am vrut să fac, zău! Au fost atâtea ocazii de-a lungul anilor când am fost cât pe ce să… şi apoi, zilele trecute, la muzeu, când ai pomenit de Loeanneth, de grădinar. M-ai luat prin surprindere. Nu eram pregătită.

Nu era bolnavă, prin urmare. Sigur că da. Lui Alice aproape că-i venea să râdă de instinctul său nemărginit de autoconservare. Iat-o deci în confesional, căutând încă uşiţa de scăpare. Afară s-a auzit un taxi huruind pe stradă. Alice a zărit o umbră neagră prin perdelele de voal. Tare ar mai fi vrut să fie în acel taxi, să plece departe, oriunde, dar să nu mai fie acolo.

—Theo… a început Deborah şi Alice a închis ochii, aşteptând ceea ce ştia că va urma. Eu ştiu ce s-a întâmplat cu el.

După ani întregi de chinuri, după ani întregi în care a păstrat secretul, trăind cu acest păcat, s-a terminat. Alice se simţea surprinzător de uşurată. Nici măcar nu a fost nevoie să îl spună ea însăşi, Deborah ştia deja totul.

—Deborah, a început ea, eu…

—Eu ştiu totul, Alice. Ştiu ce s-a întâmplat cu Theo şi asta mă-nnebuneşte. A fost vina mea, să ştii. Tot ce s-a întâmplat a fost din cauza mea.

19
Oxford, 2003

S-a dovedit că Rose Waters avea o strănepoată care locuia la Oxford. Margot Sinclair, directoarea unui liceu public foarte la modă, era „o persoană foarte ocupată". Totuşi secretara ei a reuşit să-i stabilească lui Sadie o întâlnire de o jumătate de oră, marţi, la ora unu fix. De fapt ea nu a pronunţat chiar cuvântul „fix", dar l-a lăsat să se înţeleagă.

Întâlnirea aceasta însemna că încerca marea cu degetul– majoritatea oamenilor nu prea ţin legătura

cu o strămătuşă–, dar Sadie, aţâţată ca un copoi, dar fără să aibă prea multe piste de cercetare, a ajuns acolo la prânz şi se concentra asupra întrebărilor pe care şi le notase. Pregătirea era cheia succesului. Îi trebuia multă delicateţe şi abilitate ca să o facă pe Margot Sinclair să vorbească despre posibila implicare a strămătuşii sale în răpirea propriului copil nelegitim, un băiat născut în taină şi dat stăpânilor ei.

—Eşti convinsă că nu faci un roman din povestea asta? o întrebase Bertie atunci când încercase să-i explice această ipoteză.

Ea l-a privit exasperată. Erau la micul dejun, a doua zi după discuţia lor aproape contradictorie şi amândoi se străduiau din răsputeri să pară veseli şi degajaţi.

—Bine, bine. Dar mai spune-mi încă o dată de ce familia Edevane ar fi vrut să ia copilul lui Rose Waters?

—Pentru că după cea de-a treia fiică a lor, nu au mai putut avea alţi copii şi îşi doreau neapărat să aibă un fiu. Trecuseră zece ani şi, deşi Eleanor a rămas, în fine, însărcinată, în 1931, copilul s-a născut mort în anul următor. Asta tot încerca Constance să le spună anchetatorilor, dar n-a luat-o

nimeni în seamă. Îţi închipui cât de groaznic trebuie să fi fost, cât de nedreptăţiţi trebuie să se fi considerat, mai ales ştiind că Rose Waters, doica lor necăsătorită, era şi ea gravidă în mare taină, cu un copil pe care desigur că nu putea să-l crească. Nu-ţi trebuie prea multă imaginaţie ca să-ţi închipui ce a urmat. Cu siguranţă că s-au dat peste cap ca să o scape de copil, nu crezi?

El şi-a scărpinat barba, după care a înclinat din cap, semn că ar fi fost posibil.

—Dorinţa de a avea un copil este cu siguranţă ceva extraordinar. Mama spunea în glumă că dacă nu aş fi apărut eu, ar fi început să ochească pruncii în cărucioare de prin parcuri.

—Doar că Eleanor Edevane nu a trebuit să pună ochii pe vreun copil din parc. Ei tocmai îi pica în mână un băieţel care avea nevoie de un cămin primitor, ca să zic aşa. Şi totul a funcţionat perfect până când Eleanor a dat-o afară pe Rose, care s-a hotărât să-şi ia copilul înapoi.

—Cam riscantă mişcare, să o dea afară chiar pe mama naturală a copilului.

—Poate că devenea riscant să mai rămână acolo. Tocmai asta am de gând să aflu.

—Păi, cred că nu e cea mai trăsnită idee pe care ai avut-o vreodată, a spus el, oftând căzut pe gânduri.

—Mulţumesc, bunicule.

—Acum nu-ţi mai rămâne de făcut decât să o discuţi cu cineva care a cunoscut-o pe Rose Waters.

Pe Margot Sinclair a descoperit-o Alastair. A doua zi după ce i-a venit în minte această ipoteză, Sadie s-a dus de dimineaţă la bibliotecă şi s-a fâţâit de colo-colo pe trotuarul din faţa uşii până când a sosit el şi a descuiat uşa.

—Cafea? l-a îmbiat ea, întinzându-i un pahar cu cafea gata făcută, de cumpărat.

El şi-a ridicat sprâncenele stufoase, fără să rostească nici un cuvânt, şi i-a făct semn să intre, în timp ce ea îi explica pe nerăsuflate la ce se gândise. El a priceput esenţialul şi, când ea a terminat şi şi-a tras răsuflarea, i-a spus:

—Trebuie să găseşti pe cineva care să ştie ce s-a întâmplat cu Rose după ce a plecat de la Loeanneth.

—Asta şi vreau.

El s-a pus pe treabă, scoţând dosare prăfuite de pe rafturi, scriind cuvinte în motoarele de căutare din computer, frunzărind printre fişe până când, în cele din urmă, a exclamat: „Bingo!“ A spus ceva despre un vechi contract de muncă, recensământ, rude

apropiate, şi apoi a anunţat-o că sora lui Rose Waters, Edith, locuise în Lake District, şi avea o nepoată care ar putea fi găsită acum în Oxford. Un coleg de-al ei de la circulaţie a făcut restul– cu siguranţă că îi datora o sticlă de ceva bun la întoarcerea la Londra– şi i-a trimis adresa şcolii unde lucra nepoata printr-un SMS. „Sper că e legal ce faci, Sparrow“, i-a scris el în încheierea mesajului.

—Cu siguranţă, Dave, a mormăit ea, adunându-şi notiţele şi înghesuindu-le în geantă. Cu siguranţă.

Ceasul de pe bordul maşinii arăta unu fără zece, aşa că a încuiat maşina şi a traversat printre coloanele cu grifoni, pornind-o de-a lungul aleii de la intrare către o clădire care nu părea mai prejos decât Palatul Buckingham. Era ora prânzului şi numeroşi puşti, fete şi băieţi, îmbrăcaţi cu sacouri şi purtând canotiere, se plimbau încolo şi încoace în grupuri pe întinderea vastă a peluzei impecabile. Brusc, în lumea aceasta– un cer prea însorit, în afara lumii prin care se mişca ea– Sadie a simţit că era prost îmbrăcată, în jeanşi şi în tricou. Copiii ăia străluceau, cu aparatele lor dentare, cu părul strâns în cozi groase şi lucioase, cu zâmbetele lipsite de teamă şi cu viitorul asigurat.

A ajuns la corpul administrativ şi a spus cum o cheamă unei tinere sobre, care stătea în spatele unui birou de lemn închis la culoare.

—Luaţi loc, vă rog, i-a spus femeia politicos, aproape în şoaptă. Veţi fi primită imediat.

Deşi nu se auzea nici o voce, încăperea pulsa de activitate: ţăcănitul furios al degetelor recepţionerei pe tastatură, ticăitul ceasului, zumzăitul plin de importanţă al aparatului de aer condiţionat. Sadie şi-a dat seama că-şi muşca din nou unghia de la degetul cel mare şi s-a oprit. Şi-a spus în gând că trebuie să se controleze.

În lumea de afară, în lumea *reală*, Sadie era mândră de lipsa ei de educaţie. „Tu şi cu mine, Sparrow, avem şcoala vieţii“, îi spusese de nenumărate ori Donald, aruncând peste umăr o privire dispreţuitoare către „specialistul“ pe care tocmai îl consultaseră. „O sută de bucăţi de hârtie care să arate lumii cât de isteţ eşti nu bate chestia asta.“ Era o concepţie foarte convenabilă despre viaţă, care echivala educaţia cu bogăţia şi bogăţia cu extravaganţa şi extravaganţa cu decăderea morală. Concepţia asta o făcea pe Sadie să fie mai bună profesional. Văzuse cum oameni ca Nancy Bailey se înfiorau şi dădeau înapoi când inspectorul Parr-

Wilson începea să le vorbească cu accentul lui impecabil. Doar atunci când se afla în locuri ca acesta simţea că-i dă târcoale gândul mărunt despre ceea ce ar fi putut fi.

Şi-a îndreptat gulerul chiar când minutarul ceasului s-a aşezat pe verticală. Era ora unu fix şi uşa biroului s-a deschis. Şi-a făcut apariţia o femeie impunătoare într-un costum crem, cu părul castaniu până pe umeri şi care a privit-o cu ochii ei albaştri ca marea:

—Detectiv Sparrow? Sunt Margot Sinclair. Vă rog să poftiţi înăuntru.

Sadie s-a executat, mustrându-se în sinea ei că o luase prea repede la picior.

—Vă mulţumesc că m-aţi primit, doamnă Sinclair.

—Domnişoară doctor Sinclair, nu sunt căsătorită, i-a spus directoarea, zâmbind vioaie în timp ce se aşeza la birou, făcându-i semn să se aşeze şi ea de partea cealaltă.

—*Domnişoară doctor* Sinclair, s-a corectat Sadie.

Nu era cel mai bun început.

—Nu ştiu cât de mult v-a spus secretara dumneavoastră.

—Jenny mi-a spus că vă interesează strămătuşa mea din partea mamei, Rose Martin–Rose Waters, cum s-a numit înainte de căsătorie.

Directoarea o privea peste ochelari într-un fel care arăta interes, dar nu suspiciune.

—Sunteţi poliţistă. Cercetaţi vreun caz?

—Da, deşi nu oficial, a răspuns Sadie, dându-şi seama că Margot Sinclair era o persoană care punea punctul pe *i*. Şi a adăugat: E un caz închis.

—Da? s-a mirat directoarea, lăsându-se pe spătarul scaunului. Ce interesant!

—Un copil dispărut, demult, în anii '30. Dispariţia lui nu a fost elucidată niciodată.

—Presupun că strămătuşa mea nu e suspectă? a întrebat Margot Sinclair aparent amuzată de idee.

Sadie a zâmbit şi ea, sperând că asta indica că este de acord.

—Vedeţi, s-a întâmplat atât de demult şi eu nu ştiu de unde s-o apuc, zău aşa, dar speram să aflu ceva despre viaţa ei de dinainte de a se fi căsătorit. Nu sunt sigură că ştiţi, dar în tinereţe ea a lucrat ca doică.

—Dimpotrivă! Ştiu o mulţime de lucruri despre viaţa profesională a lui Rose. Ea a fost unul dintre subiectele lucrării mele postdoctorale despre educaţia femeilor. A fost guvernantă, a învăţat copiii familiilor aristocrate.

—Guvernantă? Nu doică?

—Da, aşa a început când era foarte tânără, dar apoi a devenit guvernantă şi mai târziu profesoară cu o oarecare notorietate. Rose era incredibil de deşteaptă şi de ambiţioasă. Nu era uşor pe vremea aceea să obţii calificarea necesară ca să-ţi depăşeşti condiţia.

„Nici acum nu e prea uşor“, s-a gândit Sadie.

—Am un exemplar al lucrării chiar aici.

Margot Sinclair s-a dus la bibliotecă şi a scos un volum legat în piele, oprindu-se o clipă ca să-l ştergă de praf.

—Nu o scot prea des în ultima vreme, dar tema m-a pasionat foarte mult când eram studentă. Poate părea deplasat, dar Rose a fost şi continuă să mai fie o sursă de inspiraţie. În întreaga mea carieră am avut-o ca exemplu strălucit de ce se poate face cu puţină hotărâre.

Reîntoarsă la locul ei, Margot a început să-i expună entuziasmată tema lucrării sale, în timp ce Sadie şi-a ridicat privirea către diplomele înrămate care atârnau pe peretele din spatele biroului. Un doctorat la Oxford în biologie, o a doua licenţă în ştiinţele educaţiei, nenumărate alte calificări şi realizări. Sadie se întreba cum o fi să treci prin viaţă cu dovezi– cu margini aurite, înrămate în abanos–că e ceva de capul tău. Că eşti deştept.

Sadie avea cincisprezece ani când, la insistenţele directoarei ei, s-a învoit să dea examen la şcoala cu ştaif pentru fete din oraşul învecinat. Încă îşi mai aducea aminte de scrisoarea care îi înştiinţa că fusese acceptată cu bursă, dar amintirea luase înfăţişarea suprarealistă a unui vis. Dar drumul către locul de unde trebuiau să cumpere uniforma i-a rămas întipărit în suflet ca o arsură. Sadie se dusese cu mama ei, care se îmbrăcase cu grijă în ceea ce-şi închipuia ea că era o ţinută potrivită, cu nervii întinşi la maximum, în timp ce păşea alături de Sadie, hotărâtă, ca întotdeauna, să se comporte desăvârşit. Totul mergea bine până când s-au pierdut printre clădirile şcolii. Programarea lor dura doar o singură ora, iar trădătorul de ceas din turnul de piatră o irosea deja cu iuţeală. Atunci mama ei a făcut unul dintre atacurile ei de panică, pe care toţi le numeau de comun acord „astmă". Mama ei era snoabă şi perfecţionistă, şi locul impozant, emoţia de a se afla la înălţime, teama că întârzierea lor „va distruge totul" au fost prea mult pentru ea. Sadie a găsit o bancă pe care să o aşeze ca să-şi mai revină, şi apoi i-a făcut semn unui grădinar care le-a îndrumat spre magazinul de uniforme. Au ajuns în ultimele douăzeci de minute ale orei alocate lor, pe care

mama ei le-a petrecut fără să scoată o vorbă, plină de reproş, în timp ce o femeie i-a măsurat cu centimetrul picioarele, sporovăind degajată despre „sacoul de tweed“ şi „micuţa noastră beretă de catifea“ şi despre alte lucruri pe care Sadie nu-şi putea închipui că le va purta.

Până la urmă nici nu a trebuit să le poarte. În vara aceea a cunoscut un băiat arătos, cu maşină şi tupeu, şi, până la începerea şcolii, era gravidă. Şi-a amânat înscrierea, plănuind să se întoarcă în anul următor, dar după un an, ea era cu totul altă persoană.

Şi chiar dacă Sadie s-ar fi *putut* mobiliza să se ducă la şcoală, la începerea anului şcolar părinţii ei au refuzat să o mai primească acasă. Ei le spuseseră prietenilor lor că ea îşi termina şcoala în America, într-un schimb de experienţă. Cum ar fi fost dacă se întorcea cu un an mai devreme? Oricum bursa nu cuprindea şi taxele de internat. Ruth şi Bertie o asiguraseră că aveau să găsească ei o cale de a rezolva totul, dar Sadie ştia că nu ar fi putut plăti taxele decât dacă s-ar fi îndatorat foarte tare. Ar fi însemnat să le ceară prea mult. Le-a mulţumit şi i-a refuzat. Lor nu le-a plăcut hotărârea ei, căci îi doreau binele, dar Sadie şi-a promis ei înseşi, dar şi lor, că îşi va lua viaţa în mâini, fără să aibă nevoie de vreo

şcoală cu ştaif pentru asta. Aşa că şi-a terminat liceul la seral şi s-a înrolat în poliţie. A fost o surpriză pentru bunicii ei, dar nu neplăcută. La vremea aceea s-au simţit uşuraţi că nu va sfârşi certată cu legea. O vreme i s-a părut un pic cam nasol acolo, mai ales după naşterea copilului, când se simţea în cădere liberă.

—Uitaţi, aici găsiţi totul, i-a spus Margot, întinzându-i lucrarea peste birou. Nu ştiu dacă vă răspunde la toate întrebările, dar cu siguranţă vă veţi face o idee mai corectă despre cine a fost Rose. Acum am putea să trecem la subiect ? Mi-e teamă că mai am o întâlnire peste cincisprezece minute.

Margot era iute, dar binevoitoare, ceea ce-i convenea lui Sadie de minune. Se întrebase cum va reacţiona directoarea la întrebările despre viaţa personală a lui Rose, cu câtă atenţie va trebui să abordeze subiectul, dar timpul trecea nemilos şi Margot Sinclair încuviinţa din cap, încurajând-o să vorbească fără ocolişuri, aşa că Sadie s-a decis să ia taurul de coarne.

—Domnişoară doctor Sinclair, cred că strămătuşa dumneavoastră a avut un copil când era foarte tânără, înainte de a se fi căsătorit. Pe când lucra ca doică la familia Edevane, în Cornwall.

A urmat un moment de tăcere mormântală, răstimp în care Margot Sinclair părea să mediteze la afirmaţie. Sadie se aşteptase ca ea să exclame ceva, sau să dezmintă, să nege, dar ea dădea impresia de a fi cuprinsă de o oarecare uimire, căci rămăsese nemişcată, în timp ce i se mişca un mic muşchi de pe maxilar. Cuvintele spuse pe şleau de Sadie atârnau greu, poate ar fi fost bine dacă ar fi luat-o mai pe ocolite. Sadie se gândea cum să mai îndulcească puţin afirmaţia, când Margot Sinclair a tras adânc aer în piept, ca apoi să expire cu putere. Ceva din înfăţişarea sa i-a atras atenţia lui Sadie. Era desigur surprinsă, cum era şi de aşteptat, dar mai era ceva. Sadie şi-a dat brusc seama.

—Ştiaţi deja despre copil, nu? a întrebat-o ea uimită.

Margot nu a răspuns pe dată. Mai întâi s-a ridicat de la birou şi, cu toată prestanţa deprinsă la şcoala elveţiană pe care o urmase, s-a îndreptat spre uşă să vadă dacă era bine închisă. Apoi s-a întors şi a spus încet:

—Acesta a fost întotdeauna un secret de familie.

Sadie s-a străduit să nu-şi trădeze emoţia. Avusese dreptate!

—Ştiţi când a rămas însărcinată Rose?

—Spre sfârşitul anului 1931, a început Margot, aşezându-se din nou şi împreunându-şi degetele. Copilul s-a născut în iunie 1932.

Era practic data naşterii lui Theo Edevane!

—Şi totuşi şi-a reluat lucrul la Leanneth la doar o lună de la naştere, a spus ea cu vocea uşor tremurândă.

—Aşa e.

—Şi ce a făcut cu copilul? a întrebat Sadie, aşteptând un răspuns pe care îl ştia deja.

Margot Sinclair şi-a scos ochelarii, privind-o cu severitate pe Sadie.

—Ofiţer Sparrow, sunt convinsă că nu e nevoie să vă spun că erau alte vremuri pe atunci. Tinerelor care rămâneau însărcinate fără să fie căsătorite nu le era prea uşor. Pe lângă asta, Rose nu avea posibilitatea să aibă grijă de copil, cel puţin nu la momentul acela.

—Aşa că l-a dat.

—A fost nevoită.

Sadie abia şi-a putut ascunde emoţia. Era cât pe-aici să-l găsească pe Theo Edevane după atâta timp.

—Şi ştiţi cui i-a dat băiatul?

—Sigur că ştiu. Avea o soră în nordul ţării care i-a luat copilul şi l-a crescut ca şi cum ar fi fost al ei. Şi nu era băiat, ci fată. Şi fata aceea a fost mama mea.

—Ea…? Cum adică?

—De aceea Rose a fost atât de amărâtă când a fost dată afară de familia Edevane, a continuat Margot. Ea simţea că îşi abandonase fetiţa, aşa că şi-a revărsat toată dragostea asupra copilului lor, ca să fie apoi dată afară pentru un fleac.

—Dar atunci… a început Sadie, dregându-şi vocea, străduindu-se să îşi pună gândurile în ordine, dacă copilul ei a a crescut în nord, atunci cine a fost mama lui Theo Edevane?

—Ei bine, detectivul sunteţi dumneavoastră, ofiţer Sparrow, dar eu mi-aş închipui că mama lui a fost doamna Edevane.

Sadie s-a încruntat. Nu avea nici o noimă. Fusese atât de sigură. Faptul că Eleanor nu a mai putut avea un alt copil– un fiu–copilul născut mort, sarcina tainică a lui Rose, potrivirea datelor, Eleanor care o dăduse afară pe Rose, servitoarea care şi-ar fi luat fiul înapoi… Doar că ea nu avusese un fiu, ci o fiică, mama lui Margot Sinclair, crescută încă de la naştere în Lake District de sora lui Rose Waters. Şi nu avea nici o dovadă că Eleanor pierduse sarcina, în afară

de declaraţiile bâiguite ale lui Constance deShiel. Întreaga ei ipoteză se prăbuşea ca un castel de cărţi de joc.

—Nu vă simţiţi bine, ofiţer Sparrow? Sunteţi foarte palidă, a spus Margot, apăsând butonul interfonului de pe birou. Jenny? Nişte apă, te rog!

Secretara a intrat aducând o tavă rotundă cu o carafă şi două pahare. Sadie a sorbit încet din apă, bucuroasă că avea ceva de făcut în timp ce-şi venea în fire. Treptat a simţit că-şi revine şi i-au ţâşnit în minte întrebări noi. Poate că nu a fost Rose mama lui Theo, dar ea fusese totuşi dată afară pe nepusă masă, suspect de aproape de momentul răpirii. De ce? Dacă nu din cauză că Eleanor Edevane se simţea ameninţată de comportamentul ei prea matern, atunci ce făcuse oare Rose ca să o deranjeze pe stăpâna ei? Trebuie să fi fost un motiv. Oamenii care îşi fac bine treaba şi sunt iubiţi de cei pentru care muncesc nu sunt de obicei daţi afară. Aşa că a întrebat-o pe Margot.

—Nu cred că a priceput nici ea vreodată. Ştiu doar că a durut-o foarte mult. Mi-a spus că îi plăcuse să lucreze la Loeanneth. Când eram mică, venea pe la noi şi-mi spunea despre Casa de lângă lac, iar eu m-am simţit întotdeauna fascinată de poveştile ei– dacă

nu chiar invidioasă pe fetiţele care au crescut acolo. Rose, povestea în aşa fel, că eram aproape convinsă că în grădina lor erau spiriduşi. Ea iubea familia Edevane, vorbea frumos despre toţi, mai ales despre Anthony Edevane.

—Aa!

Asta era ceva interesant. Sadie şi-a amintit că atunci când s-a întâlnit cu Clive, acesta i-a povestit de discuţia cu Constance deShiel în care ea a lăsat să se înţeleagă că se petrecuse un fel de infidelitate care ar fi putut avea legătură cu dispariţia copilului.

—Credeţi că ar fi fost posibil ca ea să devină prea apropiată de stăpânul ei? De Anthony Edevane?

—Adică să aibă o aventură, vreţi să spuneţi?

Francheţea lui Margot Sinclair a făcut-o pe Sadie să se crispeze la gândul eufemismului sfios pe care îl folosise.

—Ea îl pomeneşte în scrisorile ei, ştiu că îl admira. Era un om foarte deştept şi îi era milă de el, desigur, dar nu am avut niciodată impresia că ar fi fost mai mult de atât. La un moment dat, pomeneşte că el i-a sugerat că ar putea deveni o profesoară bună şi a încurajat-o să-şi continue studiile.

—Dar nu a fost nici o idilă. Nici măcar o încercare?

—Nicidecum! De fapt, după povestea cu sarcina, cred că Rose era foarte precaută, ca să nu mai aibă probleme sentimentale. Nici nu s-a măritat până la aproape patruzeci de ani şi nici nu avem vreun indiciu că cineva îi făcuse curte înainte de asta.

Altă fundătură! Sadie a oftat. Nu mai avea cum să-şi ascundă disperarea din voce.

—Ar mai fi şi altceva la care v-aţi putea gândi? Ceva care să explice de ce a plecat Rose de la familia Edevane?

—Ar fi ceva. Nu ştiu dacă ar avea vreo importanţă, dar e puţin ciudat.

Sadie a încurajat-o cu un gest din cap.

—Rose nu a înţeles niciodată de ce a fost dată afară, mai ales că, în mod absolut surprinzător, familia Edevane i-a dat referinţe excelente şi un cadou foarte generos de despărţire.

—Ce fel de cadou?

—Bani. Suficient de mulţi pentru călătoria şi studiile care au stat la baza carierei ei viitoare.

Sadie a încercat să înţeleagă: de ce ar fi dat cineva afară, ca să fie apoi răsplătit cu generozitate? Aşa că singurul lucru care i-a venit în minte era mita, dar nu părea să aibă sens să mituieşti pe cineva care nu avea idee despre ce nu trebuia să vorbească.

S-a auzit un ciocănit şi secretara a băgat capul pe uşă ca să-i reamintească lui Margot Sinclair că în cinci minute trebuia să meargă la şedinţa comitetului director.

—Ei, bine, a spus directoarea scuzându-se cu un zâmbet, mi-e teamă că va trebui să-mi iau rămas-bun. Nu ştiu dacă v-am fost de vreun folos.

Nici Sadie nu era prea sigură, dar i-a strâns mâna lui Margot Sinclair şi i-a mulţumit pentru timpul acordat. Odată ajunsă la uşă, i-a venit ceva în minte, aşa că s-a întors şi a spus:

—Un singur lucru, domnişoară doctor Sinclair, dacă nu vă supăraţi!

—Deloc.

—Aţi pomenit mai devreme că lui Rose îi era milă de Anthony Edevane. De ce să-i fi fost milă? Ce-aţi vrut să spuneţi?

—Fiindcă tatăl ei avusese aceeaşi suferinţă, ea înţelegea prin ce trecea el.

—Ce suferinţă?

—Străbunicul meu a avut o experienţă cumplită în timpul războiului. Ei, bine, nici nu cred că s-ar fi putut altfel. A fost gazat la Ypres şi apoi a fost trimis înapoi în tranşee. Nu a mai fost niciodată om întreg, cum fusese, aşa spunea bunica. Avea coşmaruri şi

goluri de memorie, scula toată casa cu ţipetele lui. Sindrom de stres posttraumatic se numeşte acum, dar pe vremea aceea se ştia doar de şocul obuzului.

—Şocul obuzului? a repetat Sadie. Anthony Edevane?

—Sigur că da. Rose pomeneşte de asta de multe ori în jurnalul ei. Ea a încercat să-l ajute şi, de fapt, asta a inspirat-o în teoriile ei de mai târziu despre predarea poeziei, a celei romantice în special, copiilor de refugiaţi.

Şocul obuzului. Asta da surpriză! Sadie a derulat discuţia în memorie în timp ce se îndrepta spre maşină. Nu era de mirare că avea o astfel de boală, căci luptase în Franţa ani de zile. Surprinzător era că nu dăduse nicăieri de nici o menţiune pe tema asta, până acum. Să fi fost ceva ţinut secret? Şi dacă aşa stăteau lucrurile, atunci de ce să fi ştiut Rose Waters? Poate că, aşa cum spusese şi Margot, tinerei doice fiindu-i familiare manifestările, a recunoscut simptomele pe care alţii nu le băgau de seamă. Sadie se întreba dacă asta era într-adevăr important sau se agăţa doar de iluzii. S-a gândit să sune pe cineva– Clive, Alastair, Bertie– să le povestească, să vadă dacă ei ar putea aduce vreo lămurire în toată povestea asta, dar, când a scos telefonul, a văzut că

se descărcase. Având un semnal atât de slab la Bertie, îşi pierduse obiceiul de a-l încărca.

S-a auzit un clopoţel sunând şi elevii intrau în rând la ore. Sadie îi privea prin geamul maşinii. Charlotte Sutherland mergea şi ea la o şcoală ca asta. Fotografia pe care i-o trimisese cu scrisoarea o înfăţişa purtând o uniformă de bună calitate, cu emblemă pe sacou şi o listă întreagă de realizări înşirate dedesubt. (Şi lista era destul de lungă.) Şi sacoul era, fără îndoială, de tweed, şi avea şi o mică beretă elegantă pentru lunile mai reci. Sadie s-a mustrat în sinea ei că era necioplită. Se bucura să şi-o imagineze pe Charlotte într-un loc ca acesta. Ce rost ar mai fi avut tot ce a făcut dacă nu pentru a-i oferi fiicei ei o şansă pe care ea nu i-ar fi putut-o da niciodată?

Sadie şi-a convins maşina, cu o vorbă bună, să pornească şi şi-a trasat sarcina să o dea uitării pe Charlotte o dată pentru totdeauna. Scăpase de scrisoare, o returnase expeditorului, destinatarul nu mai locuia la adresă. Şi se aştepta să simtă şi să se comporte ca şi cum nu ar fi primit-o niciodată. Aşa că s-a concentrat asupra drumului ca să iasă din Oxford şi, de îndată ce a ajuns pe autostrada M40, îndreptându-se spre est, către Londra, a început să

analizeze întâlnirea cu Margot Sinclair, stăruind asupra noutăţilor pe care le aflase– recomandarea excelentă pe care o primise Rose Waters, răsplata generoasă în bani–, răsucindu-le în toate felurile, întrebându-se dacă boala lui Anthony Edevane schimba situaţia, şi dacă o schimba, în ce fel?

20
Londra, 1931

Mai apoi Eleanor şi-a oferit plăcerea de a lua un ceai la Liberty[48]. Consultaţia durase mai puţin decât se aşteptase şi îi mai rămâneau două ore până la plecarea trenului din Gara Paddington. Şovăise la colţul străzilor Harley Street şi Marylebone Road, unde norii plumburii se contopeau cu clădirile cenuşii, înainte de a se decide să se binedispună şi să oprească un taxi. Aşa că iat-o la Liberty. A mestecat uşor cu linguriţa în ceaşcă, făcând rotocoale ca să amestece laptele, şi apoi a scuturat-o pe marginea ceştii fine de porţelan. A surprins privirea unui domn elegant la o masă vecină, dar nu i-a întors zâmbetul politicos, întrebător.

Ce nesăbuinţă din partea ei să-şi fi făcut atâtea iluzii, dar nu avea ce face. Speranţa moare ultima.

Anthony avusese dreptate: doctorul nu avea ce să-i facă, doar aceeaşi vorbărie. Uneori Eleanor se întreba dacă nădejdea, acea deprindere copleşitoare, teribilă, putea să dispară vreodată, sau mai bine zis, dacă putea fi curmată. Dacă ar fi posibil aşa ceva, lucrurile ar fi mai uşoare, dacă ar fi atât de uşor precum răsucirea unui comutator. Dar, din păcate, pâlpâirea firavă a speranţei persistă mereu undeva, departe, indiferent cât de anevoios e drumul către ea.

Eleanor a pus linguriţa jos. În sinea ei, ştia că nu are dreptate. Anthony îşi pierduse speranţa. Poate nu pe câmpiile Franţei, ci mai apoi, într-un anume moment, în deceniul care a urmat. Şi asta era problema, acesta era motivul pentru care ea nu trebuia să se lase bătută. Se întâmplase sub supravegherea ei. Nu fusese suficient de atentă, căci dacă ar fi fost, cu siguranţă că ar fi băgat de seamă şi ar fi făcut orice ca să-l împiedice. Făcuse o promisiune şi lui, şi ei înseşi.

Afară ploua, oraşul luase culoarea ardeziei, totul era împâclit. Pe străzi sclipeau întunecat băltoacele şi valuri de umbrele negre pluteau deasupra furnicarului de oameni. Pe ploaie lumea se mişca mai repede, cu feţele încrâncenate, cu privirile fixe, fiecare urmărindu-şi ţinta. Era o asemenea goană

acolo, afară, că Eleanor s-a simţit copleşită de oboseală. Aici, în căldura salonului de ceai, rămăsese fără vlagă, asemenea unei uscături lăsate în voia valurilor unui ocean de încrâncenare care ameninţa să o înece. Nu ştiuse niciodată să piardă timpul. Ar fi trebuit să-şi fi adus o carte cu ea. Ar fi trebuit să-şi fi adus soţul cu ea.

Se aşteptase ca Anthony să refuze să o însoţească, dar a fost surprinsă de vehemenţa lui.

—Gata, i-a spus, când a pomenit chestiunea aceasta prima dată. Te rog, gata.

Dar Eleanor nu s-a lăsat. De când citise articolul din revista *The Lancet*[49] se hotărâse să se ducă cu Anthony la doctorul Heimer. De fapt, s-a dovedit că nu era singura care dorea asta. A durat săptămâni întregi până a obţinut o programare şi între timp a trebuit să-şi ascundă emoţia şi speranţa, ştiind că era mai bine să nu-l împovăreze pe Anthony prea devreme.

—Gata!

Nu-şi ridicase vocea, fusese mai degrabă o rugăminte şoptită.

—Asta ar putea să ne ajute, a insistat ea, omul acesta, doctorul Heimer a studiat fenomenul, a lucrat

cu oameni care au aceeaşi suferinţă şi a reuşit, scrie aici că ştie cum să vindece…

—Te rog!

Cuvintele au căzut ca lovituri de cuţit şi i-au retezat vorbele. Nu a privit-o, ci a rămas cu capul plecat peste microscop, în aşa fel încât Eleanor nu şi-a dat de la început seama că ţinea ochii închişi.

—Opreşte-te!

Ea s-a apropiat. I-a simţit izul uşor de transpiraţie, amestecat cu miasmele ciudate ale substanţelor din laborator.

—Eu n-am să te las, Anthony, i-a spus cu voce blândă, dar fermă, indiferent cât de tare încerci să mă îndepărtezi. Mai ales acum, când se pare că am găsit pe cineva care ne poate ajuta.

El a privit-o apoi cu o expresie pe care nu a putut să o desluşească. Îl mai văzuse îndurerat şi în alte dăţi, de prea multe ori ca să le mai ţină socoteala, măcinat de coşmarurile care-l tulburau chiar şi în timpul zilei, scăldat noaptea de valuri de sudoare şi scuturat de tremurul cumplit ce nu putea fi domolit, nici măcar de puterea trupului ei, lipit cu toată forţa de al lui. Dar acum era altceva. Nemişcarea. Tăcerea. Expresia de pe chipul lui a făcut-o să tresară, de parcă ar fi fost izbită.

—Nu mai vreau doctori, a spus el cu o voce joasă şi insistentă care nu mai lăsa loc de discuţie. Nu mai vreau.

L-a lăsat în birou şi s-a dus iute jos, aprinsă la faţă şi cu gândurile răvăşite. Mai târziu, rămasă singură, s-a străduit să-şi amintească chipul lui. Nu se putuse stăpâni, şi nu mai scăpase de expresia aceea toată după-amiaza, când îşi îndeplinea maşinal treburile. Doar în puterea nopţii, pe când el dormea agitat alături şi ea stătea trează, ascultând păsările de noapte de peste lac, amintindu-şi de seara aceea, de demult, când se plimbaseră cu bicicleta peste pietrele albite de lună, i-a venit în minte cuvântul potrivit. Repulsie, asta era ceea ce citise pe chipul lui. Trăsăturile acelea, mult şi îndelung iubite, erau schimonosite de un dezgust şi o ură menite doar celor mai aprigi duşmani. Dacă această repulsie i-ar fi fost adresată ei, Eleanor ar fi acceptat-o, dar ştiind că era îndreptată asupra lui însuşi, îi venea să plângă, să se vaite şi să blesteme.

Dimineaţa, totuşi, a devenit din nou blajin. Le-a propus chiar să facă un picnic lângă pârâu. Aşa că i-a renăscut din nou speranţa şi, chiar dacă tot a refuzat să vină cu ea la Londra, cel puţin a făcut-o zâmbind, pretextând că avea o mulţime de treburi de

terminat în birou. Şi aşa s-a şi întâmplat. A plecat doar cu speranţa care, tot drumul din gara Lowe, i-a stat alături în tren, pe scaunul gol de lângă ea, pe care ar fi trebuit să stea soţul ei.

Acum şi-a ridicat ceaşca, privind la cei câţiva stropi călduţi de la fund. Le spusese fetelor că se ducea la Londra la croitoreasa ei din Mayfair, iar ele o crezuseră, pentru că aşa credeau ele că trebuia să fie Mama. Căci nu-şi mai aduceau aminte de primii ani ai vieţii lor, când Anthony era plecat la război şi ea rămăsese singură cu ele la Loeanneth. Cum îşi petreceau timpul umblând peste tot pe domeniu, ce poveşti le spunea, locurile tainice pe care li le arătase. Erau atâtea feţe ale lui Eleanor pe care fiicele ei nu le cunoşteau! Uneori le mai scotea la iveală, trăsăturile acelea ascunse, şi le întorcea pe toate părţile, studiindu-le şi admirându-le de parcă ar fi fost nişte pietre preţioase. Şi-apoi le împacheta cu grijă şi le ascundea la loc. Şi nu le mai dezvăluia niciodată, căci ar fi trebuit să explice de ce se schimbase.

Eleanor nu vorbea cu nimeni despre Anthony. Asta ar fi însemnat să înşele încrederea tânărului de care se îndrăgostise în vara aceea la Londra, cu douăzeci de ani în urmă, şi, poate şi mai cumplit, propria

convingere fermă că toate aveau să treacă într-o bună zi. Şi atunci, când ea va găsi o cale de a-i da înapoi o inimă uşoară şi tot ce a pierdut, când se va face bine, se va bucura că nimeni, în afară de Eleanor, nu a ştiut cât de rău decăzuse. Demnitatea lui merita asta.

Şi de bună seamă ea nu le-a spus nimic fetelor, niciodată. Anthony îşi iubea fiicele. În ciuda a ceea ce i se întâmpla, era un tată bun şi fetele îl adorau. Ele nu-l cunoscuseră pe tânărul acela cu ambiţii excepţionale, pentru ele era doar Tati şi excentricităţile lui le făceau să-l îndrăgească şi mai mult. Lungile lui plimbări prin pădure, zilele în care dispărea, ca să se întoarcă apoi cu plasele pline de ierburi sau de fluturi, comori pe care fetele le studiau cu grijă şi îl ajutau să le inventarieze. Spre deosebire de Eleanor, ele nu-l văzuseră cu vechile tomuri medicale pe genunchi, încercând, cu ochii închişi, să-şi amintească oasele mâinii umane, ale propriei mâini, cândva atât de graţioasă, de pricepută şi de sigură, care tremura când şi-o lăsa pe carte. El a simţit că era cineva în preajmă şi a deschis ochii, dar a zâmbit trist, încordat, atunci când şi-a dat seama că era ea.

—Am devenit unul dintr-aceia care încearcă să-şi umple timpul cu lucruri fără nici un folos.

—Nu-i adevărat, i-a spus ea. Doar lucrezi la cartea ta de istorie naturală. Faci o pauză de la medicină, dar ai să începi iar. Ai să-ţi termini studiile clinice şi-ai să fii mai bun ca oricând.

—Când ai să-ţi dai şi tu seama că e prea târziu? Când ai să accepţi că eu nu mai sunt omul acela? Că el a murit în Franţa? Tot ce s-a întâmplat acolo, Eleanor, alegerile îngrozitoare, deciziile monstruoase…

—Povesteşte-mi despre ele. Spune-mi, te rog, şi-am să înţeleg.

Dar el nu i-a vorbit niciodată, a privit-o numai, clătinând din cap, şi s-a întors la cărţile sale.

Stând în salonul de ceai, atenţia i-a fost atrasă de o femeie din dreptul intrării. Era o femeie frumoasă, care ţinea de mână un băieţel– cam de trei ani, ar fi zis Eleanor– îmbrăcat într-un costum foarte elegant de marinar. Avea un chip angelic, cu ochi albaştri, obraji rotunzi şi îmbujoraţi, buze arcuite, întredeschise, uimit de ceea ce vedea pe lângă mama sa în încăperea aglomerată şi puternic luminată.

Eleanor a simţit cum îi dă ghes dorul acela atât de cunoscut– speranţa adusă de un alt prunc. Nu numai

că spera, tânjea de-a dreptul. Ardea de dorinţa de a ţine din nou un copil în braţe, să-i gâdile, să-i sărute şi să-i mângâie trupul mic şi plinuţ. Uneori îşi amintea de regina din povestea domnului Llewellyn, care îşi pierduse copilul şi îşi dorea atât de mult altul că era în stare să aibă de-a face cu diavolul ca să i se împlinească dorinţa. Dar în dorinţa aceasta, Eleanor nu era pe de-a întregul egoistă. O mică parte a sufletului său se întreba dacă nu cumva un alt copil, un băieţel, ar putea fi chiar ceea ce-i lipsea lui Anthony. El le iubea pe fete, dar oare nu toţi bărbaţii îşi doresc un fiu care să le calce pe urme? Fără să-şi dea seama, şi-a dus mâna la pântecele plat şi tare. Încă mai aveau momente de tandreţe, atunci când el era în firea lui, aşa că era posibil să mai rămână însărcinată. Dar, în ciuda dorinţei şi străduinţei sale, în ultimii zece ani nu se întâmplase aşa ceva.

Şi-a impus, cu părere de rău, să-şi ia ochii de la femeia şi copilul care se aşezaseră la o masă. Atent să se poarte frumos, după cum fusese învăţat, micuţul era trădat de ochii lui mari şi rotunzi care înregistrau avid toate detaliile acelui loc necunoscut. Ea şi-a întors privirea spre fereastră. Norii cenuşii coborâseră şi mai mult, iar oraşul părea lugubru. Înăuntrul salonului se aprinseseră toate luminile şi în

timp ce Eleanor privea imaginea interiorului cald reflectată pe geam şi umbrele fantomatice ale trecătorilor care mergeau grăbiţi pe afară, a dat cu ochii, din greşeală, de propria imagine.

Era întotdeauna uimită să se surprindă pe neaşteptate într-o clipă de repaus. Femeia care o privea înapoi era întruchiparea respectabilităţii şi a discreţiei. Stătea cu spatele drept, era îmbrăcată elegant, fără stridenţe, cu părul atent aranjat sub pălărie. Chipul îi era o mască plăcută ce nu lăsa să se întrevadă nimic. O faţă peste care privirea trecea cu uşurinţă. Femeia a cărei imagine se reflecta pe geam era tot ceea ce Eleanor jurase să nu devină. Oricum, nu genul de persoană în care te-ai fi aşteptat să se transforme Eleanor Aventuriera. Uneori se gândea la ceea ce fusese în copilărie, la fetiţa aceea cu ochi mari şi sălbatici, cu părul rebel şi cu un spirit neînfrânt de aventură. Şi îi plăcea să-şi închipuie că ea mai exista încă pe undeva. Că nu fusese înghiţită, ci că, mai degrabă, se prefăcuse într-o perlă şi se rostogolise. Şi că aştepta undeva ca spiriduşii să o găsească şi ca pădurea să o readucă la viaţă.

Gândul acesta o tulbura şi Eleanor s-a foit pe scaun, aşa cum făcea întotdeauna când o năpădeau gândurile negre. Grăbită, i-a făcut semn cu mâna

chelnerului, a plătit, şi-a luat poşeta şi pachetul cu rochia– pretextul plecării de-acasă– pe care o cumpărase fără să o vadă prea bine, a scuturat umbrela ca să se deschidă şi a păşit în ploaie.

Când a ajuns la gară, casa de bilete era înţesată de lume şi mirosea a haine ude. Eleanor s-a aşezat la coada de călători nemulţumiţi, care înainta greu.

—Am rezervat un bilet, Edevane e numele meu, i-a spus ea funcţionarului de la ghişeu.

Omul a început să caute prin cutia cu bilete, mormăind numele pe care le vedea. Eleanor a privit în urmă la oamenii care se înghesuiau la coadă.

—Văd că trenul e plin, a spus ea.

—Cel anterior s-a defectat, a răspuns omul fără să-şi ridice ochii. Am fost asaltaţi toată după-masa de călători care au cerut locuri la trenul următor. Edevane aţi spus?

—Da.

—Le-am găsit, a spus omul de la ghişeu, împingând două bilete pe sub grilaj. Mergeţi la peronul trei.

Eleanor a dat să plece, uitându-se la cele două bilete pe care le ţinea în mâna înmănuşată. Apoi s-a strecurat din nou dinaintea ghişeului şi, când a reuşit să-i atragă atenţia funcţionarului, a spus:

—Soţul meu nu merge cu mine, a fost reţinut.

Şi mai multe scuze. Le tot improviza în ultima vreme, fără să se gândească prea mult.

—Nu dăm banii înapoi, i-a răspuns funcţionarul, în timp ce îl servea pe bărbatul din spatele ei.

—Nu vreau banii înapoi, ci doar să vă dau biletul, a spus Eleanor, împingându-i biletul înapoi. Nu-mi trebuie. L-ar putea folosi altcineva.

S-a aşezat în vagon, aşteptând plecarea trenului. Pe peron, bărbaţi în costume umblau preocupaţi de colo-colo, în vreme ce hamalii împingeau maldăre înclinate de bagaje printre călători; grupuri mici de oameni săvârşeau ritualurile intime de bun-rămas. Privindu-i, Eleanor se gândea că cele mai importante momente ale vieţii ei se petrecuseră în locuri ca acesta. Mai întâi, întâlnirea cu Anthony şi limonada la care o invitase la chioşcul din staţia de metrou Baker Street, apoi dimineaţa aceea din anul 1914 când îl condusese la gară fiindcă pleca la război. Arăta atât de minunat în uniformă, şi Howard la fel, amândoi tineri şi însufleţiţi.

Când Anthony îi spusese că avea de gând să se înroleze, erau amândoi întinşi pe o pătură lângă pârâul de la Loeanneth şi i-au trecut prin minte o mie de motive pe care să le invoce ca să-l împiedice.

—Dar suntem atât de fericiţi! a izbucnit ea.

—Şi o să mai fim, când am să mă întorc acasă.

—*Dacă* ai să te mai întorci!

Spusese asta fără să se gândească, dar acesta fusese primul lucru care îi trecuse prin minte şi, de bună seamă, cel mai rău pe care ar fi putut să-l spună. Crud, copilăresc, dar adevărat. După aceea şi-a reproşat de multe ori. Cei patru ani care au urmat aveau să o înveţe ce înseamnă răbdarea, dar, în acel moment, teama, panica şi neputinţa de a le stăvili o înverşunau.

—E război, să ştii, nu e glumă.

El i-a dat la o parte o şuviţă de păr încăpăţânată care îi intra în ochi. Atingerea degetelor lui pe tâmple a cutremurat-o.

—Am pregătire medicală, Eleanor, aş putea fi de folos. Oamenii aceia, prietenii mei, vor avea nevoie de cei ca mine.

—Dar *şi eu* am nevoie de tine! Mai sunt şi alţi doctori, cu experienţă!

—Ştii şi tu prea bine că nu-mi doresc decât să stau aici cu tine, dar ce s-ar alege de mine dacă nu m-aş duce? Cum aş putea trăi cu gândul că nu am ajutat şi eu? Cum m-ai privi chiar tu dacă nu mi-aş face şi eu datoria? Mai bine mort, decât nefolositor patriei!

Şi-a dat seama atunci că, orice i-ar fi spus, el tot nu şi-a schimbat hotărârea şi gândul acesta parcă îi ardea mintea. Simţea gust de cenuşă în gură.

—Dar promite-mi că te întorci, a spus ea, înlănţuindu-l cu braţele şi îngropându-şi capul la pieptul lui, agăţându-se strâns de el, de parcă ar fi fost o stâncă în mijlocul mării învolburate.

—Sigur că am să vin înapoi, a spus el fără nici o umbră de nesiguranţă. Nimic nu mă va împiedica. Nu am să las să se întâmple aşa ceva.

În ziua când a plecat, au mers împreună la gară şi ea s-a aşezat alături de el în vagon în timp ce se urcau şi alţi tineri în uniforme noi. El a sărutat-o şi, pentru o clipă, ea s-a gândit că nu o să-l poată lăsa să plece. Apoi s-a auzit fluierul şi s-a pomenit din nou pe peron, fără el, şi trenul a pornit. Când a ajuns înapoi acasă, era cald şi linişte. Focul ardea încet în bibliotecă, aşa cum îl lăsaseră la plecare.

Era atât de linişte.

Pe măsuţa de sub geam era o fotografie cu ei doi şi, în timp ce-i privea chipul zâmbitor, Eleanor se străduia să se convingă că el e în camerele de sus sau afară, lângă lac, şi că avea să se întoarcă dintr-o clipă într-alta şi să o strige din hol să vină. Dar lipsa lui era atât de evidentă peste tot, încât Eleanor şi-a dat

brusc seama cât de lungi urmau să fie zilele, săptămânile, lunile, cât de insuportabil de lungi…

Slavă Domnului că avea copilul, pe Deborah, care îi acapara toată atenţia. Nu se putea lăsa pradă fricii paralizante când era urmărită de o pereche de ochi mari, încrezători, de un sufleţel dornic să zâmbească şi care descifra orice expresie pe chipul mamei ei, aşteptând semnalul să dea drumul râsului. Dar, dincolo de veselia forţată, dincolo de cântecelele pe care i le cânta şi de poveştile pe care i le istorisea, abia îndrăznea să mai respire. Orice bătaie în uşă o făcea să se încordeze. Fiecare veste din sat despre moartea unui alt soldat îi străpungea inima, ca apoi, în taină, să se simtă uşurată că nu era Anthony. Bucuria de a primi o scrisoare şi nu o telegramă cu chenar negru nu dura prea mult, când citea data şi îşi dădea seama că fusese trimisă cu multe zile înainte şi că între timp s-ar fi putut întâmpla orice.

La început, scrisorile nu dezvăluiau nimic. Erau desigur pomenite bombele şi zepelinele distruse, dar păreau nişte simple inconveniente, după cum le prezenta el. Când s-a confruntat prima dată cu gazele nemţeşti, a fost „sub cele mai bune auspicii“, căci s-a întâmplat să aibă în preajmă un camarad care le-a arătat „cât de eficiente erau măsurile preventive.“

Eleanor ştia că el încerca să o cruţe şi asta o îmbuna şi o înfuria în egală măsură.

A avut o permisie la sfârşit de săptămână la Londra unde s-a dus şi ea, copleşită de emoţie, în tren fiind incapabilă să îşi adune gândurile, cu cartea rămasă nedeschisă pe genunchi. Se îmbrăcase cu multă grijă, dar când a dat cu ochii de el, i s-a făcut ruşine, căci era vorba de Anthony, iubirea vieţii ei, şi nervozitatea ei, timpul pierdut cu astfel de fleacuri, cum ar fi rochia care să-i vină cel mai bine, i se părea că ar arăta cumva o lipsă de încredere în ei doi, în ceea ce era important cu adevărat.

Când s-au întâlnit, au început să vorbească în acelasi timp: „Haide să…“, „Presupun că…“ şi, apoi, după o clipă de şovăire dureroasă care făcea să pară că– pentru o clipă– se alesese praful de tot ceea ce fuseseră ei doi, au început să râdă şi nu s-au mai putut opri, izbucnind din nou în hohote la cel mai mic semn în timp ce-şi beau ceaiul. După care au redevenit ei înşişi, Anthony-şi-Eleanor, şi a insistat să-i povestească totul.

—Totul, fără menajamente, i-a spus ea, disperată să pătrundă dincolo de pojghiţa manierată, trădătoare a scrisorilor sale către casă.

Aşa că i-a povestit. Despre noroaie şi despre oasele pe care oamenii şi le rupeau, încercând să se târască, şi despre cei înghiţiţi de el. Spunea că Somme este o maşină de tocat carne şi că războiul este îngrozitor. I-a vorbit despre cât de cumplit era „să-şi lase în urmă oamenii“ care mureau.

După permisia aceea, conţinutul scrisorilor s-a schimbat şi nu era sigură că-i părea bine. I-a trecut prin minte că ar fi trebuit să fie mai atentă când îşi dorea ceva. Cenzura ştergea rândurile cele mai cumplite, dar rămâneau suficiente amănunte ca să-şi dea seama că situaţia era la fel de sumbră, că războiul îi punea pe oameni în situaţia de a face grozăvii, dar şi el le făcea altele.

După moartea lui Howard, tonul scrisorilor lui s-a schimbat din nou. Nu mai făcea nici o referire la „oamenii lui“ şi nici nu mai numea pe vreunul dintre ei. Şi cel mai rău era că– dacă înainte scrisorile lui erau pline de întrebări despre casă, avid să afle până şi cele mai mici amănunte despre Deborah şi despre fetiţa cea mică, Alice– „Ce mult mi-aş dori să fiu acasă. Mă doare că sunt atât de departe de voi. Fii tare, iubito, şi te rog să-mi trimiţi o şuviţă din părul fetiţei mele“– acum ele erau aproape nişte relatări statistice, seci, despre ce se întâmpla pe front. Ar fi

putut fi scrise de oricine, adresate oricui. Aşa că Eleanor a trebuit să se lupte dintr-odată cu două suferinţe: moartea lui Howard, cu tot cu şocul veştii, şi imposibilitatea de a crede, pe de o parte, şi pierderea treptată a soţului ei, care era deja atât de departe, îndărătul unui zid impenetrabil de politeţe.

În ziua când s-a întors de tot, pe 12 decembrie 1918, Eleanor le-a dus pe cele mici la Londra să vadă şi ele trenul cu care sosea. În gară se afla o orchestră care intona colinde de Crăciun.

—Şi noi cum o să ştim că e Tati? a întrebat Deborah, extrem de curioasă să ştie mai multe despre persoana pe care o cunoştea doar din fotografia înrămată de lângă patul mamei.

—O să-l cunoaştem noi! i-a spus Eleanor.

Fumul a împânzit peronul pe măsură ce se apropia trenul şi până să se risipească, soldaţii au coborât împânzind peronul. Când l-a zărit, în cele din urmă, în fracţiunea de secundă de dinainte de a li se întâlni privirile, a simţit din greu povara anilor. Temerile ei se învălmăşeau, asemenea fluturilor în jurul flăcării. Se vor mai recunoaşte oare? Va mai fi totul ca înainte? Nu cumva s-au întâmplat prea multe?

—Mă strângi prea tare, Mami, mă doare mâna! a spus Alice, care la nici doi ani avea deja admirabilul dar al francheţii.

—Îmi pare rău, scumpo, îmi pare rău…

Apoi el s-a uitat ţintă spre ea şi, pentru o clipă, a văzut ceva în ochii lui, o umbră care avea înfăţişarea lui Howard şi a celorlalţi ca el, umbră care apoi a pierit când el a zâmbit şi a redevenit Anthony, Anthony *al ei*, întors acasă în cele din urmă.

Afară s-a auzit fluierul. Trenul se pregătea de plecare la ora stabilită. Eleanor privea pe fereastră şinele înnegrite de funingine. Fusese atât de minunat să-l aibă din nou acasă! Fetele nu se mai săturau de el. Loeanneth părea mai strălucitor cu el, totul părea mai clar, de parcă cineva ar fi ajustat focalizatorul unui aparat de fotografiat. Viaţa urma să se desfăşoare lin mai departe, chiar aşa cum îi promisese el. Trecuseră mai bine de patru ani, războiul fusese câştigat şi ei puteau să recupereze timpul pierdut. Şi, dacă uneori îi mai tremurau puţin mâinile, dacă se oprea brusc în mijlocul unei propoziţii şi trebuia să-şi adune gândurile înainte de a continua, dacă se trezea din când în când din pricina vreunui vis urât şi refuza întotdeauna să vorbească despre Howard, ei bine, acestea erau

probleme de înţeles şi, cu siguranţă, aveau să se rezolve de la sine.

Sau cel puţin aşa a crezut ea.

Prima dată când s-a întâmplat se aflau afară, în grădină. Fetele fugăriseră raţele şi doica le dusese înăuntru să le dea să mănânce. Era o seară minunată, soarele părea că şovăie să apună, de parcă nu-i venea să încheie ziua. Atârna la orizont, azvârlind pe cer panglici roz şi mov asemenea unor frânghii vii şi aerul era înmiresmat de iasomie. Scoseseră din casă scaunele albe împletite şi Anthony, care îşi petrecuse toată după-amiaza amuzându-se cu fetele, îşi deschisese, în fine, ziarul pe care şi-l adusese, ca să aţipească mai apoi cu el în mână.

Edwina, căţeluşa cea nouă, sărea la picioarele lui Eleanor, tot năpustindu-se la o minge pe care fetele i-o dăduseră să se joace şi Eleanor i-o arunca uşor pe iarba răcoroasă, râzând cu drag când căţeluşa se împiedica de propriile urechi voind să i-o aducă înapoi. Apoi o necăjea, ridicând mingea deasupra ei, doar pentru plăcerea de a o vedea cum se ridică pe lăbuţele din spate şi se roteşte în aer şi încearcă să o apuce cu dinţii. Şi avea dinţi tare ascuţiţi. Reuşise deja să-i rupă mai toţi ciorapii. Pacostea mică avea darul de a face toate năzbâtiile cu putinţă, dar nu era

chip să te superi pe ea. Era suficient doar să-şi ridice ochii mari, căprui şi să-şi întindă capul că Eleanor se emoţiona imediat. Îşi dorise un câine de când era mică, dar mama ei decretase că sunt „bestii murdare“ şi îşi luase gândul.

Eleanor trăgea de minge şi Edwina, căreia nimic nu-i plăcea mai mult decât să se joace de-a lupta, şi-a înfipt dinţii şi mai tare în cauciuc. Totul era desăvârşit. Eleanor râdea şi Edwina mârâia voioasă către minge, după care a luat-o la fugă după o raţă, iar soarele sclipea portocaliu pe cer. Dintr-odată, Anthony s-a repezit la ele, răcnind din răsputeri. Cu o mişcare iute, a apucat căţeluşa, apăsând-o la pământ, strângând-o cu mâinile de gât.

—Taci, şuiera el. Taci!

Edwina schelălăia şi lătra, raţa a rupt-o la fugă şi Eleanor, speriată de moarte, a sărit în picioare.

—Anthony! Nu! Opreşte-te!

Era cumplit de speriată, nu înţelegea ce se întâmplă.

—Anthony, te rog!

Dar părea să nu o audă, de parcă nu ar fi fost acolo. Numai când a fugit la el şi s-a prăbuşit alături, apucându-l de umeri, doar atunci Anthony şi-a aruncat ochii spre ea. S-a scuturat din strânsoarea ei

şi, pentru o fracţiune de secundă, a crezut că o să o lovească şi pe ea. Avea ochii larg deschişi şi Eleanor a zărit din nou aceeaşi umbră pe care o văzuse în treacăt pe peron, la întoarcerea lui.

—Anthony, i-a spus ea din nou, te rog, dă-i drumul.

El gâfâia, cu pieptul zbătându-i-se, cu chipul frământat pe rând de furie, teamă şi confuzie. La un moment dat, el şi-a mai slăbit strânsoarea, iar Edwina s-a putut elibera, schelălăind înfricoşată şi adăpostindu-se pe scaunul lui Eleanor.

Nici unul nu s-a mişcat. Lui Eleanor i s-a părut mai apoi că încremeniseră amândoi, parcă în urma unui consimţământ nerostit, simţind că dacă ar fi rămas nemişcaţi ar fi putut cumva să oprească timpul. Dar apoi şi-a dat seama că el tremura şi, instinctiv, l-a luat în braţe şi l-a strâns din răsputeri. Era un sloi de gheaţă.

—Haide, haide, s-a pomenit ea repetând, aşa cum ar fi spus dacă una dintre fete şi-ar fi julit genunchiul sau s-ar fi trezit dintr-un vis urât.

Mai târziu, au stat unul lângă celălalt în lumina lunii, tăcuţi şi uluiţi de ceea ce se întâmplase.

—Îmi pare rău, a spus el. Am crezut, pentru o clipă că… Aş fi putut jura că am văzut…

Dar nu i-a spus ce crezuse că a văzut. De-atunci Eleanor a citit articole şi a consultat doctori, aflând destul cât să înţeleagă că, atunci când o înşfăcase pe Edwina, Anthony probabil că retrăia vreo traumă din timpul războiului, numai că el nu voia să vorbească despre lucrurile care se mişcau în umbră. Şi nălucile acelea au revenit. Uneori vorbea cu el şi-l surprindea cu privirea pierdută în depărtare, cu maxilarele încordate, de frică, la început, iar mai apoi în semn de anxietate. În timp, a dedus că trebuia să fie ceva legat de Howard, de felul în care murise el, dar Anthony refuza să vorbească şi ea nu avea cum să afle amănunte.

Şi-a spus că nu avea importanţă, că îi va trece. Toţi pierduseră pe cineva în război, lucrurile urmau să se schimbe cu trecerea timpului. Când mâinile nu îi vor mai tremura, îşi va relua studiile şi asta va schimba lucrurile. El trebuia să devină doctor chirurg, aşa cum îşi plănuise dintotdeauna– chiar avea vocaţie.

Dar mâinile nu au încetat să-i tremure şi lucrurile nu s-au schimbat cu trecerea timpului. Ba dimpotrivă. Doar că amândoi au învăţat să ascundă mai bine adevărul. Au urmat şi coşmaruri violente, din care se trezea urlând şi tremurând, strigând la cineva să se mişte repede, să plece, să nu mai latre

câinele. Nu era întotdeauna violent, şi atunci când se întâmpla să fie, nu era vina lui, asta o ştia Eleanor prea bine. Scopul lui în viaţă fusese întotdeauna să ajute şi să vindece, nu ar fi făcut rău nimănui cu bună ştiinţă. Şi îl bântuia teama că s-ar putea totuşi s-o facă.

—Dar dacă fetele… a început el, dacă ar fi vreuna dintre ele…

—Şşşşt, îl întrerupea Eleanor, nelăsându-l să dea glas acestui gând absurd. Nu o să se întâmple.

—Dar dacă…?

—Nu se va întâmpla. Nu o să permit eu. Îţi promit.

—Nu poţi promite aşa ceva.

—Ba da, pot.

Chipul îi era schimonosit de frică şi când i-a apucat mâinile, tremura tot.

—Promite-mi că, dacă vei fi vreodată nevoită să alegi, le vei apăra pe fete de mine. Şi că mă vei apăra şi pe mine de mine însumi. Nu aş putea trăi cu gândul că…

Ea i-a apăsat buzele cu degetele să îl împiedice să rostească cuvintele acelea groaznice. L-a sărutat şi apoi l-a ţinut strâns în braţe, în timp ce el era scuturat de frisoane. Eleanor îşi dădea seama ce îi

cerea el şi ştia că avea să facă orice ca să-şi ţină promisiunea.

21
Londra, 2003

Apartamentul lui Sadie mirosea şi arăta ca unele dintre locurile acelea unde era trimisă în misiune.

—Poţi să citeşti un om după felul cum îi arată casa, îi spusese Donald odată, pe un ton neobişnuit de pedant, destul de neaşteptat din partea cuiva cu înfăţişarea lui mătăhăloasă, şi mai ales din partea unuia căruia nevasta îi făcea toate treburile. A adunat toate plicurile cu facturi şi reclame împrăştiate pe jos şi a închis uşa cu piciorul. Cum afară vremea devenise mohorâtă, a aprins lumina, dar doar unul dintre cele trei becuri s-a aprins.

Nu lipsise decât două săptămâni şi peste tot se aşezase un strat de praf. Mirosea a acru şi a neîngrijit, iar mobila, care nu fusese niciodată chiar frumoasă, devenise anostă în absenţa ei, parcă plină de reproş şi mult mai ponosită decât şi-o amintea. Iar atmosfera de delăsare, lipsă de atenţie şi nepăsare era accentuată de planta din ghiveciul de lângă chiuvetă.

—Vai de mine! a exclamat Sadie, azvârlindu-şi geanta şi corespondenţa pe canapea şi apropiindu-se de biata uscătură. Ia te uită în ce hal eşti!

O luase cu câteva luni în urmă de la târgul de Paşte al şcolii din cartier, într-un acces de entuziasm domestic, ca un reproş adresat celui cu care se întâlnea din când în când şi ale cărui cuvinte de despărţire răsunaseră pe casa scării în timp ce cobora:

—Eşti atât de obişnuită să fii singură că n-ai fi în stare să-ţi pese nici de un ghiveci cu flori!

Sadie a mărunţit frunzele uscate şi răsucite, aruncându-le în chiuveta de inox. Îl învăţase ea minte!

Zgomotul de afară, traficul şi vocile oamenilor făceau ca încăperea să pară neobişnuit de liniştită. Sadie a căutat telecomanda şi a pornit televizorul. Era o emisiune cu Stephen Fry care spunea ceva inteligent şi amuzant şi ea a dat volumul mai încet şi s-a dus la frigider. Acolo– tragedie şi mai mare. Era aproape gol, în afară de câţiva morcovi încolţiţi şi o cutie de suc de portocale. S-a uitat la data expirării şi s-a gândit că nu era mare lucru chiar dacă trecuseră şase zile, căci fabricanţii erau întotdeauna exagerat

de precauţi. Şi-a turnat un pahar de suc şi s-a dus la masa de lucru.

În timp ce computerul se conecta, Sadie şi-a pus telefonul la încărcat şi şi-a scos dosarul Edevane din geantă. A luat o înghiţitură din sucul cu gust înţepător şi s-a aşezat, strâmbându-se din cauza zgomotului ascuţit pe care îl făcea modemul care se conecta la internet. Tot drumul spre casă, îşi desfăşurase în minte întâlnirea cu Margot Sinclair. Fusese atât de convinsă că între Rose Waters şi Anthony se înfiripase o idilă şi că Theo era copilul lui Rose, nu al lui Eleanor, încât îi venea foarte greu să digere noile informaţii. Toate piesele puzzle-lui se potriviseră atât de bine încât îi trebuia un exerciţiu uriaş de voinţă să le desfacă acum şi să o ia de la capăt. Poate şi din această pricină se agăţa de ideea ei că Anthony Edevane era important. Când i-a apărut pe ecran pagina motorului de căutare, a scris „şocul obuzului“.

Pe ecran i-au apărut o mulţime de linkuri şi şi-a plimbat privirea peste ele până când a dat peste un site numit firstworldwar.com care părea a fi demn de încredere. Sadie a apăsat pe link şi a început să citească. *Termen folosit pentru a descrie trauma psihică… luptele intense de artilerie …afecţiuni*

neuronale la soldaţi altminteri sănătoşi mintal. Era şi o fotografie în alb-negru a unui bărbat în uniformă care se uita drept în obiectivul aparatului de fotografiat cu un mic zâmbet trist, cu trupul înclinat în aşa fel încât partea dreaptă a feţei se afla în umbră. Mai departe scria: *Soldaţii ajunseseră să recunoască simptomele, dar autorităţile militare le-au acceptat cu greu… atacuri de panică, paralizie mentală şi psihică, dureri cumplite de cap, vise înspăimântătoare… mulţi au continuat să simtă aceste simptome ani de-a rândul după aceea… tratamentul a fost primitiv, în cel mai bun caz, sau chiar periculos, în cel mai rău…*

În josul paginii era un link către o lucrare a unui doctor numit W.H.R. Rivers în care îşi prezenta teoria formulată pe baza observării soldaţilor răniţi de la Spitalul de Război Craiglockhart, între anii 1915 şi 1917. O mare parte a articolului explica procesul de refulare, doctorul Rivers sugerând că soldaţii întorşi de pe front care îşi petreceau cea mai mare parte a timpului încercând să-şi îngroape temerile şi să-şi înăbuşe amintirile puteau să cadă pradă acestei afecţiuni mai ales în tăcerea şi singurătatea nopţii, când somnul le slăbea stăpânirea

de sine şi îi făcea vulnerabili la cele mai groaznice trăiri.

Părea verosimil. După câte ştia şi Sadie, totul devenea mai intens noaptea. Acela era momentul când şi gândurile ei negre scăpau din frâu şi se prefăceau în vise care o chinuiau. A citit mai departe pe sărite. După cum spunea Rivers, refularea făcea ca gândurile negative să acumuleze energie, materializându-se sub forma unor imagini de vis puternice sau chiar dureroase, a unor orori care bântuiau minţile cu violenţă. Sadie şi-a notat asta în carnet, s-a gândit o clipă şi a încercuit cuvântul „violenţă“. Doctorul se referea la modul în care gândurile treceau prin mintea soldatului, dar acest cuvânt îi crea un sentiment incomod, mai ales în contextul sorţii misterioase a lui Theo Edevane. Fusese conştientă în tot acest timp că mai exista o a treia posibilitate, mai sinistră, ca băiatul să nu fi plecat de unul singur, nici să fi fost răpit, ci să fi avut un sfârşit violent. Atunci când a vorbit cu Clive, se întrebase dacă nu cumva Clementine Edevane ar fi putut avea vreo legătură, accidentală sau de altă natură, cu moartea fratelui ei. Dar dacă ar fi fost Anthony? Dacă ar fi fost chiar tatăl lui Theo?

Sadie a dat paginile înapoi la notiţele pe care le luase când vorbise cu Clive. Anthony şi Eleanor îşi confirmaseră alibiurile. Eleanor fusese devastată de durere în timpul anchetei şi a trebuit să fie sedată în săptămâna care a urmat. Clive băgase de seamă că Anthony era deosebit de atent şi grijuliu şi că îşi proteja soţia cu înverşunare. „El era atât de grijuliu cu ea“, spusese Clive, „blând şi ocrotitor, asigurându-se că se odihneşte, oprind-o să fugă afară cu cei care plecau să caute copilul. Nu o scăpa din ochi.“ Sadie s-a ridicat în picioare şi s-a întins. Când scrisese lucrurile acestea, luase de bună observaţia lui Clive ca pe o dovadă a legăturilor puternice din familia Edevane, a iubirii soţilor, a reacţiilor normale ale unui cuplu care trăieşte ceva de neînchipuit, cu siguranţă nu bănuise nimic urât. Dar acum, în lumina noii ipoteze (şi nimic altceva, se străduia ea să se convingă, doar o bănuială bazată pe altă bănuială) acest comportament căpăta o dimensiune mult mai sinistră. Era oare cu putinţă ca Eleanor să fi ştiut ce făcuse soţul ei, şi totuşi să-l apere? Ar putea o mamă să facă una ca asta? Sau o soţie? Ori Anthony o convinsese, păzind-o să nu dezvăluie poliţiei ceea ce ştia?

Şi-a aruncat privirea la ceasul din colţul ecranului. Pe drumul de întoarcere de la Oxford, se gândise că în seara aceea ar fi putut să se întâlnească cu Donald. Trebuia să-şi pună mintea la bătaie ca să-l convingă că era pregătită să se reîntoarcă la muncă, nu să umble după cai verzi pe internet. Ar trebui să închidă computerul acum şi să revină la pagina asta de internet mai târziu. Ar trebui să-şi lase deoparte carnetul de notiţe şi să facă un duş. Nimic nu arată că eşti „gata de lucru“ mai bine decât o înfăţişare îngrijită. Dar i-a atras atenţia o notiţă mâzgălită în josul paginii– relatarea lui Clive despre vizitele anuale la Loeanneth ale lui Eleanor– şi a citit mai departe. Clive spusese că Eleanor revenea la Loeanneth în fiecare an cu speranţa că fiul ei ar fi putut cumva să se întoarcă acasă, dar aceasta era doar o supoziţie a lui. Eleanor nu-i spusese lui Clive că asta aştepta, ci doar părerea lui despre motivul ei. Şi dacă ea nu s-ar fi aşteptat ca Theo să se mai întoarcă pentru că ştia deja că era mort? Dacă vizitele ei anuale nu aveau de-a face cu aşteptarea, ci erau mai degrabă o comemorare, aşa cum unii oameni fac pelerinaje regulate la mormintele celor pe care i-au pierdut?

Sadie a bătut darabana cu pixul pe caiet. Prea multe supoziţii! Nicăieri, în nici una dintre discuţiile pe care le avusese, nimeni nu folosise cuvântul „violent“ în legătură cu Anthony Edevane şi doctorul Rivers se referea la disociere, depresie, confuzie, sentimentul soldatului că îi dispăruse „lumina“, dar totuşi nu menţiona tendinţe violente. S-a aşezat din nou şi a mai cercetat alte câteva pagini web, citindu-le pe sărite, până a dat de un citat dintr-un articol aparţinând unui corespondent de război numit Philip Gibbs, care scrisese despre reîntoarcerea soldaţilor la viaţa civilă după terminarea războiului:

Ceva era în neregulă. Se îmbrăcaseră din nou cu haine civile şi pentru mame şi soţii semănau foarte mult cu tinerii care îşi vedeau de treburile lor în vremurile de pace de dinainte de august 1914. Dar cei care se întorseseră nu mai erau aceiaşi. Ceva se schimbase înlăuntrul lor. Cădeau brusc pradă unor stări ciudate de spirit, unor momente de depresie adâncă ce alternau cu dorinţe arzătoare de plăceri. Unii se lăsau uşor în mreaja patimii, pierzându-şi controlul, alţii vorbeau cu amărăciune, susţinându-şi părerile cu violenţă, producând spaimă.

Sadie şi-a supt buzele şi a recitit fragmentul. *Brusc… stări ciudate… pierzându-şi controlul… păreri susţinute cu violenţă… spaimă.* Toate acestea ar fi putut cu siguranţă să împingă pe cineva să facă o greşeală cumplită, să comită o faptă groaznică, de care nu ar fi fost niciodată în stare dacă ar fi fost în toate minţile.

Urma apoi un articol despre condiţiile din tranşeele de pe Frontul de Vest, cu descrieri ale lipsei oribile a condiţiilor sanitare, cu şobolani şi noroaie şi eczeme pe picioare, cu păduchi care sugeau carnea putrezită. Sadie era atât de absorbită de ceea ce citea, încât, atunci când a sunat telefonul, a revenit la realitate bulversată, parcă văzând cum dispăreau sub ochii ei imaginile noroaielor şi ale masacrelor.

A ridicat receptorul.

—Alo!

Era Bertie, şi vocea lui caldă, atât de cunoscută, era ca un balsam.

—Am sunat să văd dacă ai ajuns cu bine la Londra. Nu mi-ai răspuns pe mobil. Parcă fusese vorba că mă suni când ajungi.

—Vai, bunicule, îmi pare rău!

„Ce scuză neconvingătoare de la o nepoată care nu te merită!“ i-a trecut prin minte.

—Mi s-a terminat bateria. M-am oprit de câteva ori pe drum şi traficul de pe M40 a fost cumplit! Tocmai acum am intrat în casă, a continuat ea, închipuindu-şi-l în bucătăria lui din Cornwall, cu câinii adormiţi sub masă, şi simţind în piept o senzaţie aproape dureroasă. Ce-ai făcut azi? Ce fac băieţii mei?

—Le e dor de tine. Când m-am dus să mă încalţ, au venit plini de speranţă pe lângă mine, gata de alergare.

—Ei, atunci ştii ce trebuie să faci, nu? Drumul ţi-l arată ei!

—Păi nu-mi prea pot închipui cât o să le placă o alergare cu subsemnatul, a chicotit el. Mai degrabă o târşâială!

A cuprins-o pe dată părerea de rău.

—Uite ce-i, bunicule, ştii, aseară…

—Gata, a trecut!

—Am fost cam dură.

—Îţi este dor de Ruth.

—Am fost obraznică.

—Ai criticat pentru că-ţi pasă.

—Să ştii că îmi place Louise, pare blândă.

—E o prietenă bună. Am nevoie de prieteni. Nu încerc nici pe departe să o înlocuiesc pe bunica ta, să

ştii! Şi-acum, ia spune-mi, cum a fost întâlnirea cu strănepoata lui Rose?

—N-a fost mare brânză!

—Copilul nu era deci al doicii?

—Aşa se pare.

I-a făcut un rezumat al discuţiei cu Margot Sinclair, mărturisindu-i dezamăgirea că teoria ei s-a dovedit nefondată şi a terminat cu vestea neaşteptată că Anthony Edevane suferea de şocul obuzului.

—Nu ştiu dacă are vreo importanţă, dar am mai citit şi eu despre asta şi e de neînchipuit că cineva poate trece prin asemenea grozăvii fără să-i fie afectată viaţa după aia.

Şi, în timp ce vorbea, s-a îndreptat spre fereastră şi a rămas cu ochii afară, în stradă, unde o femeie se necăjea cu un copil care nu voia nici în ruptul capului să se lase pus în cărucior.

—Noi am avut pe cineva în familie care să fi luptat în Primul Război Mondial, bunicule?

—Mama a avut un văr care a luptat pe râul Somme, dar locuia departe, în nord şi nu l-am cunoscut, dar unchiul meu favorit a luptat în cel de-al Doilea Război Mondial.

—Şi era schimbat când s-a întors acasă?

—Păi, nu s-a mai întors, a fost ucis în Franţa. Ce pierdere groaznică. Mama nu s-a împăcat niciodată cu asta. Dar dacă-mi aduc bine aminte, vecinul nostru, domnul Rogers, s-a întors din Primul Război într-o stare groaznică.

—Cum adică?

—A rămas îngropat timp de optsprezece ore după o explozie. Optsprezece ore! Îţi poţi închipui? Asta se întâmpla chiar pe linia dintre tranşee şi camarazii lui nu au putut să-l scoată de acolo, aşa de des cădeau bombele. Când, în cele din urmă, au reuşit să-l dezgroape, era într-o stare totală de şoc. L-au trimis acasă şi l-au internat într-un spital dintr-acelea pe care le deschiseseră în conacele de la ţară, dar, după câte povesteau părinţii mei, nu şi-a mai revenit.

—Şi cum era?

—Avea chipul împietrit într-o expresie permanentă de groază. Avea coşmaruri în care rămânea fără aer şi se scula încercând să respire. În alte nopţi ne trezeau urletele lui cumplite care răzbăteau prin pereţi până la noi. Bietul om! Copiii din vecini erau îngroziţi de el. Unii obişnuiau să facă pariu cine are curajul să meargă să bată la uşa lui, ca apoi să o rupă la fugă şi să se ascundă.

—Dar tu n-ai făcut aşa ceva.

—Cum să fac? Păi mama m-ar fi jupuit de viu dacă ar fi bănuit măcar că aş fi fost în stare de o astfel de cruzime copilărească! Şi, pe deasupra, ea ţinea la domnul Rogers. Îl luase sub aripa ei. În fiecare seară avea grijă să-i trimită o farfurie de mâncare, îi spăla rufele, se asigura că avea casa dereticată. Aşa era ea, avea o inimă tare bună, nimic n-o făcea mai fericită decât să-i ajute pe alţii mai amărâţi.

—Mi-ar fi plăcut să o fi cunoscut.

—Şi mie.

—Aş zice că semăna destul de mult cu Ruth.

Sadie şi-a amintit cu câtă uşurinţă o primise Ruth în casa lor când ea nu avea unde se duce.

—Ce ciudat că spui asta! După moartea mamei, când am preluat noi prăvălia, Ruth l-a preluat şi pe domnul Rogers. A ţinut morţiş că nu puteam să-l lăsăm chiar aşa, de izbelişte.

—Parcă o şi aud spunând asta!

Bertie a râs, apoi a oftat, şi Sadie era sigură că, după ce aveau să termine convorbirea telefonică, el avea să urce din nou în pod ca să scotocească prin cutii până să găsească ceva care să-i amintească de Ruth. El nu a mai pomenit-o apoi, ci a schimbat vorba, trecând la chestiuni prezente, mai tangibile şi mai uşor de rezolvat:

—Ai ceva de mâncare în seara asta?

Sadie s-a simţit brusc năpădită de emoţie. Asta era dragostea adevărată, nu-i aşa? Să ai pe cineva lângă tine căruia să-i pese dacă ai ce să mănânci. A deschis frigiderul şi a strâmbat din nas.

—Da, numai delicatese! a spus ea, trântind uşa frigiderului. Dar mă duc să mă întâlnesc cu un prieten.

Cârciuma The Fox and Hounds era plină ochi în fiecare marţi seara, datorită, mai ales, faptului că se afla peste drum de un hostel şi că avea patru ore de reduceri pe zi. Mai erau şi alte cârciumi mai aproape de Poliţia Metropolitană, pe unde mişunau poliţişti, dar Donald socotea că se săturase să-i tot vadă pe tipii de la lucru şi că merita să facă vreo doi paşi în plus şi să scape de vorbăria de la serviciu. Mult timp Sadie a luat de bună explicaţia lui, până când şi-a dat seama că o lăsa mereu să vină după el şi întotdeauna vorbeau tot despre serviciu, de obicei la iniţiativa lui. Era adevărat însă că The Fox and Hounds avea şi cea mai ieftină bere de pe malul acela al Tamisei şi că Donald era cam zgârcit. Băiat bun, ce-i drept, dar cam zgârie-brânză. Marţea era şi ziua când toate cele patru fete ale lui veneau la cină şi Donald îi mărturisise odată că avea nevoie de un întăritor dacă

nu voia să-l pocnească durerea de cap de cum călca pragul casei.

—Atâtea ciorovăieli, Sparrow, certuri şi împăcări. Nu pricep nimic din toate astea. Ce ţi-e şi cu femeile!?! se mira el, clătinând din cap. Sunt de neînţeles, zău aşa!

Asta dovedea că Donald avea tabieturile lui şi, când Sadie a pornit-o spre cârciumă, cu stomacul chiorăindu-i, era convinsă că avea să îl găsească pe bancheta de sub tabloul cu Broscoiul curtezan[50]. Aşa că, atunci când a intrat, un nor de fum plutea deasupra separeului. Ea a plătit două halbe de bere şi le-a luat cu ea, şi a traversat fără şovăială sala, pregătită să se strecoare pe bancheta din faţa lui. Doar că locul nu era gol. Harry Sullivan stătea tolănit într-un colţ, prăpădindu-se de râs la ceva ce tocmai îi spunea Donald. Sadie a trântit berile pe masă şi a spus:

—Scuze, Harry, nu mi-am dat seama că erai şi tu aici!

Ca orice poliţist bătrân, Donald văzuse destule ciudăţenii în viaţa lui ca să se mai poată arăta surprins. Aşa că cea mai apropiată manifestare de uimire era doar o uşoară mişcare a sprâncenelor.

—Sparrow, a salutat-o el cu o mişcare a capului, de parcă nu la insistenţele lui petrecuse ea două săptămâni pe coclauri.

—Don!

—Credeam că eşti în concediu, Sparrow! a exclamat vesel Harry. Te-ai plictisit deja de soare şi de surfing?

—Cam aşa, Sully! a răspuns ea, zâmbindu-i lui Donald, care şi-a sorbit ultimele picături de bere şi şi-a şters mustaţa cu dosul palmei înainte de a împinge halba goală spre marginea mesei.

—În Cornwall parcă te-ai dus, nu? a continuat Sully. Am avut şi eu o mătuşă la Truro şi-n fiecare vară, eu cu frate-meu şi soră-mea…

—Ce-ar fi să te duci să ne mai aduci un rând, Sull? i-a spus Donald.

Tânărul detectiv s-a uitat la berile aduse de Sadie şi era cât pe ce să-i spună lui Donald că aveau deja destulă bere pe masă, dar şi-a ţinut gura. Nu era el prea isteţ, dar şi-a dat seama în cele din urmă. A arătat cu paharul spre bar, spunând:

—Ar fi bine să mă duc să-mi iau şi eu una proaspătă.

—Bravo, du-te! l-a îmbiat Donald blând.

Sadie s-a dat la o parte ca să poată ieşi Harry din separeu şi apoi s-a aşezat în locul lui. Pielea banchetei era caldă, un semn concret, trist, ce-i confirma sentimentul că fusese înlocuită.

—Să înţeleg că acum lucrezi cu Sull?

—Da.

—Ceva interesant?

—Nişte spargeri, nimic special.

Sadie murea de curiozitate să afle mai multe, dar ştia că nu e cazul să insiste. A luat meniul şi s-a uitat peste el.

—Mor de foame. Te superi dacă mănânc şi eu ceva?

—Nicidecum.

Modernizările ocoliseră cârciuma The Fox and Hounds, aşa că meniul cuprindea doar o listă simplă de patru feluri, toate servite cu cartofi prăjiţi, aşa cum se obişnuia încă din 1964. Atât de mândri erau patronii de rezistenţa lor la schimbări, că scriseseră acest lucru cu litere de o şchioapă în capul meniului. Şi nu mai e nevoie să spunem că Donald era de acord din toată inima cu ei.

—Mai dă-le încolo de *tapas*! răbufnise el faţă de Sadie de mai multe ori când ajungeau pe la vreun local mai îndepărtat, din pricina vreunui caz. Da' o

plăcintă de-a noastră ce cusur are? De când s-a făcut lumea atât de simandicoasă?

Chelneriţa s-a apropiat şi Sadie a comandat peşte cu cartofi prăjiţi.

—Dar dumneavoastră doriţi ceva?

Donald a clătinat din cap.

—M-aşteaptă acasă la masă! a răspuns el posomorât.

Chelneriţa a plecat şi Sadie a sorbit din bere.

—Ai tăi sunt bine?

—Foarte bine.

—Şi ai fost ocupat?

—Foarte ocupat. Ascultă, Sparrow…

—Şi eu am fost ocupată, cu un caz nerezolvat.

Şi chiar în clipa când spunea aceste cuvinte, lui Sadie îi venea să-şi dea palme. Nu avusese de gând să pomenească de familia Edevane. Să umble după un copil care dispăruse cu şaptezeci de ani în urmă, să caute hărţi vechi şi hârţoage ale poliţiei, să stea de vorbă cu descendenţii celor implicaţi… asta nu prea suna a odihnă şi recuperare, dar, văzându-l pe Sully aşezat pe locul ei, a simţit că o apucă toţi nervii. Ce toantă!

Acum nu mai avea cum să dea înapoi, aşa că s-a gândit că cel mai bun lucru era să schimbe vorba, să-

şi îndrepte greşeala. Dar şi-a dat pe dată seama că era prea târziu. Donald îşi ciulise urechile ca un alsacian care simte miros de iepure.

—Caz nerezolvat? Ce caz?

—A, nu-i mare lucru, zău. Un ofiţer bătrân din Cornwall avea nevoie de o mână de ajutor.

A luat o gură de bere, ca să tragă de timp, ticluind o minciună.

—Un prieten de-al bunicului meu. Ştii, n-am putut să-l refuz.

Şi a început să-i povestească despre cazul Edevane înainte ca el să apuce să o întrebe *cum* de a ajuns la el. Mai bine să creadă că dădea o mână de ajutor dezinteresat decât că are o obsesie sinistră. El asculta, clătinând din cap din când în când, adunând de pe masă fire minuscule de tutun.

—Şi am senzaţia că şocul acesta al obuzului e important, a spus ea, în timp ce chelneriţa i-a pus dinainte o farfurie cu un peşte prăjit mai mult decât trebuia.

—A, tu şi senzaţiile tale!

Sadie s-a blestemat în gând pentru cuvântul ales, dar nu s-a lăsat păcălită.

—Dar tu ştii ceva despre asta?

—Sindromul de stres posttraumatic? Da, am idee.

Atunci şi-a adus aminte că nepotul lui Donald luptase în Războiul din Golf. Colegul ei nu era prea vorbăreţ, dar făcuse destule aluzii ca Sadie să înţeleagă că Jeremy, nepotul lui, nu avusese ceea ce s-ar fi putut numi eufemistic un „război bun“.

—Mare blestem. Când crezi că ai trecut hopul, te loveşte din nou. Groaznică depresie! a exclamat el, clătinând din cap de parcă nu găsea cuvintele cu care să descrie cât de adâncă era suferinţa nepotului său. Nu ca tristeţile obişnuite, ceva mult mai rău. Disperare, groază, deznădejde.

—Şi teamă?

—Şi asta. Palpitaţii, spaime, coşmaruri care par cât se poate de reale.

—Şi tendinţe violente?

—Poate şi asta. Cumnata mea l-a găsit cu puşca de vânătoare a lui taică-său îndreptată spre uşa dormitorului fratelui mai mic. Credea că sunt duşmani acolo, a avut o halucinaţie.

—Vai, Don, îmi pare rău!

Donald şi-a strâns buzele şi a dat uşor din cap.

—Groaznică situaţie! Şi ce băiat blând, ce suflet bun, şi nu zic asta doar că e băiatul fratelui meu. Ori de câte ori era cu fetele mele, stăteam liniştit, a urmat el, măturând cu un gest mânios firele de tutun

de pe masă. Ce grozăvii au fost puşi să facă băieţii ăştia! Câte au văzut şi nu le pot uita! Cum să te mai comporţi normal după asta? Cum să-i spui cuiva să omoare şi apoi să ai pretenţia să revină la normal?

—Nu ştiu, a spus Sadie, clătinând din cap.

Donald a luat halba şi a băut cu nesaţ. Când a terminat, şi-a şters mustaţa ţepoasă cu dosul palmei. Avea ochii roşii.

—Don…

—Ce cauţi aici, Sparrow?

—Te-am sunat, ţi-am lăsat un mesaj. Nu l-ai primit?

—Credeam că glumeşti… vineri, treisprezece… chestii de-astea!

—Nu glumeam. Sunt gata să vin înapoi. Dacă mai ai încredere în mine…

—E prea târziu, Sparrow, a spus el cu voce joasă, aproape şuierată, aplecându-se spre ea şi aruncând o privire spre barul de care se proptise Sully, care schimba zâmbete cu o tânără turistă blondă. Ashford a deschis o anchetă pe tema dezvăluirilor din cazul Bailey. Am aflat asta de la Parr-Wilson, care află întotdeauna înaintea noastră. S-a intervenit de sus, vor să dea un exemplu, ştii, politică internă…

—Ei, drăcie!

—Cam asta e!

Au rămas tăcuţi o vreme, fiecare cântărind gravitatea situaţiei. Don răsucea paharul pe masă.

—Doamne, Sparrow! Tu ştii că eu ţin la tine, dar cum la sfârşitul anului ies la pensie, trebuie să stau departe de buclucuri.

Ea a încuviinţat din cap, pricepând dimensiunile problemei.

—Cel mai bun lucru pe care ai putea să-l faci e să te duci înapoi în Cornwall. Şi dacă iese la iveală adevărul– oricum nu de la mine– o să poţi, cel puţin, să dai vina pe extenuare, să spui că ţi-ai dat seama şi că te-ai retras.

Sadie şi-a frecat fruntea. Simţea în gură gustul amar al dezamăgirii şi, brusc, cârciuma i s-a părut mult mai zgomotoasă ca înainte.

—Mă auzi, Sparrow?

Ea a încuviinţat din cap, fără tragere de inimă.

—Bravo, aşa că n-ai fost aici în seara asta! Ai stat tot timpul în Cornwall, la odihnă!

—Şi Sully?

—Nu-ţi face tu griji din pricina lui Sully. După cum se hlizeşte cu blondina aia, nici n-o să ţină minte cum te cheamă.

—Offf! Mulţumesc.

—Ar trebui să te bucuri.
—Da, sigur că da!
—Şi-acum dispari de-aici!
Sadie şi-a luat geanta în mână.
—Sparrow!
S-a întors să vadă ce voia.
—Vezi să mă ţii la curent cu ce mai descoperi în cazul ăla nerezolvat!

22

Ploua când Sadie a ajuns în cartierul ei, picături prelungi, argintii cădeau pieziş în lumina felinarelor. De-a lungul rigolelor se formau băltoace pe care maşinile în trecere le spulberau spre trotuar. Sadie crezuse că goana prin ploaie până acasă avea să îi facă bine, dar nu îşi simţea mintea mai limpede decât atunci când ieşise de la cârciuma The Fox and Hounds, atâta doar că era udă până la piele. Şi îşi spunea în sinea ei că, cel puţin, nu putea fi mai rău decât atât, că un duş fierbinte putea repara orice. Dar, apropiindu-se de blocul ei, a băgat de seamă că cineva stătea sub copertina de deasupra intrării. Nimeni nu stă în ploaie degeaba, se vedea clar persoana aceasta aşteaptă pe cineva: umeri gârboviţi,

braţe încrucişate, în poziţie de pândă în timp ce el sau ea– era greu de distins – se sprijinea de perete. Sadie a încetinit pasul şi s-a uitat în sus. Toate luminile vecinilor erau aprinse, singurele ferestre neluminate erau ale ei, ceea ce însemna că persoana care stătea acolo, în întuneric, o aştepta pe ea. Oftând hotărâtă, s-a scotocit în geantă după chei şi a apucat-o pe cea mai ascuţită. Sadie mai fusese luată pe nepregătite şi altă dată– un suspect nemulţumit dintr-un caz de abuz de droguri– şi jurase să nu i se mai întâmple niciodată.

Şi-a ordonat în sinea ei să-şi păstreze cumpătul, să meargă mai departe în acelaşi ritm, chiar dacă îşi simţea adrenalina pulsându-i pe sub piele. În gând îşi derula toate cazurile vechi, închise, lista indivizilor dubioşi pe care îi întâlnise, vreunul s-ar fi putut hotărî că în noaptea aceea era ocazia cea mai nimerită să se răzbune. Cu o privire furişă a trecut iute în revistă maşinile parcate pe stradă, întrebându-se în care dintre ele s-ar putea afla un complice şi şi-a amintit, cu groază, că mobilul ei era în casă, la încărcat.

Pe măsură ce se apropia de intrare, valul instinctiv de teamă a fost înlocuit de iritare. Nu avea chef să facă jocul nimănui, mai ales după toate cele

întâmplate în seara aceea. A scrâşnit din dinţi şi a întrebat fără urmă de şovăială:

—Pe mine mă căutaţi?

Persoana s-a întors rapid spre ea.

—Credeam că sunteţi plecată.

Era o voce de femeie. Lumina felinarului i-a căzut pe faţă, dându-i reflexe portocalii, şi, pentru că Sadie nu era nici pe departe la fel de abilă ca Donald, era convinsă că surprinderea i se putea citi clar pe chip.

—Da, m-am întors, am venit chiar azi.

—Am nimerit bine, nu? a spus Nancy Bailey zâmbind uşor. Vă deranjează dacă intru puţin?

Sadie a ezitat. Doamne! Sigur că o deranja. O vizită a mamei lui Maggie Bailey era tot ce-i mai trebuia acum, în timpul anchetei, când încerca să nu iasă în evidenţă cu nimic. Îşi şi închipuia cum ar fi fost privită continuarea implicării ei în cazul Bailey.

—Aţi spus să păstrăm legătura, a adăugat Nancy Bailey, să vă spun dacă îmi mai vine ceva în minte.

Ce prostie! Sadie s-a blestemat în sinea ei pentru cât de toantă fusese. Îşi aducea aminte când zisese asta, când ea şi cu Donald făcuseră ultima vizită la Nancy, spunându-i că acest caz era considerat închis şi că poliţia nu se mai ocupa de situaţia fiicei ei.

—Sunt convins că înţelegeţi, doamnă Bailey, nu avem cum să-i căutăm pe toţi cei care se hotărăsc să plece în vacanţă fără să anunţe.

Donald fusese cel care îi dăduse această veste, iar Sadie stătuse lângă el încuviinţând din cap. Dar când au ajuns jos, în stradă, i-a spus că îşi lăsase carneţelul de notiţe sus şi a dat fuga înapoi să bată la uşa lui Nancy. *Ce tâmpenie*! Sadie era mânioasă pe ea însăşi, dar ce mai putea face acum?

—Poftiţi înăuntru, a spus ea, deschizând uşa de la intrare, lăsând-o pe mama lui Maggie să intre în clădire şi uitându-se peste umăr, aşteptându-se să vadă pe vreuna dintre iscoadele lui Ashford luându-şi notiţe.

În apartament, televizorul vorbea singur în continuare, iar planta tot uscată era. Lumina slabă părea de rău augur sau romantică, depinde din ce perspectivă era privită. Sadie a adunat rapid lucrurile de pe canapea– geanta de voiaj cu hainele împrăştiate, scrisorile şi reclamele pe care le aruncase acolo mai devreme– şi le-a îngrămădit pe marginea măsuţei.

—Luaţi loc, i-a spus ea, mă duc să mă schimb, nu durează mult…

În dormitor, a început să se mustre în gând, în timp ce-şi scotea cămaşa udă şi scotocea printr-un sertar după una uscată. *Ce rahat!* Şi-a şters părul cu un prosop, şi-a şters şi faţa şi a tras adânc aer în piept. Nu era cea mai deşteaptă treabă să o primească pe Nancy în apartamentul ei, asta era clar, dar putea, cel puţin, să facă un lucru bun, să folosească ocazia ca să rupă această relaţie o dată pentru totdeauna. Cu un oftat adânc, plin de hotărâre, s-a întors în camera de zi.

Nancy aştepta pe canapea, bătând uşor darabana cu degetele pe blugii ei decoloraţi, iar Sadie a fost surprinsă să vadă cât de vulnerabilă şi de tânără părea. Nu avea decât patruzeci şi cinci de ani, iar părul ei blond cenuşiu îi atârna până pe umeri, cu un breton lung şi drept.

—Un ceai?

—Ar fi grozav.

Uitându-se iute prin bucătărie, şi-a dat seama că nu mai avea ceai.

—Dar de un whisky ce-aţi zice?

—Ar fi şi mai grozav!

Sadie şi-a amintit cât de mult îi plăcea Nancy. Într-o altă viaţă, ar fi putut fi prietene. Asta era chiar o parte a problemei. A scos două pahare şi o sticlă de

Johnnie Walker şi le-a pus pe măsuţă. Ştia prea bine ce ar fi trebuit să facă: să nu se lase antrenată în nici o discuţie despre „dispariţia“ lui Maggie, să se comporte ca şi cum fiica ei plecase undeva şi s-ar fi putut să se fi întors acasă în cele două săptămâni cât lipsise Sadie, ori să-i spună ceva de genul: „Ai mai aflat ceva de Maggie?“ Dar nici n-a deschis bine gura, că a închis-o repede la loc. Ea susţinuse atât de vehement ipoteza că Maggie păţise ceva, că ar fi părut incredibil de fals să spună aşa ceva. S-a hotărât să o lase pe Nancy să vorbească mai întâi. A turnat whisky în pahare şi i-a întins unul şi ei.

—Da, a început Nancy, am fost să-i cunosc pe cei care s-au mutat în apartamentul lui Maggie. Apartamentul *lor* de-acum. Cel de la care îl închiriase Maggie s-a hotărât să-l vândă, rapid şi pe tăcute, de parcă Maggie nici nu ar fi existat.

—V-aţi dus să-i vedeţi pe noii proprietari?

—Am vrut să mă asigur că ştiu ce s-a întâmplat acolo. Aşa, să mă asigur…

Ea nu a mai explicat, dar nici nu era nevoie. Sadie ştia ce voia să spună. *Să se asigure că ştiu, în caz că Maggie se întoarce*...După câte cunoştea ea, celor mai mulţi oameni nu le plăcea să cumpere şi să trăiască într-un loc unde se făcuse o anchetă

judiciară, deşi presupunea că abandonarea unui copil era mai suportabilă decât o crimă.

—Şi cum a fost?

—Au fost drăguţi. O pereche tânără, sunt proaspăt căsătoriţi, la prima casă… Mai despachetau încă, dar m-au invitat la o ceaşcă de ceai.

—Şi aţi acceptat, nu?

—Sigur că da.

Sigur că da. Încrederea lui Nancy în fiica ei era atât de nestrămutată, pe măsura eforturilor pe care le făcuse ca să dovedească că avusese dreptate, că fiica ei nu îşi abandonase propriul copil.

—Am vrut să mai văd casa o dată. Oricum Maggie a mea nu era acolo. Era cu totul alt loc fără lucrurile ei.

Sadie ştia că lucrurile lui Maggie erau toate împachetate în cutii îngrămădite una peste alta în camera de oaspeţi a lui Nancy, cea pe care o aranjase pentru Caitlyn. Nancy arăta de parcă îi venea să plângă şi Sadie nu ştia ce să spună. Nu avea nici măcar o cutie cu şerveţele ca să i-o întindă peste măsuţă.

—Ştiam că nu are nici un rost, a continuat Nancy. Ştiu că a fost o prostie din partea mea. Au fost drăguţi, m-au întrebat despre ea, dar am văzut pe

feţele lor că le era milă de mine, că aveau impresia că sunt scrântită. O bătrână tristă şi ţicnită! Ştiu că a fost o prostie.

Sigur că *a fost o prostie*. Nişte oameni mai puţin înţelegători ar fi putut să cheme poliţia, pe motiv de hărţuire sau încălcare a proprietăţii. Dar era şi de înţeles, totuşi. Sadie s-a gândit la casa de la Loeanneth, mobilată la fel la şaptezeci de ani de la dispariţia lui Theo, şi la povestea lui Clive despre revenirea lui Eleanor Edevane an după an, doar ca să fie în locul unde fusese văzut fiul ei ultima oară. Era acelaşi lucru, doar că Nancy nu a avut posibilitatea de a înălţa un altar pentru fiica ei dispărută. Tot ce avea ea era o cameră înţesată cu cutii şi mobilă ieftină.

—Ce face Caitlyn? a întrebat Sadie, să schimbe vorba.

Întrebarea i-a luminat chipul.

—E bine, drăguţa de ea! Îi e dor de mama ei. Dar nu o văd atât de des pe cât aş vrea.

—Îmi pare rău.

Şi chiar îi părea. Când o interogase prima dată, Sadie fusese uimită câte fotografii ale fetiţei erau împrăştiate prin apartamentul ei. Pe televizor, agăţate pe perete, aşezate printre celelalte fotografii

de pe rafturi. Se părea că petrecuseră mult timp împreună, înainte ca Maggie să se facă nevăzută. Nancy era cea care avea grijă de Caitlyn când Maggie era la lucru.

—Am senzaţia că le-am pierdut pe amândouă, a spus Nancy, frământând marginea pernei de pe canapea.

—Nu e chiar aşa, Caitlyn va avea nevoie de dumneavoastră mai mult ca niciodată, aşa mi se pare mie.

—Nu ştiu unde mai am şi eu loc. Caty are acum o viaţă nouă. I-au făcut o cameră a ei în casa lui Steve, plină cu jucării, cu un pat nou cu plapumă cu desene cu Dora. Ştiţi, Dora e preferata ei.

—Mi-aduc aminte, a spus Sadie, venindu-i în minte imaginea fetiţei din hol, cu pijamaua roz cu Dora. Amintirea a lovit-o ca o durere puternică în piept, şi îşi dădea seama cât de mult o durea pe Nancy să vadă că fiica ei a fost atât de uşor înlocuită în inima fetiţei.

—E doar un copil. Le-or plăcea copiilor jucăriile şi personajele de la televizor, dar ei ştiu prea bine ce contează cu adevărat.

Nancy a oftat şi şi-a dat bretonul într-o parte.

—Ai suflet bun, Sadie. Nu ştiu ce caut aici. N-ar fi trebuit să vin. O să-ţi fac numai probleme.

Sadie nu i-a mai spus că dăduse deja de bucluc. A umplut din nou paharele.

—Presupun că ai alte cazuri acum.

—Nu dăm pace răufăcătorilor.

Sadie s-a gândit dacă să-i povestească despre cazul Edevane, doar ca să schimbe vorba, dar a decis că asemănările– o persoană dispărută care nu a mai fost găsită– nu ar fi de nici un folos. Şi oricum Nancy nu o asculta, gândul ei era la Maggie.

—Ştii ce nu are nici o noimă? a spus ea, lăsând paharul jos şi împreunându-şi degetele. De ce ar fi părăsit-o Maggie pe Caitlyn după ce a trecut printr-atâtea ca să o aibă?

—Ca să o nască, vrei să zici? a întrebat Sadie uimită, căci era prima dată când ar fi auzit despre probleme de fertilitate.

—A, nu, nici vorbă! Ei doi nici nu s-au uitat bine unul la altul, mă înţelegi! Chiar a fost necesar să planifice nunta mai iute, ştii tu ce vreau să spun… Nu, eu mă refer la ce-a urmat *după* divorţ. La custodie. Maggie a trebuit să aducă atâtea dovezi că e o mamă bună, a fost nevoită să aducă martori şi să rabde toate controalele alea ale celor de la serviciile

sociale, care îşi notau totul. A fost greu de convins tribunalul, că era atât de tânără, dar ea era hotărâtă să nu o dea pe Caitlyn. Şi mi-a zis : „Mamă, Caty e fata mea şi locul ei e lângă mine.“ Nancy a privit-o pe Sadie cu o privire rugătoare şi cu o expresie oarecum triumfătoare, care părea să spună: „Vezi, am dreptate!“

—Şi-atunci de ce ar fi trecut prin toate astea, doar ca să-şi ia lumea în cap după aia?

Pe Sadie nu a lăsat-o inima să-i spună că o înfruntare la tribunal nu dovedeşte nimic. Că erau prea puţine divorţurile în care părinţii nu se luptau din răsputeri pentru custodia copilului şi că înverşunarea lor avea mai puţin de-a face cu dragostea pentru copil cât cu dorinţa de a-l învăţa minte pe fostul soţ. Ea văzuse oameni, altminteri blânzi şi cumsecade, războindu-se vajnic în tribunal pentru un hamster sau un serviciu de tacâmuri, ori pentru taboul căţelului Bilbo pictat de strămătuşa Mildred.

—Şi nici nu i-a fost uşor. El avea o situaţie financiară mai bună decât Maggie a mea, şi era şi recăsătorit. Ea îşi tot făcea probleme că tribunalul va decide că doi adulţi într-un cămin, o mamă şi un tată, atârnă mai greu decât unul singur. Dar judecătoarea

a gândit bine până la urmă. A văzut ce mamă bună e Maggie. Şi chiar *a fost* o mamă bună! Ştiu eu ce v-a spus Steve, chestia aia, că a uitat s-o ia pe Caitlyn de la grădiniţă, dar atunci a fost o neînţelegere. Întârziase pentru că avea o slujbă nouă şi, când şi-a dat seama că nu o să poată face faţă, am început să o ajut eu. E o mamă grozavă. Când Caty a făcut doi ani, a ţinut morţiş să meargă la mare şi asta chiar aveam de gând să facem. I-am tot promis şi am vorbit despre asta săptămâni întregi, dar cu o zi înainte s-a îmbolnăvit. A făcut temperatură, era moale şi mârâită. Şi-atunci ştii ce-a făcut Maggie? I-a adus marea acasă! A răscolit depozitul de papetărie de la serviciu după materiale şi şi-a petrecut toată noaptea făcând valuri din celofan şi carton, peşti şi pescăruşi şi scoici ca să aibă Caty ce aduna. A făcut chiar şi un teatru de păpuşi cu Punch şi Judy, doar pentru Caty.

Ochii albaştri ai lui Nancy au scânteiat la această amintire. Sadie a surâs, dar zâmbetul ei era plin de milă. Înţelegea de ce venise Nancy şi s-a întristat. Nu avea nici o noutate, voia doar să stea de vorbă despre Maggie şi, decât să se ducă la o prietenă sau la o rudă, o alesese pe Sadie. Nu era ceva neobişnuit ca în timpul anchetelor unii membri de familie să se

lege prea mult de poliţistul care investiga cazul. Sadie se gândea că părea logic ca cineva a cărui viaţă fusese dată peste cap de şocul şi trauma unei fărădelegi să se agaţe de persoana care părea să aducă soluţia, care inspira siguranţă, care deţinea controlul şi putea să îndrepte lucrurile.

Dar Sadie nu mai avea sarcina să o găsească pe Maggie şi, cu siguranţă, nu era în stare să îndrepte lucrurile. Nici pentru Nancy Bailey, nici pentru ea însăşi. Şi-a aruncat privirea spre ceasul electronic de pe cuptor. Brusc se simţea cuprinsă de o oboseală covârşitoare. Avusese o zi lungă şi plină de întâmplări, avea impresia că nu ea, ci altcineva, cu mult timp în urmă se sculase de dimineaţă în Cornwall. Îi era milă de Nancy, dar nu făceau altceva decât să bată apa în piuă, ceea ce nu făcea bine nici uneia din ele. A luat paharele de lângă sticla de Johnnie Walker.

—Uite ce-i, Nancy, îmi pare rău, nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar sunt foarte obosită.

Femeia a încuviinţat din cap.

—Sigur că da, îmi pare rău… mă ia valul, ştii cum e…

—Ştiu.

—Dar eu am venit să-ţi spun ceva, a continuat ea, scoţând din buzunar un carneţel cu scoarţe de piele. Am mai scotocit prin lucrurile lui Maggie, poate dau de ceva, şi am văzut în jurnalul ei că avea o întâlnire cu un bărbat numit MT. Lucrul ăsta a fost mereu scris acolo, dar eu nu mi-am dat seama ce înseamnă. Acum mi-am adus aminte. E un tip de la ea de la serviciu, a spus ea arătând iniţialele cu unghia ei roasă până la carne.

—Şi credeţi că tipul acesta, MT, ar fi putut fi implicat cumva? Că ar fi avut de-a face cu dispariţia ei?

Nancy s-a uitat la ea de parcă ar fi bătut câmpii.

—Ei, ce minte ai! Eu cred că asta dovedeşte că ea nu a plecat nicăieri, oricum, adică nu de bunăvoie! După despărţirea de Steve, Maggie nu s-a mai întâlnit cu alţi bărbaţi. Credea că nu era corect să o zăpăcească pe Caty aducându-i tot felul de persoane în casă. Dar MT ăsta era cu totul altfel! Îmi povestise despre el, vezi, chiar de mai multe ori. „Mami, e aşa de chipeş şi tare bun şi nostim“, aşa mi-a spus. Credea că el ar fi putut să fie alesul.

—Nancy…

—Nu-ţi dai seama? De ce-ar fi plecat tocmai când îşi făcea atâtea speranţe?

Sadie se putea gândi la nenumărate motive, dar în momentul acela motivele aproape că nu mai contau. După cum spunea mereu Donald: gândul la motive nu face decât să te distragă. Doar te împiedică să vezi ceea ce e chiar sub nasul tău, dacă nu exista o explicaţie imediată. Important era că Maggie *plecase*. Găsiseră şi o dovadă de netăgăduit.

—Dar a fost şi biletul, Nancy.

—Ei, biletul, a răbufnit Nancy fluturând din mână, supărată. Ştii prea bine ce cred eu despre bilet.

Ştia. Nu dădea doi bani pe el. După cum era de aşteptat, Nancy era convinsă că era o făcătură, deşi i se spusese de nenumărate ori, în mod convingător, de către mai mulţi grafologi, că mesajul chiar fusese scris de Maggie.

—Nu are nici o noimă, a spus Nancy, dacă ai fi cunoscut-o tot aşa ai fi gândit şi tu.

Sadie nu o cunoscuse pe Maggie, dar cunoştea alte lucruri. Ştia că se găsise un bilet, că fetiţa era flămândă şi speriată când o găsiseră, şi că acum era fericită şi la adăpost. S-a uitat la Nancy, aşezată în capătul celălalt al canapelei, cu chipul chinuit de efortul de a născoci noi şi noi ipoteze despre ceea ce i se întâmplase lui Maggie. Se părea că mintea

omului poseda o capacitate creativă infinită când dorea ceva cu tot dinadinsul.

Lui Sadie i-a venit din nou în gând Eleanor Edevane şi copilul ei dispărut. În toate notiţele pe care le luase discutând cu Clive, nu reieşea de nicăieri că ea avusese vreo ipoteză despre locul unde s-ar fi putut găsi fiul ei. De fapt, Clive spunea că se purtase cu eleganţă, că lăsase poliţia să-şi vadă de treabă, că soţul ei o oprise să dea fuga afară să ajute la căutări, că ea hotărâse să dea un anunţ prin care să se ofere o recompensă şi făcuse mai târziu o donaţie poliţiei, drept mulţumire pentru eforturile depuse.

Dintr-odată acest comportament i s-a părut lui Sadie foarte nefiresc. Atât de diferit de credinţa nestrămutată a lui Nancy că poliţia nu avea dreptate, atât de opus încercărilor ei neobosite de a găsi noi explicaţii. De fapt, pasivitatea lui Eleanor putea fi interpretată *aproape* ca o dovadă în plus că ea ştia deja unde se afla copilul ei. Clive nu gândise aşa, desigur. El era convins că ea se stăpânea cu o voinţă extraordinară şi că a cedat doar la tragedia provocată de sinuciderea prietenului ei, Llewellyn.

Dar de fapt, nu puteai pune bază pe anchetatori să vadă dincolo de relaţiile personale pe care le-au stabilit cu membrii familiilor, mai ales dacă era

vorba de un tânăr aflat la începutul carierei. Sadie a rămas nemişcată, cu mintea încordată, cântărind toate posibilităţile. Să fi fost de fapt donaţia către poliţie un fel de scuză că le-a irosit timpul şi resursele pentru o cercetare despre care ştia prea bine că nu avea să dea rezultat? Că era căutat un băieţel deja mort? Care fusese deja îngropat pe domeniul Loeanneth? Poate în pădurea care izola complet casa?

—Îmi cer scuze. Eşti obosită. Ar trebui să plec.

Sadie a clipit din ochi. Furată de gânduri, uitase complet de musafira ei.

Nancy şi-a apucat geanta şi şi-a pus-o pe umăr. S-a ridicat în picioare.

—A fost frumos din partea ta să mă primeşti!

—Nancy…

Sadie s-a oprit. Ce-ar mai fi fost de spus? „Îmi pare rău că nu s-a putut altfel. Îmi pare rău că te-am dezamăgit." De obicei nu era sentimentală, dar în clipa aceea a simţit un imbold copleşitor să o îmbrăţişeze. Şi chiar aşa a făcut.

După plecarea lui Nancy, Sadie a mai rămas pe canapea. Se simţea obosită, dar era prea agitată ca să poată dormi. S-a blestemat în gând că dăduse înapoi la bibliotecă *Escapade imaginare* înainte de a pleca

din Cornwall; i-ar fi prins bine un somnifer bun acum. Tristeţea celeilalte femei, singurătatea şi faptul că se simţea trădată după dispariţia fiicei ei lăsaseră o urmă aproape palpabilă în apartament. Era păcat că se simţea îndepărtată de Caitlyn, dar Sadie se bucura că fetiţa avea un părinte, un tată care o iubea, căsătorit cu o femeie dornică să aibă în grijă copilul altcuiva. Mai erau şi oameni buni pe lumea asta, la fel ca Bertie şi Ruth.

În vara aceea când a descoperit că era însărcinată, au urmat nişte certuri groaznice cu părinţii ei. Ei voiau „să nu afle lumea“ şi i-au cerut „să rezolve problema“ cât mai repede, pe tăcute. Sadie era uimită şi speriată, dar refuzase. Atunci totul a luat-o razna, tatăl ei a făcut scandal şi a ameninţat-o şi în cele din urmă– nu-şi mai aducea aminte bine dacă ea sau el dăduse un ultimatum–, plecase de acasă. În acel moment au intervenit serviciile sociale, care s-au interesat dacă exista cineva la care ar fi putut sta până se linişteau lucrurile, dacă cineva din familie sau dintre prieteni ar putea să o găzduiască. La început, Sadie le-a spus că nu avea pe nimeni. Numai la insistenţele lor şi-a adus aminte de bunicii pe care obişnuia să-i viziteze când era mică. Amintiri vagi i-au venit în minte despre drumul la

Londra cu maşina, prânzurile de duminică şi grădina micuţă, împrejmuită cu ziduri. Avusese loc o ceartă din câte îşi amintea– asemenea tuturor încăpăţânaţilor şi mărginiţilor, părinţii ei se certau adesea cu lumea– şi mama ei a rupt legăturile cu părinţii săi când Sadie avea vreo patru ani.

Sadie avea emoţii când s-a văzut cu Bertie şi Ruth după atâta timp. Se simţea ruşinată de împrejurările în care se întâlneau şi era mânioasă. Rămăsese cu spatele sprijinit de zidul prăvăliei, în vreme ce domnul şi doamna Gardiner glumeau, ca între vecini, cu bunicii la care ei nici nu-i venea să se uite. Cea care vorbea era Ruth, în vreme ce Bertie stătea liniştit prin preajmă, cu fruntea lui ce trăda întelepciune încruntată, iar Sadie îşi concentra atenţia asupra pantofilor, a unghiilor, a cărţii poştale înrămate, atârnată deasupra casei de marcat– prefera să se uite oriunde, mai puţin la adulţii binevoitori care preluaseră recent controlul micului ei univers.

Şi, în timp ce stătea acolo, analizând cartea poştală– o fotografie în sepia a unei porţi de grădină de undeva– a simţit copilul mişcând pentru prima oară. *De parcă am fi împărtăşit taina cea mai minunată, eu şi sufleţelul acela ascuns*, îi scrisese Eleanor lui Anthony pe hârtia bordată cu frunze de

viţă-de-vie, şi chiar aşa simţise şi Sadie atunci. Doar ei amândoi, împotriva lumii întregi. Şi atunci i s-a înfiripat în minte ideea că ar fi putut păstra copilul şi că, poate, atâta timp cât aveau să fie împreună totul urma să fie bine. Dar asta nu avea nici o noimă: ea avea şaisprezece ani, nu avea nici un venit şi nici un viitor, nu ştia cum să crească un copil– fiind ea însăşi un copil–, dar gândul acesta a fost atât de puternic, că o vreme i-a luat minţile. Hormonii erau de vină, sau cel puţin aşa îi spuseseră asistentele medicale.

Oftând, a ridicat teancul de corespondenţă de pe marginea măsuţei şi a început să aleagă facturile, dând la o parte reclamele. Aproape că terminase când a ajuns la un plic ce nu arăta nici a factură, nici a reclamă. Adresa era scrisă de mână, a recunoscut scrisul pe loc şi pentru o fracţiune de secundă s-a gândit că trebuie să fi fost aceeaşi scrisoare pe care o înapoiase săptămâna trecută, că poştaşul greşise şi i-o trimisese tot ei, în loc să i-o trimită expeditorului. Apoi şi-a dat seama că era altă scrisoare, că Charlotte Sutherland îi scrisese din nou.

Şi-a turnat un whisky.

O parte a sufletului ei nu voia să deschidă scrisoarea, dar cealaltă parte o îmboldea să vadă ce conţinea.

Curiozitatea a învins, aşa cum se întâmplă de obicei.

Începutul era foarte asemănător cu cel al primei scrisori, formal şi politicos, explicând cine era şi ce făcea, ce realizări şi ce preocupări avea, ce-i plăcea şi ce nu, dar, când a ajuns la ultimul paragraf, a băgat de seamă că scrisul nu mai era la fel de ordonat, devenea mai ascuţit şi neorânduit. Câteva rânduri i-au atras atenţia: *Vă rog să-mi răspundeţi, nu vreau nimic de la dumneavoastră, vreau doar să ştiu cine sunt. Nu mă mai recunosc, mă uit în oglindă şi nu mai ştiu cine sunt. Vă rog.*

Sadie a scăpat scrisoarea de parcă ar fi ars-o. Cuvintele păreau vii. Chiar ea le-ar fi putut scrie cu cincisprezece ani în urmă. Îşi amintea atât de bine durerea acută a senzaţiei de a nu se mai recunoaşte. Îşi amintea cum se uita, în oglinda din casa lui Bertie şi Ruth, la pântecele ei umflat, altădată foarte plat, cu senzaţia că acolo, înăuntru, se mişcă o altă viaţă. Dar după aceea a fost şi mai rău, căci i se vedeau pe piele urmele experienţei prin care trecuse. Se

aşteptase să fie totul ca înainte şi îşi dădea seama, prea târziu, că era imposibil.

La spital erau sfătuite să nu dea nume copiilor. Se spunea că era mai uşor aşa, şi toată lumea avea grijă să fie mai uşor. Nimeni nu avea nevoie de scene. Dar, indiferent câtă grijă aveau, i-a mărturisit o asistentă, tot se mai întâmpla câte ceva. Era inevitabil, continuase ea să-i spună cu înţelepciune blândă, indiferent cât de bun era sistemul, se mai întâmpla câte o scenă. Uneori auzea strigătele unei fete cu părul negru ce părea italiancă. „Îmi vreau copilul! Daţi-mi copilul!“ Şi alerga pe culoarul alb, cu halatul deschis şi privirile răvășite.

Sadie nu a strigat, aproape că nu vorbea. Şi când Bertie şi Ruth au venit să o ia, când totul s-a terminat, a pornit pe culoar îmbrăcată cu hainele ei dinainte, cu ochii ţintă la uşă, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat şi ar fi putut lăsa toată povestea aceea în camera verzuie cu crăpături în pereţi asemenea fluviului Nil.

Lucrând la poliţie, Sadie avusese de-a face cu mame foarte tinere şi ştia că acum există agenţii care colaborează cu mamele pentru a aranja adopţii. După naştere aveau voie să-şi vadă copilul şi să-i pună nume, să stea un timp cu el. În unele cazuri, era chiar

posibil să primească informări despre copil şi chiar să-l viziteze.

Dar pe vremea aceea era altfel. Existau tot felul de reguli. Pe când zăcea în pat, cu mâna încă legată de monitorul de pe noptiera de lângă ea, cu asistentele agitându-se în toate părţile în zarva aceea ce urmează după naşterea unui copil, a primit în braţe un ghemotoc cald, ciudat, cu mădulare subţirele şi pântece rotund, cu obraji catifelaţi.

Nouăzeci de minute.

Sadie şi-a ţinut fetiţa în braţe doar nouăzeci de minute înainte de a-i fi luată– o mânuţă tremurândă peste păturica cu dungi galbene şi albe în care era învelită. O mânuţă miraculoasă pe care a ţinut-o şi a mângâiat-o o oră şi jumătate, care se agăţase uşor de degetul ei de parcă ar fi vrut să o reţină şi, pentru o clipă, s-a deschis între ele un hău în care plutea tot ce ar fi vrut Sadie să-i spună acelei fetiţe, toate lucrurile pe care ar fi vrut ca ea să le afle despre viaţă, dragoste, trecut şi viitor, dar asistentele mai aveau o regulă şi, înainte ca Sadie să se poată gândi sau vorbi, pacheţelul cu dungi galbene şi albe dispăruse. Ecoul scâncetului ei încă o mai făcea să tresară. Căldura acelei mânuţe o făcea şi acum să se trezească scăldată într-o sudoare îngheţată. Chiar şi

acum, în camera ei de zi, simţea că îi e frig, extrem de frig. O singură regulă nu respectase Sadie atunci. Îi dăduse un nume fiicei ei.

Berea băută cu Donald şi whisky-ul băut cu Nancy, precum şi învălmăşeala emoţiilor o istoviseră de tot şi, deşi era doar nouă şi jumătate, aţipise. S-a trezit când a sunat mobilul. A clipit în lumina slabă a apartamentului, încercând să-şi amintească unde pusese blestemăţia aceea de telefon.

La încărcat. S-a repezit să răspundă, încercând să-şi limpezească mintea. Îi era plină de copii: pierduţi, adoptaţi, abandonaţi. Poate chiar şi ucişi.

A întins mâna după telefon şi a văzut că avea o mulţime de apeluri pierdute, toate de la un număr necunoscut.

—Alo?

—Detectiv Sparrow?

—La telefon.

—Mă numesc Peter Obel. Sunt asistentul scriitoarei A.C. Edevane.

Alice! Sadie s-a simţit străbătută de un val de adrenalină. Brusc s-a trezit de tot.

—Da.

—Vă cer scuze că vă sun atât de târziu, dar e o chestiune mai delicată şi nu am vrut să las doar un mesaj.

Acum urma să o ameninţe că avea să se adreseze justiţiei dacă nu o lasă în pace pe şefa lui.

—Doamna Edevane a primit scrisorile dumneavoastră referitoare la dispariţia fratelui ei Theo şi m-a rugat să vă sun.

—Da.

—Ar dori să stabilească o întâlnire ca să vorbiţi despre asta. Vineri la amiază e bine?

23

Prima amintire adevărată a lui Alice legată de tatăl ei era dintr-o zi petrecută la circ. La câteva săptămâni după ce împlinise patru ani, corturile cu roşu şi galben apăruseră asemenea unor ciuperci uriaşe pe câmpul gol de lângă sat.

—Dar cum au ştiut că a fost ziua mea? o întrebase ea pe mama ei, cu ochii măriţi de încântare, în timp ce treceau pe lângă ele.

Entuziasmul ei a crescut în zilele următoare, când au apărut afişe pe ziduri şi în vitrinele magazinelor, afişe cu clovni, lei şi ce-i plăcea cel mai mult lui

Alice– o fată care plutea sus, deasupra tuturor, într-un fel de leagăn sclipitor, cu panglici roşii fluturând în urma ei.

Micuţa Clementine avea o infecţie respiratorie, aşa că atunci când a venit ziua cea mare, Mama a rămas cu ea acasă, iar Alice şi Tata au pornit peste câmp ţinându-se de mână. Alice ţopăia pe lângă el, cu poalele rochiei noi săltându-i frumos, iar ea, timidă, dar pătrunsă de propria importanţă, se gândea ce să-i spună. Acum i-a trecut prin minte că trebuie să fi fost şi Deborah cu ei, dar mintea ei a preferat să o şteargă cu totul din amintire. La sosire au fost întâmpinaţi de o duhoare de rumeguş şi balegă, de muzică de bâlci, de ţipete de copii şi nechezat de cai. Dinaintea lor se afla un cort uriaş, cu o gură întunecată, larg deschisă, cu vârful ascuţit înălţându-se spre cer şi Alice s-a oprit să se uite cu ochii bulbucaţi de uimire la steagul galben, zimţat, ce fâlfâia chiar în vârf, în timp ce grauri mititei zburau ţinând piept vântului.

—Ia te uită ce răcneşte! a spus ea, mândră de cuvântul cel nou pe care-l auzise în bucătărie de la doamna Stevenson şi murise de nerăbdare să-l folosească şi ea.

La intrare, lumea se înghiontea la coadă, copiii şi oamenii mari sporovăind aprins în timp ce-şi ocupau locurile sub cupolă, pe băncile proaspăt date la rindea. Şi, în timp ce aşteptau să înceapă spectacolul, se simţea o tensiune în aer. Soarele ardea şi mirosul pânzei încinse se amesteca cu mirosul mulţimii, până când, în cele din urmă, o tobă a străbătut bubuind arena, făcându-i pe toţi să se tragă pe marginea băncilor. Maestrul de manej umbla ţanţos şi pufnea, leii răgeau şi elefanţii purtau prin ring femei unduindu-se. Alice era transfigurată, doar când şi când arunca câte o privire spre tatăl ei, să-i soarbă concentrarea, golul obrazului, bărbia proaspăt bărbierită. El era încă o noutate, piesa de puzzle care lipsise, după care tânjiseră în toţi anii războiului fără ca măcar să-l cunoască. Mirosul de săpun de bărbierit, cizmele uriaşe din hol, căldura profundă a râsului său răguşit.

După aceea el a cumpărat o pungă de alune şi s-au plimbat pe la toate cuştile, băgând mâinile printre gratii, deschizându-şi palmele ca să fie linse de limbi aspre. Un bărbat vindea dulciuri într-o rulotă vesel colorată şi Alice l-a tras de mână pe tatăl ei până când s-a lăsat înduplecat. Apoi, cu mere pe băţ trase în zahăr ars în mână, istoviţi de căldură şi bucurie, s-

au îndreptat spre ieşire, unde au dat peste un bărbat cu cioate de lemn în locul picioarelor şi o parte a feţei acoperită cu o bucată de metal. Alice a tresărit, gândindu-se că era o altă atracţie a bâlciului, asemenea femeii cu barbă sau a clovnului pitic cu joben şi chip trist, vopsit, dar tatăl ei a uimit-o când a îngenuncheat lângă bărbat şi a început să vorbească încet cu el. Timpul trecea şi Alice începuse să se plictisească, izbind cu piciorul în ţărână şi ronţăind mărul până a dat de băţul lipicios.

Au luat-o pe jos spre casă de-a lungul falezei stâncoase, marea se zbătea dedesubt şi margaretele se unduiau pe câmp, iar tatăl ei i-a explicat că omul cu masca de fier fusese soldat, la fel ca el, şi că nu toţi avuseseră norocul să se întoarcă la o casă atât de minunată ca a lor, la o soţie şi copii frumoşi, că mulţi şi-au lăsat câte o parte a trupului în noroaiele din Franţa.

—Dar tu n-ai păţit aşa, a spus Alice îndrăzneaţă, mândră că tatăl ei s-a întors nevătămat, că faţa lui frumoasă era neatinsă.

Şi dacă Anthony i-a răspuns ceva, vorbele s-au pierdut căci, în clipa aceea Alice, care mergea pe marginea stâncii ascuţite, a alunecat şi a căzut, rănindu-se la genunchi. Durerea a fost rapidă,

ascuţită şi a făcut-o să verse lacrimi fierbinţi de furie, necăjită pe piatra care i-a ieşit în cale şi a făcut-o să se împiedice. Tata i-a bandajat genunchiul cu batista, spunându-i vorbe blânde care i-au alungat suferinţa, după care a ridicat-o pe umeri şi a dus-o acasă.

—Tăticul tău ştie să repare totul, i-a spus Mama mai târziu, după ce ajunseseră acasă veseli, cu chipurile arse de soare, iar ea făcuse baie şi mâncase ouă moi în camera copiilor. Înainte de a te naşte tu, a învăţat la o mare universitate unde merg doar cei mai deştepţi oameni din Anglia. Acolo a învăţat să vindece oameni, să se facă doctor.

Alice s-a încruntat, cântărind această noutate, după care a clătinat din cap tăgăduind afirmaţia mamei.

—Tata nu e doctor, a spus ea, nu e ca doctorul Gibbons (care avea degetele reci şi îi mirosea gura). Tata e magician.

Eleanor a zâmbit şi luând-o pe Alice în braţe, i-a şoptit:

—Ţi-am spus vreodată că tăticul tău mi-a salvat viaţa?

Şi Alice s-a cuibărit să asculte povestea care avea să devină una dintre favoritele ei. Iar Mama i-a povestit cu atâta însufleţire că Alice parcă simţea

mirosul gazelor de eşapament amestecate cu cel de balegă, parcă şi vedea strada Marylebone înţesată de autobuze, maşini şi tramvaie şi simţea teama mamei ei când şi-a ridicat ochii şi a văzut cum reclama ceaiului Lipton stătea să se prăvălească peste ea.

—Alice?

Alice a clipit. Era Peter, care se învârtea în jurul ei.

—Nu mai e mult, a spus el.

Ea şi-a aruncat privirea la ceas.

—S-ar putea, deşi foarte puţini oameni mai sunt punctuali, Peter. Noi doi suntem nişte excepţii.

Încerca să nu-şi trădeze emoţia din voce, dar zâmbetul lui blând îi dovedea că nu reuşea.

—Vrei să fac ceva anume cât e ea aici? a întrebat el. Să iau notiţe, să fac ceai?

„Doar să stai cu mine“, ar fi vrut să-i răspundă, „ca noi să fim doi, iar ea una singură. Să nu mă simt atât de nesigură.“

—Nu-mi trece nimic prin minte, a spus ea degajată. Dacă stă mai mult de cincisprezece minute, poţi să oferi nişte ceai. Nu o să-mi trebuiască prea mult să-mi dau seama dacă îmi pierd vremea cu ea. Între timp, poţi să-ţi vezi de treburi.

Făcând aşa cum i s-a spus, Peter s-a îndreptat spre bucătărie, unde lucrase toată dimineaţa la blestemata

aia de pagină de web. În lipsa lui, încăperea a devenit brusc apăsătoare, prea plină de amintiri. Alice a oftat. Toate familiile erau un amestec de poveşti, şi totuşi în familia ei părea să fie straturi peste straturi de povestiri şi repovestiri, mai multe decât în alte familii. Numai că familia lor avea mulţi membri şi tuturor le plăcea să vorbească şi să scrie şi să se minuneze, aşa încât fusese inevitabil să-şi construiască vieţile ca pe un şir de povestiri. Dar exista şi un capitol foarte important care nu fusese niciodată istorisit. Un adevăr atât de covârşitor, atât de mare, încât părinţii ei făcuseră tot posibilul să-l tăinuiască. În ziua aceea, la circ, Alice judecase greşit când îi fusese milă de omul cu cioate de lemn şi masca de fier pe faţă, în timp ce ţopăia pe lângă tatăl ei şi se bucura că era întreg. Fiindcă şi Tata lăsase o parte din el în Franţa.

—Mama mi-a spus doar după Ziua Victoriei, îi spusese Deborah marţi, în timp ce stăteau împreună în salonul ei, bându-şi ceaiul, vina ei inexplicabilă atârnând parcă greu în aerul dintre ele. Ne aflam în mijlocul pregătirilor pentru petrecere şi Tata se odihnea sus. El era foarte aproape de sfârşit şi cred că am prins-o într-o dispoziţie melancolică. Am spus ceva banal… că ce minunat că s-a terminat războiul

în cele din urmă şi că toţi tinerii vor putea veni acasă să-şi vadă mai departe de vieţile lor, cam aşa ceva, dar Mama nu mi-a răspuns. Era urcată pe o scară, cu spatele la mine, şi agăţa un steag în fereastră. Am crezut că nu m-a auzit. Doar atunci când am repetat, am băgat de seamă că-i tremurau umerii şi că plângea. Atunci mi-a povestit despre Tata, despre cât de mult a suferit el şi cât au suferit amândoi după Primul Război.

Aşezată pe canapea, cu o ceaşcă fină de porţelan în mână, Alice era complet buimăcită. De faptul că tatăl ei suferise de şocul obuzului, şi mai mult de-atât, de faptul că Deborah alesese să-i facă această dezvăluire acum, în ziua când se întâlniseră ca să vorbească despre Theo.

—Dar nu a dat niciodată vreun semn că ar suferi de aşa ceva, a spus ea. Şi doar au locuit în Londra în timpul bombardamentelor, pentru numele lui Dumnezeu! I-am văzut de atâtea ori, Tata niciodată nu s-a chircit de frica zgomotului.

—Nu aşa se manifesta, după cum spunea Mama. Memoria îl lăsase şi îi tremurau mâinile din pricina expunerii la gaze, încât nu a mai putut termina facultatea de medicină şi nu a mai devenit doctor, ceea ce l-a deprimat foarte tare. Dar adevărata

problemă era ceva mult mai grav, ceva ce s-a întâmplat acolo şi pe care nu şi-l putea ierta.

—Ce anume?

—Nu a vrut să-mi spună. Nici nu sunt convinsă că Mama ştia şi, oricum, el refuza să meargă la vreun doctor. Dar orice a făcut el acolo, orice a văzut, lucrurile acelea i-au produs coşmaruri toată viaţa şi când îl apucau crizele de spaimă, nu mai era în firea lui.

—Nu cred. Eu n-am văzut nici un semn.

—Aveau o înţelegere. Mama mi-a spus că erau extrem de atenţi să ţină totul ascuns de noi şi de oricine altcineva. Tata era hotărât să nu aflăm. Făcuse prea multe sacrificii, spunea el, ca să nu-şi îndeplinească rolul de tată. Mi-a fost tare milă de ea când mi-a povestit. Mi-am dat seama cât de singură fusese. Eu mi-am închipuit întotdeauna că ei îşi ajungeau unul altuia, că ei aleseseră să se izoleze, dar dintr-odată mi-am dat seama că ea se retrăsese din pricina bolii Tatei. E destul de greu să ai grijă de un om bolnav, dar să mai şi ţii boala secretă înseamnă să rupi legăturile cu prietenii şi cu restul familiei, să te ţii mereu la distanţă. În tot acest timp, Mama nu a avut pe nimeni căruia să i se confeseze. Din 1919, eu am fost una dintre primele persoane

căreia i-a mărturisit. După mai bine de douăzeci şi cinci de ani!

Alice se uitase spre poliţa şemineului, unde Deborah ţinea o fotografie înrămată a părinţilor lor în ziua nunţii, incredibil de tineri şi de frumoşi. În mitologia familiei lor, de când se ştia Alice, căsnicia lui Eleanor şi a lui Anthony fusese considerată sacră. Să afle acum că ei doi au avut atâta timp un asemenea secret însemna să îi coboare de pe piedestal. Şi mai grav, alimentând indignarea lui Alice, era faptul că Deborah ştia lucrul acesta de mai bine de şaizeci de ani în timp ce ea nici habar nu avusese. Iar asta nu era în firea lucrurilor, căci Alice era detectivul familiei, persoana care ştia tot ce nu se cuvenea. Aşa că şi-a încordat maxilarul.

—Dar de ce să fi ţinut secret? Doar Tata era erou de război, nu era nici o ruşine. Noi am fi înţeles. Am fi putut să îi ajutăm.

—Sunt de acord cu tine, dar e clar că ea îi promisese să nu spună nimănui nimic imediat după întoarcerea lui. Şi ştii şi tu cum era ea cu promisiunile. Fusese la un moment dat un fel de incident, aşa am dedus eu, şi după aceea i-a promis că nu va afla nimeni, niciodată. Că nu va trebui să-şi facă griji că ne va speria, deoarece ea nu va lăsa să

se întâmple aşa ceva niciodată. Ajunseseră să îşi dea seama când se apropiau astfel de crize şi se asigurau că Tata stătea departe de noi până când îi treceau.

—Cu sau fără promisiune, nu se poate să nu fi aflat şi noi!

—M-am îndoit şi eu la început, dar apoi mi-am amintit tot felul de lucruri. Sute de mici sperieturi şi gânduri, şi observaţii fragmentate mi-au revenit în minte şi mi-am dat seama că, într-un fel, şi eu am ştiut. Am ştiut întotdeauna.

—Ei bine, eu nu am avut nici cea mai mică idee, eu care observ totul atât de amănunţit.

—Cum să nu ştiu!?! Doar tu eşti detectivul care ştie totul dinainte. Dar atunci erai mică.

—Nu cu mulţi ani mai mică decât tine.

—Dar anii aceia contează! Şi, oricum, tu erai mai tot timpul pierdută în lumea ta, în timp ce eu stăteam cu ochii pe cei mari, atât de dornică să ajung şi eu mai repede sus, în stratul lor de aer rarefiat, a adăugat Deborah, zâmbind fără nici un strop de veselie. Eu am văzut o mulţime de lucruri, Alice.

—Ce-ai văzut?

—Uşi care erau iute închise când mă apropiam, voci ridicate care tăceau brusc, o umbră pe chipul mamei, un anume amestec de îngrijorare şi dragoste

când Tata era plecat în pădure şi ea îl aştepta să se întoarcă. Toate orele petrecute în birou şi insistenţa ei să nu-l deranjăm, drumurile acelea nesfârşite în oraş după pachete. Odată m-am strecurat până sus la el şi am găsit uşa încuiată.

—Avea nevoie de linişte! a exclamat Alice, fluturând din mână. Dacă aş avea şi eu copii, mi-aş încuia şi eu uşa biroului!

—Da, dar era încuiată pe dinafară, Alice! Şi când i-am amintit Mamei lucrul acesta, atunci, după atâţia ani, când ea mi-a povestit în cele din urmă despre boala lui, ea mi-a spus că încuia uşa la dorinţa lui. Că atunci când îşi dădea seama că se apropie o criză, mai ales dacă simţea că va fi cu accese de furie, Tata nu s-ar fi dat în lături de la nimic ca să nu păţim ceva.

—Dar ce să păţim?! a pufnit Alice dispreţuitor. Tata nu ne-ar fi putut face rău.

Nu numai că gândul acesta era absolut ridicol, dar Alice nu pricepea de ce sora ei adusese vorba despre aşa ceva, ele ar fi trebuit să vorbească despre Theo şi despre ce s-a întâmplat cu el. După câte pricepea ea, boala Tatei nu avea nimic de-a face cu Benjamin Munro şi cu scenariul răpirii pe care i-l scrisese ea. Aşa că i-a repetat:

—El nu ne-ar fi făcut rău. Niciodată.

—Nu, nu cu bună-ştiinţă, i-a răspuns Deborah. Şi Mama a ţinut să precizeze că, în acele crize, era furios doar pe sine însuşi. Numai că nu se putea controla întotdeauna.

Dintr-odată, Alice a priceput, ca izbită de un curent de aer rece ce pătrunde prin fereastră. De fapt, era vorba *chiar* despre Theo.

—Tu crezi că tata i-a făcut ceva rău lui Theo?

—Mai mult decât rău!

Alice a simţit că fără voia ei gura i se cască a mirare şi îi scapă un mic geamăt. Lucruri abia bănuite căpătau contur. Deborah credea că tatăl lor îl ucisese pe Theo. *Tata!* Că suferea de un fel de furie traumatică provocată de şocul obuzului. Şi că din greşeală îl ucisese pe frăţiorul lor cel mic.

Dar asta nu era cu putinţă, Alice ştia că nu aşa se întâmplase. Ben fusese cel care îl luase pe Theo. El urmase planul pe care ea îl urzise în manuscris, cu intenţia de a trimite o scrisoare de răscumpărare. Voia să-i şantajeze pe părinţii ei ca să-i dea banii de care avea nevoie ca să o ajute pe Flo, prietena lui din Londra care se afla la ananghie. Şi, deşi asta putea părea o poveste cusută cu aţă albă, Alice nu se baza

doar pe o idee, ea îl *văzuse* în pădure, în noaptea aceea, la Loeanneth.

Ceea ce sugera acum Deborah era absurd. Tata era cel mai blând om din câţi cunoştea ea, cel mai bun. Nu ar fi putut niciodată să facă aşa ceva, nici chiar dacă ar fi fost cuprins de cea mai cumplită furie. Gândul acesta era de-a dreptul sfâşietor. Era imposibil.

—Nu cred! a exclamat ea. Nu se poate! Dacă, să zicem, prin absurd, că Tata a făcut ce spui tu, atunci ce s-a întâmplat cu Theo? Cu corpul lui, adică?

—Cred că a fost îngropat la Loeanneth. O fi fost probabil ascuns până a plecat poliţia, apoi l-au îngropat.

În ciuda scenariului îngrozitor pe care îl prezenta, Deborah părea neobişnuit de calmă, de parcă şi-ar fi tras cumva forţa din indignarea lui Alice.

—Nu e posibil, a spus Alice, Lăsând la o parte violenţa, tatăl nostru nu ar fi fost în stare de o astfel de înşelăciune. El şi Mama se iubeau de-adevăratelea. Asta era ceva real. Toată lumea vorbea despre iubirea lor. Nu. Nu numai că nu mi-l pot imagina pe Tata capabil de o faptă atât de cumplită, dar nici nu pot să îmi închipui că el ar fi ţinut un secret atât de mare faţă de Mama. Să-l îngroape pe

Theo, pentru numele lui Dumnezeu, în timp ce ea înnebunea de grijă întrebându-se unde ar putea fi!

—Dar eu nu asta am spus.

—Dar ce?

—M-am tot gândit la asta, Alice. M-am gândit atât de mult, că mi-e teamă că o să-mi pierd minţile. Îţi mai aduci aminte cum erau după aceea? La început, incredibil de apropiaţi, că nu-i vedeai niciodată unul fără celălalt, dar după ce am plecat de la Loeanneth şi ne-am stabilit la Londra, între ei se instalase o răceală ciudată. Nu era ceva vizibil pentru cineva care nu-i cunoştea, era o schimbare subtilă. Parcă jucau teatru, fiind foarte grijulii unul cu celălalt. Continuau să se arate foarte drăgăstoşi în discuţii şi comportament, dar cu un fel de rigiditate, de parcă se străduiau să facă ceva ce altădată le venea foarte uşor. Şi felul cum Mama îl privea uneori: cu îngrijorare, cu afecţiune, dar şi cu altceva, mult mai întunecat. Eu cred că ea ştia ce făcuse şi îl apăra.

—Dar de ce ar fi făcut aşa ceva?

—Pentru că îl iubea. Şi pentru că îi era datoare.

Alice şi-a frământat mintea, străduindu-se, din nou, să vadă care ar fi legătura. Era o experienţă complet necunoscută. Şi nu-i plăcea. Pentru prima dată, după

zeci de ani, se simţea din nou distribuită în rolul de soră mai mică.

—De ce? Pentru felul în care s-au cunoscut? Pentru ideea Mamei că el îi salvase viaţa în ziua aceea cu tigrii şi că el i-a salvat apoi şi domeniul Lœanneth?

—Da, dar mai era şi altceva. Asta tot încerc să-ţi spun, Alice. Ceva legat de ceea ce a văzut Clemmie pe fereastra pavilionului de bărci.

Brusc căldura a devenit insuportabilă. Alice s-a ridicat făcându-şi vânt.

—Alice?!?

Deci, până la urmă, aveau să vorbească despre Benjamin Munro? Amintirea a năpădit-o cu putere: felul în care i se oferise în după-amiaza aceea în pavilionul de bărci, ca să fie respinsă atât de blând, atât de calm, încât îi venea să se târască pe brânci într-o gaură neagră şi să rămână acolo până s-ar fi făcut una cu pământul şi n-ar mai fi putut simţi chinul şi ruşinea de a fi fost atât de proastă, atât de trufaşă, atât de copilăroasă. „Eşti un copil minunat, Alice“, îi spusese el. „N-am mai văzut pe cineva cu o minte atât de ageră ca a ta. O să creşti mare, ai să colinzi lumea, ai să cunoşti oameni şi nici n-o să-ţi mai aduci aminte de mine.“

—Nu te simţi bine? a întrebat-o Deborah îngrijorată.

—Ba da, scuză-mă, doar că am avut un… aşa, dintr-odată …

„Ai pe altcineva, nu-i aşa?“ îi trântise ea, aşa cum trebuia să facă orice eroină nedreptăţită. Nu credea asta de fapt, fusese doar o vorbă aruncată, dar când el nu i-a răspuns şi pe chip i-a apărut o expresie de milă, şi-a dat brusc seama că avusese dreptate.

—Aşa, dintr-odată…

—Sunt destule de asimilat dintr-odată.

—Da.

Alice s-a aşezat din nou pe canapeaua îmbrăcată în in a lui Deborah, aducându-şi aminte de o expresie spusă de o femeie în metrou, pe care şi-o notase ca să o folosească într-un roman de-al ei: „Mi-am spus că e cazul să-mi pun pantalonii de om mare şi să-mi văd de ceea ce am de făcut“. Se săturase. Era timpul să-şi pună pantalonii de om mare şi să ţină piept trecutului.

—Ai pomenit-o pe Clemmie, a spus ea. Bănuiesc că ţi-a spus ce a văzut pe fereastra pavilionului de bărci.

—Da, şi acesta este motivul pentru care nu mă pot ierta, a urmat Deborah. Ştii, eu i-am spus Tatei. Eu sunt cea care i-am stârnit furia în ziua aceea.

Alice s-a încruntat.

—Dar nu văd cum se leagă toate astea!

—Dar tu ştii ce văzuse Clemmie?

—Sigur că ştiu.

—Atunci îţi dai seama cât de răvăşită trebuie să fi fost. Ea a venit ţintă la minte, iar eu i-am spus că să lase lucrurile în seama mea. În momentul acela nici nu-mi dădea prin minte să-i spun Tatei, dar până la urmă mi-a fost milă de el şi eram atât de furioasă pe *ea*. Eram atât de naivă şi de nesăbuită. Ar fi trebuit să-mi ţin gura.

Alice era năucită de-a binelea. *El*, *ea*, furioasă pe cine? Pe Clemmie? Cum ar fi fost cu putinţă ca ceea ce se întâmplase între ea şi Ben în pavilionul de bărci să-l fi înfuriat atât de tare pe Tata încât să o determine pe Deborah să-l creadă în stare să-i facă rău tocmai lui Theo? Oftând exasperată, Alice a întins mâinile cu palmele deschise, semn că vrea să se oprească.

—Deborah, gata, te rog. A fost o zi foarte grea şi simt că-mi crapă capul.

—Da, sigur că da, biata de tine! Mai vrei o ceaşcă de ceai?

—Nu, nu mai vreau ceai. Aş vrea să o iei puţin de la început şi să-mi spui ce anume a văzut Clemmie.

Aşa că Deborah i-a spus şi, când a terminat de povestit, Alice nu a vrut altceva decât să se ridice şi să plece pe dată din acel frumos salon, să fie singură, să stea retrasă într-un loc unde să nu o poată tulbura nimeni, ca să se adune. Să-şi învie în minte toate întâlnirile cu el, toate discuţiile, toate zâmbetele pe care le-au schimbat. Avea nevoie să înţeleagă cum de fusese atât de oarbă. Pentru că se dovedea că se înşelase în tot acest timp. Clemmie nu pe ea o văzuse pe fereastră şi Deborah nu avea idee despre pasiunea ei pentru Ben Munro. Şi desigur că nu o bănuise pe Alice că ajutase la răpirea lui Theo. Ea avea motivele ei să-şi amintească numele grădinarului după atâta timp.

Alice nu a mai rămas prea mult timp la Deborah. A motivat că e obosită şi i-a promis surorii ei că se vor reîntâlni curând, după care a plecat. În metrou a rămas nemişcată, zguduită de o groază de emoţii care se îngrămădeau să iasă la suprafaţă pe măsură ce îşi lămurea cele aflate.

Nu-i venea să creadă ce neghioabă plină de sine fusese! Ce copil disperat, însetat, cufundat în propriul univers fusese de nu putuse să vadă ce se întâmpla cu adevărat. Clemmie ştiuse, totuşi, şi încercase să-i spună în noaptea aceea întunecată din vremea bombardamentelor, dar chiar şi atunci, cu aproape zece ani mai târziu, când erau amândouă femei mature şi războiul le dezvăluise cea mai cumplită faţă a omenirii, Alice fusese prea nătângă ca să o asculte. Prea sigură că ştie tot ce era de ştiut. Şi prea speriată ca nu cumva Clemmie să o fi văzut împreună cu Ben. Se înşelase însă. Ar fi fost oare cu putinţă să se fi înşelat şi în privinţa dispariţiei lui Theo?

Alice a rămas în metrou toată după-amiaza, fără să dea atenţie celorlalţi călători. Crezuse atât de mult timp în propria versiune, iar dezvăluirea lui Deborah adusese la suprafaţă întrebări sâcâitoare. Interpretase întotdeauna lipsa unei scrisori de răscumpărare drept un semn că ceva mersese prost. Dar acum, analizând lucrurile fără să mai simtă pârjolul vinovăţiei, i se părea ceva prea tras de păr, o presupoziţie greu de dovedit. Părea o idee ruptă dintr-un roman, şi încă dintr-unul de doi bani, pe deasupra.

Convingerea ei că îl zărise pe Ben în pădure în noaptea aceea– lucru pe care îşi bazase toată teoria– i se părea acum doar închipuirea unei tinere impresionabile care nu-şi dorea decât să-l mai vadă o dată. Era întuneric, iar ea se afla destul de departe, şi la Loeanneth se aflau în noaptea aceea trei sute de străini pentru petrecerea de la mijlocul verii. Era posibil să fi fost oricine. Poate chiar nimeni. Pădurea putea fi amăgitoare, să arunce umbre şi să-ţi joace feste. De nu s-ar fi dus deloc acolo! Câte lucruri nu ar fi ieşit altfel dacă l-ar fi aşteptat pe domnul Llewellyn, aşa cum îi promisese. În primul rând, poate vechiul ei prieten nu ar fi murit atunci. (Acum o mai bântuia şi alt gând pe care se străduise mereu să-l îndepărteze. Nu se dusese să se întâlnească cu el, aşa cum stabiliseră, ca să vorbească despre lucrul „important“, iar bietul bătrân căzut acolo, lângă pârâu, şi-a găsit moartea. Ar fi putut oare să-l salveze dacă s-ar fi dus să-l caute, în loc să o ia spre pădure?)

Iar aceste îndoieli au fost ca aprinderea unui băţ de chibrit. Scenariul ei părea acum o mare prostie: un grădinar a cărei prietenă are nevoie de bani răpeşte copilul stăpânului său în noaptea unei petreceri grandioase, cu intenţia de a smulge o recompensă.

Foloseşte un tunel secret şi o cutie de somnifere, îndeplinind întocmai planul unei copile de şaisprezece ani cu imaginaţie bogată… Era de tot râsul. Ben nu era hoţ de copii. Alice se lăsase orbită de sentimentul de vinovăţie. Convingerile ei de adolescentă se cimentaseră ca betonul fără să mai poate fi clintite de judecata adultă. Dar de fapt nici nu încercase să le mai clintească. Se străduise cât putuse să nu se mai gândească.

Prin comparaţie, deşi greu de acceptat, versiunea lui Deborah era mult mai clară decât cea a lui Alice. Exista o logică simplă în înlănţuirea evenimentelor, chiar o anume iminenţă. Theo nu plecase de la Loeanneth. De aceea poliţia nu găsise nici o urmă în pădure. El îşi găsise sfârşitul acasă, în mâinile cuiva iubit şi de încredere. O altă victimă a Războiului cel Mare şi a ororilor sale.

Ştiind toate acestea, moartea aceea de demult revenea în actualitate, şi acolo, în metrou, în dosul ochelarilor de soare întunecaţi, Alice a simţit că o ustură ochii. Îi curgeau lacrimi pentru fratele cel mic, dar şi pentru tatăl ei, un om bun, vinovat de cea mai odioasă faptă. În clipa aceea, viaţa i s-a părut insuportabil de crudă şi de rece şi brusc s-a simţit foarte obosită. Alice nu credea în Dumnezeu, dar i-a

mulţumit totuşi că sora ei Clemmie murise fără să afle. Că murise agăţându-se de închipuirea ei de basm despre viaţa fericită dusă de Theo alături de perechea fără copii.

Ruşine şi remuşcare, oroare şi durere, şi totuşi mai era şi o altă emoţie care îi dădea târcoale pe când se îndrepta în fine spre casă în ziua aceea, una mai blândă, pe care se tot străduia să o descifreze. Doar spre seară, când a ieşit din staţia de metrou Hampstead, şi-a dat seama ce era: uşurare. Atâta vreme se învinovăţise că îi spusese lui Ben despre tunel, dar după şaptezeci de ani, dezvăluirea lui Deborah– *posibilitatea* ca întâmplările din noaptea aceea să se fi petrecut altfel – o eliberase într-un anume fel.

Totuşi, nu această uşurare o determinase să-i ceară lui Peter să ia legătura cu Sadie Sparrow, ci curiozitatea. Altădată, Alice s-ar fi prăpădit de râs dacă i s-ar fi sugerat să încredinţeze unui străin cele mai tăinuite amănunte cu privire la familia sa. Mândria şi nevoia avidă de intimitate ar fi împiedicat-o. Dar acum era bătrână. Timpul se scurgea cu repeziciune. Şi, de când vorbise cu Deborah, somnul o ocolea, iar mintea ei făcea toate combinaţiile posibile şi orice deducţie ducea către

alta, şi lucrurile sigure din viaţa ei se mişcau asemenea bilelor colorate dintr-un caleidoscop ca să alcătuiască noi imagini. Trebuia să afle adevărul.

În toţi anii în care concepuse romane se deprinsese să cearnă informaţiile şi să le orânduiască, aşa că nu i-a trebuit mult ca să pună faptele într-o anumită formă. Dar mai rămâneau goluri, incluzând şi chestiunea spinoasă a dovezii, iar Alice dorea să le umple. Avea *nevoie* de întreg tabloul. Ar fi făcut singură toate cercetările necesare, dar trebuia să înfrunte timpul cu îndrăzneală şi să admită că, la vârsta de optzeci şi şase de ani, existau unele impedimente fizice. Cu riscul de a gândi prea mult, asemenea mamei sale, apariţia unui anchetator profesionist, dornic să studieze problema până în cele mai mici amănunte, tocmai când Alice avea cea mai mare nevoie, părea un noroc nesperat. Şi pe deasupra, după câte aflase de marţi încoace, apelând la toate cunoştinţele ei din Departamentul de Investigaţii Penale, Sadie Sparrow nu i se mai părea atât de străină.

Alice a scos dosarul şi a frunzărit din nou notiţele, oprindu-şi privirea asupra informaţiilor pe care le adunase despre anchetele recente ale doamnei detectiv Sparrow. După câte se vedea, femeia era un

poliţist excelent, caracterizată de toată lumea ca fiind plină de pasiune, tenace şi de-a dreptul încăpăţânată, şi nimic nu arăta că şi-ar trata îndatoririle cu neglijenţă. Lui Derek Maitland nu-i scăpase nici măcar o obiecţie în privinţa corectitudinii ei: asta chiar era mare lucru, căci Alice ştia să fie foarte convingătoare. Urmărise cazul Bailey în presă, fiindcă o interesau întotdeauna poveştile despre dispariţiile de persoane. Aflase că fusese închis, fiindcă poliţia considerase că mama îşi abandonase fetiţa. Dar văzuse apoi articolul care susţinea că era doar o concluzie pripită. Îşi dăduse seama că cineva din Departamentul de Investigaţii Penale ciripise şi acum ştia cine.

Cel mai bine era să fii precaut, iar Alice se oripila doar gândindu-se cât de sordid e un şantaj, pentru care nu prea ai cum să fii pregătit. Aşa că, având avantajul discuţiei cu Derek Maitland, era sigură că putea să aibă încredere că doamna detectiv Sparrow avea să se ocupe de moştenirea familiei Edevane cu discreţie.

A închis dosarul şi şi-a aruncat privirea la ceas. Minutarul se apropia de douăsprezece, ceea ce însemna că în doar câteva secunde Sadie Sparrow urma să fie în întârziere şi Alice avea să se bucure de

un meschin, dar plăcut sentiment de superioritate. Avea să o domine şi totul avea să fie bine. Şi-a dat seama că îşi ţinea răsuflarea şi a clătinat din cap, amuzându-se de refugiul ei în superstiţie. Ce neghiobie! Să se comporte ca şi cum întreaga reuşită a acestei întâlniri, întreaga rezolvare a misterului ce plana în familia ei depindea de întârzierea musafirei. Alice şi-a adunat gândurile, a apucat pagina din ziar cu cuvinte încrucişate, pe care încercase să le rezolve încă de dimineaţă, şi privea indiferentă cum limba ceasului înainta calmă spre ora douăsprezece. Minutarul se pregătea să depăşească ora stabilită, iar când s-a auzit bătaia în uşă, Alice a tresărit, oricât de tare s-ar fi stăpânit.

24

Sadie a rămas pe treptele de la intrare, trăgându-şi răsuflarea. Alergase tot drumul de la staţie până acolo, ceea ce nu era prea uşor cu pantofii de lac pe care-i scosese în ultima clipă din fundul dulapului. Erau vechi şi prăfuiţi şi, după cum descoperise mai târziu, unul din tocuri abia se ţinea. S-a aplecat să şteargă o zgârietură pe care nu o observase mai devreme. Picioarele ei arătau de parcă ar fi aparţinut

altcuiva, unei persoane pe care nu era sigură că o plăcea, dar A.C. Edevane era foarte exigentă cu îmbrăcămintea şi Sadie nu dorea să o pornească de la început cu stângul înfăţişându-i-se în obişnuita ei ţinută ponosită. Şi nici nu avea de gând să întârzie, oricât de greu i-ar fi fost să alerge în pantofii pe care se clătina. A.C. Edevane era foarte pedantă când venea vorba de punctualitate. Odată a refuzat să mai facă un interviu cu un ziarist care întârziase şi i se dusese vestea că dojenise în direct gazda unei emisiuni a BBC-ului fiindcă o făcuse să aştepte. Sadie ştia toate acestea pentru că îşi petrecuse cea mai mare parte a ultimelor două zile şi jumătate studiind pe brânci interviuri vechi şi citind tot ce găsise despre A.C. Edevane. (Se dovedise o îndeletnicire surprinzător de plăcută– Alice Edevane avea ceva ciudat de captivant– uşurată şi de faptul că îi luase gândul de la cea de-a doua scrisoare a lui Charlotte Sutherland). Mai aflase că scriitoarei îi plăceau mai degrabă arbuştii decât florile şi a băgat de seamă cu o expresie de satisfacţie că pe pervazurile geamurilor avea ghivece cu merişor. Până aici totul era în ordine. În timp ce-şi îndrepta manşetele, Sadie simţea cum capătă încredere. Trebuia să conducă discuţia aceasta după toate

regulile artei şi nu avea să se dea dusă fără să obţină informaţiile necesare.

A ridicat mâna ca să mai bată o dată, dar nici nu a atins uşa că aceasta s-a deschis pe loc. De partea cealaltă nu se afla Alice Edevane, ci un bărbat de vreo treizeci de ani, cu picioare lungi şi barbă rară. Parcă era un figurant dintr-un film despre Rolling Stones. Sadie a simţit un fior surprinzător, dar nu complet neplăcut, de atracţie.

—Peter?

—Doamnă detectiv Sparrow! a întâmpinat-o el zâmbind. Poftiţi înăuntru, Alice vă aşteaptă.

Podeaua scârţâia sub paşii lor şi un ceas măsura timpul undeva, în încăperile îndepărtate ale casei. Peter a condus-o într-un salon elegant, înţesat de mobilă, cu o tentă profund masculină.

Pe un fotoliu lângă şemineul gol stătea o femeie pe care Sadie a recunoscut-o imediat: Alice Edevane. Aşa cum se întâmplă adesea când te întâlneşti cu o persoană celebră în carne şi oase, Sadie a avut senzaţia unei familiarităţi copleşitoare. Nu era nici pe departe sentimentul pasager de *déjà-vu*, ci impresia limpede că o cunoştea. Felul în care îşi încrucişase picioarele pe care le ţinea într-o parte, modul în care ţinea ziarul, până şi proeminenţa

bărbiei sale îi erau oarecum *familiare*; deşi, de bună seamă, nu o cunoştea personal, în afara numeroaselor interviuri pe care le devorase în ultima vreme. I-a venit în minte un citat: „Nu există persoană mai plictisitoare decât cea care ia recunoaşterea drept prietenie"– şi a roşit, dându-şi seama că era o replică a lui Diggory Brent dintr-un roman pe care-l citise cu o săptămână în urmă.

—Alice, a venit doamna detectiv Sparrow, a spus Peter făcându-i un blând semn lui Sadie spre un fotoliu cu piele verde prinsă din loc în loc cu capse. Vă las să vă vedeţi de treabă, sunt în bucătărie dacă aveţi nevoie de mine.

După plecarea lui, ceasul de pe poliţa şemineului s-a auzit dintr-odată mai tare şi Sadie a simţit o nevoie arzătoare să spună ceva, dar şi-a muşcat limba, amintindu-şi un comentariu dispreţuitor pe care îl făcuse Alice într-un interviu despre incapacitatea oamenilor din ziua de azi de a suporta tăcerea. Sadie era hotărâtă să nu lase să i se vadă nici cea mai mică urmă de tulburare, căci asta ar fi fost o adevărată nenorocire.

Alice o studia cu ochii ei mici, scrutători care păreau neobişnuit de strălucitori pe un chip altminteri destul de trecut. Sadie şi-a dat brusc

seama că erau ochi dintr-aceia care puteau vedea în sufletul oamenilor. După câteva secunde care au părut nesfârşite, bătrâna i-a vorbit. Avea voce de actriţă de teatru, iar dicţia aparţinea unei alte epoci.

—Prin urmare, a început ea, ne întâlnim, în fine, doamnă detectiv Sparrow!

—Vă rog să-mi puneţi Sadie. Nu vin în calitate oficială.

—Nu, aşa s-ar părea.

Sadie s-a oprit brusc. Nu cuvintele în sine o surprinseseră– erau pur şi simplu o încuviinţare– ci *felul* în care le spusese. Ochii aceia ştiau într-adevăr să vadă.

—Am cercetat câte ceva despre dumneata, doamnă detectiv Sparrow. Sunt convinsă că eşti de acord că era prudent să procedez astfel. Mi-ai scris cerându-mi permisiunea să intri în casa familiei mele, să răscoleşti prin arhive, fără îndoială, şi ţi-ai exprimat dorinţa expresă de a discuta despre dispariţia fratelui meu. În ciuda profesiei mele, eu sunt o persoană foarte discretă, după cum poate ai dedus deja. Nu aş fi de acord să discut despre familia mea cu oricine. Trebuie să mă asigur că pot avea încredere, şi asta a presupus să fac şi eu o mică investigaţie, ca să îmi fac o părere despre dumneata.

Sadie s-a străduit să-şi ascundă groaza sub un zâmbet calm, întrebându-se care naiba o fi părerea aceea.

—Am aflat despre cazul Bailey, a continuat Alice, şi mai ales am aflat despre discuţia dumitale informală cu ziaristul Derek Maitland.

Sadie a simţit că i se scurge tot sângele din vene şi i se adună în vârfurile degetelor unde începe să pulseze. *Alice ştia că ea făcuse dezvăluirea.* Gândul a izbit-o ca lumina puternică a unui neon şi, pentru o clipă, strălucirea lui fierbinte şi neliniştitoare a blocat-o. Şi-a revenit, încetul cu încetul. Alice ştia că ea fusese sursa scurgerii de informaţii către presă şi, cu toate acestea, o invitase la ea acasă.

—Ce mă intrigă, doamnă detectiv Sparrow, este ce te-a făcut să fii atât de sigură că dispariţia acelei femei, Maggie Bailey, nu a fost tratată corespunzător? Din tot ceea ce am văzut, nu există nici o dovadă care să susţină un astfel de scenariu.

Sadie nu se aşteptase să discute despre cazul Bailey, dar Alice avea, cu siguranţă, un motiv să aducă vorba despre el. Ar fi putut să o reclame superiorilor ei şi să refuze să aibă de-a face cu ea. Dar, în schimb, a invitat-o acasă la ea. Sadie nu putea presupune decât că încerca să-i intre pe sub

piele. Cunoştea şi ea jocul ăsta. Să-l duci pe cel chestionat unde vrei tu– ăsta era sportul ei favorit. Aşa că a simţit o undă de respect colegial faţă de bătrână.

—Nu e uşor de explicat.

Colţurile gurii lui Alice s-au lăsat în jos arătând dezamăgire. Răspunsul era slab şi neconcludent. Sadie ştia că trebuia să se prezinte mai bine.

—Pentru început, a continuat ea iute, a fost ceva legat de felul cum arăta apartamentul, mici detalii care arătau că în aranjarea lui se pusese multă grijă, chiar fără bani prea mulţi: pianul fusese vopsit într-un galben aprins, însorit, un perete întreg era acoperit cu desenele fetiţei, cu numele ei scris cu mândrie într-un colţ. Mi-a venit greu să cred că o femeie capabilă de astfel de dovezi de dragoste poate să-şi abandoneze copilul. Chestia asta nu mi s-a părut în regulă şi senzaţia mi-a fost confirmată de oamenii cu care am stat de vorbă.

—Care oameni?

—Mama ei, de exemplu.

—Dar, doamnă detectiv Sparrow, a urmat Alice, înălţând o sprânceană, e normal ca o mamă să-şi susţină copilul într-o astfel de situaţie. Aţi mai

interogat şi alte persoane care o cunoşteau? Mai avea şi un fost soţ, nu-i aşa? V-a confirmat şi el impresia?

—Descrierea lui nu a fost prea grozavă.

—Nu?

—Nu, dar cu siguranţă un fost soţ nu laudă prea mult fosta soţie într-o asemenea situaţie.

Uşor amuzată, Alice a lăsat să-i scape un mic zâmbet. S-a sprijinit pe spătarul fotoliului şi a privit-o pe Sadie, împreunându-şi degetele.

—Nu poţi pune prea multă bază pe oameni, nu-i aşa? Până şi martorul cel mai conştiincios, dornic să-ţi facă pe plac şi fără să aibă nimic de câştigat, poate face greşeli, împănându-şi mărturia cu amintiri false, presupuneri şi păreri în loc de fapte.

Pe Sadie a dus-o gândul la ceea ce spusese Clive, că Alice fusese un personaj greu de descusut în 1933. Din felul în care se furişase pe lângă uşa bibliotecii, senzaţia lui era fie că ascundea ceva, fie că era nerăbdătoare să audă ce spuneau ceilalţi.

—Suntem cu toţii victimele propriei experienţe, a continuat Alice, susceptibili să vedem prezentul prin prisma trecutului nostru.

Sadie avea impresia clară că nu mai vorbea la modul general. Alice o fixa din nou cu privirea ei de pasăre.

—E adevărat, a spus ea.

—Lăsând la o parte, pentru moment, declaraţiile martorilor, sunt curioasă, doamnă detectiv Sparrow, dacă ai avut vreo dovadă care să-ţi îndreptăţească bănuiala că i se întâmplase ceva rău acelei tinere mame?

—Nu, a recunoscut Sadie. De fapt, a existat şi o scrisoare, semnată de Maggy, care susţinea ipoteza că plecase şi îşi abandonase fetiţa.

—Îmi aduc aminte, am citit în ziare. Aţi dat de ea la o săptămână după ce aţi găsit copilul.

—Da, când avansasem deja destul cu cercetarea altor piste. Nu ştiu cum căzuse şi rămăsese după frigider.

—Dar chiar şi după ce aţi găsit-o, dumneata tot nu ai putut să crezi că Maggie Bailey a plecat pur şi simplu.

—Mi-a fost greu să renunţ la ipoteza mea.

—În aşa măsură încât te-ai dus şi ai vorbit cu presa.

Sadie a privit-o drept în faţă. Nu avea rost să nege; Alice nu era proastă. Şi, pe deasupra, Sadie nici nu voia să nege. Bătrâna deţinea toate informaţiile necesare ca să-i distrugă cariera, iar ea simţea lucrul acesta ca pe o eliberare neaşteptată. De când plecase

în concediu, puţini fuseseră aceia cu care putuse să stea de vorbă în mod deschis despre cazul Bailey. Donald refuza să audă vreun cuvânt, cu Clive a fost nevoită să păstreze un oarecare standard profesional, iar pe Bertie nu a vrut să-l dezamăgească spunându-i adevărul. Dar acum, putea, dintr-odată, să vorbească nestingherită. Nu avea nimic de pierdut: Alice ştia tot ce era mai rău.

—Nu am găsit alt mod de a o menţine pe Maggie în atenţia publică. Poliţia Metropolitană închisese cazul– nimănui nu-i plac ofiţerii care irosesc banii contribuabililor pe cazuri care nu se justifică–, dar nu puteam să rabd gândul că i s-a întâmplat ceva şi nimeni nu vrea să continue cercetările.

—Îţi vei pierde slujba dacă se va afla că dumneata ai fost.

—Ştiu.

—Îţi place munca dumitale?

—Din tot sufletul.

—Şi totuşi ai făcut-o.

—Nu am avut încotro.

—Eşti o persoană imprudentă, doamnă detectiv Sparrow?

Sadie s-a gândit o clipă.

—Sper că nu. Cu siguranţă nu l-am abordat pe Derek Maitland la întâmplare. Îmi place să cred că fost o dovadă de responsabilitate faţă de Maggie, mai degrabă decât de iresponsabilitate faţă de slujba mea, a urmat ea, dând afară aerul din piept cu hotărâre. Nu, nu sunt imprudentă. Sunt conştiincioasă. Cu o doză de încăpăţânare, poate.

Şi în timp ce-şi făcea caracterizarea psihologică, Peter apăruse din nou în încăpere. Sadie i-a aruncat o privire nerăbdătoare, gândindu-se dacă nu cumva apăsase pe vreun buton ascuns de evacuare şi el apăruse ca să o conducă la uşă. Dar el nu a spus nimic, ci s-a uitat întrebător la Alice. Ea a înclinat o dată din cap şi a spus:

—Cred că am dori nişte ceai, mulţumesc, Peter!

El a părut nespus de mulţumit.

—A, ce veste minunată! Mă bucur foarte tare.

Şi, în timp ce ieşea, i-a aruncat lui Sadie un zâmbet foarte cald, emoţionând-o, deşi nu era sigură că făcuse ceva ca să-l merite. Ciudat, căci nu era deloc genul ei. Îi trezea curiozitatea, cu părul lui mare şi lăţos şi cu manierele lui demodate. Nu putea fi mult mai mare decât ea şi părea fermecător într-un fel foarte pedant. Cum de-o fi eşuat el tocmai aici, ca un fel de Lurch[51] modern?

—E doctor. În literatură, nu în medicină, i-a explicat Alice, de parcă i-ar fi citit gândurile. Şi cel mai bun asistent pe care l-am avut vreodată.

Sadie şi-a dat seama că se uitase prea insistent la el şi şi-a coborât privirea spre genunchi, de unde a scuturat cu putere un fir invizibil de praf.

—Ai citit vreunul dintre romanele mele, detectiv Sparrow?

—Unul singur, a răspuns Sadie, terminând de scuturat praful.

—Atunci îl cunoşti pe Diggory Brent.

—Da.

—Poate nu ţi-ai dat seama că a devenit detectiv particular după ce a fost dat afară din poliţie pentru ceva foarte asemănător cu recenta dumitale greşeală.

—N-am ştiut.

—Ei, vezi, mai demult când propuneau o serie de romane, autorii făceau un mic rezumat la începutul fiecărei cărţi, dar mai nou editorii nu mai cer asta şi, după atâtea volume, am renunţat bucuroasă la obiceiul acesta. E greu să prezinţi acelaşi lucru în forme noi, aşa că mi-e teamă că devenise o treabă destul de neplăcută.

—Îmi închipui.

—Diggory nu se potrivea cu Departamentul de Investigaţii Penale. Era un om foarte hotărât, dar avusese nişte nenorociri teribile în viaţă: îşi pierduse soţia şi copilul mic, pierderi care, vezi, îi dăduseră acea tenacitate ce nu era apreciată de colegi, ca să nu mai vorbim de superiori. Am observat că pierderea unui copil e de obicei o durere permanentă, chinuitoare.

Nu era prima dată când Sadie avea sentimentul ciudat că Alice ştia mai multe despre trecutul ei decât ar fi trebuit. A zâmbit evaziv în timp ce Alice Edevane continua.

—Diggory era mult mai potrivit să facă investigaţii în afara rigorilor legii. Şi asta nu pentru că ar fi încălcat legea, dimpotrivă. Este un om de onoare, extrem de conştiincios. Conştiincios – cum ai spus dumneata?– cu o doză de încăpăţânare.

Peter a revenit aducând tava cu ceaiul, aşezând-o pe masa din spatele lui Sadie.

—Cum doriţi ceaiul? a întrebat, şi apoi i-a întins graţios ceaşca cu ceai cu lapte şi o linguriţă de zahăr, aşa cum ceruse ea.

—Mulţumesc, Peter, a spus Alice luând ceaşca cu ceai negru, fără zahăr.

A luat o sorbitură, ezitând uşor înainte de a înghiţi, ca apoi să lase jos ceaşca, răsucind-o în farfurioară.

—Şi acum, a urmat ea pe un ton care sugera schimbarea subiectului, să trecem la treabă, ce zici? În scrisoarea dumitale spuneai ceva de o ipoteză şi doreai să intri în Casa de lângă lac ca să cercetezi. Să înţeleg că ai descoperit cel de-al doilea tunel de la Loeanneth?

Şi astfel i-au lăsat în pace pe Maggie Bailey şi Diggory Brent şi Alice a început discuţia despre dispariţia fratelui ei. Sadie era bucuroasă să revină la acest subiect, uimită de modul în care ajunseseră acolo, dar bucuroasă să continue.

—Da, a răspuns ea, îndreptându-şi spatele, dar de când v-am scris m-am răzgândit. Mă întrebam dacă aş putea să vă întreb, în schimb, despre tatăl dumneavoastră.

Alice a rămas nemişcată, aproape fără să clipească, de parcă ar fi ştiut ce urma.

—Poţi să întrebi, detectiv Sparrow, dar eu sunt în vârstă şi timpul meu este preţios. Mi-ar conveni mai mult şi, cu siguranţă, ar fi mai folositor pentru dumneata, dacă ai simplifica şi ai trece direct la ipoteza dumitale. Ce crezi că s-a întâmplat cu Theo?

În cei zece ani de când lucra în Poliţia Metropolitană, Sadie era convinsă că nu mai întâlnise pe cineva ca Alice Edevane. A făcut tot posibilul să nu se fâstâcească.

—Cred că fratele dumneavoastră a murit chiar în noaptea aceea, la Loeanneth.

—Aşa cred şi eu, a spus Alice părând aproape mulţumită, de parcă ar fi fost la un examen la care Sadie dăduse răspunsul corect. Mult timp nu am crezut, eram convinsă că a fost răpit, dar mi-am dat de curând seama că greşeam.

Sadie şi-a luat inima în dinţi şi a continuat.

—Tatăl dumneavoastră a suferit după război de şocul obuzului.

Alice nici nu a clipit.

—Aşa e, deşi din nou trebuie să precizez că am aflat acest lucru recent. A fost un secret foarte bine păstrat de părinţii mei. Mie mi-a spus sora mea, Deborah, care a aflat şi ea abia în 1945, a continuat, mângâind cu degetele ei lungi catifeaua de pe braţul fotoliului. Prin urmare, doamnă detectiv Sparrow, am stabilit că tatăl meu suferea de şocul obuzului, am căzut de acord că fratele meu a murit, cel mai probabil, la Loeanneth. Cum îţi închipui că se leagă cele două?

Acum era momentul! Sadie a privit-o drept în ochi.

—Cred că fratele dumneavoastră, doamnă Edevane, a fost omorât, din greşeală, de tatăl dumneavoastră.

—Da, a răspuns Alice. Şi eu am ajuns să cred, de puţină vreme, acelaşi lucru.

—Şi presupun că este înmormântat la Loeanneth.

—Aşa ar fi logic.

Sadie a răsuflat uşurată. Din experienţa ei, ştia că nimănui nu-i plăcea să i se spună că cei apropiaţi şi dragi erau în stare să înfăptuiască ceva oribil. Îşi închipuia cum ar fi fost să fie nevoită să o convingă pe Alice, să o ia pe departe şi să-i explice având grijă să nu-i rănească sentimentele. Această atitudine deschisă era preferabilă.

—Singura problemă este că nu ştiu cum să dovedesc asta.

—Ei, doamnă detectiv Sparrow, aici te-aş putea ajuta eu.

—Cum? a întrebat Sadie cuprinsă de un entuziasm timid.

—După cât timp s-a scurs, mă îndoiesc să mai fi rămas vreo dovadă palpabilă, dar există şi alte surse la care am putea recurge. Familia mea este dintr-

acelea care notează totul. Dumneata obişnuieşti să scrii?

Sadie a negat din cap.

—Nu? Nu face nimic, că doar nu secretele dumitale vrem noi să le descoperim. Tatăl meu a ţinut un jurnal în care şi-a notat totul cu religiozitate, iar Mama, deşi nu a ţinut un jurnal, scria foarte multe scrisori. Ea a fost unul din acei copii care lăsau bilete zânelor– ce gest încântător!–, şi apoi, când Tata a plecat la război, imediat după ce s-au căsătorit, şi-a făcut un obicei din a scrie regulat.

Sadie şi-a amintit de scrisoarea de dragoste pe hârtie bordată cu frunze de viţă-de-vie pe care o găsise în pavilionul de bărci, epistola lui Eleanor către Anthony, scrisă pe când el era pe front, iar ea era însărcinată cu Alice. S-a gândit dacă era cazul să pomenească despre ea, dar interesul ei, văzut prin ochii fiicei lor, ar fi putut părea necuviincios. Şi, pe deasupra, Alice trecuse deja la alt subiect.

—În podul casei de la Loeanneth se află un birou unde sunt ţinute toate documentele familiei de generaţii întregi şi unde obişnuia să lucreze Tata. Mai este şi o măsuţă de scris cu capac rulou în dormitorul Mamei. De-acolo aş începe. Ea păstra corespondenţa cu religiozitate. Îşi scria toate

scrisorile în trei exemplare, păstrând carnetele terminate pe poliţele biroului ei, şi punea fiecare scrisoare primită în sertarele aflate de ambele părţi. Ele sunt încuiate, dar vei găsi cheia agăţată de un mic cârlig aflat în spatele scaunului biroului. Am avut eu grijă să aflu toate acestea când eram mică. Din păcate, nu mi-am închipuit că s-ar fi aflat ceva demn de ştiut printre hârtiile Mamei, şi oricum n-aş fi îndrăznit să intru în biroul Tatei. Ne-ar fi scutit de tot efortul acesta dacă mi-aş fi băgat nasul pe vremuri. Oricum, mai bine mai târziu decât niciodată. Nu pot garanta că vei găsi răspunsurile pe care le căutăm, dar sunt optimistă. Am auzit numai cuvinte de laudă despre talentul dumitale de investigator.

Sadie a reuşit cu greu să zâmbească. Ar fi dorit să pară încrezătoare, liniştită.

—Ai să dai peste tot felul de lucruri căutând. Contez pe discreţia dumitale. Avem cu toţii secrete pe care vrem să le păstrăm.

Sadie îşi dădea seama că era şantajată. Politicos.

—Puteţi avea toată încrederea.

—Eu mă pricep la oameni, detectiv Sparrow, şi sunt convinsă că pot avea încredere. Ai curajul convingerilor dumitale. Întotdeauna mi-a plăcut

această trăsătură de caracter. Aş dori să ştiu exact ce s-a întâmplat în noaptea aceea. Nu-mi place cuvântul „sfârşit“, ideea unui final clar poate fi bună în literatură, dar este o aspiraţie copilărească în lumea aceasta uriaşă a noastră. Sunt convinsă că nu e nevoie să-ţi explic cât de mult înseamnă pentru mine să găsesc un răspuns.

Alice s-a întors şi a luat o legătură de chei de pe o măsuţă de lângă ea. După ce le-a răsucit de câteva ori în mână i le-a întins lui Sadie.

—Iată cheile de la Loeanneth. Şi ai permisiunea mea să cauţi oriunde crezi de cuviinţă.

—Dacă e ceva de găsit… a spus Sadie, luând solemn cheile.

—Ai să găseşti! Da, excelent! Acum, dacă nu mai ai nevoie de altceva, cred că am terminat.

Sadie îşi dădea seama că întrevederea se încheiase. Totuşi, în timp ce Alice îi vorbea despre obiceiul tatălui ei de a ţine un jurnal şi despre scrisorile mamei, îi venise ceva în minte. Alice părea convinsă că în acele scrieri se afla dovada implicării tatălui ei în moartea lui Theo. Dacă Sadie putea vedea legăturile, atunci cu siguranţă că Eleanor Edevane, care ştiuse tot timpul despre boala soţului ei, le văzuse şi ea.

—Credeţi că ar fi fost posibil ca mama dumneavoastră să fi ştiut?

—Sunt convinsă că a ştiut, a răspuns Alice fără să clipească.

—Dar…

Semnificaţiile erau uimitoare.

—De ce nu a spus poliţiei? A rămas căsătorită cu el. Cum de-a mai putut după aşa ceva?

—Era bolnav. Nu ar fi făcut una ca asta cu bună-ştiinţă.

—Dar era copilul *ei*!

—Mama mea avea idei foarte precise despre morală şi dreptate. Ea credea că o promisiune, odată făcută, trebuie ţinută fără şovăială. Probabil că a simţit că merita oarecum ceea ce se întâmplase, că îşi atrăsese această nenorocire cu mâna ei.

Sadie nu înţelegea.

—Cum Dumnezeu să îşi închipuie aşa ceva?

Alice stătea cu spatele drept, neclintită ca o statuie.

—A fost un bărbat care a lucrat o vreme la Loeanneth, pe nume Munro.

—Da, Benjamin Munro, ştiu! Aţi fost îndrăgostită de el.

În ciuda formidabilei stăpâniri de sine, Alice părea uşor surprinsă. Foarte uşor.

—Ia te uită! Se vede că ţi-ai făcut bine lecţiile!

—Mi-am făcut doar treaba, a spus Sadie, înfiorându-se la auzul acestei replici răsuflate.

—Ei, nu prea grozav, de data aceasta!

Alice a ridicat din umeri, care au împuns prin mătasea crem a bluzei.

—S-ar putea să fi avut o pasiune adolescentină pentru Ben, dar nimic mai mult. Ştii şi dumneata cum sunt tinerii, îşi risipesc sentimentele atât de uşor.

După felul cum a spus acest lucru, Sadie s-a întrebat dacă nu cumva Alice ştia şi despre dragostea ei din adolescenţă. Despre băiatul care o zăpăcise, cu maşina strălucitoare şi zâmbetul care îi înmuia genunchii.

—Benjamin Munro a plecat de la Loeanneth chiar înainte de dispariţia lui Theo, a spus ea.

—Da, îi expirase contractul.

—Nu avea nimic de-a face cu ce i s-a întâmplat lui Theo.

—Concret, nu.

—Atunci mi-e teamă că nu înţeleg de ce vorbim despre el, a spus Sadie sătulă de atâtea mistere.

—M-ai întrebat de ce mama mea se simţea răspunzătoare pentru ceea ce i s-a întâmplat lui

Theo, a început Alice, înălţându-şi bărbia. Cu o săptămână înainte de petrecerea de la mijlocul verii, sora mea mai mare, Deborah, i-a spus tatei ceva ce l-a adus în starea aceea groaznică. Asta am aflat-o şi eu de curând. Se pare că în acel an mama mea a avut o aventură cu Benjamin Munro.

25
Cornwall, 1931

Eleanor s-a îndrăgostit pentru a doua oară la treizeci şi şase de ani. Nu a fost dragoste la prima vedere, aşa cum i se întâmplase cu Anthony; în 1931 era foarte diferită faţă de tânăra care simţise fiorii iubirii cu douăzeci de ani în urmă. Dar dragostea are multe nuanţe şi lucrurile s-au petrecut în felul următor: Londra ploioasă, cenuşie, doctorul de pe Harley Street, ceaiul de la Liberty, marea de umbrele negre, gara înţesată, locul ei galben, mohorât, în vagonul rece şi umed.

Afară s-a auzit fluierul şefului de gară, trenul era gata de plecare la ora stabilită. Eleanor privea pe fereastră, plimbându-şi privirea peste şinele înnegrite de funingine fără să acorde prea mare atenţie celui care a sărit în vagon în ultima clipă şi s-a aşezat pe

locul din faţa ei. A băgat de seamă doar reflectarea chipului său în geam: era tânăr, cu cel puţin zece ani mai tânăr decât ea; abia dacă a sesizat vocea plăcută cu care îi spunea vecinului său cât de norocos fusese să găsească un bilet returnat în ultima clipă, după care nu i-a mai acordat nici o atenţie.

Trenul a pornit într-un nor de fum şi ploaia a început să şiroiască pe geamuri atât de puternic, încât peisajul de afară a dispărut cu totul. Pe măsură ce Londra lăsa locul câmpurilor deschise, Eleanor şi-a derulat în minte întâlnirea cu doctorul Heimer, întrebându-se dacă îi spusese prea multe. Dactilografa micuţă şi înțepată din colţ, care ţăcănea la maşina de scris toate spusele ei, o enervase destul de mult, iar acum până şi amintirea ei îi producea greaţă. Eleanor ştia cât de important era să fie sinceră cu doctorii, să le relateze exact ce spunea şi făcea Anthony, dar acum, reconstituindu-şi descrierile în minte, cântărind cuvintele pe care le spusese, simţea povara trădării bărbatului pe care jurase să-l ocrotească.

El nu era doar suma chinurilor pe care le îndura. Eleanor voise să-i transmită doctorului cât de blând era cu fetele, cât de binevoitor, chipeş şi bucuros era pe vremea când îl întâlnise, cât de nedrept era să se

permită ca războiul să golească sufletul unui om, să-i sfâşie urzeala vieţii, lăsându-i doar firele zdrenţuite ale visurilor sale din tinereţe ca să şi-o cârpească. Dar indiferent de cuvintele alese, nu reuşise să îl facă pe doctor să înţeleagă cât de mult îşi iubea soţul, nu reuşise să-i transmită că nu dorea altceva decât să-l salveze pe Anthony, aşa cum şi el o salvase pe ea. Ar fi vrut ca doctorul să o ierte pentru nereuşită, dar el nu făcea altceva decât să stea băţos în costumul lui gri, cu ochelarii săi cu rame subţiri de sârmă, cu creionul apăsat pe buze; încuviinţa din când în când din cap şi pufăia, notându-şi uneori câte ceva în caietul său cu foi liniate. Cuvintele ei parcă nici nu ajungeau la el, ca şi cum ar fi fost nişte stropi ce i se prelingeau pe părul lucios ca apa pe penele gâştei şi în tot acest timp, în liniştea stătută şi rece a încăperii, ţăcănitul maşinii aceleia de scris răsuna ca un reproş.

Nu şi-a dat seama că plângea până când bărbatul din faţa ei nu s-a aplecat şi i-a întins o batistă. Ea şi-a ridicat privirea surprinsă şi şi-a dat seama că, în afară de o femeie vârstnică aşezată pe bancheta de lângă uşă, rămăseseră singuri în compartiment. Eleanor fusese prea absorbită de gânduri ca să bage de seamă că trenul mai oprise în staţii.

A luat batista şi şi-a şters ochii. Se simţea jenată– mai mult decât atât, furioasă– să se pomenească în starea aceasta, o femeie înlăcrimată care provoacă mila unui străin. A accepta batista acelui tânăr i se părea un gest de intimitate şi era pe deplin conştientă de prezenţa bătrânei de lângă uşă, care se prefăcea preocupată de andrelele ei, în timp ce le arunca priviri furişe.

—Vă rog, păstraţi-o, i-a spus el când a încercat să-i înapoieze batista.

Nu a întrebat-o ce necazuri are şi nici Eleanor nu s-a grăbit să-i povestească, i-a zâmbit politicos şi şi-a văzut de treaba lui, care– după câte a văzut ea– consta în a mânui o bucată mică de hârtie; degetele i se mişcau iute şi cu agilitate, împăturind-o în tot felul de forme, făcând triunghiuri şi dreptunghiuri, răsucind-o şi luând-o de la capăt. Ea şi-a dat seama că îl privea fix şi şi-a luat ochii de la el, dar nu a încetat să-l urmărească în reflexia din geam. El a făcut o ultimă ajustare şi a ridicat hârtia cu o mână studiind-o pe toate părţile. Eleanor s-a simţit neaşteptat de mulţumită: era o pasăre, cu înfăţişare de lebădă, cu aripi ascuţite şi gât lung.

Trenul se târa hodorogind mai departe spre vest şi se făcuse întuneric afară, ca pe o scenă după

terminarea spectacolului. Probabil că Eleanor dormise adânc şi mult, căci atunci când s-a trezit ajunsese la capătul liniei. Şeful de gară fluiera anunţând coborârea şi călătorii treceau grăbiţi pe lângă fereastra compartimentului

Ea a încercat să-şi dea jos bagajele din plasa de sus, dar nu ajungea, aşa că el a ajutat-o. Plasa cu cumpărături se agăţase. Era o situaţie stânjenitoare şi ea era încă confuză după somn, extenuată după o zi începută dis-de-dimineaţă.

—Vă mulţumesc şi pentru gestul de mai devreme, a spus ea. Mi-e teamă că v-am stricat batista.

—Nu aveţi pentru ce, a spus el cu un zâmbet ce-i făcea o gropiţă în obraz. E a dumneavoastră, ca şi asta.

Când a luat plasa, degetele li s-au atins şi privirile li s-au încrucişat scurt. După cum şi-a îndreptat spatele, după expresia uimită de pe chip, şi-a dat seama că i-a străbătut pe amândoi acelaşi fior. A fost ca o scânteie electrică, un semn de recunoaştere cosmică, de parcă în clipa aceea s-ar fi crăpat urzeala timpului şi ei ar fi trecut într-o existenţă paralelă, în care erau mai mult decât nişte străini într-un tren.

Eleanor s-a străduit să-şi ţină în frâu gândurile. Prin fereastra vagonului îl vedea pe Martin, şoferul

ei, pe peronul bine luminat, căutând-o din ochi printre pasageri, pregătit să o ia acasă.

—Bine, a spus ea, cu acelaşi ton neutru pe care l-ar fi putut folosi cu o servitoare nouă, vă mulţumesc încă o dată pentru ajutor.

Şi a plecat înclinând scurt din cap, cu bărbia ridicată, lăsându-l acolo, în vagon.

Dacă nu l-ar fi revăzut după aceea, întâlnirea lor ar fi fost cu siguranţă dată uitării. O întâlnire întâmplătoare într-un tren, un străin chipeş care făcuse un mic gest de amabilitate. Un moment oarecare împins într-un ungher al memoriei deja pline cu atâtea altele.

Eleanor l-a văzut din nou peste câteva luni, într-o zi înnorată de august. Era o dimineaţă neobişnuit de caldă, aerul atârna greu, şi Anthony se trezise cu una din durerile lui groaznice de cap. Eleanor îl auzise zvârcolindu-se şi răsucindu-se în lupta lui cu nălucile care-l bântuiau în timpul nopţii şi se aştepta la ce era mai rău. Şi, din experienţă, ştia că cea mai bună apărare era atacul. Aşa că, imediat după micul dejun, l-a trimis sus, asigurându-se că ia două tabletele de somn din cele date de doctorul Gibbons, şi dând instrucţiuni ferme personalului să nu-l deranjeze, căci lucra la un proiect important. Şi, în

cele din urmă, cum era ziua liberă a Doicii Rose, le-a chemat pe fete şi le-a pus să-şi caute pantofii, întrucât aveau să meargă în oraş în dimineaţa aceea.

—Vai, nu! De ce?

Alice era întotdeauna prima care se răzvrătea. Reacţia ei nu ar fi putut să trădeze mai multă groază nici dacă Eleanor le-ar fi sugerat să petreacă o săptămână la galere.

—Pentru că am de luat nişte pachete de la poştă şi aş aprecia o mână de ajutor la cărat.

—Iar pachete, haide Mama! Cred că n-a mai rămas nimic necumpărat din Londra până acum! a bombănit ea mai departe.

—Ajunge, Alice! Într-o bună zi, cu ajutorul lui Dumnezeu, te vei pomeni şi tu stăpâna unei gospodării şi atunci tu ai să fii cea care hotărăşte dacă e cazul să cumpere ceva pentru bunul ei mers.

Privirea din ochii lui Alice spunea: „Niciodată!“, iar Eleanor a fost uimită să se recunoască în expresia de încăpăţânare de pe chipul fiicei ei de paisprezece ani. Asemănarea o irita şi şi-a îndreptat spatele, spunând cu o voce mai ascuţită decât intenţionase:

—Nu am de gând să-ţi spun de două ori, Alice. Mergem toate în oraş. Am trimis deja după Martin să

aducă maşina, aşa că du-te imediat să-ţi găseşti pantofii.

Alice şi-a muşcat arogantă buza şi ochii i-au sclipit a dispreţ.

—Da, Mama, a spus ea cu greutate, de parcă nu ar fi putut să spună cuvântul suficient de repede.

Mama. Nimeni nu o îndrăgea prea tare. Până şi Eleanor se cutremura câteodată de pedanteria necontenită a acestei femei. Nu avea nici un pic de haz şi te puteai bizui pe ea să taie orice elan cu o predică despre responsabilitate şi siguranţă. Şi totuşi era esenţială. Eleanor s-ar fi prăbuşit sub povara sfâşietoare a bolii lui Anthony, dar Mama era veşnic la datorie. Ea era cea care se asigura că fetele îl lăsau în pace pe tatăl lor atunci când avea nevoie şi îl supraveghea tot timpul ca să-l sprijine înainte de a se prăbuşi. Mama nu se lăsa impresionată că odraslele ei o priveau ca pe o zgripţuroaică. De ce s-ar fi lăsat? Făcea tot ce era cu putinţă pentru a-şi ajuta copiii să devină mai buni.

Spre deosebire de Mama, lui Eleanor îi păsa foarte mult, deplângând curgerea timpului, trecerea acelor ani când fetele i se cuibăreau în poală şi-i ascultau poveştile, când alerga cu ele peste tot pe moşie, explorând şi arătându-le locurile fermecate ale

propriei copilării. Încetase de mult să-şi mai plângă de milă. Văzuse familii care fuseseră obligate să-şi rezume viaţa la nevoile unui invalid şi ajunsese la concluzia fermă că sacrificiul era pur şi simplu prea împovărător. Nu voia ca umbra dezamăgirii şi disperării lui Anthony să cuprindă şi vieţile fetelor lor aflate în plină dezvoltare. Dacă ar fi putut pur şi simplu să-i absoarbă ea toate problemele, atunci fetele nu ar fi fost afectate şi, într-o bună zi, când s-ar fi găsit un doctor potrivit, când s-ar fi descoperit tratamentul care să-l vindece, nimeni nu va fi băgat de seamă.

Între timp, Eleanor se străduia să nu se afle despre starea lui Anthony, aşa cum îi promisese. Tocmai pentru a-şi putea ţine această promisiune se asigura întotdeauna că făcea suficiente comenzi la magazine din Londra. De fapt, ea nu avea nevoie nici măcar de jumătate din acele lucruri, dar asta nu avea nici o importanţă. Era unul dintre cele mai simple şi credibile pretexte pe care le inventase de-a lungul timpului pentru a le scoate pe fete din calea lui. Între drumuri la plajă sau expediţii în poiene, le obliga să o însoţească în oraş ca să ridice pachetele. Cât despre fete, lor li se părea firesc (deşi evident supărător) că mama lor era maniacă în privinţa

cumpărăturilor şi nu se mulţumea decât cu cele mai noi mofturi de la Londra. Aşa se întâmpla şi în dimineaţa aceea.

—Deborah, Clementine, Alice! Mai repede! Martin ne aşteaptă!

Şi a urmat vânzoleala obişnuită: fetele au bântuit prin toată casa în căutarea pantofilor care păreau de negăsit. Mai târziu avea să vină cu siguranţă o predică– domnişoarelor, responsabilitate, datoria faţă de voi însevă, chestii de genul acesta. Mama se pricepea să ţină lecţii. Cum să nu se priceapă, dacă avea exemplul perfect al lui Constance. Eleanor constata cu uimire ce scorpie devenise, cât de rece şi enervantă putea fi. Când le dădea îndemnuri aspre să-şi îmbunătăţească purtările, pe chipurile lor se citea numai plictiseală şi neplăcere. Mai rău chiar, cu excepţia unor mici străfulgerări de durere şi confuzie ce apăreau din când în când pe chipul lui Deborah– de parcă *aproape* şi-ar fi amintit de vremurile când totul era altfel–, ele nu păreau nicicum surprinse. Şi acesta era cel mai înspăimântător lucru pentru Eleanor. Fiicele ei nu aveau nici cea mai vagă idee cât de mult le invidia libertatea şi le aprecia lipsa de deprinderi sociale, căci fusese şi ea cândva ca ele, şi

ce bune prietene ar fi putut fi dacă lucrurile ar fi stat altfel!

În cele din urmă, fiicele ei au apărut în capătul scărilor mult mai ciufulite decât se aşteptase Eleanor, dar având fiecare pantofii în picioare, ceea ce nu era puţin lucru. Eleanor le-a împins afară unde Martin pornise maşina şi s-au îngrămădit toate pe bancheta din spate. Şi în timp ce fetele se ciondăneau care să stea lângă fereastră şi cine pe rochia cui se aşezase, Eleanor şi-a ridicat privirea către mansardă, unde Anthony adormise de-acum. Dacă ar putea să le ţină departe pe fete toată dimineaţa, până după-amiază, cu voia lui Dumnezeu, îşi va reveni şi ar mai putea câştiga o parte din zi! Uneori, momentele cele mai bune petrecute împreună, în familie, veneau după dimineţi ca aceasta. Era o îmbinare ciudată de respingere şi atracţie, în care profunzimea disperării sale era mai apoi egalată de uşurătatea luminoasă a revenirii. Acele momente, ca giuvaierurile, erau ecouri rare, dar nepreţuite ale omului care fusese înainte. Care mai era încă în adâncul sufletului lui, s-a corectat ea.

Când au ajuns în oraş, cerul se înseninase. Bărcile de pescuit se întorceau la mal şi pescăruşii zburau pe deasupra mării calme, de culoarea oţelită a ardeziei.

Când au ajuns pe strada principală, Martin a încetinit şi a întrebat:

—Doriţi să vă las undeva anume, doamnă?

—Aici ar fi foarte bine, mulţumesc, Martin.

El a oprit maşina şi le-a deschis portiera să coboare.

—Preferaţi să vă aştept cât vă faceţi cumpărăturile?

—Nu, mulţumesc, i-a răspuns Eleanor, îndreptându-şi fusta pe şolduri, în timp ce briza sărată a oceanului îi mângâia ceafa. Sunt convinsă că mai ai şi alte comisioane de făcut pentru doamna Stevenson şi oricum noi vom sta câteva ore.

S-a pus de acord cu Martin să se întoarcă la douăsprezece şi jumătate, dar, după cum s-a aşteptat, fetele au început să protesteze:

—Două ore întregi, Mama?!? Doar ca să luăm câteva pachete? O să murim de plictiseală!

—Doar nerozii se plictisesc, s-a pomenit ea spunând. O stare jalnică, a urmat ea, neluând în seamă murmurele lor. Mă gândeam să luăm şi un ceai dacă tot suntem aici. Iar voi o să-mi puteţi povesti ce-aţi mai învăţat la lecţii.

Nu prea multe, bănuia Eleanor. Judecând după numărul micilor ziare care apăreau, după câte

sporovăiau servitoarele în loc să-şi vadă de treburi, fetele erau mai preocupate de vechea tiparniţă decât de învăţătură. Desigur, şi Eleanor făcuse la fel în copilărie, dar nu era nevoie ca fiicele ei să ştie.

Înveselite oarecum de ideea de a mânca o prăjitură, dacă nu de a vorbi despre lecţii, fetele au urmat-o pe Eleanor în cafeneaua unde toate patru s-au simţit destul de bine, cu excepţia incidentului produs de Clementine. A răsturnat vasul cu lapte şi a fost nevoie de o cârpă şi o găleată.

Din păcate, buna dispoziţie nu a durat prea mult. Conversaţia politicoasă şi ceaiul s-au isprăvit când Eleanor s-a uitat pe furiş la ceasul moştenit de la tatăl ei şi a văzut că mai era încă o oră şi ceva de petrecut până la ora stabilită. A achitat nota de plată şi a trecut la planul B. Venise pregătită: să treacă pe la mercerie, pălărier şi bijutier, şi le-a purtat peste tot pe fete pe Strada Mare. Până când s-a interesat despre cum ar fi putut fi reparată închizătoarea brăţării ei de aur, ele mureau deja de plictiseală.

—Te rugăm, Mama, a început Alice, n-am putea să mergem la mare până termini aici?

—Da, te rugăm, a urmat şi Clementine, care aproape că stricase ceasul cu care se juca.

—Mama, dă-mi voie să le duc eu, a spus Deborah, care la cei şaisprezece ani ai ei începea să-şi ia în serios rolul de fiică mai mare şi adult în devenire. O să le supraveghez eu, să mă asigur că se comportă cum se cuvine şi ne întoarcem să te ajutăm cu pachetele înainte să vină Martin.

Eleanor le-a privit îndepărtându-se, slobozind un oftat îndelung înăbuşit. La drept vorbind, se simţea la fel de bucuroasă ca şi ele. Timpul îi trecea mult mai uşor dacă nu era nevoită să le găsească tot felul de preocupări şi să le ţină în frâu. I-a mulţumit bijutierului, acceptând sugestia lui de reparare a brăţării şi a ieşit din magazin.

În piaţetă se afla o bancă de lemn şi Eleanor s-a bucurat să o găsească liberă. S-a aşezat şi a petrecut o jumătate de oră liniştită, urmărind vânzoleala locului. În copilărie, Eleanor nu-şi dăduse niciodată seama câtă bucurie putea să-i producă unui adult să stea pur şi simplu. Lipsa oricăror solicitări şi aşteptări, întrebări şi răspunsuri era o plăcere simplă şi adevărată. Cu părere de rău a constatat că mai erau doar cincisprezece minute până când se întorcea Martin să le ia şi că venise timpul să facă faţă întâlnirii de la poştă.

Adică– s-a încurajat Eleanor– venise vremea să-i ţină piept dirigintei. Marjorie Kempling era o bârfitoare cu o rezervă aparent inepuizabilă de lucruri pe care voia să le împărtăşească şi altora. Poate şi datorită deselor opriri ale lui Eleanor la poştă pentru a-şi lua pachetele, domnişoara Kempel ajunsese să considere că amândouă sunt un fel de conspiratoare. Era o presupunere greşită pe care Eleanor nu o încurajase în nici un fel. Ea nu manifesta nici cea mai mică dorinţă să cunoască vieţile vecinilor, dar se părea că tăcerea ei rece nu reuşea să domolească entuziasmul dirigintei. Şi cu cât păstra mai multă distanţă, cu atât mai dornică de apropiere se dovedea domnişoara Kempling.

Pe ultima treaptă a clădirii poştei, Eleanor a şovăit un pic. De partea de sus a canatului uşii se afla suspendat un clopoţel al cărui clinchet ajunsese să-l urască din toată inima. Pentru domnişoara Kempling, el suna ca o goarnă de luptă, dar ei i se părea o chemare la măcel. Şi-a luat inima în dinţi, hotărâtă să intre pur şi simplu şi să scape politicos, dar ferm, cu pachetele ei cu tot, fără prea multă tevatură. Aşa că a apucat clanţa cu mai multă forţă decât ar fi fost necesar şi s-a pregătit să deschidă uşa. Şi când tocmai dădea să împingă, clanţa i-a

scăpat din mână şi, spre groaza ei, Eleanor s-a izbit de un bărbat care încerca să iasă.

—Îmi pare rău, vă rog să mă scuzaţi, a spus ea, dându-se un pas înapoi.

—Nu aveţi de ce, a fost vina mea, m-am grăbit. Am simţit brusc nevoia de aer curat şi de o clipă de linişte.

Eleanor a râs, fără voia ei. A ridicat ochii spre el şi nu i-a trebuit mult să-şi amintească de unde îl cunoştea. Se schimbase. Avea părul mai lung, mai întunecat şi mai creţ, iar pielea îi era mai bronzată. Arăta destul de diferit de tânărul îngrijit pe care îl întâlnise prima dată în tren.

—Ne-am cunoscut cumva? a întrebat el zâmbind.

—Nu, a răspuns ea imediat, amintindu-şi călătoria, batista, fiorul pe care îl simţise când degetele lui le atinseseră pe ale ei. Nu cred.

—Poate la Londra?

—Nu, niciodată.

Fruntea i s-a încruntat uşor, dar el zâmbit ca şi cum nu ar fi avut nici o grijă pe lume.

—Mă înşel, atunci. Scuze. Bună ziua.

—Bună ziua!

Eleanor a răsuflat adânc. Incidentul o tulburase neaşteptat de mult şi a lăsat să treacă câteva clipe

până să se hotărască să intre. Clopoţelul a sunat vesel şi ea abia s-a putut înfrâna să nu ridice mâna şi să-l smulgă.

Ochii dirigintei s-au luminat când a văzut-o.

—Doamnă Edevane! Ce plăcere să vă văd! Am câteva pachete pentru dumneavoastră. Dar, vai de mine, păreţi atât de vlăguită!

—Bună ziua, domnişoară Kempling. Mi-e teamă că tocmai am dat peste un domn pe scări. Câtă neglijenţă din partea mea! Sunt puţin tulburată.

—Vai de mine! Aaa, trebuie să fi fost domnul Munro. Veniţi, draga mea doamnă, luaţi loc, să vă aduc un pahar cu apă rece.

Domnul Munro. Era de bănuit că Marjorie Kempling ştia cine era bărbatul acela. Lui Eleanor îi era ciudă pe ea însăşi că o interesa. Dar îi era şi mai ciudă pe valul iraţional de gelozie pe care l-a simţit auzind cu câtă uşurinţă i-a pronunţat diriginta numele.

—Dar ce arătos e! a continuat domnişoara Kempling, dând buzna înapoi de după tejghea, cu un pahar de apă într-o mână. Parc-ar fi din filme! Nu ca tinerii ăştialalţi de-i vedem pe-aici. Face de toate, din câte înţeleg, umblă de colo-colo şi munceşte pe unde apucă. Acum lucrează peste vară la livada de meri a

domnului Nicholson, a urmat ea, aplecându-se cât Eleanor să-i poată mirosi crema grasă de pe piele. Trăieşte într-o caravană veche pe malul râului, ca ţiganii. Şi dacă te uiţi la el, parcă ar avea ceva sânge dintr-acela. Pielea, ochii!

Eleanor i-a zâmbit scurt, repugnându-i emoţia femeii, plăcerea ei pentru bârfă, dar dornică însă, fără să-şi dea seama, să afle mai multe. Vai, câtă ipocrizie!

—Nu e el vreun gentleman, a mai spus femeia, dar e manierat şi se poartă frumos, o să-mi lipsească vizitele lui.

O să-i lipsească?

—Da?

—Păi tocmai de-aia venise adineauri, să-mi spună să nu-i mai păstrez scrisorile. I se termină contractul cu domnul Nicholson şi pleacă săptămâna viitoare. Nu mi-a lăsat nici o altă adresă unde să-i trimit corespondenţa. Ce păcat! Tare misterios, omul ăsta! Dar eu i-am zis: „Şi dac-o s-aveţi corespondenţă şi eu nu o să ştiu unde să v-o trimit?“ Şi ştiţi ce mi-a răspuns?

—Nu-mi pot închipui.

—Mi-a spus că toţi oamenii care îl interesează vor şti unde să-i scrie, iar de restul se poate lipsi.

După asta, nu a mai avut cum să-l uite. Domnişoara Kempling îi dăduse suficiente informaţii ca să-i stârnească interesul şi în următoarele câteva săptămâni s-a pomenit adesea gândindu-se la el. Domnul Munro. Numele îi intrase în cap şi îi revenea în minte în momentele cele mai ciudate. Când mergea în biroul lui Anthony, când le supraveghea pe fete pe pajişte, când îşi punea capul pe pernă şi păsările de noapte începeau să croncăne deasupra lacului. Era asemenea unei melodii care îi intrase în memorie şi nu mai putea scăpa de ea. Îşi amintea căldura vocii lui, felul în care o privise de parcă amândoi împărtăşeau vreo glumă doar de ei doi ştiută, ce simţise când mâna lui o atinsese pe a ei în tren, de parcă aşa ar fi vrut soarta, ca ei doi să se întâlnească.

Ştia că astfel de gânduri nu erau lipsite de primejdie şi îşi dădea seama că erau greşite. Fiorul nepermis care le însoţea îi dădea această convingere. Era uimită şi dezamăgită de reacţia ei. Eleanor nu-şi închipuise vreodată că s-ar fi putut simţi atrasă de altcineva decât de Anthony şi i se părea oarecum înjositor să se găsească într-o astfel de situaţie. Se liniştea gândindu-se că era doar ceva trecător, o aberaţie, că avea să îl uite curând, că doar ea ştia de

aceste gânduri şi că nimeni altcineva nu trebuia să le afle. Bărbatul plecase de mai multe săptămâni, fără să lase vreo adresă. Deci nu era nici un risc adevărat. De ce nu s-ar fi lăsat cuprinsă de o amintire plăcută din când în când, ce-ar fi putut fi rău în asta? Şi aşa a continuat să-şi amintească, uneori chiar să fantazeze. Domnul Munro. Zâmbetul acela degajat, atracţia pe care a simţit-o când el a privit-o, întorsătura pe care ar fi luat-o lucrurile dacă i-ar fi răspuns: „Da, sigur, îmi amintesc de dumneavoastră. Ne-am mai întâlnit“.

Dar există, desigur, oricând un risc atunci când inima îngăduie o clipă de visare, oricât de mică şi de nevinovată ar părea. Următoarea dată când Eleanor a fost nevoită să le scoată pe fete din atmosfera de la Loeanneth a fost într-o minunată dimineaţă senină, prima după săptămâni întregi de ploaie măruntă, şi ultimul lucru de care avea chef era să se încorseteze într-una dintre rochiile ei elegante ca să meargă până în oraş. Aşa că s-a hotărât să facă mai bine un picnic.

Doamna Stevenson le-a împachetat mâncarea de prânz şi au pornit-o pe poteca dintre tufele de dafin, ocolind lacul până când au ajuns la pârâul care trecea prin spatele grădinii. Nevoind să rămână mai prejos, Edwina venea gâfâind în urma lor. Era un

câine minunat, apropiat şi credincios tuturor, dar o iubea mai ales pe Eleanor. Îi era si mai fidelă după întâmplarea cu Anthony, atunci când Edwina era doar un pui. Acum drăguţa de ea avea artrită, dar asta nu o împiedica să-şi însoţească stăpâna oriunde mergea.

Vremea era excepţională şi, poate pentru că stătuseră închise în casă atâta vreme, s-au dus mai departe decât mergeau de obicei. La ceva timp după aceea, Eleanor şi-a jurat că nu intenţionase în nici un fel să ajungă la marginea livezii domnului Nicholson. Căci, de fapt, Clementine fusese cea care mergea în faţă, alergând cu braţele întinse, şi Deborah arătase un loc neted, cu iarbă bogată, sub salcia de pe malul apei, spunând:

—Să stăm aici, e perfect!

Desigur că Eleanor ştia unde se aflau şi a simţit o mică undă de stânjeneală amintindu-şi gândurile fanteziste care îi trecuseră prin minte în ultima vreme. Dar până să apuce să se împotrivească, să sugereze să se aşeze mai departe, în susul pârâului sau într-o altă poiană, pătura fusese întinsă şi cele două fete mai mari se tolăniseră deja pe ea. Alice se uita încruntată în carneţelul ei, muşcându-şi buza de parcă i-ar fi reproşat creionului că nu ţine pasul cu

gândurile ei năvalnice şi Eleanor a fost nevoită să accepte că nu se mai punea problema să se mute. Şi, de fapt, nici nu aveau un motiv serios. Bărbatul acela, domnul Munro– obrajii i se îmbujorau numai gândindu-se la numele lui– plecase de săptămâni întregi. Doar conştiinţa ei încărcată se lupta cu ideea de a se afla în locul acela, lângă ferma aceea.

Eleanor a despachetat mâncarea din coşul de picnic şi a scos bunătăţile doamnei Stevenson. Pe măsură ce soarele se ridica mai sus pe cer, toate patru au mâncat sendvişuri cu şuncă, mere şi mult prea multe prăjituri, şi s-au răcorit cu bere proaspătă de ghimbir. Edwina le urmărea toate mişcările cu ochi rugători, înşfăcând orice firimitură se nimerea pe lângă ea.

Dar căldura aceea era prea de tot pentru luna octombrie! Eleanor şi-a desfăcut nasturii mici de sidef de la încheieturi suflecându-şi mânecile o dată, apoi încă o dată, ca să se aşeze în falduri ordonate. O cuprinsese somnolenţa şi se întinsese pe pătură. Cu ochii închişi, le auzea pe fete ciondănindu-se leneş pentru ultima felie de prăjitură, dar şi-a mutat atenţia mai departe, către clipocitul produs de păstrăvii strălucitori care săreau în apa pârâului, către ţârâitul greierilor ascunşi la marginea pădurii, către foşnetul încins al frunzelor din livada învecinată. Fiecare

sunet părea amplificat de parcă acest mic petic de pământ ar fi fost cuprins de o vrajă, ca într-una dintre poveştile domnului Llewellyn din copilăria ei. Eleanor a oftat. Bătrânul plecase de mai bine de o lună. El se ducea în Italia, după cum îi era obiceiul, la sfârşitul verii, în căutare de tărâmuri mai calde care să-i aline durerile de picioare şi sufletul lui neastâmpărat. Lui Eleanor îi era tare dor de el. În lipsa lui, lunile de iarnă erau întotdeauna mai lungi şi mai reci la Loeanneth, iar ea era mult mai posacă şi mai reţinută fără el. El era singurul om care mai vedea în ea fetiţa cu păr sălbatic, încurcat şi spirit nedomolit.

A adormit, alunecând dincolo, şi a visat că era iar mică. Se afla în barcă, cu pânzele albe umflate de vânt, şi tata şi domnul Llewellyn îi făceau cu mâna de pe ţărm. Inima îi era plină de fericire, fără nici o urmă de nesiguranţă sau de teamă. Lumina scânteia pe valuri şi frunzele străluceau, dar apoi, când s-a întors ca să le facă din nou cu mâna, şi-a dat seama că se îndepărtase mult şi că lacul nu mai avea forma cunoscută, ci se lărgea împingând-o tot mai departe de casă şi de familie, şi curentul puternic o smulgea de lângă ai ei, apa era agitată, iar barca se clătina

într-o parte şi într-alta, încât trebuia să se ţină zdravăn ca să nu cadă…

S-a trezit brusc şi şi-a dat seama că era scuturată.

—Mama! Trezeşte-te! Mama!

—Ce s-a întâmplat?

Cerul nu mai era senin. La apus se adunau nori mari şi întunecaţi şi se pornise vântul. Eleanor s-a ridicat iute în capul oaselor, privind în jur să vadă unde-i sunt fetele.

—Clementine?

—Ea n-a păţit nimic! Edwina ne îngrijorează! A fugit după un iepure acum vreo jumătate de oră şi nu s-a mai întors.

—Jumătate de oră? Dar cât am dormit? a întrebat Eleanor uitându-se la ceas. Era aproape trei. Încotro a luat-o?

Deborah a arătat cu mâna spre un crâng aflat ceva mai departe şi Eleanor a privit intens, de parcă dacă scruta copacii cu suficientă hotărâre ar fi putut să o facă pe Edwina să apară. Cerul era vineţiu. Eleanor simţea mirosul furtunii care se apropia, se amestecau căldura şi umezeala. Foarte curând avea să plouă zdravăn, dar nu puteau să o lase pe Edwina acolo, atât de departe de casă. Era bătrână şi aproape oarbă

şi cu încheieturile ei înţepenite nu avea să se poată pune la adăpost.

—Mă duc eu după ea, a spus Eleanor hotărâtă, adunând lucrurile în coşul de picnic. Nu are cum să fie prea departe.

—Să te aşteptăm?

Eleanor s-a gândit puţin şi apoi a scuturat din cap.

—Nu are rost să ne udăm toate. Du-le pe fete acasă şi nu o lăsa pe Clemmie în ploaie.

După ce le-a gonit pe fete cu instrucţiuni clare să nu piardă vremea pe drum, Eleanor a pornit-o spre crâng. A strigat-o pe Edwina, dar vântul sufla puternic şi i-a risipit vorbele. A pornit-o repede, oprindu-se din când în când ca să scruteze zarea, să strige şi să asculte, dar nu a auzit nici un lătrat.

Se făcea tot mai întuneric. A cuprins-o îngrijorarea, ştiind că Edwina se va speria. Acasă, când era furtună, dădea fuga direct în patul ei, cu coada între picioare şi labele peste ochi, aşteptându-se la ce putea fi mai rău.

Un tunet uriaş a umplut valea, norii de furtună se aflau acum deasupra ei. Ultimul petic de cer senin fusese acoperit de întuneric, iar Eleanor a trecut fără şovăire prin portiţa de lemn dintre câmpuri şi a pornit-o pe moşia de alături. O pală mare de vânt a

lovit-o şi un fulger a sfâşiat cerul. Cădeau primii stropi grei de ploaie, iar ea şi-a dus mâinile la gură şi a chemat-o din nou pe Edwina, dar furtuna îi înăbuşea strigătele şi nu a primit nici un răspuns.

Tunetele se rostogoleau peste câmp şi Eleanor a fost imediat udată până la piele. Rochia i se lipea de picioare şi se străduia să zărească ceva prin ploaia densă. Un trăsnet a lovit în apropiere cu un zgomot cumplit şi, cu toată grija ei pentru Edwina, Eleanor s-a simţit năpădită de emoţie şi curiozitate. Furtuna, pericolul, ploaia, toate acestea se adunau ca să dea la o parte carapacea Mamei. Era din nou Eleanor, Eleanor Aventuriera. Şi era liberă.

A ajuns în vârful dealului şi dincolo, la poalele lui, pe marginea unui pârâiaş, a văzut o rulotă mică, de culoare roşie, cu roţi galbene spălăcite. Ştia cui aparţinea şi s-a îndreptat spre ea înfiorată. Era goală acum, cu perdelele ponosite trase. Părea destul de dărăpănată, dar sub vopseaua scorojită se distingea un vechi model cu flori care o împodobise cândva. Oare unde se afla el? Cum era să trăieşti în felul acesta? Sa fii liber să călătoreşti, să explorezi, să fugi. Îl invidia pentru o astfel de libertate şi în clipa aceea s-a simţit ciudat de supărată pe el. Era o nebunie, desigur, căci el nu-i datora nimic. Era doar

forţa închipuirii ei care îi alimenta senzaţia că fusese trădată.

Eleanor aproape ajunsese la pârâu şi se întreba dacă să pornească de-a lungul lui până la Loeanneth sau să treacă pe partea cealaltă, când şi-a aruncat privirile spre caravană şi s-a oprit brusc. Câteva trepte rudimentare de lemn duceau spre o mică punte şi acolo se afla Edwina, uscată, vie şi nevătămată. Eleanor a izbucnit în râs.

—Ia te uită, ce fată deşteaptă! Te găsesc aici, uscată şi la adăpost, iar eu sunt udă leoarcă!

Pe dată a simţit o mare uşurare. S-a repezit la Edwina şi a îngenuncheat ca să cuprindă în palme capul animalului credincios.

—Tare m-ai mai speriat! Am crezut că ai rămas blocată pe undeva. Ai păţit ceva?

I-a verificat labele să vadă dacă nu era rănită şi apoi, mirată, s-a uitat mai îndeaproape la puntea instabilă şi îngustă.

—Dar cum Dumnezeu ai ajuns tu aici?

Nu a băgat de seamă că uşa rulotei se deschisese. I-a auzit doar vocea:

—Am ajutat-o eu. Am auzit-o scâncind sub rulotă şi m-am gândit că i-ar fi mai bine aici, sus.

Claia lui de păr negru era udă şi era îmbrăcat doar în maiou şi pantaloni.

—Am poftit-o înăuntru, dar a vrut să rămână afară. Bănuiesc că vă aştepta pe dumneavoastră.

Lui Eleanor nu i-a trecut nici un răspuns prin cap. Era uluită să-l vadă. Trebuia să fi plecat. Se presupunea că lucra într-altă parte. Poşta, scrisorile de la cei la care ţinea ar fi trebuit să-l găsească într-un alt loc. Şi totuşi, parcă era mai mult decât atât. Ceva ca o senzaţie de *déjà-vu*, dar mult mai puternică. O încerca o impresie inexplicabilă, întărită poate şi de vremea groaznică, de ciudăţenia acelei zile– avea sentimentul că el se afla acolo pentru că ea îl adusese, ca prin farmec. Că acest moment fusese inevitabil, întâlnirea aceasta în clipa aceasta şi în locul acesta fusese provocată de tot ce se întâmplase până atunci. Ea nu ştia nici ce să facă, nici ce să spună. A privit peste umăr. Vremea era în continuare cumplită. Furtuna biciuia câmpul. Se simţea rătăcită în pustiu, nici aici, nici dincolo, suspendată pe un pod îngust între două lumi. Şi atunci el a vorbit din nou şi podul s-a dărâmat.

—Tocmai aprindeam focul, a spus el. Nu vreţi să intraţi până trece furtuna?

Note

42. Roman de Agatha Christie (1890–1976).

43. Autobuz roşu, cu etaj, în care accesul e posibil prin platforma des-chisă din spate, devenit simbol al Londrei. A fost scos din uz de vehicule mo-derne, cu aproximativ aceeaşi înfăţişare. Pentru păstrarea specificului local, până la începutul anilor 2000, au mai fost păstrate câteva astfel de autobuze vechi pe liniile 9 şi 15, care traversează zone turistice foarte cunoscute.

44. Spectacol al Baletelor Ruse conduse de Diaghilev, creat special pentru Vaslav Nijinski (1890–1950); coregrafia: Mihai Fokin, muzica: Carl Maria von Weber, *Invitaţie la vals* (orchestraţie Héctor Berlioz), libretul: Jean-Louis Vaudoyer (după un poem de Théophile Gautier), decoruri şi costume: Léon Bakst.

45. Piesă de J.B. Priestley (1894–1984).

46. Aluzie la *Murder, She Wrote*, foarte popular şi longeviv serial american de televiziune (cunoscut în limba română drept *Verdict: crimă*), în care eroina principală este o cunoscută scriitoare de romane poliţiste, Jessica Fletcher, interpretată de Angela Lansbury.

47. În orginal, *communal garden*– un mic parc cu bănci şi multă verdeaţă, înconjurat cu gard de fier, cu porţi încuiate, pentru uzul exclusiv al celor ce locuiesc în vecinătate.

48. Mare magazin de pe Regent Street deschis în 1875 de Arthur Lasenby Liberty, devenit faimos pentru produsele sale de lux. La sfârşitul secolu-lui XIX devine principalul promotor al stilului Art Nouveau.

49. Una dintre cele mai vechi şi mai cunoscute reviste medicale, fondată în 1823.

50. În original, *The Frog Who Would A-Wooing Go*– Broscoiul curtezan este eroul unui cântec popular englez pentru copii.

51. Majordomul din filmul serial de televiziune *Familia Addams*.

26
Londra, 2003

La ceva vreme după plecarea lui Sadie Sparrow cu cheile conacului de la Loeanneth puse bine în geantă, Alice a ieşit în grădina din spatele casei. Se aşternea amurgul şi odată cu umbra înserării se lăsase o linişte melancolică. A pornit-o pe cărarea pardosită cu cărămidă năpădită de buruieni, băgând de seamă câte treburi ar fi trebuit făcute în săptămânile următoare. Alice prefera grădinile cu personalitate, dar era o diferenţă între specificitate şi haos. Problema era că ea nu prea mergea în grădină prea des. Cândva îi plăcea tare mult să-şi petreacă timpul pe-afară.

O tufă bogată de iasomie îşi întindea ramurile peste potecă şi Alice s-a aplecat să rupă o mlădiţă, ridicând-o în dreptul feţei şi inspirându-i mireasma de căldură solară. Fără să stea prea mult pe gânduri, şi-a desfăcut şireturile. Într-un colţ, lângă o tufă de camelii, se afla un scaun frumos de fier forjat pe care s-a aşezat, scoţându-şi pantofii şi şosetele şi mişcându-şi degetele goale în aerul surprinzător de îmbălsămat. Un fluture întârziat se învârtea pe lângă

tufa de trandafiri din apropiere şi gândul a dus-o, ca de obicei, la tatăl ei. De când îl ştia ea, fusese naturalist pasionat şi nu-şi închipuise niciodată că el şi-ar fi dorit altceva. Ştia că odată, într-un trecut îndepărtat, studiase medicina şi sperase să o practice, dar acest lucru, asemenea tuturor visurilor şi dorinţelor părinţilor noştri, exista într-un tărâm mult mai puţin real decât prezentul acaparant şi febril în care se mişca ea. Acum, totuşi, îşi dădea seama cât de mult îl mutilase sufleteşte războiul. Îi reveneau în minte fragmente de discuţii, bombăneli şi blesteme la adresa mâinilor care-i tremurau, a dificultăţii cu care se concentra, exerciţiile de memorie pe care le făcea cu atâta zel, încercând să-şi păstreze gândurile în ordine.

Alice şi-a mişcat tălpile goale pe cărămizile calde, simţind fiecare pietricică, fiecare lujer ofilit de floare. Acum pielea îi era sensibilă, nu mai avea tălpile din copilărie tăbăcite de joacă şi de alergat. În lungile veri de la Loeanneth mergeau săptămâni întregi desculţe şi erau nevoite să scotocească peste tot ca să-şi găsească pantofii când Mama le anunţa că aveau să facă vreo incursiune în oraş. Alergătura nebună prin casă, căutatul pe sub paturi, pe după uşi, pe sub scări şi apoi, în fine, descoperirea triumfală!

Îşi amintea atât de bine, că aproape îşi simţea vechii pantofi în mână.

A slobozit un oftat adânc. Încredinţarea cheilor de la Loeanneth lui Sadie Sparrow îi trezise o tristeţe demult înăbuşită. La moartea mamei ei, când moştenise casa, Alice pusese bine cheile şi îşi jurase să nu se mai ducă acolo niciodată. În sufletul ei, totuşi, îşi dădea seama că acea promisiune era temporară, că trebuia să se răzgândească într-o zi; Loeanneth era casa ei, căminul ei mult iubit.

Dar nu se răzgândise şi s-ar fi zis că nu avea să o mai facă. Predase altcuiva cheile odată cu sarcina de a scotoci prin tainele familiei sale, unei tinere detectiv care era entuziastă, dar nu putea să se implice sufleteşte, întrucât interesul ei era pur teoretic, profesional. Părea a fi un fel de final, o recunoaştere a faptului că ea, Alice, nu urma să se mai întoarcă la Casa de lângă lac.

—Ai chef de un gin tonic?

Era Peter, cu o carafă de cristal într-o mână şi cu două pahare în cealaltă. Cuburile de gheaţă răsunau ca într-o scenă din piesele lui Noël Coward[52].

Alice a zâmbit mai uşurată decât se aştepta sau voia să pară.

—Nici că mi-aş dori altceva!

S-au aşezat împreună la măsuţa de fier şi el a turnat câte un pahar de gin pentru fiecare. Înţepător, acrişor, rece ca gheaţa, era tot ce-i trebuia. Au sporovăit despre grădină, nimicuri plăcute şi politicoase, atât de bine-venite după frământările ei din ultima vreme. Dacă Peter a băgat de seamă că stătea cu picioarele goale, considerând că era o încălcare îngrijorătoare a regulilor ei obişnuite, a fost prea politicos ca să remarce cu glas tare. Când a terminat băutura, s-a ridicat şi şi-a împins scaunul la loc sub masă.

—Cred că e cazul să mă îndrept şi eu spre casă, dacă nu mai ai ceva de făcut, a spus el.

—Nu-mi trece nimic prin minte acum.

Peter a încuviinţat din cap, dar nu a plecat, şi Alice s-a gândit că nu ar strica un mic semn de recunoştinţă.

—Îţi mulţumesc pentru astăzi, Peter, pentru că ai organizat întâlnirea cu doamna Sparrow şi că ai ţinut frontul cât a fost ea aici.

—Nu ai pentru ce, a răspuns el apucând o frunză rebelă de viţă şi frământând-o în palmă. Sper că a fost folositoare întâlnirea, nu?

—Cred că da.

—Bine, asta e o veste bună, a urmat el, fără să se clintească.

—Peter?

—Da, Alice.

—Mai eşti aici?

—Uite, trebuie să-ţi spun… a început el oftând.

—Te rog.

—Acum, că am terminat pagina web, mă întrebam dacă aş putea să-mi iau nişte zile libere, dacă te-ai putea lipsi de mine o vreme.

Alice a fost luată prin surprindere. Peter nu mai ceruse liber până atunci şi prima ei reacţie a fost să-l refuze. *Nu voia* să se lipsească de el. Se obişnuise cu prezenţa lui şi-i plăcea să-l aibă în preajmă.

—Aşa…

—Am ceva important… ceva ce aş vrea foarte mult să fac.

Alice i-a privit chipul şi i-a trecut brusc prin minte gândul că bietul băiat nu-i ceruse niciodată nimic, făcea tot ce-i cerea fără să se plângă, îi fierbea ouăle exact cum îi plăceau ei şi uite cum ea îi făcea viaţa amară! Ce nesuferită devenise! Cum de i se întâmplase aşa ceva? Ea, care fusese cândva plină de o veselie debordantă, care considera lumea un loc cu

posibilităţi nelimitate? Oare tot aşa i se întâmplase şi lui Eleanor? Alice a înghiţit în sec şi a întrebat:

—Şi de cât timp o să ai nevoie?

—Cred că trei, patru zile mi-ar fi suficiente, inclusiv sfârşitul săptămânii, a răspuns el zâmbind uşurat, dar uşurarea lui i-a părut lui Alice aproape o acuzaţie.

I-a stat pe limbă să-l întrebe iute: „Suficiente pentru ce?“, dar s-a stăpânit la timp.

—Atunci patru zile să fie! a spus ea, forţându-se să afişeze cel mai plăcut zâmbet de care era în stare. Ne vedem miercuri.

—De fapt…

—Ce e, Peter?

—Ştii, speram să poţi veni cu mine.

—În vacanţă? a întrebat ea cu ochii măriţi de uimire.

—Nu chiar… a râs Peter. Cred că ar trebui să mergem în Cornwall, la Loeanneth. Nu neapărat să o încurcăm pe doamna detectiv Sparrow în cercetările ei, doar aşa, să fim şi noi acolo. Tu ai putea supraveghea, iar eu aş putea da o mână de ajutor cu jurnalele şi cu scrisorile, să citesc printre rânduri, ştii… analiză textuală, asta e ce ştiu eu să fac.

O urmărea atent, pândindu-i reacţia. Cu o oră în urmă ar fi refuzat categoric, dar acum nu-şi găsea cuvintele. În timp ce-şi băuseră ginul şi stătuseră de vorbă, simţise în adierea amiezii un miros cunoscut de pământ îmbibat de apă şi ciuperci, şi-o năpădiseră brusc amintirile şi-o anume nostalgie. Îşi dădea seama că era ceva ce-i lipsea de la Loeanneth, un simbol a ceea ce fusese, al vinovăţiei şi ruşinii din toţi aceşti ani, şi simţea acut nevoia acelui ceva mai mult decât orice pe lume. Ca să fie capabilă de uitare, ar fi trebuit să recapete acel ceva.

Şi totuşi. Să se întoarcă la Loeanneth! Îşi promisese că nu avea să o facă niciodată…

Nu se putea decide nicicum. Acest lucru era tulburător în sine: Alice Edevane nu putea suferi nehotărârea. Dar nu avea cum să nu simtă că lucrurile o luau la vale şi că ea scăpa frâiele din mână, dar mai ales că, slăbind strânsoarea, nu era chiar aşa de rău cum ar fi crezut.

Peter era tot acolo.

—Nu ştiu, a oftat ea în cele din urmă. Chiar nu ştiu.

După plecarea lui Peter, Alice a mai rămas în grădină încă vreo oră. A băut al doilea pahar de gin, apoi al treilea, ascultându-şi vecinii care îşi urmau

rutina lor de seară, zgomotele traficului care se intensifica şi apoi începea să se domolească pe strada de dincolo de gard, în timp ce ultimele păsări îşi căutau adăpost. Era una dintre acele seri minunate de vară când totul atingea perfecţiunea. Unul din punctele culminante ale naturii. Aerul era greu de miresme, cerul era vrâstat de nuanţe roz, mov, bleumarin, şi în ciuda celor aflate în ultimele zile, Alice se simţea cuprinsă de o senzaţie uriaşă de pace.

Când s-a decis, în fine, să intre în casă, a văzut că Peter îi lăsase cina pe masă. Îi pusese vesela ei favorită şi pe stativul de ustensile de bucătărie de lângă aragaz era agăţat un bilet cu instrucţiuni despre cum să încălzească supa. Se pare că Alice îi făcuse o impresie foarte convingătoare de neajutorare. Cum nu-i era încă foame, s-a hotărât să citească o vreme. Totuşi, în salon, s-a pomenit ţinând în mână fotografia familiei ei, făcută la un picnic la Loeanneth. Chiar înainte ca lumea lor să se năruie. Deşi, ştia acum, începuse să se năruie cu mult timp înainte.

A privit cu atenţie chipul Mamei. În 1933, Eleanor avea treizeci şi opt de ani– bătrână după capul unei fete de şaisprezece ani, dar o copilă, după mintea de-

acum a lui Alice. Era frumoasă, cu trăsături uimitoare, iar Alice se mira cum de nu văzuse mai înainte tristeţea de pe faţa ei. Uitându-se de data aceasta, ştiind despre cazna infinită la care se supusese îngrijindu-l pe Tata, ascunzându-i suferinţele, însuşindu-şi dezamăgirile lui, ca şi cum ar fi fost ale ei, Alice o vedea cu claritate. Într-un fel, o făcea să pară mult mai atrăgătoare. Atitudinea ei trăda reţinere, de parcă îi bântuia ceva privirea, avea o umbră pe frunte, o suferinţă, sau poate o sfidare. Era fragilă, dar cumva puternică şi fermecătoare. Nu e de mirare că Ben se îndrăgostise de ea.

Alice a pus jos fotografia. Clemmie îi spusese uluită lui Deborah ce-a văzut. „Avea doisprezece ani şi jumătate, dar era necoaptă pentru vârsta ei. Se despărţea cu greu de copilărie. Și, desigur, *Mama* era cea pe care o văzuse“, îi povestise Deborah. Alice şi-o închipuia pe surioara ei căţărându-se pe veranda pavilionului de bărci, cu mâna pe geam, sprijinindu-şi fruntea pe dosul palmei în timp ce se uita pe fereastră. Ce nedumerită trebuie să fi fost să-i vadă pe Mama şi pe Ben în postura aceea. Şi ce distrus trebuie să fi fost Tata când a aflat. Și Deborah. „Am crezut că am s-o urăsc pe Mama toată viaţa după ce mi-a spus Clemmie.“

—Dar nu ai urât-o.

—Cum să mai fi putut, după ce s-a întâmplat cu Theo? Infidelitatea ei nu a mai însemnat nimic după pierderea lui, nu crezi? Presupun că am simţit că fusese pedepsită îndeajuns şi mila mi-a fost mai puternică decât mânia. Şi, pe deasupra, ea s-a devotat din nou Tatei, pe de-a întregul. M-am gândit că dacă el fusese în stare să o ierte, atunci puteam şi eu să fac la fel.

—Şi Clemmie?

—Nu mi-a fost niciodată prea uşor să înţeleg ce gândea Clemmie, a urmat Deborah, clătinând din cap. Nu am mai vorbit despre asta. Am mai încercat o dată sau de două ori, dar s-a uitat la mine de parcă aş fi vorbit în dodii. Era atât de absorbită de avioanele ei. Uneori mi se părea că ea reuşea să plutească deasupra încâlcelilor omeneşti care ne ţintuiau pe noi, ceilalţi.

Aşa să fi fost? Brusc, distanţa tot mai mare între Clemmie şi mama lor se vedea într-o altă lumină. Alice presupusese întotdeauna că era o parte a naturii rebele a lui Clemmie, nu bănuise nici o clipă că răceala ar fi fost provocată de ceva atât de concret, de traumatic.

„Dar eu?“ abia s-a abţinut să întrebe Alice. În schimb a zis, cu mai multă uşurinţă decât simţea cu-adevărat:

—Mă mir de ce nu mi-ai spus şi mie mai demult. Nu despre aventură, nu la asta mă refer, ci la toată povestea asta. Tata, şocul obuzului, Theo.

Linia severă pe care o făceau buzele lui Deborah s-a frânt.

—Noi l-am iubit toate pe Tata, dar tu, Alice, tu l-ai divinizat. Nu am vrut să fiu eu cea care să-ţi distrugă imaginea pe care mereu ai avut-o despre el, a răspuns ea încercând fără succes să zâmbească. Doamne, asta sună de parcă decizia mea ar fi fost ceva nobil, fără să fie de fapt. Nici un pic nu a fost, a oftat ea. Nu ţi-am spus, Alice, pentru că ştiam că o să mă învinuieşti că i-am stârnit mânia Tatei. Eram sigură că ai să dai vina pe mine şi ştiam că ai fi avut dreptate şi nu puteam să suport asta.

Şi apoi a început să plângă, de tristeţe şi vinovăţie, recunoscând că se întrebase de mai multe ori dacă nu cumva faptul de a fi avut aşa de greu un copil nu era o pedeapsă pentru ceea ce făcuse, dar Alice a liniştit-o. În primul rând, universul nu funcţiona aşa, şi în al doilea rând, reacţia ei era de înţeles pe de-a-ntregul. Simţise un devotament arzător pentru Tata şi o

mânie înfiorătoare pentru Mama. Nu avea de unde să ştie ce întâmplări cumplite aveau să dezlănţuie.

Atâtea piese ale unui puzzle din care fiecăreia îi erau cunoscute alte bucăţi. Singura persoană care ştiuse totul, pe de-a-ntregul, era Eleanor şi ea nu spusese nici măcar un cuvânt. Sadie Sparrow se înşela asupra motivului pe care l-ar fi avut Eleanor ca să-şi ierte soţul pentru ceea ce făcuse. O întrebare nerostită se zbătea în toată discuţia lor: *Oare ea nu-şi iubise copilul?* Dar mama îl adorase pe Theo. Nimeni nu ar fi putut să nege asta. Ea a suferit tot restul vieţii, reîntorcându-se la Loeanneth în fiecare an, şi nu-i reproşase nimic Tatei. „Dragostea e îndelung rabdătoare“, îi spusese Eleanor fiicei ei Deborah în noaptea dinaintea nunţii, ceea ce fusese adevărat în cazul ei. Dar ea mai avea şi un alt motiv ca să fie necondiţionat de partea soţului ei. Poate că doamna detectiv Sparrow nu ar fi putut înţelege, dar Alice ştia că o făcuse pentru că Mama credea că era vina ei. Că tot ceea ce se întâmplase era o pedeapsă pentru că îi făcuse Tatei o promisiune şi că nu se ţinuse de ea.

Alice şi-a aruncat din nou ochii la fotografie. Se întreba cât durase oare aventura mamei ei cu Ben. Fusese doar un episod pasager, sau se şi iubiseră?

Când îi povestise Deborah prima dată, Alice se simţise jenată. Gândul o purtase imediat la pavilionul de bărci şi la după-amiaza aceea când Ben o respinsese. Ea îl întrebase dacă avea pe altcineva şi după expresia lui pricepuse că aşa era. Dar nu-şi dăduse seama şi pe cine avea.

Şi-i închipuise pe cei doi râzând de ea şi se simţise incredibil de nesăbuită. Dar acum nu se mai simţea aşa. Emoţiile puternice de demult se estompaseră, devenind simple umbre a ceea ce au fost. Ea avea cincisprezece ani când s-au cunoscut, era precoce, dar naivă, şi se îndrăgostise de primul bărbat matur care îi acordase atenţie, luându-i bunătatea drept dragoste împărtăşită. Era o poveste simplă şi ea a pus-o pe seama tinereţii şi a iertat-o. Mai ştia însă şi că Mama nu ar fi râs niciodată de ea. Dimpotrivă, acum înţelegea de ce Eleanor reacţionase atât de vehement, insistând să nu se lege de cineva atât de „nepotrivit“.

Dar nici ea nu era geloasă fiindcă Ben o preferase pe Eleanor în defavoarea ei. Cum ar fi putut să fie invidioasă pe Mama, care suferise şi pierduse atât de multe? Care fusese mult mai tânără la vremea aceea decât era Alice acum, care murise de aproape şaizeci de ani? Ar fi fost ca şi cum şi-ar fi invidiat propriul

copil sau un personaj dintr-o carte pe care ai citit-o demult. Nu, Alice nu era geloasă, era tristă. Nici măcar nostalgică. Emoţia ei nu avea nimic general sau inexplicabil. Era tristă că mama ei a suferit de una singură. Acum, uitându-se la chipul de demult al Mamei, s-a gândit că poate tocmai asta născuse atracţia: Ben era bun, blând, atrăgător, fără răspunderile pe care le ducea pe umeri Eleanor şi care uneori trebuie să-i părut de nesuportat.

Alice şi-a îndreptat atenţia spre tatăl ei, aşezat la marginea păturii de picnic, în spatele grupului. Îndărătul lui era un zid de piatră şi, uitându-se la acea fotografie, lui Alice i-a trecut prin minte că tatăl ei fusese la fel de statornic şi de solid în ochii ei precum zidurile acelea străvechi de piatră care traversau câmpurile de la Loeanneth. Deborah spusese că Alice l-a divinizat. Cu siguranţă că îl iubise nespus şi preţuise dragostea lui. Dar toate îl iubeau şi se luptau să-i câştige afecţiunea.

Acum îi scruta cu atenţie fiecare detaliu al chipului lui atât de cunoscut, încercând să desluşească tainele de dincolo de trăsăturile lui mult iubite. Alice nu ştia prea multe despre şocul obuzului, doar lucrurile obişnuite pe care le aflase toată lumea: tremurături, coşmaruri, oameni marcaţi pe viaţă, care se

ghemuiau când auzeau zgomote puternice. Dar Deborah spunea că la Tata nu se manifestase aşa. Lui îi fusese afectată puterea de concentrare şi mâinile îi erau nesigure, ceea ce era prea grav ca să-şi mai poată relua pregătirea pentru a deveni chirurg; dar că mai era şi altceva care îl bântuia, o întâmplare anume mai degrabă decât povara generală a ororilor. O încercare grea de pe câmpul de luptă care avusese, la rândul ei, consecinţe distrugătoare pe timp de pace pentru familia lor.

Privirea lui Alice s-a oprit apoi, cum se cuvenea, asupra lui Theo. Aşezat la picioarele Mamei, cu chipul luminat de un zâmbet încântător în timp ce întindea un braţ spre Clemmie. În mână îi atârna iubitul lui căţeluş de jucărie şi un necunoscător şi-ar fi putut închipui că i-l oferă în dar surorii sale. Dar Theo nu l-ar fi dat nimănui de bunăvoie pe Puppy. Oare ce se întâmplase cu acea micuţă jucărie? Ce se alesese de Puppy nu avea de fapt nici o importanţă în marea hartă a întâmplărilor, dar Alice se întreba totuşi. Probabil că scriitoarea A.C. Edevane căuta întotdeauna să pună cap la cap fiecare amănunt. Rămâneau întrebări mai importante. De la cele de bază– Cum se întâmplase? Când a priceput Tata ce făcuse? Cum a aflat Mama?– la cea mai stăruitoare,

din punctul de vedere al lui Alice: Ce i se întâmplase oare Tatei de reacţionase aşa? Alice ar fi dat orice să se poată întoarce în timp şi să vorbească cu părinţii ei, să-i întrebe de-a dreptul, dar nu-i rămânea decât speranţa că răspunsurile se aflau în hârtiile de la Loeanneth.

Ea îi încredinţase lui Sade Sparrow sarcina de a le găsi, dar i se părea limpede acum că nu putea sta cu mâinile în sân. Îşi jurase să nu se mai ducă la Loeanneth, dar dintr-odată întoarcerea devenise tot ce-şi dorea mai mult pe lume. S-a ridicat brusc în picioare, pornind de-a lungul bibliotecii, făcându-şi vânt cu mâna spre faţa încinsă. Să se ducă la Loeanneth… Peter îi spusese că nu avea decât să-l sune şi să-şi dea încuviinţarea… Îşi putea oare permite să ţină un legământ pe care îl făcuse în fierbinţeala tinereţii, dominată de nesiguranţă şi de teamă?

Alice s-a uitat către telefon şi mâna i-a tremurat.

27
Cornwall, 1932

Ducea o viaţă binecuvântată. Asta înrăutăţea lucrurile şi mai tare. Avea o soţie pe care o iubea,

trei fiice a căror inocenţă şi candoare îi luminau sufletul şi acum urma să mai aibă încă un copil. Locuia într-o casă frumoasă cu o grădină vastă, la marginea unei păduri întinse şi bogate. Păsările ciripeau pe ramuri, veveriţele îşi adunau provizii în pădure şi păstrăvii creşteau mari în pârâul lui. Era mult mai mult decât merita. Milioane de bărbaţi îşi pierduseră şansa de a duce o viaţă normală, muriseră în noroi şi nebunie; iar oamenii aceia ar fi dat orice să aibă ce avea el. Ei muriseră şi erau daţi uitării, iar lui norocul continua să-i surâdă.

A ocolit lacul şi s-a oprit când a dat cu ochii de pavilionul de bărci. Avea să rămână întotdeauna un loc special. Ce zile simple trăiseră acolo înainte de război, când se refăcea conacul şi el şi Eleanor se instalaseră acolo, pe malul pârâului. Nu-şi amintea moment mai fericit de-atunci încolo. Totul părea atât de sigur. Avea un ţel, forţa şi încrederea ce decurgeau din faptul că era tânăr, sănătos şi neîncercat de soartă. Era convins că putea spune cu mâna pe inimă că pe vremea aceea era un om *bun*. Viaţa părea un drum lin şi drept ce se aşternea în faţa lui, aşteptându-l să păşească tot înainte.

Când s-a întors acasă după terminarea războiului, Anthony a petrecut mult timp în pavilionul de bărci:

uneori stătea pur şi simplu şi se uita la pârâu, alteori citea şi recitea scrisori vechi, şi erau zile când dormea tot timpul. Era atât de obosit! Uneori credea că nu o să se mai scoale niciodată din somn, de multe ori ar fi fost fericit să nu se mai trezească deloc, dar s-a deşteptat, de cele mai multe ori şi, cu ajutorul lui Eleanor, şi-a organizat biroul în mansarda casei şi pavilionul de bărci a rămas în seama fetelor. Aşa a devenit locul copiilor de joacă şi aventuri, iar acum servea drept loc de cazare pentru personal. Gândul acesta îi făcea plăcere; Anthony îşi imagina cum timpurile şi generaţiile se succedau în straturi, nălucile din trecut cedând locul făpturilor de azi. Din fericire, clădirile erau mult mai trainice decât viaţa unui om. Asta era ceea ce-i plăcea cel mai mult la pădurile şi câmpurile de la Loeanneth. Generaţii întregi le cutreieraseră, le munciseră şi apoi îşi găsiseră odihna în ele. Găsea multă mângâiere în permanenţa naturii. Până şi pădurile de la Menin crescuseră probabil. Greu de închipuit, dar cu siguranţă crescuseră. Oare răsăriseră flori pe mormântul lui Howard?

Uneori se gândea la oamenii pe care îi întâlnise în Franţa. Se căznea să nu se mai gândească, dar ei îi apăreau de la sine în minte, sătenii şi fermierii în

casele cărora fuseseră. Oare mai locuiau acolo, se întreba, domnul Durand şi doamna Fournier, şi nenumăraţi alţii care-i găzduiseră, de bunăvoie sau altfel, în toată acea perioadă? După ce se semnase armistiţiul şi armele fuseseră în sfârşit lăsate, oamenii aceia, ale căror vieţi le tulburaseră, ale căror cămine şi gospodării le distruseseră, începuseră oare îndelungatul şi anevoiosul proces de reconstrucţie? Presupunea că da. Unde să se fi dus?

Anthony a ocolit gardul viu şi a pornit-o spre pădure. Alice voise să vină cu el, dar Eleanor îi născocise ceva de făcut ca să o ţină ocupată. În timp, soţia lui devenise expertă în a-i ghici stările sufleteşti, erau unele momente când părea că îl cunoaşte mai bine decât se cunoştea el însuşi. Şi totuşi, în ultima vreme lucrurile păreau că-i scapă de sub control. De când Eleanor îi spusese că era însărcinată, situaţia se înrăutăţise şi mai tare. Şi asta îl îngrijora. Ea crezuse că vestea avea să îl facă fericit şi, într-un fel, chiar îl bucurase, dar tot mai adesea se pomenea că-i zboară gândul la hambarul de la ferma doamnei Fournier. Auzea năluci care plângeau noaptea, scâncete de copil şi, ori de câte ori lătra câinele, rămânea încremenit şi îşi spunea în sinea lui că totul era în regulă, că era doar rodul

închipuirii sale. Ca şi cum asta ar fi schimbat lucrurile.

Un stol de păsări străbătea cerul şi Anthony s-a cutremurat. Pentru o fracţiune de secundă se pomenise acolo, pe câmp, în spatele şopronului de muls vacile din Franţa, simţind durerea în umărul în care-l lovise Howard. A închis ochii strâns şi a inspirat şi expirat de cinci ori înainte de a-i deschide puţin, cât să zărească o mică rază de lumină. Se concentra să vadă doar câmpul larg, deschis de la Loeanneth, leagănul lui Alice, ultima poartă care dădea din poiană în pădure. Şi a pornit-o încet, cu hotărâre, într-acolo.

Era bine că plecase singur de acasă. Eleanor avusese dreptate, devenea tot mai imprevizibil. Era îngrijorat de ceea ce ar fi putut face fără să-şi dea seama, de ceea ce ar fi putut auzi sau vedea fetele. Iar ele nu trebuiau să ştie ce făcuse el, ce era; nu ar fi putut îndura ca ele să afle. Şi chiar mai rău, nu ar fi putut suporta ca ele să bănuiască măcar lucrurile pe care fusese cât pe ce să le facă, graniţa monstruoasă pe care aproape că o depăşise.

Noaptea trecută fusese trezit de un zgomot în dormitorul pe care îl împărţea cu Eleanor; s-a ridicat în capul oaselor şi şi-a dat seama că era ceva în

colţul umbrit de lângă perdea. Era *cineva*. Inima a început să-i bată cu putere. „Ce s-a întâmplat? a şuierat el. Ce vrei?“ Cel ascuns a venit încet spre el şi când a păşit în lumina lunii, Anthony a văzut că era Howard. „O să fiu şi eu tată“, i-a spus el. „Anthony, o să fiu şi eu tată, ca tine!“

Anthony a închis ochii strâns şi şi-a acoperit urechile, simţind cum îi tremură mâinile. Apoi nu a mai ştiut nimic, doar a văzut-o pe Eleanor trează, ţinându-l în braţe, iar lampa de pe noptieră era aprinsă şi Howard dispăruse.

Dar avea să vină iar, mereu venea. Şi acum, cu un copil pe drum, nu mai avea cum să-l ţină la distanţă.

Erau la război de doi ani şi jumătate. Luptele se înteţiseră şi ei se învârteau într-o învălmăşeală aparent nesfârşită de ostilităţi pe linia frontului urmate de retrageri în spatele frontului. Ajunseseră să cunoască bine oraşul Warloy-Baillon şi pe locuitorii lui şi viaţa devenise cât se putea de confortabilă în purgatoriul acela. Se zvonea totuşi că se pregăteau de un mare atac şi Anthony se bucura; cu cât câştigau mai iute blestemata asta de luptă, cu atât mai repede puteau să plece acasă.

Tocmai se întorsese din ultima zi petrecută în tranşee şi stătea la masa de stejar de la ferma gazdei

lor, domnul Durand, care-i primise de voie, de nevoie, savurând un ceai într-o ceaşcă de porţelan, nu de tinichea, citind una dintre ultimele scrisori de la Eleanor. Îi trimisese o fotografie a fetiţelor, Deborah şi Alice– mezina, o fetiţă scumpă şi dolofană cu un aer surprinzător de aprig şi hotărât. După ce a privit-o încă o dată, a băgat cu grijă fotografia în buzunarul tunicii.

Scrisoarea, aşternută pe hârtia pe care i-o dăduse el, cu chenar de frunze de viţă, era exact ceea ce-i ceruse: o înşiruire de poveşti dintr-o viaţă despre care începe să creadă că nu a existat decât în închipuire. Să fi fost oare aievea o casă numită Loeanneth, un lac cu raţe şi cu o insulă în mijloc, cu un pârâu care se învolbura şi se rostogolea prin fundul grădinii? Existau oare două fetiţe englezoaice numite Deborah şi Alice care îşi petreceau dimineţile în grădina de zarzavat plantată de părinţii lor, mâncând căpşune până le durea burta? „După aceea nu le-a fost bine deloc“, îi scria Eleanor, „dar ce să le faci? Sunt tare hoţomane când vine vorba să dea iama prin grădină. Deborah le îndeasă în buzunare şi o îndoapă pe Alice când nu le văd eu. Nici nu ştiu dacă să fiu mândră sau să mă supăr! Şi chiar dacă le văd, nu mă lasă inima să le opresc.

Căci ce poate fi mai minunat decât să culegi căpşune proaspete? Să le înghiţi pe nemestecate şi să simţi cum te topeşti de atâta dulceaţă? Vai, Anthony, să vezi camera copiilor după aceea– de la degeţelele lor lipicioase, zile întregi a mirosit a dulceaţă caldă de căpşune!“

Anthony şi-a ridicat privirea şi l-a văzut pe Howard în uşa bucătăriei. Surprins într-un moment intim, de slăbiciune, a împăturit imediat scrisoarea şi a pus-o în buzunar, alături de fotografie.

—Sunt gata, i-a spus, luându-şi cascheta şi aşezându-şi-o pe cap.

Dar Howard s-a aşezat pe scaunul cioplit aflat de partea cealaltă a mesei.

—Ce faci? l-a întrebat Anthony.

—Eu nu merg.

—Unde nu mergi?

—Înapoi, pe front.

Anthony s-a încruntat, uluit.

—Glumeşti? Nu ţi-e bine?

—Nici una, nici alta. Eu plec, dezertez, zi-i cum vrei. Plec de-aici cu Sophie.

Nu se întâmpla prea des ca Anthony să rămână fără replică, dar acum nu-şi mai găsea cuvintele. Ştia că Howard o plăcea pe menajera domnului Durand.

Biata fată îşi pierduse soţul în primele săptămâni ale războiului. Avea doar optsprezece ani şi un prunc, Louis, căruia să-i poarte de grijă, fără vreo rudă sau vreun prieten în sat. Nu-şi dăduse seama cât de departe ajunseseră.

—Noi ne iubim, i-a spus Howard. Ştiu că sună ridicol în vremurile astea, dar asta-i situaţia.

Tunurile nu conteneau aici, bubuind mereu în depărtare. Se obişnuiseră să simtă zguduiturile pământului şi să audă zăngănitul ceştilor pe masă. Se învăţaseră de-acum să ignore faptul că fiecare detunătură însemna moartea unor oameni.

Anthony a pus mâna pe ceaşcă, uitându-se cum tremura lichidul ce mai rămăsese în ea.

—Iubire, a repetat el.

Era atât de ciudat să auzi acest cuvânt, când ei erau mai deprinşi să vorbească despre şobolani, noroi şi mădulare însângerate.

—Eu nu sunt făcut pentru război, Anthony.

—Acum suntem cu toţii.

—Eu nu. Am fost norocos, dar norocul meu începe să mă lase.

—Trebuie să terminăm ce am început. Dacă un om nu poate fi de folos ţării sale, mai bine să moară.

—Asta e o prostie. Nu cred că am crezut asta vreodată. Cu ce sunt eu de folos Angliei? Le sunt mult mai de folos lui Sophie şi lui Louis decât Angliei, a spus el arătând vag către fereastră.

Anthony a văzut-o pe Sophie stând cu pruncul pe o băncuţă în cealaltă parte a curţii. Ea se juca cu băieţelul– un copil adorabil, cu ochi mari, căprui şi lăcrimoşi şi cu gropiţe în obraji, care râdea şi întindea mânuţele dolofane ca să-i mângâie faţa mamei.

—Uite, pot să-ţi aranjez să-ţi iei o permisie, să pleci în Anglia câteva săptămâni. Să te pui pe picioare, i-a spus Anthony cu voce scăzută.

—Nu mă mai întorc acolo, a scuturat Howard din cap.

—Nu ai altă alegere.

—Există întotdeauna o alegere. Plec la noapte. Plecăm împreună.

—Ba vii cu mine acum. Îţi ordon.

—Vreau să rămân cu ea. Vreau să încerc şi eu să am o viaţă normală. Să fiu tată, să fiu soţ.

—Poţi să fii toate astea şi *ai să fii*, cu siguranţă, numai că trebuie să o faci ca lumea. Nu poţi să pleci aşa, pur şi simplu!

—Nici nu ţi-aş fi spus, dar tu îmi eşti mai mult decât un prieten, îmi eşti frate.

—Nu pot să te las să faci una ca asta!

—Nu ai de ales.

—Ştim amândoi ce se întâmplă cu dezertorii.

—Trebuie să mă prindă mai întâi.

—O să te prindă.

—Anthony, prieten drag, a zâmbit Howard trist, acolo sunt deja mort. Sufletul mi-e mort şi curând îi va urma şi trupul.

S-a ridicat în picioare, împingându-şi scaunul încet, cu grijă. A ieşit din bucătărie, fluierând un cântec pe care Anthony nu-l mai auzise de ani de zile, o melodie de dans de pe vremea când erau studenţi.

Fluieratul acela, melodia, degajarea cu care prietenul lui îşi semna sentinţa la moarte… toate lucrurile teribile pe care le văzuseră şi le făcuseră împreună, fatalitatea sorţii, tot ceea ce sacrificase Anthony ca să reziste până atunci– intensitatea insuportabilă a dorului de Eleanor şi de fetele lui, de micuţa Alice pe care nici nu o cunoştea– ameninţau acum să-l copleşească.

Gândurile i s-au învălmăşit şi s-a ridicat pe dată. A ieşit în goană din bucătărie, traversând pământul

acoperit cu iarbă, pe potecile dintre clădirile fermei. Mai avea puţin să-l prindă din urmă pe Howard pe aleea care trecea prin spatele şopronului vecinilor. Prietenul lui ajunsese la capătul potecii şi Anthony i-a strigat:

—Opreşte-te!

Howard nu s-a oprit, ci i-a strigat în schimb peste umăr:

—Nu mai eşti superiorul meu!

Anthony s-a simţit împresurat de un val negru de teamă, neajutorare şi mânie care nu putea fi stăvilit. Nu putea lăsa să se întâmple una ca asta; trebuia să-i pună capăt într-un fel.

A început să alerge. Nu fusese violent niciodată– se pregătea să devină doctor, vindecător–, dar acum inima bătea să-i spargă pieptul, iar sângele îi pulsa prin vene şi fiecare strop de furie, tristeţe şi frustrare resimţite în ultimii ani îi zvâcnea sub piele. Când l-a ajuns din urmă pe Howard, i-a sărit în spate şi l-a trântit jos.

Cei doi bărbaţi s-au rostogolit, încăierându-se şi luptându-se, străduindu-se fiecare să-i dea o lovitură decisivă celuilalt, fără să reuşească. Howard a fost primul care a reuşit să lovească, dându-se înapoi ca să îşi ia avânt suficient înainte de a-l lovi cu stânga.

Anthony a simţit arsura durerii trecându-i din piept spre umăr.

Howard avusese dreptate, nici el, nici Anthony nu erau firi războinice, iar toată cearta lor fusese surprinzător de istovitoare. Şi-au dat drumul, căzând unul lângă altul, pe spate, cu piepturile ridicându-se şi coborând în timp ce se străduiau să-şi recapete răsuflarea, după ce trecuse clipa de nebunie.

—O, Doamne! a exclamat în cele din urmă Howard. Îmi pare rău. Eşti rănit?

Anthony a scuturat din cap. Îşi pironise ochii spre cer, care părea mai strălucitor acum, când respira sacadat.

—Dă-o încolo, Howard!

—Chiar îmi pare rău!

—Nu ai mâncare, nu ai provizii… ce e în capul tău?

—Sophie şi cu mine… avem îndeajuns. Ne avem unul pe celălalt.

Anthony a închis ochii şi şi-a pus o mână pe piept. Soarele îi ardea plăcut obrajii şi-i făcea pleoapele portocalii pe dinăuntru.

—Ştii că sunt nevoit să te împiedic.

—Va trebui să mă împuşti ca să mă împiedici.

Anthony şi-a deschis ochii, clipind în strălucirea soarelui. Un stol de păsări, în formă de săgeată, zbura pe cerul de un albastru orbitor. Toate lucrurile în care crezuse nestrămutat începeau să se fărâme. Ziua aceea, strălucirea soarelui, păsările, toate acestea ieşeau din atmosfera războiului. De parcă o altă realitate se desfăşura acolo, dinaintea ochilor lor, iar ei trebuiau doar să se înalţe suficient ca să scape de locul acesta numit lume.

Howard se ridicase de-acum şi stătea cu spatele sprijinit de zidul de cărămidă, uitându-se la mâna julită. Anthony s-a dus lângă el. Îl dureau coastele.

—Eşti hotărât.

—Da, suntem hotărâţi.

—Atunci, spune-mi ce plan ai. Trebuie să ai un plan, doar nu eşti atât de prost încât să porneşti prin ţară cu o femeie cu un copil în braţe.

Şi în timp ce Howard îi spunea ce avea în minte, Anthony îl asculta, încercând să nu se gândească la armată şi la reguli ori la ce i s-ar fi întâmplat prietenului său dacă ar fi fost prins. Asculta şi încuviinţa din cap, străduindu-se să creadă că ar fi putut reuşi.

—Şi mătuşa asta a lui Sophie stă în partea sudică?

—Aproape de graniţa cu Spania.

—Şi o să vă găzduiască ea?
—Da, îi e ca o mamă.
—Şi cum o să călătoriţi, ce o să mâncaţi?
—Am adunat raţiile şi am păstrat ce era în pachetul de la Eleanor. Sophie a reuşit să facă rost de ceva pâine şi apă.
—De la domnul Durand?
—Am de gând să-i las nişte bani, a completat Howard, doar nu sunt hoţ.
—Şi unde ţii toate astea?
—E un hambar părăsit la marginea fermei doamnei Fournier. Are acoperişul găurit de obuze şi plouă prin el ca prin strecurătoare.
—Câteva raţii, o prăjitură şi o pâine nu-ţi vor ajunge. Va trebui să rămâneţi ascunşi câteva zile şi nici nu ştii ce găseşti pe drum, în sud.
—Ai dreptate.
Anthony s-a gândit la depozitul popotei; conserve de carne de cea mai bună calitate, lapte condensat, făină şi brânză.
—Vă trebuie mai multe, i-a spus el. Aşteaptă până se întunecă. Toţi vor fi ocupaţi să se pregătească pentru atacul de mâine. Ne întâlnim în hambar.
—Nu, nu vreau să te implic şi pe tine.
—Sunt deja implicat, doar sunt fratele tău.

În seara aceea, Anthony a umplut un rucsac cu tot ce a putut lua. Era atent să nu fie văzut. Ofiţer fiind, avea nişte privilegii, dar nu-şi putea totuşi permite să se lase prins într-un loc nepotrivit, cu un sac plin de provizii furate.

Când a ajuns, a zgâlţâit uşa hambarului şi a bătut o dată, aşa cum se înţeleseseră. Howard i-a deschis imediat; probabil stătuse la pândă în dosul uşii. S-au îmbrăţişat. Anthony nu-şi amintea să mai fi făcut aşa ceva vreodată. Mai târziu s-a întrebat dacă au avut presentimentul a ceea ce urma să se întâmple. I-a dat sacul.

Lumina lunii se revărsa printr-o spărtură din acoperiş şi a văzut-o pe Sophie aşezată într-un colţ, pe un balot de fân, cu pruncul legat la piept cu o pânză tare. Copilul dormea, cu buzele strânse ca un boboc de trandafir şi o expresie de concentrare pe chipul lui micuţ. Anthony îi invidia pacea, chiar de atunci era conştient că nu avea să mai doarmă aşa niciodată. A făcut un gest discret de salut către Sophie, care i-a zâmbit timidă. Nu mai era menajera domnului Durand, ci iubita prietenului său cel mai bun. Asta schimba lucrurile.

Howard s-a dus spre ea şi au vorbit ceva încet. Sophie asculta atentă, dând iute din cap din când în

când. La un moment dat şi-a pus palma mică şi fină pe pieptul lui. Howard i-a acoperit-o cu a lui. Anthony se simţea ca un intrus, dar nu-şi putea dezlipi ochii de la ei. Era uimit de expresia de pe chipul prietenului său. Părea mai bătrân, dar nu din cauza oboselii. Masca de veselie falsă pe care o purtase de când îl ştia Anthony, zâmbetul ca o armură ce râdea de lume înainte ca lumea să râdă de el dispăruseră.

Cei doi îndrăgostiţi şi-au terminat discuţia şi Howard a venit grăbit să-şi ia rămas-bun. Anthony şi-a dat seama că asta era tot. Toată după-amiaza se întrebase ce avea să-i zică la despărţire, îi trecuseră prin minte tot felul de urări de bine şi păreri de rău, adunate de o viaţă întreagă, şi alte lucruri aparent nesemnificative pe care nu ar fi avut altminteri ocazia să i le spună, dar acum toate dispăruseră. Era prea mult de spus şi prea puţin timp.

—Ai grijă de tine.

—Şi tu.

—Şi când o să se termine totul…

—Da, când o să se termine…

De afară s-a auzit un zgomot şi amândoi au încremenit. În depărtare lătra un câine.

—Howard, l-a chemat Sophie înspăimântată, în şoaptă. *Dépêche-toi! Alons-y!*[53]

—Da, a încuviinţat Howard din cap, cu ochii încă la Anthony. Trebuie să plecăm.

S-a îndreptat spre Sophie, aruncându-şi pe umăr rucsacul de armată şi ridicând celălalt sac de la picioarele ei.

Câinele lătra întruna.

—Taci odată, a spus Anthony în şoaptă. Ah, taci!

Dar câinele nu tăcea deloc. Mârâia şi schelălăia şi se tot apropia, avea să trezească copilul şi acum se auzeau şi voci de afară.

Anthony a privit împrejur. S-ar fi putut ieşi prin golul lăsat de o fereastră lipsă, dar era prea sus ca să scoată şi copilul. O uşă deschisă pe peretele cel mai depărtat dădea într-un fel de anticameră mică. Le-a făcut semn să o ia într-acolo.

S-au îngrămădit în cămăruţa aceea. Era mai întuneric fără lumina lunii şi toţi şi-au ţinut răsuflarea, ascultând. Treptat li s-a acomodat vederea. Anthony a desluşit chipul lui Sophie, înlemnit de frică. Faţa lui Howard, care o cuprinsese cu braţul, era mai greu de distins.

Uşa hambarului s-a zgâlţâit şi s-a deschis cu zgomot.

Pruncul se trezise de-acum şi începuse să gângurească încetişor. Situaţia nu era deloc veselă, dar el nu ştia, era însufleţit de bucuria simplă a unei făpturi inocente şi asta îl făcea să râdă.

Anthony şi-a dus un deget la buze, făcându-le semn că trebuie să-l facă să tacă.

Sophie a început să-i şoptească ceva copilului la ureche, dar asta l-a gâdilat şi l-a făcut să râdă şi mai tare. „Ne jucăm“, spuneau ochii lui întunecaţi şi vioi. „Ce nostim!“

Anthony simţea cum i se ridică părul pe ceafă. Se auzeau paşi apropiindu-se, iar vocile erau mai puternice şi mai clare. Şi-a apăsat degetul din nou pe buze şi Sophie a scuturat pruncul, şuşotindu-i tot mai speriată.

Dar micuţul Louis se săturase de joacă şi, flămând poate, ar fi vrut să se dea jos din braţele mamei şi nu înţelegea de ce nu-l lăsa. Gânguritul i s-a prefăcut în plânset şi ţipetele lui se auzeau tot mai puternic. Într-o clipită Anthony s-a repezit la Sophie, apucând copilul, străduindu-se să-l desfacă din legătura de pânză, încercând să-i astupe gura cu palma, să oprească zgomotul, să-l facă să înceteze, ca să rămână la adăpost cu toţii.

Dar câinele ajunsese de-acum la cea de-a doua uşă, zgâriind lemnul, şi Howard s-a repezit în spatele lui Anthony, împingându-l cu forţă, iar copilul ţipa întruna şi câinele lătra. Howard o cuprinsese în braţe pe Sophie care plângea şi ea. Cineva smucea de clanţă.

Anthony şi-a scos arma şi a tras aer în piept.

Când s-a deschis uşa, i-a orbit lumina lanternelor. Anthony a clipit şi a ridicat instinctiv mâna. Mintea îi era înceţoşată, dar a zărit doi zdrahoni în întuneric. Când unul a început să vorbească în franceză, şi-a dat seama că era domnul Durand. Celălalt purta uniforma militară britanică.

—Ce se întâmplă aici? a întrebat ofiţerul.

Anthony aproape că auzea ţăcănitul rotiţelor minţii acelui om şi nu a fost surprins să-l audă spunând:

—Lasă sacul şi dă-te la o parte!

Howard a făcut ce i s-a spus.

Anthony a băgat de seamă că pruncul tăcuse şi-şi întindea mâinile spre obrajii palizi ai lui Sophie. Continua să privească copilul, fascinat de inocenţa lui, izbitor de contrastantă cu situaţia sumbră în care se aflau.

Şi în tăcerea aceea şi-a dat seama ce era gata să facă, de grozăvia pe care i-o dictase instinctul său din clipa groaznică de dinainte.

A scuturat din cap. Era monstruos. Era imposibil. Nu el, nu, cu siguranţă, nu Anthony, care avusese întotdeauna încredere în el, în stăpânirea, în siguranţa şi grija sa, în puterea de a-i ajuta pe ceilalţi.

Năuc, s-a străduit să-şi alunge gândul acesta şi s-a concentrat din nou asupra copilului. Dintr-odată i s-a părut că, în lumea aceea din care fusese izgonit binele, ar fi trebuit cu toţii să se uite la copilul acela preţios, să se minuneze de puritatea lui. „Nu mai vorbiţi“, ar fi vrut el să spună, „priviţi-l pe cel mic“.

Îşi pierdea minţile, cu siguranţă. Aşa se întâmpla în clipele dinaintea morţii. Căci era sigur că aveau să moară toţi. A ajuta un dezertor era acelaşi lucru cu a dezerta tu însuţi. În mod ciudat, nu i se părea atât de rău cum îşi închipuise. Cel puţin avea să se termine curând.

Era obosit, îşi dădea seama, foarte obosit, şi de-acum nu mai trebuia să se străduiască să ajungă acasă. Eleanor avea să sufere, dar trebuia să se obişnuiască, ştia prea bine că avea să se consoleze cu ideea că murise încercând să-l ajute pe Howard să

înceapă o nouă viaţă. Anthony mai avea puţin şi izbucnea în râs. Să înceapă o viaţă nouă! Tocmai acum, când lumea se prăbuşea din temelii!

Un zgomot l-a făcut să tresară. Spre surprinderea lui, a priceput că se afla tot în hambarul din Franţa. Ofiţerul deschisese sacul şi răsturna din el toate proviziile furate. Conservele de carne, cutiile de tocană Maconochie[54] şi cele de lapte condensat s-au împrăştiat pe jos– Anthony luase suficiente, în caz că Howard şi Sophie ar fi fost nevoiţi să stea ascunşi mai multe săptămâni,.

Ofiţerul a fluierat cu mirare prefăcută.

—Ia te uită! Se pare că cineva avea de gând să plece într-o mică vacanţă!

—Aşa aş fi făcut, s-a repezit Howard, dacă nu m-ar fi prins Edevane.

Anthony s-a uitat nedumerit la prietenul lui. Howard însă nu l-a privit.

—Ticălosul m-a urmărit. Nu voia să mă lase să plec.

„Mai taci din gură", se gândea Anthony. „Taci naibii din gură! E prea târziu!"

Ofiţerul s-a uitat la arma din mâna lui Anthony.

—Aşa să fie? a întrebat el uitându-se la amândoi. Încercai să-l întorci din drum?

Anthony nu era în stare să spună ceva logic, cuvintele îi zburau ca nişte confeti spulberate de vânt şi nu putea să le aşeze laolaltă.

—I-am zis că n-are decât să mă împuşte, a spus Howard dintr-o suflare.

—Edevane?

Anthony îl auzea pe ofiţer ca şi cum s-ar fi aflat la mare depărtare. El nu mai era în blestematul acela de hambar din Franţa, ci era acasă, la Loeanneth, în grădina de zarzavat, uitându-se cum se jucau fetele lui. El îngrijea grădina pe care o plantase împreună cu Eleanor într-o altă viaţă, *percepea* parfumul căpşunelor încinse de soare, simţea căldura soarelui pe chip, auzea cântecul copiilor. „Să vii înapoi!“ îi spusese Eleanor în ziua aceea, lângă pârâu, şi el îi promisese că avea să se întoarcă. Trebuia să se ducă acasă, chiar dacă ar fi fost ultimul lucru pe care să-l facă pe lume. Nu numai că promisese, era mai mult de-atât: Anthony avea să ajungă acasă pentru că voia cu tot dinadinsul.

—Am încercat să-l opresc, s-a auzit spunând. I-am spus să nu fugă.

Anthony şi ofiţerul l-au flancat pe Howard şi au pornit spre tabără. Sophie îi urma plângând şi bolborosind pe franţuzeşte, iar Anthony îşi spunea că

în felul acesta mai trăgea de timp în folosul prietenul său. Că nu avea să se termine aşa. Că exista precis un mod de a explica totul, ca să-l salveze pe Howard, să îndrepte totul. Frontul era la câteva mile depărtare, avea destul timp să se gândească la un mod de-a ieşi din încurcătură.

La jumătatea distanţei nu îi venise încă ideea salvatoare şi şi-a dat seama că nu mai simţea parfumul de căpşune, ci numai duhoarea putregaiului, a noroiului şi a murdăriei, iar în gură gustul acru al prafului de puşcă. Auzea un câine lătrând undeva şi plânsetul unui copil în noapte– de asta era sigur. Şi înainte de a-l putea înăbuşi, l-a fulgerat gândul rece, tăios şi gol de orice emoţie că, dacă ar fi putut să sfârşească ce începuse, să-l facă să tacă pe copilul acela, pe pruncul acela drăgălaş ce încă nu cunoştea viaţa, micuţul nici nu ar fi ştiut ce se întâmpla. Dacă Anthony ar fi putut să-l facă să tacă iute şi cu milă, atunci Howard ar fi fost cruţat. Acesta era singurul mod de a-şi salva fratele, şi el a dat greş.

28

Cornwall, 2003

Lui Sadie i s-a părut că nu avea nici un rost să mai rămână la Londra după ce vorbise cu Alice Edevane. Cheile de la Loeanneth o ardeau prin poşetă şi, până când a ajuns acasă, se şi hotărâse să plece înapoi în Cornwall. A vărsat un pahar de apă pe planta uscată, şi-a adunat notiţele şi şi-a aruncat pe umăr geanta rămasă nedesfăcută. A încuiat uşa în urma ei şi, fără să se uite înapoi, a luat-o în jos pe scări, coborând câte două trepte deodată.

Cele cinci ore cât a durat drumul au trecut surprinzător de repede. Peisajele se înşiruiau unul după altul într-o învălmăşeală verde, în timp ce Sadie se gândea la dovezile pe care Alice sugerase că le va găsi în adâncurile casei de la Loeanneth. Se făcuse aproape nouă şi jumătate şi se lăsase întunericul când a ieşit de pe drumul A33, îndreptându-se spre malul mării. A încetinit când s-a apropiat de semnul înclinat care indica drumul spre pădure şi intrarea ascunsă de la Loeanneth; tare o tenta să o ia pe bifurcaţie. Nerăbdarea ei de a se apuca de treabă era la fel de mare ca dorinţa de a evita sarcina neplăcută pe care trebuia să o înfrunte: să-i explice lui Bertie de ce se întorcea atât de repede. Parcă îi vedea expresia de neîncredere: „Altă vacanţă?“ Dar la Casa de lângă lac nu era

electricitate şi ea nu-şi adusese o lanternă şi, cum nu voia să evite total întâlnirea cu satul şi cu bunicul, tot trebuia să intre singură în gura leului la un moment dat. S-a hotărât, prin urmare, să ţină piept interogatoriului.

Oftând şi fără tragere de inimă, a ţinut drumul de-a lungul coastei spre sat, unde se făceau pregătiri pentru festivalul solstiţiului. Străzile erau împodobite cu ghirlande de becuri colorate şi în piaţa centrală se puseseră din loc în loc grămezi de lemne şi pânză de cort din care urmau să fie amenajate standuri. Sadie a condus cu atenţie pe străduţele înguste înainte de a începe să urce către căsuţa lui Bertie. După ce a trecut de ultima curbă, a dat cu ochii de ea, cocoţată pe vârful stâncii, cu luminile ei calde sclipind în bucătărie şi cu cerul plin de stele dincolo de acoperişul ţuguiat. Scena părea ruptă dintr-un film de Crăciun, dar fără zăpadă. Ceea ce o transforma pe Sadie în rubedenia băgăcioasă, picată din cer ca să tulbure pacea. Şi-a parcat maşina pe marginea străzii înguste, şi-a lut bagajul de pe banchetă din spate şi a pornit-o pe scări.

Câinii lătrau înăuntru şi uşa din faţă s-a deschis înainte ca ea să apuce să bată. A ieşit Bertie care

avea un şorţ de bucătărie în faţă şi un polonic în mână.

—Sadie, a exclamat el zâmbind larg. Ai venit pentru festival! Ce surpriză minunată!

Sigur că la festival venise! Ce explicaţie grozavă!

Ramsay şi Ash au sărit din spatele lui, mirosind-o pe Sadie cu o bucurie nestăvilită. A început să râdă, îngenunchind ca să-i mângâie drăgăstos.

—Ţi-e foame? a întrebat-o Bertie, împingând câinii în casă. Tocmai mă pregăteam de cină. Haide înăuntru şi unge-ţi nişte pâine cu unt până pun eu mâncarea în farfurii.

Toate suprafeţele din bucătărie erau acoperite de borcane cu gemuri şi grătare pe care se răceau prăjituri, aşa că au mâncat pe masa lungă de lemn din curte. Bertie a aprins lumânări în felinare înalte de vânt şi, în timp ce flăcăruile lor pâlpâiau şi se topea ceara, Sadie a aflat toate noutăţile din sat. După cum era de aşteptat, pregătirile pentru festival fuseseră pline de intrigă şi dramatism.

—Dar totul e bine când se termină cu bine, i-a spus Bertie, ştergând farfuria cu o coajă de pâine de casă. Şi mâine-seară, pe vremea asta, o să se termine totul.

—Până anul viitor.

El şi-a dat ochii peste cap, cu prefăcută disperare.

—Lasă, că nu mă prosteşti tu pe mine, ştiu că-ţi place. Uită-te numai cum arată bucătăria ta. Parcă a trecut furtuna.

—Doamne fereşte, a exclamat Bertie cuprins de groază. Bate-n lemn! Nici să nu pronunţi vorba asta. Ultimul lucru de care avem nevoie e o ploaie!

—Văd că nu scapi de superstiţii, a râs Sadie, aruncându-şi privirea prin grădină şi mai departe, spre marea luminată de lună şi spre cerul înstelat. Cred că nu e nici un risc.

—Oricum ar fi, mâine va trebui să o pornim dis-de-dimineaţă dacă vrem să fim gata la timp. Mă bucur să am încă o mână de ajutor.

—Dacă tot vorbim despre asta, a început Sadie, mi-e teamă că nu ţi-am spus cinstit de ce am venit.

El a înălţat o sprânceană.

—Am făcut un pas mare în cazul Edevane.

—Ia te uită! Nu mai spune! s-a mirat Bertie, împingând într-o parte farfuria goală. Povesteşte-mi.

Sadie i-a vorbit despre întâlnirea cu Alice şi de ipoteza la care au ajuns în privinţa lui Anthony Edevane.

—Aşa că vezi, şocul obuzului nu e doar un detaliu, până la urmă.

—Doamne, Dumnezeule, a exclamat Bertie, clătinând din cap, ce tragedie!Bieţii oameni!

—Din câte am dedus, moartea lui Theo a marcat începutul sfârşitului. Familia nu s-a mai întors niciodată la Loeanneth, a început războiul şi, până la sfârşitul lui, Eleanor, Anthony şi fiica lor mai mică, Clemmie, au murit cu toţii.

Deasupra lor a ţâşnit o bufniţă, bătând aerul cald cu aripile, şi Bertie a suspinat.

—E ciudat, nu-i aşa, să dai la iveală taine ale unor oameni care nu mai sunt printre noi. Nu e ca în investigaţiile obişnuite, unde scopul este să arestezi şi să pedepseşti vinovaţii. În cazul acesta nu a mai rămas nimeni ca să îşi primească pedeapsa.

—Aşa e, a încuviinţat Sadie, dar contează adevărul. Gândeşte-te la cei care au supravieţuit. Au suferit şi ei, merită să ştie ce s-a întâmplat cu-adevărat. Dacă ai cunoaşte-o pe Alice, ai vedea ce povară a fost să nu ştie. Cred că şi-a trăit tot restul vieţii bântuită de întâmplările groaznice din noaptea aceea, dar acum mi-a dat cheile de la casă şi mi-a îngăduit să caut unde cred eu de cuviinţă. Sunt hotărâtă să nu plec de acolo fără să găsesc tot ce e nevoie ca să dovedesc rolul jucat de Anthony în moartea lui Theo.

—Ei bine, cred că e grozav ceea ce faci, că ajuţi la încheierea acestui caz. Şi ce lovitură! Să rezolvi o crimă care a rămas un mister timp de şaptezeci de ani. Trebuie să fie un sentiment extraordinar!

Sadie a zâmbit. Era *o lovitură*. Şi se simţea *extraordinar*!

—Şi ce frumos din partea Poliţiei Metropolitane să-ţi mai dea concediu ca să scoţi la liman povestea asta.

Obrajii i s-au aprins, înroşindu-se brusc. Spre deosebire de ea, Bertie, aplecat să-l mângâie pe Ramsay, părea inocenţa întruchipată. Sadie nu era prea sigură dacă replica lui era cu totul nevinovată sau înfăţişarea lui degajată ascundea o întrebare nerostită. Oricum ar fi fost, ea l-ar fi putut minţi, dar în clipa aceea nu o mai ţineau puterile. Obosise, ce-i drept, să se mai prefacă, mai ales faţă de Bertie, singurul care-i rămăsese din familia ei, singura persoană din lume în prezenţa căreia putea să fie ea însăşi.

—De fapt, bunicule, am avut nişte necazuri la slujbă.

—Cum se poate, scumpo!? a zis el fără să clipească. Vrei să-mi spui despre ce este vorba?

Şi aşa s-a pomenit explicându-i despre cazul Bailey: convingerea ei că dispariţia lui Maggie nu fusese tratată corect, refuzul de a urma cererea superiorilor şi decizia finală de a vorbi cu Derek Maitalnd.

—Noi avem o regulă de bază: nu se vorbeşte cu presa.

—Dar tu eşti un detectiv excelent! Trebuie să fi simţit că ai un motiv întemeiat ca să încalci regulamentul.

Încrederea lui în discernământul ei era emoţionantă.

—Aşa am crezut şi eu. Am fost convinsă că intuiţia mea era bună şi mi s-a părut că acesta ar fi singurul mijloc să menţin acest caz în atenţia publică.

—Deci ai acţionat de bună-credinţă, chiar dacă ai folosit o metodă greşită. Sunt sigur că şi asta contează.

—Ei, lucrurile nu stau chiar aşa. Ar fi o problemă serioasă şi dacă aş fi avut dreptate, dar nu am avut. Am făcut o mişcare greşită, m-am lăsat implicată emoţional în cazul acesta. Şi acum se face o anchetă.

—Vai, scumpo! a spus el, plin de compasiune. Dacă are vreo importanţă, eu aş paria oricând pe intuiţia ta.

—Mulţumesc, bunicule.
—Şi Donald? El ştie? Ce zice?
—El a fost cel care mi-a propus să-mi iau concediu. Ca o mişcare anticipativă, să zicem. Aşa că, dacă ei află că eu am vorbit, să pot spune că nu m-am mai ocupat de caz.
—Şi o să ajute la ceva?
—Nu ştiu ca Ashford să fi fost vreodată îngăduitor cu cineva. Aşa că, în cel mai rău caz, o să fiu suspendată şi dată afară, dacă are o zi proastă.
Bertie a clătinat din cap.
—Nu mi se pare corect. Mai poţi face ceva?
—Singurul plan pe care îl am în cap, în afară de a mă da la o parte şi de a o evita pe Nancy Bailey, este să-mi ţin pumnii strânşi.
El şi-a ridicat pumnii, încleştându-şi viguros degetele bătrâne.
—Atunci îi ţin şi eu. Şi-ntre timp, ai de rezolvat misterul Casei de lângă lac.
—Aşa e.
Sadie a simţit cum o cuprinde entuziasmul gândindu-se la ziua următoare. Se felicita în sinea ei că îi spusese adevărul lui Bertie, când l-a văzut scărpinându-se gânditor în creştetul capului:
—Mă întreb ce-a fost aşa special cu cazul acesta?

—Cum adică?

—De ce crezi că tocmai acest caz te-a impresionat atât?

—Ei, mame şi copii, a spus ea, ridicând din umeri. Asta e întotdeauna greu pentru mine.

—Dar ai mai avut cazuri dintr-astea şi altă dată. De ce tocmai acesta te-a afectat? De ce acum?

Sadie era cât pe ce să-i spună că nu ştie, să pretindă că era unul din lucrurile acelea inexplicabile, când i-a venit în minte prima scrisoare a lui Charlotte Sutherland. În clipa aceea, a năpădit-o un val puternic de durere, un val pe care îl ţinuse în frâu timp cincisprezece ani şi care ameninţa să se dezlănţuie.

—Am primit o scrisoare, a spus ea pe nerăsuflate. Acum câteva luni. Copilul… ştii care… are cincisprezece ani acum şi mi-a scris.

Ochii lui Bertie s-au mărit de uimire.

—Esther?

Rostit astfel, numele părea o săgeată. Singura regulă pe care o încălcase Sadie fusese să-i dea fetiţei un nume atunci când i-a văzut mânuţa ivindu-se de sub păturica cu galben şi alb.

—Ţi-a scris Esther?

„De două ori“, s-a gândit Sadie, fără să rostească cu voce tare.

—La câteva săptămâni după ce am început să lucrez la cazul Bailey. Nu ştiu cum de a obţinut adresa mea, cred că datele oamenilor sunt înregistrate şi sunt oferite la cerere şi nu e aşa de greu să găseşti o adresă, dacă ştii unde să o cauţi.

—Şi ce ţi-a spus?

—Mi-a povestit câte ceva despre ea, că familia ei e drăguţă, şcoala bună, ce preocupări are. Şi mi-a spus că vrea să mă cunoască.

—Esther vrea să te cunoască?

—Nu o cheamă Esther, ci Charlotte. Charlotte Sutherland.

Bertie s-a sprijinit pe spătarul scaunului, cu un aer năucit, şi un zâmbet slab i-a înflorit pe chip.

—O cheamă Charlotte şi ai să te întâlneşti cu ea!

—Nu, a scuturat Sadie din cap. Nu o să mă întâlnesc cu ea.

—Dar, Sadie, scumpo…

—Nu pot, bunicule. M-am hotărât.

—Dar…

—Am dat-o de bunăvoie. Ce-o să creadă despre mine?

—Erai şi tu tot un copil.

Sadie încă mai scutura din cap, fără să-şi dea seama. În ciuda nopţii calde, a trecut-o un fior.

—O să creadă că am părăsit-o.

—Dar te-ai frământat să faci ce era mai bine pentru ea!

—Dar ea nu o să gândească aşa. O să mă urască.

—Şi dacă nu o să te urască?

—Uită-te la mine…

Fără soţ, cu puţini prieteni, până şi planta de acasă se usca din lipsă de grijă. Îşi sacrificase toată viaţa pentru slujbă şi până şi asta era acum nesigură. Nu putea fi decât o dezamăgire.

—Nu sunt eu bună de părinte!

—Eu nu cred că ea caută pe cineva care să-i lege şireturile. În privinţa asta se pare că a nimerit foarte bine. Vrea să-şi cunoască mama biologică, atâta tot.

—Ştim amândoi că biologia nu garantează că gândim la fel. Uneori cel mai bun lucru care i se poate întâmpla cuiva e să capete alţi părinţi. Gândeşte-te cum aţi apărut tu şi Ruth în viaţa mea.

Bertie a scuturat din cap, dar nu cu tristeţe. Sadie îşi dădea seama că era supărat pe ea într-un fel, dar nu putea face nimic. Nu era decizia lui, ci a ei, şi ea se hotărâse. Orice ar fi fost, bine sau rău.

„Asta este“, s-a gândit ea dând aerul afară din piept cu hotărâre.

—Ruth obişnuia să spună că dacă ai făcut ce trebuie şi a doua oară ai face la fel, atunci e timpul să treci mai departe.

Lui Bertie i s-au umezit ochii.

—Aşa era ea, înţeleaptă.

—Şi avea de obicei dreptate. Asta am făcut şi eu, bunicule, am urmat sfatul lui Ruth. În ultimii cincisprezece ani am mers mai departe şi totul a fost bine. Toate astea s-au întâmplat din pricina scrisorii. A înviat trecutul.

—Dar nu asta a vrut să zică Ruth, draga mea. Ea voia ca tu să mergi mai departe fără regrete, să nu-ţi renegi trecutul pe de-a întregul.

—Nu-l reneg, doar că nu mă mai gândesc la el. Am luat hotărârea pe care am luat-o şi nu câştigăm nimic dacă dezgropăm trecutul.

—Dar nu asta faci tu pentru familia Edevane?

—Asta e altceva!

—Crezi?

—Da.

Şi chiar era altceva. Nu ştia să-i explice cum, dar era convinsă. O necăjea îndârjirea lui Bertie, dar nu voia să se certe cu el. Şi-a înmuiat tonul şi i-a spus:

—Uite, trebuie să merg înăuntru să dau nişte telefoane până nu se face prea târziu. Ce-ai zice să pun ceainicul pe foc şi să fac câte un ceai?

În ciuda efectului soporific al mării, Sadie nu a putut dormi în noaptea aceea. Reuşise, în cele din urmă, să şi-o scoată din minte pe Charlotte Sutherland– Esther–, dar atenţia i s-a îndreptat spre familia Edevane şi Loeanneth. S-a tot răsucit şi zvârcolit în timp ce imagini ale verii anului 1933 îi bântuiau prin minte. Eleanor aplecându-se asupra lui Theo înainte de a reveni în mijlocul oaspeţilor, bărcile cu vâsle şi gondolele lunecând în susul pârâului către pavilionul de bărci, uriaşul foc ce ardea pe insula din mijlocul lacului.

Era încă întuneric când a renunţat definitiv la ideea de somn şi s-a îmbrăcat în echipamentul de alergare. Câinii s-au trezit entuziasmaţi când a trecut ea prin bucătărie, grăbindu-se să i se alăture. Era prea întuneric să se aventureze pe o potecă prin pădure, aşa că s-a mulţumit să o ia pe promontoriu, recapitulând tot ce avea de făcut când ajungea la Loeanneth. Se întorsese acasă la Bertie şi îşi prăjea a treia felie de pâine când prima rază a zorilor s-a reflectat pe luciul blatului din bucătărie. Sadie i-a lăsat un bilet lui Bertie sub ceainic, şi-a încărcat în

maşină dosarele, lanterna şi un termos cu ceai şi nu a lăsat câinii să se ia după ea.

Pe măsură ce înainta spre răsărit, orizontul devenea tot mai auriu. Marea sclipea de parcă ar fi fost presărată cu pilitură metalică şi Sadie şi-a coborât geamul ca să poată simţi pe faţă briza răcoroasă şi sărată. Ziua de festival avea să fie caldă şi senină şi se bucura pentru Bertie. Îi părea bine şi că plecase înainte de a se trezi el, nu voia să reia discuţia din seara precedentă. Nu că i-ar fi părut rău că îi spusese despre scrisoare, doar că nu voia să mai vorbească şi gata. Ştia că el era dezamăgit de hotărârea ei de a nu se întâlni cu Charlotte Sutherland, fiind convins că interpreta greşit sfatul lui Ruth, dar era o situaţie pe care el nu putea să o înţeleagă. Cândva, urma precis să găsească cuvintele potrivite ca să-i explice ce însemna să renunţe la un copil, cât îi fusese de greu să treacă peste faptul că exista pe lume cineva, carne din carnea ei, pe care nu avea să îl cunoască niciodată. Pentru moment, cu toate câte o apăsau, era prea complicat.

Sadie a ajuns la indicatorul înclinat, cu vopseaua ştearsă de ani şi de vânturile puternice, şi a luat-o la stânga. Drumul ce se depărta de coastă era îngust şi asfaltul decolorat era străbătut pe alocuri de

mănunchiuri de ierburi lungi şi se îngusta pe măsură ce intra şerpuind în pădure. Zorile încă nu pătrunseseră prin bolta copacilor şi Sadie a fost nevoită să aprindă farurile ca să vadă drumul. Mergea încet, scrutând marginile năpădite de vegetaţie ale drumului, ca să găsească intrarea la Loeanneth. După cum îi spusese Alice, porţile de fier forjat aveau să fie dificil de reperat. Erau ascunse undeva, mai departe de drum, şi ornamentaţiile lor complicat întrepătrunse erau, încă din vremurile bune ale familiei, năpădite de mlădiţe de iederă care coborau din copaci, agăţându-se şi încâlcindu-se peste tot.

Sadie era gata să treacă mai departe când farurile au luminat marginea unui stâlp ruginit: şi-a dat seama că ajunsese. A dat maşina înapoi, oprind pe marginea drumului şi a început să caute printre cheile date de Alice pe cea cu eticheta „poartă". Degetele îi erau nesigure din pricina emoţiei şi a încercat de câteva ori să potrivească cheia în broască. În cele din urmă a reuşit. Poarta era ruginită şi înţepenită, dar, atunci când o însufleţea ceva, Sadie reuşea întotdeauna să arate o putere fizică neaşteptată. A împins porţile cu forţă, deschizându-le suficient cât să poată trece cu maşina înăuntru.

Nu intrase niciodată pe domeniu din direcţia aceasta şi, când a ieşit în cele din urmă din desişul pădurii, a fost uimită să constate că era intenţionat ascuns de restul lumii, vârât în propria lui vale, cu casa şi grădinile interioare ocrotite de o perdea protectoare de ulmi. A mers mai departe pe aleea de la intrare, trecând peste un pod de piatră şi a parcat maşina sub ramurile unui copac enorm dintr-o parte acoperită cu pietriş năpădit de smocuri îndărătnice de iarbă. Soarele abia răsărea când a tras ivărul porţii vechi şi a intrat în grădină.

—Aţi ajuns devreme, a strigat ea către bătrânul aşezat pe marginea unei lăzi mari de flori.

Clive i-a făcut cu mâna.

—Aştept ziua asta de şaptezeci de ani. N-aveam de gând să pierd nici o clipă.

Sadie îl sunase cu o seară înainte şi-l pusese la curent cu întâlnirea ei cu Alice. El o ascultase, uimit să afle noua ipoteză, aceea că Theo Edevane ar fi fost omorât de tatăl lui.

—Şi eu care eram sigur că băiatul a fost răpit, a spus el când Sadie a terminat de povestit. În tot timpul acesta am sperat să-l pot găsi.

Vocea i-a tremurat şi Sadie şi-a dat seama cât de mult suflet pusese în cazul Edevane. Cunoştea prea bine sentimentul acesta.

—Tot ne-a mai rămas ceva de făcut, a continuat ea, suntem datori faţă de băieţel să aflăm ce s-a întâmplat exact în noaptea aceea.

Apoi i-a povestit despre chei şi despre permisiunea dată de Alice de a face cercetări în casă.

—Am sunat-o chiar înainte de a vă telefona dumneavoastră şi i-am povestit despre interesul constant pentru acest caz, i-am spus cât de valoros a fost ajutorul dumneavoastră până acum.

Au ajuns amândoi sub porticul casei şi Sadie se lupta să descuie uşa de la intrare. Pentru o clipă a avut senzaţia teribilă că broasca era blocată, dar apoi s-a auzit ţăcănitul mult aşteptat al mecanismului care ceda. Câteva momente mai târziu, Sadie şi Clive păşeau pragul în holul de la intrare al Casei de lângă lac.

Încăperea mirosea a mucegai şi aerul era mai rece decât se aşteptase. Uşa de la intrare rămăsese larg deschisă şi, când s-a uitat peste umăr, lumea de afară care abia se trezea la viaţă părea mult mai strălucitoare decât înainte. Sadie putea vedea până

departe, de-a lungul aleii năpădite de vegetaţie, spre lacul care sclipea sub primele raze ale soarelui.

—Arată de parcă timpul a încremenit, casa nu s-a schimbat de când am fost noi cu atâţia ani în urmă, a spus Clive încetişor, învârtindu-se să vadă din toate părţile. În afară de păianjeni. Ăştia nu erau pe-atunci. Ei, şi-acum, de unde vrei să începi? a adăugat el, privind-o drept în ochi.

Ea i-a răspuns păstrând tonul respectuos. Ceva din casa aceea îndelung ferecată impunea parcă o astfel de atitudine.

—Alice credea că e mai probabil să găsim ce căutăm în biroul lui Anthony sau în măsuţa de scris a lui Eleanor.

—Şi ce căutăm, de fapt?

—Orice ar putea descrie boala lui Anthony, mai ales în săptămânile dinaintea sărbătorii de la mijlocul verii din 1933. Scrisori, jurnale… o mărturie semnată ar fi ideală.

Clive a zâmbit larg în timp ce ea vorbea mai departe.

—Cred că putem progresa mai repede dacă lucrăm separat. Ce-ar fi ca dumneavoastră să mergeţi în birou, iar eu să mă ocup de măsuţa de scris şi apoi ne

reîntâlnim peste câteva ore ca să ne comparăm notiţele?

Sadie a băgat de seamă cât de tăcut era Clive în timp ce urcau împreună scările, cum se uita în jur, oftând adânc când s-au oprit pe palierul de la etajul întâi. Îşi închipuia ce însemna pentru el să intre din nou în casă după atâtea zeci de ani. Şaptezeci de ani în care cazul Edevane rămăsese la fel de viu pentru el, în care nu renunţase nici o clipă la speranţa de a rezolva misterul dispariţiei lui Theo. Şi se întreba dacă în noaptea trecută se mai uitase peste cercetările iniţiale şi dacă nu cumva îl sâcâia vreo idee neluată până atunci în seamă.

—Crezi că m-am mai gândit la altceva? a răspuns el când l-a întrebat. Tocmai mă duceam la culcare când m-ai sunat, dar n-am mai putut să mai dorm după aceea. M-am gândit cum stătea el lângă ea în timpul interogatoriilor. Tot timpul mi-am imaginat că făcea asta ca să o protejeze, ca să nu clacheze după dispariţia băiatului. Dar acum mă gândesc că era ceva foarte nenatural. Poate stătea de pază, să se asigure că nu dădea în vileag ce făcuse el.

Sadie era pe punctul de a-i răspunde când i-a sunat telefonul pe care îl ţinea în buzunarul pantalonilor. Clive i-a făcut semn că o ia înainte pe scări către

biroul lui Anthony şi ea a încuviinţat din cap, scoţându-şi mobilul din buzunar. I-a stat inima în loc când a văzut numărul lui Nancy Bailey pe ecran. Sadie se considera destul de pricepută la despărţiri şi se gândise că „La revedere şi ai grijă de tine" fusese ceva destul de clar: un mod discret, chiar blând de a pune capăt oricărei discuţii cu acea femeie. Evident că era nevoie să-i spună asta mai clar. Dar nu acum. A oprit sonorul telefonului şi l-a îndesat din nou în buzunar. Avea să se ocupe altă dată de Nancy Bailey.

Dormitorul lui Eleanor se afla pe coridor doar la două uşi mai încolo, dar Sadie nu s-a mişcat. Privirea i-a fost în schimb atrasă de un covor roşu, decolorat, putrezit pe alocuri, care se întindea în sus pe scări. Avea altceva de făcut mai întâi. A urcat încă un etaj şi a străbătut coridorul până la capăt. Pe măsură ce urcase se făcuse mai cald şi aerul era mai uscat. Pe pereţi erau încă atârnate tablouri ale diferitelor generaţii de membri ai familiei deShiel şi, prin uşile întredeschise, se vedeau încăperi complet mobilate, până la cele mai mici amănunte de pe măsuţele de toaletă: lămpi, cărţi, piepteni şi oglinzi. Era straniu şi se simţea cuprinsă de sentimentul puternic, complet iraţional, că trebuia să meargă în

vârful picioarelor fără să facă vreun zgomot. Dar spiritul ei de contradicţie a îndemnat-o să tuşească, ca să tulbure linştea pătrunzătoare.

La capătul culoarului, uşa camerei copiilor era închisă. Sadie s-a oprit dinaintea ei. În ultimele două săptămâni îşi imaginase clipa aceasta de multe ori, dar acum că se afla chiar în pragul camerei lui Theo, totul părea mai real decât îşi închipuise ea. Nu-i păsa de obicei de ritualuri şi superstiţii, dar acum a ţinut să şi-l readucă în minte pe Theo Edevane, pruncul cu ochii larg deschişi şi obrajii rotunzi din fotografiile din ziare, reamintindu-şi că încăperea în care urma să intre era sacră.

A deschis încet uşa şi a păşit înăuntru. Aerul din cameră era înăbuşitor; draperiile cândva albe, acum înnegrite, erau trase şi ciuruite de molii, iar lumina se revărsa prin ele nestingherită. Era mai mică decât şi-o închipuise. Pătuţul demodat din fier forjat din mijloc era o dovadă pregnantă a vârstei şi vulnerabilităţii lui Theo Edevane. Era aşezat pe un covor rotund, ţesut şi, dincolo de el, lângă fereastră, se afla un fotoliu acoperit cu o husă de creton care fusese cândva de un galben strălucitor şi vesel, acum spălăcit, de un bej posomorât. Nu era de mirare, după zeci de ani de praf, insecte şi lumină a soarelui.

Raftul cu jucării vechi de lemn, căluţul de lemn de sub fereastră, copăiţa străveche de baie din colţ: toate îi erau cunoscute din fotografiile din ziar şi a avut senzaţia stranie că recunoştea totul, de parcă ar fi fost o cameră pe care să o fi visat sau de care să-şi fi amintit vag din propria copilărie.

S-a dus să se uite mai bine la pătuţ. Salteaua era încă acoperită cu cearceafuri peste care era pusă o pătură croşetată, bine întinsă, legată la un capăt. Acum era, din păcate, plină de praf. Sadie şi-a trecut uşor mâna peste barele pătuţului şi s-a auzit un zornăit slab. Una dintre cele patru măciulii de alamă se clătina în vârful stâlpului. Acolo a fost aşezat la culcare Theo Edevane în noaptea balului. Doica Bruen dormea pe patul de lângă peretele îndepărtat, sub tavanul mansardat şi afară, pe peluza de pe malul lacului, sute de oameni petreceau.

Sadie şi-a aruncat privirea spre fereastra mică, laterală, prin care unicul martor din acest caz pretindea că văzuse o femeie subţirică. Oaspetele la bal spunea că asta s-ar fi întâmplat pe la miezul nopţii, dar se putea să se fi înşelat. Fie că îşi închipuise toată povestea– după câte spunea Clive, femeia mai mirosea încă a alcool a doua zi de dimineaţă–, fie că era vorba o altă fereastră, dintr-o

altă cameră. Poate că o zărise pe Eleanor în camera copilului, care verifica ce făcea Theo, ca de obicei, dar dacă aşa ar fi fost, atunci probabil că se înşelase asupra orei, căci Eleanor ieşise din cameră la unsprezece, oprindu-se pe scări să dea nişte indicaţii unei servitoare. Şi alţi martori o văzuseră, chiar înainte de miezul nopţii, pe Eleanor lângă pavilionul de bărci unde erau ancorate gondolele.

Un ceas rotund cu cadranul simplu şi alb, cu limbile oprite la trei şi un sfert, era agăţat de sus pe perete, alături de cinci gravuri cu Winnie the Pooh. Zidurile acela văzuseră totul, dar nu puteau destăinui nimic. Sadie a privit spre uşă, închipuindu-şi cum s-au desfăşurat întâmplările din noapte aceea. La un moment dat, după miezul nopţii, Anthony Edevane intrase din coridor străbătând camera ca să ajungă la pătuţ, aşa cum făcuse şi ea. Şi după aceea ce s-a întâmplat? L-a scos pe copil din încăpere sau fapta s-a întâmplat chiar acolo? S-a trezit Theo? L-a recunoscut pe tatăl lui şi a zâmbit şi a gângurit sau şi-a dat în vreun fel seama că vizita asta avea ceva diferit, ceva îngrozitor? Când a aflat Eleanor ce făcuse soţul ei?

Privirea i-a fost atrasă de ceva mic şi strălucitor căzut pe covor, sub pat, într-o pată de lumină. S-a

aplecat să vadă ce era: un nasture rotund cu un cupidon dolofan pe el. Îl răsucea între degete când a simţit o mişcare pe piciorul ei. A tresărit, cu inima zbătându-i-se, până când şi-a dat seama că era telefonul mobil care îi vibra în buzunar. Uşurarea i s-a prefăcut imediat în exasperare când a văzut din nou numărul lui Nancy Bailey. Încruntându-se, a închis de tot telefonul şi l-a băgat la loc în buzunar, împreună cu nasturele. S-a uitat din nou prin încăpere, dar vraja se risipise. Nu şi-l mai putea închipui pe Anthony strecurându-se până la pătuţ şi nici nu mai auzea zgomotul petrecerii de afară. Era doar o cameră veche, goală şi ea îşi irosea timpul cu nasturi pierduţi şi închipuiri macabre.

Dormitorul lui Eleanor Edevane era întunecat şi aerul era încărcat de miros de mucegai, tristeţe şi părăsire. Draperiile groase de catifea erau trase la toate cele patru ferestre şi primul lucru pe care l-a făcut Sadie a fost să le dea la o parte, înecându-se cu vălătucii de praf care se desprindeau şi zburau în toate părţile. A deschis fereastra înţepenită cât de mult s-a putut şi s-a oprit să admire priveliştea. Soarele strălucea puternic de-acum şi raţele forfoteau preocupate. Un uguit înfundat i-a atras atenţia şi şi-a ridicat privirea în sus. Ascuns la

adăpostul streşinii, a zărit ceva ce aducea cu un cuib de păsări.

Şi în timp ce un val de aer răcoros şi proaspăt intra pe fereastra deschisă, Sadie s-a simţit năpădită de un imbold puternic şi s-a hotărât să-l fructifice. A găsit măsuţa de scris cu rulou de pe peretele cel mai îndepărtat, chiar acolo unde îi spusese Alice că avea să o găsească. Eleanor fusese cea care o făcuse să pornească pe drumul acesta; Eleanor, faţă de care simţise de la început o atracţie pornită de la scrisoarea pe hârtie cu chenar din frunze de viţă. Tot ea avea să fie cea care s-o ajute să dovedească ce s-a întâmplat cu Theo. Amintindu-şi indicaţiile lui Alice, a început să pipăie sub scaun, atingând tapiseria zdrenţuită de dedesubt, verificând de-a lungul marginilor de lemn. În cele din urmă, la îmbinarea dintre scaun şi piciorul din stânga, de la spate, a dat peste o pereche de cheiţe ce atârnau de un cuişor. Bingo!

Odată descuiat, ruloul de lemn s-a deschis cu uşurinţă, dând la iveală o măsuţă curată, cu un carnet de piele şi un suport de stilou aşezate pe suprafaţa de scris. Rafturile din spate erau înţesate cu o mulţime de carnete şi o simplă frunzărire a unuia dintre ele a dovedit că erau volumele de triplicate folosite, după

spusele lui Alice, pentru corespondenţă. Şi-a trecut privirea lacomă peste cotoarele lor. Nu găsea vreun indiciu că ar fi fost puse în ordine cronologică, dar ordinea de pe masă sugera asta. Familia plecase de la Loeanneth spre sfârşitul anului 1933, ceea ce însemna probabil că ultimul volum ar fi putut să cuprindă lunile de vară din acel an. Sadie l-a scos de pe raft şi prima pagină era, desigur, o scrisoare datată din ianuarie 1933, adresată cuiva numit dr. Steinbach. S-a aşezat pe podea cu spatele proptit de marginea patului şi a început să citească.

Era prima din ceea ce s-a dovedit a fi o serie de scrisori către mai mulţi doctori. Toate descriau simptomele lui Anthony şi cereau ajutor cu fraze elegante şi politicoase, dar nu reuşeau pe deplin să-i ascundă disperarea. Descrierile suferinţei lui făcute de Eleanor erau impresionante; tânărul entuziast al cărui viitor promiţător fusese sacrificat în slujba patriei, care se străduise de-a lungul anilor de când se întorsese de pe front să-şi revină şi să-şi redobândească înzestrările de altădată. Sadie era mişcată, dar nu era momentul să deplângă ororile războiului. Ea era interesată de o singură grozăvie ce trebuia lămurită, şi pentru asta era nevoie să se concentreze şi să caute dovezi despre posibilitatea ca

Anthony să fi fost violent şi despre starea lui de dinaintea datei de 23 iunie.

Dacă scrisorile trimise doctorilor aveau un ton rezervat, cele adresate lui Daffyd Llewellyn– şi erau multe, nu glumă– erau mult mai personale. Ele se refereau tot la situaţia medicală a lui Anthony– Sadie uitase că Llewellyn studiase medicina, înainte de a lăsa totul baltă ca să se facă scriitor–, dar, eliberată de nevoia de a-şi învălui descrierile în termeni care să protejeze demnitatea şi intimitatea soţului ei în ochii unui medic rezervat, Eleanor putea să scrie deschis despre starea lui şi disperarea ei: „Mi-e teamă, uneori, că nu se va elibera niciodată, că toată căutarea asta a fost în van… Aş da orice să-l pot ajuta, dar cum să fac asta când şi-a pierdut voinţa de a se ajuta pe sine însuşi?“ Şi alte rânduri au convins-o pe Sadie că era pe calea cea bună: „S-a întâmplat din nou astă-noapte. S-a trezit urlând, strigând iar despre câine şi despre copil, insistând că trebuie să plece pe dată. Şi a trebuit să-l ţin cu toată forţa ca să-l împiedic să dea buzna afară din cameră. Bietul de el, când are stările astea, tremură încontinuu şi loveşte cu putere, fără să-şi dea seama că eu sunt lângă el… Iar dimineaţa este plin de remuşcări. Uneori mă pomenesc că-l mint, pretinzând că m-am

lovit în timp ce dădeam fuga undeva. Ştiu ce crezi dumneata despre astfel de lucruri, şi sunt de acord, în principiu, că cea mai bună abordare este sinceritatea, dar cu măsură, căci l-ar afecta atât de tare dacă ar şti adevărul! El nu ar face rău cu bună ştiinţă nici măcar unei muşte. Nu aş putea suporta să-l îndurerez atât de tare… Dar nici dumneata nu trebuie să-ţi faci griji! Nu ţi-aş fi spus niciodată dacă aş fi ştiut că te va face să suferi atât de cumplit. Te asigur că nu am nimic. Rănile fizice se vindecă; vătămarea spiritului este mult mai rea… eu i-am făcut lui Anthony o promisiune şi promisiunile trebuie respectate. Doar dumneata m-ai învăţat asta…“

Pe măsură ce citea, Sadie îşi dădea seama că Llewellyn ştia şi despre aventura lui Eleanor cu Benjamin Munro. „Prietenul meu, după cum bizar (sau mai degrabă rezervat!) insişti să-l numeşti este bine… Desigur că sunt măcinată de sentimente de vinovăţie. E frumos din partea dumitale să subliniezi diferenţa dintre mama şi mine, dar dincolo de cuvintele dumitale generoase, sunt conştientă că faptele noastre nu sunt atât de diferite… Dar în cazul meu, dacă îmi este îngăduit să mă apăr, eu îl iubesc, bineînţeles, altfel decât pe Anthony. Ştiu acum că

este posibil ca inima omenească să poată iubi două persoane în acelaşi timp…“ Şi apoi, în ultima scrisoare: „Ai dreptate, Anthony nu trebuie să afle niciodată. Nu numai că i-ar produce o cădere, ci l-ar distruge de-a binelea…“

Ultima scrisoare era din aprilie 1933 şi carnetul nu mai conţinea altele. Sadie şi-a amintit că Daffyd Llewellyn obişnuia să locuiască la Loeanneth în lunile de vară, ceea ce explica lipsa corespondenţei între ei doi. S-a uitat din nou la rândurile scrise îngrijit: „Ai dreptate, Anthony nu trebuie să afle niciodată… l-ar distruge de-a binelea“. Nu era chiar o dovadă, dar era interesant. Judecând după răspunsul lui Eleanor, pe Llewellyn l-ar fi îngrijorat modul în care ar fi reacţionat Anthony aflând despre aventura ei. Sadie se întreba dacă temerile lui nu cumva alimentaseră depresia care îl împinsese la sinucidere. Ea nu se pricepea la lucruri de felul acesta, dar nu părea imposibil. În orice caz, s-ar fi lămurit momentul sinuciderii– un amănunt neclar care o tot sâcâia pe Sadie.

Şi-a dat seama dintr-odată: Alice îi spusese că mama ei păstra scrisorile pe care le primea în sertarele aflate de o parte şi de cealaltă a măsuţei. Dacă avea noroc, găsea acolo şi scrisorile de la

Daffyd Llewellyn. Putea afla de ce anume se temea el– şi în ce măsură– totul scris cu mâna lui. Sadie a descuiat sertarele. Sute de plicuri– zdrenţuite acolo unde fuseseră rupte– erau legate în teancuri cu panglici colorate. Toate erau adresate doamnei E. Edevane, unele bătute oficial la maşină, altele scrise de mână. Sadie le-a frunzărit, teanc după teanc, căutându-le pe cele de la Daffyd Llewellyn.

Nu găsise încă nimic când a dat peste un teanc, în care, foarte neobişnuit, plicul de deasupra nu avea nici adresă, nici timbru. Uimită, Sadie s-a uitat şi la restul scrisorilor. Numai vreo două veniseră cu poşta, restul plicurilor nu aveau nimic scris pe ele, la fel ca primul. Apoi şi-a dat seama. Panglica moale, roşie, adierea slabă de parfum şi pudră. Erau scrisori de dragoste.

Nu era exact ce îşi propusese să găsească, dar a fost cuprinsă de un fior de curiozitate. Şi, pe deasupra, era posibil ca Eleanor să-i fi împărtăşit iubitului ei temerile pe care le avea în legătură cu starea lui Anthony. A tras de panglica roşie, atât de nerăbdătoare să deschidă scrisorile că le-a scăpat pe jos. Se blestema în sinea ei că le-a împrăştiat, stricându-le ordinea, când ceva i-a atras atenţia. Ceva ce nu aparţinea acelui teanc de scrisori.

A recunoscut hârtia pe dată, chenarul cu frunze şi cârcei de viţă de un verde închis care şerpuia pe margini, scrisul, cerneala: era identică. Era prima parte a scrisorii pe care o găsise când scotocise prin pavilionul de bărci, scrisoarea pe care Eleanor i-o scrisese lui Anthony când era plecat la război. Inima i se zbătea în piept când a început să netezească hârtia. Mai târziu, i s-a părut că avusese chiar presentimentul a ceea ce urma să descopere, pentru că de îndată ce a început să citească, o mică piesă pierdută din puzzle, o dovadă pe care nici nu-şi dăduse seama că o căuta, îi picase din cer.

—Sadie?

Şi-a ridicat privirea tresărind. Era Clive, apărut în cadrul uşii, cu un caiet cu scoarţe de piele în mână şi o expresie entuziasmată pe chip.

—A, aici erai! a exclamat el.

—Aici eram! l-a imitat ea, cu mintea tulburată de semnificaţiile a ceea ce tocmai descoperise.

—Cred că am găsit, a spus el emoţionat, îndreptându-se cât de iute îl duceau picioarele sale bătrâne ca să se aşeze pe marginea patului, lângă Sadie. Uite jurnalul lui Anthony din 1933. Alice a avut dreptate, îşi însemna totul cu conştiinciozitate. Are câte un caiet pentru fiecare an, plin mai ales cu

observaţii din natură şi cu exerciţii de memorie. Le-am recunoscut din vremurile mele de început într-ale poliţiei, când încercam să învăţ cum să-mi aduc aminte fiecare amănunt al scenei unei crime. Dar mai sunt şi alte însemnări, sub forma unor scrisori către cineva numit Howard. Vreun prieten, înţeleg, care a fost ucis în Primul Război. Aici am găsit. În iunie 1933, Anthony pare să intre într-o altă fază întunecată. Îi spune prietenului său că simte cum a decăzut în ultimul an, că ceva se schimbase, doar că nu ştia ce anume şi că naşterea fiului său nu a îmbunătăţit lucrurile. De fapt, când m-am uitat pe însemările mai vechi, am văzut că pomeneşte de câteva ori că plânsetul micuţului îi trezeşte amintiri despre ceva ce el numeşte „incidentul“, ceva ce se întâmplase în timpul războiului. În ultima însemnare dinaintea sărbătorii de la mijlocul verii scrie că fiica lui mai mare, Deborah, a venit la el şi i-a spus ceva care a schimbat totul, explicând sentimentul lui că ceva nu era în regulă şi „zdrobindu-i iluzia“ vieţii perfecte.

—Aventura! a spus Sadie, gândindu-se la temerile lui Daffyd Llewellyn.

—Asta trebuie să fi fost!

Anthony aflase de aventură chiar înainte de sărbătoare. Era cu siguranţă suficient ca să-l destabilizeze. De asta se şi temuse Daffyd Llewellyn. Acum, totuşi, în lumina a ceea ce tocmai citise, Sadie se întreba dacă asta era tot ce descoperise.

—Dar tu? a întrebat Clive, arătând cu capul spre plicurile răvăşite pe covor. Ai găsit ceva interesant?

—Aşa aş zice.

—Ei, ce anume?

Ea i-a povestit repede despre jumătatea de scrisoare pe care o găsise în pavilionul de bărci, scrisoarea lui Eleanor către Anthony, scrisă când el era plecat la război şi ea rămăsese singură acasă, gravidă cu Alice, şi îngrijorată fiindcă nu ştia cum avea să se descurce fără el.

—Şi? a îmboldit-o Clive.

—Tocmai am găsit cealaltă jumătate, începutul, aici, printre celelalte scrisori ale lui Eleanor.

—Asta e? a întrebat el arătând spre hârtia din mâna lui Sadie. Pot s-o văd?

Ea i-a dat-o lui Clive care a parcurs-o rapid, înălţându-şi uimit sprâncenele.

—Doamne, Dumnezeule!

—Da…

—Ce pasională e!
—Da…
—Dar nu e adresată lui Anthony! Uite, scrie aici: „Iubitul meu Ben!“
—Aveţi dreptate, a spus Sadie. Şi e datată mai 1932, ceea ce înseamnă că pruncul nenăscut despre care scrie ea nu e Alice, ci Theo.
—Dar asta înseamnă că…
—Exact. Theo Edevane nu era fiul lui Anthony, ci al lui Ben.

29
Cornwall, *1932*

Eleanor nu intenţionase să rămână însărcinată şi, oricum, nu cu Ben, dar nu a regretat nici o clipă. Şi-a dat seama aproape de îndată. Trecuseră zece ani de când o avusese pe Clementine, dar nu uitase sentimentul. Se umpluse de dragostea năvalnică şi uriaşă pentru fiinţa care creştea în pântecele ei. Anthony îi arătase cum se vede la microscop, aşa că ştia cum sunt celulele, bucăţile şi urzeala vieţii. Dragostea ei pentru acel prunc era la nivel celular. Erau unul şi acelaşi şi îşi putea imagina viaţa pe care o purta în ea.

Atât de intensă şi de personală era dragostea ei, că uita cu uşurinţă că acel copil avea un tată, că nu-l adusese pe lume doar prin simpla tărie a voinţei sale– mai ales când el era încă atât de mic, atât de adânc ascuns. Aşa că el a rămas secretul ei (era convinsă că era băiat), iar Eleanor ştia să păstreze secrete. Avea o experienţă îndelungată. Ani întregi păstrase secretul lui Anthony şi acum pe al ei, de când îl întâlnise pe Ben.

Ben. La început, Eleanor îşi spusese că era pur şi simplu o abandonare în voia patimii. Mai demult, când era mică, tatăl ei îi dăruise un zmeu, unul special adus cu vaporul tocmai din China, şi o învăţase cum să-l înalţe. Eleanor iubise zmeul acela cu pasiune, iubise cozile lui fabuloase, colorate, forţa frânghiilor care-i vibrau în mâini, inscripţiile ciudate şi minunate de pe aripi, ce păreau a fi mai degrabă ilustraţii decât cuvinte.

Ea şi tatăl ei au cutreierat toate câmpurile de la Loeanneth căutând locul cel mai potrivit ca să înalţe zmeul, vânturile cele mai bune care să-l facă să zboare. Eleanor devenise obsedată, ţinea un carneţel cu însemnări despre zboruri, desena diagrame detaliate şi modele noi, ba se trezea în toiul nopţii şi repeta în pat mişcările prin care dădea drumul

zmeului, răsucind cu mâinile bobina închipuită de parcă ar fi fost afară, pe câmp.

—Ai făcut o adevărată patimă, îi spusese Doica Bruen cu o privire aspră şi dezgustată, înainte de a-i lua zmeul din dormitor şi a-l ascunde. Patima e un diavol şi diavolul fuge când găseşte uşa închisă.

Eleanor făcuse o patimă pentru Ben, sau cel puţin aşa îşi închipuia ea, dar acum era adult, stăpână pe propriul eu. Nu mai era Doica Bruen care să-i pună zmeul pe foc şi să închidă uşa, aşa că era liberă să treacă pragul.

—Tocmai aprindeam focul, spusese Ben, în ziua când dăduse peste el în rulotă. Nu vreţi să intraţi până trece furtuna?

Încă mai ploua cu găleata şi acum, că nu mai era încălzită de goana după Edwina, Eleanor îşi dădea seama cât de frig îi era, udă până la piele. Peste umărul lui zărea o mică încăpere care i se părea culmea confortului şi căldurii. În spatele ei, ploaia cădea în rafale, iar Edwina, lipită de picioarele ei, îşi pusese în minte să nu se clintească. Eleanor şi-a dat seama că nu prea avea de ales. I-a mulţumit, a tras aer în piept şi a intrat.

Bărbatul a urmat-o, închizând uşa după el, şi pe dată răpăitul ploii s-a auzit mai slab. I-a întins un

prosop şi apoi şi-a făcut de lucru, aprinzând focul într-o sobiţă de metal din mijlocul rulotei. În timp ce-şi ştergea părul, Eleanor a profitat de ocazie ca să arunce o privire în jur.

Rulota era confortabilă, dar modestă. Fusese aranjată simplu, doar cât să dea senzaţia de locuinţă. Pe pervazul ferestrei a băgat de seamă că se aflau alte păsări dintr-acelea delicate de hârtie pe care îl văzuse făcându-le în tren.

—Vă rog să luaţi loc, a spus el. Aprind soba într-o clipă. Cam are toane, dar ne-am mai împrietenit în ultima vreme.

Eleanor se chinuia să scape de tulburarea ce îi dădea târcoale. Ascuns pe jumătate de o perdea trasă, văzuse patul în care dormea el. Şi-a ferit privirea, a pus prosopul pe scaunul de răchită şi s-a aşezat. Ploaia cădea acum mai domol şi i s-a părut, nu pentru prima dată, că era unul dintre cele mai frumoase sunete pe care le auzise. Să fie undeva la adăpost, cu speranţa de a se încălzi şi a se usca curând, în timp ce ploaia răpăia afară, era o simplă, dar minunată bucurie.

Flăcările s-au înteţit şi lemnele au început să trosnească, iar el s-a ridicat. A aruncat un chibrit stins în foc şi a închis uşa sobei.

—Eu vă cunosc, a spus el. Din tren, din trenul acela aglomerat de Londra, de-acum câteva luni. Eraţi în compartimentul meu.

—După câte îmi amintesc eu, dumneata erai în compartimentul meu.

El a zâmbit şi inima ei a tresărit periculos, neaşteptat.

—Asta nu pot să neg. Am avut noroc să mai găsesc un bilet.

Şi-a şters mâinile de cenuşă pe pantaloni.

—Mi-am amintit de îndată ce ne-am despărţit la poştă. M-am întors, dar plecaserăţi deja.

Se întorsese, deci. Asta o tulbura şi mai tare, dar Eleanor şi-a ascuns neliniştea privind în jur.

—Locuieşti aici?

—Deocamdată. Aparţine fermierului la care lucrez.

—Credeam că ai terminat munca la domnul Nicholson, a spus ea, blestemându-se în sinea ei, gândindu-se că avea să îşi dea seama că s-a interesat în legătură cu el.

Ben nu a reacţionat în nici un fel şi ea a schimbat subiectul.

—Aici nu e nici apă, nici curent electric.

—Eu nu am nevoie nici de una, nici de cealaltă.

—Şi unde găteşti?

El a făcut semn către sobă.

—Şi unde te speli?

El a arătat cu capul spre pârâu.

Eleanor a afişat o expresie uimită.

—Mi se pare un loc foarte liniştit, a râs el.

—Liniştit?

—Nu aţi simţit niciodată dorinţa să dispăreţi din lumea asta?

Eleanor s-a gândit la toată stricteţea impusă de faptul că era Mama, la cât de mult ura când propria ei mamă o încuviinţa aprobator din cap, la vigilenţa constantă care îi înţepenise oasele şi-i întinsese mintea de parcă ar fi fost prinsă cu elastice.

—Nu, a răspuns ea cu o prefăcută uşurinţă pe care o exersase de-a lungul anilor. N-aş putea zice aşa ceva.

—Bănuiesc că nu toată lumea simte asta, a spus el ridicând din umeri. Doriţi un ceai cât vi se usucă lucrurile?

Eleanor a urmărit cu privirea mâna care arăta către o cratiţă de pe sobă. Era frig, la urma urmei, şi avea pantofii uzi.

—Ei, bine, poate doar cât aştept să se oprească ploaia.

El a pus ceaiul la fiert, iar ea l-a întrebat ce era cu cratiţa aceea. El a râs şi i-a răspuns că nu avea ceainic, dar că acea cratiţă îi ţinea foarte bine locul.

—Dar nu-ţi plac ceainicele?

—Ba da, doar că nu am unul.

—Nici măcar acasă?

—Asta e casa mea, cel puţin pentru moment.

—Şi unde te duci când pleci de aici?

—În locul următor. Nu am stare, a explicat el. Adică nu stau prea mult timp într-un singur loc.

—Eu nu cred că aş putea suporta să nu am un cămin.

—Oamenii sunt căminul meu, cei pe care îi iubesc.

Eleanor a zâmbit cam amar. Îşi amintea că şi ea spusese ceva asemănător cu mulţi ani în urmă, într-o altă viaţă.

—Nu sunteţi de acord?

—Oamenii se schimbă, nu-i aşa?

Nu voise să pară atât de aspră.

—Totuşi, o casă cu pereţi, podele şi un acoperiş deasupra capului, cu încăperi pline de lucruri speciale, cu amintiri prin colţuri umbrite, vezi, o casă e ceva pe care te poţi bizui. E sigură şi reală şi…

—Onorabilă?

El i-a întins o ceaşcă aburindă de ceai şi s-a aşezat pe scaunul de lângă ea.

—Da, chiar aşa. Onorabilă, bună şi adevărată, a urmat ea zâmbind, jenată că îşi exprimase o părere atât de categorică.

Se simţea dată în vileag, ciudată– cine mai simţea aşa ceva pentru o casă? Dar a zâmbit şi el şi şi-a dat seama că, deşi nu era de acord, o înţelegea totuşi.

De mult nu mai cunoscuse Eleanor pe cineva faţă de care să se simtă suficient de relaxată ca să întrebe şi să asculte. I-a pus tot felul de întrebări despre viaţa lui. Crescuse în Orientul Îndepărtat, tatăl lui fusese arheolog, iar mama o călătoare împătimită, ei îl încurajaseră să-şi croiască viaţa cum dorea şi să nu se împiedice de rigorile societăţii. Eleanor îşi amintea că şi ea fusese aşa cândva.

Timpul se scurgea ciudat şi nefiresc, de parcă atmosfera dinăuntrul rulotei exista dincolo de mersul sinuos al lumii de afară. Urzeala realităţii se destrămase şi nu mai rămăseseră decât ei doi. De-a lungul vremii, Eleanor constatase că era capabilă să ghicească ora cu o abatere de maximum cinci minute, dar acum pierduse complet noţiunea timpului. Şi doar când s-a întâmplat să dea cu ochii

de un ceas mic aşezat pe pervazul ferestrei şi-a dat seama că se scurseseră două ore.

—Trebuie să plec, a spus ea dintr-odată.

O astfel de nesăbuinţă nu mai făcuse, era de neconceput. Fetele, Anthony, mama… ce aveau să spună?

S-a ridicat şi el, dar pe urmă nici unul nu s-a mai clintit. Acelaşi fior ciudat i-a străbătut pe amândoi, ca cel pe care Eleanor îl simţise în tren, şi a simţit brusc nevoia puternică să rămână, să se ascundă, să nu mai plece niciodată. Ar fi trebuit să îşi ia rămas-bun, dar în schimb a spus:

—Ştii, mai am încă batista dumitale.

—Din tren? a râs el. V-am spus, e a dumneavoastră.

—Nu se poate. Înainte era altceva, nu aveam cum să ţi-o mai dau înapoi, dar acum…ei, bine, acum ştiu unde te afli.

—Da, ştiţi.

Eleanor a simţit o răceală care-i cobora pe şira spinării. El nu o atinsese, dar ea şi-a dat seama cât de mult ar fi vrut să o fi atins. S-a simţit brusc ca pe marginea unei prăpastii şi în clipa aceea ar fi vrut să se prăbuşească. Mai târziu şi-a dat seama că se prăbuşise deja.

—Parcă eşti mai sprinţară, a remarcat mama ei mai târziu în după-amiaza aceea. E de mirare ce poate face pentru starea de spirit să fii prins de ploaie.

Şi în noaptea aceea, când Eleanor s-a urcat în pat alături de Anthony şi a dat să-l cuprindă, el i-a mângâiat mâna, după care s-a întors pe partea cealaltă, iar ea a rămas nemişcată în întuneric, reconstituind liniile de pe tavan, ascultând cum răsuflarea soţului ei se linişteşte şi se adânceşte, încercând să-şi aducă aminte când a devenit atât de izolată, văzându-l cu ochii minţii pe tânărul din tren, pe bărbatul al cărui prenume– abia acum îşi dădea seama– nu-l aflase încă, cel care o făcuse să râdă, să viseze, să se deschidă– şi care se afla de fapt atât de aproape.

La început, pur şi simplu simţea că trăieşte, după atâţia ani. Eleanor nu-şi dăduse seama că se împietrise. Ştia că se schimbase în cei peste zece ani de când Anthony se întorsese din război, dar nu îşi dăduse seama cât de mult o costase hotărârea de a-l îngriji, de a-l ocroti şi a-l vindeca, de a le feri pe fete de rău. Şi apoi a apărut Ben, atât de liber, degajat şi vesel. Aventura aceasta însemna evadare, intimitate şi plăcere egoistă şi nu îi era greu să îşi spună că era o doar o patimă, un balsam temporar.

Dar simptomele împătimirii– gândurile obsesive, somnul tulburat, plăcerea desăvârşită de a mâzgăli numele celuilalt pe o foaie de hârtie neîncepută, de parcă văzându-l scris, visarea ar deveni realitate– sunt foarte asemănătoare cu cele ale îndrăgostirii, iar Eleanor nu a priceput pe dată ce i se întâmpla. Şi apoi, nu-şi închipuise vreodată că era posibil să iubească doi oameni în acelaşi timp. A fost uimită peste măsură când s-a pomenit într-o zi fredonând o veche melodie dintr-un balet la care nu se mai gândise de ani de zile şi şi-a dat seama că legătura ei cu Ben o făcea să se simtă la fel ca atunci când îl întâlnise prima oară pe Anthony, de parcă lumea ar fi devenit brusc şi surprinzător mult mai strălucitoare de cât fusese până atunci.

Era îndrăgostită.

În mintea ei, cuvintele păreau uimitoare, şi totuşi pline de adevăr. Uitase că aşa era dragostea, simplă, uşoară şi veselă. Afecţiunea pe care o nutrea faţă de Anthony se adâncise de-a lungul deceniilor şi se schimbase; viaţa le aruncase dinainte tot felul de piedici şi iubirea se adaptase ca să le poată face faţă; ajunsese să însemne să îl pui pe celălalt pe primul loc, să faci sacrificii, să ai grijă ca barca peticită să nu se piardă în furtună. Cu Ben, dragostea era o

barcă uşoară cu vâsle în care pluteau liniştiţi deasupra tuturor.

Când a rămas însărcinată, Eleanor şi-a dat seama pe dată al cui era copilul. Cu toate acestea, a calculat totuşi săptămânile, ca să fie sigură. Ar fi fost mult mai uşor dacă ar fi fost copilul lui Anthony.

Eleanor nu s-a gândit nici o clipă să-l mintă pe Ben, şi totuşi nu i-a spus imediat. Creierul omenesc are un fel de a aborda problemele complexe negându-le şi Eleanor s-a concentrat pur şi simplu asupra bucuriei sale: urma să aibă un copil, întotdeauna visase să mai aibă unul, un prunc l-ar fi făcut fericit pe Anthony. Mai mult de-atât, un copil l-ar fi însănătoşit. Ideea aceasta îi intrase în minte de atâta timp, încât nu a pus-o nici o clipă la îndoială.

La început, a refuzat să se gândească la paternitatea copilului. Chiar şi când pântecele a început să i se rotunjească şi a simţit mişcările copilului, Eleanor şi-a păstrat taina. Când s-au împlinit patru luni, totuşi, după ce le-a dat vestea cea minunată fetelor şi lui Anthony, a ştiut că era momentul să vorbească şi cu Ben. Începea să se vadă deja.

Şi pe măsură ce socotea cum să-i spună, Eleanor şi-a dat seama că îi era groază, dar nu pentru că i-ar

fi fost teamă că Ben ar fi îngreunat lucrurile. Încă din prima zi, atunci, în rulotă, se aşteptase ca el să dispară, închipuindu-şi cu tristeţe la ziua când avea să-l caute fără să-l găsească. De fiecare dată când o pornea de-a lungul pârâului ca să se întâlnească cu el, îşi ţinea răsuflarea, pregătindu-se pentru ce putea fi mai rău. Cu siguranţă nu pronunţase niciodată cu voce tare cuvântul „dragoste". Gândul de a-l pierde era ucigător, dar Eleanor îşi tot reamintea că el era un hoinar şi că ea ştiuse asta de la bun început. Lucrul acesta făcea parte din atracţia pe care o resimţise şi fusese motivul pentru care îşi îngăduise să se lase prinsă în toată povestea asta. Faptul că prezenţa lui era temporară i se păruse opusul poverii pe care o purta ea. Într-o bună zi trebuia să plece, îşi spunea Eleanor, şi totul avea să se sfârşească. Fără nici o datorie, fără nici un regret, fără să se fi produs vreun rău adevărat.

Dar se înşelase, şi acum vedea cât de falsă şi nesăbuită fusese degajarea ei. Acum, când trebuia să îi dea vestea care avea cu siguranţă să îl facă să plece pe iubitul ei rătăcitor, pe cel care nu avea nici măcar un ceainic, şi-a dat seama cât de mult ajunsese să depindă de el: de mângâierea şi umorul lui, de purtarea lui blândă şi ocrotitoare. Îl iubea şi în ciuda

rezolvării practice pe care plecarea lui ar fi produs-o, tot nu ar fi vrut să-l vadă plecat.

Dar Eleanor se mustra în gând că nutreşte speranţe deşarte. Cu siguranţă că lucrurile nu puteau rămâne la fel. Ea urma să aibă un copil. Era căsătorită cu Anthony, el era soţul ei şi îl iubea, acum şi întotdeauna. Singurul lucru pe care îl avea de făcut era să-i spună lui Ben despre sarcină şi să-l vadă cum îşi face bagajele.

Dar nu s-a gândit la legăturile de sânge, la dragoste.

—Un copil?! s-a mirat el când i-a spus. Un copil!

Pe chip i se aşternuse o privire neobişnuită, un zâmbet de bucurie şi încântare, ba mai mult decât atât, de consternare. Şi, chiar înainte ca Theo să se fi născut, Ben îl iubea deja.

—Am făcut un suflet mititel, a spus el, cel care se ferise toată viaţa de răspunderi şi obligaţii. Nu mi-am închipuit niciodată că o să fie aşa. Mă simt legat de copil şi de tine cu o legătură de nezdruncinat. Nu simţi şi tu la fel?

Ce putea să-i spună? Şi ea simţea aşa, de bună seamă. Pruncul o lega de Ben printr-o dragoste diferită faţă de cea pe care o simţea pentru Anthony,

de viitorul pe care şi-l închipuise pentru familia ei la Loeanneth.

În următoarele câteva luni, emoţia lui Ben, optimismul său şi refuzul de a accepta şi cea mai mică aluzie că apariţia copilului ar fi fost altfel decât perfectă şi mult dorită au devenit contagioase.

Ben era atât de convins că totul va fi bine.

—Întotdeauna lucrurile se aşază cumva, spunea el. Mi-am trăit întreaga viaţă lăsând totul să se întâmple după voia sorţii.

Iar Eleanor începuse să-l creadă. De ce nu ar fi putut totul să continue după cum începuse, ea şi copilul la Loeanneth, şi Ben aici? Dacă funcţionase aşa până acum?

Dar Ben avea alte idei şi în cursul verii, pe măsură ce se apropia momentul naşterii, i-a spus că urma să plece din caravană. La început ea a crezut că avea să plece într-altă regiune din Cornwall, şi gândul acesta a ars-o de-a dreptul, dar el i-a dat o şuviţă rebelă de păr peste ureche şi i-a spus:

—Trebuie să fiu mai aproape. Am luat o slujbă pe care am găsit-o în ziarul local. Domnul Harris spunea că pot să încep lucrul săptămâna viitoare. Se pare că există un pavilion de bărci unde poate locui uneori personalul?

Probabil că lui Eleanor i se citea grija pe chip, căci el a adăugat imediat:

—Nu o să complic lucrurile, îţi promit. Dar trebuie să fiu mai aproape, Eleanor, a urmat el, punând blând mâinile pe pântecul ei tare şi rotund. Trebuie să fiu cu voi doi. Tu şi copilul sunteţi căminul meu.

Ben a început să lucreze la Loeanneth spre sfârşitul verii, în anul 1932. Într-o după-amiază a apărut pe aleea de la intrare pe o căldură înăbuşitoare, arătând de parcă nu ar fi avut habar de nimic despre domeniul acela decât ce se anunţase în ziar – că era nevoie de un ajutor de grădinar. Chiar şi în acele momente Eleanor era încredinţată că lucrurile aveau să se rezolve într-un fel. Ben avea acum un loc stabil de unde îşi putea urmări copilul cum creşte; iar ea putea să îl vadă oricând ar fi dorit şi Anthony, dragul de el, nu trebuia să ştie niciodată nimic.

Ea trăia, desigur, într-un paradis al amăgirilor. Dragostea, emoţia apariţiei pruncului, vara lungă– toate au făcut-o să nu vadă realitatea, dar nu i-a trebuit mult ca paradisul să-şi piardă strălucirea. Apropierea lui Ben făcea ca relaţia să capete realitate. Până atunci, el existase pentru Eleanor într-un tărâm diferit, dar acum, aici, era ancorat în viaţa

ei, alături de familie şi păcatul ei, îndelung tăinuit, începea să iasă la iveală.

Greşise înşelându-l pe Anthony. Eleanor îşi dădea seama de asta atât de limpede, şi nu-şi putea imagina ce fusese în capul ei. Ce o apucase? Anthony era marea ei dragoste. Cu ochii minţii îi revedea chipul tânăr şi strălucitor – în dimineaţa aceea de demult, când o salvase de sub roţile autobuzului, în ziua nunţii când îi zâmbise şi-i strânsese mâna, iar ea întrevăzuse viitorul aşternându-se dinaintea lor, în după-amiaza aceea la gară, când el plecase la război atât de dornic să fie de folos– şi-i venea să se încolăcească pe jos şi să moară de ruşine.

Eleanor a început să se ferească să mai meargă în grădină. Era o pedeapsă potrivită; grădina fusese întotdeauna locul care îi plăcea cel mai mult la Loeanneth, unde îşi găsea odihna şi alinarea şi merita să îl piardă. Dar mai avea şi un alt motiv pentru care se ţinea departe. Vinovăţia îi alimenta teama obsedantă că din greşeală s-a putea da de gol, că întâlnindu-se cu Ben ar fi putut să îşi trădeze cumva taina. Nu putea să rişte: consecinţele l-ar fi distrus pe Anthony. Pleca imediat de lângă fereastră doar dacă îl zărea pe Ben umblând prin grădină şi noaptea stătea trează, frământându-se ce s-ar fi putut

întâmpla dacă el şi-ar fi dorit să stea mai mult alături de copil decât putea ea să-l lase.

Dar oricât se învinuia, oricât de mult se căia, Eleanor nu putea să regrete această legătură pe de-a-ntregul. Şi cum ar fi putut, când fapta ei urma să i-l dăruiască pe Theo? Ea îl iubise pe copil din prima clipă a sarcinii, dar după ce s-a născut, l-a adorat de-a dreptul. Şi nu îl iubea mai mult decât îşi iubise fiicele, doar că acum era o altfel de femeie decât fusese când se născuseră ele. Viaţa o schimbase. Era mai bătrână, mai tristă şi avea mai multă nevoie de alinare. Aşa că putea să iubească acest copil cu un devotament eliberator. Şi partea cea mai bună cu Theo era că, atunci când erau doar ei doi, ea putea fi doar Eleanor, Mama dispărea.

În toate scenariile pe care le construise şi cu toate închipuirile care o măcinaseră nu se gândise nici o clipă că situaţia lui Anthony s-ar fi putut înrăutăţi după naşterea lui Theo. În timp ajunsese la convingerea fermă că un alt copil– un fiu– era tot ce îi trebuia ca să se facă bine şi nu mai încăpea nici o altă posibilitate în minte ei. Dar se înşelase. Problemele au început aproape imediat, când Theo avea doar câteva săptămâni.

Anthony îl adora, luându-l grijuliu în braţe, uitându-se uimit la chipul lui mic şi perfect, dar bucuria îi era adesea umbrită de melancolie, de o ruşine amară că viaţa lui este atât de minunată în timp ce alţii suferiseră atâtea privaţiuni. Şi mai rău decât atât, uneori, când copilul plângea, căpăta o privire ciudată, lipsită de orice expresie, de parcă ar fi fost sustras de alte gânduri tainice care i se perindau prin minte.

Şi în nopţile acelea când el avea coşmaruri– cu tremurături îngrozitoare, când striga „Faceţi copilul să nu mai plângă!“, „Să tacă!“ şi Eleanor trebuia să-şi folosească toată puterea ca să-l împiedice să se năpustească pe coridor ca să-l facă chiar el să tacă– ea se întreba ce făcuse oare.

Apoi, când Clementine a împlinit doisprezece ani, i-au dăruit un planor. Fusese ideea lui Anthony, o idee foarte bună, dar planul lui Eleanor de a evita să meargă în grădină s-a dus cu totul. Imediat după prânz, Clemmie şi-a despachetat cadoul şi a dat fuga afară, aşa că mai rămăseseră doar prăjiturile şi ceaiul din partea formală a sărbătorii. Eleanor şi-a spus în sinea ei că nu se putea întâmpla nimic rău într-un interval atât de scurt de timp şi, învinsă, i-a poruncit servitoarei să ducă tava în grădină.

Era o după-amiază frumoasă, proaspătă, însorită de toamnă, s-ar fi putut chiar înota cu puţin curaj. Toţi erau pătrunşi de spiritul de sărbătoare, ţopăiau pe peluză, lansau planorul, râdeau când era să se prăbuşească, dar Eleanor era foarte încordată. Îşi dădea seama că Ben lucra lângă lac şi îşi făcea griji ca familia să nu-l vadă; se temea că, văzând coşuleţul lui Theo, Ben ar fi căutat un motiv să se apropie de peluză.

El promisese că nu va face aşa ceva. Dar teama te poate face să te gândeşti la lucruri nebuneşti şi Eleanor nu dorea altceva decât să se sfârşească ziua aceea, să-şi mănânce prăjiturile şi să-şi bea ceaiul şi să se retragă din nou la adăpostul casei. Clementine însă avea alte idei. Parcă întreaga familie complota împotriva ei. Nimeni nu voia ceai, refuzaseră şi prăjiturile şi ea era nevoită să joace rolul Mamei, când nu dorea nimic altceva decât să fie singură.

Şi apoi Clemmie, care se părea a avea darul să aleagă exact cele mai nepotrivite momente ca să-şi etaleze nesăbuinţa, a început să se caţere în platanul cel mare. Eleanor stătea cu sufletul la gură, cu nervii la pământ, la limita răbdării. Stătea sub copac, cu atenţia concentrată asupra fiicei sale mai mici care se

căţăra în picioarele goale, cu fusta sumeasă, pregătită să o prindă dacă ar fi alunecat.

Din pricina aceasta nu a văzut când s-a întâmplat. Prima care a observat a fost Doica Rose, care a tras aer în piept şi a apucat-o de mână:

—Repede, copilul! a şoptit ea.

Cuvintele doicii au îngheţat-o. I s-a părut că pământul se clatină când s-a uitat peste umăr şi l-a văzut pe Anthony îndreptându-se spre coşuleţul copilului. Micuţul plângea şi ea şi-a dat seama după mersul înţepenit şi bizar că Anthony nu era în firea lui.

Rose o luase deja la fugă pe peluză. Ea era una dintre puţinii care ştiau despre boala lui Anthony, Eleanor nu-i spusese, îşi dăduse seama singură. Şi tatăl ei avusese aceeaşi suferinţă, îi destăinuise ea în noaptea când se dusese să-i spună lui Eleanor că poate să o ajute dacă este nevoie.

—Daffyd, a strigat Eleanor, du fetele la barcă!

Probabil că el i-a simţit spaima din voce, căci i-a luat doar o fracţiune de secundă să înţeleagă şi apoi, cu vocea lui veselă de povestitor, le-a chemat pe Deborah şi pe Clemmie ca să o pornească spre locul de ancorare.

Eleanor a luat-o la fugă, cât pe-aici să dea peste Alice care nu se grăbea să plece după surorile ei. Inima îi bătea cu putere şi nu se gândea la nimic altceva decât să ajungă la Anthony cât mai repede.

Dintr-o singură privire şi-a dat seama că nu mai ştia de el. Plecase în locul acela unde dispărea ori de câte ori îl cuprindea întunericul.

—Copilul! striga el, înnebunit. Opriţi-l, faceţi-l să tacă!

Eleanor l-a cuprins strâns în braţe, conducându-l către casă, şoptindu-i că totul era bine. Când a putut, şi-a aruncat privirea înapoi spre Doica Rose şi a văzut-o cum îl liniştea pe Theo. Rose i-a întors privirea şi Eleanor s-a liniştit ştiind că ea avea să îl ocrotească pe micuţ.

În noaptea aceea, după ce, cu ajutorul medicamentelor, Anthony fusese cuprins de un somn adânc, Eleanor s-a strecurat afară din dormitor şi a pornit-o desculţă pe culoar. A luat-o cu grijă pe scări, atentă să nu se împiedice în covorul Baluch al bunicului Horace, cu umbra furişându-i-se pe lângă ea pe podea.

Dalele potecii din grădină încă mai păstrau căldura zilei şi Eleanor s-a bucurat să le simtă tăria sub tălpile ei moi. Cândva fuseseră şi ele tari.

Când a ajuns la malul lacului, s-a oprit şi şi-a aprins o ţigară. Nimeni nu ştia că fumează. A tras fumul adânc în piept.

Îi fusese dor de grădină. Prietena ei din copilărie.

Lacul clipocea în beznă, păsările de noapte îşi fâşâiau aripile, o făptură micuţă, poate o vulpe, a ţâşnit din preajma ei brusc, speriată.

Eleanor şi-a terminat ţigara şi a pornit-o cu paşi repezi către pârâu. Şi-a desfăcut nasturii şi şi-a tras cămaşa de noapte peste cap.

Nu era o noapte rece, dar era totuşi prea frig pentru scăldat. Dar Eleanor simţea o fierbinţeală în piept. Voia să se simtă renăscută. Voia să se simtă vie, liberă, neîngrădită. Voia să se piardă, să uite de toţi şi de toate. „Nu aţi simţit niciodată dorinţa să dispăreţi din lumea asta?“ o întrebase Ben atunci, în rulotă. Da, simţise, mai simţea încă, în noaptea aceea mai mult ca oricând.

S-a scufundat şi s-a lăsat până la fund, simţind trestiile reci şi alunecoase pe picioare şi apa grea de aluviuni pe mâini. Îşi închipuia că era un lemn împins de colo-colo de curenţi, fără nici o răspundere, fără nici o grijă.

A ieşit din nou la suprafaţa apei luminate de lună şi a plutit pe spate, ascultând sunetele nopţii:

nechezatul unui cal într-un grajd din preajmă, păsările din pădure, susurul pârâului.

La un moment dat a simţit că nu era singură şi cumva şi-a dat seama că venise Ben. A înotat către ţărm şi a ieşit din apă, ducându-se să se aşeze lângă el pe un buştean. El şi-a scos haina şi a înfăşurat-o cu ea. Fără să trebuiască să-i spună că se întâmplase ceva rău, a luat-o în braţe, i-a mângâiat părul şi i-a spus să nu-şi mai facă griji, că totul avea să fie bine. Şi Eleanor l-a lăsat să-i vorbească, pentru că îi fusese dor de el, şi uşurarea de a fi din nou în braţele lui, în clipa şi în locul acela, era atât de mare că o sufoca.

Dar Eleanor ştia adevărul. Era asemenea reginei din *Pragul vrăjit al lui Eleanor*, care îşi dorise atât de mult un copil, încât fusese în stare să facă un pact cu diavolul ca să-l capete. Ea deschisese uşa şi păşise dincolo, iubise ce nu se cuvenea, iar acum trebuia să sufere urmările. Lumea însemna echilibru şi dreptate naturală, aşa că exista întotdeauna un preţ de plătit, iar acum era prea târziu să mai închidă uşa aceea.

30

Cornwall, 2003

—Fir-aş al naibii!

Ochii albaştri ai lui Clive se măriseră de tot în spatele lentilelor ochelarilor, pe măsură ce îşi dădea seama de implicaţiile descoperirii lor.

—Nu ştiu de ce nu mi-am dat seama mai înainte, a spus ea.

—Nici nu aveai cum. Eu am fost aici în 1933 şi am cunoscut toată familia. Nimănui nu i-a trecut nici măcar prin gând, nu s-a făcut nici o aluzie.

—Credeţi că Anthony ştia?

Clive a fluierat uşor, cântărind această posibilitate.

—Dacă a ştiut, atunci toate întâmplările capătă nuanţe mai întunecate.

Sadie s-a văzut nevoită să încuviinţeze.

—În jurnalele lui nu e nimic? La vremea când Deborah s-a dus să vorbească cu el în birou?

—Nu ştiu, o fi fost prea învăluit ca să pot pricepe eu.

—Dar în anchetele din 1933? Ştiu că aţi spus că nu a existat nici o aluzie că Anthony nu ar fi fost tatăl biologic al lui Theo, dar nu a mai fost şi altceva, orice altceva? Vreun mic amănunt care la vremea aia să nu vi se fi părut important, dar care să conteze acum?

Clive s-a gândit şi după o vreme a spus şovăind:

—Ceva a fost, nu-mi dau seama dacă are vreo însemnătate, mi se pare o prostie să şi pomenesc de asta, dar la început, când am făcut primele interogatorii, şeful meu le-a recomandat soţilor Edevane să se adreseze şi presei. Părerea lui era că atrăgând simpatia şi interesul opiniei publice, vor fi mai mulţi ochi care să-l caute pe băieţelul pierdut. Era o zi înăbuşitor de caldă şi ne aflam cu toţii în biblioteca de jos, fotograful, jurnalistul, Anthony şi Eleanor Edevane stăteau unul lângă celălalt pe canapea, în timp ce poliţiştii căutau prin lac. Groaznic a fost, a adăugat el, clătinând din cap. Pur şi simplu groaznic. De fapt, Eleanor era cât pe ce să leşine şi în clipa aceea Anthony a pus brusc capăt discuţiei. Nu i-am făcut vină deloc, dar mi-a rămas în minte ce a spus atunci: „Aveţi milă, a spus el, soţia mea este distrusă. Copilul ei a dispărut", a continuat Clive, privind-o pe Sadie cu îndârjire. N-a spus copilul *nostru*, ci copilul *ei*.

—Poate că îşi exprima doar compasiunea, vrând să sublinieze reacţia *ei* mai ales?

—Nu, nu cred, a zis Clive şi mai aprins. De fapt, cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mi se pare mai suspect.

Sadie era tentată să-l contrazică. Pe măsură ce Clive era tot mai sigur că Anthony ştiuse că nu era el tatăl lui Theo, creştea dorinţa ei de a dovedi contrariul. Încăpăţânarea ei nu avea nici o logică, pur şi simplu nu voia să creadă una ca asta. Până în momentul acela, ea şi Alice presupuseseră că Anthony îl omorâse pe Theo din greşeală, într-un moment de furie cauzată de boala lui, de şocul obuzului. Dar dacă Theo, fiul mult aşteptat şi mult iubit, nu era de fapt copilul lui şi dacă Anthony descoperise cumva adevărul şi aflase despre infidelitatea soţiei sale, atunci apărea o posibilitate şi mai înspăimântătoare.

Dacă Donald ar fi fost acolo, Sadie era convinsă că ar fi acuzat-o că lăsase ca familia aceasta să-i intre în suflet, aşa că, în timp ce Clive continua să înşire alte mărunţişuri pe care le observase la Anthony în 1933, adaptându-le acum ca să-i susţină noua ipoteză, ea se străduia să-şi ţină mintea limpede. Era datoare faţă de Alice să nu-şi lase sentimentele personale să-i influenţeze judecata. Dar ceea ce susţinea Clive era oribil. Cât ar fi trebuit să plănuiască Anthony până să aleagă momentul perfect ca să-şi comită crima, balul anual, când ştia că soţia lui avea să fie ocupată până peste cap să-şi îndeplinească îndatoririle de

gazdă, iar personalul prea ocupat ca să bage de seamă ceva neobişnuit. Înlăturarea atât de convenabilă a lui Rose Waters, atât de vigilentă, după cum se exprimase cu regret Eleanor în declaraţia ei către poliţie, care nu ar fi lăsat niciodată să se întâmple vreun rău copilului aflat în seama ei. Înlocuirea tinerei doici cu bătrâna Hilda Bruen, de la care te puteai aştepta să se dreagă cu un păhăruţ de whisky dacă zgomotul petrecerii îi strica somnul. Şi cu Eleanor cum rămânea? Care ar fi fost poziţia ei în această ipoteză?

—Mai credeţi că ea ştia?

—Sunt convins că ştia. Asta ar fi singura explicaţie a refuzului ei de a oferi o răscumpărare. Ea ştia că nu avea rost, că fiul ei nu putea fi găsit.

—Dar de ce ar fi ajutat ea la muşamalizarea crimei? De ce nu a spus nimic? A rămas mai departe măritată cu Anthony, destul de fericiţi după câte se spune.

—Situaţiile familiale sunt tare complicate. Poate că el a făcut alte ameninţări, poate că l-a ameninţat pe Benjamin. Asta ar explica cu siguranţă de ce Munro s-a făcut nevăzut. Poate că Eleanor a simţit că era oarecum vinovată, că infidelitatea ei îl împinsese la o astfel de faptă.

Sadie şi-a adus aminte de discuţia ei cu Alice, care spusese despre Eleanor că avea nişte valori morale foarte puternice. Probabil că o femeie cu astfel de principii se simţea extrem de vinovată că îşi încălcase jurămintele matrimoniale. Dar ar fi fost cu putinţă să accepte moartea lui Theo ca pe o pedeapsă meritată? Nu. Una era să-i ierte lui Anthony un accident– chiar şi o astfel de interpretare era o exagerare– şi alta era să-i scuze uciderea copilului ei. Şi oricât de hotărâtă era să-şi ţină mintea limpede, nu putea în ruptul capului să pună laolaltă descrierile pe care le citise despre Anthony Edevane– tată blând, soţ iubitor, fost soldat viteaz– cu imaginea aceasta de monstru răzbunător.

—Ei, a îmboldit-o Clive. Tu ce părere ai?

El aştepta nerăbdător să audă că ea e de acord, dar Sadie nu se putea pronunţa. Le scăpa ceva. Totul ar fi putut căpăta sens, dar mai era o piesă lipsă din puzzle, şi aceasta era crucială.

—Cred că ar fi mai bine să mergem jos, să deschidem termosul şi să bem un ceai. Să mai lăsăm totul un pic la dospit.

Clive a încuviinţat din cap, dezamăgit. Soarele se revărsa de-acum în cameră şi, în timp ce Sadie aduna plicurile împrăştiate, el s-a dus la fereastra deschisă.

—Ia te uită! e exclamat el. Să fie chiar cine cred eu că e?

Sadie s-a dus lângă el şi şi-a aruncat privirea peste priveliştea cunoscută a grădinii sălbăticite şi a lacului. Două siluete se apropiau încet pe aleea de la intrare. Sadie nu ar fi fost mai uimită nici dacă l-ar fi văzut pe Theo însuşi venind cu paşi şovăitori spre casă.

—E Alice, a spus ea. Alice Edevane cu asistentul ei, Peter!

—Alice Edevane, a repetat Clive, fluierând uşor, nevenindu-i să creadă. A venit în fine înapoi acasă.

—M-am răzgândit, le-a spus Alice pe post de explicaţie când Sadie şi Clive au întâmpinat-o în holul de la intrare şi a făcut din nou cunoştinţă cu Clive.

După ce şi-a adus şefa la destinaţie, Peter a fost trimis înapoi la maşină ca să aducă ceea ce ea numea destul de misterios „echipamentul“. Alice stătea acum pe dalele prăfuite din hol cu un aer uşor iritat, arătând ca stăpâna unui castel de ţară care ieşise la plimbarea de dimineaţă şi tocmai se întorsese, nemulţumită de strădaniile personalului ei care se foia de colo-colo.

—Aici ar cam trebui o curăţenie ca lumea. Vreţi să mergem în bibliotecă?

—Haideţi! a încuviinţat Sadie, ridicând din umeri uimită către Clive, în timp ce o urmau pe Alice care o pornise spre uşa aflată în partea cealaltă a holului. Era încăperea pe care Sadie o zărise pe fereastră în prima zi când dăduse din întâmplare peste casă, locul în care poliţia îşi făcuse ancheta în 1933 şi în care Clive povestea că Anthony şi Eleanor se întâlniseră cu ziaristul şi cu fotograful a doua zi după ce fusese anunţată dispariţia lui Theo.

Clive s-a aşezat la un capăt al canapelei şi Sadie la celălalt. Era praf peste tot, era necesară o curăţenie serioasă. Probabil că Alice venise să afle cum progresau cu cercetările şi nu era genul de persoană care să accepte vreo împotrivire ori să se împiedice de un strat de praf.

Sadie a aşteptat ca Alice să se aşeze pe fotoliu şi să înceapă să-i asalteze cu întrebări, dar bătrâna doamnă continua să se plimbe tacticoasă de la uşă la şemineu şi apoi spre biroul de sub fereastră, oprindu-se o vreme dinaintea fiecăruia înainte de a trece mai departe. Îşi ţinea bărbia ridicată, dar cu ochiul ei experimentat de detectiv, Sadie îşi dădea seama că, deşi încerca disperată să nu se trădeze, Alice era

tulburată şi enervată. Şi nu era de mirare. Nici nu putea fi ceva mai ciudat decât să ajungi în casa copilăriei la şaptezeci de ani de când ai părăsit-o şi s-o găseşti cum ai lăsat-o. Şi asta fără să se mai pună la socoteală întâmplarea dureroasă care a determinat plecarea definitivă a familiei Edevane. Alice s-a oprit lângă birou şi a luat în mână desenul cu chipul copilului.

—El e? a întrebat Sadie încetişor, amintindu-şi frumuseţea ireală a desenului pe care îl zărise pe fereastră în dimineaţa când descoperise casa de la Loeanneth. E Theo?

Alice nu a făcut nici o mişcare şi pentru o clipă Sadie s-a gândit că nu o auzise. Tocmai voia să repete când Alice a spus:

—A fost desenat de un prieten al familiei noastre, pe nume Daffyd Llewellyn. L-a făcut chiar în ziua în care Theo a murit.

Şi-a ridicat privirea spre fereastră, încordându-şi maxilarul. Mărăcinişul încâlcit bloca aproape toată priveliştea, dar lui Alice nu părea să-i pese.

—L-am văzut când a venit cu el de la pârâu. Vara obişnuia să stea la noi, în salonul Mulberry de sus. O pornea de obicei dimineaţa cu şevaletul în spinare şi

cu un bloc de desen sub braţ. Nu ştiam să-l fi desenat vreodată pe Theo până n-am văzut asta.

—Ce coincidenţă interesantă, a îmboldit-o Sadie cu prudenţă. Prima dată când îl desenează e chiar ziua când dispare Theo.

Alice a privit-o tăios.

—Coincidenţă poate fi, dar nu aş numi-o interesantă. Domnul Llewellyn nu a avut nimic de-a face cu soarta lui Theo. Mă bucur totuşi că i-a făcut portretul, i-a adus Mamei multă mângâiere în săptămânile ce au urmat.

—Daffyd Llewellyn a murit la foarte scurt timp după Theo, nu-i aşa?

Sadie şi-a amintit discuţia ei cu Clive, bănuielile pe care le avusese despre coincidenţa celor două fapte.

Clive încuviinţa din cap, în timp ce Alice a spus:

—Poliţia i-a găsit corpul în timpul căutărilor. A fost o foarte nefericită…

—Coincidenţă? a sugerat Sadie.

—Evoluţie a evenimentelor, a apăsat Alice fiecare cuvânt, mutându-şi din nou atenţia asupra desenului, cu privirea îmblânzită. Ce tragedie, ce pierdere îngrozitoare. Bineînţeles că te întrebi…

Dar nu a mai spus ce se întreba.

—Noi toţi ţineam foarte mult la domnul Llewellyn, dar el şi Mama erau extrem de apropiaţi. Lui nu-i plăcea prea mult tovărăşia altor adulţi, iar Mama era o excepţie notabilă. Aşa că a fost o lovitură dublă pentru ea când l-au găsit mort la puţin timp după dispariţia lui Theo. În mod normal, ea ar fi căutat mângâiere în prietenia lui. Îi era ca un tată.

—Era genul de persoană căreia i-ar fi destăinuit secretele?

—Îmi închipui că da. Mama nu avea prea mulţi prieteni, oricum nu dintr-aceia cărora li s-ar fi putut destăinui.

—Dar i s-ar fi destăinuit mamei ei?

Alice rămăsese cu privirea la desen, dar şi-a ridicat ochii făcând o grimasă amuzată:

—Cui? Lui Constance?

—Locuia cu dumneavoastră, nu-i aşa?

—N-avea încotro.

—Dar n-ar fi fost cu putinţă ca mama dumneavoastră să i se fi confesat?

—Nicidecum. Mama şi bunica nu s-au înţeles niciodată. Nu cunosc din ce pricină, dar între ele era o veche şi adâncă animozitate. De fapt, după ce Theo a murit şi noi am plecat de la Loeanneth, ultimele legături, şi aşa subţiri, s-au rupt. Bunica nu

a venit cu noi la Londra. Sănătatea ei era precară, fusese destul de confuză în ultimele luni înainte de mijlocul verii şi, după aceea, s-a deteriorat şi mai tare. A fost internată într-un azil la Brighton unde şi-a trăit restul zilelor. A fost unul din puţinele momente când am văzut-o pe Mama arătând vreun semn de afecţiune pentru ea: a insistat să se găsească cel mai bun azil pentru bunica, unde totul trebuia să fie perfect. Tare complicate mai sunt familiile, nu-i aşa, doamnă detectiv?

„Mai mult decât ţi-ai închipui“, s-a gândit Sadie, schimbând o privire cu Clive. El a încuviinţat din cap.

—Ce e? i-a întrebat Alice, uitându-se de la unul la celălalt, cu agerime. Aţi găsit ceva?

Sadie mai avea în buzunarul de la spate al pantalonilor scrisoarea lui Eleanor către Ben şi i-a întins-o lui Alice care şi-a trecut privirea peste ea, ridicând o sprânceană.

—Da, bine, noi ştiam deja că mama şi Benjamin Munro aveau o aventură.

Sadie i-a povestit apoi despre cealaltă pagină pe care o găsise în pavilionul de bărci, în care Eleanor vorbea despre sarcina ei.

—Am presupus că îi scrisese tatălui dumneavoastră când era plecat la război. Îi spunea cât de dor îi este de el, ce greu îi va fi să nască copilul fără el, dar când am găsit pagina aceasta sus, în casă, mi-am dat seama că-i scria lui Ben, a urmat Sadie, şovăind o clipă… despre Theo.

Alice s-a lăsat încet pe fotoliu şi Sadie a înţeles în fine expresia „a i se tăia picioarele“.

—Dumneata crezi că Theo era fiul lui Ben, a spus ea.

—Da, a zis scurt şi apăsat Sadie.

Nu mai găsea altceva de adăugat.

Alice a pălit şi a rămas cu privirea în gol, cu buzele mişcându-i-se imperceptibil, de parcă ar fi făcut socoteli în minte. La Londra i se păruse o persoană formidabilă, dar acum Sadie a văzut cât de vulnerabilă putea fi. Nu că ar fi părut fragilă, ci mai degrabă că, distanţându-se de propria legendă, se arăta o fiinţă simplă, cu slăbiciuni omeneşti normale.

—Da, a spus ea în cele din urmă, cu o undă de mirare în voce. Da, e posibil. E foarte posibil.

—Acest fapt schimbă însă lucrurile, nu credeţi? a întrebat Clive, dregându-şi vocea.

—Nu schimbă soarta fratelui meu, i-a răspuns Alice privindu-l drept în ochi.

—Nu, desigur, ce am vrut eu să spun e că…

—Vă referiţi la motivul tatălui meu. Ştiu ce vreţi să sugeraţi şi vă pot asigura că tatăl meu nu i-ar fi făcut în nici un caz rău cu bună ştiinţă lui Theo.

Tot aşa gândise şi Sadie atunci când Clive venise cu ipoteza aceasta, dar acum, văzând refuzul vehement al lui Alice de a lua măcar în considerare această posibilitate, se întreba dacă nu cumva şi judecata ei era întunecată.

De pe hol s-au auzit paşi şi Peter a apărut în cadrul uşii, înapoindu-se de la însărcinarea lui misterioasă.

—Alice, nu ţi-e bine? a întrebat el ezitant. Apoi, întorcându-se spre Sadie a continuat îngrijorat, cu ochii măriţi: S-a întâmplat ceva?

—N-am nimic, a răspuns Alice. Totul e în regulă.

Peter s-a dus lângă ea şi o întreba dacă voia un pahar de apă, să iasă la aer curat sau să mănânce ceva, dar Alice a respins totul cu o fluturare de mână.

—Haide, zău, Peter, mă simt foarte bine. E doar faptul de a mă găsi aici, toate amintirile ce mă năpădesc. Uite, a urmat ea, întinzându-i desenul, e fratele meu mai mic. Acesta e Theo.

—Vai, ce desen minunat. Tu l-ai…

—Sigur că nu! l-a întrerupt ea, aproape pufnind în râs. L-a desenat un prieten de familie, Daffyd Llewellyn.

—A, scriitorul! a exclamat Peter, atât de bucuros să afle acest lucru de parcă ar fi găsit răspunsul unei întrebări pe care voia de mult să o pună. Sigur că da. E logic.

Menţionarea scriitorului i-a amintit lui Sadie că discuţia se abătuse înainte de a fi aflat tot ce dorea despre momentul sinuciderii sale. Acum se gândea că el ar fi putut să se simtă vinovat nu pentru că i-ar fi făcut vreun rău lui Theo, ci pentru că nu reuşise să-l oprească pe Anthony.

—Tatăl dumneavoastră era apropiat de Daffyd Llewellyn?

—Se înţelegeau foarte bine, a răspuns Alice. Tata îl socotea un membru al familiei, dar pe lângă asta, aveau un mare respect profesional unul faţă de celălalt, ambii având pregătire medicală.

Dar mai aveau în comun şi altceva, după câte îşi amintea Sadie. Daffyd Llewellyn, ca şi Anthony, nu mai putuse practica medicina după o cădere nervoasă.

—Aveţi vreo idee ce a produs căderea nervoasă a domnului Llewellyn?

—Nu am avut ocazia să-l întreb, am regretat mereu asta… aş fi vrut să-l întreb. Înainte de petrecerea de la mijlocul verii se comportase foarte neobişnuit, dar eu aveam alte lucruri în minte şi am amânat prea mult.

—Ar fi putut şti altcineva?

—Poate Mama, dar ea nu ar fi scos o vorbă, cu siguranţă, şi singura persoană care să-l fi cunoscut din tinereţe era bunica. Dar să scoţi ceva de la ea era o mare realizare! Şi oricum nu se prea înghiţeau unul pe altul. Constance nu putea suferi slăbiciunea şi, după ea, domnul Llewellyn era demn de dispreţ. Să fi văzut ce ciudă i-a fost când s-a anunţat că va fi decorat! Noi ceilalţi eram extrem de mândri– îmi pare rău că nu a trăit ca să primească personal distincţia.

—El a fost mentorul tău, a spus Peter încet, aşa cum a fost domnişoara Talbot pentru mine.

Alice şi-a înălţat bărbia de parcă ar fi vrut să-şi oprească lacrimile, în caz că ar fi îndrăznit să apară.

—Da, o vreme, a încuviinţat ea. Până când am hotărât că am crescut şi nu mai am nevoie de el. Cât orgoliu! Dar tinerii sunt întotdeauna atât de nerăbdători să scape de cei bătrâni, nu-i aşa?

Peter a zâmbit trist, aşa i s-a părut lui Sadie.

Amintirea aceasta trebuie să fi trezit ceva în sufletul lui Alice, căci a oftat hotărâtă şi şi-a plesnit palmele.

—Dar să terminăm cu toate astea, a spus ea, întorcându-se spre Peter cu o energie nebănuită. Ziua de azi nu e pentru regrete, decât dacă vrem să le învingem. Ai adus echipamentul?

Peter a încuviinţat din cap.

—L-am lăsat la uşa de la intrare.

—Minunat. Acum crezi că ai putea să găseşti…

—Chepengul cu ivăr în formă de cap de elan? Îl caut.

—Excelent!

Sadie nu a luat în seamă discuţia despre capete de elan şi a luat înapoi scrisoarea când i-a fost întinsă de Alice. Nu-şi putea închipui cum era să citeşti o scrisoare ca aceea scrisă de propria mamă. Ca o voce dintr-un trecut îndepărtat care străbate până în prezent ca să complice un adevăr la care ţinuse întotdeauna. Şi s-a gândit că era ceva foarte curajos să-ţi pui sentimentele pe hârtie şi să le dai altcuiva să le citească.

I-a apărut în minte imaginea lui Charlotte Sutherland. Cu toată spaima simţită la primirea scrisorilor, Sadie nu se gândise nici o clipă cât curaj

ii trebuise fetei să le scrie şi să le expedieze. Era ceva incredibil de intim în transmiterea sentimentelor; şi Charlotte scrisese nu numai o dată, înfruntând riscul unei a doua respingeri. Sadie făcuse tot ce-i stătuse în putinţă să o respingă de prima dată– iar Charlotte fusese oare vitează sau nesăbuită ca să mai încerce?

—Ce nu înţeleg eu, a spus ea mai mult pentru sine decât pentru ceilalţi, e de ce ar păstra cineva o scrisoare ca aceasta? Una e să o scrii sub impulsul momentului şi alta e să o păstrezi pentru totdeauna după ce… a urmat ea clătinând din cap. E atât de personală, atât de *acuzatoare*.

Chipul lui Alice s-a luminat de un zâmbet şi a părut că-şi revine.

—Pui întrebarea asta pentru că dumneata nu prea scrii scrisori, doamnă detectiv. Dacă ai scrie, ai şti că un scriitor nu-şi distruge niciodată opera. Chiar dacă s-ar teme că forţa conţinutului l-ar distruge.

Sadie încă mai cugeta asupra acestui lucru când s-a auzit o voce de afară.

—Bună ziua! E cineva acolo?

Era vocea lui Bertie.

—E bunicul meu, a spus ea surprinsă. Vă rog să mă scuzaţi o clipă.

—Am adus ceva de mâncare, a spus el stând în pragul uşii de la intrare.

Ţinea un coş în mână, în care ducea un termos mare şi pâine caldă, proaspăt scoasă din cuptor.

—Am încercat să te sun, dar nu răspunzi la telefon.

—Ei, fir-ar să fie! Îmi pare rău. L-am pus pe modul silenţios.

Bertie a clătinat îngăduitor din cap.

—Da, trebuie să te concentrezi.

Sadie şi-a scos telefonul şi s-a uitat la ecran. Avea şase apeluri pierdute, două de la Bertie şi patru de la Nancy.

—Ce-ai păţit, de ce te încrunţi?

—Nimic, nu are importanţă.

I-a zâmbit, stăpânindu-şi un val tot mai puternic de îngrijorare. Nancy se dovedise insistentă în legătură cu dispariţia fiicei ei, dar era neobişnuit să o sune de atâtea ori.

—Haide înăuntru să-i cunoşti şi pe ceilalţi.

—Care ceilalţi?

Sadie a început să îi spună despre oaspeţii neaşteptaţi, bucuroasă că veniseră. Altminteri avea senzaţia că Bertie ar fi încercat să aducă vorba, în timpul prânzului, fie de Charlotte Sutherland, fie de

cazul Bailey, două subiecte pe care Sadie prefera să le evite.

—Ei, ce bine atunci că eu gătesc întotdeauna mai mult, a spus el vesel, în timp ce Sadie îl conducea spre bibliotecă.

Alice stătea în picioare cu braţele încrucişate, uitându-se la ceasul de mână şi bătând darabana cu degetele, iar Clive a răsuflat uşurat când a văzut-o pe Sadie înapoi.

—El e bunicul meu, Bertie, a spus ea. Ne-a adus de mâncare.

—Ce amabil din partea dumitale, a spus Alice, apropiindu-se să-i strângă mâna. Eu sunt Alice Edevane.

Îi trecuse brusc toată nervozitatea şi redevenise dintr-odată stăpâna casei, răspândind acel fel de autoritate naturală despre care Sadie îşi închipuia că se învaţă în familiile bogate.

—Ce avem în meniu?

—Am făcut o supă, a spus Bertie, şi ouă fierte tari.

—Preferatele mele, a răspuns Alice plăcut surprinsă, răsplătindu-l cu o înclinare scurtă a capului. Cum de-ai ştiut?

—Cei mai buni oameni preferă ouăle fierte tari.

Uimitor, Alice a zâmbit– un adevărat semn de apreciere care pur şi simplu a transfigurat-o.

—Bunicul a făcut tot felul de prăjituri săptămâna aceasta pentru standul spitalului la festivalul de solstiţiu, s-a băgat Sadie în vorbă, fără nici o legătură cu discuţia lor.

Alice clătina aprobator din cap când Peter s-a întors aducând o mică geantă neagră.

—Eu sunt gata când vrei tu, a spus el, dar văzându-l pe Bertie l-a salutat: A, bună ziua!

S-au făcut scurte prezentări şi a urmat un moment de fâstâceală în care Alice şi Peter se întrebau dacă să se apuce direct de ceea ce plănuiau ei, sau să ia o gustare. În final au decis că ar fi fost nepoliticos să lase să se răcească supa lui Bertie.

—Minunat! a spus Bertie. Atunci, poate ne arătaţi care ar fi locul cel mai bun unde să mâncăm. Cum nu ştiam cât de locuibilă mai e casa, am adus o pătură de picnic.

—Foarte inteligent! a spus Alice. Această grădină e făcută pentru picnicuri. Acum mi-e teamă că e cam sălbăticită, dar sunt câteva locuri minunate pe lângă pârâu, nu prea departe ca să mergem pe jos.

Alice a ieşit din cameră însoţită de Peter şi de Bertie, sporovăind animaţi despre uriaşul platan din

grădină, despre leagănul de lemn şi despre pavilionul de bărci din spatele lor.

—Surorile mele şi cu mine ne petreceam mai tot timpul acolo, le spunea Alice, iar vocea i se auzea tot mai slab pe măsură ce dispăreau pe poteca pietruită. În casă există un tunel care duce până la marginea pădurii, dă chiar lângă pavilionul de bărci. Ce ne mai jucam de-a v-aţi ascunselea!

Lucrurile luaseră o întorsătură ciudată şi, pe măsură ce s-a lăsat tăcerea, Sadie s-a întors către Clive, ridicând uimită din umeri.

—Cred că ne oprim să mâncăm de prânz.

—Aşa se pare, a încuviinţat el. Eu o să te însoţesc până acolo, dar nu o să pot rămâne cu voi. Fiica mea m-a invitat să merg cu ea şi familia ei la un târg de antichităţi…

Părea tare nefericit de această ieşire planificată şi Sadie i-a făcut cu ochiul, înţelegătoare. Au pornit-o către locul unde îi aşteptau ceilalţi şi, numai când au ocolit lacul, Sadie şi-a dat seama că se îndreptau în direcţia opusă locului de parcare. Mai mult de-atât, şi-a amintit că nu văzuse maşina lui Clive în dimineaţa aceea. Şi, oricum, poarta de la intrare era încuiată.

—Clive, a întrebat ea, dumneavoastră cum aţi venit aici?

—Cu barca, a răspuns el. Am o bărcuţă ancorată lângă traulerul unui prieten din sat. Aşa se ajunge cel mai uşor până aici, mult mai repede decât cu maşina.

—Şi e mult mai frumos, pun pariu! Ce peisaj liniştit!

—Uneori poţi merge o zi întreagă fără să zăreşti vreun suflet, a spus el zâmbind.

În clipa aceea a sunat telefonul lui Sadie, risipind pacea şi calmul. Ea l-a scos din buzunar şi s-a încruntat când a văzut cine sună.

—Veşti proaste?

—E Nancy Bailey… cazul acela despre care ţi-am povestit.

—Bunica fetiţei, mi-aduc aminte, a spus el. Mă întreb ce vrea oare.

—Nu ştiu, dar m-a sunat toată ziua.

—Trebuie să fie ceva important, dacă te sună atât de insistent sâmbăta.

—Poate, dar e obsedată rău de tot.

—N-o suni înapoi?

—Nu ar trebui, de fapt. Ancheta e în curs şi dacă află şeful că mai ţin legătura cu ea, nu o să-i

trebuiască prea mult să pună lucrurile cap la cap. Şi, pe de altă parte, avem de lucru, nu-i aşa?

Clive a încuviinţat din cap, dar Sadie şi-a dat seama că avea dubii.

—Credeţi că ar trebui să o sun?

—Nu e treaba mea, doar că uneori, când îţi rămâne vreun caz la suflet, e pentru că există ceva care încă te preocupă. Uită-te la mine, sunt aici chiar şi după şaptezeci de ani.

Telefonul a sunat din nou. Pe ecran a apărut numărul lui Nancy Bailey şi Sadie i-a aruncat o privire lui Clive. El i-a zâmbit încurajator şi, trăgând adânc aer în piept, Sadie a răspuns.

31

Sadie i-a ajuns din urmă pe ceilalţi lângă pârâu. Pătura de picnic fusese întinsă pe iarba înaltă de sub o salcie şi o bărcuţă cu numele *Jenny* scris pe ea sălta uşor în voia curentului la capătul pontonului din dreptul pavilionului de bărci. Peter şi Clive discutau animaţi, iar Alice, aşezată comod pe un scaun vechi, scos cine ştie de unde, râdea cu poftă la ceva ce-i spunea Bertie. Sadie s-a aşezat pe marginea păturii şi, cu gândurile aiurea, a acceptat o

ceaşcă de supă. Mintea i-o luase razna, scotocind după indiciile pe care se străduise atât de tare să le dea uitării în ultimele săptămâni. În evoluţia oricărui caz apare un moment critic, când o dovadă anume oferă o nouă perspectivă şi totul se vede dintr-odată mult mai clar, într-o altă lumină, cu alte legături. Ceea ce auzise în urmă cu câteva clipe de la Nancy schimba totul.

—Nu am putut să plec fără să aflu ce ţi-a spus. Ei, ce e? a întâmpinat-o Clive.

Ceilalţi se opriseră din vorbă şi se uitau curioşi la Sadie. Iar ei i-a trecut prin minte că toţi cei cărora li se destăinuise în legătură cu cazul Bailey şi cărora le mărturisise ataşamentul ei exagerat faţă de el se aflau adunaţi acolo, în jurul păturii de picnic.

—Sadie, scumpo, i s-a adresat cu blândeţe Bertie, Clive ne-a spus că Nancy Bailey a încercat toată ziua să dea de tine.

Cazul era oficial închis şi ea îşi atrăsese deja o mulţime de necazuri fiindcă nu se potolise. Simţea că pocneşte dacă nu spune ce aflase. Aşa că a răsuflat adânc şi a spus:

—Nancy mi-a povestit că a primit un telefon de la noii proprietari ai apartamentului fiicei sale.

—Dar cum? Noii proprietari aveau numărul ei de telefon? a întrebat Bertie, scărpinându-se în cap.

—E o poveste lungă.

—Şi ce i-au spus?

—Au sunat să-i spună că au descoperit ceva scris cu creionul pe muchia mesei din bucătărie. „El a fost“… aşa scria acolo. Nu ar fi acordat mare atenţie, mi-a spus ea, dar, cum Nancy i-a vizitat destul de recent, nu le-a ieşit din minte dispariţia lui Maggie.

A urmat un moment de tăcere, în timp ce fiecare se gândea la cele aflate.

—Dar cine e el şi ce a făcut? a întrebat Peter, neînțelegând nimic.

Sadie şi-a dat seama că asistentul lui Alice era singurul care nu aflase despre rolul jucat de ea în cazul Bailey, despre bănuiala ei că era ceva în neregulă cu dispariţia lui Maggie, aşa că i-a povestit pe scurt despre ce era vorba. Când a terminat, Peter i-a spus:

—Atunci acest *el*– oricine ar fi– e cel pe care îl cauţi.

Sadie a încuviinţat din cap cu oarecare bucurie; Peter presupunea că avusese dreptate să creadă că era ceva mai mult decât dubios legat de dispariţia lui Maggie.

—Da, trebuie să descopăr cine este *el*.

Alice nu spusese nimic încă, dar atunci şi-a dres glasul şi a spus:

—Când o femeie aflată în pericol spune „El a fost“ înseamnă că e sigură că lumea va şti la cine se referă. Existau mulţi bărbaţi în viaţa lui Maggy Bailey?

—Nu existau prea mulţi *oameni* în viaţa ei, a scuturat Sadie din cap. Doar fiica ei, Caitlyn, şi Nancy, mama ei.

—Dar tatăl lui Caitlyn?

—Ei, bine…

—E cel care acum are custodia copilului?

—Da.

—S-a recăsătorit de când s-a despărţit de mama fetiţei, nu-i aşa?

—Da, acum doi ani.

—Şi nu mai are alţi copii?

—Nu.

Sadie şi-a amintit când o văzuse pe Caitlyn la secţia de poliţie: Gemma, cea de-a doua soţie a lui Steve, împletise panglici în părul fetiţei, o ţinea de mână şi-i zâmbea cu o căldură pe care Sadie o vedea chiar de la depărtarea la care se afla.

—Dar a doua lui soţie pare să ţină foarte mult la Caitlyn.

—Dar el ce fel de om e? a întrebat Alice neconvinsă.

—Steve? Cinstit, binevoitor. Nu îl cunosc prea bine. Dar ne-a fost de ajutor în timpul anchetei.

—Cât de mult v-a ajutat? a întrebat Clive, încruntându-se.

Sadie şi-a amintit cum Steve a fost în fruntea celor care o căutau pe Maggie, venind din proprie iniţiativă la poliţie ca să dea declaraţii despre trecutul şi caracterul ei, zugrăvind poliţiei un portret foarte limpede – cel al unei femei iresponsabile şi nestatornice, căreia îi plăcea să se distreze şi căreia i se părea copleşitoare sarcina de a se ocupa de un copil.

—Foarte mult, a răspuns ea, de fapt l-aş descrie ca extrem de folositor.

Clive a scos un sunet uşor de satisfacţie, de parcă răspunsul i-ar fi susţinut o convingere înrădăcinată şi Sadie şi-a amintit dintr-odată comentariul lui legat de cazul Edevane despre existenţa a două tipuri de comportament al celor vinovaţi. Începea să o furnice pielea. Din prima categorie, spusese el, făceau parte cei care se feresc de poliţie ca dracu' de tămâie, iar

din cea de-a doua cei ce se oferă să ajute, care îi caută de bunăvoie pe ofiţerii de poliţie, plasându-se ei înşişi în centrul investigaţiei, ascunzându-şi astfel vina.

—Dar a existat şi un bilet, a spus Sadie dintr-o suflare, căznindu-se să nu-şi piardă şirul gândurilor ce se aglomerau, pe măsură ce începea să i se formeze o nouă imagine. Un bilet scris de Maggie cu mâna ei…

Nici nu a terminat bine de vorbit când şi-a amintit cum Steve se plânsese de neglijenţa lui Maggie, spunând că uitase că el avea să fie plecat în săptămâna cu pricina. Vorbind despre schimbarea datelor, el spusese: „Am pus-o să scrie“, după care, în următoarea propoziţie, a reformulat: „I-am scris chiar eu“. O mică schimbare, pe care Sadie o băgase de seamă chiar atunci. Dar presupusese că era doar o greşeală de exprimare. Era supărat şi nu-şi găsea cuvintele. Ce mare lucru! Acum se întreba însă dacă acea greşeală de exprimare nu avusese mai degrabă o conotaţie freudiană. O scăpare ce indica un alt moment când el o *forţase* pe Maggie să scrie cuvinte pe care i le dictase el.

—Să fie el criminalul? a gândit ea cu voce tare. Steve? Nu a fost suspect niciodată, nici măcar

înainte de găsirea biletului. Avea un alibi, şi-a amintit ea, excursia de pescuit la Lyme Regis. S-au verificat informaţiile pe care le dăduse doar pentru că aşa scria la regulament. Totul s-a dovedit corect: hotelul, concediul, compania de închiriere a bărcii şi asta a fost tot. Acum, în loc să-l absolve de vină, lui Sadie i s-a părut că absenţa lui din Londra– o excursie care l-a purtat într-o regiune îndepărtată a ţării, chiar în momentul dispariţiei fostei sale soţii– era extrem de convenabilă. Dar *de ce*? În ciuda propriului cod de bune practici, Sadie nu se putea abţine să nu speculeze asupra motivului. El şi Maggie au fost căsătoriţi cândva, s-au iubit. După ce au divorţat nu au avut prea mult de a face unul cu celălalt. De ce să o omoare aşa, dintr-odată?

Vocea limpede a lui Alice Edevane i-a risipit gândurile încâlcite:

—Unul dintre primele mele romane poliţiste cu Diggory Brent se baza pe o poveste auzită de la sora mea Clemmie. Înainte de cel de-al Doilea Război Mondial, ne aflam în Hyde Park şi mi-a povestit despre un bărbat a cărui soţie îşi dorea atât de tare un copil, că el i-a furat unul. Nu am uitat niciodată povestea aceea. Căci mi s-a părut absolut posibil ca dorinţa unei femei de a avea un copil şi dragostea

unui bărbat pentru soţia lui să-i împingă să săvârşească o faptă atât de dramatică.

Sadie şi-a reamintit chipul blând, fericit al Gemmei, felul în care o ţinea pe Caitlyn de mână când au plecat de la secţia de poliţie, felul atât de firesc în care şi-a ridicat copila pe un şold. O, Doamne, cât de fericită fusese Sadie pentru Caitlyn când îi văzuse împreună, cât de uşurată că, în ciuda dispariţiei mamei sale, fetiţa căpătase un cămin iubitor, cu părinţi care să aibă grijă de ea!

—Şi ce ai de gând să faci, scumpo? a întrebat Bertie, cu voce blândă.

Da, o listă cu sarcini imediate. Asta ar fi de folos. Mult mai utilă decât să-şi tot facă reproşuri.

—Trebuie să verific din nou alibiul lui Steve, a spus ea, să văd dacă ar fi putut totuşi să apară acasă la Maggie în intervalul când se presupunea că e plecat din Londra. Va trebui să vorbesc din nou cu el, dar nu o să fie prea uşor acum, cu ancheta asta în desfăşurare.

—N-ai putea să-l suni pe Donald? Să-l rogi să pună el nişte întrebări în locul tău?

Sadie a clătinat din cap.

—Trebuie să fiu absolut sigură înainte de a-l implica pe el.

Apoi s-a încruntat, căci o nouă idee i-a venit în minte.

—Va trebui să mă mai uit încă o dată la biletul lui Maggie, să-i pun pe cei de la medicină legală să îl examineze pentru dovezi.

—Pentru ADN?

—Şi asta, dar şi să caute semne de constrângere. Biletul a fost deja analizat de experţi grafologi care l-au comparat cu alte mostre de scris ale lui Maggie şi au spus că erau elemente ce par nefireşti, care arată că a fost scris în grabă. Mie mi se părea destul de îngrijit, dar ei văd tot felul de chestii pe care noi, ceilalţi, nu le luăm în seamă. Puneam graba pe seama enormităţii gestului pe care urma să-l facă. Avea mai mult sens.

Biletul era scris pe o cartolină elegantă. Maggie lucrase la papetăria WHSmith şi, după câte spunea Nancy, deprinsese gustul articolelor elegante de papetărie. Din punctul de vedere al lui Sadie, scrisul era ordonat, dar în partea de sus a cartolinei era un fel de mâzgăleală care o pusese pe gânduri.

—Şi-a încercat pixul, îi spusese Donald, ridicând din umeri. Am făcut şi eu asta de sute de ori.

Aşa făcuse şi Sadie, dar ceva nu era în regulă. Se întreba de ce oare cineva care lăsa impresia că era

atât de pedant şi-ar fi încercat pixul pe o cartolină atât de scumpă pe care intenţiona să o folosească pentru un mesaj important?

—Dar ea nu era în firea ei, îi răspunsese Donald când Sadie i-a pus aceasta întrebare. Tocmai se pregătea să-şi abandoneze fiica, era sub o mare tensiune, şi mă îndoiesc că-i păsa cum mai arată hârtia pe care scria.

Sadie îşi muşcase buzele atunci. Scrisoarea fusese o mare surpriză, care i-a spulberat toate ipotezele şi a făcut-o să pară cam ţicnită. Atât îi mai trebuia, să bată câmpii mai departe despre o mâzgălitură pe o bucată de hârtie. Totuşi, Nancy fost de acord cu ea.

—Maggie n-ar fi făcut asta niciodată, ei îi plăceau să fie toate frumos făcute şi la locul lor. De când era mică ţinea totul în bună rânduială.

Dintr-odată, mâzgălitura aceea i s-a părut destul de importantă. Dacă era cumva o dovadă că mai fusese cineva acolo cu Maggie? Cineva care stătuse lângă ea, care încercase poate pixul pe hârtie, înainte de a-i dicta mesajul pe care urma să-l scrie?

Sadie le-a împărtăşit toate aceste gânduri celorlalţi, îngenunchind în timp ce-şi scotea telefonul din buzunar. Din fericire, deşi nu întru totul legal, făcuse o fotografie a biletului înainte de a fi înregistrat

oficial ca dovadă la dosar. Acum căuta printre fotografiile din telefon şi când a găsit-o, le-a întins-o şi celorlalţi să vadă.

S-a ridicat apoi în picioare şi a început să se plimbe de colo, colo. Ar fi fost cu putinţă ca Steve să fi plănuit ceva atât de cumplit şi să înfăptuiască aşa o grozăvie? Poate că mintea ei începea să o ia razna şi se agăţa de iluzii, dar când s-a uitat la ceilalţi, i-a mai venit inima la loc. Un fost poliţist, un scriitor de romane poliţiste şi un cercetător cu doctorat. Cu toată învăţătura lor pusă la un loc, formau o echipă de investigaţii de primă mână şi păreau a fi cu toţii de acord că putea fi ceva adevărat în această nouă pistă.

Bertie zâmbea, cu chipul lui blând şi atât de cunoscut năpădit de ceva ce părea a fi mândrie.

—Şi acum ce ai de gând să faci, draga mea? a întrebat-o el din nou. Ce o să se întâmple acum?

Nu mai conta dacă avea sau nu dreptate şi care puteau să fie consecinţele, dacă exista chiar şi cea mai mică posibilitate ca Steve să o fi forţat pe Maggie să scrie biletul acela, dacă ea şi-a dat seama că lucrurile aveau să se sfârşească prost şi totuşi şi-a făcut suficient curaj cât să lase un indiciu, atunci

Sadie îi era datoare să cerceteze această dovadă sau să se asigure că o face altcineva.

—Cred că trebuie să raportez ce am aflat, a spus ea.

—Şi eu cred tot aşa, a încuviinţat Bertie.

Dar nu lui Donald. Se putea prea bine ca acest indiciu să nu ducă nicăieri şi nu putea risca să-l bage din nou în bucluc din cauza ei. Va fi nevoită să meargă mai sus, chiar cu riscul de a se da de gol că ea fusese sursa scurgerii de informaţii. În timp ce Bertie şi ceilalţi strângeau lucrurile de picnic, Sadie a format numărul de telefon al Poliţiei Metropolitane şi a cerut să vorbească cu inspectorul-şef Ashford.

Când ceilalţi s-au întors în sat după prânz, Sadie nu a mers cu ei. Clive a plecat cu bărcuţa lui, *Jenny*, imediat după masă, nu înainte de a obţine promisiunea fermă a lui Sadie că îi va da de ştire de îndată ce va avea vreo veste de la Poliţia Metropolitană, iar Bertie, care asigura prima tură la standul spitalului, trebuia să se prezinte la datorie la ora trei, când avea loc deschiderea oficială a standului. El încercase să o ademenească pe Sadie promiţându-i brioşe proaspete cu smântână, dar pe ea o apuca răul numai la gândul de a fi înconjurată

de veselie, în timp ce nervii ei erau întinşi la maximum.

Dar Alice i-a aruncat lui Bertie unul din rarele ei zâmbete şi i-a spus:

—De când n-am mai mâncat eu smântână adevărată din Cornwall!

S-a încruntat când Peter i-a reamintit cu delicateţe de treaba misterioasă pe care avuseseră de gând să o facă încă de când veniseră, dar ea a fluturat din mână, spunând că dacă tot aşteptaseră atâta timp, mai puteau sta încă o zi până să o ducă la bun sfârşit. Şi, pe deasupra, ar fi fost mai bine să meargă să se cazeze la hotel înainte de începerea festivităţilor, când piaţa centrală a satului avea să se aglomereze peste măsură. Alice promisese să îi dea un autograf proprietarei hotelului, ca singură modalitate de a face rost pe nepusă masă de două camere în acel sfârşit de săptămână din timpul festivalului.

Aşa s-a întâmplat că Sadie a rămas singură, uitându-se la cele două maşini care dispăreau una după alta, în pădure, pe aleea de la intrare. Când nu s-au mai zărit, şi-a scos telefonul. Devenise un obicei. Nu mai avea nici un apel pierdut, ceea ce nu era de mirare, căci dăduse soneria la maximum, aşa

că l-a pus la loc cu un oftat de profundă nemulţumire.

Sadie nu le spusese tot adevărul celorlalţi când zisese că Poliţia Metropolitană era recunoscătoare pentru noile informaţii. De fapt, Ashford nu fusese nici pe departe încântat să primească telefonul ei şi când auzise ce avea de spus, mai că spumegase de furie. Încă o mai ardea urechea de la cuvintele usturătoare pe care i le adresase. Nu ar fi putut jura că saliva lui nu străbătuse prin undele electromagnetice ca să-i ardă timpanul. Ca răspuns, simţise cum o inunda propria furie, dar s-a străduit din greu să şi-o stăpânească. L-a lăsat să spună tot ce avea de spus şi apoi, cu tot calmul de care s-a simţit în stare, şi-a cerut scuze pentru greşeala pe care o făcuse şi i-a comunicat că are informaţii noi. El nici nu a vrut să audă, aşa că, simţind în stomac golul pe care îl ai atunci când pui la mezat slujba la care ţii foarte mult, Sadie i-a reamintit că are numărul de telefon al lui Derek Maitland şi că nu urma să fie bine deloc dacă avea să se dovedească faptul că ea avusese dreptate şi că Poliţia Metropolitană nu voise să ştie că fusese omorâtă o femeie.

Atunci el o ascultase, cu răsuflarea şuierândă ca a unui balaur, şi când a terminat, i-a spus morocănos:

—O să pun pe cineva să investigheze.

După care i-a închis telefonul. Apoi nu a mai avut altceva de făcut decât să aştepte şi să spere că vor avea amabilitatea să o sune ca să-i spună ce descoperiseră.

Asta era situaţia! Trebuia să admită că existau locuri mult mai rele în care să-şi piardă timpul. Casa era diferită după-amiaza. După schimbarea unghiului în care cădea lumina soarelui, s-ar fi zis că locul acela respira uşurat. Agitaţia frenetică a păsărilor şi insectelor se domolise, acoperişul se întindea, trosnindu-şi încheieturile încălzite cu uşurinţa obişnuită, iar lumina ce se revărsa prin ferestre era domoală şi mulţumită.

Sadie a cotrobăit o vreme prin biroul lui Anthony. Cărţile lui de anatomie se mai aflau încă pe raftul de deasupra biroului, cu numele lui scris frumos, plin de speranţă, pe prima pagină. În sertarul de jos a dat peste diplomele lui din timpul şcolii: premiul întâi la studii clasice, poezie latină şi nenumărate altele. Într-un colţ din fundul sertarului a găsit o fotografie: un grup de tineri cu uniforme şi şepci de studenţi, pe unul dintre ei l-a recunoscut ca fiind Anthony în tinereţe. Cel de lângă el, care râdea, mai apărea şi într-o altă fotografie înrămată de pe birou, un soldat

cu părul bogat şi negru şi cu o figură inteligentă. Sub sticla fotografiei era prinsă bine o rămurică de rozmarin şi, după culoarea ei maronie, Sadie îşi dădea seama că s-ar fi pulverizat cu totul dacă ar fi fost scoasă de acolo. Pe birou mai era şi o fotografie înrămată a lui Eleanor, stând în picioare în faţa unei clădiri de cărămidă. A ridicat-o să se uite mai îndeaproape la ea. Fusese făcută la Cambridge, a bănuit ea, unde locuiseră înainte ca Anthony să-şi uimească soţia salvând casa de la Loeanneth şi înapoindu-i-o.

Jurnalele lui Anthony ocupau un raft întreg din biblioteca ce se înălţa pe un perete şi Sadie a scos câteva la întâmplare. S-a cufundat în lectură până când lumina aproape că a dispărut şi abia mai vedea. Însemnările sale nu dădeau nici un indiciu că Anthony ar fi avut porniri criminale. Dimpotrivă, scrisese despre încercările sale de a se „pune pe picioare“; de reproşurile pe care şi le făcea fiindcă-şi trădase soţia, fratele, patria; erau pagini întregi de exerciţii de memorie, aşa cum îi spusese şi Clive, pentru a-şi forţa mintea tulburată să se rânduiască la loc. Vinovăţia de a fi supravieţuit, în vreme ce alţii nu reuşiseră, îl măcina de-a dreptul. Scrisorile lui către Howard, prietenul său pierdut, erau sfâşietoare.

Descrieri simple, pline de eleganţă, a ceea ce însemna să trăieşti *fără a mai fi de folos*, după cum se exprima el, simţind că viaţa este un dar nemeritat, furat de la alţii.

Era impresionantă recunoştinţa pe care o simţea faţă de Eleanor şi adânca lui ruşine, dar şi mai cumplite erau aluziile la groaza că le-ar putea din greşeală pricinui vreun rău celor pe care îi iubea cel mai mult pe lume. *Tu, dragul meu prieten, ştii, mai bine decât oricine, că sunt în stare de asta*. Sadie s-a încruntat. (Cum adică? Să se refere la ceva anume sau poate voia să spună doar că prietenul lui îl cunoştea foarte bine?)

Mai reieşea cu claritate că îl obseda neputinţa sa de a-şi continua specializarea în chirurgie. *După tot ce s-a întâmplat în Franţa, doar asta aveam în minte. Singurul mod în care puteam să fiu de folos era să mă sigur că supravieţuirea mea avea un rost, să mă întorc acasă, în Anglia, să lucrez ca doctor şi să ajut mai mulţi oameni decât am nenorocit.* Dar nu reuşise şi lui Sadie îi era cu adevărat milă de el. Văzuse şi ea ce pedeapsă era să trăiască fără munca pe care o îndrăgea atât de mult.

S-a răsucit cu scaunul rotativ, de lemn, înţepenit, ca să privească restul încăperii întunecate. Era un loc

singuratic, trist şi cu iz de mucegai. A încercat să-şi imagineze cum se va fi simţit Anthony, ferecat într-un astfel de spaţiu, întovărăşit doar de demonii şi dezamăgirile sale, temându-se în permanenţă că îl vor copleşi. Şi avea dreptate să se teamă, căci asta s-a şi întâmplat în cele din urmă.

Moartea lui Theo fusese cu siguranţă un accident. Chiar dacă Ben Munro era tatăl lui Theo şi chiar dacă Anthony aflase despre infidelitatea lui Eleanor şi se lăsase cuprins de gelozie, a ucide copilul soţiei sale era o crimă cât se poate de abominabilă. Oamenii se mai schimbă, în viaţă se întâmplă tot felul de lucruri, dar lui Sadie nu-i venea să creadă că el ar fi fost în stare de aşa ceva. Faptul că era conştient de starea lui, groaza că ar fi putut fi capabil de violenţă, eforturile pe care le făcea să o ţină în frâu, toate acestea contraziceau ipoteza lui Clive că el comisese cu bună ştiinţă o crimă atât de cumplită. Paternitatea lui Theo nu avea nici o importanţă. Faptul că moartea lui Theo s-a petrecut odată cu descoperirea aventurii soţiei sale era o simplă coincidenţă. Sadie s-a încruntat. Coincidenţă. Iarăşi cuvântul acesta enervant.

A oftat şi şi-a întins braţele. Începuse să se lase amurgul lung de vară. Greierii îşi porniseră cântările

de seară în cotloanele ascunse ale grădinii arse de soare şi umbrele din casă începuseră să se lungească. Căldura înmagazinată peste zi se aşezase neclintită şi grea, aşteptând ca răcoarea serii să o domolească. Sadie a închis jurnalul şi l-a pus la loc pe raft. Închizând încetişor uşa biroului lui Anthony, s-a strecurat pe scări în jos ca să-şi caute lanterna. A cercetat rapid ecranul telefonului– nu primise încă nimic – şi apoi s-a îndreptat din nou către măsuţa de scris a lui Eleanor.

Habar nu avea ce căuta, ştia doar că îi lipsea ceva, şi nimic nu era mai potrivit ca scrisorile lui Eleanor ca să pornească. Voia să înceapă cu scrisorile de dinaintea naşterii lui Theo şi să le citească pe toate cu speranţa de a descoperi acea informaţie vitală prin prisma căreia să se reaşeze brusc toate legăturile. A început cronologic, renunţând la lectura după numele expeditorului, ci luând triplicatul lui Eleanor şi căutând apoi răspunsul la fiecare scrisoare în parte.

Mergea greu, dar Sadie avea timp suficient, nu trebuia să meargă nicăieri şi avea mare nevoie să se gândească la altceva. Se străduise să-şi scoată din minte cazul Bailey şi pe Ashford şi reînviase lumea lui Eleanor. Era limpede că dragostea lui Eleanor

pentru Anthony era temelia vieţii ei, o mare iubire umbrită de groaza şi nedumerirea permanentă create de starea lui îngrozitoare. A găsit scrisoare după scrisoare adresate numeroşilor doctori, în care cerea la nesfârşit ajutor, pe un ton măsurat, dar cu o nestrămutată hotărâre de a găsi un tratament.

Dincolo de rugăminţile stăruitoare, Eleanor era în culmea deznădejdii, ceea ce reieşea clar din scrisorile adresate lui Daffyd Llewellyn. Mult timp el fusese singurul căruia i se destăinuise în legătură cu umilinţa şi disperarea lui Anthony. Fetele nu ştiau nimic, nici servitorii, se părea, cu excepţia câtorva persoane remarcabile, de mare încredere. Nu ştia nici Constance, pentru care atât Eleanor, cât şi Daffyd Llewellyn simţeau o veche ostilitate.

Eleanor pomenea de mai multe ori că îi făcuse lui Anthony promisiunea de a-i păstra taina şi nici nu încăpea discuţie să îşi încalce cuvântul. Pentru restul lumii, crease un basm în care ea şi soţul ei trăiau fără nici o grijă: ea era ocupată cu casa, el cu studiul naturii şi cu producerea unei opere însemnate. Scria misive vesele celor câţiva prieteni ai lor despre viaţa la Loeanneth, pline de remarci nostime, critice uneori, despre fiicele ei *una mai excentrică decât cealaltă*.

Sadie admira tenacitatea şi încăpăţânarea lui Eleanor, clătinând din cap, gândindu-se ce sarcină înnebunitoare şi imposibilă îşi luase. Daffyd Llewellyn o îndemnase şi el să vorbească deschis cu cei din jurul ei, mai ales de la începutul anului 1933, când îngrijorarea său a devenit mai profundă. Se preocupa ca întotdeauna de starea lui Anthony, dar atunci a început să-i fie frică şi pentru băieţelul a cărui naştere declanşase ceva îngrozitor în mintea soţului ei.

I se acutizase o mare suferinţă produsă de nişte amintiri despre o întâmplare îngrozitoare din timpul războiului, când îşi pierduse cel mai bun prieten. *E ca şi cum totul o porneşte la vale. Îi este necaz pe norocul lui şi regretă imens că nu poate profesa ca medic. Şi totul i se amestecă în minte cu amintiri din război, mai ales cu un anume „incident". Îl aud strigând în somn, spunând că trebuie să plece şi să facă să tacă şi câinele, şi copilul.* Şi apoi, câteva săptămâni mai târziu: *După cum ştii, Daffyd, m-am interesat şi eu discret de câtăva vreme. Am rămas uluită când nu am găsit numele lui Howard pe lista eroilor, aşa că am făcut ceva cercetări. Vai, Daffyd, e groaznic! Bietul om a fost împuşcat în zorii zilei de ai noştri! Am găsit pe cineva care a luptat în acelaşi*

regiment cu Howard şi cu Anthony şi persoana aceasta mi-a spus că Howard a încercat să dezerteze şi că Anthony l-a împiedicat. Dragul de el, trebuie să fi crezut ca va putea să-l acopere, dar e clar că a intervenit un alt ofiţer şi lucrurile nu au ieşit bine. Cel cu care am vorbit mi-a spus că Anthony a suferit foarte mult şi, cunoscându-mi soţul, sunt sigură că se va fi învinuit la fel de tare ca şi cum el însuşi ar fi apăsat pe trăgaci.

Faptul că aflase motivul spaimelor nocturne ale lui Anthony nu explica însă de ce se înteţiseră la vremea aceea şi nu o ajuta pe Eleanor în sarcina împovărătoare de a-l linişti şi a-l aduce înapoi la realitate. El îl adora pe micuţul Theo, scria ea, şi teama că ar fi putut să-i facă vreun rău îi producea o mare disperare şi chiar îl făcea să spună, în cele mai cumplite clipe, că ar fi vrut *să termine cu toate astea*.

Nu-l pot lăsa, scria Eleanor, *nu pot să îngădui ca toate speranţele şi visurile acestui minunat om să se sfârşească în acest fel. Trebuie să îndrept lucrurile cumva. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sunt mai convinsă că doar vorbind despre ce s-a întâmplat cu Howard va reuşi să scape în cele din urmă de teroarea care-l chinuie. Am de gând să-l*

întreb direct despre acel „incident“, trebuie să o fac, dar nu înainte de a se linişti toate pe aici. Nu înainte de a-i pune la adăpost pe toţi.

În acest vârtej cumplit, singura lumină din existenţa lui Eleanor, singurul ei refugiu era Ben. Ea îi spusese desigur lui Daffyd Llewellyn despre el şi, de asemenea, i se destăinuise lui Ben despre starea lui Anthony. Ceva din natura nomadă a lui Ben, scria Eleanor, poate chiar lipsa lui de rădăcini, îl făcea să fie persoana cea mai nimerită cu care să împarţi o taină. *Să nu-ţi închipui că discutăm despre asta prea des. Avem destule de vorbit. El a călătorit atât de mult, copilăria lui e ca o comoară de povestiri despre oameni şi locuri, iar eu de-abia aştept să le aud. E şi acesta un fel indirect de a evada, chiar dacă pentru scurt timp. Dar pentru cazurile când trebuie pur şi simplu să mă descarc, el este singurul, în afară de tine, dragul meu Daffyd, în care pot avea încredere. Când vorbesc cu el e ca şi când aş scrie pe nisip sau aş striga în bătaia vântului. Este atât de reţinut, încât sunt sigură că îi pot spune orice fără să se audă mai departe.*

Sadie se întreba ce părere avea Ben despre starea lui Anthony– mai ales despre ameninţarea posibilă pe care o prezenta pentru Eleanor şi bebeluş, care era

copilul *său*, la urma urmei. Scrisoarea pe care o găsise Sadie în pavilionul de bărci era o dovadă clară că Ben ştia că băieţelul era al lui. A atins cu degetele teancul de scrieri trimise de Ben lui Eleanor. Până atunci Sadie se ferise să le citească. I se păruse că încălca o limită dacă îşi băga nasul în scrisorile de dragoste ale altcuiva. Dar acum, totuşi, se părea că trebuia să arunce o privire.

Dar a făcut mai mult de-atât, le-a citit pe toate. Şi când a ajuns la ultima scrisoare în încăpere era întuneric de-a binelea, iar în casă şi în grădină era atâta linişte că se auzea marea în depărtare. Sadie a închis ochii. Mintea îi era obosită şi agitată deopotrivă, o ciudată combinaţie de stări contradictorii şi tot ce văzuse, citise şi auzise în timpul acelei zile se amesteca şi se învălmăşea: Alice povestindu-i lui Bertie despre intrarea în tunelul de lângă pavilionul de bărci, Clive şi bărcuţa lui– „modul cel mai uşor de a ajunge … poţi merge o zi întreagă fără să zăreşti vreun suflet“, promisiunea lui Eleanor faţă de Anthony şi grija ei pentru Theo, poveştile lui Ben despre propria copilărie.

Se gândea şi la Maggie Bailey, şi la ce ar fi cineva în stare să facă pentru a-şi feri copilul de rău, la

Caitlyn şi la felul în care Gemma îi zâmbise, la dragostea puternică pe care o putea simţi cineva pentru un copil care nu era al lui. Îi era milă de Eleanor, care în decurs de o săptămână îi pierduse şi pe Theo, şi pe Ben, şi pe Daffyd Llewellyn. Şi îi tot revenea în gând caracterizarea pe care Alice i-o făcuse mamei ei: „Credea că odată făcută, o promisiune trebuie ţinută cu orice preţ…"

Nu mai era vorba despre descoperirea unui indiciu, ci despre punerea laolaltă a mai multe detalii mărunte. Ca în clipa când soarele aruncă o rază şi o pânză de păianjen, ascunsă privirii mai înainte, capătă o strălucire de fire de argint fin împletite. Iar Sadie şi-a dat brusc seama cum se lega totul şi a înţeles ce se întâmplase în noaptea aceea. Anthony nu îl omorâse pe Theo, nici cu premeditare, nici din greşeală. Pur şi simplu, nu-l omorâse.

32

Cornwall, 23 iunie 1933

Focul ardea pe insula din mijlocul lacului. Flăcările portocalii săltau zdrenţuite pe fundalul înstelat al cerului şi deasupra păsările ţâşneau ca nişte umbre negre. Lui Constance tare îi mai plăcea sărbătoarea

din miezul verii. Era una dintre puţinele tradiţii ale familiei soţului ei pe care le respectase. Nu pierduse nici o ocazie de a face o petrecere şi focurile, lampioanele, muzica şi dansul, lepădarea de inhibiţii le făcea şi mai atractive. Lui Constance nu i-a păsat deloc de toate superstiţiile familiei deShiel despre reînnoire şi prefacere, alungarea spiritelor rele şi alte asemenea, dar anul acesta se întreba dacă nu ar fi totuşi o urmă de adevăr în ele. Constance avea de gând să facă un pas important pentru ea însăşi. După aproape patruzeci de ani, se hotărâse, în cele din urmă, să renunţe la o veche animozitate.

Şi-a dus mâna la inimă. Durerea ştiută era încă acolo, ascunsă între coastele ei, asemenea unui sâmbure de piersică. După ce le tot înăbuşise tip de zeci de ani, amintirile îi reveneau în ultima vreme. Ce ciudat era că putea uita ce mâncase la cină cu o seară în urmă, dar se putea regăsi în vârtejul întâmplărilor din camera aceea, în zorii acelei zile, când i se sfâşiase tot trupul. Servitoarea cea netoată se mocăia cu nişte cârpe, bucătăreasa îşi suflecase mânecile până deasupra coatelor ei julite, cărbunii pocneau în foc. Pe coridor, bărbaţii discutau ce ar fi de făcut, dar Constance nu-i putea asculta, vocile lor erau acoperite de vuietul mării. Vântul bătuse tare în

dimineaţa aceea şi, pe măsură ce lumea începuse să se mişte în întunericul nedesluşit din jurul ei, într-o învălmăşeală de mâini aspre şi voci ascuţite, Constance dispăruse sub mişcarea neostoită a valurilor acelea blestemate. (Cât ura sunetul acela! Chiar şi acum o înnebunea.)

După aceea, în golul neîndurător al săptămânilor ce au urmat, Henri chemase mai mulţi doctori, cei mai buni din Londra, şi toţi căzuseră de acord că întâmplarea fusese inevitabilă– cordonul ombilical era strâns în jurul gâtului micuţului– şi că ar fi fost cel mai bine pentru toţi să fie dat uitării acest incident nefericit. Dar Constance nu uitase şi era convinsă că nu aveau dreptate. „Incidentul" putuse fi evitat; pruncul ei fusese omorât din nepricepere. Din nepriceperea *lui*. Desigur că doctorii au fost cu toţii de partea *lui*, căci era de-al lor. Natura nu e întotdeauna dreaptă, o consolau ei, unul mai linguşitor decât celălalt, dar ea ştia mai bine. Dar nimic nu-i putea împiedica să mai încerce o dată.

Să îţi strângi buzele şi să îţi înăbuşi orice emoţie.

Cu cât vorbeşti mai puţin, cu atât mai repede trece!

O să fie bine data viitoare.

Şi au avut dreptate. Douăsprezece luni mai târziu, când s-a născut Eleanor şi moaşa i-a adus-o să o

vadă– „E fetiţă!“– Constance a privit-o din cap până în picioare, suficient cât să vadă că era udă şi stacojie şi că ţipa, după care a dat scurt din cap, întorcându-se cu spatele şi poruncind să-i fie adusă o ceaşcă de ceai fierbinte.

Şi a aşteptat să fie cuprinsă de sentimente, de valul de dragoste maternă şi de tânjirea care o cuprinsese prima dată (ah, feţişoara aceea durdulie, ca de ceară, degetele lungi şi fine, buzele dulci şi pline care nu vor rosti nici un sunet niciodată!), dar zilele treceau, una după alta, sânii i s-au umflat şi au durut-o, apoi suferinţa fizică a dispărut şi nici nu şi-a dat seama când a trecut timpul şi doctorul Gibbons a declarat că era sănătoasă şi că lăuzia se terminase.

Până atunci, totuşi, ceva se întâmplase pe tăcute între ea şi copilul abia venit pe lume. Fetiţa plângea şi ţipa, refuzând să se domolească ori de câte ori o lua Constance în braţe. Ea se uita la chipul schimonosit de plâns al copilului şi nu i-a venit în minte nici un nume potrivit. Aşa că a rămas în seama lui Henri să-i dea numele, s-o ţină în braţe şi să o plimbe, până când s-a dat anunţul şi a apărut doica Bruen cu recomandările şi principiile ei educative impecabile. La vremea când a mai intervenit şi Daffyd Llewellyn cu toate poveştile şi poeziile sale,

Constance şi Eleanor se înstrăinaseră de tot. În timp, ea şi-a sporit ura faţă de omul care îi răpise nu unul, ci doi copii.

Dar– a oftat Constance– acum se săturase să mai fie furioasă. Prea mult îşi înăbuşise ura topită în timp, care i se cimentase în suflet atât de mult, că o înţepenise şi pe ea. În vreme ce orchestra începea o melodie veselă şi lumea se învârtea pe ringul de dans luminat de lampioane, împodobit cu ghirlande de salcie, ea a străbătut mulţimea până la mesele unde chelnerii ofereau băuturi.

—Doriţi un pahar de şampanie, doamnă?

—Mulţumesc. Şi încă unul, vă rog, pentru un prieten.

A luat cele două pahare pline ochi şi s-a îndreptat spre băncuţa de sub boltă. Nu avea să fie uşor– vechea ei antipatie îi era la fel de cunoscută ca propria imagine reflectată de oglindă –, dar venise momentul să renunţe şi să se elibereze de ea, precum şi de mânia şi de durerea care o stăpâniseră.

Şi, ca un făcut, Constance a dat cu ochii de Daffyd Llewellyn la marginea mulţimii. Se îndrepta direct către chioşcul de verdeaţă, ocolind petrecăreţii, de parcă ar fi ştiut că îl aştepta. Şi lucrul acesta îi întări lui Constance convingerea că făcea ceea ce trebuia.

Avea să fie politicoasă, blândă chiar, să-l întrebe de sănătate– ştia că avea arsuri la stomac– şi să-l felicite pentru realizările lui din ultima vreme şi pentru distincţia ce urma să o primească.

Colţul buzelor îi tremura a zâmbet.

—Domnule Llewellyn! l-a strigat ea, cu o voce mai ascuţită ca de obicei, ridicându-se şi făcându-i cu mâna.

El s-a uitat împrejur şi a încremenit, surprins să dea cu ochii de ea.

Prin mintea lui Constance a trecut pentru o clipă imaginea lui din tinereţe, a doctorului strălucitor şi chipeş cu care se împrietenise soţul ei. Şi-a adunat forţele.

—Mă întrebam dacă ai o clipă liberă, a spus şovăitoare, dar s-a stăpânit, hotărâtă să se elibereze. Speram să putem sta puţin de vorbă.

Constance îl ademenea cu un pahar de şampanie, chiar sub bolta de verdeaţă, în locul unde trebuia să se întâlnească cu Alice în cincisprezece minute. Fata avea un al şaselea simţ când venea vorba să afle unde era Ben Munro şi Eleanor îl rugase să o ţină departe de el în noaptea aceea.

—Te rog, Daffyd, îi spusese ea, Alice o să strice totul dacă apare unde nu trebuie.

El a acceptat, doar pentru că Eleanor era ca şi copilul lui. O iubea de când era mică. O păpuşică înfăşată, ca un accesoriu permanent în braţele lui Henri, şi apoi, mai târziu, când se făcuse mai mare, călărind pe umerii lui sau ţopăind pe lângă el. Ar mai fi semănat oare atât de mult cu tatăl ei dacă nu şi-ar fi petrecut atât de mult timp cu el în copilărie? Nu avea de unde să ştie, dar semăna, şi Daffyd o iubea cu atât mai mult.

—Te rog, i-a spus ea, apucându-l de mână. Te implor, nu pot face asta fără tine.

Iar el s-a învoit, de bună seamă.

De fapt, avea rezerve serioase faţă de ideea aceasta. Grija ce i-o purta lui Eleanor îl împingea la disperare şi îi provoca o mare suferinţă. Arsurile lui la stomac se cronicizaseră de când aflase, iar vechea lui depresie, răul care ameninţase cândva să-l doboare, revenise. El văzuse cu ochii lui ce li se poate întâmpla femeilor care şi-au pierdut copiii. Aşa că planul acesta născut din disperare căpăta sens doar în orele lungi ale nopţii.

Discutaseră de numeroase ori şi ea îşi descărcase sufletul în faţa lui; o implorase să se mai gândească, dar ea rămăsese de neclintit. Îi înţelegea loialitatea faţă de Anthony– îi cunoştea pe amândoi de când

erau tineri şi suferea, ca şi ea, pentru cumplitele încercări îndurate de soţul ei– şi îi împărtăşea temerile pentru Theo. Dar să facă un astfel de sacrificiu! Trebuia să existe şi o altă cale.

—Arată-mi-o şi o voi urma, i-a spus ea.

Dar indiferent cum sucea şi răsucea piesele puzzle-ului, nu putea să găsească o soluţie care să o mulţumească, fără a face cunoscute problemele lui Anthony, lucru pe care ea îl refuza categoric.

—I-am făcut o promisiune, spunea ea, şi tu ştii cel mai bine că promisiunile nu sunt făcute ca să fie încălcate. Doar tu m-ai învăţat asta.

Daffyd a certat-o când i-a adus acest argument, la început mai blând, apoi mai serios, încercând să o facă să înţeleagă că logica ce anima universul lui imaginar, acele fire luminoase pe care le împletea ca să-şi creeze poveştile nu erau suficient de puternice ca să susţină meandrele vieţii omeneşti. Dar ea nu se lăsa convinsă.

—Uneori, tot ce putem face este să iubim în tăcere, îi spusese ea, iar el se consolase, în cele din urmă, cu gândul că nimic nu era veşnic, că ea ar fi putut să se răzgândească oricând, că poate era o soluţie potrivită, un adăpost temporar mai sigur pentru micuţ.

Aşa că a făcut ce i-a cerut. A aranjat să se întâlnească cu Alice în noaptea petrecerii, să o împiedice să apară acolo unde nu trebuia ca să nu le zădărnicească planurile. Eleanor contase pe curiozitatea înnăscută a fetei care să o facă să supună şi se pregătise toată ziua, evaluând posibilităţile, anticipând problemele, dar nu prevăzuse apariţia lui Constance. De regulă, Daffyd se străduia să se gândească la Constance cât mai puţin cu putinţă. Ei nu se înţeleseseră niciodată, nici chiar înainte de întâmplarea groaznică din noaptea aceea. În timp ce Henri îi făcea curte, Daffyd urmărise de la distanţă cum ea îl juca pe degete pe prietenul lui. Cu atâta cruzime şi nepăsare! Şi totuşi Henri era îndrăgostit până peste cap. El crezuse că avea să o poată îmblânzi, că atunci când avea să accepte să se căsătorească cu el, urma să se sfârşească cu nestatornicia ei.

Daffyd nu punea la îndoială durerea lui Constance după pierderea copilului. I se frânsese inima şi avusese nevoie să dea vina pe cineva, aşa că ura ei că s-a abătut asupra lui. Nu contase că numeroşi doctori îi explicaseră despre cordonul ombilical şi o asiguraseră că rezultatul ar fi fost acelaşi indiferent cine ar fi asistat-o la naştere, ea tot nu voia să-i

creadă. Nu-l iertase pe Daffyd pentru rolul pe care îl avusese. Dar nici el nu îşi putuse ierta şi nu a mai practicat medicina după aceea. Pasiunea lui pentru meserie se stinsese în dimineaţa aceea cumplită. Era obsedat de chipul copilului, de căldura înăbuşitoare şi umedă a încăperii, de jalea lui Constance, care nu se putea dezlipi de copilul născut mort.

Şi acum ea se afla dinaintea lui, cu un pahar de şampanie în mână, voind să-i vorbească.

—Mulţumesc, a răspuns el, acceptând paharul şi luând o înghiţitură mai mare decât ar fi trebuit.

Şampania era rece şi acidulată, iar el nu-şi dăduse seama cât era de însetat, de agitat din pricina misiunii pe care o avea de îndeplinit. Când a terminat de băut, Constance îl studia cu o expresie ciudată pe chip, surprinsă fără îndoială de setea lui neobişnuită. Apoi acea expresie a dispărut şi i-a zâmbit.

—Mie mi-a plăcut întotdeauna sărbătoarea de la mijlocul verii. Orice e posibil la vremea asta, nu crezi?

—Mi-e teamă că e prea multă lume pentru gustul meu.

—Poate la petrecere, dar eu mă refeream aşa, în general. La ideea de reînnoire, la posibilitatea de a o lua de la capăt.

Comportamentul ei avea ceva alarmant. Daffyd şi-a dat seama că era la fel de nervoasă ca el. A mai luat o gură de şampanie.

—Ei, dar tu ştii mai bine decât oricine ce înseamnă să o iei de la capăt, nu-i aşa, Daffyd? Ce trecere ai făcut! Ce şansă uimitoare ai avut!

—Am avut noroc.

—Henri era atât de mândru de realizările tale literare, ca şi Eleanor– ei, ea adoră pământul pe care calci!

—Şi eu am îndrăgit-o peste măsură.

—O, da, ştiu. Ai răsfăţat-o îngrozitor. Toate poveştile alea pe care i le-ai spus, cartea pe care ai scris-o despre ea…

Ea a râs uşor, după care a devenit brusc serioasă.

—Am îmbătrânit, Daffyd, mă pomenesc tot mai des gândindu-mă la trecut. Şanse risipite, oameni pierduţi.

—Toţi păţim la fel.

—Voiam să te felicit pentru distincţie, pentru medalia regală. O să fie o recepţie la palat, bănuiesc, nu?

—Aşa cred.
—O să te întâlneşti cu regele. Ţi-am spus vreodată că era să mă bucur şi eu de acest privilegiu când eram tânără? Dar, din păcate, m-am îmbolnăvit, şi s-a dus sora mea, Vera, în locul meu. Astfel de lucruri nu pot fi evitate, desigur. Viaţa e plină de tot felul de întorsături. Succesul tău, de exemplu– o extraordinară preschimbare a cenuşii în trandafiri!
—Constance…
—Daffyd, a urmat ea trăgând aer în piept şi îndreptându-şi spatele, sper să fii de acord că a venit vremea să lăsăm trecutul în urmă.
—Eu…
—Nu putem să ne agăţăm la nesfârşit de resentimente. Vine o vreme când trebuie să ne hotărâm să acţionăm mai degrabă decât să reacţionăm.
—Constance, eu…
—Nu, te rog să mă laşi să termin, Daffyd. Mi-am imaginat de atâtea ori cum va decurge această discuţie. Aşa că trebuie să-ţi spun până la capăt.
El a încuviinţat din cap, iar ea a zâmbit scurt, mulţumită, şi a ridicat paharul. Mâna îi tremura uşor, Daffyd nu-şi dădea seama dacă din pricina emoţiei sau a vârstei înaintate.

—Aş vrea să bem pentru acţiune, pentru îndreptări, pentru reînnoire.

Au ciocnit paharele şi au băut, Daffyd aproape dând peste cap ultimele picături de şampanie. Se simţea confuz, copleşit. Ceea ce se întâmpla era atât de neaşteptat, încât nu ştia ce să spună: toată vinovăţia şi durerea acumulate o viaţă întreagă i s-au răscolit în suflet şi ochii i s-au împăienjenit. Era prea mult pentru o noapte şi aşa încărcată cu alte sarcini împovărătoare.

Frământarea lui trebuie să fi fost vizibilă, căci Constance îl studia, urmărindu-l îndeaproape de parcă l-ar fi văzut pentru prima dată. Şi poate din pricina aceasta el simţea că se clatină. Brusc i s-a făcut cald. Era înăbuşitor. Prea multă lume se agita de colo-colo şi muzica era prea puternică.

—Daffyd! a exclamat Constance încruntându-se. Nu arăţi prea bine!

El şi-a dus mâna la frunte ca şi cum ar fi vrut să se calmeze. A clipit, încercând să-şi limpezească privirea, să nu mai vadă nimburi de raze.

—Să-ţi aduc un pahar de apă? Ai nevoie de aer curat!

—Aer… a spus el cu gâtul foarte uscat, cu vocea răguşită. Te rog!

Peste tot vedea oameni, chipuri, voci învălmăşindu-se şi era bucuros să se poată sprijini de braţul ei. Nici într-o mie de ani nu şi-ar fi putut închipui că vreodată avea să fie Constance aceea care să-i dea ajutor. Şi totuşi, se temea că ar fi putut să cadă fără sprijinul ei.

Au trecut printre oameni care râdeau şi i s-a părut că o zăreşte pe Alice în depărtare. A încercat să spună ceva, să-i explice lui Constance că nu putea merge prea departe, că avea de făcut nişte treburi importante, dar limba i se înmuiase şi nu putea rosti cuvintele. Mai avea timp. Eleanor îi spusese că nu se întâlneau înainte de miezul nopţii. Avea să facă aşa cum promisese, doar că avea nevoie de un pic de aer curat mai întâi.

Au luat-o pe poteca de după gardul viu până când s-au îndepărtat de mulţime. Simţea cum inima îi bate să-i spargă pieptul. Era mai mult decât arsurile obişnuite la stomac sau decât anxietatea lui, îşi simţea pulsul bubuindu-i în urechi. Era de bună seamă din pricina vinovăţiei, a amintirilor din dimineaţa aceea de demult legate de neputinţa lui de a salva băieţelul. Îl apăsa gândul că tocmai Constance era cea care să caute împăcarea. Daffyd simţea o nevoie copleşitoare să plângă.

I se învârtea capul. Auzea tot felul de voci, multe, gălăgioase, îndepărtate, dar una dintre ele străbătea pe deasupra lor, ajungându-i la ureche:

—Aşteaptă aici, odihneşte-te o clipă. O să-ţi aduc nişte apă.

Brusc s-a simţit rece ca gheaţa. S-a uitat în jur. Persoana care-i vorbise dispăruse. Era singur. Unde se dusese? Cine să se fi dus? Parcă fusese cineva cu el? Sau îşi închipuise? Era obosit, istovit din cale-afară.

Mintea i se învălmăşea în vârtejul sunetelor dimprejur. Parcă auzea peştii care-şi plesnesc cozile în lacuri întunecate, picăturile misterioase în adâncul pădurii.

A văzut ca prin ceaţă pavilionul de bărci. Se aflau prea mulţi oameni acolo, care râdeau şi chiuiau, hârjonindu-se în bărcile luminate de lampioane. Avea nevoie să stea singur, să respire, să-şi revină în fire.

O să meargă puţin mai departe, în cealaltă direcţie, de-a lungul pârâului. Acolo era locul lui preferat. Ce zile frumoase petrecuseră acolo– zile lungi şi însorite– cu Henri şi, mai apoi, cu micuţa Eleanor, ţopăind pe lângă ei, încântându-i cu perspicacitatea sa. Daffyd nu avea să uite niciodată expresia lui

Henri când îşi privea fiica, un exemplu de adoraţie absolută. Încercase de nenumărate ori să deseneze expresia aceea, dar nu reuşise niciodată să o aştearnă pe hârtie.

S-a împiedicat, dar şi-a revenit, îşi simţea picioarele foarte îmbătrânite. Înmuiate, ca şi cum ligamentele se prefăcuseră în cauciuc. S-a hotărât să se aşeze o vreme. Nu prea mult timp. Şi-a căutat în buzunar pastilele pentru arsuri la stomac, a luat una, a vârât-o în gură şi a înghiţit-o.

Pământul de sub el era răcoros şi umed şi şi-a sprijinit spatele de trunchiul puternic al unui copac. A închis ochii. Asemenea unui fluviu năvalnic după ploaie, pulsul îi bătea iute, ritmic. Iar el se simţea ca o barcă împinsă de vâltoare, ţâşnea, se învârtea şi sălta.

Daffyd vedea chipul lui Henri acum. Cât de distins, de blând! Eleanor avea dreptate. Uneori a iubi de la distanţă era tot ce puteai spera. Şi, desigur, era mai bine decât să nu fi iubit de loc.

Oh, dar era atât de greu!

Apa clipocea lovindu-se de mal şi respiraţia lui Daffyd Llewellyn s-a domolit. Trebuia să se întâlnească cu Alice, îi promisese lui Eleanor. Avea să se ridice în câteva clipe. Mai rămânea doar câteva

minute, pe pământul tare şi răcoros de sub el, lângă copacul credincios, cu briza uşoară care-i mângâia obrazul. Şi cu chipul lui Henri în minte, vechiul lui prieten, care-l chema, făcându-i semn cu mâna, iar Daffyd avea să îl urmeze curând…

Uitându-se la ceasul de mână, Alice mai să se ciocnească de bunica ei. Bătrâna mergea foarte repede şi părea neobişnuit de surescitată.

—Apă, a spus către Alice, cu obrajii înroşiţi şi ochii arzători, am nevoie de apă!

În alte condiţii, Alice ar fi fost suficient de intrigată de energia neobişnuită a bunicii ei, asta i-ar fi stârnit curiozitatea, dar nu în noaptea aceea. Întregul ei univers se năruise şi era prea ocupată să-şi înece propria ruşine şi durere ca să se mai minuneze de ciudăţeniile celorlalţi. Doar puternicul ei simţ al datoriei o făcea să meargă acum să se întâlnească cu domnul Llewellyn. Lui Alice nici nu-i venea să se mai gândească la discuţia lor din dimineaţa aceea: fusese atât de dornică să se descotorosească de el, să plece să-i arate manuscrisul lui Ben, atât de mândră. Ce greşeală s-a dovedit!

Doamne, îi venea să moară de ruşine! Alice s-a aşezat pe băncuţa de sub boltă şi şi-a ridicat genunchii la piept, nefericită de-a dreptul. Nu voise

să vină deloc la petrecere, preferând să-şi lingă rănile de una singură, dar Mama insistase.

—Doar nu o să stai bosumflată în casă toată noaptea! îi spusese ea, pune-ţi mai bine rochia cea mai frumoasă şi vino afară cu toată familia. Nu ştiu ce te-a apucat şi de ce a trebuit să alegi tocmai noaptea asta, dar n-am să îngădui aşa ceva, Alice! M-am zbătut din cale-afară să organizez petrecerea şi nu-ţi permit să o strici cu toanele tale!

Şi aşa se făcea că se afla aici, copleşită de suferinţă. Ar fi preferat să-şi petreacă noaptea întreagă în dormitor, ascunzându-se în aşternuturi, încercând să uite ce proastă fusese, ce proastă nesăbuită! Şi numai domnul Llewellyn era de vină. Până când reuşise să scape de bătrân în dimineaţa aceea, îşi închipuise că nu mai avea timp să-i arate lui Ben manuscrisul, domnul Harris şi fiul lui se puteau întoarce dintr-o clipă într-alta. Şi atunci a preferat să i-l ducă direct la pavilionul de bărci mai târziu, în după-amiaza aceea. Aşa, se gândea ea, ar fi putut să fie singuri, în fine.

Îi ardeau obrajii când îşi amintea. Cum urcase scările în fugă ca să-i bată la uşă, debordând de entuziasm şi încredere. Cu câtă grijă îşi alesese hainele şi îşi aranjase părul! Cum se dăduse cu

parfumul mamei pe sub nasturii bluzei şi pe la încheietura mâinilor, aşa cum o văzuse făcând pe Deborah.

—Alice! exclamase el, zâmbind (încurcat, îşi dădea ea seama acum, dar în momentul acela crezuse doar că era şi el la fel de emoţionat ca ea. Umilinţa o ustura şi acum.) Nu aşteptam oaspeţi.

El a deschis uşa pavilionului de bărci şi ea a trecut pragul, încântată de dâra de parfum pe care o lăsa în urmă. Era plăcut înăuntru, unde era loc doar pentru un pat şi o bucătărioară simplă. Alice nu mai intrase niciodată în dormitorul unui bărbat şi a trebuit să se înfrâneze să nu se holbeze ca un copil prostuţ la plapuma neglijent împăturită la marginea patului.

Deasupra se afla un cadou mic, dreptunghiular, împachetat simplu, dar cu mare grijă, şi legat cu o bucată de sfoară, cu o cartolină făcută dintr-unul din animalele lui de hârtie.

—Asta e pentru mine? a întrebat Alice, amintindu-şi că îi promisese să-i dea ceva.

El i-a urmărit privirea.

—Da, dar nu e mare lucru, doar un mic semn de încurajare pentru scrisul tău.

Alice mai avea puţin până să plesnească de bucurie.

—Că tot vorbim de asta, a spus ea, înainte de a se avânta într-o descriere emoţionată a felului cum terminase manuscrisul, uite-l, abia ieşit de sub tipar!

Şi i-a îndesat în mână exemplarul pe care îl făcuse special pentru el.

—Am vrut să fii tu primul cititor.

El se bucura peste măsură pentru ea şi zâmbetul lui larg a făcut să-i apară o gropiţă în obraz.

—Alice, asta e grozav! Ce realizare! Prima carte din multe câte vor urma, să ţii minte cuvintele mele!

Iar ea se simţea atât de matură, bucurându-se de laudele lui!

El i-a promis că o s-o citească şi, pentru o clipă, Alice şi-a ţinut răsuflarea, aşteptându-l să deschidă şi să citească dedicaţia, dar el a aşezat-o pe masă. Tot acolo se afla o sticlă cu limonadă şi ea s-a simţit brusc mistuită de sete.

—Aş fi în stare să ucid ca să beau ceva, a spus ea alintându-se.

—Nu-i nevoie să ucizi, i-a răspuns el turnându-i un pahar. O împart bucuros cu tine.

Şi în timp ce el şi-a abătut atenţia într-altă parte, ea şi-a desfăcut nasturele de sus al bluzei. El i-a întins paharul şi degetele li s-au atins. Un fior electric i-a străbătut şira spinării.

Fără să-l slăbească din ochi, Alice a luat o sorbitură. Limonada era rece şi dulce. Şi-a lins uşor buzele. Acum era momentul. Acum sau niciodată. Cu o mişcare iute, a pus paharul jos, înaintând spre el şi luându-i faţa în mâini, s-a aplecat să-l sărute aşa cum visase că avea să facă.

Preţ de o clipă a fost perfect. I-a adulmecat mirosul de piele tăbăcită şi mosc, cu un iz uşor de sudoare, iar buzele lui erau calde şi moi şi ea a simţit că i se taie picioarele pentru că ştiuse că aşa trebuia să simtă, ştiuse dintotdeauna…

Dar, dintr-odată, flacăra s-a stins. El s-a tras înapoi, privind-o drept în ochi.

—Ce s-a întâmplat? Cu ce am greşit?

—Vai, Alice!

Pe chip i se citeau surprinderea şi îngrijorarea.

—Alice, îmi pare rău! Am fost atât de prost. Nu mi-am dat seama.

—Dar ce vrei să spui?

—Am crezut… nu m-am gândit… a urmat el, zâmbind blând şi trist.

Din expresia lui se vedea că abia acum pricepea şi că îi era milă de ea. Atunci a înţeles şi Alice. A izbit-o pe loc. El nu avea asemenea sentimente. Şi nici nu avusese vreodată.

El vorbea mai departe, cu convingere, cu sprâncenele încruntate şi ochii plini de blândeţe, dar lui Alice ecoul umilinţei îi răsuna puternic şi neabătut în urechi. Din când în când se mai domolea şi mai auzea frânturi de consolări banale: „Eşti o fată minunată … atât de deşteaptă… o scriitoare minunată … ai un viitor extraordinar înainte… o să întâlneşti pe altcineva…“

Era însetată şi ameţită, trebuia să dispară de acolo, din locul acela unde se făcuse de ruşine, unde bărbatul pe care îl iubea, singurul bărbat pe care avea să-l iubească *vreodată*, o privea cu milă şi părere de rău şi-i vorbea pe tonul acela cu care oamenii mari încearcă să-i domolească pe copiii buimăciţi.

Alice a ridicat paharul şi şi-a terminat limonada, cu toată demnitatea de care a fost capabilă. Şi-a luat înapoi manuscrisul cu dedicaţia ridicolă şi a pornit-o spre uşă. Şi atunci a băgat de seamă geamantanul. Mai târziu, gândindu-se la lucrul acesta, avea să se întrebe dacă era ceva în neregulă cu ea, dacă, chiar şi atunci când i se frângea inima, o părticică a sufletului ei se putea distanţa de realitatea emoţională a momentului ca să facă observaţii. Şi mai târziu chiar, când avea să ştie mai multe despre

Graham Greene, urma să îşi dea seama că era doar un ciob mic de gheaţă pe care toţi scriitorii îl au în inimile lor.

Geamantanul era deschis şi plin de teancuri de haine. Hainele lui. Îşi făcea bagajul.

Fără să se întoarcă spre el, l-a întrebat:

—Pleci?

—Da.

—De ce?

Vai, oribilă vanitate! Dar a simţit că-i revine speranţa că el o iubea totuşi şi că din această pricină se simţea nevoit să plece. Din respect pentru tinereţea ei şi din datorie faţă de familia care îl angajase.

Dar nu era aşa.

—E vremea să plec. A venit, de fapt, mai demult. Contractul meu s-a terminat acum două săptămâni. Am mai rămas doar ca să ajut la pregătirile pentru bal.

—Şi unde ai să te duci?

—Nu sunt sigur încă.

El era nomad, călător, de bună seamă. Nici nu se prezentase vreodată altfel. Şi acum pleca. Dispărea din viaţa ei cu aceeaşi uşurinţă cu care apăruse. Dintr-odată i-a venit un gând. S-a răsucit spre el.

—Există altcineva, nu?

Ben nu i-a răspuns, nici nu era nevoie să o facă. Putea să-şi dea seama că aşa era din privirea lui tristă.

Încuviinţând ameţită din cap, fără să-l mai privească, a ieşit grăbită din pavilion. Cu capul sus şi privirea aţintită înainte, păşind calm.

—Alice, cadoul tău… a strigat el, dar ea nu s-a mai întors.

Doar când a trecut de cotitura potecii şi-a strâns manuscrisul la piept şi a rupt-o la fugă spre casă, cât a putut de repede, cu ochii plini de lacrimi.

Cum de se putuse înşela atât de tare? Aşezată pe băncuţa de sub boltă, în timp ce oaspeţii petreceau în jurul ei, Alice tot nu înţelegea. Îşi derula în minte toate întâlnirile lor de-a lungul anului. Fusese întotdeauna atât de bucuros să o vadă, o ascultase cu atenţie vorbind despre scrierile ei, despre familie, îi dăduse chiar sugestii atunci când se plângea de Mama, de neînţelegerile pe care le aveau, încercase să micşoreze distanţa dintre ele. Alice nu mai întâlnise pe nimeni căruia să-i pese atât de mult de ea, care să o înţeleagă aşa de bine ca el.

Era adevărat că el nu o atinsese niciodată aşa cum ar fi vrut ea şi se gândea cu uimire la ce auzise de la

Deborah despre bărbaţii tineri şi intenţiile lor imorale, de desfrâu, dar ea socotise pur şi simplu că era prea manierat. Şi asta era problema. Presupusese prea multe. În tot timpul acela, văzuse doar ceea ce dorise să vadă: propriile dorinţe ce se răsfrânseseră tot asupra ei.

Oftând necăjită, Alice a privit în jur după domnul Llewellyn. Aştepta de mai bine de un sfert de oră şi nu se vedea pe nicăieri. Ar fi trebuit să plece. După ce s-a târât afară ca să se întâlnească cu el, nici măcar nu s-a deranjat să vină la ora stabilită. Probabil că uitase, sau avea o companie mai plăcută şi întârzia. L-ar învăţa minte să apară în cele din urmă şi să vadă că ea nu mai era acolo.

Dar unde să se ducă. La gondole? Nu, erau prea aproape de pavilionul de bărci. Nu dorea să mai pună piciorul acolo niciodată. În casă? Nu, servitorii mişunau pretutindeni, toţi spioni ai Mamei, bucuroşi peste măsură să-i raporteze că Alice nu ascultase poruncile. Pe ringul de dans? Nici vorbă! Nu se putea gândi la ceva mai neplăcut decât să-şi rupă călcâiele şi să chiuie asemenea celorlalţi netoţi– şi, mă rog, cu cine ar putea dansa?

Ei, asta era problema. Adevărul îngrozitor. Nu avea nimic mai bun de făcut şi nici pe nimeni cu

care să se întovărăşească. Nu era de mirare că Ben nu o iubea. Nici nu avea ce iubi. Mai erau zece minute până la miezul nopţii, focurile de artificii aveau să pornească în curând şi Alice era singură. Lipsită de orice nădejde şi de prieteni, nu avea rost să continue aşa.

Se privea pe sine însăşi, ca şi cum s-ar fi aflat undeva, la înălţime. O siluetă stingheră, tragică, înveşmântată în rochia cea mai frumoasă, care-şi ţinea genunchii strânşi la piept, o fată pe care întreaga familie o înţelegea greşit.

De fapt arăta cam ca o mică imigrantă rămasă pe chei după o lungă călătorie pe mare. Cu umerii povârniţi, capul aplecat, gâtul subţire şi drept… O fată hotărâtă, copleşită de o mare pierdere. Toată familia îi fusese răpusă (cum? oribil, tragic, detaliile nu contează, pentru moment), dar, cu o hotărâre de nestrămutat, îşi pusese în gând să le răzbune moartea. Alice şi-a îndreptat spatele, pe măsură ce o idee nouă îi încolţea în minte A băgat încetişor mâna în buzunar şi a început să mângâie coperta carneţelului. Se gândea.

Fata era singură pe lume, neconsolată, părăsită şi uitată de toţi cei în care crezuse, dar avea de gând să răzbească. Alice avea să se asigura de asta. S-a

ridicat imediat în picioare, îmboldită de o scânteie de entuziasm. Respiraţia i se înteţise şi ideile i se învârteau în minte ca nişte fire strălucitoare pe care trebuia să înceapă să le împletească. Trebuia să se gândească. Să facă un plan.

În pădure. Acolo trebuia să meargă. Departe de larmă, departe de petrecăreţii aceştia nesăbuiţi. Acolo urma să se concentreze ca să facă planul următoarei ei povestiri. Nu avea nevoie nici de Ben, nici de domnul Llewellyn, nici de ceilalţi. Ea era Alice Edevane şi era scriitoare.

Plănuiseră să se întâlnească în pădure, la cinci minute după miezul nopţii. Doar după ce-l văzuse aşteptând-o acolo, chiar în locul în care promisese, Eleanor şi-a dat seama că-şi ţinuse răsuflarea toată noaptea, aşteptându-se ca totul să iasă prost.

—Bună, a spus ea.

—Bună.

Ciudat de formal. Dar cum altfel s-ar fi putut duce la bun sfârşit sarcina îngrozitoare ce-i aştepta? Nu s-au îmbrăţişat, ci şi-au atins, mai degrabă, braţele, coatele, încheieturile mâinilor, mimând timid afecţiunea cu care erau obişnuiţi. În noaptea aceasta totul era diferit.

—Ai avut vreo problemă? a întrebat el.

—M-am întâlnit cu o servitoare pe scări ceva mai devreme, dar era destul de agitată să adune paharele de şampanie pentru miezul nopţii. Nu mi-a dat nici o atenţie.

—Poate că e bine. E o dovadă că erai în locul acela înainte. Dă mai puţin de bănuit.

Eleanor s-a cutremurat la auzul cuvintelor „locul acela“, „mai puţin de bănuit“. Cum de se ajunsese aici? S-a simţit năpădită de o senzaţie ameţitoare de panică şi derută care ameninţa să o doboare. Lumea pe care o lăsase în spate, pădurea înconjurătoare, petrecerea de dincolo, totul se învălmăşea. Se simţea complet ruptă de tot. Nu mai existau nici pavilionul de bărci luminat de lampioane, nici oaspeţii care râdeau şi flirtau, înveşmântaţi în mătăsuri, nici lacul, casa sau orchestra; acum exista doar acest fapt, plănuit de ei, care păruse la început atât de acceptabil, atât de logic.

O petardă a şuierat în spatele lor, străbătând cerul tot mai sus, până a explodat şi o ploaie de scântei roşii s-a revărsat în lac. Ca un îndemn la acţiune. Focul de artificii trebuia să dureze treizeci de minute. Eleanor îi ceruse pirotehnistului să facă un spectacol la care să nu poată rezista nimeni şi le

îngăduise şi servitorilor să participe. Daffyd o ţinea ocupată pe Alice.

—Haide la treabă, a spus ea. Nu avem prea mult timp. O să mi se vadă lipsa.

Eleanor se obişnuise cu întunericul din pădure şi acum îl putea vedea bine. Pe chipul lui se citea regretul şi un fel de împotrivire, ochii lui căutau să desluşească într-ai ei un semn de şovăială. Cât de uşor ar fi fost să dea înapoi. Să-i spună „A fost o greşeală“ sau „Să ne mai gândim“. Şi să plece fiecare pe drumul său. Dar ea şi-a luat inima în dinţi şi a pornit-o către chepengul care ducea la ieşirea din tunel.

Poate că el nu avea să o urmeze, s-a gândit ea cu speranţă. Şi atunci s-ar fi putut întoarce singură, lăsând pruncul adormit la locul lui, revenind în mijlocul petrecerii ca şi cum nu i-ar fi păsat de nimic pe lumea asta. S-ar fi putut trezi a doua zi de dimineaţă şi la următoarea întâlnire ca şi Ben aveau să clatine amândoi din cap amuzaţi, nevenindu-le să creadă, uimiţi de nebunia care-i cuprinsese şi prostia pe care ar fi putut să o facă, de parcă fuseseră vrăjiţi. O *folie à deux*– o iluzie smintită a amândurora.

Dar de îndată ce acestea i-au trecut prin minte, entuziasmând-o şi uşurând-o, şi-a dat seama că

nimic nu urma să se rezolve de la sine. Anthony se simţea mai rău ca niciodată. Theo era în pericol. Şi acum, printr-o întâmplare de neînchipuit, cu efect de-a dreptul distrugător, Deborah şi Clemmie descoperiseră legătura ei cu Ben. Simplul gând că fiicele ei ştiau că îl înşelase pe tatăl lor o făcea să dorească să se prefacă într-un fir minuscul de praf şi să dispară, ceea ce era un semn de slăbiciune şi lene şi nu folosea la nimic decât să-i sporească sila faţă de ea însăşi. Nu, acest plan cumplit, de neimaginat, era singurul mod de a opri dezastrul. Şi, mai mult decât atât, era exact ceea ce merita.

Eleanor a tresărit. Ceva se mişcase în pădure, era sigură. Zărise– sau poate auzise– ceva în întuneric. Să fi fost cineva acolo? Fuseseră văzuţi?

A scrutat copacii dimprejur, fără să îndrăznească să respire.

Nu era nimic. Îşi închipuise doar.

Era conştiinţa ei încărcată.

Oricum, nu avea rost să tărăgăneze.

—Hai, iute, a şoptit ea. Vino după mine pe scară, iute.

Când a ajuns jos a păşit într-o parte, să-i facă loc şi lui în tunelul de cărămidă. El închisese chepengul de deasupra şi era întuneric beznă. Eleanor a aprins

lanterna pe care o ascunsese acolo şi l-a condus prin tunel către casă. Mirosea a putred, a mucegai şi a mii de aventuri din copilărie. Brusc şi-a dorit să fie din nou copil, fără alte griji decât să-şi umple zilele nesfârşite, pline de soare. Un suspin îi ardea gâtul, ameninţând să îi scape din piept, dar a scuturat din cap mânioasă, blestemându-se pentru această slăbiciune. Trebuia să fie mai puternică. Aveau să vină lucruri şi mai rele. De dimineaţă aveau să înceapă căutările, urma să fie chemată poliţia. Aveau să înşire anchete şi cercetări, şi Eleanor trebuia să-şi joace rolul sinistru, iar Ben să dispară.

Ben. Îi auzea paşii în urma ei şi i-a revenit în minte gândul usturător că urma să îl piardă şi pe el. Că în câteva minute el urma să plece şi nu avea să-l mai vadă niciodată… Nu, Eleanor şi-a încleştat maxilarul, căznindu-se să se concentreze doar asupra mersului. Pas după pas, s-a oprit doar când a ajuns la treptele ce duceau la intrândul din casă. A îndreptat lanterna spre uşă şi a tras adânc aer în piept. În intrând aerul era greu, cu iz de pământ şi firele de praf se vedeau suspendate în fasciculul de lumină. De îndată ce aveau să treacă dincolo de uşă, nu mai era cale de întoarcere. Îşi aduna forţele ca să urce,

când Ben a apucat-o de mână. Surprinsă, s-a întors spre el.

—Eleanor, eu…

—Nu, i-a spus ea cu o voce neaşteptat de ternă, Ben, te rog nu…

—E groaznic să-ţi spun la revedere.

—Atunci nu o face.

După cum i s-a luminat dintr-odată chipul la lumina lanternei, Eleanor şi-a dat seama că o înţelesese greşit, că el crezuse că îi sugera că nu trebuia să plece. Aşa că s-a grăbit să adauge:

—Nu-mi spune la revedere. Fă doar ce trebuie.

—Dar trebuie să existe o altă cale.

—Nu există.

Şi chiar că nu era, dacă ar fi existat, ar fi găsit-o. Eleanor se tot gândise, până când simţise că-i explodează creierul de atâta efort. Îi ceruse şi domnului Llewellyn să vină cu o soluţie, nici el nu fusese capabil să găsească o alternativă acceptabilă. Nu era nici o cale care să-i mulţumească pe toţi. Aşa că acest plan fusese tot ce putuse născoci, ceva pentru care ea urma să poarte întreaga vină. Theo avea să fie nedumerit la început, chiar nefericit– Dumnezeu s-o păzească!–, dar era mic şi avea să uite. Îl credea pe Ben când îi spunea că o iubeşte, că

nu voia să trăiască fără ea, dar el era nomad şi avea nestatornicia în sânge; tot ar fi plecat până la urmă. Nu, ea trebuia să sufere cel mai mult, să sufere pentru pierderea lor, de dorul lor, aşa cum lunii îi lipseşte soarele, întrebându-se mereu …

„Nu, nu te gândi la asta!“ Cu toată tăria voinţei sale, Eleanor şi-a tras mâna dintr-a lui şi a luat-o în sus pe scări. Ar fi trebuit să se concentreze să vadă dacă făcuse tot ce era nevoie ca să pună planul în aplicare. Dacă porţia suplimentară de whisky fusese suficientă ca să o facă pe Doica Bruen să doarmă adânc, dacă domnul Llewellyn se întâlnise cu Alice care fusese foarte ţâfnoasă toată seara.

Ajunsă în capul scărilor, s-a uitat pe vizorul ascuns din uşa secretă. Avea ochii împăienjeniţi şi a clipit mânioasă ca să şi-i limpezească. Holul era gol. În depărtare se auzeau bubuiturile focurilor de artificii. S-a uitat fugitiv la ceas. Mai erau zece minute. Aveau timp destul.

Simţea mânerul tare, foarte real. Acum era momentul. Ştia că era inevitabil, dar refuzase să şi-l închipuie, concentrându-se, în schimb, asupra problemelor organizatorice, nepermiţându-şi să îşi imagineze ce avea să simtă în acest moment crucial.

—Mai spune-mi încă odată ce fel de oameni sunt, a spus ea încetişor.

Vocea din spatele ei era caldă, tristă şi resemnată, ceea ce era cel mai rău.

—Sunt cei mai buni, a spus el. Sunt foarte harnici, inimoşi şi veseli, la ei miroase întotdeauna a mâncare bună. Poate să mai lipsească vreun lucru, dar din casa lor dragostea nu lipseşte niciodată.

„Unde îl duci?“ ar fi vrut să-l întrebe, dar îi ceruse lui Ben să-i promită că nu îi va spune niciodată. Căci nu avea încredere în ea însăşi. Totul avea să fie bine, cu condiţia ca ea să nu ştie unde să-l caute.

Ben a pus mâna pe umărul ei.

—Te iubesc, Eleanor.

Ea a închis ochii, cu fruntea sprijinită de lemnul tare şi rece al uşii. Ştia că el ar fi vrut să o audă spunându-i acelaşi lucru, dar asta i-ar fi adus pieirea.

Încuviinţând uşor din cap, a tras ivărul complicat şi s-a strecurat în holul pustiu. Şi în timp ce focurile de artificii răsunau încă deasupra lacului, aruncând lumini roşii, albastre, verzi prin ferestre, peste covoare, ci au intrat în camera copiilor.

Theo s-a trezit brusc. Era întuneric şi doica lui sforăia în patul din nişă. S-a auzit o bufnitură înfundată şi un val de lumină verde s-a revărsat prin

perdelele subţiri. Se mai auzeau şi alte zgomote, vesele, erau oameni mulţi, undeva departe, afară. Dar altceva îl trezise. Îşi sugea degetul cel mare, ascultând concentrat, şi apoi a zâmbit.

A ştiut că era Mama chiar dinainte de a ajunge în dreptul pătuţului. L-a luat în braţe şi el şi-a cuibărit căpşorul sub bărbia ei. Era acolo un locşor unde încăpea de minune. Ea îi şoptea vorbe de alint la ureche şi el şi-a ridicat mâna stângă să-i mângâie faţa. A suspinat mulţumit. Theo o iubea pe Mama mai mult decât pe oricine pe lume. Surorile lui erau mai nostime, iar Tata putea să-l ridice cel mai sus, dar era ceva special în parfumul Mamei, în sunetul vocii ei şi în felul în care îi mângâia uşor faţa cu degetele.

Dar s-a mai auzit încă un zgomot şi Theo şi-a ridicat capul. Mai era şi altcineva în încăpere. Ochii i se deprinseseră de-acum cu întunericul şi a văzut un bărbat în spatele mamei. El s-a apropiat zâmbind şi Theo şi-a dat seama că era Ben, cel din grădină. Îl îndrăgea foarte mult pe Ben. El îi făcea animăluţe din hârtie şi îi spunea poveşti care se terminau întotdeauna cu gâdilituri.

Mama îi şoptea blând la ureche, dar Theo nu asculta. El avea treabă să se ascundă după umărul ei,

încercând să-i atragă atenţia lui Ben. Mama îl ţinea mai strâns ca de obicei şi el s-a răsucit să scape. Ea l-a sărutat de mai multe ori pe obraz, dar Theo s-a dat în lături. Se străduia să-l facă pe Ben să zâmbească. El nu voia să stea în braţe, ci să se joace. Când Ben a întins mâna să-l mângâie, a chicotit în ciuda degetului mare ţinut în gură.

—Şşşşt, îi şoptea Mama, şşşşt!

Vocea ei suna altfel şi lui nu-i prea plăcea. A privit-o îndelung, dar ea nu se mai uita la el. Arăta la ceva de sub pătuţ. Theo s-a uitat la Ben cum se apleacă şi se ridică din nou, cu o geantă pe umăr. Nu era ceva cunoscut, aşa că nu s-a mai gândit la ea.

Ben s-a apropiat apoi şi şi-a ridicat mâna să-i atingă obrazul Mamei. Ea a închis ochii şi şi-a sprijinit capul de mâna lui.

—Şi eu te iubesc, i-a spus.

Theo le-a privit chipurile. Stăteau amândoi neclintiţi, fără să rostească vreun cuvânt şi el încerca să ghicească ce o să urmeze. Când Mama i l-a dat lui Ben în braţe, Theo a rămas surprins, dar nu s-a supărat.

—E timpul! a şoptit ea, şi Theo şi-a aruncat privirea spre ceasul mare de pe perete.

El nu ştia exact ce era timpul, dar aflase că venea de la ceas.

Au ieşit din camera copiilor şi Theo se mira fiindcă nu ştia unde se duc. Nu era ceva obişnuit să plece din dormitor noaptea. Şi-a supt degetul mai departe, atent, aşteptând să vadă ce urmează. În hol era o uşă pe care n-o mai văzuse până atunci, dar acum Mama o ţinea deschisă. Ben s-a oprit şi s-a aplecat spre ea, şoptindu-i ceva la ureche, dar Theo nu i-a auzit vorbele. A gângurit şi el încetişor şi a zâmbit mulţumit. După care Ben a pornit cu el şi uşa s-a închis încet în urma lor.

Era întuneric. Ben a aprins o lanternă şi a luat-o în jos pe scări. Theo s-a uitat în jur după Mama. Dar nu o vedea. Poate că se ascundea? Să fi fost un joc? Aşa că se uita plin de speranţă peste umărul lui Ben, aşteptând ca ea să apară brusc, să zâmbească şi să-i spună: „Bau!“ Dar nu a apărut. Nici atunci şi nici mai târziu.

Lui Theo i-a tremurat buza de jos şi ar fi vrut să plângă, dar Ben îi vorbea şi vocea lui îl făcea să se simtă în siguranţă. Şi era ceva liniştitor în ea, ceva ce îi aducea aminte cum căpşorul lui se potrivea perfect în spaţiul de sub bărbia Mamei, cum pielea lui Clemmie mirosea ca a lui. A căscat. Era obosit. L-a

ridicat pe Puppy şi l-a aşezat pe umărul lui Ben, şi apoi şi-a pus capul pe el. Şi-a strecurat degetul în gură, şi-a închis ochii şi a ascultat.

Era mulţumit. Îi cunoştea vocea lui Ben la fel de bine cum îşi cunoştea familia, într-un fel special, cu o cunoaştere la fel de veche ca lumea însăşi.

33
Cornwall, 2003

Era întuneric beznă, doar lumina albă a farurilor mătura drumul ce se aşternea dinaintea lor. Peter nu prea ştia de ce se aflau acolo, în acel moment, în pădurea de lângă Loeanneth, în loc să meargă în sat să petreacă la festival. I-ar fi plăcut mai degrabă să se afle dinaintea unei farfurii de tocană de peşte, cu o halbă de mied făcut în partea locului, dar Alice era pe cât de încăpăţânată, pe atât de misterioasă.

—De acord, nu e ideal să mergem pe întuneric, spusese ea, dar n-am încotro, trebuie.

Întrebarea era de ce nu merseseră acolo mai devreme, aşa cum plănuiseră.

—Doar nu era să mă apuc de treaba asta cu un detectiv şi cu bunicu-său pe lângă mine. E ceva personal.

Răspunsul era parţial adevărat, căci Alice era una dintre cele mai discrete persoane pe care le cunoştea. Se întreba de ce îl luase *chiar şi pe el*, dar lista cu lucrurile de care îi ceruse să facă rost pentru călătoria aceasta, „echipamentul“, cum insista ea să spună, arăta destul de clar că fusese chemat pentru forţa braţelor. Reuşise să facă rost de tot ce îi ceruse, ceea ce nu era uşor aşa, pe nepusă masă, dar Peter era priceput şi nu voise să o dezamăgească.

Era clar că treaba asta era foarte importantă pentru ea, căci îl sunase acasă, vineri seara, destul de târziu, şi îl anunţase că se mai gândise şi că voia să vină şi ea cu el în Cornwall. Vocea îi era neobişnuit de agitată, răguşită chiar, şi lui îi trecuse prin minte că poate după plecarea lui se mai tratase cu câteva pahare de gin tonic.

—Nu îmi place goana pe şosele, Peter, a spus ea, înainte de a-l anunţa că avea să fie gata, aşteptându-l, a doua zi dimineaţa la ora cinci. E mai bine să o pornim la drum înainte ca traficul să se aglomereze, nu crezi?

El a încuviinţat şi era gata să închidă telefonul când ea a continuat:

—Peter…

—Da, Alice.

—Crezi că poţi să faci rost de o cazma şi de o pereche de mănuşi bune de grădinărit? Am ceva de făcut acolo.

Tot drumul stătuse lângă el, încremenită, cu un aer aproape consternat, refuzând cu încăpăţânare orice sugestie de a face o oprire ca să ia o gură de aer, să mănânce, să bea sau să-şi întindă picioarele. Nu avea chef de sporovăială, ceea ce-i convenea lui Peter. A pus audiobook-ul *Marile speranţe*, l-a deschis la capitolul unde rămăsese şi a dat sonorul mai tare. Fusese atât de ocupat în ultimele două săptămâni că nu avusese timp să termine de citit romanul, dar acest drum lung îi oferea ocazia perfectă să îl asculte. Când s-au apropiat de sat, i-a propus să se ducă direct la hotel şi să se cazeze, dar Alice i-a răspuns tăios:

—Nu, nici nu mă gândesc. Trebuie să mergem direct la Loeanneth.

Atunci i-a spus şi despre cheia pe care voia să i-o caute.

—Sus, la etaj, se află o uscătorie şi în podeaua din spatele stativului este o scândură care se mişcă. O să o vezi pentru că are un cârlig care arată ca un cap de elan. Sub scândură o să găseşti o punguţă de piele. E a mea şi am nevoie de ea.

—Am înţeles, a spus el. Scândura, cârligul cu cap de elan, punguţa de piele…

Era la fel de hotărâtă când s-au alăturat celorlalţi la picnicul de prânz. Îl pusese să care „echipamentul“ cu el, nerăbdătoare să o pornească prin pădure cu prima ocazie, dar apoi Bertie, bunicul lui Sadie Sparrow, se oferise să o însoţească la festival şi ea acceptase fără şovăire. În alte împrejurări, Peter ar fi fost absolut consternat, dar în dimineaţa aceea văzuse ceva ce ar fi putut explica situaţia neobişnuită. Nu era sigur, dar i se părea că Alice îl plăcea pe Bertie. Îl asculta atentă când vorbea, râdea la glumele lui şi încuviinţa tot ce-i povestea. Acesta nu era cu siguranţă comportamentul ei tipic, ea nu lega prea uşor prietenii, mai bine zis nu lega deloc.

Oricare ar fi fost pricina, se întorseseră în sat, se cazaseră la hotel şi Alice a vrut să dea o raită pe la locul de desfăşurare a festivităţilor. Peter se scuzase şi o ştersese de unul singur. Toată după-amiaza îi umblase ceva prin minte, un fleac, şi voise să se oprească la bibliotecă să-l verifice. Dar acum iată-i în puterea nopţii, pornind pe aceeaşi potecă pe care fuseseră mai devreme, ocolind lacul şi îndreptându-se către pavilionul de bărci. Când au ajuns la pârâu, Alice nu s-a oprit, îndemnându-l să meargă mai

departe către pădure. Peter se cam temea, întrebându-se cât de înţelept era să ducă o octogenară în pădure în toiul nopţii, dar Alice i-a spus să nu-şi facă griji.

—Cunosc pădurea asta ca pe propria palmă. Nu uiţi niciodată locurile unde ai crescut.

Pentru a mia oară Alice i-a mulţumit lui Dumnezeu că Peter nu era vorbăreţ. Nu avea nici un chef să vorbească sau să explice, nu voia nici un fel de conversaţie. Tot ce o interesa era să meargă înainte şi să-şi amintească ultima dată când a umblat pe poteca aceasta prin pădure. Deasupra lor, din întuneric, a ţâşnit o pasăre de noapte şi şi-a reamintit sunetele din acea noapte, cea din urmă cu peste şaptezeci de ani, când se strecurase până acolo să-l îngroape: nechezatul calului, clipocitul apei, zborul silviilor.

S-a împiedicat, dar Peter a prins-o de braţ.

—Ai păţit ceva?

Era un băiat bun. Pusese foarte puţine întrebări şi făcuse tot ce îi ceruse.

—Nu mai avem mult.

Au mers mai departe în tăcere, prin urzici, traversând poiana unde se ascundea chepengul tunelului, au trecut de iazul cu păstrăvi. Alice simţea

o bucurie ciudată să se afle din nou la Loeanneth, în mijlocul pădurii, în noaptea aceasta. Era chiar cum îşi închipuise în cea precedentă, când se afla în biroul ei de la Londra, ascultând ticăitul ceasului de pe poliţa şemineului, când scânteia dorului pentru locul acesta se transformase în flacără şi o făcuse să-l sune pe Peter. Şi asta nu pentru că se simţea din nou tânără, nici vorbă, ci mai degrabă pentru că, pentru prima dată după şaptezeci de ani, îşi permisese să-şi aducă aminte că fusese tânără. Fusese fata aceea prostuţă, speriată, îndrăgostită.

În cele din urmă au ajuns la locul pe care Alice îl alesese atunci, locul în care vina ei stătuse îngropată în tot acest timp.

—Să ne oprim aici, a spus.

A simţit mirosul de şoarece de pădure şi de ciuperci şi amintirea a lovit-o cu forţa unui val, atât de puternic încât a trebuit să se sprijine de braţul lui Peter.

—Mă întreb dacă ai putea să sapi, a spus ea, să faci o săpătură în pământ, spre deosebire de alte săpături pe care le-ai mai făcut pentru mine.

Dragul de el, n-a pus nici o întrebare, ci a scos doar cazmaua din sacul pe care îl adusese, şi-a pus o

pereche de mănuşi de grădină şi s-a apucat să sape unde i-a arătat ea.

Alice a îndreptat lanterna ca să-i lumineze locul. Îşi ţinea răsuflarea, amintindu-şi noaptea aceea, ploaia care cădea, noroiul de pe poalele rochiei care i se lipea şi de încălţări. Nu a mai purtat-o niciodată după aceea. De îndată ce s-a întors în casă, a făcut-o ghem şi a ars-o cu prima ocazie.

Se străduise să meargă pe câmp în ciuda ploii. Ar fi putut să o ia prin tunel. Nu i-ar fi fost prea uşor să deschidă uşa singură, mai ales din pricina acelui ivăr ciudat, dar s-ar fi descurcat. Însă nu voise să meargă pe unde fusese Ben. Era sigură că el îl luase pe Theo, atât de mult credea în propria ipoteză şi o îngrozea gândul că altcineva ar fi putut pune lucrurile cap la cap, descoperind astfel rolul pe care îl jucase ea.

—Alice, poţi să mişti puţin lanterna? a rugat-o Peter.

—Iartă-mă!

Lăsase lumina lanternei să plutească odată cu gândurile şi a îndreptat-o din nou unde trebuia.

Un pocnet ascuţit. Cazmaua se izbise de ceva tare.

Peter s-a lăsat în genunchi şi a scos pachetul din groapă, desfăcându-l din ceea ce mai rămăsese din sacul de pânză în care îl pusese ea cândva.

—E o cutie! a exclamat el, privind-o uimit. O cutie de metal!

—Aşa e.

El s-a ridicat în picioare, scuturând pământul de pe capac cu mâinile înmănuşate.

—Vrei să o deschid?

—Nu, s-o ducem la maşină.

—Dar…

De îndată ce o văzuse, inima începuse să îi bată nebuneşte, dar reuşea să-şi stăpânească vocea.

—Nu e nevoie să o deschidem acum. Ştiu exact ce se află înăuntru.

Sadie şi-a croit drum prin mulţimea de la festival. Străzile ce se împreunau formând piaţa centrală a satului erau pline de standuri unde se vindeau porumb fiert, haine, plăcintă cu carne de porc şi prăjituri. Focuri ardeau în butoaie şi departe, în port, pontonul plutitor era încărcat cu artificii ce urmau să fie aprinse la miezul nopţii. Alice şi Peter stăteau la hotelul din colţul Străzii Mari, în clădirea aceea albă, cu coşuri de flori agăţate de-a lungul pereţilor, cu proprietăreasa îngâmfată, dar lui Sadie i-a trebuit

mai mult decât îşi închipuise să-şi croiască drum prin mulţime. Spera să-i găsească acolo, şi nu afară, printre petrecăreţi. Murea de nerăbdare să le împărtăşească ce aflase despre moartea lui Theo, voia să o liniştească pe Alice şi să-i spună că Anthony era absolvit de vină.

Telefonul suna, îl simţea vibrând în buzunar. L-a scos cu greu, cât pe ce să dea peste ea un puşti cu o vată de zahăr. Sadie s-a uitat la ecran şi a văzut numărul Poliţiei Metropolitane.

—Sparrow!

—Donald?

—Haide că de data asta ai reuşit să stârneşti un întreg cuib de viespi!

Sadie a încremenit pe loc, pulsul i-a luat-o razna.

—Ce s-a întâmplat? Aţi vorbit cu bărbatul ei, cu Steve?

—Păi acu' e acu'! E în arest. A mărturisit tot.

—Cum?? Stai aşa, să mă duc într-o parte unde e mai linişte!

Uşor de zis, greu de făcut, dar în cele din urmă Sadie a reuşit să dea de o firidă în zidul de piatră al portului unde s-a putut adăposti de gloată.

—Spune-mi ce s-a întâmplat!

—Ashford a chemat-o mai întâi pe cealaltă soţie. A pus-o pe Heather s-o interogheze, ce mai face Caitlyn, ştii, chestii d-astea, uşurel şi prietenos, şi-apoi a întrebat-o dacă mai are şi alţi copii şi dacă ar mai vrea să aibă. Şi s-a dovedit că ea nu poate avea copii.

Sadie şi-a apăsat urechea cu mâna liberă.

—Cum aşa?

—Ea şi soţul ei s-au chinuit mai bine de un an să facă un copil, după care s-au dus şi la doctor să facă analize.

Era exact cum bănuiseră ei în timpul prânzului, la Loeanneth, acelaşi scenariu pe care Alice îl folosise în prima ei carte cu Diggory Brent, povestea pe care i-o spusese sora ei cu atâţia ani în urmă.

—Aşa că el s-a dus şi i-a făcut rost de un copil?

—Da, cam aşa stau lucrurile. A spus că nevastă-sa a fost distrusă când a aflat că nu poate avea copii. Visase întotdeauna să aibă un copil, o fetiţă, mai mult decât orice pe lume. Când a văzut că nu rămâne însărcinată a fost distrusă şi toate pilulele alea pentru fertilitate au zăpăcit-o şi mai tare. Era cât pe ce să se sinucidă, zicea el, şi voia să o vadă mulţumită.

—Găsindu-i o fiică! Soluţia perfectă, doar că fetiţa avea deja o mamă!

—La interogatoriu, a mărturisit tot, ne-a spus ce-a făcut, unde putem să-i găsim cadavrul. Vacanţă de pescuit, fir-ar el să fie! Am trimis scafandri acolo. Criminalul tipic, la prima faptă! A plâns, a jurat că nu e un om rău, că n-a vrut să iasă aşa, n-a vrut să ajungă până acolo.

Sadie şi-a strâns buzele înverşunată.

—Ar fi trebuit să se gândească la asta înainte de a o pune pe Maggie să scrie biletul ăla, înainte s-o omoare!

Clocotea de mânie. Cum răsucea paharul acela de polistiren în timpul anchetei, cum se dădea drept tată iubitor, fost soţ persecutat, îngrijorat şi confuz, dornic să facă orice era nevoie ca să o găsească pe fugara iresponsabilă, când el ştia exact unde o dusese. Ce îi făcuse.

Maggie ştiuse ce avea să i se întâmple. La un moment dat, în timpul confruntării cu el, probabil că-şi dăduse seama. *El a fost*, scrijelise ea disperată. *El a fost.* Folosirea timpului trecut era îngrozitoare, dar cât de curajoasă! Singura ei mângâiere trebuie să fi fost că fetiţa, după toate aparenţele, nu văzuse ce i se întâmplase mamei ei.

—Şi nu v-a spus şi ce-a făcut cu fata în timp ce el se ocupa de Maggie?

—I-a pus filmul cu *Dora Exploratoarea* şi nici nu s-a clintit.

Şi pentru că fetiţa era în casă, Maggie nu a făcut o scenă, din dorinţa de a-şi apăra fiica de ceea ce şi-a dat seama că urma să se întâmple. Pentru a doua oară în seara aceea, Sadie s-a minunat până unde poate merge un părinte ca să-şi protejeze copilul iubit.

—Uite ce-i, Sparrow… s-a auzit vocea lui Donald, devenită brusc şovăitoare.

—Şi şi-a lăsat fiica singură în casă timp de o săptămână!

—Cică a crezut că o să vină bunica, că o să fie găsită mult mai repede. Că urma să se ducă chiar el…

—Va trebui să i se spună şi lui Nancy Bailey.

—Au trimis deja un poliţist.

—Deci ea a avut dreptate tot timpul.

—Da.

—Fata ei nu a dat bir cu fugiţii. Maggie n-ar fi fost în stare de aşa ceva. Aşa cum a spus Nancy.

A fost ucisă. Şi ei fuseseră cât pe ce să-l scoată basma curată pe criminal. Sadie se simţea uşurată şi răzbunată, dar şi revoltată, tristă pentru că asta

însemna că nu mai era nici o şansă ca fiica lui Nancy să revină acasă.

—Şi ce-o să se întâmple cu Caitlyn?

—Acum au luat-o cei de la protecţia copilului.

—Şi după aia?

—Nu ştiu!

—Nancy o adoră, a urmat Sadie, ea avea grijă de copil când Maggie mergea la lucru. A făcut şi o cameră la ea acasă pentru Caitlyn. Copilul trebuie să trăiască cu cineva din familia lui.

—O să notez asta în raport.

—Trebuie mai mult decât să scriem în raport, Donald. Măcar atâta lucru putem face pentru fetiţa asta. Am lăsat-o o dată de izbelişte, aşa că trebuie să ne asigurăm că nu se mai întâmplă şi a doua oară.

Sadie nu avea de gând să o lase pe Caitlyn să dispară înghiţită de sistem. Se pricepea prea bine să fie rotiţa neunsă şi era bucuroasă să scârţâie oricât de tare până se asigura că lucrurile decurgeau cum trebuia.

Şi tocmai când îşi punea în gând să apeleze la toate relaţiile pe care le avea, să nu cruţe nimic până când Caitlyn nu avea să fie dată în grija lui Nancy, a zărit prin mulţime două persoane cunoscute.

—Bine, Don. Hai că trebuie să închid!

—Bine, Sparrow, înţeleg. Ar fi trebuit să te ascult şi…

—Nu-ţi mai face probleme! Vorbim mai târziu, doar te rog să-mi faci un serviciu.

—Bine.

—Asigură-te că fetiţa rămâne cu bunica.

A închis telefonul şi l-a băgat în buzunar, croindu-şi drum prin mulţime cât a putut de repede spre locul unde îi zărise pe Alice şi pe Peter. S-a oprit o secundă, uitându-se în toate părţile până a dat cu ochii de părul alb al lui Alice, care să-i indice unde erau.

—Alice, a strigat ea, fluturând mâna pe deasupra mulţimii. Peter!

Ei s-au oprit uitându-se miraţi în jur, până când Peter, fiind cu un cap mai înalt decât toată lumea, a dat cu ochii de Sadie şi a zâmbit. Şi scânteia aceea s-a ivit din nou. Fără nici o îndoială.

—Detectiv Sparrow! a exclamat Alice uimită, când Sadie a ajuns în dreptul lor.

—Ce mă bucur să vă găsesc! a rostit Sadie, rămasă fără suflare. Ben a fost, el a fost de la bun început!

Atunci a băgat de seamă că Peter ducea o cazma într-un sac agăţat pe umăr şi că Alice ţinea în braţe

un fel de cutie măricică. Bătrâna părea s-o strângă şi mai tare.

—Ce tot vorbeşti acolo? a întrebat ea.

—Ben a fost cel care l-a luat pe Theo. Nu a fost tatăl dumneavoastră, Anthony. El e nevinovat.

—Bate câmpii! i-a spus Alice lui Peter. Ajut-o cumva, Peter, nu vezi că vorbeşte aiurea?

Sadie a scuturat din cap, era încă emoţionată după discuţia cu Donald şi avea nevoie să se liniştească, să o ia de la capăt, să-i facă să înţeleagă.

—N-am putea să mergem undeva să stăm de vorbă? Undeva unde să fie mai linişte?

—Haide la hotel, a spus Alice, dar mă îndoiesc că va fi linişte acolo.

Sadie şi-a ridicat privirea spre hotel. Alice avea dreptate, nu aveau cum să scape de zgomot acolo. Atunci i-a venit în minte curtea lui Bertie, sus, deasupra satului, cu priveliştea spre mare.

—Veniţi cu mine, ştiu eu un loc perfect.

Deşi Bertie era încă la festival, lăsase lumina aprinsă la intrare şi uşa descuiată. Câinii mişunau pe lângă nou-veniţi, adulmecându-i curioşi, după care au decis că nu erau duşmani şi s-au luat după ei în bucătărie.

—Vreţi o ceaşcă de ceai, ceva? a întrebat Sadie, amintindu-şi vag că rolul de gazdă implică unele obligaţii.

—Eu cred că o să am nevoie mai degrabă de un pahar cu ceva, a spus Alice. Cu ceva mai tare.

Sadie a găsit o sticlă de sherry în fundul unui raft din cămara lui Bertie, a luat câteva pahare şi i-a condus pe ceilalţi afară, în curte. Luminiţele aprinse de-a lungul zidurilor de piatră ale grădinii sclipeau şi, în timp ce Alice şi Peter şi-au tras scaunele lângă masă, Sadie a aprins lumânările din felinarele de vânt şi a turnat fiecăruia băutură în pahare.

—Aşadar, a început Alice, fără chef să-şi piardă timpul cu politeţuri, ce e povestea asta cu Benjamin Munro care mi-ar fi luat fratele? Credeam că stabiliserăm deja. Tata… cu şocul obuzului de care suferea…

—Da, a spus Sadie, aşa gândeam şi cu siguranţă a jucat şi asta un rol, dar Theo nu a murit în noaptea aceea. L-a luat Ben, care nu a acţionat singur. El a plănuit totul împreună cu mama dumneavoastră.

—Ce tot spui?

Alice şi-a pus mâna pe capacul cutiei de metal pe care o adusese. Era murdară de pământ şi într-o clipită Sadie a făcut legătura cu cazmaua lui Peter,

dar nu a dat importanţă acestei ciudăţenii şi a mers mai departe.

—Am avut dreptate că boala tatălui dumneavoastră era o ameninţare, dar am greşit crezând că el i-a făcut vreun rău lui Theo. Ben şi Eleanor au decis că pruncul trebuia protejat şi tunelul, petrecerea, focul de artificii, toate acestea le-au oferit ocazia cea mai nimerită să-l facă dispărut. E totul în scrisorile lor. Cel puţin dacă ştii cum să le citeşti. Eleanor se dădea de ceasul morţii, dar nu a găsit alt mod de a-l feri pe Theo. Pe tatăl dumneavoastră nu îl putea părăsi, îl iubea, şi îi promisese că îi nu avea să îi dea suferinţa în vileag. Aşa că nu vedea altă scăpare.

—Şi Ben era tatăl biologic al lui Theo, a spus Peter, care încuviinţase din cap în tot acest răstimp. Cea mai nimerită persoană căreia să i-l încredinţeze.

—Singura persoană! a subliniat Sadie.

—De asta nu a vrut ea să ofere o răscumpărare, a completat Alice, făcând legătura între fapte cu iuţeala şi precizia la care te-ai fi aşteptat de la o scriitoare care urzea poveşti poliţiste de aproape o jumătate de secol. Asta m-a obsedat mereu. Nu am înţeles de ce a refuzat atât de categoric. Spunea că ocazia de a obţine nişte bani scoate la iveală tot felul de disperaţi şi de oportunişti şi tulbură apele. Acum

totul capătă un alt înţeles: nu voia ca lumea să înceapă să-i caute pe Ben şi pe Theo, nu voia să fie găsiţi!

—Şi explică de ce nu a vrut să se pomenească nimic în presă despre neglijenţa Doicii Bruen, a urmat Sadie, şi de ce a avut grijă ca Rose Waters şi poliţia locală să fie răsplătiţi cum se cuvine.

—Zău, asta n-am ştiut-o! s-a mirat Alice.

—Rose a fost distrusă când a fost concediată şi nici nu e de mirare– fusese dată afară tocmai pentru că *era atât de grijulie*. Nici nu s-ar fi pus problema ca Eleanor să-şi pună planul în aplicare dacă Rose ar fi avut grijă de Theo. Când a plecat, i-a dat recomandări strălucite şi o sumă frumuşică cu care a putut să-şi plătească studiile şi să-şi facă o viaţă.

—A recompensat-o, a spus Peter.

—Aşa-zisa răpire a fost o plămădire a minţii sale, aşa că s-a asigurat că toţi cei care au avut de suferit de pe urma ei au fost recompensaţi pentru pierderea veniturilor sau pentru orice alt necaz pricinuit.

—Da, asta seamănă foarte bine cu ceva ce-ar fi făcut Mama, cu simţul ei de dreptate, care era principiul ei călăuzitor.

—Şi după aceea? a întrebat Peter. Ben l-a scos pe Theo prin tunel şi l-a dus departe de Loeanneth. Credeţi că l-a crescut de unul singur?

Alice s-a încruntat, răsucind paharul de sherry în mâini.

—Ben a luptat în cel de-al Doilea Război Mondial. A fost ucis în timpul Debarcării din Normandia, bietul de el, ce nedrept să moară aşa, chiar aproape de sfârşit. Şi fusese pe front mult timp, sora mea, Clementine, l-a întâlnit în Franţa, în 1940.

—Theo era încă mic în timpul războiului, a spus Sadie, calculând în minte. Avea doar şapte ani când a izbucnit. Dacă Ben a plecat pe front de la început, nu a avut cum să-l crească pe Theo, doar dacă nu s-a însurat şi l-a lăsat cu cineva.

—Sau dacă Theo nu a ajuns în altă parte.

—Ceea ce nu ne dă mai multe speranţe decât aveam la început, a conchis Alice.

Toţi au fost cuprinşi de o deznădejde la care a contribuit şi Ash, care a oftat adânc în somn. Sadie a umplut din nou paharele şi au băut tăcuţi. Din depărtare străbătea tumultul îndepărtat al festivalului care se înteţea în preajma miezului nopţii.

—Dar scrisorile, a întrebat Alice în cele din urmă, nu ai găsit ceva în ele? Ceva din care să se înţeleagă

unde s-au dus Ben şi Theo după ce au plecat de la Loeanneth?

—Nu, din câte mi-am dat eu seama. De fapt mama dumneavoastră a ţinut morţiş ca Ben *să nu-i spună* unde se duceau.

—Poate că i-a dat totuşi vreun indiciu.

—Nu cred.

—Ceva mai subtil, ceva personal care să-ţi fi scăpat.

Sadie nu putea face faţă încăpăţânării lui Alice.

—Merită să ne mai uităm încă o dată, a spus ea, mă duc să iau dosarul din casă. Am luat câteva scrisori cu mine.

Când a ajuns ea în bucătărie, Bertie tocmai intra pe uşa din faţă.

—Bună, Sadie! a salutat-o el, cu un zâmbet obosit, dar fericit. Am reuşit să scap până nu s-a dezlănţuit petrecerea de tot. Ce-ai zice să cinăm?

Sadie i-a explicat că Alice şi Peter se aflau în curte şi vorbeau despre cazul Edevane.

—Am făcut o nouă descoperire, dar una care a deschis o listă întreagă de alte întrebări.

—Atunci să pregătim cina pentru patru persoane. Sunt gata imediat!

—Dar n-ai obosit să tot serveşti tartă cu pere?

—Nicidecum! Auzi ce sacrilegiu!

Şi în timp ce Sadie scotea dosarul din rucsac, Bertie fredona uşor pe lângă ceainic.

—Dar cu chestia cealaltă? a întrebat el, aşezând pliculeţe de ceai în ceşti. Ai mai aflat ceva de la Poliţia Metropolitană?

Sadie i-a spus pe scurt ce aflase la telefon de la Donald.

—Aşa deci, a exclamat el trist, dar cu o uşoară satisfacţie, ai avut dreptate! Ţi-am spus eu că instinctul nu te înşală, a urmat el clătinând din cap cu o expresie de milă. Biata femeie, bietul copil! Şi sper că-ţi capeţi slujba înapoi?

—De asta nu sunt sigură. Ashford ştie că eu am vorbit. Nu cred că o să-mi scuze purtarea, indiferent cum au ieşit lucrurile până la urmă. Va trebui să aştept. Între timp… a spus ea ridicând dosarul şi făcând semn cu el peste umăr, către cei din curte.

—Desigur. Vin şi eu în câteva minute.

Sadie s-a apropiat în timp ce Alice îi spunea lui Peter:

—Ştii, am rămas mereu cu impresia că l-am văzut pe Ben în pădure în noaptea aceea.

—Şi de ce nu le-ai spus nimic celor de la poliţie? a întrebat Sadie, aşezându-se la loc pe scaun şi împingând dosarul către mijlocul mesei.

O pală de vânt a mişcat firul cu beculeţe atârnate de-a lungul zidului făcându-le să zornăie pe piatră. Pentru o clipă, Alice a întors capul.

—Eu n-ar fi trebuit să mă aflu acolo, a spus ea, cu umbrele căzându-i pe obraji, eu ar fi trebuit să mă întâlnesc cu domnul Llewellyn la ora aceea, la petrecere. Mereu mi-am reproşat ceea ce i s-a întâmplat, întrebându-mă dacă nu cumva lucrurile ar fi fost altfel dacă aş mai fi stat încă puţin să-l aştept. Vedeţi, mai devreme, în ziua aceea, venise la mine, cerându-mi să ne întâlnim. Insistase că avea ceva de discutat cu mine. Eu l-am aşteptat puţin, dar el nu a mai apărut.

—Asta e o altă *coincidenţă* care mie nu-mi place, a spus Sadie încruntându-se. E ceva în neregulă cu moartea domnului Llewellyn. El îi era foarte credincios mamei dumneavoastră, ştia ce avea de gând să facă, ce însemna sacrificiul pe care îl făcea ea– şi nu mi se pare în regulă că el a ales să-şi pună capăt vieţii chiar atunci, în locul acela.

—Ai dreptate, a spus Alice. Nu are nici o noimă. Dar depresia, ca toate afecţiunile mintale, nu e o boală raţională.

—Dacă am şti mai multe despre depresia lui! a exclamat Sadie, ridicându-se şi mergând de colo-colo pe dalele de cărămidă. Despre prima lui cădere, când s-a lăsat de medicină şi s-a apucat de scris. După câte ştiu eu, când cineva ia o hotărâre atât de mare, care-i schimbă viaţa, mai e şi altceva, mai există nişte motive. Dacă am şti ce a fost, poate ne-am lămuri mai bine.

Peter a ridicat o mână şi a spus:

—De fapt, cred că aş putea eu să vă răspund.

Sadie s-a întors să se uite mai bine la el. Alice l-a privit peste ochelari.

—Tu, Peter?

—Astăzi, la Loeanneth, când aţi vorbit despre căderea nervoasă a lui Llewellyn întrebându-vă ce ar fi putut să o producă, mi-am amintit vag că citisem ceva despre asta într-un curs, la universitate. Aşa că am intrat după-amiază la bibliotecă şi am dat peste un domn foarte amabil…

—Alastair, a continuat Sadie.

—Chiar el, care se întâmpla să aibă cartea nimerită chiar acolo, pe biroul lui. O primise printr-un schimb

interbibliotecar şi o împacheta, pregătindu-se să o înapoieze, când am dat cu ochii de ea. Chiar a fost una dintre cele mai nemaipomenite coinci…

—Nu spune una ca asta!

— … întâmplări fericite! Avea un capitol despre Llewellyn şi *Pragul fermecat al lui Eleanor*, cu o analiză foarte interesantă referitoare la principiile kantiene ale simbolurilor…

—Peter! i-a retezat-o aspru Alice.

—Da, da, scuze! Autorul punea în discuţie faptul că povestea lui Llewellyn poate fi interpretată ca o alegorie a întâmplărilor din propria viaţă, mai ales a căderii nervoase pe care o suferise în tinereţe, când fusese nevoit să consulte într-o situaţie de urgenţă la moşia unui prieten şi îi murise pacientul.

—Un copil? a sărit Sadie. Pacientul erau un nou-născut?

—De unde ştii? a întrebat Alice. Ce copil? Al cui?

Privirea lui Sadie s-a încrucişat cu a lui Peter. A zâmbit în semn de înţelegere.

—Crezi că era copilul lui Constance?

—Da, a răspuns Sadie năpustindu-se la masă. Da, da, da!

A început să răsfoiască cu febrilitate dosarul, în timp ce lumânările din felinarele de vânt pâlpâiau în spatele ei.

—Asta explică totul, a spus Peter încet, ca pentru sine. Tensiunea dintre ei, duşmănia pe care ea o simţea pentru el. Mai ceva ca domnişoara Havisham!

Asocierea a iritat-o pe Alice.

—Peter, a sărit ea enervată, ce naiba are Dickens de-a face cu toată tărăşenia asta?

Peter s-a întors spre ea, cu ochii strălucitori.

—Când lucram la pagina ta de web, mi-ai spus să o fac fără să te bat la cap, şi a trebuit să găsesc un răspuns la o întrebare. Aşa că m-am uitat într-unul dintre jurnalele tale, din biroul de sus.

—Aşa, şi?

—Acolo scriai despre bunica ta, descriind-o ca pe „Nişte moaşte îmbrăcate într-o pulbere de veşminte bogate“, care e un citat din *Marile speranţe*.

—Foarte probabil, era o zgripţuroaică căreia îi plăcea să se îmbrace în rochiile alea pompoase din vremurile ei de glorie– dar pot să vă spun că nu într-o rochie de mireasă! Şi, pentru numele lui Dumnezeu, ce are asta de-a face cu un copil?

—Uite, am găsit! a exclamat Sadie, smulgând pagina unde îşi notase câte ceva dintr-a doua discuţie

a poliţiei cu Constance, la azil. „Asistenta medicală spunea că bătrâna tot vorbea despre Eleanor şi despre un băieţel nou-născut care murise. Am crezut că Eleanor mai avusese vreun copil născut mort înaintea lui Theo, dar nu despre Eleanor era vorba."

Alice a tras aer în piept.

—Deci era copilul bunicii!

Sadie a încuviinţat din cap.

—Şi Daffyd Llewellyn a fost doctorul care a asistat-o la naştere. Asta explică totul. Relaţia lui cu Constance, cauza depresiei sale, motivul pentru care s-a lăsat de medicină şi şi-a găsit alinare în scrierea de poveşti pentru copii…

—Explică şi firul poveştii din *Pragul vrăjit al lui Eleanor*, a spus Peter. Bătrânul chinuit de păreri de rău, ferecat în afara regatului său, regina cea haină a cărei suferinţă după copilul pierdut stârneşte o iarnă perpetuă, fetiţa, Eleanor, a cărei inocenţă este singura suficient de puternică să vindece ruptura…

Peter s-a oprit, lovindu-şi uşor bărbia, căzut pe gânduri.

—Singurul lucru pe care nu-l explică însă este de ce s-a sinucis la petrecerea de la mijlocul verii, în 1933.

—Dar el nu s-a sinucis, a spus Alice calmă, cu ochii ţintă la Sadie. Nu s-a sinucis, nu-i aşa?

—Nu, a răspuns Sadie zâmbind, înfiorată de plăcerea de a vedea cum se aşază totul la locul potrivit. Nu, nu cred.

Venise rândul lui Peter să se scarpine în cap.

—Dar ştim că a murit dintr-o supradoză de barbiturice. Au existat probe, un examen medical.

—A existat însă şi o cutie de somnifere puternice furată din casă în seara aceea, a spus Alice. Mult timp am crezut că s-au folosit somniferele pentru Theo, ca să-l ţină liniştit

—Dar nu a fost aşa, a continuat Sadie. N-ar fi fost greu, doar câteva pastile dizolvate într-o băutură şi *voilà*! Pentru că pierderea copilului o rodea de zeci de ani şi voia să…

—Să se răzbune, i-a luat Peter vorba din gură. Da, înţeleg ce spui, dar trecuseră patruzeci de ani, de ce ar fi aşteptat atâta timp?

Sadie a reflectat puţin. Ramsay îi făcuse onoarea să-şi pună capul pe piciorul ei şi ea s-a aplecat să-l scarpine sub bărbie.

—Ştii, a spus ea, căzută pe gânduri, tocmai am citit o carte în care se punea această întrebare. O femeie şi-a ucis soţul din senin după ce-l răbdase ani de-a

rândul. În cele din urmă a determinat-o un fleac. El se hotărâse să plece în vacanţă chiar în locul unde ea visase toată viaţa să meargă şi acesta a fost motivul.

—E din *Porţia rece de mâncare*, a spus Alice, dând aprobator din cap. Unul dintre romanele mele cele mai tainice, oricum favoritul meu. Dar care să fi fost motivul bunicii, totuşi? După câte îmi aduc eu aminte, domnul Llewellyn nu avea de gând să plece în nici o vacanţă exotică.

—Dar el anunţase ceva, a sărit Peter, chiar tu ai pomenit azi de asta! I se acordase o distincţie regală pentru literatură, şi chiar ai spus că bunicii tale nu i-a picat prea bine vestea.

—Distincţia regală! a exclamat Sadie.

—Distincţia regală, a repetat Alice. Constance s-a străduit toată viaţa să pescuiască o invitaţie la palat, să se învârtă în cercurile regale. În tinereţe chiar fusese invitată, dar nu se putuse duce. De câte ori n-am auzit noi povestea asta în copilărie! Şi nu şi-a revenit niciodată după dezamăgirea asta, a urmat Alice cu un zâmbet trist. E motivul perfect. Nici eu n-aş fi putut să gândesc unul mai bun.

Au rămas tăcuţi, ascultând vuietul oceanului, zgomotele îndepărtate ale festivalului, bucurându-se de rezolvarea misterului. Alţii n-aveau decât să

folosească alcoolul şi drogurile, se gândea Sadie, nimic nu era mai stimulant ca dezlegarea unei enigme, mai ales una atât de neaşteptată ca aceasta.

Dar momentul de gândire a fost de scurtă durată. Alice– o femeie pe placul lui Sadie– şi-a îndreptat spatele şi a tras dosarul spre ea.

—Ei, bine, a început ea, după câte îmi amintesc, căutam un indiciu despre locul unde l-a dus Ben pe Theo.

Peter a ridicat o sprânceană privind-o pe Sadie, amuzându-se amândoi cu îngăduinţă, dar au făcut ceea ce li se spusese, adunându-se din nou la masă ca să răscolească în dosar.

După o vreme, negăsind nimic folositor, Alice a spus:

—Mă întreb dacă ar fi vreun indiciu în comportamentul Mamei, adică în faptul că se întorcea în fiecare an la Loeanneth… a continuat ea, încruntată. Dar nu, nu avem nici un motiv să credem că Ben ar fi continuat să trăiască în Cornwall şi nici că i l-ar fi adus pe Theo la Loeanneth, chiar dacă ar fi locuit în zonă, a spus ea mai departe, oftând dezamăgită. Mai degrabă ar fi putut să fie un un fel de veghe, un mod de a se simţi mai aproape de Theo. Biata Mama, oare cum e să ştii că ai un copil

undeva, sânge din sângele tău! Câtă curiozitate, cât dor! Nevoia de a şti dacă era iubit şi fericit trebuie să fi fost sfâşietoare!

Bertie, care tocmai apăruse în curte cu o tavă încărcată cu tartă de pere şi patru ceşti de ceai i-a aruncat lui Sadie o privire plină de înţelesuri.

Sadie s-a uitat aiurea, alungându-şi din minte imaginile cu Charlotte Suhterland în sacoul ei de şcoală şi cu mânuţa aceea ivită ca o stea de sub păturica de spital.

—Presupun că, dacă se hotărâse să dea copilul, nu mai putea decât să se ţină de hotărârea luată. Aşa era corect. Să o lase să-şi vadă de viaţa ei fără complicaţii.

—De viaţa *lui*, a corectat-o Peter.

—Da, de viaţa lui, a repetat Sadie ca un ecou.

—Ce pragmatică eşti, doamnă detectiv Sparrow! a exclamat Alice uimită. Probabil că scriitorul din mine presupune că toţi părinţii care renunţă la copiii lor trebuie că se mai agaţă de un mic sâmbure de speranţă că într-o bună zi, cumva, li se vor încrucişa cărările din nou.

Sadie îşi mai ferea încă privirea de Bertie.

—Dar pot fi cazuri când părintele se gândeşte dacă nu cumva copilul ar putea să fie dezamăgit de el, să fie, în primul rând, supărat şi jignit că a fost dat.

—S-ar putea să ai dreptate, a spus Alice, luând articolul de ziar din dosarul lui Sadie şi uitându-se la fotografia lui Eleanor, făcută sub copacul de la Loeanneth, cu cele trei fetiţe în rochii de vară adunate în jurul ei. Dar mama mea a avut întotdeauna curajul propriilor convingeri. Nu mă îndoiesc că, dacă l-a dat din motivele pe care ea le credea cele mai îndreptăţite, ar fi fost suficient de curajoasă în faţa posibilităţii ca el să condamne decizia ei.

—Vai de mine!

Toţi şi-au îndreptat privirea spre Bertie care se clătina deasupra mesei cu o farfurie cu tartă de pere într-o mână şi cu o ceaşcă de ceai în cealaltă.

—Bunicule!

Peter s-a mişcat cel mai repede, repezindu-se să îi ia din mâini tarta şi ceaiul înainte să le scape. L-a aşezat pe Bertie pe un scaun.

—Ce-ai păţit, bunicule?

—Da, eu, doar că… ei bine, nu e nici o coincidenţă, lumea foloseşte mereu incorect cuvântul acesta, nu-i aşa? Vor să spună că ceva e o înşiruire

remarcabilă de evenimente, dar uită, aşa acum am făcut şi eu, că există o legătură cauzală. Nu e nici o coincidenţă, ci doar o surpriză, o foarte mare surpriză!

Se înroşise tot, vorbea fără noimă, şi pe Sadie a cuprins-o brusc un val de spaimă gândindu-se că ziua aceea îl obosise peste măsură şi că era pe punctul de a face un atac. Dragostea şi teama se împleteau, luând forma stăruinţei.

—Bunicule! s-a răstit ea. Ce tot spui acolo?

—Pe femeia asta, a răspuns el, arătând cu degetul fotografia din articolul de ziar, eu am întâlnit-o cândva, când eram mic şi lucram în prăvălia părinţilor mei, în timpul războiului.

—Dumneata ai cunoscut-o pe mama mea? a întrebat Alice.

—Ai întâlnit-o pe Eleanor Edevane? a întrebat şi Sadie, aproape în acelaşi timp.

—Da, de câteva ori. Deşi nu ştiam cum o cheamă. Obişnuia să vină în prăvălia noastră din Hackney, când făcea muncă voluntară.

—Aşa e, a spus Alice încântată, a lucrat în cartierul East End în timpul războiului. A ajutat copiii rămaşi fără adăpost după bombardament.

—Ştiu, a urmat Bertie, zâmbind cu toată gura. Era tare bună. Una dintre clientele noastre cele mai fidele. Venea întotdeauna în prăvălie şi cumpăra câteva mărunţişuri, fleacuri de care cu siguranţă nu avea nevoie şi eu îi făceam o ceaşcă de ceai.

—Ei, bine, asta chiar că e o coincidenţă! a exclamat Peter.

—Nu, a răspuns Bertie râzând, asta tot încerc să vă spun. Desigur că e o surpriză să îi văd fotografia după atâta timp şi să-mi dau seama că e legată de toată povestea asta de la Loeanneth în care s-a băgat nepoata mea, dar nu e atât de întâmplătoare pe cât aţi crede.

—Bunicule!?!

—Păi din cauza ei m-am mutat eu aici, în Cornwall, ea mi-a băgat ideea asta în cap, în primul rând. Aveam o fotografie deasupra casei de marcat, o ilustrată de la unchiul meu, cu o uşă mică de lemn într-un zid de cărămidă al unei grădini, acoperit de iederă şi ferigi şi ea a văzut-o odată şi mi-a povestit de grădinile din Cornwall. Şi eu am tot descusut-o, că aveam o carte a cărei acţiune se petrecea în Cornwall şi locul acela mi se părea ca vrăjit. Mi-a povestit despre Curentul Golfului şi despre plantele exotice care creşteau acolo. Şi n-am uitat-o

niciodată. Acum că mă gândesc, cred că mi-a pomenit chiar şi de Loeanneth, deşi nu i-a spus pe nume. Mi-a povestit că se născuse şi crescuse pe o moşie faimoasă pentru lacul şi grădinile ei.

—Incredibil, a exclamat Peter, şi când te gândeşti că după atâţia ani, nepoata dumneavoastră a descoperit casa ei părăsită şi a devenit obsedată de acest caz!

—Ei, nu chiar obsedată! l-a corectat Sadie. Interesată!

Bertie nu i-a luat în seamă, cufundat în amintirea discuţiilor pe care le purtase demult cu Eleanor Edevane despre Loeanneth.

—Când vorbea, mă făcea să cred că era un loc magic, cu sarea şi marea, şi tunelurile contrabandiştilor şi tot felul de spiriduşi. Spunea că există acolo şi o grădină în miniatură, un loc desăvârşit, liniştit, cu un lac cu peştişori aurii în mijloc.

—Da, sigur că era. Ben Munro a făcut-o.

—Ben Munro?

—Unul dintre grădinarii de la Loeanneth.

—Ei, ia te uită! a exclamat Bertie ridicându-şi capul. Asta *chiar* că e ciudat! Păi aşa îl chema pe

unchiul meu, unchiul pe care îl iubeam cel mai mult, care a murit în cel de-al Doilea Război Mondial.

Alice s-a încruntat, iar Peter a întrebat:

—Dar unchiul dumneavoastră a lucrat la Loeanneth?

—Nu sunt sigur, dar s-ar putea, cred. El a făcut tot felul de munci. Nu era genul care să prindă rădăcini într-un loc. Ştia o mulţime de lucruri despre plante.

Toţi s-au uitat unul la celălalt şi Alice s-a încruntat şi mai tare.

—Trebuie că era un alt Benjamin Munro. Ben– cel pe care l-am cunoscut noi la Loeanneth– nu putea să fie unchiul nimănui. Fusese singur la părinţi.

—Păi aşa era şi unchiul Ben. Că el nu era unchiul meu de sânge. Era doar un bun prieten al mamei. Crescuseră împreună şi rămăseseră foarte legaţi. Părinţii lor fuseseră arheologi care călătoreau peste tot. Ben şi mama s-au cunoscut când familiile lor lucrau în Japonia.

Toţi au tăcut şi aerul din jurul lor părea încărcat de energie. Liniştea a fost sfâşiată de o pocnitură uriaşă şi apoi a urmat fâsâitul primei petarde de artificii aruncate deasupra portului.

—Dar dumneata unde te-ai născut, Bertie? a întrebat Alice, aparent într-o doară.

—Aaa … bunicul a fost adoptat când era foarte mic, şi-a amintit Sadie.

El îi povestise despre mama lui şi despre faptul că nu putea rămâne însărcinată, despre cât de bucuroasă fusese când apăruse el în cele din urmă, cât de mult o iubise şi cât fusese de iubit. Asta se întâmplase pe vremea când Sadie venise să stea la ei şi o ajutase să nu sufere după decizia de a renunţa la copil. Dar după aceea povestea îi ieşise din minte. Fusese o perioadă atât de năucitoare, atâtea gânduri şi sentimente îi acaparaseră atenţia, iar Bertie vorbea mereu despre părinţii lui cu atâta dragoste şi căldură încât uitase pur şi simplu că nu erau părinţii lui biologici.

Bertie mai vorbea încă despre mama lui, Flo, şi despre unchiul Ben, fără să sesizeze că Alice se ridicase foarte tăcută şi pornise să ocolească masa, îndreptându-se spre el. I-a apucat faţa cu mâini tremurânde. Fără să rostească vreo vorbă, ochii ei îi analizau trăsăturile, studiindu-le rând pe rând. A slobozit un strigăt înăbuşit şi Peter s-a repezit să o sprijine.

—Bunicule! a exclamat Sadie din nou, uimită de-a binelea.

—Bertie! a strigat Peter.

—Theo! a spus Alice

Se mai aflau încă în curtea casei când stelele apuneau pe rând şi zorile aruncau o panglică de lumină la orizont.

—El îmi scria mereu, a spus Bertie deschizând o cutie de lemn pe care o adusese din pod.

A scos un teanc de scrisori, prima datând din 1934.

—Cu mult timp înainte ca eu să ştiu să citesc, dar mi le citeau tata şi mama. Uneori veneau şi cu mici daruri, sau animale făcute din hârtie ca să mă distreze. Îmi scria de oriunde umbla să lucreze şi chiar de pe front. V-am spus doar, era unchiul meu favorit. Întotdeauna m-am simţit foarte apropiat de el. Ca o legătură de familie, s-ar putea spune.

—Ştiu prea bine ce vrei să spui, a repetat Alice, ca pe o mantră. Şi eu am avut acelaşi sentiment când ne-am întâlnit azi dimineaţă. O senzaţie de familiaritate. De parcă te-aş fi cunoscut într-un fel.

Bertie i-a zâmbit şi ochii i-au strălucit.

—Dar ce mai e în cutie, bunicule? a întrebat încetişor Sadie, dându-şi seama că le-ar prinde bine să schimbe vorba.

—Ei, tot felul de nimicuri, a răspuns el, amintiri din copilărie.

Şi a scos un căţeluş ponosit de jucărie, o carte veche şi o mică salopetă de bebeluş. Sadie a observat că îi lipsea un nasture şi i-a scăpat un strigăt de surpriză. Şi-a băgat mâna în buzunar şi a scos micuţul cap de îngeraş– nasturele pe care îl găsise la Loeanneth. Se potrivea perfect.

—Dar mama şi tatăl dumneavoastră v-au povestit vreodată despre părinţii dumneavoastră adevăraţi? a întrebat Peter.

—Îmi spuneau o poveste, a răspuns Bertie zâmbind, despre un tigru şi o perlă. Când eram mic, eram foarte încântat să cred că fusesem adus din Africa sub forma unui giuvaier fermecat; că fusesem născut în pădure, hrănit de zâne şi apoi lăsat în pragul casei părinţilor mei.

A scos un lănţişor din cutie, cu un medalion din colţ de tigru atârnat de el şi i-a mângâiat fildeşul tocit.

—Mi l-a dat unchiul Ben şi, după mintea mea de copil, era o dovadă că povestea era adevărată. Şi când m-am făcut mai mare, nu am mai întrebat. Sigur că mi-ar fi plăcut să ştiu cine erau, dar părinţii mei adoptivi mă iubeau– nici nu aş fi putut creşte într-o familie mai fericită– şi m-am împăcat cu ideea de a nu şti.

Şi a privit-o din nou pe Alice, cu ochii strălucind de o emoţie adunată o viaţă întreagă.

—Dar tu? a întrebat-o el, făcând semn cu capul spre cutia de metal, încă murdară de pământ, aşezată pe masă dinaintea ei. Eu ţi-am arătat comoara mea!

Ea a scos cheia din punguţă şi a descuiat cutia filigranată, ca să scoată la iveală două teancuri identice de hârtie. *Adio, pui de presură*, stătea scris pe prima pagină, *de Alice Edevane*.

—Acesta-i un manuscris! a spus el.

—Da, singurele exemplare ale primului roman pe care l-am scris în întregime.

—Şi ce caută în cutie?

—Un scriitor nu-şi distruge niciodată opera, a spus Alice.

—Dar de ce să stea îngropată în pământ?

—Asta-i o poveste lungă!

—Poate o să mi-o spui într-o bună zi!

—S-ar putea să ţi-o spun.

Bertie şi-a încrucişat braţele, prefăcându-se supărat şi pentru o fracţiune de secundă Sadie a recunoscut unul dintre gesturile lui Alice.

—Cel puţin spune-ne despre ce este vorba, nu s-a lăsat el. E tot o carte poliţistă?

Alice a râs. Primul râs liber, nereţinut pe care îl auzea la ea. Sunase tinereşte, melodios.

—Vai, Bertie… a dat ea să spună. Adică Theo! Nici nu m-ai crede dacă ţi-aş spune!

34

Londra, 1941

Venise de îndată ce auzise unde căzuseră bombele peste noapte. Trecuseră doi ani de când primise scrisoarea care nu cuprindea altceva decât vestea că se înrolase şi o adresă din Hackney. Până atunci, Eleanor reuşise să se ţină la distanţă. Activitatea ei din timpul războiului o adusese destul de aproape de el, în aşa fel încât, ori de câte ori vedea băieţi pe străzi, îi privea cum joacă arşice sau aleargă după comisioane în pantalonii lor scurţi cafenii şi cu pantofii scâlciaţi, şi îşi închipuia că unul dintre ei era chiar el. Când a citit în ziare despre bombardament, când s-a dus la muncă în dimineaţa aceea şi i s-a dat lista străzilor devastate unde trebuia să se ducă, s-a răsucit pe călcâie şi a rupt-o pur şi simplu la fugă.

Strada ciuruită era plină de moloz, de pietre şi cărămizi, de mobilă distrusă, dar Eleanor şi-a croit drum. Un pompier a salutat-o cu o mişcare a capului

şi ea i-a răspuns politicos. Îşi ţinea pumnii strânşi– prosteşte şi copilăreşte, dar oarecum folositor– şi nodul din gât i se mărea şi mai tare pe măsură ce trecea pe lângă fiecare casă bombardată.

Nu se mai aşteptase nimeni la un alt război. Când îi ceruse lui Ben să nu mai ia niciodată legătura cu ea, insistând că nu trebuie să ştie unde îl dusese pe Theo, nu îşi închipuise că viitorul avea să arate aşa. Îşi spusese că era suficient, că *trebuia* să fie de ajuns să ştie că el se afla în grija unor oameni pe care Ben îi aprecia; că băiatul ei– copilul ei frumos– creştea fericit şi la adăpost. Dar nu ştiuse că avea să fie încă un război. Asta schimba lucrurile.

Eleanor nu avea de gând să-i spună lui Anthony că se dusese acolo în ziua aceea. Nu avea nici un rost. Mergea doar ca să se asigure că nu fusese bombardată şi casa aceea, dar nu trebuia să intre. Oricum nu avea nici un gând să îl vadă pe Theo. În acelaşi timp, simţea povara unei fapte greşite. Nu îi mai plăcea să aibă secrete, secretele lor– ale ei şi ale lui Anthony– aproape că îi distruseseră.

Crezuse că descoperirea legăturii ei amoroase avea să îl doboare, dar nu se întâmplase aşa. La câteva zile după ce aflase, el venise la ea calm şi îi ceruse să îl părăsească. Îşi dăduse seama deja că Theo nu

era fiul lui şi spunea că dorinţa lui era ca ea să aibă o nouă şansă de a fi fericită. Se săturase să mai fie o povară, să îi împovăreze pe cei pe care îi iubea cel mai mult pe lume.

Dar cum ar fi putut ea să facă una ca asta? Să plece cu Ben şi cu Theo, să o ia de la capăt? Nu ar fi putut niciodată să-şi părăsească fiicele şi nici să le ia de lângă Anthony. Pe deasupra, îşi iubea soţul. Întotdeauna îl iubise. Îi iubea pe *amândoi*, şi pe Anthony, şi pe Ben, iar pe Theo îl adora, dar viaţa nu era un basm şi erau momente când nu puteai avea tot ce îţi doreşti, oricum nu totul deodată.

În ceea ce-l privea pe Anthony, faptul că aflase despre legătura ei cu Ben părea să-i fi luminat într-un fel drumul. Spunea că asta făcea ca viaţa lui să fie mai puţin desăvârşită, că plătise un preţ şi că parcursese o parte a drumului spre ispăşire.

—Ispăşire pentru ce anume? spusese ea, întrebându-se dacă avea să fie cinstit cu ea în cele din urmă.

—Pentru totul, că am supravieţuit, că m-am întors acasă, la toate acestea.

Dar ea era desigur conştientă că nu-i spunea tot, că el vorbea– încriptat, ce-i drept– despre umbra uriaşă ce îl bântuia. După ce Theo fusese pus la adăpost,

departe de Loeanneth, îl întrebase, în cele din urmă, despre Howard. La început el a fost furios şi mult mai tulburat decât îl văzuse ea vreodată, iar, în cele din urmă, cu timpul, după ce l-a luat cu binişorul, i-a confirmat povestea pe care ea o bănuia. I-a povestit totul, despre Howard, Sophie şi copilaşul ei, Louis, despre noaptea din şopron, când fusese pe punctul de a-l ajuta pe prietenul lui să evadeze, şi mai ales despre graniţa cumplită pe care era cât pe ce să o încalce.

—Dar nu ai încălcat-o! l-a consolat ea, în vreme ce el plângea cu capul pe umărul ei.

—Am vrut să o fac şi era s-o fac. Îmi mai doresc şi acum, uneori, să o fi făcut!

—Ai vrut să-l salvezi pe Howard. Îl iubeai.

—Trebuia să-l fi salvat.

—Nici el n-ar fi vrut să o faci, oricum nu în felul acesta. El o iubea pe Sophie şi iubea şi copilul. Se considera tatăl lui Louis, şi un părinte se va sacrifica întotdeauna pentru copilul său.

—Dar dacă ar fi existat o altă cale?

—Nu a fost alta. Te ştiu eu bine: ai fi găsit-o dacă ar fi existat.

Anthony a întrezărit atunci o micuţă scânteie de speranţă în ochii ei, o scânteie plăpândă care-i spunea că Eleanor avea dreptate.

—Dacă ai fi procedat altfel, a continuat ea, atunci aţi fi fost amândoi împuşcaţi. Howard a judecat bine, el a văzut limpede lucrurile.

—Dar s-a sacrificat pentru mine!

—Tu ai încercat să-l ajuţi, ai riscat mult ca să-l ajuţi!

—L-am trădat.

La asta nu a mai avut ce-i spune. A rămas pur şi simplu lângă el, în timp ce îşi plângea prietenul pierdut. În cele din urmă, i-a strâns mâna cu tărie şi i-a şoptit:

—Dar *pe mine* nu m-ai trădat. Mi-ai făcut o promisiune. Mi-ai spus că nu vei lăsa nimic să te împiedice să revii acasă.

Mai era un secret pe care nu i-l destăinuise – adevărul despre ce se întâmplase cu Daffyd. Anthony îl iubise şi nu ar fi putut răbda să ştie ce făcuse Constance. Dar Eleanor găsise cutia goală de pastile în dormitorul mamei ei şi îşi dăduse seama. Iar Constance nici nu se sinchisise să nege.

—A fost singurul mod, a spus ea, singura şansă de reînnoire.

După aceea, relaţia lui Eleanor cu Constance– niciodată prea grozavă– a devenit imposibilă. Nici nu se punea problema ca bătrâna să se mute cu ei la Londra, dar nu putea fi totuşi abandonată. Nu pe de-a întregul. Eleanor s-a interesat peste tot până a găsit căminul de la Seawall. Era scump, dar merita fiecare bănuţ.

—Nici nu există un cămin de bătrâni mai bun în toată Anglia, are o poziţie minunată, i-a spus sora-şefă în timp ce îi prezenta clădirea. Chiar pe faleză. Nu este nici o cameră din care să nu se audă cum se rostogolesc valurile oceanului.

—Este chiar ce trebuie, spusese Eleanor în timp ce semna formularul de internare.

Şi chiar aşa fusese, pe bună dreptate. Vuietul nestăvilit al oceanului pentru tot restul zilelor ei era exact ceea ce merita Constance.

Eleanor a cotit şi a intrat pe stradă, aproape ciocnindu-se de un poliţist ce venea pe bicicletă. A cuprins cu privirea casele până a ajuns la băcănie. Respiraţia i s-a mai calmat când a văzut afişul glumeţ de pe faţadă: „Chiar mai deschis ca de obicei“. S-a simţit uşurată pe dată. Nu fusese lovită.

Dacă tot ajunsese acolo, Eleanor s-a hotărât să arunce o privire în vitrină. Aşa că a înaintat până

când s-a apropiat suficient ca să se uite pe fereastra asigurată cu fâşii de bandă adezivă. A văzut numele prăvăliei scris ţanţoş în susul vitrinei şi cutiile de conserve frumos aranjate pe raftul dinăuntru. Clădirea avea două caturi, iar ferestrele aveau perdele asortate. Era o casă frumuşică. Confortabilă. Eleanor îşi închipuia cu cât efort se ţineau curate vitrina şi copertina în timpul raidurilor aeriene. Clopoţelul a răsunat uşor când a deschis uşa. Era o prăvălie micuţă, dar surprinzător de bine aprovizionată, având în vedere lipsurile. Se vedea că cineva se străduia să aibă lucruri bune de oferit cumpărătorilor istoviţi de război. Ben îi spusese că prietena lui, Flo, avea o forţă de nestăvilit. „Ea nu face niciodată lucrurile pe jumătate.“ Acesta fusese unul dintre argumente– alături de asigurarea că prietena lui era bună, blândă şi cinstită– care o ajutaseră pe Eleanor să o îndrăgească pe această femeie pe care nu cunoscuse, dar căreia urma să-i încredinţeze o parte atât de însemnată a inimii sale.

În prăvălie era foarte linişte. Mirosea a ceai proaspăt şi a lapte praf. După tejghea nu se afla nimeni şi Eleanor şi-a spus că acesta era un semn. Văzuse ce era de văzut şi era momentul să plece.

Pe peretele din spate al prăvăliei se afla o uşă întredeschisă şi ea s-a gândit că probabil dădea în casă– locul unde el dormea noaptea şi mânca la masă, râdea şi plângea, ţopăia şi cânta, căminul în care trăia.

Inima începuse să-i bată cu putere. Se întreba ce ar fi fost dacă ar fi îndrăznit să arunce o privire dincolo de uşa aceea. Eleanor s-a uitat peste umăr şi a văzut pe geam o femeie care împingea un cărucior negru pe stradă. În prăvălie nu mai era nimeni. Nu avea altceva de făcut decât să se strecoare pe uşa deschisă. Tocmai trăgea adânc aer în piept când din spatele ei s-a auzit un zgomot. S-a răsucit şi a dat cu ochii de un băiat care se ivea de sub tejghea.

L-a recunoscut pe dată.

El stătuse pe jos în tot acest timp şi acum o privea uimit. Avea o claie de păr drept, nisipiu care îi cădea pe ochi asemenea unui castron cu budincă răsturnat şi purta un şorţ alb legat în jurul mijlocului. Era prea lung pentru el şi fusese îndoit ca să-i vină bine.

Avea aproximativ nouă ani. Nu, nu *aproximativ*, ci chiar nouă ani! Mai precis, nouă ani şi două luni, era micuţ de statură, dar nu slab şi avea obrajii rotunzi. I-a zâmbit cu toată gura lui Eleanor, ca şi cum ar fi fost convins că lumea e un loc minunat.

—Scuze că v-am făcut să aşteptaţi, a spus el. Mi-e teamă că nu prea mai avem lapte astăzi, dar avem nişte ouă grozave pe care tocmai le-am primit de la o fermă din Kent.

Eleanor simţea că o cuprinde ameţeala.

—Ouă, a bâiguit ea, ar fi bune nişte ouă!

—Unul sau două?

—Două, te rog.

Şi-a scos carneţelul cu cupoanele de raţie şi, în timp ce băiatul s-a întors spre coşul de pe raftul din spatele tejghelei şi a început să înfăşoare ouăle în bucăţi de ziar, ea s-a apropiat de el. Îşi simţea inima bubuind să-i spargă pieptul. Dacă ar fi întins doar puţin mâna, ar fi putut să-l atingă.

Şi-a împreunat palmele strâns pe tejghea, ca să reziste tentaţiei. Deodată a băgat de seamă o carte. Era ponosită, cu colţurile îndoite şi fără copertă. Nu o văzuse acolo când intrase în prăvălie, probabil că băiatul o scosese când ieşise din ascunzătoare.

—Îţi place să citeşti?

El i-a aruncat peste umăr o privire vinovată, iar obrajii i s-au îmbujorat pe loc.

—Mama mea zice că sunt un geniu înnăscut.

Mama mea! Eleanor s-a cutremurat.

—Nu mai spune!

El a încuviinţat din cap, încruntându-se uşor, continuând să împacheteze cu atenţie cel de-al doilea ou, răsucind colţurile hârtiei ca la bomboane. Apoi le-a pus pe amândouă pe tejghea şi a îndesat cartea pe un raft sub tejghea. S-a uitat la Eleanor, spunându-i solemn:

—De fapt, nu am voie să citesc când am grijă de prăvălie.

—Şi eu făceam la fel când eram de vârsta ta.

—Şi v-a trecut de-atunci obiceiul acesta?

—Nu prea.

—Nici mie nu cred că o să-mi treacă, de fapt. Pe asta am citit-o deja de patru ori.

—Ei, atunci cred că o ştii aproape pe dinafară.

El a zâmbit, încuviinţând cu mândrie.

—E despre o fată care trăieşte într-o casă mare şi veche de la ţară şi descoperă pragul tainic către o altă lume.

Eleanor s-a ţinut de marginea tejghelei ca să nu cadă.

—Fata asta trăieşte într-un loc numit Cornwall. Aţi auzit de el?

Ea a încuviinţat din cap.

—Şi aţi fost acolo vreodată?

—Da, am fost.

—Şi cum e?
—Miroase a ocean şi totul e verde. Sunt grădini extraordinare, pline de plante ciudate şi minunate pe care nu le poţi vedea nicăieri altundeva în Anglia.
—Aşa e, a răspuns el, cu ochii strălucind. Adică aşa mi-am închipuit şi eu. Şi unchiul meu mi-a spus la fel. El a fost acolo, să ştiţi. Şi zice că există de-adevăratelea case aşa mari ca asta din cartea mea, cu lacuri şi cu raţe şi cu tuneluri secrete.
—Eu am crescut într-o casă ca asta.
—Vai, ce norocoasă sunteţi! Unchiul Ben, care e acum pe front, mi-a trimis cartea aia poştală.
Eleanor s-a uitat spre locul arătat de băiat. O fotografie în sepia a unei porţi de grădină năpădită de vegetaţie era lipită pe casa de marcat. „Amintiri magice!“ scria în colţul din dreapta jos cu litere înflorate
—Credeţi în magie? a întrebat-o el serios.
—Cred că da.
—Şi eu la fel.
Şi-au zâmbit unul altuia, într-o clipă de perfectă armonie, şi Eleanor a simţit că se află în pragul a ceva ce nu prevăzuse şi pe care nu-l putea descrie cum se cuvine. Totul părea posibil.

Dar apoi atenţia le-a fost atrasă de un zgomot şi o femeie a dat buzna pe uşa din spatele prăvăliei. Avea părul negru tuns scurt şi cârlionţat şi un chip vioi cu buze pline şi ochi strălucitori– genul acela năvalnic care umplea toată încăperea şi o făcea pe Eleanor să se simtă slabă şi străvezie.

—Ce faci aici, scumpule?

I-a ciufulit părul băiatului şi i-a zâmbit cu o dragoste imensă. Apoi s-a întors către Eleanor.

—V-a servit Bertie cum se cuvine?

—A fost foarte amabil.

—Sper că nu v-a reţinut de la treabă? Flăcăul ăsta al meu e aşa de vorbăreţ, că e în stare să te zăpăcească, dacă îl laşi.

Bertie a râs şi Eleanor şi-a dat seama că asta era o glumă de-a lor.

A simţit o durere în piept şi a întins mâna să se apuce de tejghea. O apucase brusc ameţeala.

—Nu vă simţiţi bine? Sunteţi cam palidă.

—Nu am nimic.

—Sunteţi sigură? Bertie, ia du-te tu să pui ceainicul pe foc, scumpule!

—Nu e nevoie, a spus Eleanor, trebuie să plec. Mai am o mulţime de lucruri de făcut. Îţi mulţumesc

pentru ouă, Bertie. O să le mâncăm cu plăcere. Nu am mai văzut de mult timp ouă de-adevăratelea.

—Fierte tari! A zis el, doar aşa sunt bune ouăle!

—Sunt cu totul de acord.

Clopoţelul a răsunat din nou când ea a deschis uşa şi prin minte i-a fulgerat o amintire: într-o zi, cu zece ani în urmă, deschisese uşa oficiului poştal şi dăduse peste Ben.

—O să vă fac o ceaşcă de ceai când veniţi data viitoare, a strigat băiatul după ea.

Eleanor s-a întors şi i-a zâmbit.

—Mi-ar plăcea foarte mult. Chiar foarte mult.

35
Londra, 2004

S-au întâlnit la Muzeul de Istorie Naturală, aşa cum obişnuiau mereu de ziua lui Eleanor. Nu s-au îmbrăţişat, nu obişnuiau aşa ceva, dar s-au luat la braţ, fiecare sprijinind-o puţin pe cealaltă în timp ce făceau turul de rigoare. Nu au rostit nici un cuvânt, ci au mers împreună tăcute, cufundată fiecare în propriile amintiri despre Anthony, Loeanneth şi toate lucrurile pe care le învăţaseră, prea târziu ca să-

l mai ajute, dar încă la timp ca să aducă puţină alinare în propriile vieţi.

Ceilalţi li s-au alăturat mai târziu ca să ia ceaiul la Muzeul „Victoria şi Albert“. Până şi Bertie venise din Cornwall.

—Nici nu mă gândesc să lipsesc, i-a răspuns când Alice i-a telefonat să-l invite. Şi oricum, tot aveam de gând să vin la Londra. E şi o anume inaugurare la care trebuie să fiu…

El ocupase deja o masă când şi-au făcut apariţia Deborah şi Alice şi le-a făcut semn cu mâna. S-a ridicat în picioare, zâmbind, îmbrăţişându-le pe fiecare în parte. Ce ciudat, se gândea Alice, în timp ce Deborah îi mângâia obrajii lui Bertie şi râdea, că repulsia lor pentru atingerile fizice nu se extindea şi la fratele lor mai mic. De parcă, fiindcă nu petrecuseră prea mult timp împreună, ar fi simţit nevoia fizică să acopere toţi acei ani de absenţă. Sau poate din pricină că îl pierduseră atunci când era atât de mic şi dragostea pe care o simţeau pentru el cerea o exprimare tactilă, aşa cum un adult nu se poate abţine să nu întindă braţele ca să ia un copil. Oricum, ele îl adorau. Şi atunci i-a trecut prin minte cât de fericită ar fi fost Eleanor să ştie că se regăsiseră.

Apoi a venit şi Sadie, cu un teanc de hârtii în braţe. Mergea grăbită ca de obicei, cu capul plecat, în timp ce încerca să orânduiască hârtiile.

—Scuze, a spus ea când a ajuns la masa lor. Nu a venit metroul. Am întârziat. Asta e viaţa mea în momentul actual, încerc să termin totul la timp pentru marea inaugurare. Sper că nu v-am făcut să aşteptaţi.

—Deloc, a spus Deborah zâmbind drăgăstos. Şi noi de-abia am sosit.

—Uite-l şi pe Peter! a spus Bertie făcând semn cu capul spre intrare.

Sadie i-a întins hârtiile lui Alice.

—Am subliniat tot ce-am putut găsi, dar nu a fost mare lucru. Doar câteva chestii minore de procedură. Vai, Alice, a exclamat ea, zvârlindu-şi geanta pe jos şi trântindu-se pe scaun. Ce grozavă e! Extraordinară! N-am putut s-o las din mână!

Alice s-a arătat încântată, dar nu surprinsă.

—Mă bucur că cea de-a cincizeci şi una carte s-a dovedit a fi mai captivantă decât cea de-a cincizecea!

Peter s-a apropiat de masă şi s-a aplecat să o sărute pe Sadie pe obraz. Ea l-a apucat de cămaşă şi l-a sărutat din nou.

—Cum a fost? l-a întrebat ea. Ai luat-o?

—E chiar aici, a răspuns el, arătând spre rucsac.

—Cum de-ai reuşit? Mie mi-au spus că durează cel puţin încă o săptămână.

El a zâmbit misterios.

—Am eu metodele mele!

—Cred şi eu!

—Să ştii că are! Şi să mai ştii că el este asistentul meu, s-a repezit Alice, aşa că nici să nu-ţi treacă prin cap să mi-l furi!

—Nici n-aş îndrăzni.

—Haide, dă-i drumul atunci, a intervenit Bertie. Nu ne mai ţine în şah. Dă-ne-o s-o vedem!

Peter a scos un pachet dreptunghiular din rucsac şi a desfăcut foiţa dinăuntru. Metalul a sclipit cu luciri argintii când a ridicat plăcuţa să le-o arate.

Alice şi-a pus ochelarii şi s-a aplecat să citească ce era gravat pe ea: *S. Sparrow, detectiv particular. Sunaţi la uşă pentru a fi primiţi.* Apoi şi-a dat jos ochelarii şi i-a băgat în toc.

—Ei, a spus ea, e concisă şi asta-mi place. La mine nu ţin numele alea sofisticate cum ar fi *Vrabia din mână* sau *Ochi de şoim* …

—Sau *Fiecare pasăre pe limba ei.*[55]

—De fapt, mie ăsta mi-a plăcut, a spus Bertie.

—Din păcate, nu mă pot lăuda că l-am propus eu, ci Charlotte, a adăugat Peter.

—Vine şi ea?

—Nu astăzi, a zis Sadie. Are prea multe lecţii. Dar a promis că se va strădui să ajungă sâmbătă seara la deschiderea agenţiei.

—Ei bine, atunci, a spus Bertie, cu un zâmbet în care se împleteau mândria, satisfacţia şi o deplină mulţumire, ce părere aveţi? N-aţi vrea ca de data asta să lăsăm ceaiul şi mai bine să bem ceva mai spumos? Mi se pare că avem multe de sărbătorit!

Note

52. Noël Coward (1899–1973), actor britanic, muzician şi dramaturg de mare succes, cunoscut mai ales pentru comedii de moravuri. (*N. red.*)

53. Grăbeşte-te! Să mergem! (în fr., în orig.)

54. Conserve de tocană de legume cu carne folosite pentru raţiile ali-mentare ale armatei britanice în timpul Primului Război Mondial.

55. Toate aceste posibile denumiri provin din proverbe şi jo-curi de cuvinte care fac referire la păsări, implicit la numele lui Sadie Sparrow.

Mulţumiri

Trebuie să aduc mulţumiri imense, ca întotdeauna, multor oameni. Nepreţuita Annette Barlow a citit, a evaluat şi a comentat mai multe variante ale manuscrisului decât ar fi trebuit, iar Maria Rejt a fost mereu extrem de amabilă, atentă şi înţeleaptă. Amândouă sunteţi nişte pietre nestemate şi faceţi ca publicarea unei cărţi să devină o adevărată bucurie.

Cea mai sinceră recunoştinţă se îndreaptă către dragii mei prieteni de la Allen & Unwin, Australia, mai ales către Christa Munns, Karen Williams, Tami Rex şi Andy Palmer, care m-au copleşit din nou cu entuziasmul şi priceperea lor; către Ali Lavau şi Simone Ford pentru priceperea lor şi atenţia la detalii, către Wenona Byrne, pentru nenumăratele ei calităţi uimitoare, şi către Robert Gorman pentru credinţa lui nestrămutată în mine şi în cărţile mele.

Cele mai adânci mulţumiri mult preţuitei mele echipe de la Pan Macmillan, Marea Britanie, care îi include pe Eloise Wood, Sophie Orme, Josie Humber, Geoff Duffield, Anna Bond, Stuart Dwyer, Jonathan Atkins, Katie James şi Anthony Forbes Watson, care răspândesc energie şi competenţă; le

muţumesc de asemenea lui Rachel Wright şi Kate Moore pentru atenţia lor şi lui Liz Cowen pentru cunoştinţele ei uimitoare.

Vreau să îi amintesc pe toţi cei de la Atria, SUA, pentru pasiunea şi priceperea lor extraordinară: mai ales pe Lisa Keim, Judith Curr şi Carolyn Reidy, precum şi pe Kimberly Goldstein, Isolde Sauer, Lisa Sciambra şi Hilary Tisman. Şi minunata mea echipă din Canada– Kevin Hanson, David Millar şi Rita Silva.

Sunt recunoscătoare tututor editorilor şi traducătorilor excepţionali prin ale căror eforturi cărţile mele sunt citite în limbi pe care eu nu le cunosc; editurii Bolinda, din Australia, şi lui Caroline Lee pentru producerea unor ediţii audio nemaipomenite, şi fiecărui librar, bibliotecar, ziarist şi cititor în parte care mi-a acceptat romanele– căci până nu este citită, o poveste este doar o sumă de semne negre pe o pagină albă.

Familia şi prietenii mei m-au ajutat foarte mult. Julia Kretschmer primeşte mulţumirile mele pentru că mi-a fost alături încă de la început, încurajându-mă atunci când povestea era doar un amalgam de piese de puzzle care păreau că nu se vor aşeza niciodată la locul potrivit; agenta mea Selwa

Anthony, pentru generozitatea, grija şi atenţia ei inimitabilă; Di McKean pentru că a fost un aliat rezonabil, calm şi organizat, Mary-Rose MacColl şi Louise Limerick pentru solidaritatea lor scriitoricească pe care am apreciat-o foarte mult, Herbert şi Rita Davies, pentru că mi-au fost mentori străluciţi şi dragi, Karen Robson, Dalerie Patterson şi Di Morton pentru că mi-au dăruit timpul lor preţios.

Aş vrea să fac aici o menţiune specială pentru Didee, a cărei dragoste şi compasiune neţărmurită este întotdeauna un exemplu viu al sacrificiilor pe care o mamă le poate face pentru copiii ei.

Şi cel mai mult aş dori să le mulţumesc soţului meu, Davin, care este deştept, nostim şi blând, şi celor trei fii ai mei, Oliver, Louis şi Henri care şi-au unit forţele ca să mă facă un om şi un scriitor mai deschis, mai complex, mai vulnerabil, mai curajos şi (sper) mai bun.

Lista completă a cărţilor consultate pentru scrierea acestui roman este mult prea lungă să o includ aici în întregime, dar le-aş enumera pe cele mai folositoare şi mai des consultate: *The Perfect Summer: England 1911, Just Before the Storm* de Juliet Nicolson, *The Victorian House* de Judith Flanders, *Talking about*

Detective Fiction de P.D. James, *The Reason Why: An Anthology of the Murderous Mind*, editor Ruth Rendell, *For Love and Courage: The Letters of Lieutenant Colonel E.W. Hermon*, editor Anne Nason, *A War of Nerves* de Ben Shephard şi *Testament of Youth* de Vera Brittain (din care am spicuit spusele asprului vicecancelar: „Dacă un bărbat nu poate fi de folos patriei, mai bine să piară!“)

Pagina de internet www.beaumontchildren.com mi-a oferit informaţii despre procedurile de investigaţie, iar www.firstworldwar.com cuprinde o sumedenie de materiale despre şocul obuzului. Este, de altfel, chiar prima pagină de internet pe care o consultă Sadie după întâlnirea cu Margot Sinclair. Am citit pe internet multe relatări despre experienţele tinerelor care consimt să îşi dea copiii în adopţie. Majoritatea erau anonime şi le rămân recunoscătoare celor care au avut curajul să îşi împărtăşească poveştile.

Ţinutul Cornwall rămâne o extraordinară sursă de inspiraţie pentru mine şi a fost o reală plăcere să petrec acolo, în imaginaţie, atât de mult timp.